

Tình Cạn người không biết

Sư Tiểu Trát
Editor: Shaila Yu

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59: Ngoại Truyện 1

Chương 60: Ngoại Truyện 2

Chương 61: Ngoại Truyện Về Trần Tuân.

Chương 62

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nghe nói tâm trạng xấu trong một thời gian dài thì trên thân thể sẽ thấy rõ được điều đó.

—

Lúc Trịnh Đình Đình đi đến trước gương trong phòng tắm để lau tóc, mới phát hiện có gì đó không đúng. Trên người có vài chỗ xuất hiện những nốt màu đỏ, khiến cô cảm thấy có gì đó không bình thường.

Cô để khăn tắm xuống, đưa một đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn ngực trái, mò tới nốt sưng như quả anh đào, dùng sức ấn một cái, rất căng lại có chút đau nữa.

Thấy nốt sưng ở bên ngực trái lòng cô hơi hồi hộp một chút, vội vàng mặc quần áo tử tế, ngồi xuống bàn máy vi tính, mở laptop ra lên Baidu Search, trong chốc lát hiện ra một đáp án: "U sơ vú."

Lòng cô hơi lộp bộp một chút.

Buổi chiều thứ tư hôm sau, Trịnh Đình Đình nghỉ nửa ngày đến bệnh viện nhân dân tốt nhất để làm kiểm tra, có phòng khám về ung thư vú liên kết với nước ngoài.

Trịnh Đình Đình mất 12 phút mới tìm được phòng khám bệnh mà cô chưa từng đến này. Cửa lớn rộng mở, bên trong có hai nữ thực tập sinh yên lặng cúi đầu ngồi đọc sách. Trong phòng khám có mùi thuốc nhàn nhạt.

Cô đi đến trước cửa nhìn bảng hiệu một chút, mới biết bác sĩ họ Ninh, trực tiếp hỏi, "Xin hỏi, bác sĩ Ninh có ở đây không?"

Hai nữ sinh thực tập cùng nhau ngẩng đầu lên, quan sát Trịnh Đình Đình một lúc, rồi trả lời: "Giáo sư Ninh đi hội chẩn rồi. Chắc khoảng hai mươi phút nữa sẽ trở lại, chị ngồi chờ một lát!"

Sau khi Trịnh Đình Đình ngồi xuống, hai nữ sinh thực tập bắt đầu tỉ mỉ hỏi thăm bệnh trạng của cô, cô cũng rất nghiêm túc trả lời.

Một lát sau, một nữ sinh trong đó đột nhiên nói một câu đầy ý vị sâu xa, "Chị thật sự rất may mắn đó. Mỗi lần giáo sư Ninh đi khám bệnh bên ngoài cũng mất hai ngày cơ!"

"Hả?" Trịnh Đình Đình hỏi ngược lại. "Chẳng lẽ bác sĩ. . . . ừ, bác sĩ Ninh rất giỏi sao?"

Hai nữ sinh thực tập nhìn nhau rồi cười một tiếng. Một người khác thấp giọng nói, đầy thâm ý, "Tất nhiên là giỏi rồi! Quan trọng hơn cả được bác sĩ khám là một chuyện rất may mắn!"

Trịnh Đình Đình nghe mà chẳng hiểu gì, cũng không thể làm gì khác là cùng cười góp chuyện. Tự nhiên nghiêng đầu sang bên, mắt thấy trên bàn làm việc có ống nghe, que đè lưỡi để trong khay, đơn thuốc, kẹp giấy, giập ghim, mấy chồng sách cao ngất được xếp ngay ngắn, chỉnh tề. . . . Không có đồ vật nào của cá nhân cả.

Xem ra, giáo sư Ninh là một nữ bác sĩ rất nghiêm túc.

Được một hồi lâu, ở ngoài cửa vang lên tiếng bước chân trầm ổn. Một bác sĩ nam mặc áo blouse trắng, mang theo khẩu trang đi đến. Lúc Trịnh Đình Đình còn đang kinh ngạc ngồi vào bàn làm việc, bàn tay thon dài như ngọc đã cầm sổ khám bệnh của cô, mở ra một trang mới, giọng nói ấm áp như hồ nước đầu xuân, "Cô thấy chỗ nào không thoải mái?"

Trịnh Đình Đình hoàn hồn, nghiêm túc nói, "Trên ngực trái của tôi có vài nốt sừng, không lớn không nhỏ, sờ thì trơn mượt."

"Khi nào thì phát hiện ra?"

"Tối qua khi tắm xong?"

"Trước đấy thì chỗ đó có thấy đau hay không?"

"Cũng không có cảm giác gì đặc biệt."

Cô vừa trả lời nhưng trong lòng cũng cảm thấy khẩn trương bởi vì không ngờ tới giáo sư Ninh là đàn ông.

Giáo sư Ninh chỉ "Ừ" một tiếng, sau đó trực tiếp đứng dậy, giọng nói cũng rất bình thường: "Đi theo tôi làm một vài kiểm tra."

Trịnh Đình Đình không có thời gian chần chừ, cô đứng lên, đi theo anh vào bên trong. Trong đó một bàn giấy sạch sẽ, một chiếc giường đơn phủ ga trắng muốt.

Giáo sư Ninh xoay người sang chỗ khác, quay mặt về phía bồn rửa tay, "Nằm lên đó đi! vén áo lên, cởi áo ngực ra!"

"."

Một nữ sinh thực tập kéo màn vải che ngăn cách lại.

Giáo sư Ninh đeo găng tay vào, dưới ánh đèn, bàn tay anh thon dài, mềm dẻo nhưng lại không ẻo lả, giống như loại ngọc thượng hạng tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt. Anh lưu loát mang bao tay cao su thật mỏng, đưa lưng về phía Trịnh Đình Đình: "Chuẩn bị xong chưa?"

Trịnh Đình Đình nằm trên giường, có chút không tự nhiên vén áo lên, muốn cởi khóa cài đằng trước, đột nhiên nghe thấy giọng nói ung dung của

anh nên động tác dừng lại, sau đó nói nhỏ: "Một chút xíu nữa! Sắp xong rồi!"

Cô cởi xong khóa cài áo, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói, "Tôi chuẩn bị xong rồi!"

Giáo sư Ninh xoay người lại, đi tới trước cửa sổ, cúi người, một tay vén áo phông của cô cao lên một chút. Một tay cởi áo ngực cô, thấy cô có chút khăn trương, thở hỗn hển. Anh lạnh nhạt gật đầu, nhìn cô một cái: "Cô run gì vậy? Thả lỏng một chút!"

Trịnh Đình Đình "Ừ" một tiếng, tự nhủ đó chỉ là công việc của anh ta mà thôi, cô cũng chỉ nên coi đây là kiểm tra sức khỏe bình thường, ngàn vạn lần đừng suy diễn lung tung, cũng không cần xấu hổ.

Giáo sư Ninh làm việc rất nghiêm túc, cẩn thận, trong lòng cũng chẳng suy nghĩ gì khác. Bàn tay đặt trên ngực trái của Trịnh Đình Đình, sờ nắn từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng xoa nắn.

Nhưng mà, nhịp tim của Trịnh Đình Đình loạn nhịp, còn cảm nhận được rất rõ ràng sự tồn tại của bàn tay anh. Chiếc găng tay thật lạnh giống như băng khiến cả người cô nổi một tầng da gà. Thủ thuật của anh còn vô cùng chuyên nghiệp. Khi ngón trỏ và ngón cái của anh từ từ vuốt ve chính giữa nụ hoa cô còn "Ừm" một tiếng. Cô cảm thấy nhịp tim đập thật mạnh, máu xông lên tận não. Đầu óc trống rỗng, dường như có thể nghe được tiếng ong ong bên tai, thân thể đến cực hạn, có cảm giác sắp hỏng mất.

"Giơ tay lên!" Anh ra lệnh.

Cô bất tri bất giác làm theo.

Anh không nặng không nhẹ kiểm tra bên trong ngực cô.

"Bỏ tay xuống đi!" Anh lại ra lệnh.

Cô lại làm theo.

Anh lại nghiêm túc kiểm tra bên ngoài.

Kiểm tra gần mười phút thì giáo sư Ninh xoay người, bỏ bao tay xuống, kêu cô mặc lại quần áo.

Trịnh Đình Đình ngồi dậy, cài lại áo lót, kéo áo phông xuống, sửa sang lại tóc, đi giày rồi đi ra ngoài.

Giáo sư Ninh đã ngồi nguyên vị trí, viết vài dòng lên cuốn sổ khám bệnh của cô: "3.2 cm * 2.6 cm (1), hình tròn, viền ngoài mịn, có màng bao phủ."

Trịnh Đình Đình ngồi xuống.

"Bước đầu chẩn đoán đây chính là u sơ vú. Nhưng cô cần làm thêm một vài kiểm tra nữa. Đặc biệt là phải siêu âm thì kết quả sẽ chính xác hơn rất nhiều." Giáo sư Ninh ghi xong rồi đưa cho cô, "Sau khi làm xong thì mang kết quả đến tìm tôi."

Trịnh Đình Đình nhận lấy sổ khám bệnh nói tiếng cảm ơn, đang cúi đầu chăm chú nhìn các mục cần phải làm kiểm tra. Ánh mắt nhìn thấy giáo sư Ninh vừa lấy khẩu trang xuống. Cô ngẩn người, sau đó nhìn thẳng anh.

Là một người đàn ông vô cùng đẹp trai, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt màu xanh hữu lực, sắc bén, mũi cao, bờ môi ưu nhã.

Còn có chút quen mặt.

Đúng rồi! Cô đã nhớ ra, trước đêm thất tịch một ngày, cô đã tự giao hàng cho một người khách. Lúc ấy ở trước cửa Thiên Thủy uyển, anh ngồi trong một chiếc xe Porsche màu đen, khi hạ cửa xe xuống, rút ra hai tờ 100 tệ cho cô. Cô lại không mang theo tiền lẻ vì trước khi đã nói với khách

hàng là tổng cộng hết 110 tệ (2), không ngờ vị khách này cũng chẳng chuẩn bị tiền lẻ.

"Không cần tìm nữa!" Anh tự lấy túi hàng trong tay cô, ánh mắt lạnh nhạt, thờ ơ nói, "Coi như là phí giao hàng cho cô!"

Không ngờ sau gần nửa năm, cô gặp lại anh trong hoàn cảnh như vậy!

Một tuần, Ninh Vi Cẩn chỉ ở phòng khám vào thứ ba và thứ năm hàng tuần.

Hôm thứ sáu, Trịnh Đình Đình cầm kết quả tới tìm anh. Đúng lúc đó, thấy Ninh Vi Cẩn đang làm kiểm tra cho một bệnh nhân nữ khác. Cách một cách cửa, đã nghe thấy tiếng nói đứt quãng của bệnh nhân, nũng nịu nói: "Bác sĩ Ninh! Anh nhẹ một chút, chậm một chút, tôi hơi đau. . . ."

Trịnh Đình Đình nghe thấy âm thanh kia mà cả người nổi da gà, để số khám bệnh xuống, trong lúc chờ đợi Ninh Vi Cẩn thì ngồi nói chuyện phiếm với hai nữ sinh thực tập.

"Giáo sư Ninh rất lợi hại! Chỉ mới 27 tuổi đã là giáo sư rồi!"

"Hàng tuần, thầy ấy đều đến giảng bài ở Viện Y học. Sinh viên nào cũng đều hoan nghênh và coi thầy ấy là thần tượng đó!"

"Thầy ấy quả thật rất lợi hại. Năm ngoái, thầy ấy là người phẫu thuật cắt bỏ khối u ở vú thành công nhiều nhất bệnh viện ta đó."

Trịnh Đình Đình yên lặng ngồi nghe hai cô gái ca tụng Ninh Vi Cẩn hết lời. Cho đến khi Ninh Vi Cẩn cùng nữ bệnh nhân kia đi ra. Cô thấy nữ bệnh nhân kia cũng có tuổi, vóc người thon gầy, khuôn mặt cao quý. Sau khi ra ngoài vẫn nói không ngừng kể lể về triệu chứng của mình.

Ninh Vi Căn ghi bệnh án cho bà ấy. Sau khi xong, bà ta còn cười nói lời cảm ơn với giáo sư Ninh, rồi lưu luyến rời đi.

Đến lượt Trịnh Đình Đình, cô lấy các kết quả xét nghiệm đưa cho Ninh Vi Căn. Ninh Vi Căn xem xét rất nghiêm túc, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Trịnh Đình Đình: "Tổng hợp với kết quả lúc sơ chẩn là u sơ vú. Tình trạng của cô thì có thể giải phẫu hoặc dùng thuốc. Nhưng là theo kết quả, khối u lớn hơn 2 cm thì nên giải phẫu thì tốt hơn."

"Có thể không làm giải phẫu được không?" Trịnh Đình Đình hỏi, "Tôi nghe nói uống thuốc và kiên trì trị liệu có thể chữa được, vậy có được không?"

"Nếu chỉ dựa vào uống thuốc thì hiệu quả rất ít. Khả năng giảm sưng cũng không cao. Nếu không phẫu thuật cắt bỏ hoàn toàn thì cũng không chắc chắn nó có lớn hơn nữa hay xảy ra biến chứng gì khác." Ninh Vi Căn cẩn thận giải thích. Mặc dù lời nói không nặng nhưng lại nghe đầy quyền uy ở bên trong. "Liệu cô có chấp nhận nguy hiểm này không?"

"." Trịnh Đình Đình lặng lẽ lắc đầu.

Ninh Vi Căn để báo cáo siêu âm lên bàn, mở sổ khám bệnh của cô ra, yên lặng viết hai hàng chữ như nước chảy mây trôi.

Lúc anh viết, Trịnh Đình Đình nhìn anh chăm chú. Ánh mặt trời bên ngoài chiếu lên người anh. Gò má cong cong gần như hoàn mỹ, lông mi cong, dài rũ xuống. Chiếc cằm tắn mát ra một thứ ánh sáng nhàn nhạt, thoạt nhìn có chút gì rất thần thánh.

Bầu không khí an tĩnh đến ngưng trệ.

Cho đến khi Ninh Vi Căn khép lại cuốn sổ khám bệnh trên bàn, đưa trả lại cho Trịnh Đình Đình, "Cô cần làm giải phẫu, càng nhanh càng tốt. Sau hai tuần nữa tôi có thời gian, cô chọn một ngày đi!"

"Là anh phẫu thuật cho tôi sao?" Trịnh Đình Đình xác nhận lại.

Ninh Vi Cẩn nhìn cô một cái, giọng nói có chút lạnh lùng, cứng nhắc: "Đúng vậy! Cô có vấn đề gì sao?"

"Không có vấn đề gì!" Trịnh Đình Đình nghĩ, anh là một người rất đáng tin cậy.

Lúc sau, khi ra khỏi phòng khám, Trịnh Đình Đình xin danh thiếp của Ninh Vi Cẩn, có phương thức liên lạc của anh trên đó, rồi cẩn thận đặt vào ví.

Sau khi trở lại nhà trọ, Trịnh Đình Đình đi tắm rửa, mở laptop, vào shop online của cô, ghi một thông báo: "Tạm ngừng bán sản phẩm mang mã số từ XX đến XX."

Trịnh Đình Đình là nhà thiết kế đồ chơi tại công ty trách nhiệm hữu hạn sáng tạo Nhã Thú. Cô vừa đi làm, vừa mở thêm shop online này. Shop online này bán quà tặng cùng những đồ thủ công do cô tự tay thiết kế. Buôn bán cũng chẳng khấm khá gì cho lắm. Một tháng không kiếm được 300 tệ là chuyện thường.

Nhưng cô chưa bao giờ có ý nghĩ từ bỏ. Shop online này như một thế giới cho những con vật đáng yêu, ngay cả tên shop cũng đáng yêu không kém, gọi là "Manh Manh đất."

Lúc này, cô xem lại lịch sử giao dịch. Ngày 12 tháng 8 năm ngoái, trước đêm thất tịch một ngày, có một ID là "Một ngày xanh thắm" có đặt một cái "Mân cô lưu sa bình", với giá là 110 tệ (3) .

Vậy thì Ninh Vi Cẩn chắc là tặng quà sinh nhật cho bạn gái rồi. Trịnh Đình Đình nghĩ thầm, vậy mà bạn gái anh ta không để ý đến nghề nghiệp của anh ta sao? Hàng ngày, sẽ sờ rất nhiều ngực của phụ nữ nha!

Nhớ tới lời nói thâm ý của thực tập sinh đó, "Được thầy ấy phục vụ là một chuyện rất sung sướng!"

Trịnh Đình Đình cảm thấy sau lưng mình có một tầng da gả nổi lên.

Tắt trang web của shop online, cô mở một trang nhật ký. Ở trên ghi lại, "Tôi hẹn gặp Mr. U sơ. 'Anh ta' có hình tròn, kích thước 3.2 cm * 2.6 cm (4), trông rất xinh đẹp. Chỉ là lo sợ nó còn có thể lớn lên, gây biến chứng nên phải cắt bỏ. Điều tôi lo lắng nhất chính là sau khi hết thuốc tê liệu có đau hay không?"

Sau khi viết xong, lại tùy ý mở những trang nhật ký trước kia của cô. Có vài chuyện là ngoài lề nhưng đều có liên quan đến một người đàn ông, có cái tên rất dễ nghe: Trần Tuần.

Đã nhiều năm như vậy, cô vì người đàn ông này mà viết bao nhiêu dòng trên trang nhật ký.

Nửa tháng trước, anh ấy đến thành phố N, cũng không thèm liên lạc gì với cô nữa. Mặc dù, anh ấy nói rằng sau khi giải quyết chuyện ở bên kia sẽ trở lại cho cô một câu trả lời rõ ràng nhất. Nhưng nhờ đó, cô cũng biết một sự thật, anh ấy đã đá cô.

Thật ra thì, trong tiềm thức của mình, cô cũng có cảm giác mình sẽ bị vứt bỏ. Theo lẽ thường, thì cô nên chuẩn bị tâm lý từ sớm. Nhưng giờ phút này lại khó nén được cảm xúc chìm vào đáy cốc. Kéo trở lại trang hiện tại, nghiêm túc gõ thêm một dòng:

"U có thể dùng phẫu thuật để cắt bỏ. Nhưng những kỷ niệm cùng tình cảm thì phải làm sao đây? Ai biết được cần bao nhiêu thời gian để có thể quên hết tất cả?"

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thời gian phẫu thuật được ấn định là vào buổi chiều thứ năm. Ngày hôm đó, Ninh Vi Cẩn ở trường dạy đến buổi trưa rồi buổi chiều tới bệnh viện, có thể dành chút thời gian phẫu thuật cắt khối u cho Trịnh Đình Đình.

Địa điểm tiến hành chính là phòng phẫu thuật ở phòng khám kia. Khi Trịnh Đình Đình nằm lên bàn mổ, trong lòng cũng vô cùng khẩn trương. Trên đỉnh đầu là đèn phẫu thuật. Bên tai truyền đến tiếng ro ro của máy móc mà y tá đang kiểm tra lại. Cô hít sâu mấy lần, cố gắng ổn định lại tinh thần.

Lựa chọn phẫu thuật giống như đánh cược một ván vậy. Bác sĩ gây mê chích cho nàng mũi. Khi kim tiêm đâm nghiêng vào da ngực, vừa lạnh vừa đau khiến cô hơi cau mày.

Mười lăm phút sau, Ninh Vi Cẩn đi tới bên cạnh cô.

Anh mặc đồ vô trùng, mang khẩu trang, trên mặt chỉ để lộ ánh mắt trong trẻo, bình tĩnh, sắc bén quan sát sắc mặt cô. Đưa tay sờ ngực cô, sau khi xác nhận không có phát sinh gì mới nói: "Được rồi, chúng ta bắt đầu đi!"

Hai phụ tá chính là nữ sinh thực tập ở phòng khám, một người họ Trần, một người họ Phó. Trước khi phẫu thuật họ còn cười nói vui vẻ với Trịnh Đình Đình: "Chị không phải lo lắng, phẫu thuật này đối với giáo sư Ninh chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Chỉ cần mười mấy phút là xong, vết mổ rất nhỏ, rất nhanh lành, vết mổ rất đẹp."

Đến lúc này, thuốc tê mới có tác dụng, cô cảm thấy ngực có cảm giác từng tức.

Khi Ninh Vi Cẩn rạch vết cắt đầu tiên, máu tươi nở rộ trên da thịt trắng nõn. Nàng chỉ có chút xíu cảm giác nhưng mắt nhìn thẳng đèn phẫu thuật, không ngó nghiêng xung quanh.

Bên tai nghe loáng thoáng được tiếng Ninh Vi Cẩn nói với hai phụ tá. Anh toàn dùng từ chuyên môn, hướng dẫn cho các cô ấy, xen lẫn trong đó là những âm thanh xì xì cô cũng không biết là của vật gì. Hoàn toàn không biết rằng Ninh Vi Cẩn đang dùng que điện để cầm máu cho cô.

Cả quá trình, mắt Trịnh Đình Đình không chớp nhìn chăm chăm đèn phẫu thuật cho đến khi mắt cảm thấy ngứa nhưc cô mới chuyển tầm mắt đi chỗ khác lại vừa đúng lúc chạm vào ánh mắt của Ninh Vi Cẩn. Cô theo thói quen lễ phép nhìn sang bên cạnh.

"Có khó chịu chỗ nào không?" Ninh Vi Cẩn vừa làm vừa nhìn cô hỏi.

Âm thanh của anh qua lớp khẩu trang, nghe có chút lười biếng.

"Không có gì không thoải mái!"

"Thả lỏng, sắp xong rồi!" Anh vừa nói chuyện vừa lấy gạc thấm lên vết máu cho cô.

Phẫu thuật hết 27 phút. Sau khi kết thúc, anh còn lấy một phần khối u tựa như đậu để đi kiểm tra xem là u lành hay u ác tính.

Ninh Vi Cẩn tháo bỏ găng tay, cởi áo vô trùng, đi ra ngoài.

Phụ tá tiểu Trần đi ra ngoài đưa khối u đi xét nghiệm. Phụ tá tiểu Phó ở lại phòng phẫu thuật cùng Trịnh Đình Đình.

"Giáo sư Ninh đâu rồi?" Trịnh Đình Đình hỏi.

"Thầy ấy chắc đi ra ngoài hút thuốc rồi!"

"Hút thuốc sao?"

"Đây là thói quen sau khi xong một ca mổ của thầy ấy rồi. Bởi vì mấy tiếng trước khi phẫu thuật không thể hút thuốc. Sau khi ca mổ kết thúc, thì mới hút một điếu." Tiểu Phó nói.

Trịnh Đình Đình gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

"Đúng rồi. Chị có thấy giáo sư Ninh rất tuấn tú không?"

"A!" Trịnh Đình Đình hơi nhìn quanh một chút, lại gật đầu, "Ừ. Giáo sư rất đẹp trai!"

Tiểu Phó cười nói: "Có rất nhiều bệnh nhân nữ đều muốn giáo sư Ninh khám cho họ đó. Chính vì hưởng thụ thầy ấy phục vụ!"

Trịnh Đình Đình hiểu ra, cũng cười theo: "Ừ. tôi thấy bạn gái của giáo sư chắc chắn sẽ chịu áp lực rất lớn."

"Thầy ấy chưa có bạn gái đâu!" Tiểu Phó thấp giọng nói. "Thầy vẫn còn độc thân. Gần đây, thầy ấy hay đi xem mắt nhưng chẳng nên cơm cháo gì cả!"

"Tại sao?" cắt bỏ khối u, cả người cũng thả lỏng hơn, Trịnh Đình Đình đã khôi phục bản tính bất quái của mình.

"Thầy ấy rất hay bắt bẻ!" Tiểu Phó nhú mày, "Thầy ấy ghét phụ nữ trang điểm quá đậm, đi giày cao gót, làm bộ làm tịch. Ghét phụ nữ thích món thịt heo kho hành. Ghét phụ nữ xem phim thần tượng. Còn ghét rất nhiều thứ. Tóm lại, thầy ấy có rất nhiều điều cấm kỵ!"

"Thịt heo kho hành sao?" Trịnh Đình Đình nói, "Cái này hình như hơi kỳ lạ thì phải!"

"Bởi vì thầy ấy ghét ăn hành, cũng không thích ăn thịt heo."

". hóa ra là như vậy!" Trịnh Đình Đình biết được sự thật. Hóa ra cũng có nam nhân khó chiều như vậy.

Sau mười lăm phút thì tiểu Trần mang kết quả kiểm tra khối u của cô về, nói chung là tốt, nói câu chúc mừng với Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình ra khỏi phòng phẫu thuật thì nhìn thấy Ninh Vi Căn đi từ cửa thoát hiểm vào. Cô đi tới, nói lời cảm ơn anh.

"Không cần cảm ơn đâu! Đây là chức trách của tôi mà!" Ninh Vi Căn nói, "Một số điều cần chú ý sau khi phẫu thuật thì tiểu Trần sẽ nói chi tiết cho cô. Nhớ một tuần sau đến cắt chỉ!"

"Vâng." Trịnh Đình Đình ngửi thấy mùi thuốc lá trên áo sơ mi anh. Quả thật anh đi hút thuốc.

Ninh Vi Căn xoay người đi, anh ngẩng cao đầu, sống lưng thẳng, một tay để tha bên người, một tay để vào trong túi. Áo blouse trắng phau không dính một hạt bụi. Bước chân đi nhanh, vô cùng gọn gàng, lại có chút hào phóng.

Quả thật có phong cách bác sĩ.

Sau đó, Trịnh Đình Đình xin nghỉ ở nhà, ngồi thiết kế một số thứ. Một buổi tối, nàng miệt mài vẽ thì máy tính vang lên âm báo có thư. Cô theo quán tính mở ra, thì đó là "Một ngày xanh thăm" cô kinh ngạc, nghĩ thầm: Giáo sư Ninh lại ghé thăm shop nhỏ của nàng rồi sao?

"Có ai ở đó không? Gối ôm hà mã còn hàng không bạn?"

Trịnh Đình Đình gõ máy chữ: "Giáo sư Ninh?"

"Ah?"

"Bạn không phải là giáo sư Ninh sao?" Nếu như cô nhớ không lầm thì người đi xe Porsche và nhận hàng đúng là Ninh Vi Căn mà.

"A a, giáo sư Ninh là anh trai mình. Lần trước, mình có việc bận, nên kêu anh ấy lấy hàng giúp mình."

Hóa ra là như vậy.

"Ah, bạn biết anh trai Ninh Vi Căn của mình sao?"

"Giáo sư vừa giúp mình làm tiểu phẫu!"

"Cái này cũng quá trùng hợp rồi! Vậy bây giờ sức khỏe của cô như thế nào? Nên chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng vội."

"Ừ. Mình biết rồi. Mấy hôm nay không bán hàng. Nếu như bạn muốn gối ôm hà mã, mười ngày sau thì mình sẽ giao hàng!"

"Còn có thể giao hàng tận nhà sao?"

"Không thành vấn đề!"

"Ok. Chúc bạn nhanh khỏe nha!" Em gái giáo sư Ninh gửi một khuôn mặt tươi cười.

Một tuần lễ sau, Trịnh Đình Đình đến bệnh viện cắt chỉ, còn được chính tay Ninh Vi Căn phục vụ. Một tay anh đặt trên ngực cô, tay kia cầm nhíp nhẹ nhàng rút chỉ, rồi kiểm tra vết thương. Lần này, anh không đeo bao tay nữa, ngón tay hơi lỏng lẻo lướt trên da thịt của cô khiến Trịnh Đình Đình lại nổi lên tầng da gà.

Anh chuyên chú kiểm tra vết thương của cô, không để ý mà nhận xét: "Vết thương không bị nhiễm trùng cũng không sưng đỏ, vết thương lành cũng rất nhanh!"

"Vậ thì tốt quá!"

Anh vừa liếc nhìn áo ngực màu đen của cô, nhíu mày nói: "Đổi thành cỡ lớn nhất đi, cái này hơi chật!"

"."Trịnh Đình Đình trầm mặc gật đầu.

Cô có thể tiếp nhận chuyện phơi bày vòng một dưới tầm mắt của giáo sư Ninh thì thản nhiên tiếp nhận đề nghị của anh, đổi áo ngực cỡ lớn nhất.

"Đừng lo lắng" Ánh mắt anh vẫn chăm chú trên ngực trái của cô, giọng nói có chút khàn khàn, "Chỉ cần làm theo hướng dẫn, rồi cẩn thận một chút thì sẽ không lưu lại sẹo đâu."

"Vâng!"

Ngay lúc này ở bên ngoài có một giọng nữ vang lên: "Giáo sư Ninh đâu? Vì hôm nay anh ấy ở đây nên tôi đặc biệt xin nghỉ để hỏi anh ấy vài vấn đề. Chắc anh đang ở bên trong nhỉ? Được, tôi đợi."

Đến khi Trịnh Đình Đình đi theo Ninh Vi Cẩn ra ngoài thì cô thấy có bốn năm người phụ nữ ngồi đợi rồi, nhiệt tình chào hỏi Ninh Vi Cẩn, còn ánh mắt chỉ nhàn nhạt nhìn lại, từ từ "Ừ" một tiếng.

Tiểu Phó đang cầm máy đo huyết áp trờng hai mắt cười với Trịnh Đình Đình, nhỏ giọng nói: "Giáo sư Ninh ở bệnh viện chúng tôi là một pho tượng nam thần đó nha!"

Trịnh Đình Đình mỉm cười.

Ninh Vi Căn vừa ngồi xuống, một phụ nữ to gan mở miệng: "Giáo sư Ninh! Tuần trước cậu xem mặt có kết quả không?"

Xem ra họ còn muốn biết mọi tin tức, động thái của Ninh Vi Căn từng giờ từng phút nha. Trịnh Đình Đình có chút ngoài ý muốn.

Ninh Vi Căn cầm bút viết mấy dòng trên bệnh án, lạnh nhạt nói: "Không có!"

"Tôi có cô cháu gái vừa mới tốt nghiệp đại học, làm giáo viên. Vóc người cũng thanh tú, cậu có định suy nghĩ một chút không?"

"Cảm ơn, chẳng qua tạm thời tôi không có ý định này." Ninh Vi Căn không dừng bút, cũng chẳng thèm ngước mắt lên nữa.

Trịnh Đình Đình lướt qua mấy người đi ra ngoài, đột nhiên nghe được lời nói bình thản của Ninh Vi Căn, "Tháng sau nhớ đến kiểm tra lại!"

Cô ý thức được Ninh Vi Căn đang nói chuyện với mình, quay đầu lại nói tiếng, "vâng" còn tặng thêm một tiếng, "Cảm ơn!" nữa.

Từ lâu ba đi xuống, đến sảnh của phòng khám nhìn thấy không ít người mặc áo blouse trắng. Có bác sĩ gầy, béo, cao lùn. Nhưng nhìn một vòng cũng không thấy có một bác sĩ nào giống như Ninh Vi Căn. Bất tri bất giác, Trịnh Đình Đình mới nhận thấy lời của tiểu Phó rất có đạo lý, bác sĩ Ninh đúng là quá nổi bật, xuất chúng.

Ba ngày sau, Trịnh Đình Đình tự mình đi Thiên Thủy uyển giao hàng. Lần này, người xuống nhận hàng chính là một cô gái còn trẻ. Khuôn mặt có nét giống Ninh Vi Căn, cô bé nói mình chính là Ninh Vi Tuyền.

"42 tệ." Ninh Vi Tuyền sáng khoái đưa tiền cho cô, cười ngọt ngào, "Cảm ơn bạn đã giao hàng cho mình."

Trịnh Đình Đình đưa túi đồ rất đẹp đưa cho cô. Sau khi cô nhận lấy, thấy trên túi có một đôi tai mèo, kính ngạc, "Cái túi này thật đẹp!"

"Là mình thiết kế đó!" Trịnh Đình Đình gật đầu một cái, "Phía sau còn có đuôi nữa!"

Ninh Vi Tuyền vừa lật lại để nhìn, quả nhiên đằng sau còn có một chiếc đuôi mượt mà, "Bạn thật có tài!"

Hai người đang nói chuyện, một chiếc xe con chậm rãi lái vào cổng chung cư. Ninh Vi Tuyền vừa nhìn đã nhận ra, nhếch cằm lên cười cười, "Ồ, giáo sư Ninh về rồi!"

Quả nhiên là giáo sư Ninh. Hắn vẫn đi chiếc xe Porsche kia, dừng lại trước mặt bọn họ. Đưa tay hạ kính xe xuống, ánh mắt dừng lại trên người Trịnh Đình Đình, dường như đang có ý hỏi tại sao cô lại ở chỗ này.

Trịnh Đình Đình chủ động chào hỏi.

Hôm nay, Ninh Vi Cẩn mặc một bộ âu phục màu xám thẫm, càng thành thực, kín kẽ hơn rất nhiều khi ở bệnh viện. Ở cổ tay là hai viên đá bảo thạch màu đen làm khuy cài cực kỳ xinh đẹp càng khiến anh tôn quý hơn rất nhiều. Anh không nói gì, chỉ gật đầu với cô một cái.

Trịnh Đình Đình nhận tiền, rồi tạm biệt Ninh Vi Tuyền, xoay người rời đi. Chưa đi được mấy bước đã nghe thấy Ninh Vi Tuyền nói: "Anh! Hôm nay anh đi cùng với Lưu tiểu thư kia có hợp khẩu vị anh không?"

"Bình thường! Không có cảm giác đặc biệt." Bác sĩ Ninh nói đúng trọng tâm, giọng nói cũng cực kỳ lạnh nhạt.

"Anh còn bắt bẻ nữa thì cẩn thận không ai thềm lấy đâu!"

"Anh gấp gì chứ?" Giọng nói càng lạnh nhạt hơn.

.....

Xem ra, ngày đó giáo sư Ninh nói dối mấy người phụ nữ kia nha. Anh lại còn rất tích cực xem mắt nữa, chứng tỏ cũng rất để ý chuyện cả đời mà. Trong lòng Trịnh Đình Đình đưa kết luận, anh ta đúng là một nam nhân ăn ở hai lòng.

Thậm chí. có lẽ anh ta vô cùng "Hận kết hôn?"

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chiều thứ bảy, sau khi đi du lịch ở Vân Nam về, Trịnh Đình Đình mời Tiêu Quỳnh đi uống trà mừng nàng phẫu thuật thành công, vẫn ở chỗ cũ, ở sảnh khách sạn trên đường Lộ Tân.

Trịnh Đình Đình nói trước 20 phút sẽ bắt xe tới. Đến nơi, thì nhận được điện thoại của Tiêu Quỳnh nói là chó con nhà cô bị tiêu chảy cấp tính nên có thể sẽ đến muộn nửa tiếng. Trịnh Đình Đình nói: "Không có việc gì! Cậu cứ từ từ. Mình chờ được!"

Gọi một ấm trà Ceylon (1) và một phần scone chuối (2). Trịnh Đình Đình lấy ở trong túi xách quyển tuần san đời sống, cẩn thận lật xem từng trang. Ngay cả quảng cáo cũng nghiền ngẫm từng chữ..

Đang cực kỳ tập trung thì bên tai truyền đến tiếng, "Cạch cạch".

Trịnh Đình Đình ngược mắt nhìn, một bàn tay nhẹ nhàng gõ lên trên mặt bàn, có thể nhìn thấy rõ khớp xương.

"Hả?" Cô ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là một khuôn mặt cực kỳ quen thuộc, nói đúng hơn là đạo gần đây rất quen thuộc thì đúng hơn — Ninh Vi Căn.

Hôm nay, Ninh Vi Căn mặc một bộ âu phục kiểu Anh của G&H màu xám thẫm có vân chìm, được là phẳng, càng làm nổi bật bờ vai rộng, eo hẹp của anh. Cực kỳ ưu nhã nhưng cũng mạnh mẽ không kém.

"Giáo sư Ninh?" Trịnh Đình Đình có chút ngoài ý muốn.

Ninh Vi Cẩn tìm tòi nghiên cứu nhìn cô một cái từ trên xuống dưới, vé mặt thả lỏng, chậm rãi nói: "Lại là cô!"

"A?" Trịnh Đình Đình đang không hiểu chuyện gì xảy ra.

Ninh Vi Cẩn đang muốn ngồi xuống chỗ đối diện cô nhưng cách đó không xa truyền đến một giọng nữ trong veo: "Giáo sư Ninh?" Trịnh Đình Đình và Ninh Vi Cẩn quay đầu lại nhìn đến cô gái kia. Cô cũng chợt hiểu chuyện gì xảy ra. Ha, giáo sư Ninh nhầm cô là đối tượng hẹn hò nha.

Cô gái mặc chiếc áo len màu đỏ đứng dậy, vẫy vẫy tay với Ninh Vi Cẩn, nụ cười hơi xấu hổ, "Ở bên này!"

"Thật xin lỗi! Tôi tìm lộn người." Ninh Vi Cẩn nói xong, sai chân bước đến chỗ đối tượng hẹn hò chân chính.

Trịnh Đình Đình cúi đầu nhìn chiếc áo len màu đỏ trên người mình, nghĩ thầm, sớm biết như thế cô nên mặc một chiếc áo len mới tím để tránh hiểu lầm như thế.

Cầm ly trà, uống một ngụm, lại nghĩ: Tần suất giáo sư Ninh rất cao nha, chắc cũng có liên quan đến yêu cầu của anh ta rồi.

Cô vẫn còn nhớ rõ lời mấy cô thực tập sinh nói, anh ghét phụ nữ trang điểm đậm, đi giày cao gót, làm bộ làm tịch, ghét cô gái thích món thịt heo kho hành, ghét cô gái thích phim thần tượng. . . . Nghĩ lại một chút cô phát hiện cô phạm vào một điều cấm kỵ của anh nha. Cô rất thích phim thần tượng.

Đợi chút, cái này liên quan gì đến cô chứ?

Trịnh Đình Đình khẽ lắc đầu một cái, phục hồi lại tinh thần, lật trang tạp chí.

Bốn mươi phút sau, Tiêu Quỳnh mới xuất hiện, ngồi xuống thì hít một hơi thật sâu rồi thở mạnh ra: "Mình thật nhớ không khí trong lành ở Vân Nam nha. Về đến đây cũng không thể nào thích ứng được. Bạn thân mến, cậu đến rồi chắc cũng biết đó, không khí ở thành phố H này ô nhiễm đến mức nào rồi."

Trịnh Đình Đình mỉm cười, rót cho cô một ly trà: "Có bản lĩnh thì ở đó cả đời đi, không lưu luyến cõi hồng trần vạn trượng này nữa."

Tiêu Quỳnh sơ sờ lỗ mũi một cái: "Trần cổ kia thì tốt thật, nhưng nếu không có Starbucks thì mình không thể nào thích ứng được."

"Yên tâm đi, mình hiểu cậu mà. Hồng trần thế tục mới là nơi của cậu." Trịnh Đình Đình đẩy ly trà tới trước mặt cô, "Trần cổ đó đẹp thì đẹp thật nhưng cậu chỉ ở được một tháng thôi chứ ở lại đó cả đời, cậu không phát điên mới lạ đó!"

Hai người nói rất nhiều chuyện trên trời dưới biển, nhưng bất tri bất giác đề tài vẫn không thể tránh thoát hai chữ "Trần Tuần".

"Trần Tuần có liên lạc với cậu không?" Tiêu Quỳnh hỏi.

Trịnh Đình Đình lắc đầu.

"Cũng không thèm gọi điện thoại?"

"Không có."

"Vậy thì anh ta thật không có trách nhiệm rồi." Tiêu Quỳnh cau mày, "Mặc kệ nói thế nào thì anh ta cũng nên nói cho cậu một tiếng. Tại sao có thể không nói tiếng nào rồi đi như thế chứ? Hay là đi tìm phụ nữ khác? Rốt cuộc anh ta có coi cậu là bạn gái hay không?"

Trịnh Đình Đình cảm thấy lỗ tai ong ong rồi. Cô đưa tay ấn ấn một cái, sau đó nói: "Mình cũng đâu phải là bạn gái của anh ấy!"

Tiêu Quỳnh ngẩn ra, sau đó nhẹ cười: "Sao cậu cứ hạ thấp bản thân như thế chứ? Vẫn yêu hèn mọn như thế sao?"

Trịnh Đình Đình nhìn cô.

"Vốn dĩ cho rằng hai cậu có thể tu thành chính quả, cậu cũng được như nguyệt, ai biết. . . . "Tiêu Quỳnh nói, "Bạn yêu! Lời nói thật không hề dễ nghe. Lần này khi anh ta tìm cậu, cậu cũng nên suy nghĩ kỹ càng xem có muốn đón nhận anh ta không? Một khi đón nhận rồi thì cậu phải chịu một sự thật, có lẽ cả đời này anh ta sẽ không thể nào phủ sạch quan hệ với Ôn Tử Hình được, cậu chịu được sao? Anh ta sẽ không một lòng một dạ với cậu. Cậu vẫn còn một tình địch rất mạnh, cậu không thấy mệt sao? Quả thật, mình thừa nhận anh đẹp trai, lại hấp dẫn chỉ là những thứ kia có tác dụng gì sao? Anh ta cũng đâu chỉ có mình cậu chứ?"

Trịnh Đình Đình trầm mặc.

"Còn nữa, cậu nói cậu biết hẳn từ năm lớp mười. Bây giờ cậu đã 24 rồi. Đã 10 năm rồi, nếu nên chuyện gì thì đã sớm thành rồi." Tiêu Quỳnh nói trúng tim đen của Trịnh Đình Đình, nói thêm: "Hai người không có duyên phân. Mình không tin cậu không hiểu đạo lý này."

Trịnh Đình Đình cười cứng ngắt, nói: "Mình biết chứ, chỉ là ngoài anh ấy mình không tìm được người tốt hơn. Tự mình cũng không biết tại sao nữa. Ngoài hẳn ra, mình không thể động lòng với những người khác!"

Tiêu Quỳnh lắc đầu: "Xin lỗi vì mình không thể lý giải được. Mình chưa yêu ai, cũng không biết cậu thuộc thể loại gì nữa."

Dứt lời, hai người đều giữ im lặng, Tiêu Quỳnh cầm thìa bạc chạm rãi quấy ly trà, ánh mắt lại nhìn một đôi nam nữ cách đó không xa. Cô gái mặc

áo len màu đỏ đứng bật dậy, khiếp sợ trừng mắt nhìn bạn trai cô ấy. Một lát sau, khuôn mặt cũng đỏ bừng, nói: "Anh thật là quá đáng!" Nói xong, cô gái mặc áo len đỏ, cầm ví bước nhanh về phía cửa. Còn anh bạn trai kia cũng chẳng có ý định đuổi theo người đẹp, chỉ ngồi tại chỗ, cúi đầu nghịch điện thoại di động.

Tiêu Quỳnh cảm thấy khá kỳ lạ, cười lên tiếng, Trịnh Đình Đình phục hồi lại tinh thần,

nhìn theo ánh mắt của cô thì thấy đối tượng hẹn hò của giáo sư Ninh đã sớm rời đi, còn một mình giáo sư Ninh nhàn nhã ngồi tại chỗ, cúi đầu nghịch điện thoại.

"Bạn yêu! Cậu xem anh đẹp trai đối diện đi, đôi chân kia đúng là quá mê người nha!" Tiêu Quỳnh nói, "Tao nhã, thon dài, hình dáng cân đối, nhưng cũng rất mạnh mẽ nha!"

Người được bình phẩm giáo sư Ninh chột ngẩng đầu lên, ánh mắt lại chạm được cái nhìn của Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình có chút xấu hổ, nhìn sang chỗ khác, nhỏ giọng nói: "Anh ấy chính là bác sĩ làm phẫu thuật cho mình!"

"Không thể nào, trùng hợp như vậy sao? Là anh ta phẫu thuật cho cậu sao? Vậy thì không phải anh ta nhìn thấy hết của cậu rồi?"

"Chuyện này cũng rất bình thường mà. Sau khi nằm lên bàn mổ thì ai chẳng phải cởi hết?"

"Thế sau khi phẫu thuật xong, đối mặt với anh ta mà cậu không cảm thấy lúng túng sao?"

"Liên quan gì chứ? Dù sao chờ sau khi kiểm tra lại thì mình cũng không gặp lại anh ấy nữa mà!"

"Đúng rồi, bạn yêu! Anh ta vẫn nhìn cậu kìa!"

Trịnh Đình Đình lặng lẽ quay đầu lại, quả nhiên chạm vào đôi mắt trầm tĩnh của giáo sư Ninh. Anh vẫn ngồi yên ở đó, tư thế ngồi lại cực kỳ tao nhã, bình thản, ánh mắt rất tự nhiên nhìn cô.

"Đừng nói nữa. . . . Có lẽ anh ấy nghe được chúng ta nói chuyện đó." Trịnh Đình Đình nói, "Nói sau lưng người ta không tốt lắm đâu!"

Hai người thu lại tầm mắt, đổi đề tài.

Sau một lúc lâu, Trịnh Đình Đình vô tình quay đầu lại thì thấy trên chiếc ghế sa lon đó không còn bóng người. Hai cốc nước chanh vẫn đầy nguyên nhưng không thấy bóng dáng Ninh Vi Cẩn đâu nữa.

Chuyện gặp giáo sư Ninh đi xem mắt thất bại rất nhanh bị Trịnh Đình Đình quẳng sau đầu. Cho đến đầu tháng sau, trên đường đến bệnh viện kiểm tra lại, cô mới ý thức được có khi lần này gặp giáo sư Ninh sẽ hơi xấu hổ một chút.

Cô tới muộn thế nên cũng không còn đông nữa. Phòng khám cũng chẳng còn ai, Ninh Vi Cẩn đeo khẩu trang đang cúi đầu chuyên tâm ghi chép gì đó.,

Trịnh Đình Đình gõ cửa, Ninh Vi Cẩn chỉ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, cũng không ngắt đầu.

"Giáo sư Ninh? Tôi đến khám lại." Trịnh Đình Đình nói.

Ninh Vi Cẩn nghe thấy giọng nói của cô, thì đặt bút xuống, ngắt đầu lên nhìn cô: "Khoảng thời gian này, cô cảm thấy miệng vết thương có đau không?"

"Không có!" Trịnh Đình Đình nói. "Nhưng mà nó có màu đỏ sậm, sau khi tắm xong thì hơi ngứa thôi."

Ninh Vi Cẩn trầm ngâm mấy giây rồi đứng lên, chỉ vào bên trong, "Tôi giúp cô kiểm tra một chút."

Lúc Trịnh Đình Đình ngồi trên giường, Ninh Vi Cẩn kéo rèm giúp cô. Đột nhiên, cô có cảm giác không thích ứng được. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên kiểm tra, nhưng mấy lần trước đều có người khác nữa. Mà hôm nay lại chỉ có hai người bọn họ, có cảm giác rất kỳ quái.

Tốc độ cô cởi khuy áo len rất chậm, tùy tiện hỏi: "Giáo sư Ninh? Sao hôm nay không thấy tiểu Trần và tiểu Giao đâu cả?"

"Hôm nay ở trường có môn thi, nên họ xin nghỉ rồi."

"À!" Trịnh Đình Đình cười cười, cố gắng che giấu khẩn trương trong lòng, "Sinh viên trường y học rất vất vả."

Ninh Vi Cẩn từ chối cho ý kiến, yên lặng đợi cô cởi quần áo.

Khi cẩn thận vén áo lên thì có chút khẩn trương, Trịnh Đình Đình đột nhiên dừng lại, nhẹ giọng nói: "Thật ra thì sau khi tắm xong vết thương hơi ngứa thì có thể coi là bình thường đúng không? Những thứ khác không có vấn đề gì cả!"

"Thật sao? Giọng nói của Ninh Vi Cẩn vững vàng, giọng nói hơi chậm hơn, "Tôi đề nghị cô nên kiểm tra lại một chút thì hơn!"

Nghe được trong câu nói của anh không cho phép hoài nghi, Trịnh Đình Đình âm thầm hít một hơi, vén áo lên, cởi khóa cài áo lót, nói một câu, "Tôi chuẩn bị xong rồi!"

Ninh Vi Cẩn xoay người lại, đến gần, giúp cô kiểm tra.

Anh cúi người xuống, chăm chú quan sát vết sẹo trên ngực trái của cô, sau đó, ngón trỏ nhẹ nhàng miết một chút dọc theo vết mổ, rồi đè lại: "Đau không?"

"Có một chút, ừ, cũng không phải. . . . bình thường, không gọi là đau."

Cô cảm giác tay của anh vẫn lưu luyến trên ngực trái của cô, nhẹ nhàng miết miết. Bởi vì khoảng cách khá gần, có mùi hương thanh mát quanh quẩn ở chóp mũi cô. Hơi thở ấm áp đều đặn phả lên da thịt cô. Tim cô đập loạn nhịp một hồi.

Tay của anh rời khỏi ngực cô, kêu cô giơ cao tay trái, hấn sờ nách cô hỏi, "Cô có đau không?"

Cô lắc đầu, nói: "Không có cảm giác gì." Anh hơi dùng sức một chút, cô đột nhiên bật cười.

"Cô cười cái gì?" Anh nghiêm nghị liếc cô một cái.

"Rất nhột, thật sự rất nhột mà!"

"Cố chịu!" Anh lời ít nhưng ý nhiều.

Anh thu tay, rồi nhìn vết sẹo trên ngực cô, ngón tay sạch sẽ, có chút lại, nhẹ nhàng miết trên vết sẹo, cực kỳ nghiêm túc.

Trịnh Đình Đình cúi đầu thì có thể nhìn thấy anh dường như rất nghiêm cứu bộ ngực cô. Mặc dù hành động của anh cực kỳ chuyên nghiệp, động tác lưu loát cũng không có hành vi sàm sỡ nào nhưng cô vẫn có chút không được tự nhiên. Chưa bao giờ có một người khác phải quan sát suông sã nơi bí mật của cô như vậy. Lại còn quang minh chính đại xem xét nữa chứ! Cho dù đối phương là bác sĩ, mục đích cũng chỉ muốn kiểm tra xem

vết thương có khôi phục được tốt hay không thôi. Nhưng dù sao cô cũng chưa gặp anh mấy lần nhưng đã có mấy lần tiếp xúc thân mật rồi.

Nhớ tới hôm ở sảnh khách sạn, ánh mắt quan sát cô, rồi dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống đối lập với thái độ cẩn thận, tỉ mỉ, nghiêm túc chuyện nghiệp lúc này. Cô cảm thấy khá kỳ lạ.

"Thuốc mà tôi kê cho cô, mỗi ngày cô đề bôi chứ?"

"Vâng, đêm nào cũng bôi!"

"Lần trước vết sẹo chỉ có 6 mm hiện giờ thì gần 1 cm rồi. Bề mặt về sẹo còn có chút gợn gợn, và tốc độ vết thương liền miệng rất chậm." Anh ngẩng đầu lên, thanh âm sắc bén nhìn cô, "Cơ địa có khó liền sẹo sao?"

"Cơ địa khó liền sẹo sao? Tôi không biết, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng phẫu thuật cũng không bị thương ngoài da bao giờ." Trịnh Đình Đình nhớ lại. Trừ bị muỗi cắn chảy máu ra thì cô không bị thương ngoài da bao giờ cả.

"Đến khoa da liễu kiểm tra một chút đi." Ninh Vi Cẩn nói xong thì thu tay lại. "Nếu như cơ địa cô khó liền sẹo thì ở chỗ này lưu lại sẹo thì có chút khó coi!"

"À?"

Trịnh Đình Đình cài lại áo lót, sửa sang lại quần áo, đi theo Ninh Vi Cẩn ra ngoài. Anh cầm bút viết vài dòng lên bệnh án của cô, rồi dặn cô đi khoa da liễu kiểm tra.

Trịnh Đình Đình cầm bệnh án, lúc đi ra thì ánh mắt thấy một đồ vật quen thuộc. Giáo sư Ninh dựa vào một thứ gì đó mềm mềm. Đó chính là gối ôm hà mã mà Ninh Vi Tuyên mua ở shop nàng nha!

Cô có chút ngoài ý muốn, Ninh Vi Căn quay đầu lại, theo tầm mắt cô nhìn gối hà mã mà anh đang dựa, "Có vấn đề gì sao?"

"Không có," Trịnh Đình Đình vừa nói chuyện lại đưa tay chỉ con hà mã kia. "Chỉ là không ngờ anh sẽ mang cái này đến phòng làm việc thôi!"

"Thuận tay cầm thôi!" Giọng nói của Ninh Vi Căn cũng lạnh nhạt, "Dùng cũng không tệ lắm!"

Trịnh Đình Đình không nói thêm gì nữa, cầm bệnh án đi ra ngoài. Vừa đúng lúc đó, có một bác sĩ nữ cao ráo, trẻ tuổi cầm một âu cherry đi vào, cười rất dịu dàng, "Ninh sư huynh, có muốn ăn một chút hoa quả hay không? Yên tâm đi, em rửa hai lần rồi, rất sạch đó!"

"Cảm ơn!" Giọng nói của Ninh Vi Căn đầy khách khí, xa cách, "Chẳng qua tôi không thích ăn cherry. Cô nên chia cho những người khác đi!"

(1): Trà Ceylon: Một loại trà của anh

(2): Scone chuối: một loại bánh ngọt nổi tiếng của Anh.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Trịnh Đình Đình đến khoa da liễu làm xét nghiệm, thật sự cơ địa cô dễ để lại sẹo. Bác sĩ ở Khoa da liễu kê một vài loại thuốc cho cô, rồi cho cô chút lời khuyên.

Dù sao cũng là ngực của phụ nữ, lại nhớ đến giáo sư Ninh đã nói, "Ở chỗ này mà để lại sẹo thì hơi khó nhìn!" Trịnh Đình Đình cảm thấy mình nên chú trọng vấn đề này. Nghiêm túc thực hiện theo lời dặn của bác sĩ từ ăn uống hay những việc cần làm. Ăn nhiều rau xanh, trái cây, lan châu, hạt đậu, hạt ý dĩ nhân, quả hạch. Không ăn ớt, thịt dê, tỏi, gừng, cà phê. Nói tóm lại là từ bỏ những món ngon mà nàng thích.

Trịnh Đình Đình cầm bệnh án của bác sĩ, vừa cúi đầu đọc vừa đi ra cửa bệnh viện. Ánh mắt ngược nhìn thấy một chiếc xe dừng mãi chậm rãi đi tới. Cô ngẩng đầu lên, đúng là giáo sư Ninh.

Ngồi ở vị trí lái, Ninh Vi Căn nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Trịnh Đình Đình, nhưng rất nhanh đã thu hồi lại, nhìn thẳng về phía trước.

"Ninh sư huynh!"

Trịnh Đình Đình nghe được giọng nói dịu dàng và có chút gấp gáp, sau đó nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh, uyển chuyển chậm rãi đi lên, đuổi kịp đến xe Ninh Vi Căn, hơi cúi người xuống, gõ gõ cửa sổ. Ninh Vi Căn hạ cửa kính xe xuống, hình như cô ta nói với anh mấy câu thấy Ninh Vi Căn gật đầu một cái, cô ta cười mở cửa ngồi lên ghế lại phụ, thắt chặt dây an toàn, ưu nhã hất tóc.

Trịnh Đình Đình nhận ra cô ta chính là bác sĩ xinh đẹp đưa cherry cho giáo sư Ninh nha.

Đúng vào lúc tan sở, mấy y tá khoác tay nhau ra ngoài, thấy giáo sư Ninh và người bên cạnh, cười xuy nói: "Bác sĩ Thư lại lên kế hoạch cưa cẩm bác sĩ Ninh rồi." "Cô ta chỉ giả vờ như thế thôi. Luôn làm bộ thanh cao giống như nữ thần nhưng toàn làm chuyện trẻ con." "Da mặt đủ dày mà! Ai mà không biết giáo sư Ninh chẳng có tình cảm nào với cô ta. Cô ta vẫn còn bám mãi không chịu buông!" "Bạn của mình làm cùng khoa với cô ta, nói với mình là mỗi lần giáo sư Ninh đi xem mắt thì cả ngày hôm đó mặt cô ta sẽ lạnh như băng, toàn trút giận lên thực tập sinh thôi. Còn đến khi giáo sư Ninh xem mắt thất bại thì cô ta mới cười, cười đến âm hiểm!"

.....

Thì ra ở bệnh viện cũng có nhiều chuyện bát quái như vậy. Trịnh Đình Đình có chút ngoài ý muốn.

Những suy nghĩ kỹ lại thì đàn ông có điều kiện tốt như giáo sư Ninh thì bên cạnh có rất nhiều bóng hồng vây quanh rồi. Tiêu Quỳnh cũng nói đó, trong bệnh viện lớn làm gì có bác sĩ nam nào không phong lưu đâu? Hàng ngày, có biết bao nhiêu em y tá trẻ tuổi, xinh đẹp vây quanh, du dỗ, sao có thể giữ mình trong sạch chứ?

Thôi, dù gì cũng chẳng có quan hệ đến cô. Cô thản nhiên nhún vai, khoác túi đi đến trạm xe bus.

Buổi tối, Trịnh Đình Đình tắm rửa, bôi thuốc lên vết sẹo trước ngực, mặc áo lót xong, ngồi trên ghế sofa, mở laptop xem hãng đồ chơi Dirtytype mới ra sản phẩm mới, thuận tiện mở QQ, góc phải thấy nick của Tiêu Quỳnh đang nháy sáng. Cô mở ra, thấy mấy bức ảnh của cô ấy.

Sau đó, tùy tiện kéo danh sách bạn thân, ánh mắt theo bản năng nhìn nick của Trần Tuần. Trần Tuần lấy nick là "Thuyền cạn chạy chậm!" Ảnh

avatar là bức ảnh anh tự chụp ở biển Aegean. Lúc này avatar của anh xám tro. Cô mở ra, đọc lại lịch sử nói chuyện của bọn họ. Lần nói chuyện cuối cùng giữa bọn họ là một buổi tối nào đó cách đây hai tháng.

Không nhớ rõ là ai mở đầu, bọn họ nói về chuyện tình cảm.

Thuyền cạn chạy chậm chậm: Liệu có cô gái tốt tự nguyện muốn lấy anh không nhỉ? Anh nghĩ. Mỗi tuần làm việc 51.3 giờ, ngay cả thời gian xem phim cũng vội vàng, chẳng có tế bào lãng mạn, không hiểu gì là tình thú, cũng sẽ không biết cách lấy lòng đối phương. Anh nghĩ, chuyện chung thân đại sự của bản thân rất khó giải quyết rồi.

Lúc đó, chỉ cách màn hình máy vi tính nhưng cô có thể đoán được sắc mặt anh, rất ung dung, thản nhiên mà đùa cợt.

Rồi sau đó, cô nghĩ thật lâu, gõ lại xóa, xóa lại gõ, cuối cùng cũng gửi đi một câu: Em nghĩ sẽ có cô gái tốt muốn sống chung với anh chỉ sợ anh không coi trọng cô ấy thôi.

Anh ấy không nói gì nữa, cô nghĩ anh cũng đoán được thâm ý trong câu nói kia, nhưng không biết trả lời ra sao. Cự tuyệt cô sợ tổn thương đến lòng tự ái của cô. Tiếp nhận cô sao? Đó cũng không phải là điều anh ấy cam tâm tình nguyện.

Sau đó mấy ngày, Trần Tuần biết tin Ôn Tử Hinh xảy ra chuyện. Anh ấy bỏ lại tất cả mọi chuyện đến thành phố N tìm Ôn Tử Hinh, cũng chẳng thèm liên lạc với cô nữa.

Cô biết Trần Tuần sớm hơn Ôn Tử Hinh. Cô thích Trần Tuần nhiều hơn Ôn Tử Hinh.

Nhưng ngay từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, cô vẫn là người thua cuộc.

Tình yêu sao có hai chữ công bằng đây?

Cô mở nhật ký ra.

Ngày 3 tháng 11 năm 2005.

Hôm nay rốt cuộc mình đã gặp được nhân vật nổi tiếng nhất trường Trần Tuân. Năm ngoái, anh đã đoạt huy chương trong cuộc thi khoa học quốc tế. Đề tài anh nghiên cứu gọi là "Hooc môn nữ giới có ảnh hưởng đến xương sụn!" Anh nhận được 10.000 USD tiền thưởng. Sau đó, anh lấy một phần ba quyền góp cho địa phương bị động đất. Ừ, anh rất cao, người hơi gầy, da sạch sẽ, cười lên rất dịu dàng. Đúng là một soái ca. Anh cũng không tự cao tự đại với những đàn em trong trường. Mình chỉ có chút kỳ quái, sao anh lại đi nghiên cứu hooc môn nữ giới chứ?

Ngày 6 tháng 1 năm 2006,

Hôm nay mình thi rớt số học rồi. Xét đi xét lại mình chỉ có 45 phút làm bài thôi. Haiz,. . . . Mình là người ra trường thi cuối cùng. Cả người hồn xiêu lạc phách, đi bộ cũng thất mất sức nữa không ngờ lại đụng phải Trần Tuân. Bình thủy trong tay mình rớt trên mặt đất. Anh giúp mình nhặt lên rồi trả lại cho mình. Mình phát hiện bàn tay anh rất đẹp, có khi còn đẹp hơn ca tay con gái nữa, mình cảm thấy tự ti quá!

Ngày 7 tháng 3 năm 2006,

Hôm nay, ở trong phòng giáo viên giúp thầy ghi điểm thi tiếng Anh. Trần Tuân ngồi ở chỗ đối diện với mình. Hình như anh giúp thầy vật lý chép cái gì đó. Mình vừa ghi điểm vừa len lén nhìn anh. Anh làm việc rất chăm chú, cũng không liếc ngang liếc dọc gì. Cũng may là như thế cho nên mình mới có thể thoải mái len lút ngắm anh chứ.

Ngày 11 tháng 5 năm 2006,

Hôm nay ở lớp tiếng Anh lại gặp Trần Tuân rồi. Mình nói chuyện với anh bằng tiếng Anh. Anh nói tiếng Anh rất hay, giọng nói rất chuẩn, tốc độ

vừa phải khiến người nghe rất thoải mái. Sau khi nói chuyện, mình mới biết hóa ra bà ngoại anh là người Anh. Anh có ¼ huyết thống là người Anh, khó trách anh nói tiếng Anh tốt như vậy.

Ngày 10 tháng 11 năm 2006,

Đây có lẽ là lần cuối cùng đi du lịch lúc với nhóm bạn trung học. Lúc leo núi thì Trần Tuần ở trước mặt mình. Mình vẫn đi theo bước chân anh, không ngừng nghỉ. Lần đầu tiên mình leo nhanh như vậy. Đến đỉnh núi trên lưng đã đầy mồ hôi rồi. Thở hồng hộc, mệt muốn chết đi được. Lúc nhìn anh thấy bộ dạng anh vẫn như thường, anh nhìn mình cười cười, còn đưa cho mình một cây kẹo mút.

Ngày 3 tháng 4 năm 2007,

Trần Tuần lại đi thi đấu. Lần này các thầy giáo đều không tán thành để anh đi. Dù sao, tháng sáu anh cũng phải thi rồi, cũng nên chú tâm vào học hành. Nhưng mà anh vẫn kiên trì giữ vững quyết định của mình. Lúc tan học, mình còn cố tình đi ngang qua phòng học của anh, vừa đúng lúc anh ôm bóng rổ ra ngoài. Mình làm mặt dày tiến lại gần nói với anh đôi câu. Anh cũng lịch sự nói cảm ơn. Đúng rồi, ở khoảng cách gần như thế, mình mới phát hiện ra mắt anh hình như có màu hơi xanh thì phải. Có phải vì anh có ¼ huyết thống người Anh không nhỉ?

Ngày 1 tháng 9 năm 2007,

Mình đã học lớp 12 rồi đó. Năm nay chắc chắn sẽ rất vất vả. Ngoài trận chiến thi tốt nghiệp trung học còn một sự thực đau buồn là Trần Tuần không ở đây nữa rồi. Điểm số của anh cao thứ ba tỉnh, đầu trường đại học Z hệ tài chính. Mình cũng mừng cho anh, nhưng thật sự có chút buồn. Anh vẫn luôn ưu tú như vậy, nổi bật, xuất chúng, khiến người ta không theo kịp. Cuộc sống ở đại học của anh chắc chắn rất phong phú, rồi sẽ quen biết không ít nữ sinh ưu tú đâu. Cứ coi như mình tự mình đa tình, liệu anh có

thỉnh thoảng hay có một phút nào nhớ Trịnh Đình Đình mình không chứ? Hay là, ngay cả tên mình anh cũng không nhớ?...Ai, thôi, học đi thôi!

Ngày 6 tháng 6 năm 2008,

Ngày mai là thi tốt nghiệp trung học rồi. Nếu như mình có thể phát huy hơn thường ngày, thi đỗ đại học Z, nhất định mình muốn theo đuổi Trần Tuần. Đúng vậy, làm người nên gọn gàng, linh hoạt. Muốn làm việc gì thì phải nỗ lực hết mình, cùng lắm thì thất bại. . . . Nhưng mà, ta hi vọng ta có thể thành công.

Ngày 1 tháng 9 năm 2008,

Mình thật sự đỗ đại học Z rồi! Ai nói tình yêu không phải là động lực chứ? Nhìn mình xem, vì một người đàn ông có thể đạt được 267 điểm. Quả thật là kỳ tích trong kỳ tích rồi. Nhưng mà mùa hè này ăn quá nhiều, mình tăng lên tận 3 kg lận. Liệu, Trần Tuần có nhận ra mình nữa không?

Ngày 24 tháng 2 năm 2009,

"Mãi tương tư, mãi tương tư, muốn đem tương tư nói cho người nào, Cạn tình người không biết. . . . " Trước kia, mỗi lần đọc những câu thơ như vậy cả người cũng nổi da gà, răng cũng thấy chua. Nhưng hôm nay lại không cảm thấy như thế. Lúc đọc mà có thể cảm nhận được bằng trái tim thiếu chút nữa thì rớt nước mắt, điều nay chứng minh cái gì chứ? Tế bào nghệ thuật trỗi dậy sao? Hay mình trở nên kiêu căng rồi! Hay là mình mới vào đội văn nghệ của trường nhỉ? Ha ha ha! Có lẽ đều không phải. sự thật là mình. . . .thất tình rồi. Hôm nay là Valentine, hôm nay Trần Tuần ở dưới ký túc xá nữ, xếp một trái tim bằng nến và hoa hồng. Dĩ nhiên, đối tượng anh thổ lộ không phải là mình, là hoa khôi khóa năm nay. Ok, mình thừa nhận mình khổ sở, cũng thừa nhận rất ghen tị với nữ sinh kia. Nhưng mình biết rõ ghen tị là không tốt. Mình nên hào phóng, không nên cố chấp nữa. Còn nữa, mình sẽ không theo đuổi Trần Tuần nữa. Mình sẽ không bao giờ

làm người thứ ba khiến mọi người ghét nhất, khinh bỉ nhất. Mình không thể vi phạm đạo đức thế được. Ừ, chính là thế, mình sẽ vui vẻ đi tìm một bạn trai khác, để yêu, để hạnh phúc.

.....

Dưới góc phải màn hình máy tính có cửa sổ giao dịch nháy sáng khiến Trịnh Đình Đình thu hồi suy nghĩ. Cô vừa nhìn, ID là "một ngày xanh thăm" đặt hàng 8 gói ôm, gói dựa lưng, và đệm.

Cô suy nghĩ một chút, nhấp chuột vào ID "Một ngày xanh thăm", gõ: "Xin chào! Bạn muốn mua 8 gói ôm sao?"

Thật sự là giao dịch lớn nhất của nàng suốt nửa năm rồi.

"Đúng vậy! Là anh trai kêu mình mua. Anh nói gói ôm của bạn dùng đặc biệt thoải mái đó!"

Giáo sư Ninh?

"Gói ôm hà mã mà mình mua lần trước đó, còn chưa kịp dùng thì đã bị anh ấy lấy rồi. Hừ, còn mang để gói đọc sách nữa, cũng không ngại bị kêu trẻ con rồi. Thật kỳ lạ, sau đó anh ấy còn mang đến bệnh viện nữa chứ. Sau đó, về nhà thì dặn mình mua thêm để đặt ở ghế sa lon, phòng làm việc và phòng ngủ!"

"A, vậy được rồi! Lần này mình sẽ giao hàng tận nơi cho bạn!"

"Vậy làm phiền bạn rồi!"

Trịnh Đình Đình có chút ngoài ý muốn. Cô thiết kế gói ôm hình thú đối tượng là dành cho trẻ con. Không ngờ lại được giáo sư Ninh thích. Tưởng tượng anh ở giữa đống gói ôm hà mã, chuột chũi, hươu cao cổ mà

đọc sách, cô cảm thấy hơi rợn. Hình ảnh này dường như khác biệt quá lớn với hình ảnh giáo sư Ninh chuyên nghiệp, nghiêm cẩn, lãnh ngạo nha!

Thứ bảy, Trịnh Đình Đình lần thứ ba đến giao hàng ở Thiên Thủy uyển. Lần này đồ khá nhiều, nên cô cho 8 cái gói mềm mềm hút chân không, rồi để vào trong túi nhựa trong màu xanh tự làm. Rồi gọi xe đến Thiên Thủy uyển. Vừa đến nơi, đã thấy Ninh Vi Tuyền mặc thoải mái chờ ở cổng.

Ninh Vi Tuyền cười trả tiền, vui vẻ nhận đầu. Lúc Trịnh Đình Đình cất tiền thì cô ấy đột nhiên hỏi: "Thật ngại quá, mình muốn hỏi bạn một câu! Bạn có bạn trai chưa?"

"A?" Trịnh Đình Đình ngẩng đầu.

Ninh Vi Tuyền lặp lại: "Bạn có bạn trai chưa?"

Trịnh Đình Đình trầm ngâm mấy giây, chậm rãi lắc đầu.

"Bạn cảm thấy anh ấy, chính là người phẫu thuật cho bạn đó, Ninh đại giáo sư như thế nào hả?" Ninh Vi Tuyền cười hì hì, "Bạn có thấy anh ấy có phải là một người đàn ông hấp dẫn hay không?"

Trịnh Đình Đình không hiểu, cũng không biết những lời này của Ninh Vi Tuyền có dụng ý gì đây. Không phải là bảo cô làm mối cho anh trai cô ấy chứ?

Nghĩ như thế, nên cô cố gắng dùng từ cẩn thận, "Giáo sư Ninh rất ưu tú, rất chuyên nghiệp. Đối với bệnh nhân rất tận tâm. Là một bác sĩ tốt, thật đáng kính nể!"

"Ừ, ý của mình là. Nếu như nhìn vào góc độ của một phụ nữ đánh giá một người đàn ông thì bạn cảm thấy anh mình như thế nào?" Đôi mắt Ninh Vi Tuyền lóe sáng.

"Mình không hiểu ý bạn!"

"Haiz, anh mình cũng đi xem mắt rất nhiều lần rồi nhưng chẳng lần nào thành công cả. Nói thật ra thì yêu cầu về một nửa của anh trai mình rất hà khắc. Mình cũng cẩn thận xem xét rồi nhưng cũng không tìm được người khiến anh ấy thuận mắt. Anh trai mình á, thích cô tự nhiên, thẳng thắn, tốt nhất là người có chính kiến, không làm việc xấu, có sáng tạo, thú vị!" Ninh Vi Tuyền nói thẳng, "Nói thật! Mình cảm thấy bạn rất phù hợp với yêu cầu của anh trai mình. Biết nói như thế nào nhỉ? Cứ gọi là cảm giác đi. Mình hiểu anh trai rất rõ, bạn chính là mẫu người trong mắt anh trai mình đó!"

"." Trịnh Đình Đình kinh hãi. Bây giờ thì cô đã hiểu lý do giáo sư Ninh hận cưới rồi. Em gái anh ấy lại gấp như thế, ngay cả người xa lạ như cô cũng có ý gán cho anh trai.

"Có phải bạn thấy mình nói quá đột ngột không?" Ý cười trên môi Ninh Vi Tuyền không giảm, "Thật ra thì không có gì! Bây giờ là thời đại nào rồi, duyên phận là do tự mình tìm, nếu tìm được người thích hợp thì không thể dễ dàng bỏ qua được. bạn xem những tình yêu nồng cháy rồi hôn nhân cũng đều có trình tự như thế sao? Tìm hiểu về nhau này, cảm thấy thích hợp thì nói chuyện, tán gẫu. Sau đó mấy ngày thì gặp mặt thôi!"

"A, thật ngại quá!" Trịnh Đình Đình cố gắng tìm một cái cơ. "Mặc dù, mình chưa có bạn trai nhưng cũng có đối tượng rồi! Cảm ơn bạn!"

Trời ạ, dù thế nào cô cũng không có ý định đó với giáo sư Ninh nha. Đối với cô, giáo sư Ninh giống như là người thuộc một thế giới khác vậy!

Đôi mắt Ninh Vi Tuyền tối lại, vẻ mặt có chút mất mát : "Là như thế sao? Vậy cũng tiếc thật!"

Thật ra thì cô ấy cũng chỉ tùy tiện mà mở miệng hỏi Trịnh Đình Đình thôi. Vì buổi tối hôm trước, lúc Ninh Vi Căn kêu cô mua thêm mấy cái gối

ôm ở shop online của Trịnh Đình Đình. Cô gật đầu rồi tùy tiện hỏi thêm một câu: "Đúng rồi! Anh! Cô ấy thật sự là bệnh nhân của anh sao?"

"Ừ."

"Anh là người phẫu thuật cho cô ấy à?"

"Ừ."

"Hắc hắc! Cô ấy nhìn cũng còn trẻ tuổi, lại xinh đẹp, trắng trẻo, hồng hào. Anh lại nhìn thấy hết rồi, sờ soạng tới lui nữa, anh cũng thật ác nha!"

Nhưng lúc đó Ninh Vi Cẩn lại biểu hiện có chút khác thường, giọng nói lại lạnh lẽo: "Nói hươu nói vượn gì đó! Anh ném em ra ngoài bây giờ!"

"A! Anh phản ứng lớn quá!" Cô trừng lớn hai mắt, "Bình thường vẫn nói đùa anh như vậy không phải anh đều không để ý đến sao? Sao lần này lại tức giận như thế chứ?"

Ngón tay thon dài của Ninh Vi Cẩn lật một trang sách, đôi mắt chăm chú nhìn lên chữ viết, không thèm để ý đến em gái đang nói linh tinh nữa.

Ninh Vi Tuyên lại gần anh, nhìn sắc mặt anh một chút, cười chế nhạo: "Sao rồi? Không phải bị em nói trúng tim đen rồi chứ? Thật sự. . . . lúc anh khám cho người ta có suy nghĩ xấu sao?"

Trả lời cô, Ninh Vi Cẩn giơ tay cầm sách vỗ vỗ đầu cô, lạnh nhạt nói: "Thu hồi suy nghĩ xấu xa đó của em đi!" Ngay sau đó đứng dậy, đi vào phòng tắm.

"Thật là đau nha!" Ninh Vi Tuyên cau mày, ngoài miệng không dám nói gì thêm nhưng trong lòng thật sự cho rằng Ninh Vi Cẩn thật sự bị cô đoán trúng tim đen rồi.

Vì vậy, hôm nay cô bạo gan hỏi thăm Trịnh Đình Đình.

Lại không nghĩ rằng, Trịnh Đình Đình đã có người trong lòng rồi.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Rời khỏi Thiên Thủy uyển, Trịnh Đình Đình đếm lại tiền một lần nữa, tổng cộng là 498 Tệ. Cô cất vào ví. Lúc ngẩng đầu lên thấy ánh nắng chói chang, hôm nay nghe dự báo thời tiết nói hôm nay trời rất đẹp. Thời tiết như vậy thích hợp đi dạo hoặc tìm chỗ nào đó uống nước, và rồi ngủ một giấc.

Trịnh Đình Đình lấy điện thoại di động ra, vừa định lên mạng xem có chỗ nào ngồi thích hợp hay không. Trên mạng hiện thị kết quả có một tiệm sách cách đây 600m có tên là "Không chỉ là hiệu sách", không khí an tĩnh, còn có cả trà hoa, cà phê, vài món ăn nhẹ, rất phù hợp với yêu cầu của cô. Cô quyết định đến đó để giết thời gian.

"Không chỉ là hiệu sách" cũng khá khó tìm, Trịnh Đình Đình phải rẽ vào hai ngõ mới tìm được một cửa hàng cao hai tầng này. Cô đẩy cửa đi vào, đã ngửi thấy mùi mực in. Đập vào mắt chính là quầy bar hình bán nguyệt. Đằng sau quầy bar để bày sách nước ngoài cùng tạp chí.

Trịnh Đình Đình ngồi ở quầy bar gọi đồ uống nóng cùng một chút bánh ngọt. Sau đó, chọn hai quyển sách về du lịch trên giá sách bằng gỗ hồ đào, điền xong thẻ mượn sách rồi đi lên lầu hai. Cô chọn vị trí ở chỗ ngồi gần cạnh cửa sổ. Không bao lâu sau, nhân viên phục vụ còn khá trẻ và xinh đẹp mang đồ uống nóng cùng bánh ngọt lên. Trịnh Đình Đình nói tiếng cảm ơn, nhấp một ngụm cà phê, sau đó thuận tay cầm một chiếc bánh chocolate cookie cắn một miếng. Có chút ngoài ý muốn, bánh này rất ngon, bởi vì cho thêm đường đỏ nên có vị đậm đà hơn, còn chocolate chip bên trong là chocolate nguyên chất.

Cô vừa tận hưởng thức ăn ngon, vừa đọc sách, lại có nhạc jazz êm ái. Cơn buồn ngủ đánh tới, cô hơi nhẽo mắt, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Ninh Vi Cẩn vừa cửa đã thấy một cảnh: Trịnh Đình Đình ngồi vị trí gần cửa sổ, lưng dựa vào sô pha, mặt hơi nhếch lên, nhắm mắt ngủ. Sách trong tay đặt ở tay ghế, gần như sắp rơi xuống đất.

Một cô gái thật xinh đẹp, mặc bộ đồ khá thoải mái, quần jean, áo phông màu cam, cũng khá gọn gàng. Nhất là làn da của cô, trắng nõn, sạch sẽ không chê vào đâu được. Lúc ánh nắng chiếu rọi vào, không thể tìm ra một chút tì vết, tóc rất dài, buộc thành đuôi ngựa vắt qua vai trái.

Anh đứng im lặng một hồi, trực tiếp đi vào bên trong. Đi qua chỗ ngồi của cô, anh hơi cúi đầu nhìn một chút, vừa định đi thì nghe được "Pằng" một tiếng, quyển sách để trên tay ghế rơi xuống sàn nhà.

Trịnh Đình Đình mở mắt, lại nhìn thấy Ninh Vi Cẩn đứng trước mặt mình, có chút không kịp phản ứng, "Giáo sư Ninh! Sao anh lại ở đây?"

Ninh Vi Cẩn cúi người, nhặt quyển sách cô làm rơi trên mặt đất, đưa trả lại cho Trịnh Đình Đình, lạnh nhạt nói: "Thỉnh thoảng tôi sẽ đến đây đọc sách!"

Trịnh Đình Đình nhận lấy quyển sách, vừa mới sức nhớ ra, tiệm "Không chỉ là hiệu sách" cực kỳ gần Thiên Thủy uyển. Giáo sư Ninh đến đây đọc sách cũng rất bình thường. Mặc dù bây giờ là thời đại công nghệ, ngày càng ít đàn ông có thể ngồi yên tĩnh một chỗ mà đọc sách. Nhưng anh ấy dù sao cũng là giáo sư tất nhiên là ngoại lệ rồi.

"Thật trùng hợp!" Cô mỉm cười. "Tôi vừa đến nhà anh giao hàng xong. Lúc về đi qua đây muốn vào ngồi một chút!"

Ninh Vi Cẩn nhìn cô, dường như không cảm thấy hứng thú với lời giải thích dư thừa kia.

Trịnh Đình Đình thấy phản ứng của anh có chút lúng túng.

Một lát sau, Ninh Vi Căn gạt đầu một cái, sau đó đi đến chỗ ngồi của mình. Sau khi ngồi xuống thì lấy điện thoại di động ra, cúi đầu xem tin nhắn.

Trịnh Đình Đình không cảm thấy buồn ngủ nữa, tiếp tục xem sách. Thỉnh thoảng quay đầu lại, ánh mắt lơ đãng nhìn Ninh Vi Căn. Thấy trên bàn anh có một ly nước, một cái bút, điện thoại di động, cùng một quyển sổ ghi lịch. Mà trên đùi anh có một quyển sách khá dày, anh hơi cúi đầu, nghiêm túc đọc sách.

Điện thoại của Trịnh Đình Đình đột ngột vang lên, cô vội ấn phím call, nhỏ giọng, "A lô" một tiếng. Theo quán tính, cô nhìn qua Ninh Vi Căn, thật may cô không làm ảnh hưởng đến anh. Thậm chí anh cũng không ngẩng đầu, vẫn an tĩnh như cũ, chìm đắm trong thế giới của mình.

"Cô là Trịnh Đình Đình?" Một giọng nữ thành thực, trực tiếp hỏi.

Trịnh Đình Đình: "Xin hỏi cô là?"

"Tôi là mẹ của Ôn Tử Hình!"

Trịnh Đình Đình cảm thấy hơi hồi hộp một chút: "Cô tìm con có chuyện gì không ạ?" Cô vừa nói vừa đứng dậy, đi đến toilet trên tầng hai.

Bảy phút sau, Trịnh Đình Đình từ toilet đi ra, bước chân chậm rãi. Sắc mặt nặng nề hơn rất nhiều. Lúc về chỗ, cô trợn mắt thật lâu mới tiêu hóa được nội dung cuộc điện thoại vừa nãy.

Người gọi là mẹ của Ôn Tử Hình. Thái độ của bà ấy cũng rất trực tiếp, nói chuyện cũng chẳng thềm khách khí nữa.

"Tử Hinh nói cô vẫn rất yêu Trần Tuân. Sau khi bọn chúng chia tay, cô vẫn ở bên cạnh thằng bé, động viên nó. Tôi đoán cô cũng là một đứa bé ngoan. Nhưng mà có một chuyện có lẽ cô không biết. Lần này Tử Hinh nằm viện khi kiểm tra sức khỏe toàn diện, tử cung con bé có vấn đề. Sau này, khả năng mang thai rất thấp. Nói đi cũng phải nói lại, chuyện này cũng có liên quan đến Trần Tuân. Trước khi tốt nghiệp, Tử Hinh đã đến bệnh viện phá thai, tình trạng lúc đó cũng không được tốt và khi phẫu thuật cũng có vấn đề, con bé đau đến chết đi sống lại, chịu không không ít. Chuyện này, lúc trước chúng tôi không nói cho Trần Tuân. Nhưng mấy ngày nay Trần Tuân đều ở bệnh viện, bên cạnh con bé. Lần này, thằng bé cũng tự trách không ít. Ha ha, tôi nghe nói cô và Trần Tuân cũng xác định rồi hả? Thật ra thì tình cảm của tiểu bối thì trường bối cũng không nên nhúng tay. Nhưng tôi nghĩ nên cho cô biết sự thật. Cô cũng biết chuyện này đều có nguyên nhân kết quả. Cô cũng biết rõ quan hệ giữa Trần Tuân cùng Tử Hinh, tình cảm giữa hai đứa nó cũng đã bốn năm rồi. Mặc dù trước kia là vì hiểu lầm mà chia tay, tôi cũng cảm thấy bọn chúng không có duyên phận. Nhưng bây giờ lúc Tử Hinh xảy ra chuyện thì Trần Tuân lập tức chạy đến để chăm sóc con bé. Sự nghiệp của thằng bé quan trọng, bận rộn như vậy. Mà đúng giai đoạn mấu chốt mà thằng bé có thể bỏ lại tất cả, ở bên cạnh Tử Hinh. Điều này chứng tỏ tình cảm của Trần Tuân vẫn chưa từng thay đổi. Thằng bé thích Tử Hinh, phải ở bên cạnh nó, cô hiểu chưa? Tử Hinh nói cho tôi biết, thằng bé hồ thẹn với cô, cho nên vẫn chưa hẳn tâm nói rõ với cô là bọn họ tái hợp, vậy thì để tôi nói với cô. Cuối cùng, xin cô đừng lợi dụng sự áy náy của thằng bé nữa, đừng trói buộc hẳn nữa. Như vậy thì cả hai đều khổ sở."

.....

Thật châm chọc làm sao, ban đầu người phản đối Ôn Tử Hinh ở bên cạnh Trần Tuân là mẹ Ôn Tử Hinh. Bây giờ thuyết phục Trịnh Đình Đình không xen vào tình cảm giữa bọn họ vẫn là mẹ của Ôn Tử Hinh. Cô hiểu suy nghĩ của phụ nữ nhất. Ban đầu phản đối con gái bà ấy vì bà ấy cho rằng

con gái bà ta xứng đáng với một chàng trai tốt hơn. Bây giờ thì tán thành không có gì khác là địa vị xã hội của Trần Tuần càng lúc càng tăng. Công ty hẳn trị giá 20 triệu USD, hai bất động sản, còn có cả chiếc xe Spyker Hà Lan giá trị xa xỉ.

Xem ra có vài người còn diễn kịch tốt hơn là diễn viên chuyên nghiệp nữa.

Liệu có ai còn nhớ rõ, lúc Trần Tuần vừa bắt đầu gây dựng sự nghiệp Trịnh Đình Đình lấy danh nghĩa đóng góp cổ phần cho anh mượn sáu vạn tệ.

Đó giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Sau khi Trần Tuần công thành danh toại, có rất nhiều người nghe danh mà cũng đầu tư vào, lúc đầu là ngàn vạn rồi tăng dần lên.

Dĩ nhiên sau này, Trần Tuần khẳng khái trả cho Trịnh Đình Đình gấp mười lần tiền lãi nhưng thứ Trịnh Đình Đình thật sự muốn ví dụ như tình cảm của anh thì anh vẫn keo kiệt như thế.

Trịnh Đình Đình trầm mặc nhìn ngọn nến xinh đẹp, trong lòng cảm thấy buồn bực giống như không thể bộc phát tức giận, có chút không cam lòng. Nhưng cuối cùng, cô chỉ biết cười lạnh.

Ngoài cửa sổ, trời dần âm u, dường như báo trước trời sắp mưa.

Khi Trịnh Đình Đình đi xuống lầu thấy ngoài trời mưa to thì nhú mày, trong lòng càng ảo não hơn.

Đứng sau lưng cô, Ninh Vi Cẩn đang trả sách, nhân viên quầy bar nhiệt tình hỏi: "Giáo sư Ninh! Mưa lớn như thế, anh định lái xe về sao?"

"Ừ." Ninh Vi Cẩn ký tên, trả lời đơn giản.

Ký tên xong, Ninh Vi Cẩn đi ra cửa, thấy Trịnh Đình Đình thì chỉ nói một câu: "Làm ơn cho đi qua!"

Trịnh Đình Đình lui một bước, Ninh Vi Cẩn đẩy cửa bước ra, mưa gió ở ngoài ào ào dính lên chiếc áo vest nhung bằng sợi tổng hợp thượng hạng của anh.

Trời mưa lớn như vậy xem ra hiện giờ không thể về nhà được. Trịnh Đình Đình nghĩ thầm.

Ninh Vi Cẩn xoay người lại, nhìn cô một cái: "Cô không mang ô sao?"

Trịnh Đình Đình có chút ngoài ý muốn khi thấy anh hỏi như thế nhưng vẫn gật đầu một cái.

"Đứng đây chờ một chút." Ninh Vi Cẩn nói xong, thì trực tiếp ra khỏi cửa bước nhanh vào màn mưa.

Nhân viên đứng sau quầy bar tò mò hỏi: "Chị. . . . biết giáo sư Ninh sao?"

"Tôi là bệnh nhân của anh ấy!" Trịnh Đình Đình thành thật trả lời.

Nhân viên phục vụ cũng biểu lộ chút tế nhị như bưng tình hiểu ra.

Trịnh Đình Đình nghĩ thầm, có vẻ giáo sư Ninh thường xuyên tới đây cho nên ngay cả nhân viên cũng biết nghề nghiệp của anh. . . . cụ thể làm nghề gì.

Mấy phút sau, Ninh Vi Cẩn lái xe tới, hạ cửa kính xe xuống, đưa một chiếc ô màu đen. Trịnh Đình Đình đưa tay chỉ vào mặt, xác nhận chính xác định đối tượng là mình, bước nhanh xuống bậc thang, cầm lấy ô trong tay anh, bật lên, trịnh trọng nói lời cảm ơn.

"Đừng khách sáo." Giọng nói Ninh Vi Cẩn nhẹ như nước nhưng có chút lạnh khốc. Đưa tay lấy tờ giấy ăn, chăm chú lau ngón tay, mắt nhìn về đầu đường, nói: "Cô đi đến đầu đường, chỗ đó khá dễ thuê xe."

"Được, cảm ơn anh!" Trịnh Đình Đình nói, "Anh yên tâm đi, tôi sẽ trả lại ô cho anh."

"Không sao." Ninh Vi Cẩn nhìn cô một cái cuối cùng, thu hồi ánh mắt lại rồi đưa tay nâng cửa kính lên. Quay đầu xe lại đi về phía Thiên Thủy uyển.

Có ô của Ninh Vi Cẩn, Trịnh Đình Đình thuận lợi đến đầu đường phía đông, đợi khoảng 20 phút mới gọi được xe.

Sau khi về đến nhà, Trịnh Đình Đình tắm nước nóng, lúc đi ra ánh mắt nhìn thấy chiếc ô màu đen để trước cửa. Cán ô nhỏ, dài, dính đầy hạt mưa. Dưới ánh đèn thật sự giống như một tác phẩm nghệ thuật. Cô đến gần, cầm cái ô cẩn thận nghiên cứu. Trên cán dù in một logo nhỏ.

Giáo sư Ninh thật sự biết cách hưởng thụ nha. Trong lòng Trịnh Đình Đình thầm đánh giá. Âu phục xài của G&H, đi xe Porche, ô cũng xài của Alexander Mcqueen.

Lúc về phòng, Trịnh Đình Đình mở Laptop ra, đăng nhập QQ. Ngay lập tức có một cửa sổ xác nhận kết bạn. Mở ra thì thấy dòng tin nhắn, "Chủ tiệm thân mến, mình là khách hàng trung thành của shop Ninh Vi Tuyền nha." Cô chần chừ một chút, rồi ấn vào thêm bạn.

Sau đó, Ninh Vi Tuyền cùng Trịnh Đình Đình nói chuyện phiếm.

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn:

Nước chảy đình đình: Làm sao bạn biết?

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Bạn thân của mình là nhân viên của "Không chỉ là hiệu sách". Con bé đó gửi tin nhắn cho mình. Nó thấy anh mình lúc mưa thì lái xe quay lại, đưa cho bạn một chiếc ô.

Nước chảy đình đình: Vậy sao bạn đoán được là mình chứ?

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Trên thẻ mượn sách viết tên bạn mà.

Nước chảy đình đình: Nhưng anh mình rất ít khi chủ động với phụ nữ như vậy nha. Hành động ngày hôm nay của anh ấy, ta có thể giải nghĩa được là. Trong tiềm thức của anh mình rất có hảo cảm với bạn.

Nước chảy đình đình: Ha ha, nhất định là bạn suy nghĩ nhiều quá rồi. Anh ấy chỉ tiện tay giúp thôi, anh ấy là người tốt mà.

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Không phải đâu! Anh mình không phải người tốt bụng như vậy. Bình thường anh mình chẳng bao giờ để ý đến người lạ cả. Ngay cả, có con chó con ngã gãy chân ở ven đường anh ấy cũng mặc kệ, thấy chết mà không cứu, cho nên hành động hôm nay của anh ấy rất đặc biệt nha.

Trịnh Đình Đình không biết nên nói gì nữa, với chuyện mà em gái ra sức làm mai làm mối giúp anh trai, cô cũng không biết nên làm gì cho phải.

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Nếu không thì bạn thử suy nghĩ một chút xem. Anh mình ngoại trừ việc hơi lạnh lùng, làm cao, cực kỳ thích sạch sẽ, hơi thích vẻ bề ngoài một chút thì những thứ khác cực kỳ tốt.

Nước chảy đình đình: Mình cũng đã nói với bạn là mình có đối tượng kết giao rồi.

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Chỉ là suy nghĩ thôi mà, cũng chưa xác định quan hệ, sao không thử gặp mặt nhiều hơn để có nhiều sự

chọn lựa chứ?

Trịnh Đình Đình gõ một hàng rồi lại xóa, lại gõ, lại xóa. . . . Vẫn không biết làm cách nào để có thể từ chối ý tốt của Ninh Vi Tuyền đây. Chẳng lẽ bắt cô phải nói thẳng, mình vào anh trai giáo sư của bạn không phải là người chung một thế giới. Lúc anh ấy nhìn mình, đều cảm thấy áp lực thì tất nhiên phương diện kia không thể nào nhắc tới rồi, nghĩ cũng không dám nghĩ nha.

Lúc cô đang do dự thì Ninh Vi Cẩn đã gửi tài liệu gì đó.

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Mình đi xem ti vi đây. Bạn đọc cái này đi.

Trịnh Đình Đình mở file đính kèm ra, bên trong đều là ảnh của Ninh Vi Cẩn. Lúc anh mặc áo cử nhân, cầm bằng đứng trước công trường. Ảnh anh đang giảng bài với powerpoint. Ảnh anh mặc áo blouse trắng đang làm việc, ảnh anh mặc âu phục chụp chung với ai đó. Ảnh anh ngồi trên ghế salon, hai chân duỗi dài, đeo tai nghe. Lúc thì anh ngồi trên sàn chơi xếp hình. Lúc thì anh cầm dao phẫu thuật, đeo găng tay và mặc đồ vô trùng. Hay là lúc anh mặc quần bơi đứng bên bể bơi. Vóc dáng cao to, cường tráng. Lúc anh mặc đồ thể thao màu đen chạy bộ trên máy, lưng rộng, cơ bắp cũng đẹp, đường cong đặc trưng của phái nam.

Trịnh Đình Đình càng xem càng thấy quần bách. Lúc xem đến bức ảnh cuối cùng, tim càng đập mạnh hơn.

Ninh Vi Cẩn rất gần mặt cô, gần đến mức cô có thể nhìn thấy lông mi của anh. . . . Anh đang ngủ, vẻ mặt buồn lờ, ánh đèn nhàn nhạt. Khuôn mặt tuần tú, không còn vẻ xa cách cùng kiêu căng như thường ngày nữa. Mũi cao, kiết xuất, bờ môi ưu nhã, tóc đen, ngắn lại còn ướt giống như vừa vận động mạnh và đang nghỉ ngơi vậy.

Khoảng cách gần như thế giống như chỉ một giây tiếp theo anh sẽ mở mắt ra, lại tỉnh táo, kiên cường nhìn cô, nhẹ nhàng tặng cô một câu: "Một con kiến hôi như cô sao lại nhìn lên tôi?"

Trịnh Đình Đình vội vàng ấn nút X bên góc phải.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sự Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Trịnh Đình Đình làm thiết kế tại công ty trách nhiệm hữu hạn Nhã Thú, trong một văn phòng cũ kỹ ở phía Tây thành phố. Diện tích công ty rất nhỏ, thiết kế đơn giản. Cô chỉ là một thành viên trong tổ thiết kế, chủ yếu thiết kế sản phẩm cho trẻ sơ sinh.

Công việc hàng ngày của cô chủ yếu là không ngừng làm mô hình 3D. Sau khi được quản lý kiểm duyệt thì mới từ mô hình 3D vẽ lại thành 2D trên bản vẽ bình thường.

Lúc đầu, Trịnh Đình Đình rất nhiệt tình với công việc. Nhưng lâu dần, mới phát hiện danh hiệu nhà thiết kế này chỉ là hữu danh vô thực mà thôi. Cô không được quá sáng tạo. Mỗi lần cô có ý tưởng mới mẻ, độc đáo khác biệt đưa vào trong sản phẩm thiết kế đều bị quản lý bác bỏ không nường tay. Cuối cùng, Trịnh Đình Đình cũng hiểu được bọn họ chỉ cần quy củ, theo phong trào, theo xu thế thị trường, thậm chí còn bắt chước những thiết kế bán chạy của nước ngoài mà không phải những sản phẩm có đặc điểm của Trịnh Đình Đình cô.

Dù sao, trên thị trường Trịnh Đình Đình cô cũng chỉ là người vô danh. Những đồ mà cô thiết kế liệu có ai mua mãi đâu. Lúc trước khi vào làm, cô rất vô tư, nhiều ý tưởng. Nhưng sau đó chỉ đành gò ép bản thân thiết kế những sản phẩm theo số liệu nghiên cứu thị trường, không thể có ý niệm không an phận.

Công việc đơn điệu, nhàm chán lặp lại với cường độ cao từ từ hao mòn nhiệt tình trong lòng Trịnh Đình Đình.

Bây giờ đã gần tới giờ tan ca, Trịnh Đình Đình vẫn ngồi hướng về phía máy tính nhưng không để ý chỉnh sửa mô hình. Mà ngồi nhìn đồng nghiệp Từ Vận lôi hộp phấn, bút kẻ lông mày, son nước và gương, tỉ mỉ trang điểm.

Chị Trương ở phòng kế toán đẩy cửa đi vào, giục Từ Vận nhanh chóng nộp phiếu xuất nhập tháng này. Từ Vận mở ngăn kéo, lấy một chồng phiếu xuất nhập đưa buộc chun cẩn thận đưa cho chị Trương.

Chị Trương nhận lấy tập giấy tờ, nhìn Từ Vận một chút, đột nhiên mỉm cười nói: "Ăn diện như vậy, định đi hẹn hò sao?"

Từ Vận gật đầu một cái: "Một cô bạn giới thiệu một đối tượng cho em, bảy giờ tối nay sẽ ăn cơm ở Elizabeth."

Chị Trương hưng phấn, kéo cái ghế cạnh Từ Vận, hỏi thẳng: "Elizabeth cũng không rẻ đâu. Thế nào, điều kiện đối phương rất tốt hay sao?"

Từ Vận dè dặt cười: "Ừ."

"Cậu ta làm gì?"

"Anh ấy a? Bạn em nói rằng anh ấy làm ở bệnh viện, còn là một giáo sư nữa!"

Trịnh Đình Đình ngồi đối diện hơi ngẩn ra, lỗ tai dựng lên.

"Giáo sư? Vậy tuổi hẳn không còn ít nữa rồi!"

"Vẫn chưa tới ba mươi tuổi!"

"Thật hay giả vậy? Một giáo sư, không tới ba mươi tuổi, chuyện này rất hiếm nha!" Chị Trương cực kỳ hưng phấn, "Khó trách hôm nay em ăn

mặc xinh đẹp như vậy. Thì ra là đi gặp mặt giáo sư nha. Lại đây, chị chỉ cho em mấy chiêu. "

Trong đầu Trịnh Đình Đình hiện ra dáng vẻ của Ninh Vi Cẩn. Không biết tại sao, không cần xác nhận cô chắc chắn đối tượng hẹn hò của Từ Vận là Ninh Vi Cẩn. Một giáo sư, không tới ba mươi tuổi, ở thành phố H này không có mấy người. Mà giáo sư hay đi xem mắt, phù hợp yêu cầu này chỉ có Ninh Vi Cẩn mà thôi.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy thế giới này thật sự rất nhỏ.

Quả nhiên, giờ nghỉ trưa hôm sau, chị Trương đến phòng thiết kế tìm Từ Vận, hỏi cô ấy hôm qua xem mắt như thế nào.

Từ Vận nhàn nhạt mím môi nhấp một ngụm cà phê, cười ngọt ngào: "Anh ấy rất tốt, rất đẹp trai, cao lớn, phóng cách cũng rất tốt. Nhưng hơi ít nói, hai tiếng ngồi ăn cơm chỉ có em nói là chính, anh ấy chỉ yên lặng lắng nghe thôi!"

"Sau đó thì sao?"

Từ Vận đặt tách cà phê xuống, nụ cười càng sâu hơn: "Sau đó, anh ấy rất lịch sự đưa em về nhà, trao đổi số điện thoại di động. Em còn chủ động rủ anh ấy chủ nhật này đi xem phim, anh ấy cũng không từ chối."

Chị Trương vui mừng: "Em chủ động sao?"

Từ Vận gật đầu: "Đúng thế! Khó gặp được một người đàn ông ưu tú như vậy. Em không muốn bỏ qua."

"Đúng rồi, cậu ấy là bác sĩ nội khoa hay ngoại khoa?"

"Bác sĩ ngoại khoa!" Nói tới chỗ này, Từ Vận có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng chỉ vào ngực của mình nói, "Chuyên phẫu thuật vú!"

"Khoa vú?" Chị Trương kinh ngạc.

"Vâng ạ!"

"Thật may quá. Đạo gần đây, chị dâu chị cảm thấy ngực sưng tức. Lúc tắm còn thấy trên ngực nổi hạt. Không biết có phải là u sơ không nữa. Chị ấy đang lo lắng muốn chết đi được ý. Đang định đến bệnh viện làm kiểm tra đấy, liệu có thể tìm cậu ta hay không?" Chị Trương hỏi.

Từ Vận lúng túng cười: "Bọn em mới chỉ gặp mặt một lần, cùng ăn một bữa cơm mà thôi. Lúc này mà em mở miệng nói chuyện này hình như không thích hợp cho lắm!"

.....

Chị Trương cùng Từ Vận nói chuyện, Trịnh Đình Đình giả vờ ngủ say nghe lén được hết cuộc đối thoại của hai người. Nghe xong, không tự chủ mà nở nụ cười. Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh giáo sư Ninh nghiêm trang ngồi ăn bữa cơm tây, rồi nói lời tán tỉnh với phụ nữ, cô cảm thấy rất thú vị nha.

Chờ đến khi chị Trương đi, Từ Vận lấy một tờ giấy ăn lau lau cái bài không khỏi lăm lăm, "Bà già lăm chuyện, thật phiền phức!"

Thứ sáu, là lúc Ninh Vi Căn ở phòng khám. Trịnh Đình Đình xin nghỉ nửa ngày để đến bệnh viện khám lại, nhân tiện mang trả lại ô cho Ninh Vi Căn.

Ninh Vi Căn cầm một chiếc đèn pin nhỏ cẩn thận soi dọc theo vết sẹo bên ngực trái Trịnh Đình Đình.

"Vẫn dùng thuốc đúng giờ chứ?" Anh hỏi.

"Vâng." Trịnh Đình Đình gật đầu.

"Vết sẹo không lớn thêm nữa, chỉ là bề mặt hơi se lại, hơi nổi lên, màu sắc cũng bình thường." Ninh Vi Cẩn tắt đèn, liếc mắt nhìn Trịnh Đình Đình, "Cô đến khoa da liễu khám lại đi."

"Vâng."

Ninh Vi Cẩn tháo găng tay xuống, xoay người lại, Trịnh Đình Đình vừa cài khuy vừa nói: "Đúng rồi."

Ninh Vi Cẩn xoay người, nói: "Còn có vấn đề gì sao?"

Trịnh Đình Đình vẫn chưa cài xong áo lót, tầm mắt Ninh Vi Cẩn tập trung trên bụng và ngực trắng nõn, đầy phong tình của cô. Cô hơi sững sờ một chút, vội vàng kéo áo xuống, bổ sung: "Không có gì, tôi chỉ nhắc bản thân là đừng quên trả lại anh cái ô mà thôi!"

Ninh Vi Cẩn rũ mắt xuống, "Ừ" một tiếng.

Lúc Trịnh Đình Đình đi theo Ninh Vi Cẩn ra ngoài. Tiểu Giao và Tiểu Trần đang nhỏ giọng thảo luận vấn đề gì đó, ai cũng không phát hiện sự lúng túng trên mặt Trịnh Đình Đình.

Ninh Vi Cẩn ngồi xuống, viết xong sổ khám bệnh đưa trả lại cho Trịnh Đình Đình. Trịnh Đình Đình nhận lấy bỏ vào trong túi, thuận tiện đưa trả chiếc ô cho Ninh Vi Cẩn.

Vì bày tỏ sự tôn trọng, Trịnh Đình Đình đã mặc áo có in hình logo công ty cho chiếc ô của anh.

"Cảm ơn." Trịnh Đình Đình nhỏ giọng nói.

Ninh Vi Cẩn nhận lấy ô ánh mắt dừng lại trên dòng chữ in trên vỏ "Công ty TNHH thiết kế đồ chơi Nhã Thú." Sau đó nhìn lại Trịnh Đình Đình, tựa như đang hỏi, đây là đồ quý gì thế này?

"Đây là áo khoác dành cho ô của công ty chúng tôi." Trịnh Đình Đình mỉm cười. "Hôm nay thời tiết không tốt, khá nhiều bụi. Tôi sợ làm bẩn ô của anh."

"Cảm ơn." Ninh Vi Căn nói.

Mặc dù miệng nói cảm ơn nhưng trong giọng nói không hề có ý cảm ơn nào cả.

Ra khỏi khoa vú, Trịnh Đình Đình lại đến khoa da liễu khám lại. Lúc xếp hàng chờ đến lượt nghe thấy hai y tá đứng ở quầy tiếp tân tám chuyện.

"Đúng rồi, cậu có biết không. . . . hình như Ninh giáo sư lần này xem mắt đường như. . . . ok rồi."

"Thật hay giả?"

"Trưa qua ở căng tin, chính tai Mỹ Ni nghe được. Chủ nhiệm u khoa hỏi giáo sư Ninh là hôm thứ tư xem mắt như thế nào. Lần đầu tiên, giáo sư Ninh nói có thể, không bài xích tiếp tục gặp mặt, muốn hiểu rõ về nhau hơn."

"Trời ơi, bác sĩ Thư đã biết chưa? Nếu cô ta biết chuyện chẳng phải tức giận như bị táo bón sao?"

"Mình đánh cuộc là cô ta biết rồi. Toàn bộ nữ y tá trong viện đều quan tâm đến chuyện lớn cả đời của giáo sư Ninh. Chỉ gió thổi cỏ lay một chút thôi thì mọi người đều biết cả rồi ý chứ. Từ Phó viện trưởng cho tới chị dọn vệ sinh, ai mà không biết cơ chứ?"

"Nói thật, mình còn khiếp sợ mà. Với tính cách kén chọn của giáo sư Ninh sao lần này lại tìm được rồi chứ? Rốt cuộc đối tượng là ai đây?"

"Hình như là nhà thiết kế. . . . Đúng rồi, thiết kế đồ chơi. Chính tai Mỹ Ni nghe giáo sư Ninh nói với chủ nhiệm Phương thế mà. Nghề nghiệp này rất sáng tạo, chắc anh ấy cảm thấy hứng thú."

Trịnh Đình Đình đang uống nước, nghe được lời đó ngum nước bị nghẹn lại trong cổ họng.

Giờ nghỉ trưa thứ hai, chị Trương sốt ruột đến hỏi thăm hôm chủ nhật vừa rồi Từ Vận đi xem phim giáo sư Ninh có vui vẻ hay không.

Từ Vận vừa chỉnh sửa lại tài liệu, vừa cười cười trả lời qua loa: "Bọn em không đi xem phim!"

"Không phải đã hẹn rồi sao?" Chị Trương nghi ngờ hỏi, "Sao lại không đi nữa chứ?"

"Tối thứ sáu, anh ấy gửi cho em một tin nhắn kỳ quái. Hỏi tên đầy đủ của công ty, em trả lời." Từ Vận dừng lại một chút rồi nói tiếp, "Sau đó, thái độ của anh ấy lập tức thay đổi 180 độ, nói rằng em với anh ấy không hợp nhau, không cần gặp lại."

"Không thể nào? Không phải hôm trước nói chuyện còn vui vẻ sao? Chẳng lẽ cậu ấy không thích nghề nghiệp của em?"

"Không phải, anh ấy đã biết em làm thiết kế đồ chơi rồi. Chỉ là em không nói rõ tên công ty với anh ấy thôi." Đôi mắt Từ Vận ửng đỏ, giọng nói rõ ràng không cam lòng, "Em nhận được tin nhắn thì cực kỳ bối rối, gọi điện thoại lại cho anh ấy thì thái độ trong điện thoại của anh ấy rất lạnh lùng. Anh ấy chỉ nói là đã cẩn thận suy nghĩ hai ngày liền, cảm thấy bọn em không hợp nhau, không nên tiếp tục lãng phí thời gian. . . . Em không hiểu là rốt cuộc em làm sai chuyện gì mà sao thái độ của anh ấy lại thay đổi như vậy. Chẳng lẽ anh ấy ghét bỏ công ty chúng ta không có danh tiếng gì, không có tiền đồ, không xứng với anh ấy sao?"

"Haiz, được rồi được rồi. Chuyện này cũng không giải thích được. Đàn ông mà thích đùa giỡn với tình cảm của phụ nữ thì không đáng để lưu luyến đâu." Chị Trương an ủi Từ Vận, nhỏ giọng nói, "Hơn nữa, nghề nghiệp của cậu ta cũng không tốt cho lắm. Suốt ngày nhìn ngực của bệnh nhân nữ, không nghiêm chỉnh. Sau này nhất định sẽ xảy ra chuyện!"

.....

Vừa chập chờn ngủ chưa vừa nghe hai người nói chuyện, Trịnh Đình Đình cũng cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi. Sao giáo sư Ninh lại thay đổi thái độ nhanh như thế chứ?

Buổi tối, Trịnh Đình Đình online QQ, thì Ninh Vi Tuyên lại chủ động vào nick cô nói chuyện phiếm.

Tuyên Tuyên không phải toàn toàn: Đúng rồi, thân ái, mình thật sự rất tò mò bạn làm nghề gì vậy?

Trịnh Đình Đình chần chừ một chút rồi gõ lại: Mình làm thiết kế đồ chơi.

Tuyên Tuyên không phải toàn toàn: Thật sao? Thảo nào trong shop của bạn bán nhiều đồ thú vị như thế. À, cái đó, làm nhà thiết kế đồ chơi tiền lương có cao không?

Nước chảy đình đình: Mình chỉ nhập ít hàng. Hơn nữa, ở công ty nhỏ công việc cũng không đòi hỏi quá nhiều, cho nên tiền lương không cao.

Tuyên Tuyên không phải toàn toàn: A, là như vậy sao? Cho mình mạo muội hỏi một chút, bạn đang làm ở đâu thế?

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút rồi nói thẳng.

Ninh Vi Tuyền thấy câu trả lời trên màn hình, xoay người nhìn về Ninh Vi Căn đang nằm trên ghế salon đọc sách, nói: "Cô ấy làm thiết kế đồ chơi, làm ở công ty Nhã Thú ở phía Tây thành phố."

Ninh Vi Căn bình tĩnh giở một trang sách, mí mắt cũng không buồn nhướng lên.

"Đúng rồi, sao anh không tự mình đi hỏi mà bắt em phải đi dò xét là sao?" Ninh Vi Tuyền vừa gõ bàn phím, tức giận nói.

"Anh đâu bảo em hỏi, là em tự mình nhiều chuyện đó chứ?" Ninh Vi Căn khép sách lại, đứng dậy đi lên lầu. Tiểu Mật đang nằm ở chân cầu thang lim dim vội mở mắt, "Meo" một tiếng dán sát vào bắp chân của Ninh Vi Căn.

Ninh Vi Căn cúi đầu, lạnh lẽo nhìn về phía Tiểu Mật. Giơ chân kia lên, vô tình giẫm lên đuôi Tiểu Mật. Tiểu Mật đau đớn, úy khuất buông lỏng móng vuốt ra, Ninh Vi Căn cũng không thèm quay đầu lại mà đi lên.

Ninh Vi Tuyền lầm bầm: "Rõ ràng là muốn biết còn làm như đến tháng vậy."

Vừa rồi, Ninh Vi Tuyền lướt lờ trong shop online Mạnh Mạnh đất của Trịnh Đình Đình, lầm bầm: "Không biết Trịnh Đình Đình làm gì nhỉ? Đồ của cô ấy cũng khá sáng tạo đó chứ, rốt cuộc làm gì nha?..."

Bên tai thành linh vang lên âm thanh —

"Nếu muốn biết thì em hỏi là được mà!"

Ninh Vi Tuyền quay đầu, nhìn thấy Ninh Vi Căn mang bộ dạng "Dù ai nói ngược nói xuôi thì ta vẫn vững như kiềng ba chân" vẫn thản nhiên đọc sách. Cũng hiểu được hàm ý trong câu nói của anh trai, cô lập tức mở QQ hỏi Trịnh Đình Đình. Hơn nữa, còn hỏi rất cặn kẽ. Đợi đến khi xong xuôi

cô mới ý thức được: Tại sao khi theo đuổi con gái mình lại là người làm hộ anh trai còn anh ấy chỉ cần đứng chỉ huy nha?

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Trịnh Đình Đình nghe lời đề nghị của bác sĩ khoa da liễu, tiến hành trị liệu bằng tia laze.

"Có rất ít người có thể chất dễ thành sẹo. Không ngờ mình lại xui xẻ như thế. Ai, ngoại trừ chấp nhận thì nào có biện pháp nào khác đâu, đành phải ngoan ngoãn làm trị liệu thôi." Trịnh Đình Đình viết tâm tình u ám vào trong nhật ký.

Ngày hôm nay, làm xong trị liệu ở bệnh viện, Trịnh Đình Đình đi thang máy xuống tầng. Lúc đi qua hành lang phòng cấp cứu nghe thấy âm thanh hỗn loạn.

Tiếng phụ nữ hét chói tai như muốn chọc thủng màng nhĩ.

Trịnh Đình Đình sợ hết hồn, nghiêng đầu định nhìn thì thấy một thanh niên còn trẻ đang cầm con dao áp chế một bác sĩ mặc áo blouse trắng. Mà bên cạnh anh thì có một bà lão bị thương đang quỳ bên cạnh.

Chung quanh la hét ầm ĩ. Bác sĩ, y tá cùng bệnh nhân đều đổ xô ra. Trong lúc đang sợ hãi cô thấy một bóng dáng cao to mặc áo blouse trắng đi nhanh đến. Sau đó không đến hai mươi giây đã lấy được con dao trong tay đối phương vứt qua một bên. Hai tay tìm lấy cánh tay hấn. Người kia định đâm anh một cái nhưng anh đã nhanh nhẹn tóm lấy, ném đối phương qua vai.

Mọi người lập tức đổ xô ra, cả bảo vệ cũng chậm rãi đi vào, sau khi giữ chặt người gây chuyện rồi báo cảnh sát.

Trịnh Đình Đình nhìn qua đám đông mới phát hiện bóng dáng mặc áo blouse trắng kia là Ninh Vi Cẩn.

Mà nữ bác sĩ bị tên kia uy hiếp chính là bác sĩ trưởng của phòng cấp cứu, Thư Di Nhiên.

Lúc Ninh Vi Cẩn đoạt con dao thì bị thương ở bàn tay. Thư Di Nhiên tự mình giúp anh khử trùng, cầm máu.

Mọi người vây xem vẫn nghị luận ầm ĩ ở hành lang.

Trịnh Đình Đình nghe được sơ qua. Người gây chuyện là thanh niên họ Hứa không đến hai mươi tuổi. Đi xep đập thì đâm vào một bà lão khoảng bảy mươi tuổi. Bà lão kia thì ăn vạ kêu gãy xương, phải nằm viện và thân nhân yêu cầu cậu Hứa này bồi thường một ngàn tệ. Nhưng trên người cậu Hứa này chỉ có hơn một trăm tệ thôi. Thân nhân bà lão kia đòi chứng minh thư của anh ta. Anh ta bị ép buộc đến đường cùng mới lấy con dao gọt trái cây ở trong túi mà đâm về phía người thân bà lão kia. Hai bên giằng co một lúc, cậu Hứa kia mới xông vào phòng bác sĩ, then quá hóa giận mà uy hiếp nữ bác sĩ duy nhất trong phòng — Thư Di Nhiên.

Thật may là Ninh Vi Cẩn đang ở phòng hội chẩn. Hắn thấy việc này nên trực tiếp đi đến đây, đoạt con dao trong tay cậu thanh niên họ Hứa kia. Tay không áp chế được cậu ta, cũng thuận tiện làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Rất nhanh, cảnh sát đã đến, mang cậu thanh niên họ Hứa đi.

Thư Di Nhiên giúp Ninh Vi Cẩn xử lý tốt vết thương xong, còn muốn ân cần hỏi han mấy câu. Ninh Vi Cẩn phất tay, ý bảo không cần đi thẳng ra ngoài.

"Giáo sư Ninh!"

Ninh Vi Cẩn dừng bước, xoay người lại nhìn thấy Trịnh Đình Đình đứng ở hành lang. Ánh mắt anh nhìn có chút tìm tòi nghiên cứu.

"Vừa rồi tôi thấy rõ." Trịnh Đình Đình cười, nói câu tự đáy lòng, "Anh thật dũng cảm!"

Ninh Vi Cẩn thu lại ánh mắt, giọng rất bình thường: "Thật sao?"

"Ừ, đúng vậy!" Trịnh Đình Đình trịnh trọng gật đầu, "Tôi cảm thấy rất tiếc vì vừa rồi quá sợ mà không lấy điện thoại ra chụp hình ảnh anh hùng cứu mỹ nhân!"

Ít nhất sau khi tận mắt chứng kiến cảnh kia ấn tượng của nàng về giáo sư Ninh cũng khác trước rất nhiều. Anh cũng không phải một người đàn ông quá lạnh lùng. Anh chính trực, đầy nhiệt huyết, nhưng cũng rất quả quyết.

Ninh Vi Cẩn nhìn Trịnh Đình Đình. Không biết Trịnh Đình Đình nghe nhầm hay không hình như anh cười xùy một tiếng, giống như không công nhận điều đó. Các đó không xa, có người gọi tên anh, anh xoay người, tiếp tục đi làm công việc của mình.

Mỗi người đều có rất nhiều mặt, ví dụ như giáo sư Ninh vậy. Về bề ngoài lạnh lùng, cao ngạo nhưng ẩn giấu trong đó là một trái tim nhiệt huyết.

Buổi tối, lúc Trịnh Đình Đình lên QQ, Ninh Vi Tuyền lại chủ động nhảy vào nick chat của cô.

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Đúng là mệt chết mình đi mất. Vừa rồi mình phải giúp anh trai gọi đầu đó.

Nước chảy đình đình:?

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Hôm nay ở bệnh viện, anh mình bị thương rất vinh quang nha. Vết thương trên tay không thể thấm nước, không thể làm gì khác là sai mình làm cái này cái kia. Mình bị anh ấy xoay vòng vòng.

Nước chảy đình đình: Tay của anh ấy có bị thương nghiêm trọng lắm không?

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Ừ, vết thương hơi sâu một chút.

Nước chảy đình đình: Đừng để anh ấy chạm vào nước, bôi thuốc đúng giờ.

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Ha ha, anh ấy là thầy thuốc, so với người khác thì hiểu hơn cả mà. A, dường như bạn bắt đầu đến anh ấy rồi nha!

Nước chảy đình đình:

Sau khi nói chuyện xong, Ninh Vi Tuyền xuống phòng bếp pha một tách cà phê nóng thì thấy Ninh Vi Căn ngồi trên sofa trong phòng khách. Tay phải cầm thuốc, dùng bông băng khử trùng vết thương trên mu bàn tay trái. Sau đó tự băng bó lại.

"Để em giúp cho!" Ninh Vi Tuyền chạy nhanh qua, ngồi bên cạnh anh.

"Cảm ơn!" Ninh Vi Căn nói. "Tự anh làm được, không cần một đứa tay chân vụng về như em đâu!"

Ninh Vi Tuyền nói "Cắt" một tiếng, sau đó bổ sung: "Đúng rồi. Vừa rồi em nói cho Đình Đình biết chuyện anh bị thương. Cô ấy còn đặc biệt dặn dò anh phải dưỡng thương thật tốt, giọng rất quan tâm nha!"

"Thì. . . . ?" Ninh Vi Căn để bông băng xuống, lấy băng gạc mới đặt trên vết thương rồi băng bó lại vết thương trên tay trái, mí mắt cũng chẳng buồn nhếch lên.

"Thì cái gì chứ?" Ninh Vi Tuyên kéo kéo ống tay áo của anh, "Anh à, anh nói thật với em đi. Rốt cuộc anh có chút ấn tượng nào với Đinh Đinh hay không hả?"

"Ấn tượng gì cơ?" Ninh Vi Căn tự buộc lấy băng gạc, giọng nói không nặng không nhẹ đáp lại.

"Còn giả bộ nữa! Anh hiểu mà. Nói mau đi, anh rốt cuộc có cảm giác gì với Đinh Đinh hay không hả?" Ninh Vi Tuyên gấp rút hỏi anh, "Nói rõ một chút, lúc anh khám cho cô ấy. Nhìn cô, sờ cái đó của cô ấy có cảm giác đặc biệt. . . . "

Còn chưa nói hết câu, Ninh Vi Căn đã giơ tay cốc một cái lên đầu cô.

"Sao lại đánh em! Đau chết mà!" Ninh Vi Tuyên rên lên.

"Anh nói lại một lần nữa, mau thu hồi suy nghĩ xấu xa của em đi!" Ninh Vi Căn cau mày nói.

"."Ninh Vi Tuyên xoa xoa đầu, lẩm bẫm, "Nếu có cảm giác cũng rất bình thường mà, việc gì phải phủ nhận chứ? Em cảm thấy Trịnh Đinh Đinh rất phù hợp với yêu cầu của anh mà. Cô ấy chân thành, thiện lương, xinh đẹp, có tài, kém anh có ba tuổi, tất cả đều rất hợp nha!"

Bàn tay thon dài của Ninh Vi Căn cầm lấy bao thuốc lá, quơ quơ không chút để ý nói: "Cô ấy là bệnh nhân của anh. Anh không đến mức xuống tay với bệnh nhân của mình!"

"Trời ạ, sao anh lại cổ hủ như thế chứ?" Ninh Vi Tuyên kinh ngạc, "Bệnh nhân thì sao

chứ? Không phải chính anh tự mình phẫu thuật cho cô ấy sao? Đâu có quy định nào viết bác sĩ không thể có tình cảm với bệnh nhân chứ? Nếu vì lý do này mà bỏ qua một người phù hợp với anh, đâu phải như thế chứ?"

Ninh Vi Căn lấy một điều thuốc, vừa định lấy bật lửa thì Ninh Vi Tuyên đã nhanh tay lấy được, nghiêm mặt nói: "Không cho phép hút thuốc, anh không nhớ là mình bị thương sao?"

Ninh Vi Căn cầm lấy bao thuốc lá gõ nhẹ lên đầu cô một cái: "Quản tốt chuyện của mình đi, ít quan tâm đến anh thôi." Nói xong, đứng dậy đi lên lầu.

Chủ nhật, Trịnh Đình Đình đi mua quần áo với Tiêu Quỳnh. Hai người đến quán cà phê bên cạnh nghỉ ngơi. Trịnh Đình Đình bắt đầu kể khổ với cô bạn thân. Chỉ có xác suất một phần ngàn người trên thế giới này mắc thể chất dễ có sẹo, cô lại xui xẻo đến thế chứ.

"Nếu không cậu đi phẫu thuật xóa sẹo là được rồi mà!" Tiêu Quỳnh đề nghị, "Dù sao ở chỗ đó mà lưu lại sẹo thì về sau rất xấu nha!"

"Mình tình nguyện lưu lại sẹo chứ không làm phẫu thuật nữa đâu." Trịnh Đình Đình từ chối, "Mình không muốn bị giày xéo nữa đâu!"

"Được rồi được rồi, tùy cậu!" Tiêu Quỳnh nhún mày. "Chỉ cần ông xã tương lai của bạn không ngại là được."

Trịnh Đình Đình uống một ngụm trà lài, nói với Tiêu Quỳnh: "Đúng rồi, hôm trước ở bệnh viện mình thấy giáo sư Ninh làm anh hùng cứu mỹ nhân đó."

"Giáo sư Ninh? Là người làm phẫu thuật cho cậu sao?" Tiêu Quỳnh tò mò, "Anh ta cứu ai vậy?"

Trịnh Đình Đình kể chi tiết lại chuyện ngày hôm đó cho Tiêu Quỳnh nghe, sau khi nghe xong, Tiêu Quỳnh nói: "Không ngờ giáo sư mặt lạnh kia lại trượng nghĩa như thế. Nhưng mà, bạn yêu, không phải cậu và anh ta có duyên quá nha!"

"Cái gì?"

"Không phải cậu đã nói với mình, em gái anh ta là khách của shop online của cậu. Hai người lại còn vô tình gặp nhau ở hiệu sách. Trước đây, anh ta lại còn là đối tượng hẹn hò của đồng nghiệp cậu. Sao mọi chuyện này đều có sự hiện diện của anh ta nhỉ?"

Trịnh Đình Đình đột nhiên ý thức được lời nói của Tiêu Quỳnh không hề sai chút nào. Kể từ sau khi nàng phát hiện ra mình bị u sơ vú, cuộc sống của nàng dường như có sự xuất hiện của giáo sư Ninh.

"Cậu thích anh ta sao?" Tiêu Quỳnh bất thành linh hỏi.

"Làm sao có thể chứ?" Trịnh Đình Đình dở khóc dở cười.

Tiêu Quỳnh vươn người, đưa tay捏eo lỗ mũi của Trịnh Đình Đình, "Nếu như cậu nói dối thì lỗ mũi sẽ dài ra dài ra nha!"

"Mình không nói dối mà!" Trịnh Đình Đình nói, "Anh ấy là một bác sĩ ưu tú, nhân phẩm tốt. Chẳng qua tại sao mình có thể động tâm với anh ấy chứ? Anh ấy hoàn toàn không phải là người chung một thế giới với mình mà!"

"Sao thế?"

"Anh ấy vô cùng." Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút rồi nói, "Biết nói như thế nào nhỉ? Anh ấy khiến cho mình cảm thấy anh ấy như là một vị thần không thể xâm phạm, không thể khinh thường, thậm chí cũng không thể YY nữa!"

"Vì anh ta là bác sĩ sao?"

"Không chỉ liên quan đến công việc, mà còn cả phong cách của anh ấy, tất cả mọi thứ."

Tiêu Quỳnh thở dài: "Nói thật, có phải cả đời này ngoài Trần học trưởng bạc tình kia ra thì cậu không thể tiếp nhận bất cứ ai khác?"

Nhắc tới Trần Tuân, Trịnh Đình Đình như có điều suy nghĩ, nghiêm túc nói: "Anh ấy không phải đàn ông bạc tình. Chỉ là, người anh ấy yêu không phải mình thôi!"

"Không thích cậu sao tại sao lại không từ chối thẳng thừng chứ? Anh ta chia tay với Ôn Tử Hinh ba năm. Cậu vẫn ở bên cạnh anh ta. Một người thông minh như thế sao không thể nhìn ra tình cảm của cậu sao?" Tiêu Quỳnh cay nghiệt nói, "Bạn yêu à! Cậu đừng tự lừa mình dối người nữa! Anh ta không chủ động, không cự tuyệt, không hứa hẹn. Chỉ giữ vững mối quan hệ trên tình bạn, không phải tình yêu, vừa vui thích, vừa hưởng thụ sự tồn tại của cậu, sự ái mộ của cậu lại không cần chịu trách nhiệm gì cả. Anh ta thật có lời nha. Nói cho cùng, bạn đang lãng phí thời gian với anh ta đó. Bản chất của anh ta chính là một tên đàn ông ích kỷ."

Về điểm này, trước kia Tiêu Quỳnh đã nói bóng nói gió qua với Trịnh Đình Đình rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên cô thẳng thắn như vậy.

Trịnh Đình Đình là một cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp, vẫn ở bên cạnh Trần Tuân nhưng Trần Tuân không công khai thừa nhận cô là bạn gái của anh ta. Lâu dần, Tiêu Quỳnh nhận thấy nhân phẩm của Trần Tuân không tốt chút nào.

Trịnh Đình Đình trầm mặc. Lần này, cô không giải thích giúp Trần Tuân nữa.

Tiêu Quỳnh không nói thêm gì, cúi đầu ăn miếng bánh waffle. Hai người trầm mặc hồi lâu cho đến khi điện thoại của Tiêu Quỳnh vang lên. Cô nhận điện thoại nói mấy câu rồi nói với Trịnh Đình Đình: "Mình sẽ quay lại ngay! Cậu đừng có khóc nè đó!"

Ngắt điện thoại, Tiêu Quỳnh vừa giải thích vừa cầm túi xách chuẩn bị rời đi, "Mình phải về nhà ngay. Ba mẹ mình lại cãi nhau rồi. Mẹ mình lấy con dao chém lên chân của ba mình, đứt một phần ba ngón chân, máu chảy thành sông!"

"Trời ạ, không sao chứ? Để mình về nhà cùng cậu đi!" Trịnh Đình Đình nghe được đứt một phần ba ngón chân cảm thấy sợ hãi cực kỳ.

"Cậu không được đi. Ba mẹ mình rất sĩ diện. Coi trọng sĩ diện hơn bất cứ thứ gì. Mâu thuẫn trong nhà chỉ có thể đóng cửa, giải quyết nội bộ. Để mình về nhà trước cho. Sau đó sẽ liên lạc lại với cậu." Tiêu Quỳnh chạy ra khỏi quán cà phê.

Trịnh Đình Đình ngồi một mình trong quán cà phê chùng chình hơn một tiếng đồng hồ. Bên ngoài trời mưa rả rích.

Lúc cô bật ô lên, thì thấy nhà hàng xa hoa "Elizabeth" trang trí rất trang nhã kia, không khỏi liên tưởng đến một thứ.

Không ngờ lại có thể khéo như thế, một giây sau. Phục vụ mở cửa, Ninh Vi Cẩn cùng một cô gái ăn mặc sang trọng một trước một sau đi ra.

Ninh Vi Cẩn lấy chìa khóa điện tử giơ về phía xe. Cô gái kia bước nhanh về phía trước, cố gắng níu tay anh. Anh nghiêng đầu nhìn cô ta, không biển sắc gạt tay ra, giữ khoảng cách rồi nói với cô ta mấy câu.

Trịnh Đình Đình nhìn thấy Ninh Vi Cẩn lên xe một mình còn cô gái kia đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn xe anh rời đi. Bóng dáng cô ấy đứng trong mưa thật đáng thương.

Trịnh Đình Đình lập tức đoán được lần xem mắt này của giáo sư Ninh lại thất bại rồi. Thấy bộ dạng anh bắt bẻ đối phương rồi lại vô tình cự tuyệt người ta nữa.

Cô gái kia đứng trong mưa một lúc, cảm giận dậm chân xoay người bước nhanh vào nhà hàng.

Trịnh Đình Đình đứng ngã tư gọi xe. Trôi qua hơn mười phút rồi mà không có một chiếc taxi trống nào cả.

Đang ảo não, một chiếc xe quen thuộc chậm rãi tiến lại gần, dừng lại trước mặt cô.

Đây không phải là xe của Ninh Vi Cẩn sao?

Trịnh Đình Đình cúi đầu, liếc mắt nhìn Ninh Vi Cẩn ngồi ở vị trí lái xe. Cùng lúc đó, Ninh Vi Cẩn quay cửa sổ xuống, đôi mắt sắc bén, nhìn vào cô, giọng nói rất bình thường, "Không đón được xe à?"

Trịnh Đình Đình gật đầu một cái: "Anh?"

Anh định làm gì nha?

"Không ngại thì lên tôi đưa cô về!"

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Trịnh Đình Đình ngồi ở ghế phụ lái cảm giác không khí xung quanh cực kỳ ngọt ngào.

Ngồi ở ghế lái, bộ dạng anh rất thoải mái, tay cầm vô lăng, mắt nhìn phía trước. Tốc độ ổn định, thậm chí còn có chút chậm rãi, còn bị hai chiếc xe đằng sau ấn còi thúc giục liên tục.

Đến lúc chờ đèn đỏ, Ninh Vi Cẩn cúi đầu ho một tiếng, Trịnh Đình Đình phục hồi lại tinh thần, cảm thấy cô phải nói mấy câu. Vì vậy, mở miệng hỏi linh tinh "Giáo sư Ninh! Vừa rồi anh lại đi xem mắt sao?"

"Ừ." Ninh Vi Cẩn lạnh nhạt đáp một tiếng.

Trịnh Đình Đình mỉm cười: "Công việc của bác sĩ rất bận phải không? Có lẽ đi xem mắt đối với một bác sĩ cũng là một phương pháp tốt."

Tay phải Ninh Vi Cẩn buông khỏi vô lăng, nhẹ nhàng tăng nhiệt độ trong xe lên, suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Đối với tôi mà nói xem mắt là cách duy nhất, nhanh chóng, và hữu hiệu. Ngoại trừ đi xem mắt ra thật sự tôi không có thời gian để quen biết người khác phái."

"À." Trịnh Đình Đình nói tiếp, "Hi vọng anh sớm gặp được người vừa ý."

Chỉ nói trao đổi đơn giản mấy câu sau đó không khí lại đình trệ lại. Trịnh Đình Đình cúi đầu, vuốt ve con rùa đen mọc trên túi. Móc tiểu ô quy này là tự tay cô làm, đầu to, nhưng người lại nhỏ nhìn rất ngộ nghĩnh.

Tình hình giao thông không được tốt cho lắm. Ninh Vi Căn phải tốn gần bốn mươi phút mới đưa Trịnh Đình Đình về đến nơi. Trịnh Đình Đình vừa cởi dây an toàn rồi lại cảm ơn anh một lần nữa.

"Không cần cảm ơn!" Ninh Vi Căn nhẹ giọng nói.

Trịnh Đình Đình đưa tay cầm tay nắm mở cửa, bên tai lại vang lên âm thanh có chút không thật, hơi lạnh như ngày mưa.

"Em có bạn trai chưa?"

Trịnh Đình Đình rút tay lại, quay đầu nhìn Ninh Vi Căn nói: "A?"

"Trịnh Đình Đình! Tôi hỏi em có bạn trai chưa?"

"Chưa có!"

"Nếu như không để ý, chúng ta có thể thử xem."

Trịnh Đình Đình cảm thấy lỗ tai nổ oanh mộ tiếng. Càng lúc càng cảm thấy giọng nói Ninh Vi Căn có chút gì đó không thật. Nhưng tốc độ của anh rất chậm, giọng nói trầm ổn, cũng chẳng có chút gì thành khẩn, thấp thỏm, do dự, chần chừ, có chút hưng phấn. Thật sự khiến cô nhớ đến lần đầu gặp anh, anh nói "Cô nên phẫu thuật" cũng không khác nhau là bao.

"Bây giờ em vẫn còn độc thân, không phải sao?" Ninh Vi Căn hỏi ngược lại.

"Tôi vẫn độc thân. Nhưng tôi vẫn cảm thấy chúng ta không quen thuộc nhau cho lắm. Chỉ là quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân mà thôi. . . . Ý của tôi là, sao anh lại chú ý đến tôi chứ?"

"Tôi và các đối tượng hẹn hò đều là lần đầu gặp mặt, cũng đâu có quen thuộc gì nhau đâu!" Ninh Vi Căn trầm ngâm một giây, sau đó nhìn vào mắt cô, "Còn em thì. . . . , tôi cảm thấy vẫn còn tương đối thuận mắt!"

Trịnh Đình Đình: ". "

Ninh Vi Cẩn mở hộc tủ trong xe, lấy một hộp danh thiếp đưa cho Trịnh Đình Đình một cái, "Trên đó có số điện thoại cá nhân của tôi. Em có thể suy nghĩ một chút. Nếu không muốn thì thôi, tôi cũng không muốn làm người khác khó chịu."

Trịnh Đình Đình rất hối hận vì hôm qua đã lên xe Ninh Vi Cẩn. ngàn vạn lần cô cũng không ngờ tới chuyện Ninh Vi Cẩn sẽ để ý đến cô. Mà cũng thật kỳ lạ, có chút ngoài ý muốn vì cô cũng không trực tiếp từ chối anh. Có lẽ vì khí thế anh quá mạnh mẽ, trong lúc nhất thời cô không thể nói "Không" được.

Từ chối một nam nhân có diện mạo, nhân phẩm tốt, có học thức dường như không có lễ phép thì phải!

"Đúng rồi, Tiểu Từ, giáo sư khoa vú kia có liên lạc lại với em hay không?"

Trịnh Đình Đình bị thanh âm của chị Trương kéo về thực tế. Cô vừa ngược mắt nhìn, không biết chị Trương đi vào từ lúc nào, đang nói chuyện phiếm với Từ Vận.

Từ Vận chán nản gấp tài liệu lại, lắc đầu một cái, "Không có. Mắt người ta cao như thế sao nhìn thấy em được chứ?"

Chị Trương nghe thấy vậy, ngửi thấy có mùi bát quái, vội hỏi: "Sao thế? Có phải người mai mối kia nói gì với em à?"

Từ Vận thẳng thắn: "Người mai mối chính là chủ nhiệm khoa ung thư bệnh viện anh ấy làm. Bác cả em cũng khá thân với chủ nhiệm này nên mới giới thiệu. Mấy hôm trước, em mới nhắc khéo với bác, bác em mới đi hỏi chủ nhiệm kia mới biết được bối cảnh gia đình anh ấy không đơn giản đâu!"

"Không đơn giản như thế nào?"

Từ Vận hạ thấp giọng nói một câu.

Giọng nói chị Trương có chút kinh ngạc, "Đây chẳng phải là cán bộ cấp cao sao? Nếu nói như thế yêu cầu vệ con dâu của bọn họ sẽ rất cao rồi!"

"Có lẽ vậy!" Từ Vận cười cười tự giễu. "Em cũng không có hi vọng gì lắm. Mấy hôm nay cũng suy nghĩ, em cũng hiểu ra rồi, anh ấy cũng chẳng có thành ý. Chỉ là nể mặt vị chủ nhiệm kia thôi."

Không có thành ý, chỉ là nể mặt người giới thiệu, tiện thể gặp mặt mà thôi.

Trịnh Đình Đình đột nhiên cảm thấy như trút được gánh nặng, cảm thấy không nên để lời nói của Ninh Vi Cẩn vào trong lòng. Tám chín phần là anh cứ quăng lưới lớn để câu được cá mà thôi. Cứ để ý đến việc anh còn chuẩn bị cả tập danh thiếp có số điện thoại cá nhân của anh thì cũng biết được anh đã đưa cho bao nhiêu cô gái rồi. Cô chỉ là một trong số đó mà thôi.

Cho đến tận ba ngày sau, Trịnh Đình Đình nhận được một tin nhắn của Ninh Vi Cẩn.

"Đã ba ngày rưỡi rồi. Có lẽ em cũng suy nghĩ kỹ càng, có thể cho tôi một câu trả lời chắc chắn."

Trong lòng Trịnh Đình Đình ách một tiếng, xác nhận chắc chắn lại tin nhắn này là của Ninh Vi Cẩn. Trong đầu suy nghĩ cách từ chối.

"Giáo sư Ninh! Bây giờ tôi không muốn nói đến chuyện yêu đương." Suy nghĩ một chút rồi lại xóa đi.

"Giáo sư Ninh! Tôi cảm thấy tính cách chúng ta khác biệt quá lớn!"
Suy nghĩ một chút rồi lại xóa đi.

"Giáo sư Ninh! Tôi rất kính trọng người làm bác sĩ. Nhưng mà công việc của bác sĩ quá bận rộn, thời gian cho bản thấy không có nhiều. Tôi cảm thấy không được tốt cho lắm!" Suy nghĩ một chút rồi lại xóa đi.

.....

Đang lúc Trịnh Đình Đình rối rắm, thì Ninh Vi Cẩn đã nhận tiếp một tin, "Nếu như cảm thấy có gì không ổn, hoặc có ý kiến gì với tôi, em cứ nói thẳng đi!"

Trịnh Đình Đình: ". "

Trịnh Đình Đình đành phải nói thật : "Tôi đã có người trong lòng. Hiện giờ tôi vẫn chưa thể quên người đó được. Cho nên không thể bắt đầu một mối quan hệ mới với anh được, thật xin lỗi!"

Ninh Vi Cẩn cũng không nhận lại nữa.

Chuyện này cứ lảng lại một khoảng thời gian.

Trịnh Đình Đình vẫn đều đặn hàng tuần đến bệnh viện điều trị bằng tia la de. Nữ bác sĩ ở khoa da liễu cũng rất nhẹ nhàng, mỗi lần kiểm tra vết thương của cô đều nói vài câu khích lệ "Vết sẹo càng lúc càng nhạt bớt rồi. Chỉ cần kiên trì thì không còn gì đáng lo ngại nữa đâu."

"Cùng lắm thì xăm một hình lên chỗ này thôi." Trịnh Đình Đình nói, "Cung khá hay mà!"

Nữ bác sĩ cười, "Cũng được. Người trẻ tuổi đúng là có nhiều ý kiến. Chẳng qua, tôi cũng nghĩ cô nên đến khoa vú kiểm tra lại một lần nữa đi. Tỉ

lệ tái phát u sơ không nhỏ đâu. Vì lý do an toàn, sau khi phẫu thuật sáu tháng nên kiểm tra định kì."

Trong đầu Trịnh Đình Đình lại nhớ đến khuôn mặt của Ninh Vi Cẩn, cảm thấy có chút lúng túng.

Kiểm tra định kỳ liệu có thể tìm bác sĩ khác không nhỉ? Cô bắt đầu nghĩ một cách vụn cả đôi đường. Dù sao hiện giờ quan hệ giữa nàng và Ninh Vi Cẩn có chút là lạ.

Trịnh Đình Đình rời khỏi khoa da liễu, đi đến phòng khám của khoa vú. Hôm nay người trực không phải Ninh Vi Cẩn, là một bác sĩ nam khác, đang đùa giỡn với mấy thực tập sinh.

Trịnh Đình Đình chần chờ một chút, đến quầy lễ tân gặp một y tá, "Xin hỏi một chút ở khoa vú có bác sĩ nữ không ạ?"

Y tá mặc bộ màu hồng, nói: "Khoa vú có ba bác sĩ, một là bác sĩ Chu, hai là bác sĩ Ninh, ba là bác sĩ Hà, cô ấy khám vào thứ năm."

"A. Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn!"

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút, vẫn quyết định thứ năm đến khám lại.

Không phải Trịnh Đình Đình muốn gây sự. Sau khi Ninh Vi Cẩn biểu đạt ý tứ của anh, cô không biết phải đối mặt với anh làm sao nữa. Dù sao cũng không phải không thể không có anh. Để khỏi lúng túng thì tốt nhất cô nên cách xa anh một chút.

Buổi tối, Trịnh Đình Đình ngồi vẽ mô hình sản phẩm mới của quý đến rạng sáng. Trước khi đi ngủ, theo thói quen lấy điện thoại di động, lại vô tình xem lại hai tin nhắn kia của Ninh Vi Cẩn. Ngón tay khựng lại trên màn hình, nhưng sau đó vẫn xóa đi.

Cô không tiếp nhận Ninh Vi Cẩn, ngoại trừ lý do tính cách khác biệt còn bởi vì trong lòng cô có người khác.

Cô vẫn thẳng thắn đối diện với lòng mình, cô vẫn thích Trần Tuần như cũ.

Từ năm lớp mười đến giờ, cũng đã gần chín năm rồi. Nghe nói, muốn thay toàn bộ các bộ phận trong cơ thể người mất bảy năm. Nhưng đã chín năm trôi qua, cô vẫn thích Trần Tuần như cũ.

Nói dễ nghe chính là thâm tình, còn nói khó nghe một chút là quá ngu ngốc. Mà hết ngày này qua ngày khác, tình cảm này cô vẫn không thể chia sẻ với bất cứ ai. Cô cũng có tự ái của bản thân, nói chuyện này cho người khác chẳng khác nào kể chuyện cười cả.

Ở xã hội này, có quá nhiều người thông minh, thành thạo trong chuyện tình cảm. Họ hiểu được nên giữ hay bỏ, cân nhắc, lựa chọn người phụ nữ tối ưu nhất. Đâu còn người ngốc như cô chứ? Sẽ không có ai hiểu, thậm chí không có ai đồng tình.

Không muốn nhận sự cảm thông của người khác cũng không muốn bị người ta khi dễ vậy thì tốt nhất không nên mở miệng.

Thứ năm, Trịnh Đình Đình xin nghỉ để đến bệnh viện khám lại. Đến trước cửa phòng khoa vú. Cô lại nhìn thấy người khám hôm nay là Ninh Vi Cẩn.

Ngồi đối diện Ninh Vi Cẩn là Tiểu Trần. Lúc cô bé vừa ngẩng đầu lên thì thấy Trịnh Đình Đình, cười với cô một cái sau đó ra hiệu với Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn cũng không ngần đầu, chỉ nhẹ nhàng đập năm bút lại.

Trịnh Đình Đình không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi vào. Sau khi ngồi xuống thì hỏi một câu, "Giáo sư Ninh! Hôm nay anh cũng ở đây sao?"

"Thật không may! Tuần này ta lại đối ca với bác sĩ Hà." Giọng nói của Ninh Vi Cẩn rất lạnh nhạt giống như sương sớm. Ánh sáng chiếu vào gò má hoàn mỹ của anh khiến anh càng thêm hư ảo.

Trịnh Đình Đình nghe hiểu được ý tứ trong câu nói kia, nhận thấy không khí có chút khác thường, không dám nói gì nữa mà đặt sổ khám bệnh lên bàn.

Ninh Vi Cẩn giở sổ khám bệnh, hỏi cô mấy vấn đề, cô đều thành thực trả lời.

Không đến mười phút sau, Ninh Vi Cẩn viết mấy chữ lên sổ khám bệnh của cô rồi khép lại đưa trả cho Trịnh Đình Đình cũng không có ý định kiểm tra vết mổ.

"Cảm ơn." Trịnh Đình Đình nhận lấy quyển sổ khám bệnh.

Ninh Vi Cẩn cũng đứng dậy, để ống nghe trên bàn bỏ vào túi áo blouse, nói với Tiểu Trần và Tiểu Phó: "Tôi đi thăm bệnh một lúc, có lẽ khoảng hai mươi phút. Nếu trong khoảng thời gian đó có bệnh nhân đến thì các cô cứ tiến hành những bước kiểm tra đơn giản."

Trịnh Đình Đình đi ra ngoài, Ninh Vi Cẩn đi qua cô, đi được vài bước thì anh dừng lại, xoay người, nhìn vào mắt cô, nghiêm mặt nói: "Sau khi phẫu thuật cắt bỏ khối u sơ vú thì sau sáu tháng phải đến kiểm tra lại. Nếu cô không tin tưởng tôi thì có thể tìm bác sĩ Hà, Chỉ có hai tuần này thôi là tôi đối ca thôi. Tuần sau bác sĩ Hà sẽ khám vào thứ năm."

Anh máy móc nói xong rồi nhẹ nhàng rời đi.

Trịnh Đình Đình hơi sững sờ đứng im tại chỗ. Một hồi lâu sau mới bước được, thở dài một hơi, đi dọc theo hành lang.

Cô cảm thấy dường như mình có chút quá đáng. Chuyện tư lại gộp vào chuyện công. Chuyện riêng là chuyện riêng, cô không nên khiến Ninh Vi Cẩn khó chịu.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Thứ năm, lúc Trịnh Đình Đình đến khám lại, bác sĩ Hà cũng xem lại những ghi chép trước trong sổ của Trịnh Đình Đình, hỏi cô: "Cô được bác sĩ Ninh phẫu thuật tại sao không tìm anh ấy mà khám lại, sao muốn đổi bác sĩ vậy?"

Trịnh Đình Đình không ngờ bác sĩ Hà lại hỏi điều này, bỗng nhiên lúng túng không biết trả lời ra sao.

Bác sĩ Hà thoáng nhìn cô một cái, khóe môi nở nụ cười, "Bác sĩ Ninh rất giỏi, anh ấy còn là giáo sư nữa đó. Y đức thì miễn bàn, ngay cả những cô bé đến đây cũng khen anh ấy không ngớt nữa đó."

Trịnh Đình Đình cười cười, không nói thêm gì.

Lúc ra đến cổng bệnh viện, Trịnh Đình Đình nhận được điện thoại của mẹ. Mẹ cô nói chủ nhật sẽ đến thăm cô, đưa một chút đồ, rồi giúp cô vệ sinh nhà cửa.

Ba mẹ Trịnh Đình Đình sống ở thị trấn, phải mất 40 phút ngồi xe mới đến trung tâm. Sau khi Trịnh Đình Đình tốt nghiệp ở thành phố thì thuê nhà trọ. Lâu lâu thì mẹ cô sẽ đến thăm cô một lần. Chỉ là khoảng thời gian trước đây, bà ngoại ở thành phố N bị ốm nên mẹ Trịnh phải đến chăm sóc bà ngoại, không có thời gian đến thăm con gái.

Tám giờ sáng chủ nhật, mẹ Trịnh Đình Đình là Túc Minh Phương đã đến. Lúc chuông cửa vang lên, Trịnh Đình Đình vẫn còn ngủ nướng. Cô vội vàng tỉnh dậy, mở cửa giúp mẹ.

Túc Minh Phương hùng hùh hùh đi vào, trong tay bà là hai túi lớn gì đó.

"Mẹ, không phải con đã nói với mẹ rồi sao? Đừng có lần nào đến mẹ cũng mang nhiều đồ như thế. Con ở đây chẳng thiếu thứ gì cả mà!" Trịnh Đình Đình liếc mắt nhìn trong túi thấy mấy hộp sữa tươi, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Những thứ này đều có ở siêu thị đối diện mà, việc gì mẹ phải tốn công mang đến làm gì chứ?"

"Ở nhà chúng ta có mà." Túc Minh Phương cười, vỗ lưng con gái, "Nhanh đi rửa mặt đi. Mẹ sẽ nấu bữa sáng cho con."

Trịnh Đình Đình cười cười, chậm rãi đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Đến lúc đi ra, thì Túc Minh Phương đã tắt bếp làm xong một bát hoành thánh rồi.

Trịnh Đình Đình vừa ăn sáng vừa tán gẫu với Túc Minh Phương. Nói đến đoạn mấy tháng trước đến bệnh viện phẫu thuật, Túc Minh Phương kinh ngạc, "Chuyện lớn như thế sao con không nói gì với mẹ hả?"

Trịnh Đình Đình để thìa xuống, lấy một chiếc giấy ăn lau miệng, "Chỉ là u sơ nhỏ thôi mà, cũng không phải là phẫu thuật gì cả, chỉ là tiểu phẫu thôi ạ. Mẹ không cần lo lắng đâu."

"Dù thế nào cũng động đến dao kéo rồi. Ai, đúng rồi, vết thương lành chưa? Đợi lát nữa thì để mẹ xem một chút."

"Vẫn chưa hết sẹo. Bác sĩ nói cơ địa con dễ thành sẹo, sẽ khó lành hơn những người khác."

"Không phải chứ? Bác sĩ nói như thế nào? Có cách nào giải quyết không? Trên ngực phụ nữ mà có một vết sẹo thì rất khó coi." Túc Minh

Phương than nhẹ, "Con ăn nhanh lên, ăn xong thì vào phòng cho mẹ xem chút!"

Trịnh Đình Đình vội vàng giải quyết bữa sáng, rồi bị Túc Minh Phương thúc giục vào phòng cởi áo để bà kiểm tra vết sẹo trên ngực cô.

"Thật may cũng không phải sâu lắm, nhưng cũng rõ quá!" Túc Minh Phương nói, "Con có bội thuốc đúng theo lời dặn của bác sĩ không?"

Trịnh Đình Đình vội vàng gật đầu.

"Lúc tắm rửa thì đừng dùng lực ở chỗ đó. Còn về chuyện ăn uống thì ăn thanh đạm một

chút, tốt nhất là đừng uống những thứ kích thích gì gì đó." Túc Minh Phương dặn dò,

"Tóm lại, chỗ này rất quan trọng với con gái, nên chú ý một chút."

"Vâng ạ." Trịnh Đình Đình gật đầu như bằm tỏi.

Túc Minh Phương giúp con gái cài lại áo lót, chỉnh đốn lại quần áo, đột nhiên nhớ lại chuyện gì, cười nói: "Đúng rồi, bạn của ba con, chú Lưu cho chúng ta hai phiếu giảm giá ở nhà hàng cao cấp. Mẹ mang đến một phiếu này, buổi trưa chúng ta cùng đi đi!"

"Nhà hàng cao cấp sao?"

"Là nhà hàng đồ tây." Túc Minh Phương vừa nói rồi xoay người ra ngoài phòng khách, cầm túi xách trên ghế sa lon, lấy ra một quyển sổ gì đó. Mở ra thì bên trong kẹp một phiếu giảm giá vẫn còn mới tinh.

Trịnh Đình Đình đi theo ra ngoài đứng sau lưng bà ngó.

Túc Minh Phương đưa phiếu giảm giá cho Trịnh Đình Đình. Trịnh Đình Đình nhận lấy và xem, hóa ra là phiếu giảm giá ở nhà hàng Elizabeth.

"Nhà hàng này rất cao cấp đó." Trong đầu Trịnh Đình Đình nhớ đến một gương mặt, lẩm bẩm nói, "Giảm giá bao nhiêu phần trăm ạ?"

"Mẹ không rõ lắm. Không giảm nhiều thì giảm ít." Túc Minh Phương cười nói, "Đừng lo, con không cần bỏ tiền, mẹ mời!"

Trịnh Đình Đình nhướng mày, vươn tay ôm lấy Túc Minh Phương, "Vẫn là mẹ tốt với con nhất!"

Elizabeth là nhà hàng theo phong cách Anh cổ xưa, không gian trang nhã, ngăn cách giữa quầy bar và phòng ăn. Nền nhà là sàn gỗ trông cũng rất cổ điển. Bên tai vang lên tiếng nhạc êm dịu. Dọc hành lang, trên tường đều treo những bức tranh về thời Trung cổ, có thể cảm nhận được một không khí trầm lắng.

Nơi này thích hợp để xem mắt sao? Trịnh Đình Đình tự nghĩ. Tại sao giáo sư Ninh lại phải chọn chỗ này để xem mắt chứ? Không gian cùng với sự lạnh lùng trên người anh không phải sẽ gây áp lực cho đối tượng sao?

Ngược lại, Túc Minh Phương lại cảm thấy nhà hàng này rất mới mẻ, ngó đông ngó tây một chút, ánh mắt cũng đầy ý cười.

Sau khi ngồi vào chỗ, hai mẹ con chọn hai phần thức ăn. Trịnh Đình Đình không thể ăn thịt bò bít tết, và dê nướng đành gọi một phần cá, salad và súp.

Chờ phục vụ bê thức ăn lên, Túc Minh Phương đi vào toilet một lúc. Sau 20 phút mới trở về chỗ, nói với Trịnh Đình Đình, "Vừa rồi thiếu chút nữa thì làm trò cười cho thiên hạ, vào nhầm toilet nam."

"A." Trịnh Đình Đình cười, "Vậy mẹ vào chưa thế?"

"Chưa vào, thật may mà có một cậu thanh niên nhắc. Ta mới không làm trò cười." Túc Minh Phương vừa cười vừa lắc đầu nói, "Sau đó, lúc ra ngoài thì có chỗ rửa tay chung. Mẹ vặn mãi cũng không thể nào mở ra được. Vẫn nhờ cậu thanh niên đó giúp ta. Nhấn vòi nước ở dưới tay cầm."

"Thật là một người tốt!"

Sau khi đồ ăn được bê lên, hai mẹ con vừa ăn vừa nói chuyện. Sau khi ăn xong còn uống cà phê, ăn kem nữa.

Trịnh Đình Đình dùng muỗng nhỏ ăn kem, trong mắt lại thấy một bóng dáng cực kỳ quen thuộc, bỗng nhiên có một cảm giác không tốt chút nào dâng lên.

Ý nghĩ đầu tiên của cô là: Tại sao lại trùng hợp như thế chứ? Hôm nay giáo sư Ninh lại đến đây xem mắt sao?

Một giây sau, lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ninh Vi Căn mặc một chiếc áo sơ mi màu sẫm tro, có hoa văn chìm. Trên tay trái anh vắt một chiếc áo vest cùng màu khiến cho người ta có cảm giác sạch sẽ, trang nhã. Mà bên cạnh anh không phải là phụ nữ mà là một người đàn ông cũng mang phong thái thương nhân. Một người nói một người lắng nghe.

Hình như có thần giao cách cảm, ánh mắt Ninh Vi Căn cũng nhìn về phía Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình nhìn anh, gật đầu cười lễ phép.

Ninh Vi Căn cũng không thèm để ý đến cô, dường như coi cô là không khí vậy, tiếp tục nói chuyện với bạn.

Túc Minh Phương ngồi đối diện, tò mò quay đầu lại, nhìn theo tầm mắt Trịnh Đình Đình, nhận ra Ninh Vi Căn chính là cậu thanh niên vừa rồi

giúp bà ở toilet, lập tức xoay đầu lại nói: "Cậu thanh niên bên trái chính là người vừa giải vậy giúp mẹ đó. Sao thế, con quen cậu ta sao?"

"Là anh ấy ạ?" Trịnh Đình Đình cảm thấy thật khéo, giải thích với Túc Minh Phương,

"Uhm. Anh ấy chính là bác sĩ phẫu thuật cắt u sơ cho con. Họ Ninh ạ!"

"Bác sĩ nam sao?" Ánh mắt Túc Minh Phương có chút biến hóa, theo bản năng bật thốt lên, "Vậy không phải con bị cậu ta nhìn sạch rồi sao?"

"Mẹ." Trịnh Đình Đình cúi đầu, thấp giọng nói, "Mẹ nói nhỏ một chút. . . . Chuyện này cực kỳ bình thường mà. Hiện giờ, khoa vú, hay khoa phụ sản đều có bác sĩ nam mà. Cái gì mà nhìn hết trơn chứ? Đều là kiểm tra cần thiết mà thôi."

Túc Minh Phương cũng hạ thấp giọng theo, nói tiếp: "Con còn chưa kết hôn mà. Nói đúng ra là bạn trai cũng không có nữa, mà đã bị một bác sĩ nam nhìn thấy hết, chuyện này có hợp lý không chứ hả?"

Chỉ là nhà hàng này quá ít người, lúc này lại không có nhạc. Giọng nói của Túc Minh Phương tuy đã đè thấp nhưng vẫn lọt vào tai Ninh Vi Cẩn không sót chút nào.

Trịnh Đình Đình vội vàng ngăn Túc Minh Phương lại.

Ninh Vi Cẩn thu hồi lại tầm mắt, bước chân hơi chậm lại, rồi nhẹ nhàng chỉnh lại áo vest đang vắt trên tay. Không nghe thấy gì nữa mới đi về phía trước.

Đột nhiên Túc Minh Phương lại hành động khiến Trịnh Đình Đình kinh ngạc, bà xoay người, vẫy tay với Ninh Vi Cẩn.

"Mẹ, mẹ làm gì vậy?" Trịnh Đình Đình gấp gáp.

Ninh Vi Cẩn nhìn thấy Túc Minh Phương, rồi đi về phía hai mẹ con.

Chờ đến lúc anh đến gần, Trịnh Đình Đình hận không thể vùi đầu vào bàn ăn được.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Ninh Vi Cẩn làm bộ chỉ nhìn thấy Túc Minh Phương.

Túc Minh Phương nở nụ cười thiện chí: "Không ngờ lại trùng hợp như vậy. Cháu lại chính là bác sĩ của Trịnh Đình Đình. Cô là mẹ của Đình Đình, rất hân hạnh được biết cháu. Cũng thuận tiện cảm ơn cháu đã chăm sóc Đình Đình."

"Không cần cảm ơn đâu ạ. Đây cũng là chức trách của cháu." Ninh Vi Cẩn máy móc nói.

"Cũng cảm ơn cháu chuyện ở toilet lúc nãy. Nếu không thì cô sẽ trở thành trò cười rồi. "

Ninh Vi Cẩn nhàn nhạt, cười xòa nói: "Chỉ là một việc nhỏ thôi, cũng không cần nói cảm ơn đâu ạ!"

Hai người nói chuyện với nhau vài câu, Ninh Vi Cẩn cùng bạn ra khỏi nhà hàng.

Trịnh Đình Đình cau mày nhìn Túc Minh Phương: "Mẹ, mẹ làm cái gì vậy ạ? Tại sao lại

làm phiền anh ấy làm gì chứ?"

Túc Minh Phương không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi: "Bác sĩ Ninh này đã có bạn gái chưa?"

Trịnh Đình Đình hoài nghi: "Mẹ hỏi việc này làm gì chứ?"

Túc Minh Phương suy nghĩ một chút rồi nói: "Mẹ cảm thấy cậu ta rất tốt. Diện mạo, phong độ, phong cách đều tốt cả. Chỉ cần liếc mắt một cái cũng biết cậu ta không phải người xấu." Dừng một chút, sau đó lại nói, "Đằng nào thì sau này con vẫn phải đến bệnh viện khám lại, vẫn còn có cơ hội gặp mặt cậu ấy mà. Không bằng thử một chút xem sao."

"Thử cái gì ạ?"

"Thử làm bạn chứ sao!" Túc Minh Phương ý tứ nói, "Dù sao, con cũng bị cậu ta nhìn qua rồi. Nếu như là cậu ta vậy thì cũng không thua thiệt cho lắm."

Trịnh Đình Đình cảm tức nhìn Túc Minh Phương: "Đây là logic gì chứ? Theo ý mẹ, thì tất cả những người phụ nữ mà anh ấy sờ qua thì anh ấy đều phải gả cho anh ấy sao? Vậy thì anh ấy phải lấy bao nhiêu người rồi chứ?"

Túc Minh Phương uống một ngụm cà phê, từ tốn nói: "Mẹ thật sự cảm thấy cậu ấy tốt vô cùng. Trầm ổn, không xốc nổi, không có ý xấu lại còn là người có ngoại hình đẹp trai như thế lại còn làm bác sĩ nữa. Nếu như cậu ấy con độc thân thì con vẫn còn có cơ hội. Đình Đình, không phải mẹ nói con đâu, nhưng con đừng ôm khư khư hình bóng của Trần Tuần cả đời. Mẹ thừa nhận điều kiện của Trần Tuần rất tốt. Nhưng ở thế giới này, nam nhân có điều kiện tốt không phải chỉ một mình cậu ta. Con nhìn rộng ra một chút, đừng phong bế bản thân mình. Con thử nhìn một chút, bác sĩ Ninh kia không phải rất ưu tú sao?"

Trịnh Đình Đình trầm mặc. Cô hiểu ý tứ của Túc Minh Phương. Sau khi quen biết Trần Tuần, cô cũng không kết giao với bạn trai nữa. Thậm chí cũng chẳng có hứng thú nói chuyện với người khác phái. Hiện tại, mỗi lúc tuổi một lớn khiến người làm mẹ như Túc Minh Phương cũng gấp gáp thay cho cô.

"Nghe mẹ nói một câu thôi. Cho bản thân nhiều sự chọn lựa một chút. Con không thể suy nghĩ cực đoan như thế được."

Trịnh Đình Đình trầm ngâm một lúc, rồi gật đầu: "Vâng, con biết rồi!"

Ninh Vi Cẩn cùng bạn thân Trần Nhân đi ra Elizabeth. Bỗng nhiên, Trần Nhân vỗ vai anh một cái, ánh mắt đầy ý cười, "Cậu và cô gái xinh đẹp ở bàn kia có quan hệ gì đó?"

"Quan hệ gì cơ?" Ninh Vi Cẩn hỏi ngược lại.

"Từ đầu tới cuối cậu không thèm nhìn người ta một cái, chuyện này cực kỳ không hợp với phong cách xã giao của cậu nha!" Trần Nhân nói trúng tim đen của Ninh Vi Cẩn. "Thậm chí ngay cả lúc đi còn đặc biệt cúi đầu nhìn đồng hồ, đi qua bàn kia mới ngẩng đầu lên, là cố ý đúng không?"

"Cậu nghĩ nhiều rồi!" Ninh Vi Cẩn nói. "Cô ấy chỉ là bệnh nhân của mình mà thôi."

"Bệnh nhân của cậu, vậy là cậu nhìn thấy ngực người ta rồi?" Trần Nhân nhớ lại cô gái xinh đẹp tóc đen, gương mặt trắng hồng không khỏi chế nhạo anh, "Vậy cậu thật có phúc nha. Có thể danh chính ngôn thuận mà giở trò còn gì!"

"Nói hươu nói vượn gì đó?" Ninh Vi Cẩn cúi đầu, đôi tay thon dài lấy chìa khóa xe trong túi áo vest, giọng nói hơi lạnh.

"Mình chỉ cảm thấy cô ấy rất xinh đẹp!"

Ninh Vi Cẩn ngẩng đầu lên, nhìn vào mặt cậu bạn, ánh mắt trong lúc vô tình khiến cho người ta có cảm giác áp lực, hỏi thẳng: "Cho nên? Cậu định làm gì?"

Trần Nhân cười yếu ớt, "Mình chỉ nhận xét một chút thôi, đừng nóng. Mình đã tu tâm rồi, không định làm gì cả!"

Ninh Vi Cẩn mở cửa xe, Trần Nhân như có điều suy nghĩ, nói : "Khó trách cậu cố ý bỡ người ta. Hóa ra là rung động rồi. Mình đoán nhất định giữa hai người có cái gì. "

Ninh Vi Cẩn cũng không thèm nhìn anh ta, mà trực tiếp lên xe, rồi sập mạnh cửa xe lại.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Theo lời đề nghị của bác sĩ Hà, Trịnh Đình Đình lại đến khám lại ở chỗ Ninh Vi Căn.

Chiều thứ tư này cô đột nhiên có rất nhiều việc, thật vất vả lắm Trịnh Đình Đình mới thu xếp về sớm được hai tiếng đến bệnh viện. Vô tình phát hiện thấy bệnh nhân hôm nay đến khám cũng rất đông. Trên bàn làm việc của Ninh Vi Căn có ít nhất phải hơn chục cuốn sổ khám bệnh.

Trịnh Đình Đình xếp vào chỗ cuối cùng.

Ngồi trên ghế chờ ngoài hành lang, Trịnh Đình Đình lấy cuốn "Just Kidding" ra đọc. Bên tai lại nghe thấy giọng hai nữ sinh nói chuyện phiếm với nhau.

"Lát nữa phải cởi áo ra để kiểm tra sao?"

"Chắc chắn rồi, nếu không thì sao biết ngực có bị u hay không chứ?"

"Nhưng anh ta là bác sĩ nam mà, mình thấy hơi là lạ!"

"Hắc, hắc! Nói thật, bác sĩ kia thật đẹp trai nha, anh ta mà sờ mấy cái cũng không cảm thấy thua thiệt cho lắm nhỉ? Cậu cứ coi như đi massage đi!"

"Cậu thật đáng ghét, lúc này rồi mà còn nói linh tinh, mình đang sợ muốn chết rồi đây này!"

.....

Trịnh Đình Đình ngược mắt nhìn họ. Cả hai đều mặc đồng phục, buộc tóc đúng kiểu nữ sinh. Một người có chút khăn trương, còn người kia đứng bên cạnh, trong tay vẫn còn cây kem ốc quế. Mà đằng sau họ có một bức tranh tuyên truyền cho khoa vú, phía dưới có ghi dòng slogan, "Nếu yêu quý bản thân mình vậy khám và phát hiện ung thư vú sớm là điều tất yếu."

Thật sự không phù hợp chút nào.

Trịnh Đình Đình ngồi trên ghế chờ rất lâu, cho đến khi nữ sinh kia cùng bạn đi ra ngoài, sắc mặt tím tái thành màu gan heo, còn cô bạn bên cạnh rất hưng phấn nói: "Không ngờ khoa vú lại thâm tàng bất lộ như thế. Vẫn còn một anh chàng siêu cấp đẹp trai đến như thế. Lần sau tái khám thì đừng quên rủ mình đi cùng nha!"

Xem ra bác sĩ Ninh thật sự đúng như lời nhưng cô thực tập sinh nói, già trẻ đều ăn sạch.

Đến lượt Trịnh Đình Đình thì đã sắp năm giờ rồi, bệnh nhân cũng vẫn đi nhiều. Tiểu Trần và Tiểu Phó cũng thu dọn đồ đạc xong xuôi, nói lời tạm biệt với Trịnh Đình Đình. Lúc cô đi vào, Ninh Vi Căn đang để que đê lưỡi vào trong khay thuốc. Ánh mắt nhìn về phía quyển sổ khám bệnh cuối cùng.

"Giáo sư Ninh!" Trịnh Đình Đình cười tươi như hoa, "Tôi đến tái khám!"

"Không phải cô đổi bác sĩ Hà rồi sao?" Ninh Vi Căn nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Trịnh Đình Đình ngẩn người một chút, ngày sau đó nói: "Bác sĩ Hà cũng đề nghị tôi để

đến gặp anh tái khám. Anh hiểu khá rõ về tình trạng của tôi mà!"

Ninh Vi Cẩn nhìn thẳng vào mắt Trịnh Đình Đình, đôi tay để tùy ý, ánh mắt có chút dò xét, "Cô có quyền chọn lựa bác sĩ. Nếu như không hài lòng về tôi thì có thể khám ở chỗ bác sĩ Hà. Chuyện này hoàn toàn không thành vấn đề."

"." Trịnh Đình Đình bị nghẹn lời rồi. Một lát sau, mới nhẹ giọng nói: "Không phải tôi không hài lòng về anh."

"Thế thì tốt." Nói là như thế nhưng trong giọng nói chẳng hề có chút thiện ý nào cả. Ninh Vi Cẩn mở quyển sổ khám bệnh của Trịnh Đình Đình, hỏi cô mấy câu theo đúng quy trình, sau đó giúp cô làm kiểm tra.

Trịnh Đình Đình ngồi đằng sau bức rèm, cởi áo thì Ninh Vi Cẩn cẩn thận đeo găng tay. Trong lúc bất ngờ, cả hai người đồng thời nghe được một tiếng "đình" vang lên. Trịnh Đình Đình cúi đầu nhìn, hóa ra chiếc khuy áo trên áo khoác của cô bị rơi ra rồi, ngay bên cạnh đôi giày da của Ninh Vi Cẩn. Một giây kế tiếp, Ninh Vi Cẩn khom người, nhặt lên đưa trả lại cho Trịnh Đình Đình.

"Cảm ơn." Trịnh Đình Đình cất cái khuy áo vào túi.

"Chuẩn bị xong chưa?"

Trịnh Đình Đình cởi áo lót ra, theo quán tính hít sâu một hơi, gật đầu nói: " Vâng, đã xong ạ."

Ninh Vi Cẩn để cô nằm xuống, đi đến bên giường, nhờ ánh sáng phía trên nghiêm túc kiểm tra vết mổ bên ngực trái của Trịnh Đình Đình. Ngón tay hơi ấn một chút, "Đau không?"

"Không đau."

Bàn tay Ninh Vi Cẩn nhẹ nhẹ xoa nắn ngực trái của Trịnh Đình Đình, từ ngoài vào trong, rồi từ trong ra ngoài rồi tiến vào trung tâm. Lòng bàn

tay anh hơi lạnh khá trái ngược với da thịt mềm mại, ấm áp của nàng. Động tác anh chậm rãi, từ tốn, mỗi một bước đều rất cẩn thận.

Trịnh Đình Đình rũ mắt nhìn xuống, có thể nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn và gò má hoàn mỹ của anh. Ngón tay anh nhẹ nắm chỗ tư mật nhất của cô, cực kỳ thành thạo thể hiện đúng là một bác sĩ ngoại khoa chuyên nghiệp. Nhưng. . . . bỗng nhiên cô lại nhớ đến những lời anh nói hôm đó. Cô bắt đầu cảm thấy lúng túng, khẽ quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Ninh Vi Cẩn cảm nhận được cô có chút là lạ, hơi nheo mắt lên nhìn. Thấy mái tóc đen dài xõa ở trên gối, cái mũi xinh đẹp nhẹ nhàng phập phồng. Anh dời ánh mắt đi chỗ khác, rồi lại nhìn đến ngực cô. Ngực cô trắng nõn, mềm mại hiện giờ ửng đỏ như hoa hồng vậy.

Từ lúc hấn vào nghề đến nay, đây là lần đầu tiên trong lúc hấn khám cho bệnh nhân mà thất thần. Ngón tay thon dài đặt lên ngực cô, nhẹ nhàng vuốt ve đồng thời có chút lưu luyến.

Chỉ mấy giây khác thường nhưng không hề bị Trịnh Đình Đình phát hiện ra.

Vì để không khí bớt lúng túng, Trịnh Đình Đình chủ động hỏi, "Đúng rồi, u sơ vú này có dễ tái phát lại không?"

"Mỗi người đều khác nhau. Sau khi tiến hành phẫu thuật, cứ cách từ ba đến năm tháng thì nên đến bệnh viện làm trị liệu dự phòng, có thể phòng ngừa u tái phát."

"Tôi làm phẫu thuật kịp thời như vậy, sẽ khả quan hơn đúng không?"

"Thật đáng tiếc. Chuyện này không liên quan gì đến việc phẫu thuật sớm hay muộn cả. Có vài người sau khi làm giải phẫu, cả đời sẽ không tái phát. Nhưng có một số người sẽ không ngừng xảy ra các tình huống khác nhau, vấn đề này liên quan đến thể chất con người."

Trịnh Đình Đình có chút chán nản bĩu môi.

Sau khi kiểm tra xong, Ninh Vi Căn nhanh chóng lấy găng tay xuống, đi ra ngoài trước. Trịnh Đình Đình mặc lại áo ngay ngắn rồi cũng đi ra theo.

Có tiếng gõ cửa vang lên. Một bác sĩ nam, trung tuổi, mặc áo blouse trắng đi vào, "Bệnh nhân cuối sao?"

Ninh Vi Căn gật đầu một cái: "Người cuối cùng rồi."

"Muốn nói chuyện với cậu một chút. Hôm qua, cũng nhắc với cậu về cháu gái cục phó Từ cục điện lực đó. Cô bé đối với cậu rất có hứng thú. Cậu xem thứ bảy sắp xếp gặp mặt người ta một chút xem như thế nào?"

Ninh Vi Căn để bút xuống, gấp cuốn sổ khám bệnh của Trịnh Đình Đình lại, đẩy về chỗ cô.

Trịnh Đình Đình sau khi nhận lấy thì vội đứng dậy.

"Không, hiện giờ cháu không có ý định đó." Ninh Vi Căn nói, "Chủ nhiệm Phương, cảm ơn ý tốt của bác."

"Sao thế? Cậu tìm được rồi sao?"

"Không ạ!"

"Vậy tại sao không đi gặp người ta một chút? Bác cũng gặp cháu gái của Phó cục Từ một lần rồi, là một cô bé khéo léo, dịu dàng, nghề nghiệp cũng không tồi. Nhìn đi nhìn lại rất hợp với cậu đó."

"Gần đây có nhiều chuyện. Ở trường học còn phải dạy thay nữa, còn có hai bài luận văn phải làm nữa ạ. Thật sự cháu không có thời gian." Ninh Vi Căn tùy tiện tìm một cái cớ.

Chủ nhiệm Phương cũng là người tinh ý, nghe vậy cười nói: "Mấy ngày trước cũng không nghe cậu nói mà. . . . Đúng rồi, có phải cậu đã có đối tượng rồi hay không?"

Lúc Trịnh Đình Đình bước ra cửa phòng, thì dường như nghe thấy Ninh Vi Cẩn cười như có như không: "Thật sự là không có thời gian ạ!"

"Không đúng." Chủ nhiệm Phương nhất quyết không tha cho anh. "Cậu có thể giấu giếm được người khác chứ không thể gạt được tôi đâu. Câu nói như thế chỉ là lấy cớ mà thôi. Tám phần là có cô gái vừa ý rồi."

Lần này, Ninh Vi Cẩn không nói gì, vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Trịnh Đình Đình cầm quyển sổ khám bệnh, bước nhanh ra ngoài.

Lúc đi ra khỏi bệnh viện, thì trong túi vang lên tiếng chuông điện thoại. Trịnh Đình Đình lấy điện thoại trong túi xách ra, nhìn thấy trên màn hình nhấp nháy hai chữ "Trần Tuần", trái tim cô loạn nhịp. Chần chờ một chút rồi ấn nút nghe. Bên đầu dây kia, vang lên tiếng hít thở. Một lát sau, có giọng nói của Ôn Tử Hình ở xa vọng đến, "Trần Tuần, em muốn ăn cam."

Trịnh Đình Đình nghe thấy tai mình nổ vang một tiếng, theo bản năng cô vội vàng ấn nút end call.

Ở đầu dây bên kia, trong mắt Ôn Tử Hình nhìn màn hình hiển thị đã kết thúc cuộc gọi, sắc mặt như không đầy điện thoại về chỗ cũ.

Trần Tuần từ toilet đi ra, tay khẽ nới lỏng cổ áo sơ mi, hỏi ngược lại: "Muốn ăn cam sao? Để anh xuống dưới mua."

Ôn Tử Hình mỉm cười, gật đầu nói: "Đi nhanh về nhanh."

Trần Tuần nhìn cô ta một cái rồi đi tới trước cửa, với lấy chiếc áo khoác đậm màu, mở cửa đi ra ngoài.

Trần Tuần sau khi ra cửa, Ôn Tử Hình lại cấm lấy di động của anh ta, mở nhật ký cuộc gọi, thản nhiên xóa cuộc gọi vừa rồi không kết nối được.

*

Lúc Ninh Vi Căn tan ca vẫn nhìn thấy Trịnh Đình Đình đứng ngây ngốc ở trước cổng bệnh viện, mắt nhìn chăm chú về phía trước.

Một chiếc xe đạp điện vọt qua trước mặt cô nhanh như chớp, Trịnh Đình Đình chỉ kịp thời lui về sau một bước, tránh được nguy hiểm, bả vai lại không cẩn thận đụng vào một thứ cứng cứng. Cô xoay người nhìn lại, thì Ninh Vi Căn đứng cách cô rất gần, thứ mà cô đụng vào là lồng ngực anh.

"Sao bây giờ vẫn còn đứng đây? Chờ ai sao?" Ninh Vi Căn vừa hỏi, trong tay cầm chìa khóa xe.

"Không." Trịnh Đình Đình lắc đầu một cái. "Tôi chỉ đi về thôi."

Cô đi được vài bước thì xoay người lại, giọng nói cực kỳ thành khẩn, "Giáo sư Ninh, thật sự cảm ơn anh."

Cô cũng muốn giải thích với anh rằng cô không hề có chút bất mãn nào về y thuật hay y đức của anh cả. Chuyện đổi bác sĩ khám thuần túy do cô nghĩ quá nhiều thôi, là chuyện riêng của cô.

Ninh Vi Căn thu chìa khóa lại, nhìn vào mắt cô, nhẹ nhàng nói: "Tôi là bác sĩ, cô là bệnh nhân của tôi, những điều tôi làm đều là trách nhiệm nghề nghiệp, cô không cần nói cảm ơn đâu. Chuyện trước kia tôi nói với cô cũng không có ý đùa cợt nào. Nhưng nếu cô để ý, thì có thể quên đi, coi như tôi chưa nói gì là được."

Anh nói xong thì đi về phía khác.

Anh nghiêm túc sao? Muốn tìm hiểu cô như người yêu sao?

Trong đầu Trịnh Đình Đình lập tức nảy lên một suy nghĩ: Giáo sư Ninh coi trọng cô ở chỗ nào cơ chứ?

Nhưng ít nhất vào lúc này, cô tin tưởng anh, anh thật sự không hề có ý định đùa giỡn cô. Anh cũng không cần thiết phải làm như thế.

Buổi tối.

Trịnh Đình Đình vô thức lên baidu gõ "Bác sĩ nam khoa vú" và nhấn enter.

Sau đó, Trịnh Đình Đình thấy một tiêu đề, "Làm thế nào bây giờ? Đến khoa vú kiểm tra, kết quả khám cho mình là một bác sĩ nam. Anh ta khám cho mình cực kỳ cẩn thận. Mình thật sự không muốn nhiều lời, nhưng sau đó lại nói với bạn trai. Bạn trai mình rất tức giận, đòi chia tay với mình."

Ở bên dưới có người trả lời: Tốt nhất bạn nên đá hẳn ta đi, sao lại có người ngu như vậy chứ? Kiểm tra vú là chuyên ngành ngoại khoa. Mà ngoại khoa đa số là bác sĩ nam. Vậy nên họ có thể nhìn thấy hàng vạn khối thịt của bạn. Bác sĩ nam khám cho bạn mà có thể nhớ được tình hình sức khỏe của bạn như thế nào đã là không tệ rồi, sao còn tinh lực suy nghĩ nhiều như vậy chứ? Cứ với suy nghĩ của bạn trai bạn thì e rằng cả đời này không thể lấy vợ đâu. Bởi vì phụ nữ nào cũng sẽ gặp bác sĩ nam mà thôi.

.....

"A, a! Hôm nay đến khoa vú khám nhưng lại gặp một bác sĩ nam trung tuổi. Ông ta sờ soạng ngực mình đến nửa giờ! Híc, thật là biến thái, sao lại xui xẻo như vậy chứ, lại gặp phải một bác sĩ bỉ ổi như thế!"

Ở bên dưới có rất nhiều comment.

"Thôi đi, bác sĩ thì có cái gì mà không thấy chứ? Chỉ là người trẻ tuổi thì sẽ dễ bị ảnh hưởng hơn thôi."

"Cái này thì là cái gì chứ? Trước đây, lúc mình sinh Tiểu Diệp cũng là bác sĩ nam khám cho mình mà. Lúc mình nằm trên giường bệnh, thân nhiên hưởng thụ sự xoa bóp của hấn, hấn thật sự rất mát tay nha ~"

"Bác sĩ cũng chỉ coi hai khối thịt kia giống như các bộ phận khác trên cơ thể người, không khác biệt với tay chân là bao, bạn đừng nghĩ quá nhiều."

"Mẹ nó, giống hệt hoàn cảnh của tui. Tui cũng bị một ông chú bỉ ổi khám cho, sờ soạng nửa ngày trời kết quả không có bệnh gì = !!!"

". Thật thì thì bác sĩ kia cũng đâu muốn sờ bạn đâu, người ta cũng vì muốn kiếm tiền thôi mà, dễ lắm sao?"

"Nếu như bạn có cup D thì chúng ta cùng nhau xử hấn. Nhưng nếu chỉ là cup A thì ㄝ (ㄨ ▽ ㄣ) ㄝ chỉ có thể nói rằng bác sĩ nam kia thật xui xẻo rồi XD "

.

Trịnh Đình Đình cười cười, suy nghĩ một chút rồi gõ một câu, "Bác sĩ khoa vú có phù hợp làm người yêu không?"

Phía dưới có một bài chia sẻ.

"Ông xã tôi là bác sĩ khoa vú. Tôi cảm thấy rất bình thường, không có gì không tốt cả, anh ấy là người chính trực, chuyện gì cũng nói thẳng với tôi. Đối với anh, khám cho bệnh nhân thì anh chỉ coi bản thân là một cỗ máy, không hơn không kém. Sau khi tôi kết hôn với anh vẫn cảm thấy rất

hạnh phúc. Anh cũng không vì nghề nghiệp mà lạnh nhạt chuyện kia, ngược lại còn yêu chiều tôi hơn nữa. Dù sao thì, các em gái à, chị nói cho em biết, người đàn ông có tốt hay không thì phải nhìn vào bản chất của anh ta. Nếu anh ý không có vấn đề gì thì dù vẻ ngoài có hấp dẫn như thế nào đi chăng nữa cũng không xảy ra chuyện gì cả. Còn nếu bản thân anh ta có vấn đề thì ngay cả vẻ bề ngoài không có gì hấp dẫn thì cũng sẽ có chuyện xảy ra."

Trịnh Đình Đình cứ ngồi lặng im như vậy hơn một tiếng liền, lúc tắt trang web kia trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của Ninh Vi Cẩn."

Anh thật sự là một bác sĩ nam nghiêm túc, chuyên nghiệp, chính trực.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Mùa này, Nhã Thú đã tìm được một công ty cung ứng sản phẩm đó chính là Mộc Hòa. Chính vì quan hệ này, Trịnh Đình Đình phải dây dưa với một nhân vật khó chịu – Mục Trí Tuấn. Anh ta chính là cậu ấm độc nhất của tổng giám đốc công ty Mộc Hòa.

Từ khi vừa tốt nghiệp đã như vậy, Mục Trí Tuấn đã gắt gao theo đuổi Trịnh Đình Đình. Bị cô từ chối nhưng vẫn không chịu buông tha. Trịnh Đình Đình thấy phiền không chịu được, cuối cùng ném cho anh ta một câu, "Tôi biết anh là người có tiền. Những người có tiền đều rất thông minh, cao ngạo. Nhưng sao tôi thấy anh chẳng có bộ dạng như thế? Nếu như anh cảm thấy bản thân mình rất hay ho nhưng tôi lại cảm thấy cực kỳ buồn cười." Một lời này mới chặn đứt được nội tâm đang rục rịch của Mục Trí Tuấn.

Ba năm trôi qua, Mục Trí Tuấn vẫn thích trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi. Sau khi gặp lại Trịnh Đình Đình lại nổi lên tâm tư.

Đối với đàn ông như Mục Trí Tuấn, không có được luôn là thứ tốt nhất. Huống chi, trong xương cốt của Trịnh Đình Đình luôn có khí khái quật cường, rất phù hợp với khẩu vị của hắn.

Trịnh Đình Đình tan làm, nhìn thấy Mục Trí Tuấn quỵến rũ ngồi trong xe Maserati, hạ cửa kính xe xuống, nở nụ cười với cô.

Trịnh Đình Đình nhìn anh ta rồi thu hồi tầm mắt lại, coi anh ta như người tàng hình.

Mục Trí Tuấn kêu một tiếng, sau đó nhanh chóng mở cửa đi xuống, chặn đường của Trịnh Đình Đình: "Đình Đình, đã lâu không gặp. Nghe nói em chưa có bạn trai?"

"Đúng vậy, đã lâu không gặp. Nghe nói ba năm nay anh thay hơn một chục cô bạn gái."

Mục Trí Tuấn có chút ngượng ngùng, nụ cười vẫn không giảm: "Nói đúng ra thì họ chỉ có thể là bạn gái bình thường. Anh không hề nghiêm túc. Đình Đình, sau khi bị em từ chối, anh vẫn không yêu ai."

Trịnh Đình Đình lập tức lấy điện thoại nhìn đồng hồ, than nhẹ: "A, sắp muộn rồi. Tôi phải đi đây, lần sau gặp lại."

Nói xong, Trịnh Đình Đình vòng qua Mục Thiếu gia mà đi, để lại Mục Thiếu gia không cảm lòng nhìn bóng lưng của Trịnh Đình Đình. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình như bệnh truyền nhiễm khiến cô gái này chỉ mong tránh anh thật xa.

Trịnh Đình Đình đi tới trạm xe lửa mới thả chậm tốc độ, thở một hơi.

Mấy ngày sau, Trịnh Đình Đình liên tục nhận được hoa Mục Trí Tuấn đưa tới. Cô không hề từ chối cũng không đáp lại. Cứ để những bó hoa đó trong góc phòng làm việc.

Có lúc, cự tuyệt sẽ càng khiến nam nhân hăng hái hơn. Trịnh Đình Đình chẳng thèm chơi trò chơi với Mục Trí Tuấn.

Từ vận ngồi đối diện, nhìn thấy hoa hồng, sâm panh ở trong góc, cười đầy thâm ý: "Trịnh Đình Đình! Tại sao bạn không cho Mục Thiếu gia một cơ hội? Mình thấy anh ta rất có thành ý mà!"

Trịnh Đình Đình vẫn chăm chú vào bức vẽ, suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc trả lời, "Mình không thích anh ta!"

"Bởi vì anh ta là Phú Nhị đại sao? Thật ra thì phú nhị đại cũng có nhiều người khác nhau mà. Có người miệng ăn núi lở, cũng có người cần cù. Mình cảm thấy Mục thiếu gia này cũng không tệ đâu."

Trịnh Đình Đình ngẩng đầu lên: "Không phải. Mình không bài xích phú nhị đại. Chỉ là không thích anh ta mà thôi."

Từ Vận gật đầu một cái, vẫn cười đầy thiện ý, "Đúng vậy. Quan trọng là tính cách hợp nhau."

Dĩ nhiên, giờ nghỉ trưa ngày hôm nay, lúc Từ Vận và chị Trương tán dóc, hai người cười nhạo Trịnh Đình Đình là đồ không biết tốt xấu, vờ tha để bắt thật.

Cứ đến cuối tháng, ở thành phố H, quảng trường phía tây sẽ mở hội chợ những đồ handmade từ bảy giờ sáng đến bốn giờ chiều. Rất nhiều người sẽ mang những món đồ tâm đắc đến đây. Trịnh Đình Đình lần nào cũng cực kỳ hăng hái, nhiệt tình. Sáng sớm cô đã vác một bao lớn đến phía Tây thành phố, tìm được một khoảng đất trống trong quy định, bày đồ cô tự làm.

Cô mang rất nhiều đồ thủ công tự làm, gói ôm bằng vải bông, bóp đựng tiền, món đồ chơi có hình cổ quái, áo phong tự vẽ, sổ tay trang trí cầu kỳ, dây chuyền bằng gỗ, quần áo, giày dép, được bày biện đủ cả. Dưới ánh mặt trời, những thứ đồ đó cũng phát sáng rực rỡ.

Cũng có không ít thanh thiếu niên đi ngang qua gian hàng của Trịnh Đình Đình cũng dừng lại, liếc mắt nhìn. Sau đó, ngời xồm xuống nghịch ngợm những thứ đồ đó nhưng khi hỏi giá tiền thì lắc đầu bỏ xuống.

Đến ba giờ rưỡi chiều, Trịnh Đình Đình chỉ bán được một chiếc vòng cổ vẽ khuôn mặt mỹ nhân bằng gỗ có giá 49 tệ. Cô cũng cảm thấy hài lòng rồi. Dù sao thành phẩm có giá hơi cao, lại còn một nhà thiết kế vô danh, có ít khách là chuyện thường.

Trịnh Đình Đình vừa trông hàng, vừa cúi đầu định trang trí lên chiếc vòng bằng gỗ.

"Đình Đình."

Dưới ánh mặt trời xuất hiện một đôi giày da sáng bóng.

Trịnh Đình Đình ngẩng đầu, Mục Trí Tuấn cười, với tay tháo mắt kính, cài vào túi áo sơ mi: "Em thật vất vả. Hôm nay trời nóng như vậy mà còn đến đây bán hàng sao?"

Trịnh Đình Đình gật đầu một cái, "Ừ" qua loa một tiếng.

Mục Trí Tuấn ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve một chiếc vòng tay bằng hạt đào, chậm rãi nói: "Tất cả mấy thứ này hết bao nhiêu tiền?"

Trịnh Đình Đình nghe hiểu được ý tứ của anh ta, nghiêm túc nói: "Thật xin lỗi! Những thứ đồ này chỉ bán cho người thật sự thích nó mà thôi."

"Sao em biết anh không thật sự thích nó chứ? Anh cảm thấy chúng rất thú vị mà!" Mục Trí Tuấn cười tươi như hoa, "Anh nói cho em biết một bí mật, ở nhà anh vẫn còn mô hình của siêu nhân điện quang đó. Anh rất thích mấy đồ dễ thương, thú vị."

Trịnh Đình Đình ngờ vực nhìn anh ta.

Mục Trí Tuấn nhìn lướt qua cả gian hàng, chậm rãi nói: "Tất cả mọi thứ trong quầy này, từ lớn nhỏ, rẻ đắt, anh. . . ."

"Tôi muốn toàn bộ những thứ này." Ngay lúc Mục Trí Tuấn chưa nói hết, một giọng nam trầm ấm, đầy khí phách hơn anh ta gấp trăm lần vang lên.

Mục Trí Tuấn cau mày, quay đầu nhìn lại thì một người đàn ông cao lớn, híp mắt, nhìn anh ta từ trên cao xuống. Anh ta lập tức đứng dậy, quan sát đối phương một chút, hỏi ngược lại: "Là tôi tới trước, sao anh lại chen ngang chứ?"

Ninh Vi Cẩn bước lên trước một bước, lấy ví da, nhìn thẳng Trịnh Đình Đình nói: "Tổng cộng hết bao nhiêu tiền?"

Trịnh Đình Đình sửng sốt.

"Đợi một chút." Mục Trí Tuấn khó chịu, vươn tay giữ cánh tay Ninh Vi Cẩn lại, "Anh có biết thứ tự trước sau là gì không hả?"

Rốt cuộc Ninh Vi Cẩn cũng nhìn anh ta một cái, bình tĩnh nói: "Là tôi mở miệng trước. Hơn nữa, anh và cô ấy vẫn chưa hoàn thành giao dịch!"

Rốt cuộc Mục Trí Tuấn cũng hiểu, người này rõ ràng không có ý tốt. Tên đàn ông này không phải đến để mua đồ mà mục tiêu chính là Trịnh Đình Đình. Ngay lập tức, anh ta cũng cảm nhận được địch ý từ tối phương, lạnh lùng cười một tiếng, quay đầu lại nhìn

Trịnh Đình Đình: "Đình Đình, em nói nên làm sao bây giờ? Rõ ràng là anh tới trước mà. Anh thấy ưng ý, tại sao anh ta có thể đoạt đồ của người khác cơ chứ?"

Không đợi Trịnh Đình Đình trả lời, Ninh Vi Cẩn đã mở miệng: "Vậy anh có biết chỗ này tổng cộng có bao nhiêu thứ không?"

"Chỗ này cùng lắm là hai mươi mấy món thôi." Mục Trí Tuấn nhân cơ hội cúi đầu nhìn lướt qua quầy hàng của Trịnh Đình Đình. Sự chú ý của anh ta đều tập trung trên người Trịnh Đình Đình, sao còn để ý được Trịnh Đình Đình đang bán thứ gì chứ?

"Tổng cộng là ba mươi tám món." Ninh Vi Căn nghiêm túc nói, ngay sau đó lưu loát kể tên hết ba mươi tám món đồ.

Trịnh Đình Đình nghẹn họng trân trối nhìn anh, còn sắc mặt Mục Trí Tuấn càng lúc càng khó coi.

"Thật xin lỗi. Những thứ đồ này chỉ bán cho người nào thật sự thích chúng mà thôi." Ninh Vi Căn nói xong rồi nhìn vào mắt Trịnh Đình Đình: "Đây là cô nói."

Trịnh Đình Đình khựng lại một giây, sau đó nói giá: "Tổng cộng là 3368 Tệ. Bớt cho anh 68 tệ còn 3300 tệ."

"Đợi chút, Đình Đình! Tại sao có thể như thế? Anh tới trước mà!" Mục Trí Tuấn gấp gáp, quay đầu trừng mắt nhìn Ninh Vi Căn. "Anh là ai cơ chứ? Đừng tưởng tôi không nhìn ra. Rõ ràng là anh ngụy trang đến mua hàng để tán gái mà!"

Ninh Vi Căn không thèm nhìn anh ta, tiếp tục nói chuyện với Trịnh Đình Đình: "Tiền mặt hay chuyển khoản?"

"Chuyển khoản cũng được!" Trịnh Đình Đình lấy trong túi xong một tờ giấy note, ghi cho Ninh Vi Căn số tài khoản của cô rồi đưa cho Ninh Vi Căn, chỉ ngân hàng cách quảng trường không xa, "Chỗ kia có một ngân hàng, tôi đi với anh!"

Nói xong, Trịnh Đình Đình vội vàng thu dọn đồ, cười áy náy với Mục Trí Tuấn: "Mục thiếu gia! Lần sau gặp!"

Mục Trí Tuấn cảm giác như bị giội một chậu nước lạnh, cả trái tim cũng lạnh theo.

Trịnh Đình Đình xách đồ với Ninh Vi Căn tới ngân hàng. Cô dừng bước, hỏi "Anh thật sự muốn mua hết chỗ này sao? Những thứ này cũng

không phù hợp với anh cho lắm!"

"Đúng thế." Ninh Vi Căn nói, "Không phải vừa nói xong sao?"

"Thế nhưng, gối ôm, ví đựng tiền xu, dây chuyền, áo phông, đồng hồ. . . . anh có thể dùng sao?" Trịnh Đình Đình hồ nghi hỏi.

"Tôi mua để sưu tầm, không được sao?"

"." Sưu tầm những thứ đồ chơi ngây thơ này sao? Dường như không phù hợp với phong cách của giáo sư Ninh thì phải!

Ninh Vi Căn như cười như không nói: "Thế nào? Trên đời này vẫn còn có người như cô sao? Có tiền mà không muốn kiếm?"

Trịnh Đình Đình nheן lời một chút, sau đó nói: "Tốt thôi. Nhưng anh phải hiểu rõ, sau khi mua hàng thì không được trả lại đâu."

Ninh Vi Căn đẩy cửa đi vào.

Chưa đầy mười phút sau, đã có tin nhắn báo trong tài khoản Trịnh Đình Đình có số tiền 3300 tệ.

Ninh Vi Căn nhận lấy hai túi đồ lớn trong tay cô.

"Anh lái xe tới sao?" Trịnh Đình Đình hỏi.

"Đúng."

"Tại sao anh lại đến đây?"

"Đi ngang qua, thấy chỗ này có chút náo nhiệt nên vào xem mọi người đang làm gì!"

"À." Trong lòng Trịnh Đình Đình càng hoài nghi hơn. Giáo sư Ninh trông không giống như loại người thích tham gia náo nhiệt nha.

"Bây giờ là mấy giờ rồi?" Ninh Vi Căn đột nhiên hỏi.

Trịnh Đình Đình nhìn đồng hồ: "Sắp bốn rưỡi rồi!"

"Gần đây có chỗ nào ăn không?" Ninh Vi Căn lơ đãng hỏi.

Trịnh Đình Đình nhìn hai tay anh xách hai túi lớn đồ của cô, trong đó có một chiếc túi để lộ ra chiếc tất in hoạt hình, cô nhếch miệng cười.

"Anh thích ăn gì? Hôm nay tôi mời." Trịnh Đình Đình nói, "Coi như cảm ơn anh đã ủng hộ tôi."

Anh xoay người, trong mắt đen lóe lên tia sáng giống như ánh mặt trời khiến người ta không thể nhìn vào, cất giọng hỏi lại nhưng cực kỳ trấn định: "Mời tôi ăn cơm?"

"Đúng vậy." Trịnh Đình Đình sờ sờ lỗ mũi, "Anh mua nhiều đồ ủng hộ tôi như thế. Tôi mời anh một bữa cũng là chuyện bình thường thôi mà. Tiện thể cảm ơn anh đã chiếu cố tôi."

Một lát sau, Ninh Vi Căn nói: "Có thể, em dẫn đường đi!"

*

Hai người vào một quán ăn kiểu Trung Quốc gần đó. Trịnh Đình Đình đẩy thực đơn đến trước mặt Ninh Vi Căn: "Giáo sư Ninh gọi món đi!"

Ninh Vi Căn mở thực đơn, gọi bốn món khá thanh đạm cùng một bát canh.

"Giáo sư Ninh! Anh ăn thanh đạm như thế để dưỡng sinh sao?" Trịnh Đình Đình hỏi.

Ninh Vi Căn cầm đôi đũa, ngâm vào trong cốc nước muối, lạnh nhạt nói: "Em vừa phẫu thuật xong, còn chưa lành sẹo. Hạn chế những món cay,

nóng, mặn."

Giọng nói của anh cực kỳ bình thường, nhưng khiến đáy lòng Trịnh Đình Đình có chút biến hóa.

"Người đàn ông vừa rồi đang theo đuổi em sao?" Ninh Vi Cẩn lơ đãng hỏi.

"Mục Trí Tuấn?" Trịnh Đình Đình uống ngụm nước, giải thích, "Anh ta theo đuổi tôi chỉ là ham muốn tức thời mà thôi, không thật sự thích."

"Vậy em cảm thấy thật sự thích là sao?" Ninh Vi Cẩn đưa tay quơ quơ cốc nước trước mặt.

"Nghiêm túc không hề có ý chơi đùa."

Ninh Vi Cẩn không nói thêm gì nữa chỉ lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu. Trịnh Đình Đình cảm thấy hơi lúng túng, chủ động lảng sang chuyện khác: "Đúng rồi, có phải bác sĩ rất vất vả hay không? Bình thường anh có thời gian đi đâu không?"

"Đúng, lượng công việc rất lớn. Lần du lịch gần nhất đã ba năm rồi."

"Còn chủ nhật thì sao? Liệu anh có tụ tập bạn bè liên hoan, đi KTV, hay đánh bài không?"

"Một tuần có một ngày nghỉ, chủ yếu dùng để ngủ thôi." Ninh Vi Cẩn lấy đôi đũa trong cốc nước, rồi đổ nước vào trong bồn hoa đằng sau.

"À." Thì ra nhàm chán như thế.

"Em thực sự đã từ chối tên đàn ông vừa rồi?"

Trịnh Đình Đình hơi ngẩn ra, oán thầm tại sao giáo sư Ninh lại nhắc tới chủ đề kia.

"Đúng, ba năm trước tôi đã nói rõ với anh ta rồi."

Ninh Vi Cẩn "Ừ" một tiếng, sắc mặt cũng buông lỏng. Cúi đầu, vươn tay xoa xoa mặt đồng hồ.

"Đồng hồ của anh thật đẹp." Trịnh Đình Đình bị chiếc đồng hồ trên tay anh hấp dẫn.

Ninh Vi Cẩn nghe vậy, tháo chiếc đồng hồ đưa cho cô.

Sau khi nhận lấy thì Trịnh Đình Đình nghiêm túc xem một chút, dây đeo màu đen. Mặt đồng hồ bằng lam bảo thạch chống xước hình cung thật khiến người khác động lòng.

Cô ngắm nghía một chút rồi trả lại cho anh. Ninh Vi Cẩn lại đeo vào, cô phát hiện dường như anh rất khéo tay, làm chuyện gì cũng khéo. Ngay cả tay trái cũng không khác biệt là bao, rất thành thạo.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Ngó sen xào hành lá, ngồng cải xào tỏi, giá trộn, cá sốt đậu hũ, bồ câu hầm. Món ăn thanh đạm đến mức không thấy một chút bột nào cả.

"Thật xin lỗi, vì tôi mà bắt anh phải ăn thanh đạm như thế." Trịnh Đình Đình nói.

"Bình thường tôi cũng ăn như vậy thôi!" Ninh Vi Căn nói.

"Vì liên quan đến nghề nghiệp nên chú trọng đến việc ăn uống lành mạnh sao?" Trịnh Đình Đình hỏi.

"Từ nhỏ tôi đã quen ăn những món này rồi!"

"Vậy anh có bao giờ ăn đồ ăn nhanh không? Giống như KFC, McDonald hay Pizza gì gì đó ý?"

"Đã ăn rồi nhưng không thích lắm!"

"Ngoại trừ Elizabeth, anh sẽ đi ăn ở đâu?" Trịnh Đình Đình thân nhiên hỏi.

Ninh Vi Căn ngược mắt nhìn cô: "Thật ra thì tôi không thích ăn đồ Tây, chọn đến Elizabeth là vì bạn tôi có cổ phần trong đó, nên lúc nào rảnh sẽ đến ủng hộ chút thôi!"

"Cho nên lúc anh xem mắt thì cũng đến đó sao?" Trịnh Đình Đình đột nhiên mở miệng.

Thái độ Ninh Vi Căn rất thản nhiên: "Ừ. Cũng thường xuyên đến đó xem mắt."

Đã nói đến chỗ này rồi để tránh cho cả hai lúng túng, Trịnh Đình Đình rất tự nhiên hỏi một câu: "Anh luôn đi xem mắt là vội vàng muốn kết hôn như vậy sao?"

"Con người khi đến tuổi nào đó cũng sẽ có chuyện nên làm, nhiệm vụ cần hoàn thành, có cái gì không đúng sao?" Ninh Vi Căn thản nhiên hỏi ngược lại.

"Vậy anh xem mắt nhiều người như vậy rồi có tìm được người phù hợp hay không?"

"Không có!"

"Yêu cầu của anh rất cao sao?"

"Không cao." Ninh Vi Căn để đũa xuống, hai tay tùy ý đan vào nhau, suy nghĩ một chút rồi nói, "Thấy thuận mắt là được rồi!"

". "

Ninh Vi Căn ưu nhã cầm thìa, múc một muống canh, uống không phát ra tiếng động. Trịnh Đình Đình nhìn anh cầm bát ngay cả tay áo trắng phau cũng không chạm vào mặt bàn. Bộ dạng dùng cơm thật sự quá thanh cao.

Lúc ăn xong, Ninh Vi Căn đưa Trịnh Đình Đình về. Trên đường, Ninh Vi Căn nhận được một cuộc điện thoại, ngồi ở ghế lái phụ Trịnh Đình Đình nghe loang thoáng biết được đầu dây bên kia là người trong trường, muốn thông báo với anh đổi giờ lên lớp.

Chờ Ninh Vi Căn cúp máy, Trịnh Đình Đình hỏi: "Đúng rồi, anh đang làm giáo sư của viện y học sao?"

"Đúng thế, dạy ngoại khoa."

"Vậy anh thích làm bác sĩ ở bệnh viện hay làm giáo sư trong trường học hơn?"

"Ở bệnh viện." Ninh Vi Cẩn vừa lái xe vừa nói, "Tôi không giỏi trong việc giảng dạy, cũng chẳng ham muốn hư vinh. Nói đúng ra, tôi không thể làm giáo sư được."

Trịnh Đình Đình nói: "Trước kia, tôi còn muốn làm giáo viên dạy mẫu giáo đó. Mỗi ngày đứng cùng với những bạn nhỏ xinh xắn, chắc chắn rất vui vẻ."

Ninh Vi Cẩn nhàn nhạt cười, có chút phản bác: "Nếu như em vì muốn tiếp xúc với nhiều bạn nhỏ mà chọn làm giáo viên thì nhất định sẽ thất vọng. Mỗi người đều là một cá thể độc lập, có tính cách riêng biệt. Tình huống xảy ra cũng không nằm trong sự kiểm soát của em. Ý của tôi là nếu như em không có đủ sức quyến rũ khiến họ yêu thích và sùng bái vậy thì tất cả đều dư thừa."

Trịnh Đình Đình xấu hổ. Ở trước mặt Ninh Vi Cẩn, cô luôn có cảm giác suy nghĩ bản thân có chút ngây thơ.

Cô đành mở lời thỏa hiệp: "Ừ, anh nói cũng có lý."

"Nhưng mà." Ninh Vi Cẩn dừng một chút rồi nói tiếp, "Có lẽ em rất phù hợp. Em biết thiết kế, biết làm đồ thủ công, bọn nhỏ sẽ cảm thấy em rất lợi hại."

Sau khi nghe lời tán dương, Trịnh Đình Đình cười rất thản nhiên: "Mặc dù tôi không được làm giáo viên nhưng hiện tại có thể làm được nghề nghiệp mình yêu thích. Tôi cũng cảm thấy mình may mắn hơn rất nhiều người rồi. Ít nhất cũng được làm chuyện mình thích."

Ngoài cửa sổ đèn sáng trưng khiến cho cảnh đêm càng giống như lưu ly. Ninh Vi Cẩn nghiêng đầu nhìn thấy ánh sáng phản chiếu lên gò má Trịnh Đình Đình, khiến cho anh có thể nhìn thấy rõ lông tơ trên mặt cô.

Anh khẽ siết chặt vô lăng, nói một câu: "Có thể làm chuyện mình thích đúng là một chuyện đáng mừng."

Ninh Vi Cẩn đưa Trịnh Đình Đình đến nhà trọ của cô, trước khi cô xuống xe, đột nhiên anh mở miệng: "Trịnh Đình Đình!"

"Hả?" Trịnh Đình Đình quay đầu lại.

"Những lời hôm trước tôi nói với em không có chút đùa giỡn nào cả." Ninh Vi Cẩn nói, "Nếu như em vẫn còn độc thân, thì cũng nên suy nghĩ một chút."

"Lần trước tôi cũng nhắn tin lại cho anh rồi, anh không nhận được. . . ."

"Em nói em có người trong lòng, vậy cũng chưa thể tính là có người yêu được." Ninh Vi Cẩn nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, tỉnh táo nói. "Tôi không nghĩ rằng đây là lý do hợp lý để em từ chối tôi. Làm gì người nào chưa từng thích một cai chú? Nếu không đến được với nhau, hoặc bỏ lỡ nhau rồi thì đó chính là kết quả, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi."

"."Trịnh Đình Đình bị nghẹn lời rồi.

Ninh Vi Cẩn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước, mở cửa khóa: "Tôi nói hết rồi, em có thể xuống xe!"

Trịnh Đình Đình vội vàng xuống xe.

Sau khi lên nhà, Trịnh Đình Đình tắm rửa sạch sẽ, đột nhiên cảm thấy hơi đói bụng, đến phòng bếp nấu một bát mì, đang bê tô mì đến cạnh ghế sofa

pha, một tay cầm đũa, một tay đụng vào chuột, màn hình sáng trở lại. Dưới góc phải màn hình, biểu tượng QQ đang nhấp nháy, cô mở lên.

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Ha ha ha, anh mình mang một đồng hồ

handmade của bạn, còn cảnh cáo mình không được tự tiện động vào. Bộ dạng anh mình coi đó như bảo vật nha.

Nước chảy đình đình: . Cảm ơn anh bạn đã ủng hộ.

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Chỉ cần là bạn khẳng định anh mình sẽ ủng hộ nhiệt tình đó.

Nước chảy đình đình:

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Đừng nói với mình là bạn không biết anh ấy đang theo đuổi bạn nha.

Nước chảy đình đình: Trầm mặc.

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Thật ra thì anh mình tốt vô cùng nha. Mặc dù có không ít người cảm thấy anh mình hơi khó sống cùng nhưng nếu thực sự tiếp xúc với anh ấy sẽ hiểu rõ con người anh mình rất đơn giản. Làm việc, nghỉ ngơi đều có quy luật, sinh hoạt điều độ. Phong cách thời trang không thay đổi, cũng không có quá nhiều sở thích. Điều quan trọng là anh mình rất nghiêm túc, rất có trách nhiệm.

Nước chảy đình đình: Vậy anh bạn đã có bao nhiêu mối tình rồi?

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Cái này mình cũng không rõ cho lắm. Nhưng mình có thể bảo đảm với bạn. Từ trước tới giờ anh mình chưa từng dẫn người yêu về nhà. Chứng tỏ hẳn cũng chưa có ai rõ ràng.

Nước chảy đình đình lại trầm mặc lần nữa.

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Được rồi. Mình không dồn ép bạn nữa. Mình cũng biết chuyện tình cảm không thể ép buộc được. Chẳng qua mình chỉ đề nghị bạn suy nghĩ thoáng một chút thôi, cho cả hai một cơ hội. Có rất nhiều người lúc mới đầu chưa có tình cảm nhưng sau một khoảng thời gian tiếp xúc thì mới có cảm giác. Điều kiện của anh mình rất tốt, đáng để bạn tìm hiểu nha. Đúng rồi, thứ hai, thứ năm và chủ nhật anh mình có giờ dạy ở giảng đường X viện Y học đó. Hai giờ chiều chủ nhật anh mình có tiết, bạn có thể đến dự thính. Anh mình giảng bài rất hay nha.

Nước chảy đình đình: Được.

Trịnh Đình Đình gõ xong chữ cuối cùng trong đầu xuất hiện một ý niệm. Có lẽ, cô cũng nên tìm hiểu một người đàn ông khác ngoài Trần Tuần, co như cho bản thân một cơ hội đi.

*

Hơn một giờ chiều chủ nhật, Trịnh Đình Đình không có việc gì làm nên ngồi xe bus đến trường đại học, tìm được giảng đường X viện Y học.

Lúc vào cổng trường, Trịnh Đình Đình định nhắn tin hỏi Ninh Vi Căn xem anh dạy ở phòng nào. Nhưng nghĩ lại một chút rồi thôi.

Vì vậy, cô đi dạo xung quanh trong viện Y học, ánh mắt vô tình rơi vào vài sinh viên đang đi tới, trong tay họ đều cầm sách Ngoại khoa. Cô chần chờ một chút rồi hỏi: "Xin hỏi, các em có biết giảng được mà giáo sư Ninh Vi Căn giảng bài ở đâu không?"

"A, giáo sư Ninh sao?" Một nữ sinh cười nói, "Bọn mình đều đến lớp của thầy đó. Tầng 19, phòng 2204."

"Cảm ơn."

Trịnh Đình Đình cố gắng đi chậm vài bước sau đó mới theo các cô bé đó đi lên tầng 19.

Vẫn chưa đến một rưỡi cho nên giảng đường 2204 không đông lắm, Trịnh Đình Đình tìm đến chỗ cuối lớp ngồi xuống.

Đợi đến 1h45', sinh viên mới lục tục đi đến, rồi rít tìm chỗ ngồi, có người tán gẫu, có người ngồi nhắn tin, có người im lặng xem lại bài, còn có người hí hoáy chép bài lần trước, có cả người đi ra ngoài lấy nước. Tất cả những hành động này không hề khiến Trịnh Đình Đình cảm thấy xa lạ.

Đúng 1h55', Ninh Vi Căn bước vào. Sau khi lên bục giảng, anh trực tiếp mở máy chiếu, rồi lấy khăn lau sạch bàn giáo viên.

Lúc chuông vang lên, Trịnh Đình Đình lấy trong túi xách một tập nháp và một chiếc bút.

"Tiết học buổi chiều, tôi cũng biết nhiệt tình của các bạn sẽ không còn bao nhiêu. Vậy nên chúng ta sẽ nghiên cứu nội dung thú vị một chút." Ninh Vi Căn trầm giọng nói.

Một giây sau, trên slide chiếu xuất hiện dòng chữ "Hồi phục tim phổi não" khiến cho sinh viên phía dưới kêu rên.

Ninh Vi Căn bình tĩnh nhìn bọn họ: "Chủ đề này không thú vị sao?"

Có một nữ sinh ngồi bàn thứ hai giơ tay: "Thầy ơi! Chủ đề thú vị gì không bằng thầy ngồi đó cho tụi em ngắm là được ạ!"

Ninh Vi Căn bật bút laze: "Cảm ơn, vậy thì chúng ta phải cố gắng tập trung vào nội dung bài học. Mười lăm phút cuối cùng của tiết hai sẽ có một bài kiểm tra. Trên mặt tôi không có đáp án đâu."

Bên dưới lại kêu lên.

Đèn trong giảng đường được tắt đi, Trịnh Đình Đình cố gắng cúi người, che lấp toàn bộ thân thể.

" Tim ngừng đập chủ yếu là do trái tim có vấn đề. Ví dụ như xơ cứng động mạch vành, cơ tim biến đổi, động mạch chủ bị ảnh hưởng. Tim ngừng đập cũng thường có những nguyên nhân từ bên ngoài tác động vào: ngừng thở, mất cân bằng chất điện phân và chất kiềm, dị ứng với động thực vật, giật điện, chết đuối, hôn mê sâu, và những trường hợp ngoài ý muốn khi phẫu thuật."

Trong giảng đường rộng lớn, yên tĩnh chỉ vang vọng giọng nói của Ninh Vi Căn. Sinh viên ai cũng nghiêm túc ngồi nghe giảng chỉ có Trịnh Đình Đình nghe mà không hiểu gì. Vừa không có sách vở, không thể làm gì khác hơn là ngồi cúi đầu vẽ linh tinh trên quyển nháp. Thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn lên Ninh Vi Căn.

Thật ra lúc Ninh Vi Căn giảng bài cũng cực kỳ nghiêm túc, chuyên nghiệp. Trong bài giảng của mình anh cũng đọc nhấn nhá từng chữ quan trọng, từ ngữ dễ hiểu khiến sinh viên có thể nắm bắt được vấn đề tốt hơn.

Bỗng nhiên, Ninh Vi Căn dừng lại, lúc Trịnh Đình Đình ngẩng đầu nhìn lên anh vẫn hơi cúi đầu, lật một trang sách, sau đó tiếp: "Tiếp theo, chúng ta sẽ nói đến một số loại thuốc hỗ trợ trong trường hợp này."

Kết thúc một tiết, có ước chừng mười sinh viên lên bục giảng hỏi Ninh Vi Căn gì đó. Ninh Vi Căn cầm chiếc bút của sinh viên viết gì đó.

Trịnh Đình Đình lấy trong túi xách một thanh kẹo chocolate, cắn một miếng. Vừa ăn vừa nhìn hình ảnh đẹp đẽ của thầy giáo Ninh và các học trò.

Mặc dù Ninh Vi Căn cũng không phải dạng thầy giáo hòa ái, dễ gần hay hài hước. Nhưng thái độ của anh với sinh viên nghiêm túc, cẩn thận thậm chí là cực kỳ cẩn thận, tỉ mỉ.

Tiếng chuông báo tiết thứ hai vang lên, Trịnh Đình Đình năm xuống, gối lên cánh tay, thêm thiếp ngủ.

Ngủ được mười phút, Trịnh Đình Đình cảm thấy có gì đó không đúng. Bên tai nghe được tiếng bước chân hữu lực. Sau đó tiếng động càng lúc càng gần. Cô mở mắt, nhìn thấy Ninh Vi Căn cầm bút laze đứng trước mặt cô.

Ánh mắt anh nhẹ nhàng nhìn lướt qua cô, thản nhiên mà xoay người đi, cầm bút laze chiếu về màn hình, chuyển sang trang khác, giọng nói trầm thấp hữu lực: "Tiếp theo là các biện pháp để hồi phục não, chủ yếu là dùng nhiệt độ thấp và hạn chế nước."

Anh đứng lại bên cạnh Trịnh Đình Đình, thản nhiên khiến Trịnh Đình Đình lúng túng không thôi, không thể làm gì khác là chép lại những gì trên slide.

Thật may Ninh Vi Căn không dừng lại lâu.

Sau khi kết thúc tiết hai, theo thường lệ Ninh Vi Căn bị mười sinh viên quần quít hơn nửa tiếng đồng hồ. Đợi đến lúc học sinh vãn hết, anh dọn cặp táp của mình, mới nhướng mắt lên, nhìn Trịnh Đình Đình vẫn đang ngồi chỗ cúi cùn, vẫy tay với cô ý kêu cô lại gần anh.

Trịnh Đình Đình xách túi, đến trước mặt anh.

"Sao em lại đến đây vậy?" Ninh Vi Căn hỏi.

"Em chỉ có chút tò mò bộ dạng anh khi giảng bài mà thôi."

"Ồ? Vậy đã đưa ra kết luận chưa?"

"Anh rất có bộ dạng của giáo viên nha. Cực kỳ nghiêm túc, chuyên nghiệp!"

"Cảm ơn đã khen." Ninh Vi Căn lạnh nhạt nói. "Chỉ là, bản thân em cũng bị nội dung bài giảng của anh ru ngủ mà!"

"." Trịnh Đình Đình giải thích. "Đó là vì em không phải là sinh viên y khoa nha. Em là dân ngoại đạo, cho nên không hiểu gì. "

"Nể tình em ghi chép cẩn thận như vậy." Ninh Vi Căn cầm cặp táp và áo khoác lên, chuẩn bị rời giảng đường, "Không so đo với em nữa!"

Trịnh Đình Đình nở nụ cười, đi theo anh ra ngoài.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Trịnh Đình Đình đi theo Ninh Vi Căn tới tầng mười chín, không khí bên ngoài thoang thoảng mùi hương ngọc lan.

Trịnh Đình Đình nhìn thời gian trên màn hình điện thoại di động, sắp tới năm giờ, bụng cũng đúng lúc vang lên hai tiếng “ùng ục”.

Ninh Vi Căn đi chậm lại, xoay người nhìn cô một cái: “Đói bụng rồi à? Có muốn tới căng-ten ăn chút gì không?”

Trịnh Đình Đình gật đầu.

Ninh Vi Căn đưa Trịnh Đình Đình tới phòng ăn ở tầng hai. Bởi vì là chủ nhật, nên trong phòng ăn sinh viên cũng không nhiều lắm, món ăn cũng không phong phú như mọi hôm, Ninh Vi Căn gọi mấy món rau, một bát canh và hai phần cơm.

“Giáo sư Ninh, em chào thầy ạ.”

“Giáo sư Ninh, chủ nhật cũng có lớp ạ?”

“Giáo sư Ninh, áo sơ mi của thầy hôm nay nhìn rất đẹp, là của hãng nào vậy ạ?”

“Giáo sư Ninh, thầy gọi những món nào thế ạ?”

“Giáo sư Ninh, cô gái sau lưng là....”

Sinh viên và giáo sư đi qua thấy Ninh Vi Căn đều dừng lại, cười nói hỏi han, bắt chuyện, một lúc lâu sau, một nữ giáo sư trung tuổi mới chú ý tới Trịnh Đình Đình đứng sau Ninh Vi Căn, tò mò hỏi.

“Cô ấy?” Ninh Vi Căn cầm lại phiếu cơm, vẻ mặt không đổi, “Cô ấy là bạn của tôi.”

Nữ giáo sư cũng không hỏi nhiều, nhưng ánh mắt nhìn Trịnh Đình Đình có chút thích thú.

Hai người ngồi xuống bàn cạnh cửa sổ, yên lặng chờ đồ ăn mang tới, Trịnh Đình Đình nhìn xung quanh một lượt, phát hiện có khoảng hơn mười cặp mắt tò mò, đang sáng lên hoặc kỳ quái nhìn về phía cô, cô có chút lung túng, không biết lên làm gì đành quay đầu lại, nhỏ giọng nói với Ninh Vi Căn: “Thì ra anh là nhân vật trung tâm trong trường học này.”

“Nhân vật trung tâm?” Ninh Vi Căn nhàn nhạt đáp lại, “Sao anh lại không hề biết chuyện này?”

Đúng là, người sống trong gia đình cao quý như Ninh giáo sư, bản thân anh ấy căn bản sẽ không chú ý tới những thứ xung quanh.

Bữa cơm này, Trịnh Đình Đình khó nuốt vô cùng, chung quanh thỉnh thoảng có người mượn cơ đi ngang qua, vừa chào hỏi Ninh Vi Căn, vừa đưa ánh mắt kỳ quái liếc nhìn Trịnh Đình Đình.

Cuối cùng, có một chị gái xách thùng nước, cầm theo cây chổi lau nhà chậm rãi đi tới, nhiệt tình quan tâm: “Giáo sư Ninh, mang bạn gái tới dùng cơm à?”

Ninh Vi Căn đặt đĩa xuống, cầm cốc giấy lên uống một hớp, ánh mắt nhẹ nhàng thu lại, không lên tiếng.

Trịnh Đình Đình lập tức rướn cổ lại gần, nhỏ giọng nói: “Tại sao anh lại không giải thích sự thật, nói em không phải là bạn gái của anh.”

Ninh Vi Cẩn đặt ly giấy xuống, mắt nghiêm túc nhìn Trịnh Đình Đình đang lúng túng, vẻ mặt lo lắng, ưu nhã nhanh chóng sửa lại: “Mấy chuyện thế này càng nói nhiều càng sai nhiều, cần gì phải giải thích cho thừa?”

“.....”Trịnh Đình Đình im lặng, chỉ có thể vùi đầu ăn cơm.

Đến khi ăn uống xong xuôi, Ninh Vi Cẩn giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “Cũng không còn sớm nữa, anh đưa em về.”

“Vâng.”

Trịnh Đình Đình đang muốn đứng dậy, Ninh Vi Cẩn lại nói “Chờ một chút”, sau đó đưa tay lên nhẹ nhàng phất một cái vào mấy lọn tóc xõa bên trái của cô, đem hạt cơm dính trên tóc rơi xuống.

“Đi thôi.” Ninh Vi Cẩn một tay cầm túi công văn, một tay cầm áo khoác lên.

Trịnh Đình Đình đứng đờ tại chỗ run sợ mấy giây, sau đó cùng anh đi ra ngoài.

Sân trường lúc chạng vạng tối vô cùng tuyệt vời, gió đêm thổi giữa khoảng không rộng lớn mang theo hương ngọc lan nồng nàn, tiếng chuông kêu linh linh gấp rút của những chiếc xe đạp mà sinh viên nam chở bạn gái lúc gặp vật cản, tốp năm tốp ba mấy cô gái gọi đầu xong bưng cầm chậu rửa mặt cười nói vui vẻ đi về kí túc xá.

Tất cả góp phần tạo nên hơi thở riêng của sân trường.

Trịnh Đình Đình đi song song bên cạnh Ninh Vi Cẩn, không biết có phải vừa ăn xong hay không mà Ninh Vi Cẩn dường như có chút lười

biếng, bước chân của anh rất chậm, làm Trịnh Đình Đình cũng phải đi chậm lại.

Đi qua một quầy tạp hóa trong trường, Trịnh Đình Đình nhìn thấy có một đôi nam nữ đang ăn kem ốc quế, hình ảnh này, dường như làm cô nhớ tới điều gì. (An: An là An kết món này lắm ngen, ở kí túc xá Mễ Trì bán có 4k/cái, lần nào bò vào kí túc An cũng phải ăn 1 cái, làm bọn bạn tưởng là An nghiện kem ghê gớm!!)

Năm thứ hai đại học, Trịnh Đình Đình đi theo Trần Tuần làm xong hoạt động trong trường, trên đường trở về, anh mời cô ăn một cây kem ốc quế Hương Thảo rất ngon, lúc đó bọn họ cũng đứng ở cửa tiệm tạp hóa, anh rất khách sáo đưa kem cho cô, cô một tay đeo cặp, một tay xách túi đồ, lấy đâu thêm một cái tay nữa, anh thấy thế cười một cái, giúp cô lột vỏ giấy trên cây kem ra, sau đó cầm lấy cái túi trong tay cô, rồi mới đem cây kem đưa cho cô.

Cái kem đó vừa ngọt vừa mềm, ăn rất ngon.

“Em muốn ăn kem ốc quế?”

Một giọng nói lạnh lùng cắt ngang suy nghĩ của Trịnh Đình Đình.

“À?”

“Nãy giờ em cứ nhìn chăm chăm vào cái kem trên tay bọn họ, không bằng chiều theo ý em, không em lại chảy nước miếng.” Ninh Vi Cẩm nói xong tay cầm áo khoác, bước về phía quầy tạp hóa, “Chờ một lát.”

Trịnh Đình Đình đứng nguyên tại chỗ, một lát sau, Ninh Vi Cẩm cầm theo một cái kem ốc quế Hương Thảo đi ra ngoài, đưa cho cô.

Trịnh Đình Đình cầm lấy, nói một tiếng cảm ơn, cẩn thận từng li từng tí xé lớp giấy mỏng bên ngoài, vỏ giấy bên trên đóng một lớp đá mỏng,

ngón tay vừa đụng vào liền tan ra thành nước. (An: nuốt nước bọt rồi nè, làm tui nhớ tới những ngày tháng SV thế chứ!)

“Ninh Vi Căn, anh đã yêu ai thật lòng bao giờ chưa?” Cô vừa ăn kem, vừa hỏi anh.

“Chuyện này có quan trọng không?” Ninh Vi Căn lạnh nhạt hỏi ngược lại, dáng vẻ khinh thường trả lời.

“Không muốn trả lời thì thôi.” Trịnh Đình Đình nói, “Tôi chỉ tò mò thôi, anh đã bao giờ trải qua một loại cảm giác, cái anh rất thích, lại ở cách anh rất xa nhưng đôi khi nó lại ở ngay bên cạnh anh, anh không nhìn thấy, không bắt được, cái cảm giác không có được, hạnh phúc ngăn ngủi.....?”

Ninh Vi Căn trầm ngâm một lát mới nói: “Em muốn nói là em thích người đàn ông đó?”

Tâm tư đột nhiên bị người khác nhìn thấu khiến Trịnh Đình Đình vô cùng lúng túng, lại không muốn nói dối, không thể làm gì khác ngoài thừa nhận.

“Chưa từng.” Giọng nói Ninh Vi Căn lạnh lùng nhưng thẳng thắn, “Tôi sẽ không bao giờ thích cái gì đến mức hèn mọn như thế, tự chui vào rọ, có tác dụng gì?”

“.....”

“Huống chi.” Ninh Vi Căn thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng về phía trước, giọng nói bình tĩnh tự nhiên, lại như có cảm giác bị đè nén, “Chỉ cần tôi thích, không có gì ngăn cản được, chỉ cần tôi dùng hết sức, nhất định sẽ có được.”

Trịnh Đình Đình ho khan một tiếng: “Anh từ nhỏ tới giờ chưa gặp phải việc gì khó đến nỗi không làm được đúng không.”

“Việc khó thì ai cũng sẽ gặp phải, chỉ là giải quyết thế nào, từ trước tới giờ, tôi còn chưa gặp phải việc gì mà tôi không giải quyết được.”

“À, anh rất có năng lực, hơn nữa cũng rất may mắn.” Trịnh Đình Đình ngoài miệng hòa hoãn, tròn lòng thầm nghĩ, chẳng qua là anh chưa yêu ai thật lòng thôi.

Tình cảm không phai mờ, mất đi thì con người làm sao có thể biết nó sâu nặng thế nào, cố chấp không tin vào hiện thực.

Ninh Vi Căn bước nhanh, tới bãi đậu xe lấy xe, đưa Trịnh Đình Đình về, dọc đường đi, anh không chủ động nói một câu nào, không khí vô cùng lạnh lẽo.

Lúc chờ đèn đỏ, Trịnh Đình Đình cố gắng thay đổi không khí nói một câu: “Đố anh một câu, tại sao nước biển màu xanh?”

Ngón tay thon dài của Ninh Vi Căn đặt trên vô-lăng, mí mắt cũng không nhấc một cái.

“Bởi vì biển có cá, cá sẽ nhả ra bọt nước, bule, bule, bule.....” (An: lúc đầu An tưởng mình nhầm là blue nhưng trong cả cv lẫn bản trung đều là bule, An không thể hiểu nổi, hic, ai biết nhớ cmt để An sửa lại.)

“Lúc học đại học tôi đã nghe qua chuyện cười này rất nhiều lần rồi.”

“.....”Trịnh Đình Đình hỏi vặn, “Vậy anh xem con gì lợi hại nhất.”

Ninh Vi Căn trầm ngâm một lát sau nghiêm túc nói: “Con tê giác ngày ngày đào đất?”

Trời ạ, cái người lạnh lùng này có thể thông minh quá thể đáng như vậy sao, Trịnh Đình Đình chưa từng nhìn thấy người nào trả lời mà lại không phải vắt óc ra suy nghĩ như anh, nói ra đáp án nhanh như vậy.

“Con này không lợi hại sao?” Ninh Vi Căn ung dung hỏi lại, “Lần đầu tiên tôi nghe câu hỏi này đấy, cảm thấy rất hay.”

Trịnh Đình Đình đột nhiên cười nói: “Đúng vậy, đã có ai nói với anh là anh rất hợp với phong cách nói chuyện lạnh lùng chưa?”

“Cám ơn. Chưa từng có.”

“Anh rất thích hợp, vô cùng thích hợp, thật đấy.” Trịnh Đình Đình không nhịn được vui vẻ, đưa tay đâm đâm cánh tay của anh, “Bản thân anh cũng rất lạnh lùng, nói chuyện lạnh lùng cười cũng lạnh lùng, đúng là vô cùng hài hòa.... Tôi chưa từng thấy ai nói chuyện lạnh lùng hơn so với anh.”

Ninh Vi Căn nhíu chặt chân mày.

Ý này khác nào bảo em cũng lạnh lùng như giáo sư Ninh sao.

.....

Xe đến dưới nhà trọ Trịnh Đình Đình, lúc Ninh Vi Căn mở cửa xe liền hỏi Trịnh Đình Đình: “Trả lời thật nhé, hôm nay tại sao em lại chạy tới trường học nghe tôi giảng bài?”

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một lúc thản nhiên nói: “Một là nhàn rồi không có chuyện gì, hai là tôi muốn biết chuyên ngành của anh khó đến đâu.”

“Nhàn rồi không có chuyện gì nên tới tìm hiểu tôi?” Ánh mắt Ninh Vi Căn thâm thúy u tối tựa như bóng đêm, một lúc sau trầm giọng nói: “Rất

tốt.”

*

Trước khi đi ngủ Trịnh Đình Đình mở máy tính xách tay ra gõ nhật ký, gõ một hàng chữ:

“Giáo sư Ninh giảng bài rất nghiêm túc, từ hơi thở, đến phong thái đều vô cùng lỗi lạc, nhưng anh ấy nói chuyện vừa lạnh lùng lại vừa sâu sắc.”

Trịnh Đình Đình rửa mặt sau đó đem điện thoại đặt lên ghế sa lon sạc pin, “Tít tít” một tiếng, hiện lên một tin nhắn.

“Đình Đình, thật xin lỗi, trong khoảng thời này không thể liên lạc với em được, chờ khi nào anh trở về sẽ giải thích với em sau.” – Trần Tuấn.

Một lát

sau, ánh sáng trên màn hình tắt dần, Trịnh Đình Đình đưa tay chạm vào màn hình, hai chữ cuối cùng Trần Tuấn lọt vào con ngươi của cô.

Gần ba tháng nay, Trần Tuấn lần đầu tiên chủ động liên lạc với cô.

Ở đầu bên kia, Trần Tuấn gửi tin nhắn cho Trịnh Đình Đình xong, đứng dậy vào phòng tắm tắm rửa, lúc đi ra nhìn thấy một mình Ôn Tử Hinh ngồi ở trên ghế sa lon, hai mắt trống rỗng, không có điểm dừng.

"Anh phải đi về gặp Trịnh Đình Đình sao?" Ôn Tử Hinh chậm rãi quay đầu, nhẹ nhàng hỏi Trần Tuấn.

Trần Tuấn cầm khăn lau đầu, giọng nói có chút lạnh nhạt: "Em xem trộm tin nhắn?"

"Đúng, là em nhìn trộm, vậy có gì sai sao? Chúng ta trước kia không phải đều như vậy sao?" Ôn Tử Hinh nói, "Chẳng lẽ hiện tại giữa chúng ta

còn có gì không thể nói ra sao?"

Trần Tuần đi tới trước mặt Ôn Tử Hinh, tùy ý ném khăn tắm xuống, cúi người, hai tay vòng bên người ra đằng sau lưng cô ta, nghiêm túc nói: "Vậy chúng ta sẽ nói rõ ràng một chút."

"Được, anh nói đi." Ôn Tử Hinh nhìn tròng mắt đen của anh ta, giọng nói run run.

"Trong khoảng thời gian này anh đã phạm phải quá nhiều sai lầm, chúng ta không thể nào tiếp tục được nữa."

Chữ cuối cùng Trần Tuần vừa nói ra, Ôn Tử Hinh liền gào lên: "Không thể nào, cái gì gọi là không thể tiếp tục được nữa! Không thể nào anh tại sao lại muốn ở bên cạnh em che chở em, anh cho em hi vọng bây giờ lại muốn chấm dứt? Lý do là gì? Đừng tìm bất cứ lí do gì lừa gạt em. Em biết anh là vì cái con Trịnh Đình Đình kia, cái loại con gái mặt dày, ti tiện, không biết xấu hổ! Cô ta thừa nước đục thả câu, là do cô ta dùng mọi thủ đoạn quyến rũ..."

"Đủ rồi." Trần Tuần thô bạo cắt ngang lời của Ôn Tử Hinh, từng chữ nghiêm khắc: "Cô ấy chưa bao giờ thừa nước đục thả câu cả. Đừng quên là, chia tay là em nói, anh đồng ý với em, trong thời gian đó không có cô gái nào vừa mắt của anh, chỉ có cô ấy." Anh ta dừng lại một chút, vuốt mặt, nét mặt lạnh lùng dần dần được thay thế bởi vẻ dịu dàng, "Cô ấy ủng hộ tôi."

Ôn Tử Hinh không lên tiếng, hốc mắt âm ướm, từ từ nức nở: "Là em nói muốn chia tay, là em có lỗi với anh, anh không thể tha thứ cho em một lần được sao? Trước kia anh không phải thế này, dù em có làm điều gì sai anh cũng không so đo, vẫn để cho em.... Tại sao lần này lại không thể cho em một cơ hội, tại sao...." (An: ôi con gái khi yêu đúng là không thể nói lý!!!)

"Có chuyện có thể tha thứ, có chuyện không thể." Trần Tuần chậm rãi đứng thẳng, mắt nhìn xuống Ôn Tử Hinh, "Về chuyện này, anh đã sớm cho em cơ hội." (An: đồng ý, chia tay là chấm dứt, con người không thể lại tiếp tục bước lên vết xe đổ được.!)

"Em không có nắm chắc cơ hội, cho nên lần này anh muốn trừng phạt em? Anh muốn ở bên Trịnh Đình Đình, anh không cần em nữa?" Ôn Tử Hinh ngẩng đầu, hai hàng nước mắt long lanh chảy dài, "Trong khoảng thời gian này tất cả đều là lỗi của em gây ra?"

"Anh đã sớm muốn nói cho em biết, nhưng em lại không cho anh cơ hội giải bày nhắc tới chuyện này sẽ làm hỏng tâm tình, kéo dài tới tận bây giờ cũng không phải ý của anh."

Ôn Tử Hinh nin thở một hơi, nhìn thẳng vào mắt Trần Tuần bằng đôi mắt lạnh thấu tâm can: "Còn em thì sao? Em mang thai cho anh, sinh non, bác sĩ nói sau này em rất khó sinh con, những chuyện này anh định không chịu trách nhiệm đúng không?"

Trần Tuần quay lưng lại, giọng nói trầm thấp vang lên trong không gian nhỏ hẹp nghe có vẻ đột ngột: "Được, anh sẽ chịu trách nhiệm tới cùng. Em ra giá đi, anh bồi thường cho em, bao gồm tổn thương cơ thể, tình cảm, anh sẽ nhất định bồi thường đầy đủ."

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, mẹ Ôn bưng chén canh đi vào, thấy thế nhẹ nhàng nói: "Sao lại cãi nhau? Tử Hinh, bác sĩ không phải đã dặn con không nên khóc lóc suy nghĩ nhiều rồi à, sao con lại không nghe lời, Trần Tuần, có gì con nhường nhịn một chút, con bé bị bệnh, tâm tình khó tránh khỏi chập chờn, con cố nhường con bé một chút. (An: gừng càng già càng cay.)"

Ôn Tử Hinh thần thờ rơi lệt: "Mẹ ơi, anh ấy muốn đi, anh ấy không cần con nữa, anh ấy muốn trở về tìm cái cô Trịnh Đình Đình kia."

Mẹ Ôn để chén canh xuống, rút ra một tờ khăn giấy giúp con gái lau nước mắt: "Sao con lại nói thế? Thăng bé trở về là muốn xử lý chuyện công ty, không phải như con nghĩ đâu, con đừng có cả ngày nghi ngờ này nọ, gây áp lực cho nó. Con nên thấu hiểu, bao dung, ủng hộ nó, như vậy tình cảm của hai đứa mới có thể ngày càng tốt đẹp. Yên tâm đi, nó nghe con bị bệnh liền lập tức chạy tới, chăm sóc con cả một thời gian dài, làm sao có thể bỏ lại không chăm lo tới con được." Nói xong liền quay đầu nhìn Trần Tuấn, "Trần Tuấn, đúng không?"

Trần Tuấn nhú mày, nhưng không nói thêm gì cả.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Lúc Trịnh Đình Đình vào QQ, Ninh Vi Tuyền liền nói chuyện phiếm với cô.

Tuyền tuyền không phải toàn toàn: Cậu đến viện y học nghe giảng?

Nước chảy đình đình: Ừ, chủ nhật tuần trước tới nghe một lần.

Tuyền tuyền không phải toàn toàn: Cảm giác thế nào, anh tớ giảng bài cũng không tệ lắm đúng không?

Nước chảy đình đình: Rất tuyệt.

Tuyền tuyền không phải toàn toàn: hắc, tớ đã sớm nói anh ấy giảng bài rất được mà, anh ấy là người làm việc vô cùng nghiêm túc, bất kể là công việc hay tình cảm, đều như vậy cả.

Nước chảy đình đình: biểu tượng mặt cười.

Tuyền tuyền không phải toàn toàn: cho anh ấy một cơ hội đi ^^, anh ấy sẽ không khiến cậu thất vọng đâu.

Nước chảy đình đình: đi vào trạng thái ẩn, một lúc sau gõ một chữ “Được.”

Tuyền tuyền không phải toàn toàn: biểu tượng mặt cười gian.

Quay đầu lại, Ninh Tuyền nhảy chân sáo đi xuống lầu, đi tới chỗ sofa Ninh Vi Tuyền đang ngồi uống trà, không nhanh không chậm vỗ vỗ bờ vai

của anh: “Nói đi, anh tính sẽ theo đuổi Đinh Đinh thế nào?”

“Theo đuổi?” Ninh Vi Căn lạnh nhạt hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, đàn ông thì nên theo đuổi cô gái mình thích.” Ninh Vi Tuyên phân tích giúp anh, “Nguyên nhân anh liên tục đi xem mắt thất bại chính là do anh không chủ động, khi đi ăn cùng lại không chu đáo giúp đối phương kéo ghế ra, cũng không mỉm cười khen ngợi trang phục của đối phương, lại chẳng chủ động mời đối phương đi xem phim, chứ đừng nói tới tặng hoa hồng, thiệp chúc mừng, chocolate, đồ trang sức này nọ khiến người ta vui vẻ, phụ nữ sẽ cảm thấy anh không thật lòng, tự nhiên sẽ thất vọng, cũng chẳng cố chấp lấy mặt nóng dán móng lạnh nữa đâu.”

Ninh Vi Căn uống một ngụm trà, không nói lời nào.

“Nếu như anh tiếp tục dùng cách này đối với Đinh Đinh, thì anh nhất định sẽ đi lên vết xe đổ.” Ninh Vi Tuyên nói thêm một câu, “Hơn nữa, Đinh Đinh vốn cũng không phải đặc biệt để ý tới anh.”

Ninh Vi Căn đặt ly trà xuống, cầm cuốn tạp chí y học lên không khách khí vỗ vỗ vào đầu Ninh Vi Tuyên: “Anh muốn đọc sách, em về phòng đi.”

Ninh Vi Tuyên lăm bằm kêu một tiếng “Bực mình”, rồi đi lên phòng.

“Đúng rồi, chủ nhật ba và dì sẽ về ăn cơm, em nhớ dọn dẹp sạch sẽ phòng mình đi đấy.” Ninh Vi Căn vừa mở tạp chí ra, vừa dặn dò.

Ninh Vi Tuyên lập tức dừng bước, xoay người kháng nghị: “Không thể nào, loại phụ nữ không biết xấu hổ đó muốn tới nhà mình? Chỉ cần em vừa nhìn thấy mặt bà ta thì sẽ ăn không ngon.”

Mắt Ninh Vi Căn nhìn chữ viết: “Em bao nhiêu tuổi rồi, nói chuyện sao lại không có chừng mực như vậy?”

Ninh Vi Tuyền cười lạnh: “Bà ta vốn dĩ là loại phụ nữ không biết xấu hổ, em đâu có nói sai? Bà ta quần Ninh Thanh Túc mấy chục năm, mẹ cũng bởi vì sự tồn tại của bà ta cho nên mới suy nghĩ nhiều mà sinh bệnh, em đã sớm nói với Ninh Thanh Túc, cho dù bây giờ mẹ không còn trên đời này, cũng không tới lượt loại phụ nữ như bà ta.”

Ninh Vi Căn ngược mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn em gái đang bộc phát cảm xúc.

Một lát sau, Ninh Vi Tuyền khắc chế cảm xúc, tỉnh táo lại: “Thôi, em cũng không trông cậy việc anh sẽ cùng chung mối thù với em, suy nghĩ của cánh đàn ông các anh, trong vấn đề tình cảm không giống con gái bọn em, đối mặt với tình yêu cũng kém hơn rất nhiều, có lẽ anh cảm thấy em không nên cư xử như thế với bà ta, nhưng em.... Không làm được.”

Ninh Vi Tuyền nói xong liền chạy lên lầu.

Ninh Vi Căn ngồi ở trên ghế sa lon, gấp lại cuốn tạp chí trong tay, ném sang một bên, trong đầu nhớ lại người cũ chuyện xưa.

Ngày đó cãi nhau loạn cả lên, cha mẹ ở trong phòng khách gậy gỗ, không muốn ly dị, dì cũng ở đó, bà ấy đứng sau lưng cha, không nói một câu nào, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt, sau đó lại nghe thấy tiếng khóc lóc, tiếng gào thét chói tai, mẹ chạy tới phòng bếp cầm con dao phay, anh đang kéo Ninh Vi Tuyền núp dưới cánh cửa nhìn lén, liền mở cửa chạy tới, dùng sức nắm cánh tay đang cầm con dao của mẹ: “Mẹ, mẹ muốn làm gì?”

Anh nhớ lúc đó mặt mẹ lạnh lẽo, cứng ngắt lại tuyệt vọng, kinh ngạc mà nhìn sang anh, anh đoạt lấy con dao trong tay của mẹ mình, đem lại giá dặt vào, đồng dặc nói: “Không giải quyết được vấn đề gì đâu, bất kể thế nào, con và Tuyền Tuyền sẽ luôn ở bên cạnh mẹ.”

Nghe được câu này, mẹ mới vươn cánh tay ôm anh vào ngực: “Đúng vậy, mẹ còn có con và Tuyền Tuyền, mẹ còn cần thêm gì nữa, làm người

không thể ngu ngốc như vậy, thôi....”

Khi đó anh mới mười hai tuổi, cũng đã hiểu đại khái mọi việc, cha của anh Ninh Thanh Túc ở Hongkong học bổ túc một năm cùng mẹ anh là Ân Nghi bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, tình cảm giữa hai người dần dần có một khoảng cách, mà Ân Phi yêu thầm anh rể đã lâu lại đúng lúc xóa bỏ hôn ước với bạn trai , cố chấp đi Hongkong, lấy danh nghĩa em vợ chăm sóc cuộc sống cơm nước thường ngày cho Ninh Thanh Túc, mới đầu Ninh Thanh Túc chỉ coi dì như một người em vợ đúng mực, nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi cảnh anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Sau đó, Ân Phi cũng không lập gia đình, vì tiền đồ của Ninh Thanh Túc, dì lựa chọn đứng trong bóng tối lặng lẽ chờ đợi ngày được làm bạn cùng Ninh Thanh Túc, cho đến sau khi Ân Nghi mắc bệnh ung thư vú rồi qua đời, chuyện của Ân Phi mới sáng tỏ, mấy năm gần đây, trong một số trường hợp công khai, người cẩn thận sẽ phát hiện ra bên cạnh Ninh Thanh Túc luôn có một người phụ nữ kiêu diễm, một người phụ nữ dịu dàng theo bên cạnh, người phụ nữ này chính là Ân Phi.

Chính vì chuyện này, Ninh Vi Tuyên vẫn vô cùng căm hận Ân Phi, mà quan hệ giữa Ninh Vi Cẩn và Ninh Thanh Túc cũng một lần đóng băng.

Vặn nhỏ đèn xuống, Ninh Vi Cẩn cầm tạp chí vừa mới tiện tay bỏ bên cạnh, che lên mặt, trong bóng tối, anh hung ác, cười lạnh một cái.

*

Hôm nay bận rộn cả ngày, Trịnh Đình Đình đẩy nhanh tốc độ đến bốn giờ chiều mới đặt bút xuống, nặng nề thở dài.

Điện thoại di động vang lên chuông báo có tin nhắn.

Trịnh Đình Đình mở ra xem, hiện lên một tin nhắn của Ninh Vi Cẩn.

“Buổi tối có thời gian không, cùng nhau ăn cơm.” Có vẻ mời mọc nhưng lại không có một chút ý tứ hạ mình.

Trịnh Đình Đình chần chờ mấy sau mới trả lời lại: “Ăn ở đâu?”

“Gần một tiếng nữa, anh tới đón em.”

Trịnh Đình Đình ngược mắt, nhìn sang Từ Vận đang tự mình tán thưởng bản thân phía đối diện, có chút chột dạ, trả lời lại: “Anh không phải tới tận cửa công ty em đâu, chỉ cần chờ ở cửa ra bến tàu điện ngầm Nhị Hà tuyến XX, tan việc em tới liền.”

Mười lăm phút cuối cùng trước khi tan việc, chị Trương lại chạy tới nói chuyện phiếm với Từ Vận, thuận tiện hỏi tình hình yêu đương gần đây của cô ấy.

Từ Vận than thở: “Gần đây đều một mình ăn cơm, một mình dạo phố, một mình xem phim, chẳng thú vị tí nào.”

“Không gặp gỡ bạn khác phái nào mới?”

Từ Vận lắc đầu một cái, ánh mắt phiền muộn vô cùng.

“Không phải là do bóng ma từ lần trước của cái thầy giáo đó để lại đấy chứ?”

Nói tới giáo sư Ninh, Từ Vận cắn răng nghiêng lợi, có vẻ vừa yêu vừa hận, cuối cùng thở dài một câu: “Chị đừng nói nữa, vị giáo sư cao ngạo kia mặc dù phẩm đức còn chút thiếu sót, nhưng diện mạo, vóc người, phong cách ăn mặc thật sự là làm người ta khó mà quên được.”

Trịnh Đình Đình đang uống nước thiếu chút nữa là bị nghẹn, để tránh việc giấu đầu lòi đuôi, cô nhanh chóng đứng dậy dọn dẹp mặt bàn một chút, đúng năm giờ cầm túi xách, rời đi.

Trịnh Đình Đình tới bến dừng tàu điện ngầm, nhìn quanh một vòng, liền thấy vị giáo sư cao ngạo kia. Cô bước nhanh về phía trước, khom người gõ vào cửa số xe, Ninh Vi Căn mở cửa, cô bước lên xe.

“Anh đợi bao lâu rồi?”

“Năm phút bốn năm giây.” Ninh Vi Căn giơ cánh tay đeo đồng hồ lên nhìn, dừng một chút hình như phát hiện ra điều gì nói tiếp, “Em là người bắt tôi đợi lâu nhất từ trước tới giờ.”

“...”Trịnh Đình Đình đỏ mặt, “Ngại quá.”

“Quên đi.” Ninh Vi Căn nhanh nhẹn khép lại ngăn kéo, khởi động xe, “Lần sau lấy đó làm gương.”

Trịnh Đình Đình khô khốc cười một tiếng, chuyển đề tài: “Chúng ta đi đâu ăn cơm đây?”

“Đợi lát nữa em sẽ biết.”

Trịnh Đình Đình gật đầu một cái, lại hỏi tiếp: “Đúng rồi, sao hôm nay anh lại muốn mời em ăn cơm?”

“À.” Ninh Vi Căn nghiêm túc nói, “Hôm nay hai ca giải phẫu tiến hành rất thuận lợi, chưa tới bốn giờ đã kết thúc, không có bệnh nhân mới nhập viện, tôi rảnh rồi tới nhàm chán, liền hẹn em ăn một bữa cơm.”

“...”

Giáo sư Ninh anh có cần phải thù dai như vậy không? Vẫn còn nhớ tới lần trước của cô, trả nguyên văn lại cho cô.

Đây là giờ cao điểm buổi tối, Ninh Vi Căn mất gần 45' lái xe mới tới nơi – nhà hàng bên cạnh một con sông, tên chỉ có bốn chữ: Tố Thực Chi Oa.

Trịnh Đình Đình lập tức tiu nghỉu đứng lên, Ninh Vi Căn lôi lôi kéo kéo cô tới đây mà không có một chút đồ ăn mặn nào cả?

“Đã từng ăn lẩu chay rồi sao?” Ninh Vi Căn hỏi.

“Chưa từng.” Giọng Trịnh Đình Đình có chút nuối tiếc nói.

“Mùi vị rất được, đáng giá thử một lần.”

Thấy Ninh Vi Căn ra sức giới thiệu đồ ăn, Trịnh Đình Đình có chút chờ mong, đi theo anh bước vào.

Đẩy chiếc cửa đỏ thẫm ra, cây cao bên trong viện làm giảm đi cái oi bức, men theo vườn hoa, theo tường phun nước đi về phía trước, cả đường yên tĩnh tao nhã, cách ly hoàn toàn với náo nhiệt bên ngoài, trái tim bỗng an tĩnh lạ thường.

Bên trong phòng thoáng thoáng mùi trầm hương, bốn gốc cây ngô đồng cổ thụ mọc xuyên qua cửa kính trên nóc nhà, mang theo màu xanh thiên nhiên hòa quyện vào, bên tai như có như không tiếng Phạn làm cho người ta cảm thấy thanh thản. (Tiếng Phạn: tiếng Ấn Độ cổ, cũng ám chỉ thuộc về Phật giáo => An nghĩ là mấy bài đạo pháp của các vị sư phụ @@ chắc thế))

Ninh Vi Căn chủ trì gọi hai phần lẩu chay, phục vụ cầm bình rót cho bọn họ hai ly nước rồi lui xuống dưới.

Trịnh Đình Đình nhấp một hớp, có vị thơm mát thanh nhuận, giải khát khá tốt: “A, đây là loại trà gì vậy, tôi chưa uống bao giờ.”

“Trà Ngũ hoa Linh chi.”

“Ngũ hoa là những loại nào?”

“Hoa hồng, hoa táo, hoa cúc, cây kim ngân và hoa gạo.”

“Thảo nào tôi nghĩ thấy mùi hoa hồng bên trong.” Trịnh Đình Đình cười, “Nơi đây rất thanh nhã, chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh, sao anh lại biết nơi này?”

“Đồng nghiệp giới thiệu, đã tới đây hai lần rồi.”

“Những thứ kia đều là đồ chay, không có một tí thức ăn mặn nào?”

“Ừ.” Ninh Vi Căn lấy khăn giấy xoa xoa ngón tay, “Thỉnh thoảng ăn chay đối với cơ thể rất tốt, hưởng hồ ngực em mới phẫu thuật, nên ăn nhẹ một chút.”

Trịnh Đình Đình nhớ tới lần trước Ninh Vi Căn từng nói qua: “Con gái để lại vết sẹo trên ngực sẽ rất khó nhìn”, lỗ tai có hơi nóng lên.

Ninh Vi Căn ngẩng đầu nhìn cô: “Lời nói của tôi có chỗ nào có vấn đề à?”

“Không có.” Có ai có thể ăn nói chín chắn hơn giáo sư Ninh cơ chứ, ai là người dám nghi ngờ bình luận của anh.

“Vậy em đỏ mặt cái gì?”

Trịnh Đình Đình theo thói quen sờ lên gò má: “Có thể do ở đây nóng quá.”

“Phải không?” Ninh Vi Căn đưa tay tới đụng vào tay cô một cái, “Tay của em ngược lại rất lạnh.”

“.....”

Nơi này có rất nhiều loại lẩu bổ dưỡng độc đáo, lấy hai mươi vị thuốc bắc dưỡng sinh truyền thống, kết hợp với dầu hạt cải trong nông nghiệp, dùng củi khô, đất tảo, chảo sắt tỉ mỉ chế biến trong bảy giờ, đảm bảo thức ăn sẽ không phải là đồ nóng (nóng ở đây là thuật ngữ y học, không phải là

vật lý đầu ạ); nguyên liệu nấu ăn sạch được nuôi trồng trong nhà kính, bên trên lá rau cải còn đọng lại những giọt sương sớm, vô cùng mới lạ.

Trịnh Đình Đình uống một hớp canh, thấy thơm ngon, ngon miệng hơn trong tưởng tượng của cô rất nhiều, cô uống liền hai chén.

Ăn uống hết gần nửa tiếng, Trịnh Đình Đình hoàn toàn bị chinh phục bởi mỹ vị nơi này, cảm khái: “Không nghĩ tới lẩu chay lại ngon như vậy, nước canh rất thơm, rau cải rất giòn, nấm to và ngon, cái nào ăn cũng rất ngon.”

“Ăn hợp khẩu vị chứ?” Ninh Vi Căn hỏi.

Hơi trong nôi bốc lên làm cho khuôn mặt trắng nõn của Trịnh Đình Đình chuyển sang màu hồng, cả người cô thoải mái, tâm tình cũng vô cùng vui vẻ, gật đầu một cái.

“Vậy tiếp theo, chúng ta nói một chút chuyện chính.”

“Chuyện chính?”

“Quan hệ của anh và em.”

“Hả?”

Ninh Vi Căn ngửa người ra sau, tựa vào ghế, con người đen nhánh từ hai trong mắt từ từ quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Trịnh Đình Đình bên kia, đưa tay bông tháo mấy cúc trên cổ áo sơ mi ra một chút, ung dung nói: “Tôi nghĩ kế hoạch ban đầu là như thế này, chúng ta lấy hình thức yêu thương chung sống

ba tháng, nếu như chung sống hòa hợp, hài hòa, nếu vui vẻ, thì liền lấy việc kết hôn là mục đích chung sống tiếp theo, nếu như không còn hòa hợp, hài hòa, vui vẻ, thì chia tay trong vui vẻ, dĩ nhiên, tôi sẽ bồi thường một

khoản xứng đáng cõi khoảng thời gian em đã bỏ ra, phí tổn thất tinh thần, cũng có thể thỏa mãn em một số nhu cầu khác, em cảm thấy thế nào?” (An: tự dưng thất vọng ghê gớm về nam9, hình như An đào nhằm hố rồi @_@)

“...” Trịnh Đình Đình đột nhiên hiểu được nguyên nhân vì sao những cuộc xem mắt của Ninh Vi Căn luôn thất bại, yêu cầu của anh đúng là quá cao, cao đến mức người ta phải ngưỡng mộ.

“Bất kể như thế nào.” Giọng nói của Ninh Vi Căn vô cùng lý trí và tỉnh táo, “Chuyện này đối với em mà nói thì chưa tính là cuộc giao dịch thua lỗ.”

“Từ từ.” Trịnh Đình Đình hô ngừng, “Tôi không thể không xen ngang anh một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Trước kia anh cũng nói như thế với các đối tượng hẹn hò? Trực tiếp thế này, không nể mặt?”

Ninh Vi Căn trầm ngâm một hồi: “Không phải, em là người đầu tiên, trước kia vẫn chưa tìm hiểu các cô ấy.”

Trịnh Đình Đình gật đầu một cái, nghiêm mặt nói: “Có lẽ anh bận rộn nhiều việc, thời gian rảnh rỗi quá ít, nhưng tôi nhất định phải nói cho anh biết, chuyện yêu đương không giống công việc, không có những điều lệ mạo hiểm và bồi thường, anh như vậy khiến tôi cảm thấy rất khó chịu. Hơn nữa, mặc dù anh là chuyên gia trong lĩnh vực của anh, thậm chí là nhân tài trăm năm mới có, thói quen chỉ bảo, ra lệnh, muốn bệnh nhân nghe theo thậm chí là quỳ lạy, nhưng bây giờ tôi không phải là bệnh nhân của anh, nếu như anh muốn cùng tôi nói chuyện tình cảm, chúng ta phải ngang bằng giữa hai bên.”

Tay trái của Ninh Vi Cẩn nhẹ nhàng mát xa một ngón tay phải:
“Ngang bằng giữa hai bên?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Tôi chưa bao giờ coi thường em.”

“Nhưng anh lại khiến tôi cảm thấy như vậy, anh vẫn coi thường tôi.”
Trịnh Đình Đình nói thẳng.

“Là như thế này.” Ninh Vi Cẩn nhàn nhạt nói, “Đối với lần này tôi rất xin lỗi.”

Mặc dù là nói xin lỗi, nhưng lại không có chút nào tỏ ra áy náy.

Không khí lại trở nên bế tắc, Trịnh Đình Đình không biết nên nói chuyện với Ninh Vi Cẩn thế nào, cô bỗng nghĩ, mình và Ninh Vi Cẩn thật sự là con người của hai thế giới khác nhau, hay là quên đi, sau khi bữa cơm này kết thúc thì không cần tiếp tục nữa.

Yên lặng ngời hai mươi phút, Ninh Vi Cẩn tính tiền, sau đó đưa Trịnh Đình Đình về nhà.

Trên đường, vẫn không nói chuyện như cũ.

Đến tầng dưới nhà trọ, Ninh Vi Cẩn dừng xe.

“Chuyện đó, giáo sư Ninh, tôi cảm thấy giữa chúng ta tồn tại không ít vấn đề, miễn cưỡng chung sống với nhau sẽ không vui vẻ gì, hay là quên đi, chúng ta vẫn nên duy trì mối quan hệ thầy thuốc bệnh nhân đơn thuần, không phải lén lút qua lại. Hơn nữa, chúc anh sớm tìm được người yêu.”
Trịnh Đình Đình một hơi nói xong, xoay người kéo cửa xe.

Lạch cạch một tiếng, Ninh Vi Cẩn khóa cửa xe.

Trịnh Đình Đình hoài nghi quay đầu lại, ban đêm, chung quanh toàn một màu đen, chỉ có đôi mắt Ninh Vi Căn sáng lên, bên trong trừ vẻ chín chắn ngày thường, bình tĩnh, ung dung, cơ trí ở ngoài, còn có một ngọn lửa, thân thể anh dò tới đây, đưa tay đặt nhẹ vào một bên Trịnh Đình Đình, cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói hết sức đè nén: “Em sao lại không nói đạo lý như vậy?”

Trịnh Đình Đình muốn phản bác, nhưng khoảng cách quá gần, tròng mắt đen của Ninh Vi Căn như dòng nước xoáy khiến cô y mê, hương vị nam tính mát lạnh trên người anh xâm nhập, nhiệt độ của anh cũng rất cao, giống như nếu tiến thêm một bước, cô cũng sẽ bị nóng vậy.

“Tự nhiên thế này, anh được phép sao?” Anh ghé sát vào cô, để một cánh tay ở bên người cô, vuốt mái tóc mềm mại của cô, dọc theo đầu vai của cô, xương bả vai đến cột sống của cô, xuống một chút nữa, cho đến thắt lưng cô chột thu tay, dùng lực đem cô ôm vào trong ngực kề sát vào mình, “Trịnh Đình Đình, nếu như anh nói nhất định phải cùng em yêu đương một lần, làm sao bây giờ, em xác định là bản thân có cách tránh né anh?”

Trịnh Đình Đình bất ngờ không kịp đề phòng ngẩng đầu lên, bất ngờ môi đụng phải môi anh, con người bỗng phóng đại, chỉ mấy giây thôi, đầu óc cô nổ oanh một tiếng, mấy giây sau, cô lập tức ngửa đầu ra sau, tránh khỏi mặt Ninh Vi Căn.

Ninh Vi Căn nâng lên một cái tay khác, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa lên môi vừa bị Trịnh Đình Đình “cường hôn”, trên môi còn đọng lại hương vị ngọt ngào của cô, cảm giác tiếp xúc mềm mại làm cho nhiệt độ trên người anh giảm đi một chút. Anh rũ mắt, nhìn vào mắt cô: “Xem ra cơ thể và trái tim em không đồng nhất với nhau, ngoài miệng thì nói cự tuyệt, nhưng trong lòng cũng rất thích anh.”

Vậy mà vội vàng hiến tặng môi thơi, Ninh Vi Căn đầu tiên chắc chắn một điều là trái tim và lời nói của con gái đúng là trái ngược nhau.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Cả buổi tối Trịnh Đình Đình đều ngủ không ngon, gặp phải ác mộng liên miên, cuối cùng bị một âm thanh lạnh thấu tâm can làm giật mình tỉnh dậy, âm thanh này nói: “Thì ra là em thích anh như vậy.”

.....

Trịnh Đình Đình đứng dậy, uống một hớp nước, sau đó đi về phòng tắm lấy nước ấm vỗ lên mặt, trong lòng oán trách tại sao lại không cẩn thận như vậy, hôn anh một cái, tạo thành nghiệp chướng tới tận kiếp sau.

Vốn là muốn nhân cơ hội cự tuyệt anh, cùng anh nói chuyện rõ ràng, bây giờ thì ngược lại danh tiếng còn tăng thêm một bậc “Đã muốn còn bày đặt”.

Trịnh Đình Đình vịn vò nước vào, lau khô mặt, đi ra ngoài nhìn đồng hồ, 5h45', cô miễn cưỡng trở về giường, suy nghĩ từng tiếng nói cử động của Ninh Vi Căn tối qua.

Aizz, khó trách anh liên tiếp xem mặt thất bại, nào có ai như anh, lúc hẹn hò còn bày ra khuôn mặt nói điều khoản tình yêu và bồi thường chia tay, lại còn ra vẻ bao dung tốt đẹp nữa chứ... Quả thật làm cho không ai mà chống đỡ nổi, Trịnh Đình Đình bất đắc dĩ bật cười, nếu như đổi lại là người khác, thí dụ như Mục Trí Tuấn, cô nhất định sẽ ngã ngay tại chỗ, còn với người như Ninh Vi Căn, cô vậy mà, lần đầu tiên nhẫn nhịn.

Trịnh Đình Đình hít sâu một hơi, bỗng cảm thấy ngực trái có chút đau, cởi áo ra, cúi đầu nhìn một chút, vấy vết thẹo trên ngực trái dài khoảng một

cm đã tróc ra, lộ ra da thịt một màu đỏ nhạt.

*

Chiều chủ nhật, Trịnh Đình Đình đến khoa da liễu làm trị liệu bằng tia hồng ngoại, sau khi kết thúc đi qua phòng cấp cứu, cho nên nhìn thấy Ninh Vi Tuyền ngồi lê loi trên giường.

Ninh Vi Tuyền đang ngãng đầu nhìn tốc độ chai nước biển đang truyền, cúi đầu đúng lúc nhìn thấy Trịnh Đình Đình ngoài cửa, liền cười một cái với cô.

Trịnh Đình Đình đi tới, đến trước mặt Ninh Vi Tuyền, “Cậu bị bệnh?”

“Ừ, tối hôm qua bị sốt, uống thuốc không có hiệu quả, trưa hôm nay đến bệnh viện truyền nước biển.” Ninh Vi Tuyền giải thích.

“Anh cậu đâu?”

“Anh ấy hôm nay có hai ca giải phẫu, nên không có thời gian ở bên tớ, nhưng không sao, chỉ là truyền hai chai nước biển thôi mà, chỉ mất tiếng, sẽ truyền xong nhanh thôi.”

Trịnh Đình Đình thấy cô ấy có chút đáng thương, liền ở lại nói chuyện với cô ấy.

Mấy phút sau, bụng Ninh Vi Tuyền kêu lên mấy tiếng, Trịnh Đình Đình hỏi cô ấy có phải đói bụng rồi không, cô ấy gật đầu thừa nhận, ngại ngùng nói bởi vì bị sốt, đầu lười tê tê, ăn cái gì cũng không ngon, buổi sáng và buổi trưa chỉ ăn được gần nửa chén canh, bây giờ đúng là đói bụng.

“Cậu muốn ăn cái gì? Tớ đi mua.” Trịnh Đình Đình nói.

“Không cần làm phiền cậu, đợi lát nữa tớ gửi tin nhắn cho anh trai, anh ấy sẽ mang đến giúp tớ.”

“Cậu không phải nói anh ấy hôm nay có ca giải phẫu à, biết lúc nào mới xong? Đợi được anh ấy mang tới, cậu đã sớm đói chết rồi.” Giọng Trịnh Đình Đình vô cùng thân thiết, “Tớ hôm nay muốn làm người tốt, cậu muốn ăn cái gì thì nói cho tớ biết, tớ sẽ đi mua giúp cậu.”

Ninh Vi Tuyền suy nghĩ một chút nói muốn ăn cháo trứng và ruột non ở quán ăn đối diện bệnh viện. (An: sợ chị luôn, cháo trứng là món tớ nhớ muôn đời, đến ghê, còn mấy món nội tạng thì,....., hờ hờ An vô cùng thích)))

Hai mươi phút sau, Trịnh Đình Đình đem cháo trứng và ruột non về, tay phải Ninh Vi Tuyền cầm kim truyền dịch, tay trái cầm muỗng rất bất tiện, Trịnh Đình Đình liền giúp cô ấy ăn, lúc bắt đầu cô ấy có chút ngượng ngùng, sau đó đói không chịu được, từng ngụm từng ngụm đem bát cháo cùng đĩa lòng ăn sạch sẽ.

Sau khi ăn xong, Trịnh Đình Đình lấy khăn giấy ra lau miệng giúp Ninh Vi Tuyền một cái, đột nhiên phát hiện ra ánh mắt Ninh Vi Tuyền có chút hồng hồng.

“Trừ mẹ của tớ ra thì cậu là người đầu tiên dứt thức ăn cho tớ.” Ninh Vi Tuyền nỉ non một câu.

Trịnh Đình Đình trầm mặc.

Ninh Vi Tuyền rũ đầu xuống, ánh mắt trống rỗng.

Lại nói tới ngày hôm qua sau bữa cơm chiều, Ninh Thanh Túc thông báo cho bọn họ một chuyện: ông ấy muốn cùng Ân Phi thành hôn.

Tâm tình Ninh Vi Tuyền kích động chỉ trích Ninh Thanh Túc không tuân thủ cam kết, năm đó sau khi Ân Nghi bị bệnh qua đời, Ninh Thanh Túc rõ ràng đồng ý với con gái cả đời sẽ không tái giá, đặc biệt là Ân Phi.

Ninh Thanh Túc nói một đấng làm một nẻo khiến cho tâm tình Ninh Vi Tuyền bùng nổ, cô liền đem tất cả những điều khó chịu trong mấy năm nay trút ra ngoài, Ninh Thanh Túc yên lặng nghe cô phát tiết, không so đo với cô, còn dung mạo xinh đẹp mỏng manh yếu đuối của Ân Phi ngời im lặng rơi lệ.

Cuối cùng buồn bã chia tay.

.....

“Cậu làm sao thế?” Trịnh Đình Đình cúi đầu, nhìn vào ánh mắt của cô ấy, “Sao tự nhiên lại ngẩn ngơ thế?”

Ninh Vi Tuyền ngẩng đầu, nhẹ nhàng thở dài: “Ba tớ sắp cưới thêm mẹ kế cho tớ, mẹ kế lại chính là dì tớ, cậu nói xme chuyện này sao lại vô lý như vậy?”

Trịnh Đình Đình ngẩn ra, một lát sau mới phản ứng: “Vậy mẹ cậu đâu rồi? Bọn họ ly hôn rồi sao?”

“Mẹ tớ chín năm trước bị bệnh qua đời, ung thư vú.”

Trịnh Đình Đình kinh ngạc.

Ninh Vi Tuyền ghen ngào nói với Trịnh Đình Đình, mẹ đẻ của cô ấy và Ninh Vi Cẩn là Ân Nghi bị cha Ninh Thanh Túc và dì Ân Phi mà sinh bệnh. Năm đó Ninh Thanh Túc đến Hongkong học bố túc, nảy sinh vấn đề tình cảm với Ân Nghi, Ân Phi động tâm, giải trừ hôn ước với vị hôn phu, dứt khoát tới Hongkong, lấy danh nghĩa là qua bên đó tìm việc làm, kì thực là chăm lo cuộc sống cho Ninh Thanh Túc, hai người sống chung bên nhau suốt bảy tháng, chuyện gì không nên đến cũng ddeense, cho đến khi Ninh Thanh Túc học xong, mang theo Ân Phi trở lại, Ân Nghi mới biết chuyện này, phụ nữ bên cạnh chồng mình không phải ai khác, mà chính là em gái Ân Phi.

Ân Nghi âm ỉ một trận, cuối cùng thỏa hiệp. Một mặt là do Ninh Thanh Túc nhận lầm, ông ấy thề giữa mình và Ân Phi chỉ động tình một lần, cũng không phải cố ý muốn làm nhục Ân Nghi; mặt khác, làm vợ chồng nhiều năm như vậy, Ân Nghi nghĩ tới tình nghĩa thủy chung đối với ông, vì tiền đồ danh dự của ông, bà không lựa chọn ly hôn, chẳng qua là cùng Ninh Thanh Túc sống riêng, cứ như thế cho tới tận khi bà bị bệnh qua đời.

Quan thanh liêm thì vất vả trong chuyện gia đình, huống chi là hỗn loạn gia đình giáo sư Ninh, Trịnh Đình Đình không có tư cách bàn luận, yên lặng, kiên nhẫn nghe Ninh Vi Tuyên nói xong.

“Trước khi ba đi Hongkong, tình cảm với mẹ rất tốt, mặc dù thỉnh thoảng cũng có gây gổ, nhưng phần lớn thời gian còn lại là ân ân ái ái, sau khi ông ấy đi Hongkong cùng mẹ sống ở hai nơi khác nhau, mẹ một mình nuôi nấng anh em tứ, gánh nặng gia đình, áp lực rất lớn, cả ngày lo âu, hai người thường xuyên cãi nhau qua điện thoại, nhưng sau đó lại tự trách, ba phải làm việc khổ cực, bà đã không thể chăm sóc ông lại còn để cho ông phiền lòng, rốt cục một năm sau ba trở lại, bà mới biết thì ra bên đó ba không chỉ sống một mình, còn có em gái bà bên cạnh chăm sóc ông ấy, bà bỗng sụp đổ.”

.....

“Tớ vốn dĩ cũng không thích dì, trong ấn tượng của tớ, bà ta chính là loại phụ nữ âm hồn bất tán, lúc nào cũng xuất hiện ở nhà tớ, ngay cả lúc một nhà bốn người nhà tớ đi du lịch nước ngoài bà ta cũng đi theo, mặc dù bà ta biểu hiện rất dịu dàng, không có ác ý, còn lúc nào cũng tặng quà cho tớ, nhưng tớ chính là không thích bà ấy, sau lại biết thêm chuyện này, càng thêm chán ghét bà ta.”

.....

“Ba tố căn bản không yên, chính là lúc thăng chức, ly hôn sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn, mẹ tố nhất thời mềm lòng, đồng ý sẽ không li dị, có lẽ cậu sẽ cảm thấy mẹ tố quá hèn mọn, nhưng có lúc

ly hôn không phải là chuyện đơn giản, hoàn cảnh của bọn họ tương đối phức tạp.”

.....

“Mẹ tố rất khổ, cuối cùng phải cắt bỏ cả ngực, mỗi ngày đều trị liệu bằng hóa chất, dùng chất kích thích, nhưng vẫn không thể giữ lại mạng sống.” Ninh Vi Tuyền nói.

“Anh cậu vì nguyên nhân này, mới lựa chọn khoa ngực?” Trịnh Đình Đình hỏi.

“Cũng không phải hoàn toàn. Anh ấy, đối với những loại vi khuẩn virus cấu tạo cơ thể người, giải phẫu từ nhỏ đã rất say mê, tư duy logic và năng lực làm việc rất tốt, tất cả mọi người đều nói anh ấy rất thích hợp với công việc của bác sĩ ngoại khoa, sau đó thì lựa chọn chuyên ngành ngoại khoa ngực, ngược lại có chút liên quan tới bệnh của mẹ.”

Trịnh Đình Đình yên lặng gật đầu.

Ninh Vi Tuyền đột nhiên quay đầu, cười hì hì: “Cậu sẽ không để ý tới công việc của anh ấy chứ?”

“Sẽ không.” Vấn đề giữa bọn họ cũng không phải chuyện này.

“Yên tâm, trước giường bệnh của mẹ tố anh ấy đã bảo đảm, cả đời này anh ấy sẽ chỉ kết hôn một lần, thật lòng yêu thương một người phụ nữ duy nhất.” Ninh Vi Tuyền nói tiếp, “Mặc dù hai năm qua anh ấy thường xuyên đi xem mắt, nhưng trên căn bản chỉ có ăn một bữa cơm rồi không có sau đó, nguyên tắc của anh ấy rất cao, nhận định không thích cũng sẽ không

liên lạc lại, lại càng không mập mờ. Anh ấy đối với bệnh nhân cũng rất nghiêm túc, tỉ mỉ, kiên nhẫn, có trách nhiệm, anh ấy là một bác sĩ tốt, cũng là một người đàn ông tốt.”

Trịnh Đình Đình dường như có điều suy nghĩ.

Bên cạnh Ninh Vi Tuyền truyền dịch tới ba rưỡi, lúc truyền xong, thay quần áo bác sĩ, Ninh Vi Căn mặc lại quần áo của mình vào chạy tới.

Khoảnh khắc Trịnh Đình Đình thấy Ninh Vi Căn, tự nhiên nhớ tới chuyện tối hôm đó anh không cho cô xuống xe, dùng thân thể ngăn cô lại nói chuyện, không khỏi có chút lúng túng.

Ninh Vi Căn giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, thản nhiên chào hỏi với Trịnh Đình Đình, hỏi tại sao cô lại ở chỗ này.

“Anh trai, anh nên cảm ơn Đình Đình đi, nếu không phải ban nãy cô ấy mua cơm cho em, thì bây giờ có lẽ em đã chết đói rồi.” Ninh Vi Tuyền nói.

“À, cảm ơn.” Ninh Vi Căn nói một tiếng cảm ơn với Trịnh Đình Đình.

“Đừng khách sáo, chẳng qua là giúp đỡ người bạn rận một chút thôi mà.”

Ninh Vi Căn nhìn sang em gái của mình, đưa tay lên thử nhiệt độ trên trán của cô, nhẹ nhàng nói: “Bây giờ thấy trong người thế nào?”

“Tạm được, không còn khó chịu như tối qua nữa.”

“Vậy chúng ta về nhà.” Ninh Vi Căn vừa nói vừa liếc nhìn Trịnh Đình Đình, “Cùng đi đi, anh đưa em về.”

Sau khi lên xe, Trịnh Đình Đình cùng Ninh Vi Tuyền ngồi ở ghế sau, dọc đường đi, tinh thần Ninh Vi Tuyền đã khôi phục được lại bảy tám phần,

không ngừng nói chuyện phiếm với Trịnh Đình Đình, còn trêu chọc mời Trịnh Đình Đình về nhà chơi một lúc.

Thịnh tình không thể chối từ, Trịnh Đình Đình không biết nên từ chối thế nào.

Ninh Vi Căn ngồi ở ghế lái đột nhiên mở miệng, nhàn nhạt nói với em gái: “Em vừa mới giảm sốt, bớt nê đùa đi, cô ấy không muốn thì đừng có miễn cưỡng.”

Dứt lời, Ninh Vi Căn nhìn vào gương chiếu hậu, liếc mắt nhìn Trịnh Đình Đình.

Bị ánh mắt khô khốc lạnh lùng quét tới, Trịnh Đình Đình né tránh, vừa vặn nhìn sang ghế bên cạnh ghế lái, lại lần nữa nhớ tới một màn phát sinh đêm đó, tay trái đặt trên đùi không được tự nhiên liền đổi vị trí.

Trước tiên Ninh Vi Căn lái xe đưa Trịnh Đình Đình về, đến nơi, anh xuống xe, đi vòng qua bên kia, mở cửa xe giúp Trịnh Đình Đình, điều này làm cho Trịnh Đình Đình có chút ngoài ý muốn, lúc đi ra cô nói tiếng cảm ơn, đột nhiên, Ninh Vi Căn ghé sát vào người cô, hơi thở mát lạnh mơn trớn qua gò má cô, thấp giọng nói: “Đừng quên chuyện hôm trước anh nói với em, em muốn trốn tránh đề nghị của anh thì cứ thử suy nghĩ một chút.”

Bởi vì khoảng cách quá gần, những lời này của anh có chút đè nén thân mật, Trịnh Đình Đình ngẩn người một chút, tay lơ đãng rữ xống chạm đến tay anh, rất nhanh có một dòng điện chạy qua, cô liền co tay lại.

“Xem năng lực của em xem có thành công hay không.” Anh nói xong, ung dung đóng cửa xe lại, đi thẳng về phía đầu xe.

Ninh Vi Tuyên bên trong cửa sổ xe khoát tay với Trịnh Đình Đình, Trịnh Đình Đình nói tiếng tạm biệt.

Xe đi ra khỏi khu dân cư, Ninh Vi Tuyên tò mò hỏi: “Anh à, anh mới nói gì với Trịnh Đình Đình vậy?”

“Không có gì.”

Ninh Vi Tuyên cười: “Cô ấy đúng là một cô gái tốt, anh cũng đừng đối xử với cô ấy giống như những đối tượng xem mắt trước đây, phải chủ động một chút, ân cần một chút, đối với cô ấy tận tâm hơn ngàn vạn lần cả ngày bày ra cái gương mặt lạnh lùng, như vậy sẽ làm cô ấy sợ.”

Ninh Vi Căn không lên tiếng, chậm rãi đánh tay lái, yên tĩnh, trầm ổn lái xe.

“Aizz.” Ninh Vi Tuyên lắc đầu, “Anh cũng không biết nhiệt độ xung quanh anh lạnh lẽo tới mức nào đâu, ở bên cạnh anh phải có sức đề kháng rất mạnh mới được.”

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát
www.dtv-ebook.com

Chương 16

"Buổi tối cùng ăn cơm đi!" — Ninh Vi Cẩn.

Trịnh Đình Đình sửng sốt. Mấy giây sau lại có một tin nhắn mới đến. "Năm giờ mười lăm, anh chờ em ở chỗ cũ."

Rất dễ nhận thấy, anh không hề cho cô cơ hội từ chối. Trịnh Đình Đình nhìn đồng hồ trên màn hình, còn nửa tiếng nữa là đến năm giờ rồi. Ninh Vi Cẩn rất biết chọn thời gian để hẹn nha.

Bữa tối hôm nay, Ninh Vi Cẩn dẫn Trịnh Đình Đình đi ăn canh cá. Sau khi tính tiền, rời khỏi nhà hàng, Ninh Vi Cẩn đề nghị: "Có muốn đi xem phim không?"

Mặc dù là lời đề nghị nhưng trong giọng nói của anh chẳng có ý tứ cầu xin gì cả.

Trịnh Đình Đình nhìn anh một cái rồi nói: "Bây giờ đã muộn thế rồi liệu còn mua được vé không?"

Ninh Vi Cẩn lấy từ trong túi áo hai chiếc vé xem phim: "Trưa nay, có sinh viên tặng anh hai vé xem phim tại rạp Tân Hoa. 8 giờ 20' phim mới bắt đầu. Bây giờ đi vẫn còn kịp."

Trịnh Đình Đình ho khan một cái: "Vậ. . . . Được ạ!"

Khi ngồi trên xe, Trịnh Đình Đình tùy ý hỏi anh một câu: "Trước đây, anh vẫn hay đi xem phim với những đối tượng hẹn hò khác sao?"

Ninh Vi Căn không thay đổi sắc mặt, trả lời: "Không! Chẳng lẽ trông anh là dạng người tùy tiện như thế sao?"

"Đi xem phim là chuyện rất bình thường mà, còn đi xem phim với đối tượng hẹn hò cũng cực kỳ bình thường nha!"

"Nếu như ngồi cùng với một người phụ nữ không vừa mắt cũng chẳng có cảm giác gì trong phòng tối, không gian nhỏ hẹp, anh cảm thấy không được thoải mái."

"." Trịnh Đình Đình lại bị nghẹn lời rồi.

Thì ra cô nên cảm thấy may mắn vì được giáo sư Ninh mời đi xem phim.

Xe dừng ở phía đối diện rạp chiếu phim. Hai người cùng xuống xe đi sang đường. Vào rạp chiếu phim mới phát hiện là có rất đông người, phần lớn là những đôi yêu nhau, thân mật kề vai. Cả không gian phả mùi bắp rang bơ thơm lừng.

Ninh Vi Căn đê bả vai Trịnh Đình Đình, kêu cô chờ anh để anh đi mua vài thứ. Chưa đầy mười phút, anh đã cầm chút đồ uống, bắp rang và vài đồ ăn vặt trở lại.

Trịnh Đình Đình nhận ly nước nhựa, mới phát hiện cốc nước không hề lạnh. Hôm nay nhiệt độ ngoài trời rất cao, bình thường các cặp thanh thiếu niên sẽ uống những đồ lạnh có đá. Nhưng Ninh Vi Căn lại không mua đồ uống có đá cho cô. Đột nhiên cô nhớ lại lời dặn của bác sĩ khoa da liễu, dùng đồ lạnh sẽ khiến máu ở vết thương khó lưu thông, làm sạm sắc tố da hơn.

Giáo sư Ninh cực kỳ tỉ mỉ về phương diện này. (Kỳ thực là vì tương lai của bản thân anh mà thôi!)

Bộ phim cũng có nội dung bình thường. Trịnh Đình Đình và Ninh Vi Căn ngồi ở hàng cuối cùng chỗ ghế tình nhân tập trung xem phim.

Nhưng bộ phim quá nhàm chán, Trịnh Đình Đình ngáp vài lần, nhấp một ngụm nước, quay đầu nhìn sang Ninh Vi Căn. Một tay Ninh Vi Căn chống trán, hai mắt tập trung nhìn lên màn hình, vẻ mặt thả lỏng. Nhưng quả thực không biết anh đang tập trung xem phim hay là suy nghĩ linh tinh chuyện gì.

"Anh thấy bộ phim này có hay không?" Trịnh Đình Đình nhỏ giọng hỏi một câu.

"Tình tiết dài dòng, diễn viên diễn không thật lắm, lời thoại lung tung. Góc độ quay cũng quá sáng khiến cho người ta buồn ngủ." Ninh Vi Căn đánh giá đơn giản vài câu.

Trịnh Đình Đình cười: "Là sinh viên chọn phim giúp anh sao?"

Ninh Vi Căn gật đầu một cái. Ánh mắt nhìn đôi trai gái ôm nhau ở phía trước, mãi miết hôn. Nghiêng đầu nhìn Trịnh Đình Đình, vừa đúng ánh sáng trên màn hình chiếu thẳng vào cô, cả người cô hơi nghiêng về phía trước khiến anh có thể nhìn thấy đường cong dịu dàng từ cổ đến xương bả vai để anh liên tưởng đến con thiên nga mềm mại.

Nếu như ví Trịnh Đình Đình thì phải là con thiên nga trắng còn non mới phải. Anh nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu.

Cảm nhận được ánh mắt của ai đó nhìn chăm chăm hồi lâu. Bất tri bất giác, Trịnh Đình Đình quay đầu nhìn sang quả nhiên chạm phải ánh mắt sâu thăm thẳm của Ninh Vi Căn.

Một tay anh chống trán, còn một tay tùy tiện để trên đùi chỉ là anh không hề nhìn màn hình mà đang nhìn cô.

Trịnh Đình Đình lúng túng không thôi, đứng hộp bắp rang trong tay cho anh: "Anh có muốn ăn không?"

Ánh mắt Ninh Vi Cẩn vẫn tập trung vào cô: "Anh không ăn những thứ này!"

"VẬY anh có muốn ăn chocolate, ô mai, hành tây tẩm bột chiên, bánh waffle không?"

Ninh Vi Cẩn vẫn thản nhiên nhìn cô: "Anh cũng không thích ăn mấy thứ này!"

"À." Trịnh Đình Đình thu hồi tầm mắt nhìn về phía trước. Mấy giây sau không nhìn được mà quay đầu hỏi anh, "Ninh Vi Cẩn! Sao anh cứ nhìn em chăm chăm vậy?"

Lúc này, Ninh Vi Cẩn mới thu hồi ánh mắt, nhìn về màn hình, thản nhiên nói một câu: "Chỉ nhìn một chút mà thôi không có ý gì!"

Đôi tình nhân phía trước vẫn ôm nhau thân thiết, hai cơ thể dính sát như kẹo cao su. Ánh mắt Ninh Vi Cẩn nhìn qua bọn họ hơi nhăn đầu lông mày một chút.

120 phút sau, phim hết mọi người lục tục kéo nhau ra về. Ninh Vi Cẩn đi ở ngoài, tránh sự va chạm của người khác cho cô.

Không khí bên ngoài thật tốt, đây là Trịnh Đình Đình sau khi ra khỏi rạp chiếu phim cảm khái, cô thả thặng bước chân, Ninh Vi Cẩn đề nghị: "Hay là chúng ta đi dạo một chút?"

"Vâng!"

Hai người đi dọc theo con đường nhỏ cạnh rạp chiếu phim mà tản bộ, đi ngang qua một cửa hàng bán hoa của một ông lão, Ninh Vi Cẩn dừng

bước, dùng 100 Tệ mua mấy bông hồng cuối cùng cho Trịnh Đình Đình, nói: "Ăn cơm, xem phim, tặng hoa, không thể thiếu cái nào được!"

Trịnh Đình Đình dờ khóc dờ cười, nhận hoa nói tiếng cảm ơn với anh.

"Trịnh Đình Đình!" Đột nhiên Ninh Vi Cần mở miệng.

"Hả?"

"Ba mẹ gọi em là gì?"

"Anh hỏi nhũ danh của em sao? Gọi là Đình Đình ạ!"

"Đình Đình!" Anh chậm rãi gọi tên cô.

Cảm thấy vẫn chẳng thân thiết chút nào, Trịnh Đình Đình xoa xoa chóp mũi.

Cách đó không xa truyền đến tiếng kêu lớn, mấy người bu thành vòng tròn, có người hô to, "Bà lão này té xỉu rồi, mau gọi xe cứu thương đi. . . .!"

Trịnh Đình Đình còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Ninh Vi Cần đã nhanh chân chạy đến, vươn tay tách đám người, ngồi xổm xuống.

Trịnh Đình Đình vội vàng chạy theo, kêu mọi người đứng tách ra để không khí lưu thông.

Ninh Vi Cần gỡ lòng bàn tay của bà cụ, thấy bà nắm chặt một lọ nhỏ. Anh nhanh nhẹn nhỏ vài giọt xuống đầu ngón tay, rồi mở miệng bà lão thăm dò vào trong khoang miệng. Sau đó, để bà nằm ngang, đầu lệch về bên phải, tay nằm lại, giữa xương sườn thứ tư và năm bắt đầu ấn.

Kéo dài ước chừng mấy phút, bả vai bà lão run rẩy, cả quai hàm cũng rung động. Sau đó, chậm rãi mở mắt.

Ninh Vi Cẩn giơ hai ngón trước mắt bà, nhẹ di chuyển. Con mắt của bà cũng chuyển động theo.

Suốt quá trình, tất cả mọi người đều giữ yên lặng, không xen vào một lời. Bảy phút sau, xe cứu thương mới chạy đến, đưa bà cụ lên cáng chuyển lên xe, mới có người hỏi thăm Ninh Vi Cẩn có phải bác sĩ hay không. Ninh Vi Cẩn lấy túi giấy ăn trong túi áo, chậm rãi lau ngón tay, không vẽ gì mà gật đầu.

"Mình đã nói nhất định anh ấy là bác sĩ mà!" Một cô gái xinh đẹp đứng gần đó, đánh bạo đến trước mặt Ninh Vi Cẩn, "Xin hỏi tên anh là gì? Làm ở bệnh viện nào, khoa nào vậy?"

Ninh Vi Cẩn nhìn cô ta một cái, không thèm trả lời mà quay đầu tìm bóng dáng Trịnh Đình Đình.

Cô gái xinh đẹp cảm thấy anh quá khô khan, chán nản bĩu môi.

"Em ở đây!" Trịnh Đình Đình vẫy vẫy tay, giơ lên một chai nước khoáng, đến gần đưa cho Ninh Vi Cẩn.

Cô nhìn thấy Ninh Vi Cẩn cẩn thận lau tay, biết anh thích sạch sẽ, bèn đi tới cửa hàng tiện lợi 20 giờ bên đường mua một bình nước.

Ninh Vi Cẩn mở nắp, rửa sạch mu bàn tay và lòng bàn tay.

"Anh rất lợi hại nha! Vừa rồi chẳng hề hốt hoảng, mấy phút mà đã cứu được bà lão kia rồi." Trịnh Đình Đình bội phục anh từ đáy lòng.

"Cái này có gì mà lợi hại chứ!" Ninh Vi Cẩn nhàn nhạt nói. "Ngay cả bác sĩ thực tập nào cũng có thể làm được!"

"Mặc kệ nói thế nào, anh vẫn rất lợi hại mà!" Trịnh Đình Đình cười, "Sao anh lại khiêm tốn như vậy chứ?"

"Không phải khiêm tốn. Quả thật không có gì đáng tự hào mà. Tất cả thầy thuốc đều được học về sơ cứu lúc khẩn cấp, cái này có gì đáng khen ngợi chứ?" Ninh Vi Cẩn lau xong tay, quơ quơ chai nước chỉ còn gần nửa uống hai ngụm, vặn chặt nắp rồi ném vào thùng rác sau lưng.

"Đi thôi!" Ninh Vi Cẩn rất tự nhiên mà kéo bàn tay Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình có chút khó chịu nhưng không giãy ra.

"Anh cứu sống được một mạng người, không cảm thấy tự hào sao?"

"Cứu sống sao? Anh đâu làm miễn phí!"

Trịnh Đình Đình chỉ cười chứ không nói gì.

"Hôm nay có vui không?"

"Ừ. Mặc dù phim hơi nhàm chán một chút, hoa hồng hơi héo nhưng em em vẫn rất vui."

Ninh Vi Cẩn dừng bước, quay đầu nhìn Trịnh Đình Đình, buông lỏng bàn tay cô, đặt nhẹ trên bả vai. Sau đó, cả người tiến sát gần cô. Trịnh Đình Đình theo bản năng ngửa đầu ra sau: "Anh làm gì vậy?" Ninh Vi Cẩn đưa tay lấy chiếc lá khô trên tóc cô, vuốt ve lại mái tóc, trông mắt đen không lường được: "Cảnh giác với anh như thế sao? Trông anh giống hạng người chuyên có ý đồ bất chính à?"

"Không phải, là em không có quen thôi!"

"Vẫn nên tập làm quen đi." Ninh Vi Cẩn gõ lên trán cô. "Nhìn cũng không được, đụng chạm cũng không cho. Em phải nhớ quan hệ của chúng ta hiện giờ. Vì vậy, chung đụng là điều đương nhiên của các cặp tình nhân, có đụng chạm một chút cũng rất bình thường."

.....

"Đợi chút, hình như em vẫn chưa thực sự đồng ý."

"VẬY em nhận lời hẹn hò với anh, ăn cơm, xem phim, còn nhận hoa hồng là sao?" Ninh Vi Cẩn hỏi vặn lại.

Trịnh Đình Đình im lặng. Đúng vậy, nếu như cô có ý niệm hoàn toàn cự tuyệt anh, cô sẽ không cho phép bản thân chấp nhận những điều này.

"Trịnh Đình Đình?" Ninh Vi Cẩn tiến sát gần, giọng nói trầm thấp, "Chẳng lẽ anh kém cỏi đến như vậy sao?"

"Không phải!" Trịnh Đình Đình cảm giác tóc gáy dựng lên, Ninh Vi Cẩn quá gần cô, dường như chóp mũi anh chạm và vào chóp mũi cô mất rồi.

"VẬY em luôn tìm cách né tránh anh là nguyên do gì?"

Trịnh Đình Đình cúi đầu nghĩ xem nên trả lời như thế nào cho phải.

Sau lưng tiếng chuông xe đạp vang lên, Ninh Vi Cẩn nhắc nhở cô "Cẩn thận một chút."

Sau đó vươn tay kéo thắt lưng Trịnh Đình Đình, để cô tiến sát gần anh. Cả người cô nghiêng về phía trước, tay phải buông lỏng, hoa hồng trong tay rơi xuống đất. Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, đôi môi nhỏ nhắn, hấp dẫn mê người, lại khiến cho người ta có cảm giác tội ác mười phần cách môi anh không đến nửa phân. Trong ánh sáng chói lòa, bàn tay đặt ngang lưng cô hơi động khiến cô cảm thấy rất nhột, cả người vặn vẹo, theo quán tính mà tiến lại gần. Lạch cạch, lại thêm một lần cô chủ động hôn môi Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn nới lỏng tay, để Trịnh Đình Đình đứng vững, trên môi vẫn còn vương vấn vị ngọt thuộc về Trịnh Đình Đình vẫn không tiêu tan.

"Anh thật lãng phí!" Trịnh Đình Đình cảm thấy đau lòng không thôi.

Ninh Vi Căn cười khẽ một tiếng, "Lần sau anh sẽ tặng em thứ tốt hơn."

Ninh Vi Căn đưa Trịnh Đình Đình về. Trước khi xuống xe, Trịnh Đình Đình hỏi anh, "Nếu như em đồng ý kết giao với anh. Vậy thì anh còn đi xem mắt không?"

"Không biết."

"Tính em có chút trẻ con, anh có ghét bỏ em không?"

"Không biết."

"Sau này, nếu như em đến muộn, anh sẽ giận em chứ?"

"Không biết."

"Nếu như."

"Không biết." Anh mở nhạc, nghiêng đầu nhìn cô, tròng mắt đen láy như bầu trời đêm, trên khuôn mặt bình tĩnh, "Trịnh Đình Đình! Những điều em lo lắng sẽ không xảy ra." Hơi dừng lại một chút, anh tiếp tục. "Còn nữa, nếu như lúc nào em không muốn, anh sẽ không chạm vào em!"

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Edit: Thiên An.

Mùi hương của quán cà phê hòa quyện cùng với âm nhạc tạo nên một không gian mềm mại, làm cho thần kinh căng thẳng nhanh chóng vơi bớt.

“Cho nên, cậu đồng ý với vị giáo sư đó?” Tiêu Quỳnh cắn ống hút, kinh ngạc nhìn Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình gật đầu: “Ừ, tớ chuẩn bị cùng anh ấy đi du lịch.”

Tiêu Quỳnh kích động không nhịn được phun ra, bỏ ống hút: “Nhưng là anh ta, cậu không ngại nghề nghiệp của anh ta? Nghề nghiệp của anh ấy quá bất tiện đi, mỗi ngày đều phải sờ nỡ nơi đó của phụ nữ nhiều lần như vậy, cậu chịu được?”

“Chuyện này.” Trịnh Đình Đình bình tĩnh nói, “Tớ tin tưởng vào chuyên môn và nhân phẩm của anh ấy.”

“Biết người biết mặt nhưng không biết lòng.” Tiêu Quỳnh quan sát xung quanh bổ sung một câu.

Trịnh Đình Đình mỉm cười: “Không đâu, nếu như ở bên cạnh anh ấy một hai ngày, cậu sẽ biết anh ấy là người như thế nào.”

“Nói như thế là cậu rất hiểu anh ta rõ lắm ấy, cậu cùng anh ta quen biết bao lâu rồi?”

“Mặc dù không lâu, nhưng anh ấy cho tớ cảm giác rất nghiêm túc.”

Tiêu Quỳnh ngả người về phía trước: “Có phải là do anh ấy từng sờ qua ngực của cậu không?”

“Cậu đi chết đi, không phải thế đâu.”

“Bất kể nói thế nào, cậu nguyện ý cùng Trần Tuần cắt đứt quen biết người đàn ông khác, coi như là một chuyện tình đáng được ăn mừng, dù cho đối phương có là một thầy thuốc phòng khám ngực, cũng được, trước thử nhìn một chút rồi hãy nói.”

“Là bác sĩ khoa ngực.” Trịnh Đình Đình sửa lại.

“Được được được, bác sĩ khoa ngực.” Tiêu Quỳnh gật đầu một cái, hỏi tiếp, “Vậy cậu quyết định như thế, là hoàn toàn bỏ qua tấm lòng của Trần Tuần đấy hả?”

Trịnh Đình Đình rũ ánh mắt xuống, khẽ thở dài, cuối cùng gật đầu: “Đúng vậy, tớ đã không mơ mộng tương lai của tớ và Trần Tuần sau này thế nào nữa rồi, anh ấy làm tớ cảm thấy mệt mỏi chết đi được.”

“Vậy nếu anh ta trở về đây tìm cậu nữa thì sao? Với tính tình không chín chắn của anh ta, có lẽ sẽ lại nói muốn ở bên cậu, cậu có cự tuyệt được không?”

“Cùng tớ ở một chỗ?” Trịnh Đình Đình chua chát cười một cái, “Anh ấy sẽ không.”

“Là nếu như? Đây là giả thiết? Nhớ đâu?”

Trịnh Đình Đình lắc đầu: “Dù vậy tớ cũng sẽ không chấp nhận.”

Cũng không phải là chờ càng lâu, tình cảm càng quý trọng, thời gian chờ đợi quá dài sẽ đem tất cả nhiệt tình quay lại vạch số không mà thôi.

*

Trịnh Đình Đình đi ra cửa công ty, nhìn thấy xe Ninh Vi Căn dừng ở cách đó không xa nổi bật bên cạnh một cái cột mốc đường.

Trịnh Đình Đình sừng sốt, sau lưng là Từ Vận và chị Trương tay trong tay, cười nói vui vẻ đi ra.

“Đình Đình, về nhà luôn, hay là đi hẹn hò?” Chị Trương nhìn thấy Trịnh Đình Đình chần chừ phía trước, cười hỏi một câu.

“Vâng, bạn của em ở bên kia chờ em, em phải đi trước.” Trịnh Đình Đình nói xong cũng hướng phía Ninh Vi Căn đi tới.

Từ Vận đưa mắt nhìn chiếc xe phía cột mốc đường, mơ hồ có chút quen thuộc, mấy giây sau cô ta nhận ra đó là xe ai, lạnh lùng cười một cái.

Trịnh Đình Đình lên xe Ninh Vi Căn, hỏi anh: “Sao anh lại lái xe tới công ty em?”

“Có chuyện gì không ổn à?” Ninh Vi Căn hỏi ngược lại.

“Anh xem mắt quá nhiều, có lẽ đã quên mất có lần từng xem mắt một cô gái họ Từ, chính là đồng nghiệp cùng bàn với em.”

“À?” Ninh Vi Căn thản nhiên như cũ, “Coi như anh và đồng nghiệp em xem mắt, thì anh lái xe đến cửa công ty em có quan hệ gì?”

Trịnh Đình Đình đỡ trán: “Anh có hiểu cái gì gọi là.... Xấu hổ không? Em và Từ Vận mỗi ngày đều cúi đầu không thấy ngẩng đầu liền thấy, có lúc mặc quần áo giống nhau cũng sẽ cảm thấy lúng túng, huống chi còn chung đụng một người đàn ông.”

“Chung đụng một người đàn ông?” Ninh Vi Căn lơ đãng, “Cách nói này gọi là vô cùng thiếu sót.”

“Tóm lại, anh sau này nên dừng xe ở bến ra tàu điện ngầm Nhị Hòa, đừng trực tiếp lái đến cửa công ty em.”

Ninh Vi Cẩn bình tĩnh ném cho cô một ánh mắt kiểu “Chuyện này cần thiết không”, Trịnh Đình Đình trừng lại, Ninh Vi Cẩn thu hồi ánh mắt, yên lặng lái xe, không nói gì nữa.

Suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ, lý trí và cảm tính không giống nhau, Trịnh Đình Đình cảm thấy nói chuyện tình cảm với Ninh Vi Cẩn xem ra không nên nhắc tới.

Nhưng sự thật chứng minh, là chuyện thường tình thì nên nghe theo ý kiến của phụ nữ.

Sáng hôm sau đi làm, Từ Vận từ phòng uống nước đi ra, đang cầm cà phê đi tới chỗ ngồi ngồi xuống, không chút để ý hỏi Trịnh Đình Đình: “Thế nào, cậu cũng thân thiết với vị giáo sư khoa ngược đó?”

Trịnh Đình Đình ngẩng đầu, chống lại ánh mắt ưu nhã sắc sảo nhưng không có chút tươi cười nào của Từ Vận bên kia, mỉm cười đáp lại, coi như thừa nhận.

“Tớ nói này vị giáo sư đó cũng quá nóng lòng, thường đi xem mắt, dùng lưới đánh bắt cá xa bờ.” Từ Vận nói, “Đình Đình à, tớ khuyên cậu nên chuẩn bị tâm lý trước, ngàn vạn lần đừng tưởng thật, anh ta đã xem mắt với rất nhiều phụ nữ, ăn cơm, nói chuyện phiếm, ước hẹn, phần lớn thời gian chính là đi xem mắt.”

“Ừ.” Trịnh Đình Đình vừa gõ bàn phím, vừa nói, “Chúng tớ đã thỏa thuận, giai đoạn đầu theo quy luật một tuần gặp nhau bốn lần.”

Từ Vận trong lòng kinh ngạc, trên mặt không biểu hiện gì, chằm chọc nói: “Hai người đã bắt đầu tiến thêm một bước phát triển như vậy?”

“Đúng vậy.”

Ngoài cửa sổ là ban ngày ánh sáng mặt trời rực rỡ, nhưng trong đầu Từ Vận nhất thời tích tụ thành những đám mây đen, nghĩ đến việc Ninh Vi Cẩn cùng Trịnh Đình Đình phát triển thuận lợi, tâm tình cô ta đè nén tới cực điểm, lại liếc nhìn Trịnh Đình Đình, không nói thêm gì nữa.

Thời gian nghỉ trưa, Trịnh Đình Đình từ bên ngoài trở về, vừa đúng lúc gặp phải Từ Vận và chị Trương ở trên hành lang ăn điểm tâm nói chuyện phiếm.

Thanh âm chị Trương sắc bén khác thường: “Muốn chị nói à, đàn ông quan trọng nhất không phải là ngoại hình, không phải là kinh tế, mà là nghề nghiệp của anh ta, nghề nghiệp tốt ngàn vạn lần không thể tìm, cái gì bác sĩ khoa ngực, ngày ngày hưởng về phái mấy phụ nữ không mặc quần áo, sớm muộn cũng sẽ có chuyện....”

“Ai nói không phải?” Từ Vận cười cười, “Mẹ em mấy ngày trước trong điện thoại còn nhắc nhở em, có thể không quen biết bác sĩ thì đừng quen biết, bác sĩ thoát nhìn thì nghiêm chỉnh, tự hào, thật ra trong bụng toàn chuyện xấu, không nên tìm bác sĩ làm bạn trai.”

“Đúng vậy, chị thấy chuyện tình với mấy thầy thuốc chung quanh không có mấy người tốt, không phải là chia chính là cách, bản thân cứ tưởng mình tốt lắm, tính tình vô cùng ngạo mạn.”

“Vâng, loại đàn ông đó đều là cưỡi lừa tìm ngựa, hưởng chi là điều kiện tốt thế kia, bên nhau bao lâu, bây giờ em nghĩ thông suốt rồi, làm người không thể quá ngây thơ, ôm ảo tưởng không có thật, đến một lúc nào đó sẽ rất thảm.”

....

Trịnh Đình Đình làm như không nghe thấy, trực tiếp đi vào phòng làm việc, dầu gì cũng làm ở đây mấy năm rồi, nếu nói lại lời ra tiếng vào, chỉ cần không chỉ mặt gọi tên, cô lười phải đi nghĩ xem đối phương có phải đang nói mình hay không.

Chẳng qua là trở lại chỗ ngồi, trong lòng Trịnh Đình Đình có chút không thoải mái, không thoải mái không phải có liên quan tới chuyện kia, mà là thấy bất bình thay cho Ninh Vi Cẩn, đường đường là chuyên gia một lĩnh vực lại bị người ta khinh thường.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Trịnh Đình Đình cố tình soạn một tin nhắn gửi cho Ninh Vi Cẩn:

“Trước đây anh rất hăng hái đi xem mắt à?”

Nhắn xong Trịnh Đình Đình không quan tâm tới điện thoại di động nữa, ngủ thiếp đi.

Hôm sau tỉnh lại, Trịnh Đình Đình đầu tóc bù xù sờ điện thoại vừa nhìn lên, thấy một tin nhắn trả lời của Ninh Vi Cẩn:

“Anh trước đây hẹn hò nhiều có quan hệ gì tới chuyện hiện tại của chúng ta?”

Trịnh Đình Đình có cảm giác bất lực, tính tình của giáo sư Ninh khó thương lượng bây giờ thấp tới mức ngoài dự liệu của cô.

Lúc làm việc, Từ Vận lại không để ý nói với Trịnh Đình Đình: “Quan hệ của cậu và giáo sư Ninh tiến tới đâu rồi, nên hiểu rõ bối cảnh gia đình bọn họ đi, ba anh ta tên là gì làm nghề gì cũng không phải là không biết chứ? Tố có lòng nhắc nhắc nhở cậu một câu, loại gia đình như bọn họ, rất coi trọng môn đăng hộ đối, xem thường dân nghèo.”

“Phải không?” Trịnh Đình Đình lạnh lùng nói.

“Tình cảm là một chuyện, nhưng nói về hôn nhân lại là một chuyện khác, sau này cậu sẽ biết.” Từ Vận cười, “Tớ không phải

là thêu dệt thêm. Chẳng qua là giúp cậu hiểu, dù sao chúng ta cũng là đồng nghiệp sắp được hai năm rồi, tớ hiểu cậu là một cô gái tốt, nhiều chuyện nhắc nhở cậu một cái, tránh sau này cậu ném mìn thất bại”.

Trịnh Đình Đình nhìn từ vận một cái :” Cảm ơn, tớ tự biết mình đang làm gì”.

Từ Vận nhìn ra Trịnh Đình Đình đang mất hứng, nhanh chóng sửa sang lại túi văn kiện, có chút vui vẻ đứng dậy, lượn lờ đi về phía phòng uống nước.

Trịnh Đình Đình không phải là kẻ ngốc, biết suy nghĩ trong lòng Từ Vận, mặc dù các cô là cộng sự hai năm, nhưng nói về quan hệ thì chỉ hơn người xa lạ một chút, Từ Vận điển hình là cô gái thành thị có dáng vẻ ngọt ngào, có gu ăn mặc, có khí chất, mỗi lần đi ăn đều là buffe đẳng cấp năm sao, thỉnh thoảng còn dành tiền mua một cái túi hàng hiệu, trong cộng việc được cấp trên coi trọng, tốt đẹp từ bên trong, tự tin, có chí cầu tiến, cô ấy ở bên cạnh Ninh Vi Căn vô không có kết quả, đương nhiên không muốn thấy Trịnh Đình Đình và Ninh Vi Căn phát triển thuận lợi.

Hôm nay làm thêm đến sáu giờ, Trịnh Đình Đình, Từ Vận, chị Trương cùng nhau vào thang máy đi xuống, Từ Vận cười mời chị Trương đi ăn lẩu yên ương, hai người trò chuyện vui vẻ, trong thang máy lúc này vô cùng náo nhiệt.

Đi ra tới cửa công ty, Trịnh Đình Đình nghĩ là mình nhìn lầm rồi, xe Ninh Vi Căn dừng lại ở chỗ trống cách cô không quá 50m, so với lần trước còn gần hơn.

Ninh Vi Căn thấy Trịnh Đình Đình ra ngoài, lưu loát mở cửa xuống xe, hướng cô đi tới, đi tới trước mặt cô.

Từ Vận và chị Trương đi ngay sau Trịnh Đình Đình cũng rất bất ngờ, ánh mắt nhìn về phía Ninh Vi Cẩn.

“Hôm nay phải làm thêm giờ à? Anh chờ suốt hai mươi phút rồi”. Ninh Vi Cẩn nói với Trịnh Đình Đình, “còn chư ăn đúng không, muốn ăn đồ Tây hay món Trung, bây giờ anh gọi điện thoại đặt chỗ ngồi”.

“Anh chờ em năm mươi phút?”.

Ninh Vi Cẩn cười nhẹ, giọng nói ôn hòa hiếm có :“ Bây giờ đói bụng chưa? Muốn ăn món Tây hay đồ ăn Trung Quốc?”.

“Ăn đồ ăn Trung Quốc là được”. Trịnh Đình Đình trả lời đồng thời bên tai truyền tới tiếng Từ Vận và chị Trương xôn xao bàn tán.

“Cũng được”. Ninh Vi Cẩn gật đầu một cái, ngay sau đó ánh mắt lướt qua bả vai Trịnh Đình Đình, nhìn hai người phía sau lưng, thái độ lịch sự :” Hai người là đồng nghiệp của Đình Đình đúng không, cảm ơn hai người bình thường quan tâm tới cô ấy, hôm nào xin mời hai vị đi uống cà phê.”

Nói xong Ninh Vi Cẩn liền kéo tay Trịnh Đình Đình, đi tới xe, đến bên cạnh xe, anh không vội vã mở cửa xe, đi thẳng tới đuôi xe, mở cốp ra, bên trong toàn bộ đều là hoa hồng Mân Côi.

Không chỉ có một mình Trịnh Đình Đình kinh ngạc, chị Trương cũng kinh hãi :” A, giáo sư Ninh này thật sự rất có phong cách!”

Từ Vận siết chặt tay thành quả đấm, run rẩy căn môi, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Cho đến khi chiếc xe chạy đi, chị Trương vẫn còn ở đó cảm khái :”Thoạt nhìn giáo sư này rất nghiêm túc, anh ta rất thích Trịnh Đình Đình, đối với cô ấy vừa kiên nhẫn vừa quan tâm, ánh mắt và giọng nói của anh ta lúc nhìn cô ấy rất dịu dàng, chẳng khác nào đối với con nít”. Dứt lời liếc Từ

Cận bên cạnh một cái, sắc mặt cô ta rất kém, vội vàng bổ sung một câu “Đúng là pháo hoa giữa bầu trời đầy sao, đừng nóng vội, em có thể tìm được người tốt hơn nhiều”. (ý nói anh Cận là mặt trăng giữa các vì sao, người tuyệt vời, đại khái thế!!!)

Ở trên xe, Trịnh Đình Đình nói với Ninh Vi Cận :” Ninh Vi Cận, anh hôm nay quá phô trương rồi”.

“Lúc cần thiết anh cũng có thể miễn cưỡng làm mấy chuyện nhàm chán.”

“Nói thật đi, tại sao anh lại trở nên phô trương như vậy?”

“Em thử nói xem?”

Trịnh Đình Đình nghĩ thầm, cũng không phải là giúp cô lấy lại mặt mũi trước mặt đồng nghiệp đấy chứ? Bởi vì lần trước cô nói tới chuyện “chung đụng đàn ông” sao?

“Trịnh Đình Đình”.

“Vâng?”

“Anh chưa từng làm chuyện này vì bất kì một cô gái nào, bao gồm đối tượng hẹn hò trước đây.”

Trịnh Đình Đình: ”...”. Cô cũng nên cảm thấy vinh hạnh đi?

“Cho nên em không cần để ý chuyện trước đây, cũng không cần để ý tới lời người khác”. Ninh Vi Cận nghiêng đầu, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình dờ khóc dờ cười, suy nghĩ một chút nói :”Được, em không ngại, cũng không để ý tới”.

“Hoa hồng có đẹp không?”

“Rất đẹp, nhưng không cần mua nữa, hoa hồng chỉ là hoa, không phải quả”.

“Em nói hoa hồng của anh có hoa không có quả?” Âm thanh của Ninh Vi Căn hàm chứa một chút lạnh lẽo.

“Ý của em là... hoa hồng đương nhiên là rất đẹp, khiến người khác động tâm, sau này muốn tặng cũng không nên tặng nhiều như vậy, mấy bông là được rồi”. Trịnh Đình Đình vừa nói vừa len lén liếc Ninh Vi Căn một cái.

Thật là may, sắc mặt giáo sư Ninh đã hơi bớt giận, không khí lạnh lẽo xung quanh cũng giảm đi một chút.”

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Editor: Thiên An.

An xin lỗi vì đã hẹn đăng sớm nhưng mà bjo mới đăng được, công việc tùm lum quá, mấy bạn thông cảm nha!!! Có chỗ nào thấy sai nhớ nhắc để An sửa nhé, hi hi.

Cái đoạn anh chị chơi game, An thật sự đã cố sức lắm rồi!!!

* Tên khu nhà anh Căn ạ!!!

Ninh Vi Căn đã nói là làm, ngày hôm sau chóng đặt một thùng cà phê nóng hồi đến công ty Trịnh Đình Đình, tổng cộng bốn mươi cốc, đảm bảo đủ cho một công ty nhỏ hai tầng, nhân viên làm việc các ngành mỗi người một cốc.

Mùi thơm ngào ngạt, cà phê nóng hồi, thành kiến của chị Trương đối với giáo sư Ninh bỗng chốc tốt lên: “Giáo sư Ninh này thật là có khí chất, ra tay vô cùng hào phóng, làm việc rất chu đáo, ngay cả những thứ này chúng ta là đồng nghiệp của Đình Đình cũng được hưởng phúc lây.”

Từ Vận quăng xuống...., cười lạnh nói: “Một cốc cà phê coi là cái gì, đàn ông đang trong giai đoạn yêu đương đều làm như vậy sao, dùng mọi cách chủ động, vô cùng ân cần, chỉ lo nấu chín con vịt bay, đến khi thuận lợi sẽ không còn để trong lòng, đến lúc đó đừng nói một cốc cà phê nóng, chị muốn gặp anh ta một lần ngay cả bóng người cũng không tìm thấy đâu.”

Chị Trương mỉm cười, nhỏ giọng: “Em nói cũng phải, nhưng theo như tình hình bây giờ anh ta đối với Đình Đình đúng là rất nhiệt tình, chị cảm thấy anh ta chắc không phải chỉ chơi đùa một chút, có lẽ Đình Đình chính là khẩu vị của anh ta?”

Trong lòng Từ Vận khinh bỉ một cốc cà phê đã mua chuộc được, chị Trương gió chiều nào che chiều ấy, ngoài miệng nhẹ nhàng nói: “Không phải là có bề ngoài đẹp trai sao? Còn có cái gì nữa, em xem cô ta có thể đặc ý được bao lâu nữa.”

Trịnh Đình Đình chia xong cà phê, lúc trở lại, chị Trương lấy cùi chó nhẹ nhàng nhắc nhở Từ Vận, Từ Vận bất đắc dĩ không nói tiếp, vẻ mặt không cam lòng liếc mắt nhìn Trịnh Đình Đình.

“Đình Đình à, cà phê này thơm thật, mùi rất thuần túy, thay chị cảm ơn giáo sư Ninh nhé.” Chị Trương nói.

Trịnh Đình Đình gật đầu nói: “Vâng ạ.”

Cô cúi đầu lấy điện thoại di động ra, gõ một tin nhắn cho Ninh Vi Căn:

“Cà phê uống rất được, các đồng nghiệp nhờ em chuyển lời cảm ơn tới anh.”

Một lát sau, Ninh Vi Căn nhắn lại: “Không cần cảm ơn, anh cũng không phải làm vì bọn họ”

Trực tiếp không nề mặt.

Trịnh Đình Đình bất đắc dĩ lắc đầu, lại nhắn một tin nữa: “Vâng, em biết anh làm là vì em, em sẽ đáp lễ, anh muốn cái gì?”

“Đem ngày chủ nhật giao cho anh.” - Ninh Vi Căn.

Trịnh Đình Đình nhìn chăm chăm tin nhắn trả lời trên màn hình điện thoại di động, trong đầu hiện lên dáng vẻ nghiêm túc cố chấp của Ninh Vi Cẩn, không khỏi cười một tiếng, nơi nào đó trong lòng đột nhiên trở nên mềm mại, gõ một chữ : “Được.”

Mấy năm này, Trịnh Đình Đình không phải là không có người theo đuổi, chỉ là không có ai có cách theo đuổi “khác lạ” giống Ninh Vi Cẩn.

Chủ nhật, Trịnh Đình Đình đúng hẹn đem “thời gian” giao cho Ninh Vi Cẩn, hai người ở một hiệu sách có tên “Không chỉ là hiệu sách” gần Thiên Thủy Uyển* đọc sách.

Khung cảnh yên tĩnh ưu nhã, ngập tràn hương vị của sách, hai người ngồi đối diện nhau, không có trao đổi gì, chỉ là an tĩnh đọc sách.

Trịnh Đình Đình đang cầm chính là một quyển sách bán chạy của nữ tác gia người Pháp, Ninh Vi Cẩn xem là một quyển sách tham khảo, trừ bọt lá trà trong cốc phiên động, cùng tiếng thỉnh thoảng lật sách, hết thảy đều rất an tĩnh.

Cuối cùng lúc thấy hơi mệt, Trịnh Đình Đình dụi dụi con mắt, ngàng đầu nhìn Ninh Vi Cẩn, phát hiện anh vẫn như cũ, ngồi rất thẳng, sách đặt chồng chất ở trên đùi, tay phải cầm bút, tay trái nhẹ đỡ góc trái bên dưới quyển sách, nghiêm túc, chuyên tâm viết chữ lên, không chịu bất cứ ảnh hưởng của tiếng động xung quanh, ánh sáng ngoài cửa sổ xuyên qua chiếu lên mặt anh, chiếu lên hàng mi dài tới đôi môi mỏng giống như mạ lên một lớp hào quang sáng chói.

Anh thoạt nhìn rất giống một học giả bảo thủ, đang cẩn thận tỉ mỉ tiến hành nghiên cứu.

Trịnh Đình Đình nhẹ nhàng đem sách đặt ở một bên, hơi nghiêng người về phía trước, nghiêm túc nhìn anh, cô thừa hơi đếm xem trên mi mắt

anh có bao nhiêu sợi lông mi, anh đột nhiên bình tĩnh mở miệng: “Em đến tột cùng là đọc sách hay là nhìn người?”

Trịnh Đình Đình có chút ngượng ngùng: “Thì ra là anh cũng không chuyên tâm giống em, anh không nhìn em làm sao biết em đang nhìn anh.”

“Có lúc không cần trực tiếp nhìn.” Ninh Vi Cẩn ngẩng đầu, hướng về phía Trịnh Đình Đình, nghiêm mặt nói, “Anh có thể cảm giác được nhiệt độ hô hấp của em, da dẻ phát ra hơi thở cách anh bao nhiêu.”

Trịnh Đình Đình sửng sốt: “Phải không.”

“Về phần không chuyên tâm.” Ninh Vi Cẩn khép sách lại, rút bút ra bỏ vào túi, “Em ở bên cạnh anh, làm ảnh hưởng tới anh.”

Trịnh Đình Đình: “...”

“Chúng ta chơi trò chơi đi.” Ninh Vi Cẩn đưa tay chỉ một máy chơi game trên bục, đứng dậy đi tới.

Trịnh Đình Đình đi tới, Ninh Vi Cẩn để cô đứng bên trái mình, khởi động hình thức chơi, Trịnh Đình Đình nhìn thấy trò này tương tự trò mạo hiểm rừng nhiệt đới.

“Chúng ta thử nhìn một chút, xem ai tới đỉnh ngọn núi kia trước.” Ninh Vi Cẩn điều khiển một người trong trò chơi, “Người thua phải đáp ứng một yêu cầu của đối phương.”

Trịnh Đình Đình không thích trò chơi kiểu này lắm, tiến vào rừng nhiệt đới đến đoạn đường có dòng suối nhỏ kia là Ninh Vi Cẩn lấy tay dắt tay cô, ngay cả lúc cô trượt chân thiếu chút nữa rơi xuống suối, cùng là Ninh Vi Cẩn đưa tay lôi cô một cái, đi qua dòng suối nhỏ, Ninh Vi Cẩn cũng không dắt cô nữa, một mình nhanh nhẹn thao tác, càng chạy càng nhanh, Trịnh Đình Đình vẫn còn ở dòng suối nhỏ đi tới đi lui trong khoảng

100m, cô tay chân vụng về, gặp phải dã thú tránh không thoát, thỉnh thoảng có thể bị biến mất ở trong bụi cỏ bị quái thú bắt về....Nhìn khoảng cách của mình và Ninh Vi Căn trong trò chơi ngày càng xa, Trịnh Đình Đình nổi giận.

Ninh Vi Căn thì ung dung khoe mẽ: “Cái trò chơi này càng chơi càng không có ý nghĩa, không có khó khăn thì không có cảm giác thành tựu, anh còn hai mươi giây là tới điểm cuối, còn em?”

“Em còn ở thượng nguồn dòng suối.”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Có một chướng ngại vật không vượt qua được.” Trịnh Đình Đình nói, “Được rồi, đừng cười em, em biết em em chơi dốt, em nhận thua trước.”

Ninh Vi Căn cười không nói gì.

Trịnh Đình Đình vẫn còn ở đó liều mạng vượt qua chướng ngại vật, ánh mắt nhìn thấy Ninh Vi Căn trong trò chơi trở lại, anh mang cô xuyên qua chướng ngại vật.

“Anh thắng nên trở lại làm nhục em?” Trịnh Đình Đình lầu bầu.

Ninh Vi Căn rũ ánh mắt xuống, ánh sáng trên đầu anh khiến mặt nửa sáng nửa tối, giọng nói rất trầm: “Đ dẫn em cùng tiến lên.”

Trái tim Trịnh Đình Đình chột tăng nhanh một nhịp.

Thời điểm cùng nhau đứng trên đỉnh núi, Trịnh Đình Đình thở ra một hơi, buông điều khiển trò chơi ra, vẫy vẫy cánh tay ê ẩm.

“Em thua, phải đáp ứng anh một yêu cầu.

“Vâng.” Trịnh Đình Đình tình nguyện chịu thua.

“Đưa điện thoại cho anh.”

“À?”

“Anh không nhìn trộm tin nhắn và ghi chép cuộc gọi của em đâu.”

Trịnh Đình Đình đưa điện thoại cho Ninh Vi Cẩn, Ninh Vi Cẩn rất quân tử mở danh bạ ra, tìm được nick name tên mình, đem “bác sĩ Ninh” đổi thành “Ninh” sau đó đặt ở vị trí người liên lạc số một.

Trả lại cho Trịnh Đình Đình.

“.....” Trịnh Đình Đình oán thăm, cố ý như vậy có nghĩa gì.

“Rất có ý nghĩa.” Ninh Vi Cẩn đọc được suy nghĩ trong ánh mắt của Trịnh Đình Đình, nói.

Trịnh Đình Đình im lặng triệt để, cô ở trước mặt giáo sư Ninh chẳng khác nào là người trong suốt.

Ninh Vi Cẩn cảm thấy sau này Trịnh Đình Đình mở danh bạ ra, đầu tiên đã nhìn thấy tên anh, như vậy cảm giác so với bị đê bởi bao nhiêu người vô danh tốt hơn nhiều, hành động này rất có ý nghĩa, anh vừa nghĩ, tay trái phui một cái lên mu bàn tay phải.

Bởi vì “Không chỉ là tiệm sách” đang ở khu vực gần thiên thủy uyển, Ninh Vi Cẩn mời Trịnh Đình Đình đi lên ăn cơm.

Nhà họ Ninh là nhà tầng, phong cách thiết kế theo kiểu Trung Quốc, tranh sơn thủy, trạm trổ treo ngược trên trần nhà, mang lại phong cảnh khoáng đạt, giữa phòng khách và phòng bếp là một bức bình phong hình quạt độc đáo ngăn cách, khiến cho không gian có cảm giác được tăng lên, góc tường có một cái tủ đựng đồ, phía trên bày rải rác mấy vật dụng nhỏ, không gian trở nên đơn giản hơn, sạch sẽ đơn giản.

Toàn bộ phong cách khiến người ta cảm giác vô cùng thoải mái.

“Em muốn ăn cái gì?” Ninh Vi Căn cởi áo khoác ra, vắt trên ghế salon.

“Anh biết làm món gì?” Trịnh Đình Đình hỏi thẳng.

Ninh Vi Căn trầm ngâm một hồi nói: “Cơm rang.”

Trịnh Đình Đình gật đầu.

Ninh Vi Căn tự mình xuống bếp, Trịnh Đình Đình an vị ngồi trước bàn ăn chờ, bởi vì phòng ăn cùng phòng bếp thông nhau, cô có thể nhìn thấy phong thái lúc nấu ăn của giáo sư Ninh.

Tốc độ nấu ăn và tốc độ giải phẫu của Ninh Vi Căn không giống nhau, Trịnh Đình Đình thấy anh mở tủ lạnh, chậm rãi

lấy ra hai quả trứng gà, chậm rãi đặt ở trên cái thớt, cầm cà rốt lên chậm rãi thái hạt lựu.

Trịnh Đình Đình không nhịn được vui vẻ: “Anh bao lâu rồi chưa xuống bếp nấu cơm?”

“Một năm ba tháng.”

“Vậy bình thường ai sẽ ở nhà chăm sóc anh?”

“Trừ Ninh Vi Tuyền còn ai khác.”

“Anh luôn là nô dịch của em gái anh?”

“Không thể nói là nô dịch, phải nói là chăm sóc lẫn nhau.” Ninh Vi Căn thông thả nói.

“Anh có thể cắt hạt lựu nhanh lên một chút không?” Trịnh Đình Đình ngửa cổ trẻ con, động tác của Ninh Vi Căn thật sự quá chậm.

“Anh để ý tới chất lượng, không phải là tốc độ.”

Bốn mươi phút sau, bụng Trịnh Đình Đình đói kêu vang, Ninh Vi Căn rốt cuộc cũng đem hai phần cơm rang cho thêm cần tây cà rốt bưng lên, đưa một phần cho Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình nếm thử một miếng, tiếp tục nhai, cau mày: “Không phải là anh quên không cho muối đấy chứ?”

“Ăn nhẹ một chút đối với vết sẹo trên ngực em mới có lợi.”

“...” Trịnh Đình Đình bị ghen một cái, hỏi ngược lại: “Có vẻ anh rất để ý đến vết sẹo ở vị trí đó của phụ nữ.”

“Ảnh hưởng tới mỹ cảm, cảm giác cũng không tiện.” Ninh Vi Căn nhàn nhạt nói.

Trịnh Đình Đình thiếu chút nữa muốn phun ra, miễn cưỡng nuốt xuống: “Ninh Vi Căn, anh đúng là quá ra vẻ đạo mạo!”

“Đây là sự thật.” Ninh Vi Căn liếc mắt nhìn Trịnh Đình Đình, thờ ơ nói: “Bất kể sau này em kết hôn với ai, em đều phải có trách nhiệm nghiêm túc với bản thân mình.”

Trịnh Đình Đình nghe vậy để cái miệng xuống: “Nếu như anh và em sau khi chung sống phát hiện đối phương không thích hợp, vậy chúng ta liền kết thúc quan hệ như vậy?”

“Đúng vậy.”

Trịnh Đình Đình không nói.

Ninh Vi Căn lấy khăn giấy đưa cho cô, cô sau khi nhận khăn giấy xoa xoa ngón tay.

“Mạo muội hỏi một chút.” Trịnh Đình Đình nói. “Anh trước kia có bao giờ ảo tưởng trong đầu sau này sẽ sống cùng một cô gái như thế nào cả đời hay không?”

“Chính là một cô gái vừa thuận mắt.” Hai cánh tay của Ninh Vi Căn khoát lên mặt bàn, hai tay nhẹ nhàng bắt chéo, tạo thành chữ A. “Thuận mắt đến mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm cũng sẽ không chán, thuận mắt đến mức dù cho cô ấy có sai chuyện gì cũng cảm thấy có thể chịu được.”

“Anh nói thật sâu sắc.” Trịnh Đình Đình gật đầu.

“Bởi vì vốn dĩ là đơn giản như vậy.” Ninh Vi Căn nói.

Trịnh Đình Đình như có điều suy nghĩ, Ninh Vi Căn không có hỏi ngược lại cô ảo tưởng sẽ sống cả đời cùng một người đàn ông như thế nào.

Con gái chính là quá ảo tưởng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Trịnh Đình Đình giật mình, móc điện thoại trong túi ra, vừa nhìn, lại là điện thoại của Trần Tuần.

Cô vô cùng kinh ngạc, lén nhìn Ninh Vi Căn một cái, anh ấy có vẻ không quan tâm lắm. Trịnh Đình Đình lịch sự từ chối.

Thật may là Ninh Vi Căn không có nhiều chuyện hỏi cô.

Trần Tuần cũng không có gọi lại.

Cơm nước xong, Trịnh Đình Đình ở lại khoảng hai mươi phút, sau đó Ninh Vi Căn đưa cô trở về.

Ở cửa, Trịnh Đình Đình ngồi chồm hồm xuống đi giày, Ninh Vi Căn đứng tại chỗ tròn mắt nhìn cô.

Lúc Trịnh Đình Đình đứng dậy, thiếu chút nữa đụng phải Ninh Vi Căn, anh bất ngờ cách cô gần như vậy.

“Trịnh Đình Đình.” Anh vươn cánh tay, vây cô vào vách tường, cách cô rất gần, vẻ mặt trầm tĩnh, hỏi: “Em nhìn anh không vừa mắt?”

Trịnh Đình Đình từ từ lắc đầu.

“Vừa đúng, anh nhìn em cũng thuận mắt, nếu chúng ta cùng nhau thấy đối phương thuận mắt, tạm thời không có bất cứ vấn đề gì phát sinh, cũng đừng nói hai chữ chia tay.” Ninh Vi Căn bất động thanh sắc tiến lại gần cô, giọng nói tăng lên, “Hiểu không?”

Trịnh Đình Đình đột nhiên bị câu hỏi lại của anh ập tới làm kinh hãi, theo quán tính gật đầu đáp một tiếng.

“Hơn nữa, đừng ở trước mặt anh từ chối bất kỳ cuộc điện thoại nào.” Ninh Vi Căn buông tay ra, đặt vào bả vai cô, dùng sức đè xuống, sau đó thân thể áp tới.

Khí thế của anh quá to lớn, mang theo một loại tâm tình bị đè nén. Trịnh Đình Đình theo bản năng đưa tay vuốt tóc, nhưng anh chỉ có chút bất mãn đưa tay giữ cằm Trịnh Đình Đình, ngay sau đó hôn một cái lên mũi cô.

Hơi lạnh trên môi dính vào chóp mũi, khiến cô bất ngờ không kịp phòng bị dâng lên một cảm giác xa lạ, khẩn trương hưng phấn, run rẩy.

Trịnh Đình Đình nhìn anh.

“Đây là anh lấy thù lao.” Ninh Vi Căn đưa tay tinh tế sờ sờ mát xa cằm cô, giọng nói lạnh lùng: “Anh cũng không phải người nấu cơm không công.”

Ninh Vi Cẩn đưa Trịnh Đình Đình trở về, Trịnh Đình Đình lên lầu, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, lại là điện thoại của Trần Tuân, cô nhận.

“Đình Đình?” Bên đầu kia điện thoại truyền đến giọng nam nhẹ nhàng.

“Tôi vừa mới về nhà.” Trịnh Đình Đình lấy chìa khóa ra mở cửa.

“Ừ? Ăn cơm ở bên ngoài à?” Giọng nói Trần Tuân mơ hồ mang theo thoải mái vui vẻ, “Với ai.”

“Cùng một giáo sư nam.” Trịnh Đình Đình bổ sung đầy đủ. “Tôi đang cùng anh ấy sống chung, lấy kiểu hình thức tình nhân.”

Bên kia hô hấp chợt chậm lại, một lát sau, Trịnh Đình Đình nghe được tiếng hô hấp trở nên chầm rãi.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 19

An: Cái chương này thật đúng là làm khó nhau mà =.= An thật sự muốn ngắt luôn, trời ạ mấy cái thuật ngữ chuyên ngành, quá kinh khủng, đoạn đầu thì rơi nước mắt cái chuyện cũ của chị Đinh, đoạn sau thì đến là bó cánh toàn tập với anh Cấn.

Trên máy tính Trịnh Đình Đình có một file ảnh tên “C”, bên trong có mấy tấm hình của Trần Tuấn, trong đó có một bức Trần Tuấn mặc bộ quần áo xung phong màu vàng sáng, đứng ở đỉnh núi Tuyết Sơn, một tay cầm gậy leo núi, một tay cầm một đóa hoa màu tím, hướng về phía ống kính mỉm cười. Tấm hình này anh ta chụp rất đẹp, cười đến tươi chẳng khác gì ánh mặt trời sau cơn mưa, vẻ mặt mang theo một chút kiêu ngạo, khung cảnh trong hình khoáng đạt, cao trong, tựa như con người anh ta.

Sau đó, Trịnh Đình Đình hỏi Trần Tuấn là hoa trong tay anh ta cầm là hoa gì, trông đẹp thế, Trần Tuấn nói đó là hoa Đỗ Quyên nở trên núi.

Từ đó, Đỗ Quyên trở thành loài hoa mà Trịnh Đình Đình thích nhất.

Thích một người, sẽ giống tất cả những thứ liên quan tới anh ấy.

Thời gian ba năm Trần Tuấn yêu Ôn Tử Hinh, Trịnh Đình Đình hoàn toàn là không liên quan, cô không có tham dự, ảnh hưởng quá nhiều tới cuộc sống của Trần Tuấn, nhiều nhất chỉ là thỉnh thoảng vãnh tai nghe lỏm được tin tức của anh ta, cho đến mãi về sau này tình cảm của cô với Trần Tuấn chuyển dần sang phai nhạt, có lúc ở trong vườn trường nhìn thấy Trần Tuấn với Ôn Tử Hinh tay trong tay, vai sánh vai bước đi, cô cũng có thể hào phóng chào hỏi.

Đêm trước ngày tốt nghiệp Trịnh Đình Đình biết được tin Trần Tuấn và Ôn Tử Hinh chia tay, nghe nói là sự nghiệp mà Trần Tuấn xây dựng một năm nay, không có chút nào khởi sắc, còn nợ tiền bạn bè xung quanh, điều này khiến cho mẹ của Ôn Tử Hinh cực kỳ ghét, có người chính tai nghe ở một quán rượu gần trường học, vẻ mặt không vui của mẹ Ôn ngồi đối diện với Trần Tuấn, nặng nề đặt đĩa xuống: “Trần Tuấn cậu sau khi tốt nghiệp tại sao không tìm một công việc nghiêm chỉnh? Người trẻ tuổi cũng phải làm việc đến nơi đến chốn, đừng theo đuổi ước mơ viễn vông, gây dựng sự nghiệp thì quan trọng phải có năng lực và thời vận, cậu cho rằng tùy tiện như chó mèo có thể thành công sao? Nói to không bằng nói thật, bác không nhìn thấy được tương lai trên người cháu.”

Ôn Tử Hinh có một gia đình cường thế, mẹ là người thực tế, vui mừng nhất chính là nghe được con rể tương lai kiên định cam kết, ví dụ như “Cháu sẽ đến Bắc Kinh* mua phòng cho cô ấy”, “Cháu sẽ đảm bảo cuộc sống sung túc sau này cho cô ấy” vân vân, lúc bấy giờ Trần Tuấn không có khả năng làm được những điều ấy, khiến cho mẹ Ôn trong lòng ghét bỏ.

Bởi vì mẹ Ôn phản đối, Trần Tuấn và Ôn Tử Hinh chia tay, năm đó Ôn Tử Hinh đi thành phố N học cao học, hai người mỗi người đi một ngả.

Trịnh Đình Đình ở bên cạnh Trần Tuấn khoảng thời gian anh ta xây dựng sự nghiệp ngày càng gắn bó hơn, cô chú ý những tin tức liên quan tới anh ta, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm với anh ta qua QQ, dần dần, cùng đi ăn khuya, đi hát Karaoke, chơi bóng, leo núi, dần dần trở thành bạn tốt, cô mới phát hiện ra, mình vẫn còn thích Trần Tuấn, vẫn thủy chung tới tận cuối cùng, không thay đổi.

Bọn họ là như thế, thường xuyên nói chuyện phiếm đến khuya, nick trên QQ của anh ta là “Thuyền cạn chạy chậm chậm”, của cô là “Nước chảy đình đình”, cách một cái màn hình, không trở ngại đến việc cô xâm nhập tìm hiểu rõ anh ta, anh ta thích bida, bóng bàn, trượt tuyết, leo núi, anh ta thích mặc áo sơ mi vải sợi đay, bình thường hay mặc áo màu xám tro

kẻ sọc, anh ta thích các bộ phim của đạo diễn Đại Vệ, Fincher, anh ta thích nghe nhạc jazz, thường xuyên đến phòng cà phê đường Uyên Thủy đàm luận, anh ta thích đánh một quả trứng gà vào nồi cháo.....

“Vì thế em cũng xem bộ phim Mộng công hán (Dreamworks)?”

“Em không thể xem sao?”

Trịnh Đình Đình phát hiện ra tất tần tật mọi chuyện về Trần Tuấn, anh ta không chỉ là có cái danh hã, tuy không thể trở thành học trưởng Trần, anh ta cũng có thể coi là một thanh niên bình thường, sức quyến rũ chẳng khác nào những người đàn ông khác. (An: omeoi, đoạn này An mãi mới ngộ ra, đúng là chơi khó nhau mà, thà chị tgia nói xừ là: anh ta không phải chỉ có danh hã, tuy anh ta không phải siêu cấp đẹp trai nhưng cũng đủ sức làm mê đảo tất cả các bà các cô gặp ngoài đường cho xong =.=)

Lúc Trần Tuấn vừa thành lập công ty cổ phần điện tử “Duyệt Hoạt”, Trịnh Đình Đình lấy danh nghĩa muốn làm cổ đông cho anh ta sáu vạn, chuyện này khiến Trần Tuấn vô cùng cảm động, tình cảm dành cho Trịnh Đình Đình cũng dần thay đổi.

Trịnh Đình Đình coi anh ta là người như thế nào? Anh ta cũng từng suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này, bạn học, em gái, bạn bè, cô gái theo đuổi? Anh ta mơ hồ hiểu được tình cảm Trịnh Đình Đình dành cho mình, cũng nghi ngờ tình cảm của mình đối với Trịnh Đình Đình, nhưng anh ta không xác định được đáp án, hoặc nói là anh ta vô tâm, không nghiêm túc suy nghĩ về mối quan hệ của mình với Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình cũng không có cố chấp đến hỏi đáp án của Trần Tuấn, hai người liền để tự nhiên qua lại như vậy.

Không có áp lực từ phía Ôn Tử Hinh, sự nghiệp của Trần Tuấn ngược lại bắt đầu thuận buồm xuôi gió, anh ta và mười năm bạn học xây dựng công ty “Duyệt Hoạt” bắt đầu bằng công việc buôn bán trang phục phái nữ,

mỹ phẩm, đồ trang sức, đồ dùng quan trọng thường ngày, tiền đồ rất lớn, lượng tiêu thụ tăng lên, lợi nhuận sau gần một năm rưỡi, tập đoàn bán đồ dùng hằng ngày Phương Q lớn nhất thành phố H đầu tư 2000 vạn mua “Duyệt Hoạt”, cam kết tiền lương của Trần Tuần đảm nhiệm chức CEO hàng năm là tám mươi vạn, chiếm 45% cổ phần, chia lợi tức cho Phương Q sau, tạm thời Trần Tuần giữ chức vụ cao nhất chia lợi nhuận, ba quý ngạch tiêu thụ tăng vọt 3000 vạn, gây chấn động trong giới.

Lợi nhuận ba năm sau của “Duyệt Hoạt”, thành công phát hành cổ phiếu, trị giá 20 triệu đô, cả công ty đều hân hoan, chỉ có Trần Tuần là bình tĩnh lạnh lùng, anh ta mỉm cười bày tỏ: “Tôi không phải là kẻ trở thành tỉ phú sau một đêm, có ngày hôm nay, tôi lúc mười chín tuổi đã bắt đầu chuẩn bị.”

Từ lúc đó, anh ta đã trở thành một người đàn ông kim cương.

Ngay đêm đó, Trần Tuần và Trịnh Đình Đình leo lên đỉnh núi Yên Lang, hai người uống bia ăn cánh gà gói giấy bạc nướng, chuyện trò vui vẻ, cuối cùng người được mệnh danh ngàn chén không say Trần Tuần lại say mất, anh ta tựa vào bả vai Trịnh Đình Đình, nửa cười nửa nghiêm túc: “Nói thật nhé, có phải trước kia em cũng xem thường anh hay không?”

“Không có.” Trịnh Đình Đình nghiêm túc nói.

Trần Tuần nghiêng đầu cười, nhìn Trịnh Đình Đình: “Anh chưa gặp một cô gái như em bao giờ.”

“Như thế nào?”

“Rất khó hình dung, tóm lại rất đặc biệt.” Anh ta xòe bàn tay ra chậm rãi áp vào mặt Trịnh Đình Đình, da thịt mịn màng của cô khiến anh ta lưu luyến hồi lâu, tròng mắt đen hơi nheo lại, nhẹ giọng nói, “Cảm ơn em đã luôn bên cạnh anh.”

Trần Tuần lại uống một lon bia, cả người ngã ở trên cỏ, mu bàn tay đưa lên, nhìn bầu trời, khẽ lẩm bẩm: “Có lú, anh không biết tội cùng mình muốn cái gì, bước tiếp theo nên đi như thế nào, huy hoàng cùng vinh dự bây giờ có thể kéo dài bao lâu.”

Anh ta nhắm mắt lại, ngủ rồi, Trịnh Đình Đình ngồi đó nghe rõ ràng những lời anh ta nói khi say, xoay người, tròng mắt nhìn anh ta.

Anh ta đã ngáy thành tiếng, đêm ấy gió lạnh như đan vào cùng một chỗ, Trịnh Đình Đình đem áo khoác đắp lên, không tiếng động cười vui vẻ.

Buổi tối ở đỉnh núi hôm đó, cả đời này cũng khó mà quên được, nếu như bạn thăm mếu một người rất lâu rồi, bạn nhất định sẽ hiểu được loại cảm giác đó.

Không muốn dò hỏi, không muốn tìm hiểu, không muốn tác động vào, không muốn thức tỉnh trái tim của người trong lòng, chờ anh ấy tự nguyện tìm thấy.

Trịnh Đình Đình ở trước màn hình máy tính ngủ thiếp đi, thời điểm mở mắt đã là rạng sáng, cô lau nước miếng ở khóe miệng, dụi dụi con mắt.

Trên màn hình vẫn là hình của Trần Tuần, Trịnh Đình Đình ấn chuột phải chọn nút xóa.

Sau một tuần, Ninh Vi Căn bề bộn nhiều việc, không có thời gian hẹn hò cùng Trịnh Đình Đình.

Thứ bảy, Túc Minh Quyên vác túi to túi nhỏ tới chỗ Trịnh Đình Đình, sau khi để đồ, đặt mông xuống thở phì phò nói: “Mẹ sẽ không đi đâu nữa, mẹ muốn cùng ba con đình công, tại đây!”

Trịnh Đình Đình bình tĩnh bóc quýt, bày tỏ thái độ mới có như thế mà đã nhụt chí rồi.

Túc Minh Quyên thao thao bất tuyệt vừa kể nguyên nhân gây gỗ với Trịnh Văn Phó, bà ở tiệm trang sức thấy một cái lắc tay đặc biệt đẹp mắt, Trịnh Văn Phó không chịu bỏ tiền, nguyên nhân là ông ấy cảm thấy cái lắc tay này rất xấu.

Trịnh Đình Đình lau miệng một cái, lột ra hai múi quýt, nghĩ thầm quả nhiên không phải chuyện gì mới lạ, lần trước Túc Minh Quyên chạy tới đây bởi vì Trịnh Văn Phó quên không mua quà sinh nhật cho bà, lần trước nữa Túc Minh Quyên về nhà bà ngoại bởi vì bà hỏi Trịnh Văn Phó có yêu bà hay không, Trịnh Văn Phó có chút do dự, lần trước trước đó nữa Túc Minh Quyên rời nhà trốn đi bởi vì bà hỏi Trịnh Văn Phó mình có phải là tâm can bảo bối trong lòng ông không, Trịnh Văn Phó ngoảnh mặt làm ngơ.

“Ba con ông ấy không thương mẹ.” Túc Minh Quyên khóc lóc kể lể xong, sau đó lấy khăn giấy lau khô khóe mắt, lần thứ một trăm tổng kết nói.

Trịnh Đình Đình rất bình tĩnh đẩy ra một đồng vỏ quýt, ngáp một cái, mở sổ tay bên cạnh ra.

“Đình Đình, con có đang nghe mẹ nói không đấy?” Túc Minh Quyên hồ nghi, “Sao một chút để tâm cũng không cso?”

Trịnh Đình Đình bỏ cuốn sổ tay ra, thỏa hiệp: “Con bây giờ lập tức gọi điện cho Trịnh Văn Phó, để cho ba tới đón mẹ.”

“Mẹ không muốn về nhà! Trịnh Văn Phó đối với mẹ như thế, mẹ ít nhất cũng phải ở đây một tuần, để cho ông ấy hiểu ông ấy đã làm sai nghiêm trọng thế nào!”

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thì tùy mẹ.”

Túc Minh Quyên tức giận ngồi trên ghế salon trợn mắt nhìn con gái một cái.

Một giờ hai mươi phút sau, Trịnh Văn Phó tới cửa dỗ dành vợ, một lòng bày ra cái lắc tay trước mặt vợ, tự mình giúp bà đeo lên, thái độ nhún nhường thành khẩn nói xin lỗi, Túc Minh Quyên nín khóc cười một tiếng.

Nhưng mười lăm phút sau, hai người lại rùm beng.

“Trịnh Văn Phó! Ông rốt cuộc có yêu tôi hay không?”

“Không phải mỗi ngày tôi đều trả lời bà rồi sao? Bà thế nào vẫn còn hỏi vấn đề này.”

“Đừng có đánh trống lảng, ông rốt cuộc có yêu tôi hay không.”

“Yêu yêu yêu yêu yêu yêu yêu.”

“Ồ ồ, mồm miệng còn không rõ đang nói cái gì đó? Đừng cố làm ra vẻ nữa đi, nghiêm túc lại cho tôi.”

“Tôi yêu!” Trịnh Văn Phó trợn mắt nhìn Túc Minh Quyên một cái, nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói vang thấu trần nhà, “Tôi yêu bà chết mất!”

“Ông hung hãn cái gì!” Túc Minh Quyên bước đến, cầm lấy cổ áo Trịnh Văn Phó, vẻ mặt không thể nghiêm túc hơn, “Tôi hỏi ông lần nữa, tôi có phải là tiểu bảo bối trong tim ông không?”

Tiếng chuông cửa bất ngờ vang lên, Trịnh Đình Đình cầm ống nghe điện thoại lên, đến cửa nghe điện thoại.

Lại là Ninh Vi Căn.

Tiết mục ân ái kết thúc, Túc Minh Quyên trở mắt nhìn, còn Trịnh Văn Phó thì có vẻ mặt nghi ngờ.

“Anh đem cho em ít đồ ăn.” Trong tay Ninh Vi Cẩn xách theo một cái túi.

Trịnh Đình Đình nhanh chóng để anh đi vào, nhìn về phía ba mẹ giới thiệu anh: “Ba mẹ, anh ấy là Ninh Vi Cẩn, là bạn con.”

Ninh Vi Cẩn lễ phép chào hai vị Nhị lão.

Trịnh Văn Phó mỉm cười: “Mau ngồi xuống đây, Đình Đình con đi pha trà đi.”

Trịnh Đình Đình đến phòng bếp pha trà, lúc Ninh Vi Cẩn ngồi xuống, Túc Minh Quyên cười nói: “Cậu có phải à bác sĩ Ninh phẫu thuật cho Đình Đình, lần trước đã gặp ở phòng ăn Elizabeth, cháu còn nhớ bác không?”

“Nhớ ạ.” Ninh Vi Cẩn nhẹ nhàng gật đầu.

“Cậu bây giờ đang cùng Đình Đình tìm hiểu sau, cuối tuần cũng đến từ từ tiến thêm một bước rồi sao.” Túc Minh Quyên cười không khác gì kẻ trộm.

“Có biết dùng thành ngữ không vậy?” Trịnh Văn Phó ho nhẹ, “Tiến thêm từng bước để chỉ những thứ ví như trình độ học vấn từ cạn tới sâu, tiến hành theo chất lượng, trình độ đạt tới cao hơn.” Ngay sau đó nhìn Ninh Vi Cẩn hòa ái nói, “Thì ra là bác sĩ của Đình Đình, ta đã nghe Minh Quyên nhắc tới cậu, hôm nay có thể gặp được cậu thật là vui.”

“Bác trai bác gái khách khí rồi.” Ninh Vi Cẩn nhàn nhạt nói.

“Cậu bây giờ cùng Đình Đình có phải Quan hệ thế nào?” Túc Minh Quyên không nhịn được hỏi.

“Cháu cùng Đình Đình, đang trong giai đoạn tìm hiểu.” Ninh Vi Căn giải thích ngắn gọn, nói rõ trọng điểm.

Túc Minh Quyên cùng Trịnh Văn Phó ngẩn ra, ngay sau đó liếc nhìn nhau, vẻ mặt hết sức mừng rỡ.

Đến khi Trịnh Đình Đình bưng nước trà ra ngoài, nghe được Trịnh Văn Phó đang nói bóng nói gió, hỏi người trong nhà Ninh Vi Căn làm nghề gì.

Trịnh Đình Đình vội vàng nói: “Ninh Vi Căn, anh uống trà trước đi.”

Ninh Vi Căn nhận lấy trà, liếc mắt nhìn Trịnh Đình Đình, Trịnh Đình Đình cảm thấy trong lòng có chút khó nói.

Túc Minh Quyên nhìn hai người phối hợp ăn ý, không nhịn được lại hỏi: “Bác sĩ Ninh, vậy cậu cảm thấy Đình Đình nhà chúng tôi thế nào, có hợp ý cậu không?”

Trịnh Đình Đình im lặng.

Ninh Vi Căn trầm ngâm một lát sau đó nói: “Đình Đình rất hợp ý cháu.”

“Có thật không?” Túc Minh Quyên vui vẻ đến mức muốn nhảy lên, “Vậy cháu nguyện ý cưới con bé?”

“Mẹ, con sẽ gọt cho mẹ một quả táo, mẹ xem dáng vẻ của mẹ như muốn đứng lên ăn táo vậy.” Trịnh Đình Đình cầm dao gọt trái cây lên.

Túc Minh Quyên im bật.

“Mặc dù chúng cháu còn chưa đến mức nói chuyện cưới xin, nhưng nếu như chúng sống thuận lợi, cùng nhau nhất trí, dĩ nhiên là hướng tới mục tiêu đó.”

Trịnh Đình Đình sửng sốt.

Trịnh Văn Phó cười: “Bác sĩ Ninh rất nghiêm túc, nói chuyện cũng rất thành khẩn, ta rất thích cậu.”

“Cám ơn bác đã yêu thích.” Ninh Vi Căn hờ hững, vẻ mặt không thay đổi.

Trịnh Đình Đình: “.....”

Ninh Vi Căn ngồi trong phòng khách, tiếp nhận ánh mắt soi mói cùng tra khảo của hai vị phụ huynh, một lúc lâu, cổ Trịnh Đình Đình đã thấy đau, Ninh Vi Căn vẫn trả lời trôi chảy như cũ:

“Lumpe là chỉ kỹ thuật cắt bỏ khối u, là một kỹ thuật việc cắt bỏ một bộ phận ở tuyến vú, cụ thể là chỉ tính chất khu bị cắt bỏ hoặc tổ chức cắt bỏ hoàn toàn nhũ hoa đồng thời giải phẫu lấy ra bạch hạch.” (An: omeoi, An đi chết đây, bạn nào học y tra giúp An từ lumpe này với, An là An bó tay luôn!)

“Vậy sao?” Trịnh Văn Phó đẩy mắt kính lên, “Có thể nói cặn kẽ hơn một chút không?”

Trịnh Đình Đình nói chen vào: “Ba, ba lúc nào đã cảm thấy hứng thú với ý học rồi?”

“Dù sao cũng là bác sĩ Ninh chuyên môn giỏi, cậu ấy đường đường là một giáo sư, kiến thức uyên bác, chỉ dạy những kiến thức thông dụng cho chúng ta, chúng ta cũng được lợi không nhỏ.” Trịnh Văn Phó nói.

Ninh Vi Căn nói tiếng cảm ơn, tiếp tục giảng giải các triệu chứng bệnh tật lẫn kiến thức giải phẫu cho ba Trịnh.

Túc Minh Quyên nhân cơ hội trùng mắt với Trịnh Đình Đình, Trịnh Đình Đình nhìn sang, cô giơ ngón tay cái lên.

Hôm nay, Trịnh Đình Đình đưa Ninh Vi Căn xuống lầu, nói tiếng xin lỗi.

“Tại sao xin lỗi?” Ninh Vi Căn hỏi ngược lại.

“Ba em ông ấy.....Nói quá nhiều, nói chuyện với ông ấy, có phải anh mệt chết đi không?”

Ninh Vi Căn nói: “Không đâu, bác ấy rất khiêm tốn, cũng là người rất hiếu học, nói chuyện với bác ấy rất dễ.”

“... ..”

Đi xuống lầu, Ninh Vi Căn móc chìa khóa xe, xoay người: “Anh cứ tưởng trong nhà chỉ có một mình em, muốn cùng em ăn cơm tối, nếu hôm nay không có thời gian, đổi thành cuối tuần sau. Để dành thời gian cuối tuần cho anh.”

“Vâng, được ạ.”

“Anh về đây.” Ninh Vi Căn đột nhiên buông tay, giọng nói trầm thấp không ngắt quãng, “Chúng ta năm ngày rồi không gặp nhau. Năm ngày này, em không gửi tin nhắn cũng không gọi điện thoại cho anh.”

“Bởi vì anh bận rộn nhiều việc, em sợ làm phiền anh.” Trịnh Đình Đình nói, thầm nghĩ anh cũng có liên lạc cho em đâu.

“Anh đúng là bận rộn nhiều việc, nhưng thời gian nói chuyện với em vẫn có, em sợ cái gì?” Giọng nói Ninh Vi Căn lạnh nhạt.

Nói xong anh lên xe, đóng cửa kính lại, chậm rãi lái xe ra ngoài.

Trịnh Đình Đình đứng tại chỗ, suy nghĩ ý nghĩa sâu xa trong lời nói của anh.

À, chắc là anh ấy muốn cô chủ động liên lạc với anh ấy đi.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Chiều thứ tư tuần sau, Trịnh Đình Đình xin nghỉ nửa ngày đến khoa da liễu làm trị liệu, nhân tiện đến gặp Ninh Vi Cẩn.

Cô mua chút đồ ăn ở quán ăn cạnh bệnh viện.

Làm xong trị liệu, Trịnh Đình Đình đến khoa vú thì thấy có rất đông bệnh nhân đang ngồi chờ. Cô tìm một góc vắng vẻ, tựa vào tường, cúi đầu nghịch điện thoại.

Trịnh Đình Đình chờ rất lâu, đến mức cổ cũng mỏi nhừ, ngẩng đầu nhìn vẫn chưa đến ba giờ. Thấy chờ đợi anh như thế cũng không phải ý hay, cô đang nghĩ nên làm cái gì thì Ninh Vi Cẩn cùng vài một vài bệnh nhân đi ra. Anh đặt nhẹ tay lên vai một bà lão cúi đầu giải thích với bà những nơi bà cần khám.

Chờ bà lão rời đi, Ninh Vi Cẩn xoay người lại thấy Trịnh Đình Đình đang đứng dựa vào tường thì anh hơi nhíu mày.

Trịnh Đình Đình đảo mắt một chút, dùng khẩu miệng nói với anh: "Anh có thời gian không?"

Ninh Vi Cẩn đi tới chỗ Trịnh Đình Đình, hỏi cô: "Sao hôm nay em lại đến đây?"

"Chỉ thuận tiện đến thăm anh một chút thôi mà!" Trịnh Đình Đình giơ túi giấy trong tay, "Tiện thể mang cho anh chút điểm tâm."

"Trong lúc làm việc không thể ăn vặt."

"Lén lút ăn một miếng cũng không được sao?" Trịnh Đình Đình nói, "Bánh khoai môn ngon lắm đó!"

"Anh không thích ăn đồ ngọt."

"Cái này ngọt nhưng không ngán nha!" Trịnh Đình Đình kiên trì nói.

Ninh Vi Cẩn bất đắc dĩ nhận lấy, qua lớp túi giấy, ngón tay cảm nhận được nhiệt độ của đồ ăn.

"Vậy anh làm việc của mình đi, em đi trước đây!"

"Chờ anh ở quán cà phê dưới tầng một bệnh viện nhé!" Ninh Vi Cẩn nói.

Trịnh Đình Đình gật đầu.

"Ninh sư huynh." Sau lưng truyền đến một giọng nữ rõ ràng.

Trịnh Đình Đình nhìn lướt qua bả vai Ninh Vi Cẩn, thấy bác sĩ Thư khoa cấp cứu đang đứng cách đó không xa.

"Anh đi trước đây!" Ninh Vi Cẩn xoay người bước nhanh trở về.

Trịnh Đình Đình vô tình nhìn thấy ánh mắt của bác sĩ Ninh. Ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, cô hững hờ quay đầu đi.

Ninh Vi Cẩn đi tới cửa, Thư Di Nhiên mỉm cười: "Anh đang cầm cái gì thế?"

"Bạn mua cho tôi chút đồ thôi!"

"Bạn gái sao?" Thư Di Nhiên thử dò xét.

Ninh Vi Căn từ chối cho ý kiến.

Trái tim Thư Di Nhiên hơi lộ bộ. Cô ta cũng nghe chút phong thanh, dạo gần đây Ninh Vi Căn không tiếp tục đi xem mắt nữa. Tiểu Trần – Thực tập sinh ở chỗ anh nói anh đã có đối tượng rồi.

Nụ cười Thư Di Nhiên có chút cứng nhắc, nhưng chỉ mấy giây đã điều chỉnh lại được, nhỏ giọng nói với Ninh Vi Căn: "Cô bạn em bị nổi cục ở ngực, muốn nhờ anh xem một chút, cô ấy đang chờ ở bên ngoài, anh làm kiểm tra cho cô ấy trước được không?"

Ninh Vi Căn nhìn cô ta một cái, máy móc nói: "Đi đăng ký đi!"

Thư Di Nhiên cười bất đắc dĩ: "Bây giờ cũng ba rưỡi rồi, nếu còn đăng ký rồi xếp hàng, chờ đến lượt cũng đến năm giờ rồi. Anh giúp cô ấy kiểm tra trước đi, chỉ cần kiểm tra đơn giản thôi là được."

"Đi đăng ký đi!" Ninh Vi Căn nói. "Nếu không thì hôm khác. Bây giờ không xen ngang được."

Nụ cười trên môi Thư Di Nhiên càng lúc càng lúng túng, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, cho em một chút mặt mũi có được không?"

"Không được." Ninh Vi Căn đeo khẩu trang. "Chỗ của tôi có quy định riêng. Chưa bao giờ có ngoại lệ."

Thư Di Nhiên cau mày, thấy thái độ kiên quyết của Ninh Vi Căn không thể làm gì khác hơn là quay đầu rời đi. Đi đến cửa thì nhìn thấy cô gái đưa đồ điểm tâm cho Ninh Vi Căn đang đi xuống cầu thang, bóng lưng thon thả, xinh đẹp, trong lòng cô ta không rõ cảm giác gì.

Thư Di Nhiên suy nghĩ một hồi, cắn cắn môi, lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc. Vừa bấm số, sắc mặt cô ta vẫn bình tĩnh đi tới góc phòng.

"Dì Ân ạ? Con là Di Nhiên ạ." Thư Di Nhiên mỉm cười nói, "Con muốn hỏi dì một chuyện ạ. Có phải Ninh sư huynh có bạn gái rồi không ạ?"

"Chuyện này ta không rõ cho lắm. Ninh Vi Cẩn chưa bao giờ kể cho dì nghe về chuyện tình cảm của nó cả." Đầu dây bên kia, giọng nói của Ân Phi cực kỳ nhẹ nhàng.

"Vừa rồi con thấy một cô gái đến bệnh viên đưa cho anh ấy chút điểm tâm. Hai người còn nói chuyện, thái độ cũng rất thân mật đó ạ."

"Có thật không?" Ân Phi chần chờ, hỏi ngược lại, "Con không nhìn lầm đó chứ?"

"Sao con có thể nhìn lầm được ạ!" Thư Di Nhiên cười cười, "Dì Ân à, nếu có tin gì, dì nhớ nói cho con biết nhé. Người khác thì không biết, dì còn không rõ sao? Con quen với Ninh sư huynh đã bảy năm rồi. Nếu không có kết quả gì, con thật sự không chịu được đâu."

"Di Nhiên, con đừng gấp." Ân Phi cười an ủi, nhỏ giọng nói, "Buổi tối, dì sẽ hỏi chú Ninh giúp con. Nếu có tin gì dì sẽ báo lại cho con ngay. Còn nữa, tình cảm của con đối với Ninh Vi Cẩn sao dì lại không biết chứ? Nếu dì có thể giúp được chắc chắn sẽ không từ chối con đâu."

"Vâng, con cảm ơn dì Ân."

Thư Di Nhiên cúp điện thoại, ánh mắt thu lại một chút, xoay người đi nhanh về phía trước.

Trịnh Đình Đình ngồi ở quán cà phê khoảng hai giờ mới thấy Ninh Vi Cẩn xuống. Nhân viên phục vụ thấy giáo sư Ninh đi tới thì cực kỳ kinh ngạc.

"Khám xong rồi ạ?" Trịnh Đình Đình lấy tai nghe xuống, ngẩng đầu nhìn Ninh Vi Cẩn đã mặc quần áo bình thường.

"Xong rồi." Trong ánh mắt Ninh Vi Căn ẩn chứa ý cười, "Đợi lâu rồi đúng không?"

"Không có gì ạ. Ai bảo giáo sư Ninh rất nổi tiếng nên em không thể làm gì khác xếp hàng chờ đến lượt thôi."

"Đi thôi." Ninh Vi Căn rất tự nhiên mà cầm lấy tay cô, "Anh dẫn em đi ăn cơm."

"VẬY CHỖ BÁNH KHOAI MÔN KIA ĐÂU RỒI Ạ? ANH ĐÃ ĂN CHƯA?"

"BỊ MẤY CÔ Y TÁ LẤY MẮT RỒI!"

"Anh không ăn được cái nào sao?"

"CÓ NẾM THỬ MỘT CÁI!"

"Ngon không ạ?"

"Cũng không tệ lắm!"

Có thể nghe được mấy chữ "Cũng không tệ lắm" từ miệng giáo sư Ninh, Trịnh Đình Đình đã cảm thấy rất hài lòng.

Hai người dắt tay nhau đi ra cửa bệnh viện để lại nhân viên phục vụ nghẹn họng nhìn trân trối. Cô chắc không nhìn lầm nha. Giáo sư Ninh vậy mà chủ động cầm tay bạn gái? Không phải anh ấy cực kỳ thích sạch sẽ sao? Vừa rồi, cô gái kia mới ăn hết hai gói khoai tây chiên, ăn xong còn chưa kịp rửa tay bằng xà phòng đâu nha!

Ninh Vi Căn dẫn Trịnh Đình Đình đến một hẻm nhỏ ăn cơm niêu, Trịnh Đình Đình vừa ăn vừa hỏi: "Vừa rồi em thấy anh và nữ chính trong chuyện anh hùng cứu mỹ nhân lần trước nói chuyện với nhau nha. Anh thành thật khai báo cho em, quan hệ giữa hai người là sao?"

Ninh Vi Căn suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại: "Thư Di Nhiên sao?"

"Tên cô ấy là Thư Di Nhiên sao?"

"Đúng thế. Cô ấy học chung đại học với anh, cùng viện nghiên cứu nữa. Cũng có thể coi là đàn em." Ninh Vi Căn giải thích bằng giọng điệu bình thản.

"Cô ấy thích anh đúng không?"

Ninh Vi Căn ngược mắt nhìn cô: "Sao em lại nói như thế?"

"Em cũng là phụ nữ nha. Phụ nữ rất hiểu phụ nữ, có thể nhìn thấu được ánh mắt của cô ấy."

"Cô ấy thích ai, ghét người nào, anh cũng không rõ ràng cho lắm!"

"Sao anh có thể không rõ ràng cho lắm chứ?" Trịnh Đình Đình cầm muống gõ vào thành bát, "Anh và cô ấy biết nhau lâu như thế, nhất định anh sẽ biết rõ tình cảm của cô ấy với anh, chỉ là anh làm bộ như không biết thôi.Đàn ông không phải toàn như thế sao? Có lúc không chấp nhận nhưng cũng không từ chối. Thái độ mập mờ hưởng thụ sự tồn tại của đối phương."

Chẳng khác gì nàng và Trần Tuần cả.

"Em quen biết nhiều đàn ông, hiểu biết về họ sao?" Ninh Vi Căn nhìn cô, lạnh lùng nói, "Rõ ràng là không có nhiều kinh nghiệm, cũng đừng tự coi mình là chuyên gia như thế chứ!"

Trịnh Đình Đình trầm mặc.

Ninh Vi Căn đứng dậy, rời bàn đi, nhàn nhạt nói một câu, "Anh đi ra đây một lát, em chờ ở đây!"

Trịnh Đình Đình nhìn theo bóng dáng cao to của Ninh Vi Cẩn đi về phía cửa. tay phải sờ vào túi áo, dường như anh đang tìm thuốc lá.

Bên trong nhà hàng rất náo nhiệt, bàn ngay cạnh có một đôi tình nhân đang nói chuyện. Phục vụ bưng khay đi qua đi lại, tiếng nhạc êm ái vang lên. Trịnh Đình Đình cúi đầu nhìn bát cơm trước mặt, bỗng nhiên cô cảm thấy chẳng có chút khẩu vị nào.

Cô không biết tại sao mình lại gán tội cho Ninh Vi Cẩn như vậy, chẳng lẽ chỉ vì Trần Tuần đối xử với cô không tốt sao? Hay do đã đọc trên báo chí, ti vi, internet về những chuyện tình yêu, rồi có không mấy người đàn ông có tình cảm mập mờ.

Thật ra, đến khi bình tĩnh lại, Trịnh Đình Đình đã ý thức được cô quá thật quá đáng, Ninh Vi Cẩn không phải loại đàn ông như thế. Nếu như anh muốn chơi trò mập mờ anh sẽ không tỏ thái độ lạnh lùng, cứng rắn. không nề mặt thậm chí khinh thường với đối tượng hẹn hò mà cảm thấy không vừa mắt. Anh không phải loại đàn ông đó.

Lúc Ninh Vi Cẩn trở lại, trên người anh có phảng phất mùi thuốc lá nhàn nhạt.

"Xin lỗi." Trịnh Đình Đình chủ động mở miệng nhận sai, "Em không nên nói như thế."

Ninh Vi Cẩn không nói gì.

"Được rồi mà! Em tin anh không biết cô ấy có tình cảm với anh." Trịnh Đình Đình vươn tay kéo kéo tay áo Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn vươn tay phải, ngăn ngón tay của cô lại, rụt tay về.

"Phải làm thế nào anh mới hết giận ạ?"

"Ai nói anh giận?" Giọng nói Ninh Vi Cẩn lạnh nhạt sương mù.

"Vẻ mặt của anh hiện giờ không phải đang tức giận thì là gì đây?"

"Nếu như anh giận thì sẽ không quay lại đâu!" Ninh Vi Cẩn nói, "Chỉ bằng những lời vừa rồi của em vẫn chưa đến mức chọc giận anh đâu!"

"Vậy phải như thế nào mới có thể khiến anh tức giận chứ?" Trịnh Đình Đình tò mò.

"Hả? Em muốn thử không?" Trong giọng nói của Ninh Vi Cẩn đã có chút lạnh lẽo.

Trịnh Đình Đình im lặng.

"Đồ ăn nguội rồi, đừng ăn nữa." Ninh Vi Cẩn vẫy vẫy tay, kêu phục vụ tới, gọi thêm một phần cơm niêu khác.

Trong lúc đó, Trịnh Đình Đình vẫn đưa tay kéo áo Ninh Vi Cẩn. Ninh Vi Cẩn vẫn lần lượt ngăn bàn tay của cô, vuốt lại tay áo mình. Nhưng sau bảy tám lần, anh mặc kệ cho Trịnh Đình Đình động tay động chân, không bài xích nữa.

Trịnh Đình Đình nghĩ thầm, có phải là anh bớt giận rồi không nhỉ?

Ninh Vi Cẩn đưa Trịnh Đình Đình trở về, đến khu nhà trọ của cô, Trịnh Đình Đình vừa định xuống xe thì không thể nào mở được cửa, quay đầu nhìn lại, Ninh Vi Cẩn đang ngồi trên vị trí lái, tay đặt trên vô lăng cực kỳ ưu nhã.

"Ninh Vi Cẩn?"

Ninh Vi Cẩn mới chậm rãi vươn tay mở khóa.

"Lần sau gặp!" Trịnh Đình Đình nói.

Một giây kế tiếp, Trịnh Đình Đình bị Ninh Vi Cẩn kéo qua, cô không kịp chuẩn bị đã dựa sát vào người anh. Một tay anh đặt trên eo cô, một tay đặt trên bả vai, hơi dùng lực một chút, sắc mặt ngưng trọng, nhỏ giọng nói: "Trịnh Đình Đình! Lá gan của em không nhỏ đâu!"

Bàn tay anh đặt trên vai cô nhẹ nhàng vuốt ve lên đến cổ, đến chiếc cằm tinh xảo, ánh mắt chăm chú nhìn: "Đang ở chung với anh mà còn có thời gian nghĩ đến tên đàn ông khác!"

Trịnh Đình Đình mở lớn mắt, cả người bị cuốn vào tròng mắt đen của Ninh Vi Cẩn.

Ngón tay Ninh Vi Cẩn nhẹ nhàng vuốt ve trên môi cô, sau đó dừng lại một chút cạy mở đôi môi kia, ngón tay khác thì khẽ nâng cằm cô lên, đôi môi trơn bóng mê người khẽ mở, giống như đang mời gọi anh. Anh cau mày, nuốt nước miếng, sau đó cúi người xuống, chuẩn xác hôn lên đôi môi kia.

Đôi môi Ninh Vi Cẩn rất lạnh nhưng đầu lưỡi lại rất nóng, dễ dàng công thành mà tìm được lưỡi cô, không để cô có cơ hội chạy trốn mà xâm nhập dây dưa.

Trịnh Đình Đình bị áp chế trong góc rồi bị Ninh Vi Cẩn hôn đến hít thở không thông thì nhú mày. Mà Ninh Vi Cẩn từng chút một ép sát, cũng không hề lui lại. Bàn tay đặt trên eo cô, chậm rãi dịch lên trên, đến trước ngực cô, cách lớp quần áo mềm mại khiến khuôn mặt Trịnh Đình Đình muốn nhỏ máu.

Lấy được phản ứng của cô, anh rũ mắt xuống, bàn tay thon dài, lạnh lẽo bao trùm lên một bên tròn trịa của cô.

Trịnh Đình Đình nhú mày, cô cũng không chịu nổi, cả người như sắp ngã gục xuống.

Ninh Vi Căn buông cánh môi cô ra, cô vội vàng hít thở, mắt nhìn thấy vết máu trên môi Ninh Vi Căn mà cô vô tình cắn anh.

Ngực Trịnh Đình Đình phập phồng không thôi, mà một bàn tay của Ninh Vi Căn vẫn đặt lên một bên cao ngất của cô, anh lưu luyến mãi không rời. Tròng mắt thường thức cảnh đẹp chỉ thuộc về riêng anh mà thôi: tóc đen, da trắng như tuyết, đôi môi đỏ thắm, bộ ngực mê người phập phồng, hơi thở ngọt ngào, đúng là sự hấp dẫn trí mạng.

Sau một hồi khi đã hưởng dụng đủ, anh buông tay, lấy giấy ăn lau vết máu trên môi, lại trở về ghế lái, giọng nói có chút khàn khàn: "Lập tức xuống xe!"

Trịnh Đình Đình nhìn anh.

Ninh Vi Căn ngẩng đầu nhìn cô, cố gắng khắc chế cảm xúc, lạnh nhạt nói: "Hay là em muốn? Nếu như em muốn thì anh cũng không ngại đâu."

Trịnh Đình Đình lập tức mở cửa xuống xe.

Ninh Vi Căn yên lặng ngồi ở ghế lái, lấy ra một bao thuốc lá, đốt một điếu, đưa lên môi.

Khói trắng nhàn nhạt phủ lên bả vai rộng lớn và bao quanh ngũ quan của anh. Anh chậm rãi hít một hơi, lại thở ra. Sau khi lập lại vài lần thì dập tắt điếu thuốc.

Đêm nay, Trịnh Đình Đình ngủ không được ngon, chưa đến năm giờ đã tỉnh lại, cô nhìn trần nhà, nhớ lại hình ảnh tối qua.

Cô xác định lúc Ninh Vi Căn có hành động như vậy, trái tim của cô cũng bị anh nắm được rồi.

Một lúc đó, cô thật sự cảm thấy sợ hãi.

Gió thổi khiến rèm cửa sổ vén lên một góc, ánh mặt trời chiếu vào rực rỡ. Trịnh Đình Đình xoay người, với lấy điện thoại trên bàn. Màn hình vừa sáng lên, có một tin nhắn.

"Đình Đình, anh về rồi. Anh có chuyện muốn nói với em." — Trần Tuấn.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Thời gian nghỉ trưa, thú vui tao nhã chính là được ăn một chút đồ ngọt ở nhà hàng.

Trịnh Đình Đình không để ý lật cuốn thực đơn dày trên bàn.

Lúc Trần Tuần đẩy cửa tiến vào, chiếc chuông gió trên cửa phát ra âm thanh “linh linh”, giống như dùi dằng nhẹ tay phủ bên tai.

Trần Tuần ăn mặc rất đơn giản, áo sơ mi kẻ sọc màu xám, quần tây đen, một bộ dáng sạch sẽ, lưu loát; khi anh ta đi vào không tốn chút thời gian nào, đã phát hiện ra vị trí chỗ ngồi của Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình đặt thực đơn xuống, nhẹ nhàng hướng anh ta gật đầu một cái.

Mấy tháng không gặp, Trần Tuần hình như gầy đi, dưới mắt có vết thâm, khóe mắt sâu hơn, ngũ qua anh tuần lại càng rõ nét. Sau khi ngồi xuống anh ta mỉm cười: “Ăn cơm rồi?”

“Ăn ở căng-tin công ty rồi.”

“Vậy gọi đồ uống.” Trần Tuần gọi phục vụ tới, sau đó gọi cho Trịnh Đình Đình nước sữa dừa, cho mình một cốc trà chanh.

Phục vụ kẹp hóa đơn vào trong cuốn thực đơn trên bàn, sau đó lui ra.

“Tình huống của Tử Hình nằm ngoài kế hoạch, qua điều trị đã từ từ bình phục, qua một thời gian nữa có thể đi lại được, tâm trạng cũng đã ổn

định hơn.” Trần Tuần chậm rãi nói, “Nhiệm vụ của anh coi như là đã hoàn thành.”

“Hoàn thành nhiệm vụ? Anh không định chăm sóc cô ấy nữa sao?”

Trần Tuần đưa hai cánh tay lên, nhìn Trịnh Đình Đình, nghiêm túc nói: “Trải qua mấy ngày chung sống, anh phát hiện tình cảm của mình dành cho cô ấy trước kia đã không còn, anh không biết là do cô ấy thay đổi hay do anh thay đổi, tóm lại, anh cùng cô ấy không thể tiếp tục được nữa. Quá khứ chính là quá khứ.”

Trịnh Đình Đình trầm mặc.

“Anh cũng có cuộc sống khá tốt, hướng về phía trước.” Trong lúc nói chuyện tầm mắt của Trần Tuần không rời khỏi mặt Trịnh Đình Đình một giây nào.

“Em tôn trọng quyết định của anh.” Trịnh Đình Đình gật đầu một cái.

“Đình Đình.” Trong mắt Trần Tuần hiện lên sự vui vẻ, giọng nói ôn hòa, “Trong khoảng thời gian anh rời đi không có liên lạc với em, em không tức giận chứ?”

“Lúc mới bắt đầu cũng tức giận một chút, nhưng bây giờ hết rồi.”

Trần Tuần vui vẻ không thôi, một lát sau anh ta giống như vô tình hỏi: “Em có bạn mới?”

“Đúng vậy”

“Anh ta làm nghề gì?”

“Bác sĩ.”

“Bên nhau thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, anh ấy rất nghiêm túc, cũng rất chân thành.”

Trần Tuần dừng một chút, tiếp tục hỏi: “Em thích anh ta?”

Trịnh Đình Đình nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Em ở bên cạnh anh ấy rất vui vẻ.”

Nói chuyện được một lúc, không khí dần dần hạ xuống.

Phục vụ đem đồ uống lên, Trịnh Đình Đình nhấp một hơi nước sữa dừa tươi, lành lạnh, ngọt ngọt, mấy hạt tròn tròn be bé trôi vòng quanh ly.

Trần Tuần không uống, đưa tay cầm lấy cái ly trong suốt, an tĩnh nhìn hình ảnh phóng đại của bản thân, một lúc sau buông ra, trên vách ly một bên hiện lên bốn dấu vân tay.

“Đình Đình.” Anh ta mở miệng, “Anh biết em đang tức giận, trách anh đi lâu như vậy, bây giờ mới quay trở về tìm em, nhưng do không xử lý tốt mọi chuyện trước kia, em làm sao dám tìm em, anh tìm em biết nói gì? Cho nên trong khoảng thời gian này anh không liên lạc với em. Không phải xử lý công việc, không phải xã giao, anh hoàn toàn bình tâm lại, mỗi ngày đều anh muốn nhất chính là anh và em ở bên nhau. Mấy năm nay chúng ta bên nhau rất vui vẻ, trừ em ra, anh cũng không có mối quan hệ với bạn khác phái nào, điểm này em cũng biết mà.” Anh ta dừng lại một chút, giọng nói hơi trầm xuống, “Anh sau này cũng sẽ không tìm bạn gái khác, em hiểu không?”

Trịnh Đình Đình để ly nước xuống, có chút xa lạ nhìn Trần Tuần.

Trần Tuần xòe bàn tay ra, phủ lên bàn tay của Trịnh Đình Đình: “Đình Đình, cho anh một cơ hội, anh sẽ không làm em thất vọng.”

Trịnh Đình Đình rút tay về: “Em vừa nói với anh rồi, em đang qua lại với người khác rồi.”

“Anh biết.” Trần Tuần nói, “VẬY anh cùng anh ta cạnh tranh được không? Anh nghĩ anh sẽ không thua kém anh ta, chỉ bằng quen biết nhiều năm giữa chúng ta, anh hoàn toàn có lợi thế dành được phần thắng.”

Trịnh Đình Đình lắc đầu: “Chính bởi vì chúng ta quen biết trong thời gian quá dài, em và anh.... nói như thế nào được, em cùng anh ấy bên nhau sẽ đơn giản hơn rất nhiều.”

Trần Tuần từng có Ôn Tử Hinh, ở đại học người người đều bình chọn cho họ là đôi Kim đồng ngọc nữ, Ôn Tử Hinh lại còn sinh non vì Trần Tuần, quan hệ của bọn họ rắc rối như vậy, giống như Quỳnh Dao từng nói, đã từng có quá khứ như vậy, Ôn Tử Hinh sẽ mãi mãi tồn tại giữa họ.

Lấy ví dụ như lần này Ôn Tử Hinh bị thương, Trần Tuần không nói hai lời liền chạy tới thành phố N.

“Anh sẽ không liên lạc với Ôn Tử Hinh nữa, anh hứa, quan hệ giữa anh và cô ấy đã kết thúc rồi.” Trần Tuần nói.

Trịnh Đình Đình trầm mặc lần nữa, một lúc sau lắc đầu: “Dù sao đối tượng hiện tại của em cũng rất tốt, cần phải nghiêm túc, chuyên tâm một chút, cho nên em không thể đồng ý với anh.”

Vẻ mặt Trần Tuần bình tĩnh, không gật đầu, cũng không lắc đầu, cầm ly trà lên uống một hớp, không nói thêm gì nữa.

Bọn họ ngồi hơn một giờ, cho đến lúc, Trịnh Đình Đình phải về công ty làm, lúc Trần Tuần đứng dậy tính tiền vô tình nói ra một câu: “Em sợ anh sẽ lần nữa bỏ đi mà không lời từ biệt?”

Trịnh Đình Đình không trả lời, cô đi thẳng ra ngoài, đẩy cửa ra, chuông gió trên cửa lại phát ra tiếng “linh linh” lần nữa.

Trần Tuần đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Trịnh Đình Đình.

*

Lúc Trịnh Đình Đình vào QQ, cửa sổ bên phải nhảy ra một cái đầu hai sừng.

Tuyền tuyền không phải toàn toàn: giáo sư Ninh từ tối hôm qua sau khi trở về cả người phát ra hàn khí, có phải do cậu đã làm gì không?

Trịnh Đình Đình sửng sốt, không cần tận mắt nhìn thấy, cô cũng có thể tưởng tượng ra nét mặt lạnh như băng của Ninh Vi Cẩn.

Nước chảy đình đình: Phải không? Chắc tại tớ nói sai cái gì.

Tuyền tuyền không phải toàn toàn: cậu nói cái gì (⊙ o ⊙)?

Nước chảy đình đình: tớ hoài nghi anh ấy và nữ bác sĩ khoa cấp cứu trong bệnh viện có quan hệ mờ ám.

Tuyền tuyền không phải toàn toàn: Thư Di Nhiên?

Nước chảy đình đình: ừ.

Tuyền tuyền không phải toàn toàn: ha ha ha ha, cậu quá lo lắng rồi, cái cô Thư Di Nhiên đó chính là cực phẩm trăm năm mới có, để tớ nghĩ xem bao nhiêu năm rồi, tớ nghĩ là, ít nhất cũng phải năm năm trở lên, cô ta vẫn không quen một người bạn trai nào cả, chỉ YY anh tớ, có thể còn mắc chứng ảo tưởng, nhưng mà anh trai tớ thật sự chưa bao giờ quan tâm tới cô ta.

Nước chảy đình đình: ừ, do tớ nhất thời xúc động nói sai, sau đó cẩn thận nghĩ lại, anh ấy xác thực là coi thường quan hệ mờ ám.

Tuyển tuyển không phải toàn toàn: yên tâm đi, anh tở hoàn toàn không thích cái loại hình tượng cao quý đó, cái cô Thư Di Nhiên kia tở cũng không thích, nguyên nhân chủ yếu là do mẹ của cô ta và Ân Phi là bạn thân, cậu nghĩ xem loại người như Ân Phi, thì bạn thân có cái gì tốt, tở mới không cần loại người như bọn họ kết thân.

Trịnh Đình Đình không nghĩ tới vẫn tồn tại loại quan hệ này.

Tuyển tuyển không phải toàn toàn: tóm lại cậu yên tâm, dù cho cái thế giới này chỉ còn một mình Thư Di Nhiên là con gái, anh tở cũng sẽ không để ý tới cô ta.

Nước chảy đình đình: ừ.

Tuyển tuyển không phải toàn toàn: được rồi, cậu đừng ghen, tở đi nhắc nhở anh tở một cái, để sau này anh ấy ít nói chuyện với Thư Di Nhiên đi.

Nước chảy đình đình: ừ.

Gõ theo quán tính chào tạm biệt, Trịnh Đình Đình “ách” một cái, không đúng, đây gọi là ghen sao? Cũng không phải là đi.....

Bên kia, Ninh Vi Tuyển nhảy từng bước dài tới cửa thư phòng, trực tiếp đẩy cửa ra đi vào, thấy Ninh Vi Căn đang sao chép một điện tâm đồ, nhỏ giọng: “Có thời gian rảnh không? Tìm anh nói chuyện phiếm.”

“Anh bây giờ không có thời gian.”

“Nói về Đình Đình.”

Ninh Vi Căn đang viết bản thảo não bộ chôi chảy đầu ngọn bút đột nhiên dừng lại.

Ninh Vi Tuyên cười đóng cửa lại, đi tới bên cạnh anh trai, cúi người xuống, cùi chỏ đặt trên mặt bàn, trợn to hai mắt như nghiên cứu Ninh Vi Căn, sau đó than thở: “Chuyện yêu đương của anh đúng là quá kém..... Đinh Đinh nói với em, cô ấy nghi ngờ anh cùng với Thư Di Nhiên mập mờ, anh lại còn không vui vẻ, làm mặt lạnh với cô ấy.....? Anh sao lại như vậy chứ, cô ấy đây là đang ghen, anh hiểu không? Tâm tư và cặp mắt của phụ nữ đều rất nhỏ, cảm giác an toàn rất thấp, nhất là lúc quan hệ không ổn định nhìn thấy anh cùng cô gái khác ở chung một chỗ, nhất định sẽ không vui, lúc này anh cần đi dỗ dành, an ủi, hứa bảo đảm, làm cho cô ấy yên tâm, anh chẳng những không thèm làm như vậy lại còn mặt lạnh.....”

Ninh Vi Căn không lên tiếng.

Ninh Vi Tuyên tiếp tục trừng anh.

“Nói xong chưa?” Ninh Vi Căn lạnh giọng.

Ninh Vi Tuyên bĩu môi liếc anh một cái, lầm bầm một tiếng “Gỗ mục đúng là không thể đẽo”, xoay người ra khỏi phòng.

Ninh Vi Căn vốn không chuyên tâm, đã cố sức ở thư phòng viết luận văn, lại bị Ninh Vi Tuyên đột nhiên xuất hiện một phen lí luận khiến cho trong lòng cảm thấy có chút khác thường, anh đặt bút xuống, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, vén một góc rèm lên, ánh mắt trầm tĩnh nhìn bóng đêm bên ngoài.

Cô ấy ghen sao?

Cô ấy cũng không phải là ghen.

Hình ảnh đầu tiên hiện lên chính là một màn diêm lệ đêm đó, khi cô ở dưới anh, làn da trắng như tuyết, môi màu đỏ sẫm, ngực phập phồng lên xuống. Một khắc kia, anh thấy cô né tránh, anh có một loại xúc động muốn vươn tay bóp chết cô.

Bốn ngày sau, Ninh Vi Cẩn chủ động liên lạc với Trịnh Đình Đình, lời ít ý nhiều nói một câu: tuần này em để dành thời gian cho anh.

Trịnh Đình Đình nhả lại một tiếng “Được”.

“Anh dẫn em đi gặp ông bà anh, em có muốn không?”

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút, nhả lại “Được.”

“Có thể qua đêm được không?”

Trịnh Đình Đình sửng sốt, sau đó gõ ra hai chữ hỏi lại: “Qua đêm?”

“Bên kia có rất nhiều phòng, tùy em chọn một phòng ngủ.”

Ông bà Ninh Vi Cẩn ở thành phố H cách thành phố N một thị trấn, thị trấn đó diện tích chưa tới 100 km², nhà họ Ân là một nhà vô cùng có thể lực ở đây, đây cũng là một nơi ở rất nổi tiếng.

Kiến trúc nhà cổ quay hướng tây đông có song song ba nóc nhà, nhất là phía tây có một cái nhà mái ngói độc lập, bên cạnh sông, điển hình của lối kiến trúc truyền thống đặc sắc, lấy đá, gỗ, làm nguyên liệu chính, gỗ khung làm chủ đạo, mép cửa sổ, trên bức tường có chạm trổ tinh tế.

Năm đó, Ân Nghi gả cho Ninh Thanh Túc, đi ra khỏi trấn này, Ân Phi cũng đi theo chị gái đến thành phố H định cư, bà ngoại ông ngoại Ninh Vi Cẩn, sau khi qua đời, nhà này chỉ còn lại ba người giúp việc già, trừ dịp Tết, Ninh Vi Cẩn đem Ninh Vi Tuyên trở lại một lần, còn lại phần lớn thời gian, bọn họ rất ít khi trở về. Vì vậy, người giúp việc già lúc nhìn thấy cậu chủ Ninh mang theo một cô gái xinh đẹp tới đây, cũng vô cùng bất ngờ, trực giác biết thân phận của cô gái này không đơn giản.

Người giúp việc già sắc mặt hòa ái hỏi Trịnh Đình Đình tên là gì, Trịnh Đình Đình cười trả lời: “Cháu họ Trịnh, tên có hai chữ, Đình Đình,

Đình trong dạn dò.”

“Cháu là bạn của cậu chủ Ninh?”

Trịnh Đình Đình gật đầu.

“Các cháu quen biết lâu rồi?” Người giúp việc già nhiệt tình hỏi.

Trịnh Đình Đình biết bà muốn hỏi chuyện gì, suy nghĩ một chút nói: “Chúng cháu quen biết chưa lâu, gần đây gặp mặt tương đối thường xuyên.”

Người giúp việc già trong lòng sáng tỏ, nguyên lai chính xác là bạn gái cậu chủ Ninh.

Ninh Vi Cẩn mang theo Trịnh Đình Đình đi thăm nhà cũ một vòng, bao gồm gian phòng trước kia của anh, phòng của anh ở hướng nam, ánh sáng rất tốt, ánh mặt trời nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ vào phòng, những hoa văn tự nhiên sần gỗ ánh lên màu vàng kim vô cùng đẹp mắt, trong phòng bài trí đơn giản, tỉ mỉ mà không thừa thãi. Bàn đọc sách, tủ sách cùng giá đỡ một tầng riêng biệt, trong không khí thoang thoảng mùi quả mâm xôi mát mẻ.

Ánh mắt Trịnh Đình Đình rơi vào một con thỏ sứ nhỏ trên bệ cửa sổ, lập tức bước tới cầm lên thưởng thức: “Đây là đồ chơi lúc nhỏ của anh?”

“Ừ.”

“Đáng yêu quá.”

“Thích thì giữ lấy mà chơi.”

“Thật chứ? Em có thể mang nó đi?” Trịnh Đình Đình quơ quơ con thỏ trong tay.

“Một món đồ chơi nhỏ thôi mà, anh có cái gì không đành lòng bỏ những thứ yêu thích chứ?”

Trịnh Đình Đình rất thích những món đồ chơi nhỏ xinh như thế này, mỗi lần nhìn thấy đều như thấy bảo bối, trong lòng vui rạo rức.

“Phòng của em ở cách vách.” Ninh Vi Cẩn chỉ chỉ, “Đã dọn trước để dì dọn dẹp sạch sẽ rồi, đã đổi lại đệm và chăn mới rồi.”

Thật ra thì dì nguyện ý để cho bạn của cậu chủ Ninh ở phòng khách cuối hành lang lầu một, Ninh Vi Cẩn lại nói, không cần, để cho cô ấy ngủ bên cạnh phòng anh.

Đến giờ cơm tối, Ninh Vi Cẩn, Trịnh Đình Đình cùng ba người giúp việc già ngồi ăn ở chiếc bàn dài trước viện, đưa thêm mấy cái ghế, vây quanh ngồi xuống ăn cơm, món ăn rất phong phú, có cá bạch thủy hấp, lươn xào ốc đồng, trai sông hấp đậu hũ,

nấm hương xào tái, canh tế thái tươi (cây vị thuốc) thịt viên, chân giò lợn hầm, canh đậu tương cá chạch, mỗi món đều rất tươi ngon.

Trịnh Đình Đình đang uống canh, nhìn thấy bát cơm đã chất thành đống lại thêm một miếng thịt viên.

Ninh Vi Cẩn đưa đũa về, nhìn cô một cái, lại cúi đầu ưu nhã uống canh, thật giống như miếng thịt viên kia không phải là do anh gắp cho cô.

Trịnh Đình Đình vừa mới ăn xong một miếng thịt viên, bát cơm lại có thêm một miếng thịt viên khác, cứ ăn hết một miếng, Ninh Vi Cẩn lại gắp vào một miếng.

“Ăn nhiều một chút, có thể bù thịt.” (An: chạ hiểu gì, nhưng An đoán là có liên quan tới cái vết trên ngực chị Đình)

“Nhưng em muốn ăn nấm hương hơn.” Trịnh Đình Đình liếc mắt nhìn đĩa nấm hương xào tái thật đáng yêu kia, nhìn một cái đã muốn ăn, chẳng qua là cách mình xa quá, cô không gặp được.

Một phút đồng hồ sau, bát cơm Trịnh Đình Đình đã chẳng khác nào một cái tháp nhỏ, khi Ninh Vi Căn đem cây nấm thứ chín chất lên cao ngất, Trịnh Đình Đình vô cùng kinh ngạc công lực của anh, tòa tháp nấm hương cao vút bên trên cơm trắng, Ninh Vi Căn bình tĩnh nói: “Còn muốn ăn cái gì nữa?”

“.....”

Ba người giúp việc già trao đổi ánh mắt, kinh ngạc khỏi nói.

Trịnh Đình Đình vùi đầu vào cái tháp nấm hương cao vút, không nói một tiếng chăm chú ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Ninh Vi Căn đưa Trịnh Đình Đình trong trấn.

Bọn họ đi dạo trên các phiến đá xanh, thưởng thức cảnh đêm trấn cổ.

Có một dãy đèn lồng phía bờ sông chiếu lên mặt sông, nước sông dao động, vô cùng có thần; trên cầu có một hàng ghế, mấy cụ già vẻ mặt bình thản tay áo bó sát ngồi trên ghế, yên lặng nhìn thời gian ban đêm trôi qua, có chút hương vị tuổi già.

“Nếu như có thể cả đời sống ở đây, thì thật là tốt.” Trịnh Đình Đình lẩm bẩm nói.

“Nếu thích thì thường xuyên tới đây một chút.” Ninh Vi Căn dừng bước, “Hoặc nếu em muốn ở nơi này, cũng có thể được.”

Tròng mắt đen của anh khẽ chuyển động phát ra ánh sáng, vô cùng ung dung bình thản trong đêm tối.

Nói xong, Ninh Vi Căn bước tiếp, tiếp tục đi về phía trước, Trịnh Đình Đình ngẩn người một chút, lập tức theo sau.

“Anh vừa mới nói cái gì?” Trịnh Đình Đình hỏi ngược lại.

“Em không phải là đã nghe rõ rồi sao?” Giọng nói Ninh Vi Căn vẫn như cũ.

“.....”Trịnh Đình Đình bất đắc dĩ.

“Chúng ta trước thực hiện xong hiệp nghị, nếu như ban đầu bên nhau không có vấn đề, từng người thích ứng với sở thích của đối phương, quan điểm, sinh hoạt hằng ngày, sau đó lấy hôn nhân làm tiền đề qua lại.” Ninh Vi Căn vừa nói vừa liếc mắt nhìn Trịnh Đình Đình, biểu cảm không có việc gì, “Em sẽ không phải là quên rồi chứ?”

“Vậy còn anh, chúng ta trước khi đạt được hiệp nghị, anh chính miệng nói không hài lòng về em, trong tình huống em không cho phép sẽ không đụng đến em, thế nhưng buổi tối hôm đó, anh căn bản không có thực hiện.” Trịnh Đình Đình nhân cơ hội hỏi vặn lại.

“Anh xác thực cam kết nếu em không cho phép, trên thực tế sẽ không đụng đến em.” Ninh Vi Căn dừng một chút, nghiêm túc giải thích, “Nhưng, đêm đó không phải là lỗi một mình anh, anh có thể cảm nhận được em đáp lại, rất nhiệt tình.”

“.....”

“Chẳng lẽ không đúng?” Ninh Vi Căn tiếp tục phân tích, giọng nói lạnh lùng, “Em nhiệt tình hung hăng cắn anh một cái, sau đó biểu hiện cơ thể em anh cũng nhìn thấy rất rõ ràng, em đừng phủ nhận đó không phải em?”

“Ninh Vi Căn, anh quá, quá, quá tự cho là mình đúng.” Trịnh Đình Đình có chút thẹn quá hóa giận.

“Cám ơn em động viên, con người lúc cần thiết thì phải mạnh mẽ biết rõ sức lực của mình.” Ninh Vi Căn nói, “Nhất là đối với người phụ nữ mình thích.”

“.....”

“Nếu như không chịu thừa nhận, anh có thể thử lại một lần nữa.” Ninh Vi Căn đến gần Trịnh Đình Đình, đưa tay, định bưng lấy mặt Trịnh Đình Đình.

Trong đầu hiện lên khung cảnh đêm đó, Trịnh Đình Đình thất kinh,连连 lùi lại hai bước.

“Quên đi, anh cũng không muốn làm người khác khó chịu.” Ninh Vi Căn lịch sự dừng bước, thu hồi tay lại, duỗi hai bên người, nhanh chóng nói, “Dù sao sau này cũng có cơ hội.”

“.....”

Tác giả có lời muốn nói: Buổi trưa trang web bị hack, không up được, bây giờ đang sửa chữa, còn hẹn sẽ thêm V đối mới ^^

Giáo sư Ninh ngày hôm qua xuống xe lý do rất rõ ràng khiển trách, Đình Đình lần nữa bị ăn sống nuốt tươi, giáo sư Ninh yêu cầu vòng vo, bất động thanh sắc dè dặt trấn an.

Trọng điểm chương này là:

1. Học trưởng Trần trở lại, ý đồ muốn nối lại tình xưa?

2. Giáo sư Ninh dụ dỗ?
3. Giáo sư Ninh gấp năm hương thành tháp?
4. Giáo sư Ninh ra về đạo mạo phân tích.
5. Giáo sư Ninh ám hiệu còn nhiều thời gian?
6. Giáo sư Ninh...

(Học trưởng Trần tồn tại cảm giác không thể không mất đi)

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Chương này An chỉ nói 1 câu thôi: CÓ KHÔNG GIỮ, MẤT ĐỪNG TÌM!!!

Buổi tối, người giúp việc già nấu năm bát canh ăn khuya, Trịnh Đình Đình uống một bát, lúc ngủ trên sòng lưng toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Có lẽ là lạ giường, Trịnh Đình Đình trần trọc trở mình mất ngủ, cho đến bên tai nghe được tiếng ho khan nhỏ, cô đứng dậy xuống giường, vừa mở cửa nhìn, Ninh Vi Cẩn đang đứng ở cầu thang hút thuốc lá.

“Ninh Vi Cẩn?” Trịnh Đình Đình nhẹ giọng.

Ninh Vi Cẩn xoay người, nhìn Trịnh Đình Đình, giọng nói có chút khàn khàn: “Không ngủ được?”

Trịnh Đình Đình gật đầu: “Đã trễ thế này, anh còn hút thuốc lá sao?”

“Anh không ngủ được.” Ninh Vi Cẩn khom lưng, cầm cái gạt tàn trên sàn nhà lên, đem nửa điếu thuốc hút dở dụi xuống.

“Muốn nói chuyện phiếm không?” Trịnh Đình Đình mở lời.

“Nói chuyện gì?”

“Tùy tiện nói gì cũng được, chỉ cần tán gẫu, nói chủ đề nhàm chán gì cũng được.”

“Vậy thì nói một chút về thời gian em thích người đàn ông kia.”

Trịnh Đình Đình trố mắt, lúc sau mới phản ứng lại hỏi: “Tại sao muốn nói tới anh ấy?”

“Tại sao không nói?” Ninh Vi Cẩn nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc.

“Anh thật sự muốn nghe?”

“Đúng vậy.”

Trịnh Đình Đình tựa vào vách tường, bình tĩnh ôn hòa nói: “Anh ấy là học trưởng của em, là đàn anh hơn một tuổi, em biết anh ấy mười năm. Trước anh ấy em chưa từng thích người nào, anh ấy coi như là mối tình đầu của em. Em định theo đuổi anh ấy, nhưng còn chưa kịp bắt đầu theo đuổi, anh ấy đã có người để thích. Sau đó bọn họ chia tay, em và anh ấy trở thành bạn tốt, nhưng em không dám nói cho anh ấy biết là em thích anh ấy.”

“Tại sao?” Ninh Vi Cẩn hỏi ngược lại.

“Thăm mẩn quá lâu, sẽ trở thành thói quen, sẽ có lúc không muốn nói ra. Huống chi anh ấy chưa từng đáp lại em, em đoán nếu như em nói ra, anh ấy sẽ cự tuyệt, sau đó tránh em.”

“Vậy còn bây giờ?”

“Bây giờ?”

“Em bây giờ đối với anh ta là tình cảm gì.”

Trịnh Đình Đình thành thực lắc đầu một cái: “Em không biết, em không thể hoàn toàn quên anh ấy, nhưng trong lòng em biết rõ em và anh ấy là không thể nào.”

“Tại sao muốn thăm mẩn một người không thuộc về em?” Ninh Vi Cẩn hỏi.

Trịnh Đình Đình cười chua chát, vẫn thành thực nói: “Em không biết.”

Ninh Vi Cẩn đến gần cô, đưa tay cầm lấy cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào anh, bắt cô nhìn rõ rành đôi mắt rét lạnh lí trí cũng như bình tĩnh của anh.

“Nếu như tình cảm của em dành cho anh ta vẫn mãnh liệt như trước, vậy thì trực tiếp, kiên quyết đi tìm anh ta, cùng anh ta nói rõ ràng, nói em yêu anh ta.”

Trịnh Đình Đình kinh ngạc nhìn Ninh Vi Cẩn.

“Nếu như đã xác định rõ mình và anh ta không thể nào, vậy thì quên đi, đừng đem tâm tình dành cho anh ta một chút nào nữa, lãng phí thời gian.” Ninh Vi Cẩn trầm giọng, “Đạo lý đơn giản như vậy không phải là em không hiểu chứ, cho nên em còn ở đây do dự cái gì?”

“Em không có.”

“Không có?” Ninh Vi Cẩn nhẹ giọng, không nhìn thấy tí mâu thuẫn nào trong mắt cô, “Không có là tốt rồi.”

Ninh Vi Cẩn buông tay ra, trên cái cằm non mềm của Trịnh Đình Đình hiện lên dấu vân tay nhàn nhạt.

Có thể thấy được vừa rồi Ninh Vi Cẩn đã dùng bao nhiêu lực.

“Trở về phòng ngủ.” Ninh Vi Cẩn xoay người lại, móc ra bao thuốc lá, lấy ra một điếu, “Anh muốn yên tĩnh một mình.”

Trịnh Đình Đình trở về phòng, đóng cửa lại, nhịp tim đập rất nhanh, ánh mắt Ninh Vi Cẩn thật là sắc bén, ở trước mặt anh cô giống như kẻ ngốc, cô thở ra một hơi, cái cằm có chút đau, đưa tay lên vuốt vuốt.

*

Sáng sớm hôm sau, Trịnh Đình Đình mơ màng lật người, một bên cánh tay, không cẩn thận va vào cốc nước trên đầu giường, cạch một cái, cô “Hừ?” một tiếng, nhưng không mở mắt ra, tiếp tục ngủ.

Đến lúc cô mở mắt ra, cốc nước đã được đặt lại vị trí cũ trên đầu giường, nước trên sàn nhà cũng được lau sạch sẽ, Ninh Vi Cẩn đang đứng bên cạnh mép giường cô.

“Ninh Vi Cẩn, anh vào đây bằng cách nào?” Trịnh Đình Đình nhất thời tỉnh táo lại, kéo kéo chăn trên người.

“Lúc ở phòng bên cạnh nghe thấy tiếng động, cứ tưởng em rơi xuống giường.” Ninh Vi Cẩn nói, “Thật may là, rơi xuống chỉ là một cái cốc nhỏ.”

“Là thế à, thật vô ý quá. Nhưng anh bây giờ có thể ra ngoài được không?”

“Em không phải đang mặc quần áo sao, anh có thể nhìn thấy cái gì chứ?”

“.....”Trịnh Đình Đình không nói gì ngồi dậy, nhẹ nhàng vén chăn lên, ngồi ở mép giường, mắt nhìn tất chân đế bên trên cái đệm salon, cách mình rất xa.

Ninh Vi Cẩn nhìn theo tầm mắt của cô, từ từ đi tới, khom lưng nhặt lên hai chiếc tất hình thú, mang đến cho cô.

Trịnh Đình Đình nhận lấy, nói tiếng cảm ơn, tay cầm tất chân, có chút không biết tiếp theo nên làm gì.

“Em muốn anh giúp em đi tất?” Ninh Vi Cẩn hỏi ngược lại.

“Không phải thế,” Trịnh Đình Đình nói, “Anh có thể đi ra ngoài trước không, anh cứ nhìn chăm chăm vào em, em thấy không được tự nhiên.”

“Nhanh tay lên một chút, bữa sáng làm xong rồi.” Ninh Vi Căn nói xong quay người, ra khỏi phòng.

Trịnh Đình Đình nhanh chóng đi tắt, liếc mắt nhìn thời gian trên điện thoại di động, chín giờ hai mươi phút, sáng, cô ngủ lâu như vậy sao.

Ninh Vi Căn từ phòng Trịnh Đình Đình đi ra, bị người giúp việc đang lên lầu quét dọn vệ sinh bắt gặp, bà bất động thanh sắc mỉm cười, gọi một tiếng cậu chủ Ninh.

Ninh Vi Căn cười một cái, đi thẳng xuống lầu.

Người giúp việc chậm rãi đem cây lau nhà nhúng vào xô nước sạch, ánh mắt hướng tới cánh cửa đang đóng phòng Trịnh Đình Đình, nghĩ thầm cô gái Trịnh Đình Đình này trong lòng cậu chủ thật không phải bình thường, một giờ trước bà lên lầu tưới nước cho hoa ở hành lang, cậu chủ Ninh còn đặc biệt dặn dò một câu, đừng đi gõ cửa phòng Trịnh Đình Đình, hơn nữa chớ đẩy cửa đi vào, để cho cô ấy ngủ đủ.

Lúc Trịnh Đình Đình thay xong quần áo đi ra, đi giúp việc mỉm cười nhìn cô chào hỏi, nhắc nhở cậu chủ Ninh đang ở dưới lầu chờ cô.

Trịnh Đình Đình đi xuống lầu, Ninh Vi Căn giữ lại bữa ăn sáng cho cô, cháo nóng, điểm tâm cùng một chút thức ăn kèm, cùng đặt ở trong một chiếc khay, trên bàn.

Trịnh Đình Đình sau khi ngồi xuống anh tỉnh dùng bữa, Ninh Vi Căn ngồi đọc báo ở phía đối diện cô.

“Anh ăn rồi à?”

“Cách đây ba giờ trước.”

Trịnh Đình Đình nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Anh tối hôm qua ngủ còn muộn hơn em, thế nào lại rời giường sớm như vậy?”

“Thói quen, mỗi ngày đều thức lúc sáu giờ sáng, rửa mặt xong thì nghe thời sự mười lăm phút.”

“Cuộc sống của anh chẳng khác nào cuộc sống của người tu hành?”

Ninh Vi Căn cầm tách trà bên cạnh uống một ngụm, ngược mắt nhìn người đối diện một cái, Trịnh Đình Đình cảm nhận được tròng mắt “Khinh bỉ” của anh nhìn sang, xấu hổ cúi đầu ăn cháo.

Ăn xong bữa sáng, Ninh Vi Căn mang Trịnh

Tình cạ người không biết

Chương 22

Ăn xong bữa sáng, Ninh Vi Căn mang Trịnh Đình Đình đi dạo bên ngoài một vòng, hơn hai giờ chiều, anh đưa cô trở về, trước khi về, một dì giúp việc tặng Trịnh Đình Đình một món quà, một chiếc bọc xanh hình hoa nhỏ, bên trong là tương hoa hồng tự làm, quả mâm xôi khô, tương cải củ cay.

Trịnh Đình Đình nhận lấy lễ phép cảm ơn.

“Sau này thường xuyên tới chơi nhé.” Dì giúp việc cười híp mắt nói.

Trên đường Ninh Vi Căn đưa Trịnh Đình Đình trở về, sắc trời chợt thay đổi, mây xám nổi lên mưa sa, không may hơn chính là xe anh bị nổ lốp....

Trong xe Ninh Vi Căn có thùng đồ dụng cụ và lốp xe, Trịnh Đình Đình đứng ở ven đường che dù cho anh, anh đứng bên cạnh xe, trong tay cầm cờ lê vặn đinh ốc.

Sau khi thay xong lốp xe, Ninh Vi Cẩn đứng dậy, trên mặt và tóc của anh đều là nước mưa, anh nhẹ nhàng vẩy ra, sau đó đem lốp cũ bỏ vào cốp sau, Trịnh Đình Đình giúp anh che dù, đi bên cạnh.

Lúc Ninh Vi Cẩn xoay người nhìn thấy nửa trên người của Trịnh Đình Đình bị ướt, áo sơ mi bó sát vòng một bị thấm ướt hiện lên cả màu áo lót.

Ánh mắt của anh tối lại, không nói gì.

Bởi vì trời mưa nên xe đi rất chậm, trở lại trung tâm thành phố H đã là chạng vạng tối, Trịnh Đình Đình vốn định mời Ninh Vi Cẩn dùng cơm, nhưng trên đường Ninh Vi Cẩn nhận được điện thoại của đồng nghiệp nói có một bệnh nhân bệnh rất nặng nhập viện tối qua, tình huống tương đối phức tạp, một canh giờ trước huyết áp tụt xuống chỉ số dưới mức bình thường, nhờ anh tới bệnh viện giúp một tay, vì vậy sau khi Ninh Vi Cẩn đưa Trịnh Đình Đình trở về, liền đi thẳng tới bệnh viện.

Trịnh Đình Đình che dù đi tới cửa nhà trọ, ánh mắt nhìn thấy Trần Tuần đến, anh ta ngồi ở trong xe, cần gạt nước nhẹ nhàng lay động, khuôn mặt anh tuấn của anh ta mơ hồ đượm phải ánh mắt của cô.

Trần Tuần đi theo Trịnh Đình Đình lên lầu, Trịnh Đình Đình rót cho anh ta một tách trà.

“Chủ nhật đi ra ngoài chơi?”

“Vâng.”

“Cùng với vị bác sĩ đó?”

“Đúng vậy.”

“Không nghĩ tới quan hệ của hai người tiến triển nhanh vậy, bây giờ mới chỉ mới có mấy tháng đầu.” Trần Tuần khẽ cười một cái.

Mấy tháng trước, Trịnh Đình Đình vẫn còn ở bên cạnh anh ta, mấy tháng sau, Trịnh Đình Đình đã có bạn trai.

“Đình Đình, em nghiêm túc?”

“Em rất nghiêm túc.”

Bàn tay Trần Tuần bao trùm miệng tách trà, nhiệt khí lượn lơ từ ngón tay thon dài trắng trẻo đi lên, mặt anh ta ở dưới ánh đèn chẳng khác nào ngọc không tì vết, giờ phút này trong đôi mắt trầm tĩnh hiện lên chút phức tạp.

“Đình Đình, chấm dứt với anh ta, được không?”

Trần Tuần nói một câu thỉnh cầu, nhưng giọng điệu thì tuyệt đối không phải, thói quen chỉ đạo mấy năm liền, ra lệnh, trong thời khắc này câu nói này cũng lộ ra sự tin cậy chân thật.

“Anh sẽ không có bất kỳ liên lạc nào với Ôn Tử Hinh nữa, anh sẽ nghiêm túc với em, sẽ không có phụ nữ khác.”

“Anh tại sao đột nhiên thay đổi?” Trịnh Đình Đình hỏi ngược lại, “Anh trước đây sẽ không bao giờ nói với em những lời như vậy.”

“Trong khoảng thời gian này anh đã suy nghĩ rất nhiều, vấn đề giữa anh và Ôn Tử Hinh không có cách nào giải quyết, tình cảm của bọn anh không còn thuần túy nữa, anh và cô ấy không thể nào tiếp tục ở chung một chỗ được nữa.” Trần Tuần vừa nói vừa sâu xa liếc nhìn Trịnh Đình Đình.

“Cho nên anh tìm em?”

“Không phải vậy.” Thái độ Trần Tuần tỉnh táo “Đình Đình, anh muốn ở bên em, mấy năm gần đây, em ở bên cạnh anh, anh không quan tâm em.

Coi như là anh không có mắt, nhưng bây giờ anh hiểu được đạo lý, anh muốn cùng em ở bên nhau.”

Trịnh Đình Đình nhìn ánh mắt anh ta, một lát sau chậm rãi lắc đầu.

Trần Tuần đứng dậy, đi tới trước mặt Trịnh Đình Đình, kéo tay cô, chậm rãi đan vào tay cô, hạ thấp giọng, chỉ để một mình cô nghe thấy: “Tiếp tục ở bên cạnh anh, được không?”

Thời gian ba năm, bọn họ cùng nhau vượt qua, cơ hồ mỗi buổi tối bọn họ đều cùng nhau tán gẫu trên QQ, cho đến tận nửa đêm, cô mới rời đi pha một tách trà hoa lái, chờ từ từ uống xong, toàn thân tỏa nhiệt, một đêm ngủ say.

Một đoạn thời gian rất dài, Trần Tuần đã trở thành một phần trong sinh hoạt của cô.

Nhưng giờ phút này, trong đầu Trịnh Đình Đình hiện lên cặp mắt kia của Ninh Vi Căn.

Cô né tránh bàn tay của Trần Tuần.

Trần Tuần cau mày, khuôn mặt anh tuần xuất hiện một chút thần sắc ngoài ý muốn.

Cô thế mà lắc đầu.

Tác giả có lời muốn nói: nghịch nghịch cái vòng đẹp, Đình Đình không chọn học trưởng Trần, trên căn bản rõ ràng là học trưởng Trần không bỏ được Ôn Tử Hình, Ôn Tử Hình sẽ luôn là cái bóng vô hình bên cạnh anh ta.

Giáo sư Ninh cười lạnh: chỉ vì điều này?

Bỏ qua cái vòng đẹp, móng vuốt chộp lấy đôi chân dài của giáo sư
Ninh: dĩ nhiên cũng có một nguyên nhân là vì ngài

Một giây kế tiếp cả cái vòng bị ném vào thùng rác.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Đêm mưa gió thời gian chờ đèn đỏ dường như dài hơn, cần gạt nước càng không ngừng gạt cửa kính, thế giới bên ngoài hỗn độn một mảnh, trong lòng Trần Tuần có chút không kiên nhẫn.

Anh ta không ngờ Trịnh Đình Đình sẽ cự tuyệt mình, hơn nữa còn là hoàn toàn cự tuyệt, anh ta cho rằng xử lý xong mọi chuyện liên quan đến Ôn Tử Hinh, trở về tìm Trịnh Đình Đình giải thích rõ, Trịnh Đình Đình sẽ hiểu, lại không nghĩ tới trong thời gian ngắn này Trịnh Đình Đình lại quen biết một người đàn ông khác.

Hai tay anh ta đặt nhẹ trên tay lái, ánh mắt ngày càng sâu, anh ta không biết Trịnh Đình Đình cự tuyệt anh ta là vì người đàn ông kia, hay là bởi vì có nguyên nhân khác, ví dụ như Ôn Tử Hinh.

Ôn Tử Hinh, anh ta và cô ta không có khả năng tiếp tục. Nếu như không phải có chút áy náy đối với cô ta, nếu như không phải bởi vì tâm trạng cô ta bất thường, anh ta sẽ không ở lại đó thời gian dài chăm sóc cô ta như vậy.

Năm đó lời nói lạnh lùng của mẹ Ôn trên bàn cơm đã khiến cho lòng anh ta khúc mắc, bên cạnh làm bạn tốt với Trịnh Đình Đình anh ta cảm thấy rất thoải mái, không phải là suy nghĩ của anh ta thay đổi, nhưng ba tháng này, không phải suy nghĩ chuyện công việc, không chịu áp lực, anh ta bình tĩnh lại, nghĩ nhiều nhất tới là Trịnh Đình Đình.

Thật ra thì làm sao anh ta lại không hiểu tình cảm của Trịnh Đình Đình dành cho anh ta? Anh ta chẳng qua lựa chọn giả vờ hồ đồ thôi, có đôi

lúc, giả bộ có thể tránh được rất nhiều chuyện, ví dụ như ràng buộc tình cảm, trách nhiệm của đàn ông, thực hiện lời hứa. Trước đây, anh ta đã quyết định trước năm ba mươi tuổi sẽ không nói tới chuyện tình cảm.

Nhưng trong ba tháng này số lần nhớ tới Trịnh Đình Đình ngày càng nhiều đã tạo một biến hóa lớn trong lòng Trần Tuần.

Nhất là sau hôm nhận tin, điều duy nhất anh ta nghĩ sau khi biết Trịnh Đình Đình đã có đối tượng, chính là lập tức trở về.

Mà tối nay, Trịnh Đình Đình cự tuyệt anh ta.

Trần Tuần nhẹ nhàng cười một cái, có lẽ do trời mưa, lòng cảm thấy buồn buồn, anh ta hạ cửa kính xe xuống một chút, những giọt nước mưa bên ngoài rơi vào, bắn lên mặt anh ta, anh ta theo bản năng híp mắt lại.

*

“Đình Đình, giáo sư Ninh bận rộn ba ngày rồi chưa về nhà, gọi điện cho anh ấy thì anh nói mấy ngày nữa cũng không về được, do bệnh nhân quá nhiều, xếp hàng chờ giải phẫu. Tớ muốn hỏi cậu, anh ấy có gọi điện cho cậu không?”

Giờ nghỉ trưa hôm thứ năm, Trịnh Đình Đình bất ngờ nhận được điện thoại của Ninh Vi Tuyên, trong điện thoại nói cho cô biết, Ninh Vi Căn bận rộn tới mức cả ngày cũng không về được.

“Anh ấy mấy ngày nay không liên lạc gì với tớ.” Trịnh Đình Đình nói, “Tớ nghĩ anh ấy chắc bận, nên cũng không dám quấy rầy anh ấy.”

“Tớ sợ anh ấy lao lực mất, dù sao cơ thể con người cũng không phải sắt đá, trước đây từng có một lần như vậy, anh ấy suốt năm ngày liền không về nhà, sau đó người nóng rần lên, ba ngày cũng không xuống được

giường. Thở dài, anh ấy chẳng khác nào một người cả năm không đổ bệnh, thỉnh thoảng một lần cảm mạo nhẹ cũng biến thành long trời lở đất.”

Trịnh Đình Đình lo lắng: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Nếu như anh ấy gọi điện cho cậu, cậu khuyên anh ấy chú ý tới bản thân một chút, dù anh ấy ít khi nghe lời khuyên của người khác, nhưng tin anh ấy sẽ nghe lời cậu.”

Trịnh Đình Đình nói một tiếng được.

Xế chiều hôm sau, Trịnh Đình Đình đến xưởng gia công đồ chơi phái nam phụ trách vẽ mẫu thiết kế đồ chơi quý sau, bận rộn đến hơn ba giờ, đột nhiên nhận được điện thoại của Ninh Vi Cẩn, thế nhưng đầu bên kia mãi không lên tiếng, rất ồn, mười giây sau lại cúp điện thoại, giống như không cẩn thận ấn nhầm số.

Tâm trạng Trịnh Đình Đình có chút lo lắng.

Nghỉ làm, Trịnh Đình Đình trở về gọi điện cho Ninh Vi Cẩn, đầu bên kia máy bận, cô tắt điện thoại, suy nghĩ cái gì đó.

Sau khi Trịnh Đình Đình bắt một cái xe đến thẳng bệnh viện, lúc đến bệnh viện đã gần sáu giờ, cửa phòng bệnh đại sảnh đã đóng cửa, cô đi đường vòng tới phòng cấp cứu, tìm hộ lý hỏi cô ấy có biết bác sĩ Ninh Vi Cẩn trong bệnh viện không?”

“Giáo sư Ninh a?” Hộ lý suy nghĩ một chút, quay đầu hỏi một người hộ lý khác, “Tiểu X, giáo sư Ninh khoa ngoại các cậu về chưa?”

Cô hộ lý đang cầm khay trả lời: “Chưa đâu, ngoại khoa khoa ngực mấy ngày nay có rất nhiều bệnh nhân, hai tổ bác sĩ cũng bận rộn không về được, chứ đừng nói là giáo sư Ninh, anh ấy từ trước đến nay luôn là người ở lại cuối cùng.”

Trịnh Đình Đình hỏi tầng lầu khoa Ninh Vi Căn trực, sau đó đi lên.

Đến tầng bảy, Trịnh Đình Đình tìm được phòng làm việc của bác sĩ, nhìn thấy trong phòng làm việc rộng rãi có ba bác sĩ, cô nhìn một cái liền nhận ra Ninh Vi Căn, anh đang ngồi dựa vào bàn làm việc đầu tiên bên cạnh cửa, đưa lưng về phía cô, nói chuyện cùng một gia đình người phụ nữ, thần sắc gia đình người phụ nữ có vẻ rất nghiêm trọng.

“Nếu như lựa chọn giải phẫu giữ lại nhũ hoa, nếu sau này khối u phát tác thì chẳng khác nào phải cắt bỏ hoàn toàn nhũ hoa, khối u của bệnh nhân bây giờ chỉ mới có ở giữa phần nhũ hoa, sau này sẽ phát triển thành khối u lớn, nếu sau giải phẫu tái phát lại, thì cực kỳ nguy hiểm, giải phẫu sẽ tăng tỷ lệ tái phát, mặc dù dùng xạ trị có thể giảm xuống thấp, nhưng vẫn có xác suất từ 5% đến 8%, cao hơn nhiều so với việc giải phẫu cắt bỏ hoàn toàn nhũ hoa chỉ có 3%.” (An: má ơi, An thật sự sợ rồi, khi tui đọc tr, khi tui hứng lên xung phong ed tr, tui đâu có biết sẽ có ngày tui gặp phải cái tình trạng này, bạn nào bên y thì giúp đỡ đôi chút, góp ý để An sửa lại nha. An đã cố gắng hết sức rồi!!!)

Giọng nói Ninh Vi Căn rất rõ ràng, sau khi nói xong đem kết quả chụp X – quang của bệnh nhân đặt lên màn chiếu, dùng bút khoanh vào chỗ có khối u, kiên nhẫn giải thích: “Khối u của bệnh nhân khoảng năm cm, vị trí không tốt lắm, cách trung tâm 2,5cm, nếu cắt quá ít sẽ loại bỏ không hoàn toàn.”

Gia đình nữ bệnh nhân ánh mắt đỏ hồng đứng lên, bắt đầu nghẹn ngào, Ninh Vi Căn xoay người, lịch sự đem hộp khăn giấy trên bàn đẩy qua.

“Vậy phải làm sao bây giờ..... Thật sự phải cắt bỏ hết phần đó sao, chị gái tôi mới bốn mươi tuổi, cô ấy vẫn còn độc thân.” Gia đình nữ bệnh nhân khóc lóc nói, “Sau này cô ấy làm sao sống nổi?”

Ninh Vi Căn nói: “Có thể phẫu thuật cấy ghép nhũ hoa nhân tạo, ví dụ như cấy ngực giả.”

“Nhưng chị ấy làm sao chấp nhận nổi, cô ấy rất để ý tới phương diện này.....”

“Có thể sau khi phẫu thuật, tâm trạng bệnh nhân có thể xuất hiện sự lo lắng, uất ức, sự hãi nhưng có thể vượt qua được.” Ninh Vi Căn nói, “ Dĩ nhiên điều này cũng cần sự phối hợp từ người thân.”

Gia đình nữ bệnh nhân vẫn khóc thút thít.

“Yên tâm đi, đây cũng không phải chuyện gì đáng sợ, sẽ có phương án giải quyết.” Thái độ của Ninh Vi Căn vô cùng tỉnh táo.

Trịnh Đình Đình lặng lẽ đứng ở cửa, lặng lẽ nghe nghe lời khuyên của anh ấy, ngắm nhìn cái gáy sạch sẽ của anh.

Anh tựa lưng vào ghế, một tay cầm bút, một tay cầm tài liệu liên quan tới bệnh nhân, phân tích phương án giải phẫu tốt hơn, nhưng nói rõ nhấn mạnh từng câu chữ, áo blu trắng càng thêm khí chất, khiến cả người anh nhìn qua vô cùng chuyên nghiệp.

Hơn nữa, có thể cho người khác cảm giác tin tưởng an tâm.

Gia đình nữ bệnh nhân từ từ bình tĩnh lại, nín khóc.

Ninh Vi Căn đem tài liệu trong tay kẹp vào, trả lại cho gia đình nữ bệnh nhân, đề nghị mọi người trở về suy nghĩ lại, gia đình nữ bệnh nhân đứng dậy, nói câu cảm ơn, bước chân nặng nề đi ra khỏi phòng làm việc.

Trịnh Đình Đình bình tĩnh lui ra từng bước.

Sau khi người nhà bệnh nhân rời đi, tư thái Ninh Vi Căn buông lỏng, nghiêng đầu nhìn ảnh chụp X – quang trên màn chiếu, có vẻ suy nghĩ cái gì

đó.

“Ninh Vi Căn.”

Ninh Vi Căn nghe tiếng gọi quay đầu nhìn lại, Trịnh Đình Đình đứng ở cửa, đứng dậy chậm rãi bước tới.

“Em sao lại ở đây?”

“Em tới thăm anh một chút.” Trịnh Đình Đình nói thật, “Anh ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn.” Ninh Vi Căn nhìn đồng hồ, “Đợi lát nữa thực tập sinh sẽ đem cơm lên.”

Trịnh Đình Đình gật đầu lại hỏi tiếp, “Anh mấy ngày nay đều không về nhà?”

“Có một đồng nghiệp kết hôn, anh thay cậu ấy trực, cộng thêm ca trực của mình, thành ra mất mấy ngày liền.”

“Vậy cơ thể anh làm sao mà chịu nổi?”

“Đã thành thói quen rồi, đây cũng không phải là lần đầu tiên, ngoại khoa chính là như vậy.”

Trịnh Đình Đình “Vâng” một tiếng, nhìn lại Ninh Vi Căn một chút, dưới mắt anh có một vành màu xanh, còn những chỗ khác đều bình thường, trên người ngược lại có một mùi nước thuốc.

Ninh Vi Căn cũng nhìn Trịnh Đình Đình, trầm mặc một hồi sau đó hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

Trịnh Đình Đình lắc đầu.

“Ở lại cùng nhau ăn cơm, ăn xong hẵng về.”

“Không cần đâu, em không quấy rầy anh, anh nhớ đúng thời gian ăn cơm, nghỉ ngơi thật nhiều, quan tâm tới bản thân mình.” Trịnh Đình Đình nói xong muốn về.

Ninh Vi Cẩn đưa tay giữ cánh tay cô lại: “Theo anh cùng nhau ăn cơm.”

Khi thực tập sinh đem ba phần cơm tối lên, Ninh Vi Cẩn lấy một cái bát cùng bàn cho Trịnh Đình Đình, đưa cho cô một suất.

Hai bác sĩ còn lại trong phòng cũng dừng tay lại, chuẩn bị ăn cơm tối, lại nhìn thấy một cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh Ninh Vi Cẩn, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Ai yêu, giáo sư Ninh, người cùng cậu ăn cơm là ai thế?”

“Trịnh Đình Đình, bạn của tôi .” Ninh Vi Cẩn lời ít ý nhiều giới thiệu, “Hai người họ là bác sĩ Phó và bác sĩ Lâm.”

Trịnh Đình Đình có chút ngượng ngùng, lễ phép hướng bọn họ gật đầu một cái.

“Bạn gái?” Bác sĩ Phó cười đùa chế nhạo.

Ninh Vi Cẩn nhìn bọn họ một cái, từ chối cho ý kiến.

“Chuyện này còn phải hỏi sao, bạn bè trong miệng giáo sư Ninh, hơn nữa lại là một người đẹp, vậy nhất định là bạn gái, đần!”

Trịnh Đình Đình cúi đầu, gắp một miếng cà vào bát, tránh ánh mắt soi mói của bọn họ.

Tất cả mọi người đều bận rộn cả ngày, thần kinh căng thẳng lúc này đều thả lỏng, nhìn thấy cảnh tượng trăm năm mới gặp một lần không tránh

được muốn đùa giỡn thêm mấy câu, Trịnh Đình Đình lúng túng, Ninh Vi Căn cũng không nói gì, an tĩnh ăn cơm, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho cô.

“Chỉ có mấy bác sĩ bọn anh, những người khác đâu?” Trịnh Đình Đình nhỏ giọng hỏi.

“Đi làm giải phẫu, còn chưa trở lại.”

“Các anh một ngày phải thực hiện mấy ca giải phẫu?”

“Dựa vào tình hình, nhiều nhất là sáu ca.”

“Bình thường một cuộc giải phẫu mất bao lâu?”

“Tùy theo tình huống của bệnh nhân, ít thì khoảng hai tiếng, nhiều thì hơn năm tiếng.”

“Lúc phẫu thuật có được ngồi không?”

“Không thể.”

“Chân không phải sẽ bị tê sao?”

“Chịu đựng.”

“Nếu có chuyện cấp bách?”

“Có thể đi ra ngoài giải quyết.”

“Nếu đói bụng?”

Ninh Vi Căn liếc mắt nhìn Trịnh Đình Đình, mặt Trịnh Đình Đình ra vẻ vô tội “Em không hiểu mới hỏi.”

“Nếu như thời gian phẫu thuật quá dài, trước khi vào phòng phẫu thuật sẽ ăn trước.”

“Từ đầu tới cuối chỉ nhìn chăm chăm vào máu thịt, không cảm thấy khó chịu sao?” (An: đã tìm ra cô gái của năm, dạ chính là chị Đinh Đinh ạ, chị ấy chính thức là tác giả của 1000 câu hỏi vì sao đây ạ, An toát cả mồ hôi)

Ninh Vi Căn gắp một miếng cà chua trong đĩa, hời hợt nói: “Thật ra thì máu và cà chua vô cùng giống nhau.”

Đôi đũa Trịnh Đình Đình đang muốn gắp cà chua bỗng khựng lại, rốt cuộc không hỏi nữa.

Vừa ăn xong cơm tối, Trịnh Đình Đình giúp Ninh Vi Căn dọn dẹp lại cái bàn, một nhóm bác sĩ phẫu thuật khác lục đục trở về, trong đó có bác sĩ biết Trịnh Đình Đình, nhìn thấy cô và Ninh Vi Căn ở chung một chỗ, kinh ngạc hỏi: “A, cô gái này hông phải là bệnh nhân của bác sĩ Ninh sao? Sao lại ở chỗ này?”

Nghe bác sĩ này vừa lên tiếng, tất cả các bác sĩ còn lại đều quét mắt sang nhìn Trịnh Đình Đình và Ninh Vi Căn.

Một lát sau, mấy bác sĩ đều tỏ vẻ đã hiểu, rồi rít cười lên.

“Thì ra là như vậy, khó trách, tôi nghĩ giáo sư Ninh bận rộn như thế, sao lại có thể quen biết một người đẹp như thế này.”

“Cũng khó trách, nghe nói giáo sư Ninh của chúng ta gần đây không có đi xem mắt.”

“Giáo sư Ninh sờ cũng đã sờ qua người ta rồi, phải chịu trách nhiệm a.”

“Nhưng giáo sư Ninh đã sờ qua rất nhiều người, tại sao chỉ phải chịu trách nhiệm với mỗi cô gái này a?” (An: đúng là ở đâu có bày đàn là thật cmn không đỡ được @@)

“Giáo sư Ninh kinh nghiệm phong phú, thủ pháp lão luyện, nhìn một cái đã biết, hợp ý cậu ấy, liền trực tiếp bắt lại.”

Mặt Trịnh Đình Đình đỏ gay, không nghĩ tới bác sĩ ngoại khoa có thể nói giỡn trắng trợn tới mức này, ngay cả vị bác sĩ có bộ mặt thân thiện cũng có thể cười thích thú: “Thì ra là giáo sư Ninh của chúng ta cũng không phải đàng hoàng như ngoài mặt.”

“Đi thôi.” Ninh Vi Căn làm như mắt điếc tai nghe đối với mấy lời bợn họ, vẻ mặt tự nhiên nhìn Trịnh Đình Đình nói, “Anh tiễn em xuống dưới.”

Trịnh Đình Đình đi theo Ninh Vi Căn xuống lầu, dọc đường đi Ninh Vi Căn không nói gì, có lẽ là do mệt mỏi.

Đứng thang máy đến tầng một, Ninh Vi Căn đột nhiên hỏi: “Em hôm nay rốt cuộc tại sao lại tới bệnh viện?”

“Em nói rồi mà, em tới thăm anh một chút.” Trịnh Đình Đình không để ý nói, “Mấy hôm nay cũng không có tin tức gì của anh.”

“Em nghĩ anh?”

Trịnh Đình Đình sửng sốt, ngược mắt nhìn Ninh Vi Căn, mặc dù dưới mắt có một quầng thâm xanh rất đậm, nhưng tròng mắt vẫn đen và sắc bén như cũ, nhìn vô cùng sắc bén.

Ninh Vi Căn còn nói: “Bác sĩ ngoại khoa cường độ công việc rất lớn, ngày nghỉ cũng không cố định, thời điểm công việc bận rộn sẽ bỏ qua tất cả mọi chuyện, điểm này em phải hiểu.”

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút sau đó gật đầu, nhẹ nhàng nói câu: “Em hiểu.”

“Em hôm nay mới tới thăm anh,” Ninh Vi Căn vươn tay, sờ sờ tóc của cô, “Anh rất ngạc nhiên.”

Lúc đưa tay xuống, Ninh Vi Căn phát hiện lỗ tai của cô rất đỏ.

“Em để ý những lời bọn họ vừa nói?”

“.....Cũng không phải.”

“Không cần để ý, mấy người bọn họ đều độc thân, thỉnh thoảng thấy các cô gái xinh đẹp sẽ không nhịn được đùa giỡn, nhưng không có ác ý.”

“Vâng, em biết rồi.”

“Nhưng trừ em ra, anh không chiếm bất kỳ tiện nghi của bệnh nhân nào.” Giọng nói Ninh Vi Căn nhạt nhẽo, “Lần này bọn họ công khai đùa giỡn anh cũng coi như hợp lý.”

“.....”

Tác giả có lời muốn nói: cô gái nhỏ Đinh Đinh thật đáng thương a, lại bị nói giỡn ㄟ (ㄨ ▽ ㄨ) ㄟ cùng giáo sư Ninh ở chung một chỗ cô ấy sẽ càng không ngừng bị nói giỡn.

Hahahahahahahahahahahahahahaha (ví dụ sẽ cười vô sỉ như vậy)

Không thể tưởng tượng nổi đêm tân hôn, thời điểm giáo sư Ninh sờ nơi đó của Trịnh Đinh Đinh..... Thủ pháp có gì bất đồng.

An: Ôi, không ngủ được, bò dậy ed tiếp post tiếp cho các bạn đây. Thấy AN siêu nhân chưa????

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 24

“Đi thôi.” Ninh Vi Căn làm như mắt điếc tai nghe đối với mấy lời bọn họ, vẻ mặt tự nhiên nhìn Trịnh Đình Đình nói. “Anh tiễn em xuống dưới.”

Trịnh Đình Đình đi theo Ninh Vi Căn xuống lầu, dọc đường đi Ninh Vi Căn không nói gì, có lẽ là do mệt mỏi.

Đứng thang máy đến tầng một, Ninh Vi Căn đột nhiên hỏi: “Em hôm nay rốt cuộc tại sao lại tới bệnh viện?”

“Em nói rồi mà, em tới thăm anh một chút.” Trịnh Đình Đình không để ý nói, “Mấy hôm nay cũng không có tin tức gì của anh.”

“Em nghĩ anh?”

Trịnh Đình Đình sửng sốt, ngược mắt nhìn Ninh Vi Căn, mặc dù dưới mắt có một quầng thâm xanh rất đậm, nhưng tròng mắt vẫn đen và sắc bén như cũ, nhìn vô cùng sắc bén.

Ninh Vi Căn còn nói: “Bác sĩ ngoại khoa cường độ công việc rất lớn, ngày nghỉ cũng không cố định, thời điểm công việc bận rộn sẽ bỏ qua tất cả mọi chuyện, điểm này em phải hiểu.”

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút sau đó gật đầu, nhẹ nhàng nói câu: “Em hiểu.”

“Em hôm nay mới tới thăm anh,” Ninh Vi Căn vươn tay, sờ sờ tóc của cô, “Anh rất ngạc nhiên.”

Lúc đưa tay xuống, Ninh Vi Căn phát hiện lỗ tai của cô rất đỏ.

“Em để ý những lời bọn họ vừa nói?”

“...Cũng không phải.”

“Không cần để ý, mấy người bọn họ đều độc thân, thỉnh thoảng thấy các cô gái xinh đẹp sẽ không nhịn được đưa giỡn, nhưng không có ác ý.”

“Vâng, em biết rồi.”

“Nhưng trừ em ra, anh không chiếm bất kỳ tiện nghi của bệnh nhân nào.” Giọng nói Ninh Vi Căn nhạt nhẽo, “Lần này bọn họ công khai đùa giỡn anh cũng coi như hợp lý.”

“.....”

Tác giả có lời muốn nói: cô gái nhỏ Đinh Đinh thật đáng thương a, lại bị nói giỡn cùng giáo sư Ninh ở chung một chỗ cô ấy sẽ càng không ngừng bị nói giỡn.

Hahahahahahahahahahahahahahaha (ví dụ sẽ cười vô sỉ như vậy)

Không thể tưởng tượng nổi đêm tân hôn, thời điểm giáo sư Ninh sờ nơi đó của Trịnh Đinh Đinh....Thủ pháp có gì bất đồng.

Ân.Ồi không ngủ được, bò dậy ed tiếp post tiếp cho các bạn đây. Thấy An siêu nhân chưa????

Khi Ninh Vi Căn kết thúc ca phẫu thuật cuối cùng trong mấy ngày liền đã là hai giờ chiều.

Như thường lệ, sau khi xong ca đêm, anh sẽ về nhà ngủ luôn. Nhưng hôm nay anh lại có hành động khác thường.

Trịnh Đình Đình đang ở trong phòng bếp rửa bát thì nghe được tiếng chuông cửa. Cô vội vàng rửa tay, đi đến trước cửa nhìn qua màn hình.

Ninh Vi Cẩn.

Trịnh Đình Đình có chút ngoài ý muốn: "Là anh sao?"

Ninh Vi Cẩn nói thẳng, "Không mở cửa cho anh à?"

Trịnh Đình Đình lập tức mở cửa.

Lúc Ninh Vi Cẩn yên vị ngồi trên ghế, Trịnh Đình Đình hỏi anh: "Anh vừa tan ca sao?"

"Tối qua anh trực đêm!"

"Vậy sao không về nhà nghỉ ngơi chứ?"

Ninh Vi Cẩn nhìn cô một cái, hỏi lại: "Em không hoan nghênh anh tới sao?"

". Không phải."

Trịnh Đình Đình vào bếp rót cho Ninh Vi Cẩn một ly trà mật ong bạc hà, rồi lấy thêm một đĩa bánh bích quy cô tự làm.

Ninh Vi Cẩn cắn một miếng bánh bích quy, thấy hơi ngọt. Nhưng ly trà mật ong bạc hà mùi vị cũng không tệ, mát lạnh, nhuận hầu.

Anh nhìn căn phòng nhỏ của Trịnh Đình Đình, màu sắc trang nhã, chất liệu chủ yếu bằng gỗ khiến người ta cảm thấy ấm áp. Phòng bếp nhỏ xinh, có một bức tường màu đỏ để ngăn cách. Bàn ăn được làm bằng gỗ sồi, khăn trải bàn kẻ ca rô màu cà phê. Trong góc có một chai rượu màu hồng, khay trà, bàn con để đủ đồ trang điểm của cô, đầy màu sắc, rục rĩ không thôi.

Trong phòng còn phảng phất hương thơm ngọt ngào, có lẽ là mùi thơm bánh bích quy cô vừa làm xong.

Anh nhìn vòng quanh, rồi chuyển tầm mắt đến gương mặt Trịnh Đình Đình.

Đêm qua Trịnh Đình Đình ngủ rất ngon, sáng nay lại ngủ nướng đến tận mười giờ. Rồi giường lại còn đắp mặt nạ cho nên lúc này làn da cô trắng nõn, sáng bóng. Tự nhiên Ninh Vi Căn nhớ đến một câu đùa để ví làn da của con gái, ‘trắng như trứng gà bóc’.

"Sao anh nhìn em như thế?" Trịnh Đình Đình hoài nghi.

"Không có gì!" Ninh Vi Căn nhàn nhạt nói, "Sắc mặt em hôm nay không tồi."

Trịnh Đình Đình theo quán tính mà sờ sờ gương mặt mình. Nghĩ thầm, đây có phải anh đang khen da cô đẹp không nhỉ?

"Có còn bánh bích quy không?" Ninh Vi Căn chỉ đĩa không trước mặt.

"Còn một ít, để em lấy!" Trịnh Đình Đình đứng dậy, đi vào trong bếp.

Chờ Trịnh Đình Đình mang đĩa bánh quy ra, thì thấy Ninh Vi Căn đã ngủ gật trên ghế sa lon rồi.

Anh cứ ngồi như thế, một tay đặt trên đùi, một tay tùy tiện đặt bên cạnh, hơi ngửa đầu, nhắm mắt lại, dựa lưng vào chiếc gối cô tự làm.

Trịnh Đình Đình nhẹ nhàng để cái đĩa xuống, tiến lại gần anh, đưa tay vuốt nhẹ chóp mũi anh. Hơi thở nhẹ nhàng thoảng qua đầu ngón tay cô.

Cô chạm nhẹ đôi lông mày rậm của anh còn anh chẳng có chút phản ứng nào. Xem ra anh thật sự rất mệt mỏi rồi. Trịnh Đình Đình nghĩ thầm

nếu đổi lại là cô suốt năm ngày không nghỉ ngơi tốt thì nhất định bây giờ sẽ mệt rã rời nằm vật ra sàn nhà mà ngáy mất.

Bộ dạng Ninh Vi Cẩn rất quy củ, theo tu dưỡng, ngay cả ngủ cũng không như Khổ Hành Tăng khiến Trịnh Đình Đình không khỏi mỉm cười.

Giáo sư Ninh vậy mà chạy đến chỗ cô ngủ, còn ngủ thật ngon lành nữa. Trịnh Đình Đình nhẹ nhàng bước đến góc phòng tắt đèn. Trong phòng tối hơn có thể khiến Ninh Vi Cẩn ngủ thoải mái hơn một chút.

Ninh Vi Cẩn mở mắt theo quán tính giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã năm giờ rồi.

Bên tai truyền đến tiếng động trong phòng bếp. Dường như Trịnh Đình Đình đang bận rộn gì đó.

Anh đứng dậy đi về phía phòng bếp nhìn thấy Trịnh Đình Đình đang cầm muống chậm

rãi múc canh vào nồi.

"Em đang làm gì thế?"

Trịnh Đình Đình bị giọng nói trầm thấp của anh mà dọa cho sợ hết hồn, xoay người thì thấy Ninh Vi Cẩn đứng cách cô vài bước.

"Tôi qua em có hầm canh củ từ nấu sườn. Bây giờ chỉ cần hâm nóng lên là được, đợi em xào thêm hai món nữa thôi. Anh ở lại đây ăn đi!"

Cô nói xong thì đổ nốt canh vào nồi, sau đó cầm thớt chuẩn bị cắt khoai tây.

Ninh Vi Cẩn tiến lại gần, đưa tay vòng ra sau cô, trầm giọng nói: "Đến anh!"

Tay phải Ninh Vi Căn cầm dao, tay trái cố định củ khoai tây trên thớt, nhanh nhẹn thái.

Trịnh Đình Đình thấy vậy không khỏi cười hỏi: "Cầm dao thái có khác gì cầm dao phẫu thuật không ạ?"

"Khác sao?" Ninh Vi Căn nói, "Cũng không có gì khác biệt!"

"Không thể nào, anh thật sự coi bệnh nhân là khoai tây, thịt heo mà xử lý sao?"

"Nếu không thì sao chứ? Hai mươi mốt tuổi anh đã cầm dao mổ. Đến bây giờ đã tám năm rồi. Nếu hỏi anh có cảm giác gì đặc biệt khi nhìn thấy nội tạng người không sao?" Ninh Vi Căn nói xong, ngón trỏ giữ chặt củ khoai tây, bô sung, "Hình dáng khá giống củ khoai tây, tính chất cũng giống nhau!"

Trịnh Đình Đình vội vàng chuyển đề tài: "Anh thích ăn khoai tây thái lát xào, hay bào sợi?"

"Anh thích hấp." Ninh Vi Căn nói, "Khoai tây hấp có thể giữ được nhiều giá trị dinh dưỡng hơn."

"Vậy thì hấp!" Ninh Vi Căn nói, "Một bát canh củ từ nấu sườn, một đĩa khoai tây hấp, một đĩa đậu phụ xào thịt, thêm một đĩa salad rau. Như vậy cũng không tệ lắm phải không? Ít nhất còn phong phú hơn cơm chiên của anh nha!"

Ninh Vi Căn gật đầu đồng ý.

Lúc ăn cơm, Trịnh Đình Đình phát hiện thoáng Ninh Vi Căn sẽ liếc mắt nhìn cách bày biện trong phòng cô.

"Trong nhà em có quá nhiều đồ linh tinh. Phòng lại bé cho nên chỉ có thể tận dụng những góc trống để nhét đồ thôi."

"Tại sao em không tìm một căn phòng rộng hơn một chút?"

"Ở một mình, ở chật một chút cũng không sao cả, chứ rộng rãi quá thì thấy hơi trống trải, không có cảm giác an toàn."

"Hình như phụ nữ luôn luôn cường điệu cảm giác an toàn."

"Dĩ nhiên rồi. Đối với phụ nữ mà nói cảm giác an toàn cực kỳ quan trọng."

"Cụ thể?"

"Có một căn nhà che mưa che gió, có thể ở chung một chỗ với người mình yêu, chăm sóc người đó, chia sẻ vợ người đó."

"Hả?" Ninh Vi Cẩn buông đũa xuống. Tròng mắt đen nhìn vào mắt Trịnh Đình Đình, "Đơn giản như vậy thôi sao?"

"Đơn giản chỗ nào chứ? Bây giờ nhà cửa rất đắt đỏ. Vốn dĩ, em tính trước năm ba mươi lăm tuổi có thể tự mua được một căn nhà. Bây giờ xem ra càng lúc càng khó rồi. Tìm một người đàn ông toàn tâm toàn ý với anh, chăm sóc anh, có chung tiếng nói lại càng khó hơn."

"Thật sao?" Ninh Vi Cẩn hỏi ngược lại cô.

Trịnh Đình Đình gật đầu.

"Nói đúng ra cảm giác an toàn chính là lệ thuộc vào bản thân!" Ninh Vi Cẩn nói, "Em ở chung với ai, sinh hoạt như thế nào cũng đâu quá quan trọng!"

"Đó là vì giáo sư Ninh anh có nội tâm cường đại. Phàm phu tục tử như chúng em không thể có được cảm giác an toàn, cũng không thể không có bạn được!"

"Anh có thể đáp ứng em!"

Trịnh Đình Đình sững sờ, chiếc đĩa trong tay hơi khựng lại, cô thật không nghĩ tới Ninh Vi Căn sẽ trực tiếp nói như thế.

Nhất thời cô không biết đáp lại anh như thế nào đành giữ im lặng.

Cơm nước xong xuôi, Trịnh Đình Đình dọn dẹp bàn ăn. Ninh Vi Căn ngồi trên ghế sa lon không có việc gì ngồi nghịch bàn cờ trên bàn. Anh lấy một quân cờ, cho nó quay trên lòng bàn tay.

"Bây giờ vẫn còn sớm, anh có muốn chơi vài ván không?"

Ninh Vi Căn nói: "Được."

Trịnh Đình Đình rửa tay, đi tới bên cạnh anh, hai người ngồi chung một chiếc salon, bắt đầu đánh cờ.

"Em có muốn không?" Ninh Vi Căn ngược mắt nhìn bàn cờ trước mặt.

"Hả? Anh có ý gì?"

"Nếu em muôn thắng, thì anh có thể nhường một chút!" Ý tứ của anh cực kỳ đơn giản.

"." Trịnh Đình Đình không phục. "Không cần anh nhường, em chơi rất cừ đó!"

"Vậy ai thua sẽ thực hiện một yêu cầu của đối phương!"

"Được!"

"Dám chơi dám chịu!"

"Tốt thôi!"

Tám phút sau, Ninh Vi Cẩn rất nhanh đã thắng, còn Trịnh Đình Đình thảm bại.

Ngón giữa và ngón trỏ của Ninh Vi Cẩn kẹp một quân cờ, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Dám chơi dám chịu, em phải thực hiện lời hứa!"

"Nói đi! Anh muốn em làm gì!"

"Hôn anh!"

"Cái gì?" Đột nhiên nhịp tim Trịnh Đình Đình tăng mạnh.

"Anh nói, em hôn anh đi!" Ninh Vi Cẩn trừng mắt nhìn cô, không cho cô bất cứ cơ hội trốn tránh nào. Thái độ trịnh trọng, "Đây là quy ước ngay từ đầu rồi, bây giờ em phải thực hiện lời hứa!"

"Vậy, hôn. . . . chỗ nào ạ?"

"Tùy em." Anh nói, "Em thích hôn ở chỗ nào cũng được."

Anh chỉ muốn thử xác nhận cảm giác của mình đối với cô mà thôi.

Trịnh Đình Đình có chút chần chừ.

"Không phải định quyệt nợ chứ?"

Trịnh Đình Đình lăm bằm một tiếng, sau đó lại gần anh, hôn phớt lên má trái anh một cái.

Ninh Vi Cẩn hơi nhíu mi một chút, sau đó giãn ra. Trong lòng cũng đại khái đã hiểu rõ cảm giác của bản thân rồi.

"Được chưa?" Trịnh Đình Đình cố ý châm chọc anh, "Giáo sư Ninh, không ngờ anh lại đục nước béo cò đưa ra yêu cầu vô si như thế, bắt em làm chuyện như vậy, em rất thất vọng về anh đó!"

Ninh Vi Cẩn thản nhiên nhìn cô, sau đó nhéo nhẹ tai cô một cái, "Nếu như không thích tại sao tai lại đỏ như thế hả?"

". "

"Hơn nữa, em quên chúng ta đang có quan hệ gì sao? Lần đầu tiên gặp mặt đã có hành động thân mật hơn, bây giờ chỉ có một nụ hôn mà cũng khiến em xấu hổ sao?" Anh thản nhiên hỏi ngược lại cô.

"Không giống nhau mà!" Lỗ tai Trịnh Đình Đình càng đỏ hơn, "Khi đó em là bệnh nhân, còn anh là bác sĩ!"

"Vậy bây giờ anh không phải là bạn trai chân chính của em sao?"

Trịnh Đình Đình dừng một chút, sau đó nói tiếp, "Ninh Vi Cẩn, mối quan hệ giữa anh và em là nghiêm túc. Em cũng chưa sẵn sàng, cho nên chuyện bạn trai bạn gái, có thể cho em thêm chút thời gian hay không?"

Cho cô thêm một chút thời gian để cô xác nhận người đàn ông này có thích hợp với cô hay không? Xác nhận xem cô có dũng khí để sống bên anh cả đời hay không?...

"Có thể!" Ninh Vi Cẩn nghĩ đến điều gì, nói thêm, "Mấy hôm nữa anh dẫn em đi gặp bạn anh!"

"Bạn anh sao?"

"Đúng thế. Đây là trình tự khi nam nữ quen biết nhau mà. Anh đã gặp ba mẹ em, em gặp bạn bè anh, cái này có vấn đề gì sao??"

"."

*

Ninh Vi Căn về đến nhà thấy đèn phòng khách vẫn sáng. Khó thấy được Ninh Thanh Túc đang ngồi trên ghế salon đọc báo.

Nghe được tiếng mở cửa, Ninh Thanh Túc để tờ báo xuống, tháo mắt kính, vuốt vuốt sống mũi, nhìn con trai: "Tuyền Tuyền nói mấy ngày rồi con không về nhà!"

"Phải trực thông ca mấy ngày!"

Ninh Thanh Túc nhìn anh, khẽ cười cười: "Dạo này trông con cũng không tệ!"

"Không có gì!"

"Có bạn gái sao?"

Ninh Vi Căn dừng một chút, giọng nói cũng lạnh dần: "Đang quen biết với một người!"

"A, thật hiếm thấy nha! Đây là lần đầu con tự nhận đấy!" Ninh Thanh Túc nhú mày,

"Có thể nói cho ba biết về cô gái đó không?"

"Ba muốn biết gì?" Ninh Vi Căn xoa xoa mu bàn tay.

"Tuổi tác, bối cảnh gia đình, công việc, cùng thân phận xã hội."

Ninh Vi Căn khẽ cười, âm thanh càng lạnh hơn, "Ba biết tôi không hề coi trọng những điều kia. Người con gái tôi chọn chỉ cần thuận mắt tôi là được. Không cần gì hơn!"

Sắc mặt Ninh Thanh Túc bình tĩnh, những trong mắt vẫn duy trì sự trầm ổn, ông nhìn con trai một lúc rồi nói: "Con gái Thư gia không tốt sao?"

Thư Di Nhiên, con gái cục trưởng cục văn hóa Thư Hoài Cốc. Gia đình Thư Hoài Cốc có quyền cao chức trọng trong chốn quan trường thành phố B. Người con lớn của Thư Hoài Cốc Thư Phi Nhiên lại là giảng viên nghệ thuật nổi tiếng. Nói thật, Ninh Thanh Túc có lòng riêng muốn để Thư Di Nhiên làm con dâu ông.

"Con gái nào của Thư gia cơ?"

Ninh Thanh Túc cau mày: "Thư Di Nhiên, đừng nói là con không biết người ta thích con bao nhiêu năm rồi!"

"Cô ta?" Ninh Vi Căn nói, "Tôi chưa từng để ý!"

"Chủ nghĩa cá nhân của con quá cao rồi!" Ninh Thanh Túc than thở, "Lại không thèm để ý đến tình cảm của con gái nhà người ta!"

"Ba nghe ai nói?" Ninh Vi Căn ngược mắt, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, âm thanh có chút tìm tòi nghiên cứu, "Không phải là dì đó chứ?"

Ninh Thanh Túc nhìn anh, ánh mắt từ từ sâu hơn, "Con nhất định phải nói chuyện với ba bằng thái độ như thế sao?"

"Tôi không hỏi chuyện của ba, vậy thì ba cũng đừng hỏi chuyện của tôi làm gì!" Ninh Vi Căn xắn tay áo lên, trực tiếp đi lên lầu. Bên tai truyền đến tiếng vỗ bàn của Ninh Thanh Túc, "Đứng lại!"

Ninh Vi Căn chậm rãi dừng bước.

Ninh Thanh Túc nhắm hai mắt lại rồi mở ra, giọng nói trầm hơn, "Chuyện của mẹ con, là lỗi của ba. Ba cũng thấy thẹn với bà ấy. Nhưng ba không thể thẹn với một người khác nữa. Ân Phi từ lúc mười chín tuổi đến giờ. . . . Tuổi thanh xuân, công việc, tiền đồ đều vì ba mà bỏ qua nhưng chưa bao giờ yêu cầu ba một thứ gì. Sau khi mẹ con ra đi, ba cũng nói thẳng với cô ấy, đời này không thể cho cô ấy cái gì nhưng cô ấy vẫn dứt khoát ở lại bên cạnh ba. Nhiều năm như vậy, ba nợ cô ấy cũng quá nhiều rồi. Bây giờ ba cũng từng này tuổi rồi không thể làm chuyện khốn nạn được nữa. Nếu như ngay cả danh phận cũng không thể cho cô ấy, thì cô ấy thật sự quá đáng thương. . . . con hiểu không?"

Năm đó, Ân Phi mười chín tuổi vừa gặp đã yêu Ninh Thanh Túc hai mươi lăm tuổi chính trực, mê luyện anh không có cách nào tự kiềm chế. Dù gì Ninh Thanh Túc cũng là anh rể cô, cô yêu mà không dám nói, cảm thấy cực kỳ khổ sở.

"Yên tâm đi, ba sẽ không dẫn cô ấy tới đây nữa, ba cũng không để cô ấy sinh con!" Ninh Thanh Túc nở nụ cười chua chát, "Ba chỉ có hai đứa con là con và Tuyên Tuyên thôi!"

—

Giáo sư Ninh, không cần lừa gạt ép Đinh Đình kiss nha.

Chương tiếp theo, sắp gặp tình địch. Giáo sư Ninh, anh sẵn sàng chưa?

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Sau khi Ninh Vi Căn vào phòng thay quần áo thì Ninh Vi Tuyền gõ cửa.

"Anh hai!" Ninh Vi Tuyền đi vào, ngồi ở mép giường, hỏi thẳng: "Chuyện ba muốn kết hôn với người đàn bà kia, anh có đồng ý không?"

"Đó là chuyện của ông ấy!"

"Vậy còn mẹ thì sao? Mẹ phải làm thế nào chứ? Khi bà còn sống phải chịu bao nhiêu khổ sở như vậy. Hiện tại bà mất rồi mà ngay cả chuyện ba đã đồng ý với mẹ cũng không làm được vậy anh thử nghĩ xem, mẹ chúng ta không phải còn đáng thương hơn người đàn bà kia sao?" Nhắc tới Ân Nghi, ánh mắt Ninh Vi Tuyền đột nhiên đỏ lên. "Rõ ràng ba đã cam kết cả đời này sẽ không đi bước nữa mà!"

Ninh Vi Căn xoay người, ánh mắt cực kỳ lý trí nhìn Ninh Vi Tuyền: "Mẹ đã đi rồi, ông ấy làm được cũng tốt, không làm được cũng không sao. Những thứ này đều không liên quan đến mẹ nữa. Cho dù ông ấy làm được thì cũng không có cách nào sửa chữa được sai lầm trước kia, cũng không thể nào làm vơi bớt đau khổ khi bà còn sống, em hiểu không?"

Ninh Vi Tuyền im lặng. Thật ra thì đạo lý đơn giản như vậy sao cô lại không hiểu cơ chứ? Ân Nghi đã mất, biết bao khổ sở, hành hạ cũng như khói thuốc tan biến trong khói vào lúc sinh mạng kết thúc kia. Bà cũng không còn so đo chuyện tình cảm của Ninh Thanh Túc nữa. Nửa đời còn lại Ninh Thanh Túc làm cái gì cũng không còn chút quan hệ đến bà. Coi như ông ấy có thể vì bà mà giữ lời hứa, cả đời này không lập gia đình thì còn có

ý nghĩa gì chứ? Dù thế nào thì Ninh Thanh Túc cũng đâu thể bù đắp được sai lầm của ông, Ân Nghi cũng không thể sống lại nữa.

Còn nữa, Ninh Thanh Túc đã quyết định việc gì thì không một ai có thể lay chuyển. Không phải cứ con gái khóc rống lên mấy ngày là có thể ngăn cản được ông. So với cô là một người thường kích động, không thể khống chế cảm xúc thì Ninh Vi Cẩn lại lý trí hơn rất nhiều.

Ninh Vi Cẩn thay xong quần áo, đi đến trước mặt Ninh Vi Tuyền, cúi người, nhìn vào mắt cô: "Đừng suy nghĩ mấy chuyện không vui nữa. Em phải sống tốt. Ninh Vi Tuyền, em đừng khiến mẹ thất vọng!"

"Vậy anh." Ninh Vi Tuyền ngẩng đầu, như có điều suy nghĩ: "Anh có nghiêm túc với Trịnh Đình Đình không?"

Một lúc sau,

"Mỗi chuyện anh làm đều rất nghiêm túc."

*

Hôm trước Ninh Vi Cẩn nói dẫn Trịnh Đình Đình gặp mấy người bạn anh. Hôm nay, Trịnh Đình Đình đã gặp luôn rồi, Trần Nhân Giác, Phó Chuẩn, còn cả em họ Ninh Vi Cẩn là Ninh Vi Minh.

Lúc ấy mấy người đang chơi đồ xúc xắc thì Ninh Vi Cẩn dẫn Trịnh Đình Đình tới. Trần Nhân Giác sau khi nhìn thấy cô thì cười: "Tôi đã gặp cô gái này rồi!"

Trịnh Đình Đình cũng nhận ra anh ta. Lúc trước, ở nhà hàng Elizabeth có nhìn thấy anh đi cùng với Ninh Vi Cẩn.

Không chờ Ninh Vi Cẩn giới thiệu, Trần Nhân Giác mở miệng nói: "Cô gái này chính là bệnh nhân của Ninh Vi Cẩn. Khối u trên ngực cô ấy

chính là do cậu ta xử lý nha!"

Phó Chuẩn nhíu mày: "Thì ra là mượn việc công làm việc riêng nha!"

Ninh Vi Cẩn ung dung đáp lại: "Người xấu xa nhìn thế giới này cũng xấu xa như nhau!"

.....

Trịnh Đình Đình có chút ngỡ ngàng thì em họ Ninh Vi Cẩn là Ninh Vi Minh đưa cho cô một ly nước trái cây, ôn hòa nói: "Rất hân hạnh được biết chị!"

"Cảm ơn!" Trịnh Đình Đình nhìn Ninh Vi Minh có cảm giác rất kỳ diệu. Cậu ta và Ninh Vi Cẩn bộ dạng lại khác nhau quá xa.

Bình tĩnh mà nhận xét thì ngũ quan của Ninh Vi Cẩn khó có ai địch nổi, diện mạo của Ninh Vi Minh lại cực kỳ bình thường.

"Có phải trong lòng chị rất thất vọng không? Tại sao bộ dạng của em lại kém xa anh Ninh Vi Cẩn đến vậy đúng không?" Ninh Vi Minh cười hỏi lại.

Bị nói trúng tim đen Trịnh Đình Đình cười xấu hổ.

Ninh Vi Minh nói: "Trước kia mỗi lần em dẫn bạn gái đến giới thiệu với bọn họ ai cũng tò mò hỏi em. Tại sao cũng là người họ Ninh mà Ninh Vi Cẩn lại có bộ dạng ngời ngời như thế, còn bộ dạng em lại thua anh ấy một bậc. Dần dần, em bị hỏi đến bực mình không bao giờ dẫn bạn gái đến gặp bọn họ nữa!"

"Cái đó, thật ra thì bộ dạng cậu cũng không tồi mà!" Trịnh Đình Đình khen.

Ninh Vi Minh mỉm cười thừa nhận: "Đúng vậy a, ít nhất em cũng giống như người thường nha!"

Trịnh Đình Đình len lén nhìn Ninh Vi Căn một cái. Anh đang an tĩnh ngồi uống một ly sô đa, bày tỏ không nghe thấy gì.

"Chị là người bạn nữ đầu tiên mà Ninh Vi Căn dẫn tới đó." Ninh Vi Minh nói tiếp. "Lần này chúng em đều cảm thấy ngoài ý muốn. Thật ra chúng em còn tưởng anh ấy chán ghét phụ nữ cơ."

Vừa dứt lời, Trần Nhân Giác cùng Phó Chuẩn cũng cười cười.

Mọi người đang chơi xúc xắc, Trịnh Đình Đình phát hiện cách đổ xúc xắc bọn họ rất đẹp. Ví như Ninh Vi Minh vậy, mấy hạt xúc xắc lấp lánh rơi từ tay anh, tạo thành hình cung ngũ sắc, cực kỳ xinh đẹp.

Trịnh Đình Đình an vị ngồi bên cạnh Ninh Vi Căn, uống nước trái cây, ăn kem cùng bánh ngọt.

Cô phát hiện, bộ dạng của mấy người kia rất thoải mái còn Ninh Vi Căn thì có chút nghiêm túc.

"Cậu ấy xấu hổ đó!" Trần Nhân Giác nói với Trịnh Đình Đình, "Bởi vì em ngồi cạnh cậu ấy, nên cậu ấy để ý đến thắng thua!"

Ninh Vi Căn ngược mắt nhìn anh ta một cái: "Không phải cậu vẫn thua tớ đó sao? Có liên quan gì đến chuyện cô ấy ở bên cạnh hay không chứ?"

Trần Nhân Giác lắc đầu bất đắc dĩ.

Trịnh Đình Đình cười cười.

Ninh Vi Minh vừa chơi vừa thỉnh thoảng nói chuyện phiếm với Trịnh Đình Đình, "Chị thật sự là bệnh nhân của Ninh Vi Căn sao?"

Trịnh Đình Đình gật đầu.

"Vừa rồi em còn tưởng rằng Trần Nhân Giác đang nói đùa. Bởi vì theo tính cách của Ninh Vi Cẩn, anh ấy sẽ không xuống tay với bệnh nhân mình đâu, sợ có ảnh hưởng không tốt." Ninh Vi Minh cười nói, "Chị không biết đâu, đại khái là khoảng hai năm trước có một cô bé mười chín tuổi cũng là bệnh nhân của anh ấy, yêu anh ấy điên cuồng nha. Ngày nào cũng đến bệnh viện tặng chocolate, hộp cơm tình yêu, kéo dài được hơn hai tháng đến mức chúng em cũng mềm lòng nhưng anh ấy thì không chút cảm động. Sau đó, cô bé kia có đến đây tìm anh ấy. Anh ấy cũng chẳng thèm nể mặt nói cho cô bé đó biết, tuổi này cô bé nên học tập thì hơn, không cần tốn thời gian, tình cảm vào anh ấy. Lúc đó chúng em cũng ở đây, sau này bọn em cũng hỏi lại tại sao anh không cho cô bé đó một cơ hội. Anh ấy nói là sợ ảnh hưởng không tốt."

Phó Chuẩn nhân cơ hội hỏi luôn: "Hiện giờ thì sao? Không sợ ảnh hưởng không tốt nữa à?"

Ninh Vi Cẩn trả lời: "Có chuyện này sao? Sao mình lại không nhớ nhỉ?"

"Cậu cứ giả vờ đi!" Phó Chuẩn nói: "Cô bé đó còn nói đã cắt giữ khối u mà cậu tự tay cắt trong ngăn kéo đó. Chuyện biến thái đáng sợ như vậy mà cậu không nhớ rõ sao?"

Trịnh Đình Đình liếc mắt nhìn Ninh Vi Cẩn, giống như chất vấn, "Anh sao phải giả bộ chứ?"

Ninh Vi Cẩn vươn tay, đẩy một đĩa bánh khác đến trước mặt Trịnh Đình Đình, ý bảo cô chuyên tâm ăn bánh đi đừng nghe bọn họ nói bậy.

Qua mấy ván, giữa lúc nghỉ ngơi, mọi người gọi mấy bình rượu.

Trịnh Đình Đình lại gần, nhỏ giọng chế nhạo Ninh Vi Cẩn: "Thiếu nữ mười chín tuổi, anh thật là cầm thú nha!"

"Em giải thích một chút đi!" Ninh Vi Cẩn nhìn cô, "Anh làm chuyện gì mà em nói anh là cầm thú hả?"

"Anh sờ soạng người ta đủ kiểu rồi còn không phụ trách, còn nói với cô ấy là phải học cho giỏi."

"Anh nói sai sao? Mười chín tuổi ngoài trừ đi học còn có thể làm gì chứ?"

"Mười chín tuổi cũng không còn nhỏ rồi, sao không thể yêu chứ?"

"Bởi vì chưa thực sự trưởng thành, cũng không có trách nhiệm. Coi như thế thì tỷ lệ thành công cũng rất thấp." Ninh Vi Cẩn nói, "Cần gì phải lãng phí thời gian chứ?"

"Sao anh lại cứng nhắc như thế chứ? Nếu em nói tình yêu tuổi mười chín mới thực sự là thuần túy. Nếu ra ngoài xã hội thì không còn được như thế nữa. Một người chỉ có mấy năm tươi đẹp đó thôi đều dùng để học thì quả thật là chán!" Trịnh Đình Đình oán thăm, trong xã hội đều là những đàn ông tâm tư kín đáo, lòng dạ thâm sâu mà!

"Xem ra em lúc mười chín tuổi rất thú vị rồi!" Ninh Vi Cẩn quơ quơ cái chén trong tay, chậm rãi nói: "Thú vị đến mức bây giờ vẫn không thể quên được!"

Nghe được ý lạnh trong câu nói của anh, Trịnh Đình Đình im lặng. Ánh đèn màu lam rời đi, từ từ rơi xuống mặt anh, nhuộm xanh đôi mắt đó, càng khiến anh giống như một vị thần trong thần thoại Hy Lạp, đặc biệt là lúc anh nhìn cô từ trên cao xuống.

Màng nhĩ cô bị âm nhạc dội thẳng vào có chút choáng váng, không khỏi lắc lắc đầu một cái, hít một hơi thật sâu.

Một giây kế tiếp bàn tay bị anh nắm chặt, hai ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay cô khiến cho cô cảm thấy tê dại. Nhìn lại đôi mắt anh càng thấy mịn hoặc, mà anh lại cực kỳ thản nhiên vuốt ve tay cô như thế.

Lúc cô không để ý anh néo thật mạnh. Bị đau, cô cau mày, thấp giọng nói: "Sao lại néo em?"

"Không phải em bị chóng mặt sao?" Ninh Vi Cẩn nói, "Véo chỗ này sẽ cảm thấy thoải mái hơn!"

"."Trịnh Đình Đình còn lâu mới tin, rõ ràng anh đang trừng phạt cô mà.

Đột nhiên Phó Chuẩn đứng dậy, vẫy vẫy tay với một người bạn ngồi cách đó không xa, sau đó nói một câu: "Mình đi ra đây một lát!"

Trịnh Đình Đình cũng tò mò nhìn sang, sau đó nhìn thấy Trần Tuấn. Anh ta cùng nhóm bạn lục tục ngồi xuống.

Trần Tuấn vừa cười ngồi xuống, ánh mắt lơ đãng nhìn quanh bốn phía, rất nhanh cũng nhìn thấy Trịnh Đình Đình. Ánh mắt anh ta cũng thu lại, sau đó gật đầu với cô một cái.

Trong không gian rộng rộng, ánh sáng màu xanh lam bao phủ cả quán bar. Trong mắt Trịnh Đình Đình, dường như Trần Tuấn cách cô rất xa, giống như ở phía bên kia đại dương vậy.

Cô thu hồi ánh mắt, lúc nghiêng đầu thì thấy Ninh Vi Cẩn đang nhìn cô, ánh mắt mang theo vẻ tìm tòi, xem xét.

Phó Chuẩn đến chỗ đó chào hỏi, rất nhanh đã quay trở lại, cười nói: "Mấy tháng trước mình có bàn đến chuyện hợp tác với bọn họ. Mình quen với Trần Tuần, bọn họ muốn chơi bài, ngỏ ý muốn chúng ta sang chung vui."

"Không cần đâu." Trần Nhân Giác ngáp một cái, "Đánh bài chay chán lắm!"

"Mình thì không có vấn đề gì!" Ninh Vi Minh mỉm cười.

Ninh Vi Căn buông ly trong tay xuống, trầm ngâm một chút rồi nói: "Dù sao bây giờ vẫn còn sớm, qua đó chơi một chút."

Tất cả mọi người có chút bất ngờ nhìn Ninh Vi Căn.

Ninh Vi Căn nghiêng đầu hỏi Trịnh Đình Đình: "Em để ý sao?"

Trịnh Đình Đình trố mắt, chậm rãi lắc đầu, sau đó nói: "Em ở đây ngồi một chút. Các anh đi đi, em ở đây chờ là được rồi!"

Ninh Vi Căn đứng lên, vuốt lại tay áo, lạnh nhạt nói: "Cũng được!"

Trịnh Đình Đình có chút phiền não, nhưng lại không rõ nguyên nhân vì sao. Cũng không biết tại sao cô cảm giác ánh mắt Ninh Vi Căn cực kỳ lợi hại, dường như có thể nhìn thấu cô, bao gồm cả ánh mắt giữa cô và Trần Tuần lúc này, dường như anh đã biết được điều gì.

Cô ngồi tại chỗ uống nước trái cây, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về chỗ kia. Tổng cố có khoảng bảy tám người đang chơi bài, không khí cũng yên tĩnh.

Một lát sau, lúc cô lại nhìn sang phát hiện Ninh Vi Căn và Phó Chuẩn đã đổi chỗ ngồi, đối diện với Trần Tuần. Hình như lại bắt đầu một ván mới rồi.

Theo cô biết, Trần Tuần chơi bài rất giỏi, chưa từng có đối thủ nào vượt anh. Mà Ninh Vi Cẩn. . . . giáo sư biết chơi bài sao?

Một màn tiếp theo khiến cô có chút ngoài ý muốn, hai bàn tay thon dài đẹp mắt của Ninh Vi Cẩn thành thạo xáo bài.

Bàn tay trái to lớn thành thạo xếp bài, ngón cái đặt phía trên, ngón trỏ để đằng sau. Còn ba ngón bên tay phải cầm bài phụ. Sau mấy động tác nhanh, đẹp bài ở hai tây lần lượt rơi xuống, đôi tay anh đẩy toàn bộ bài về phía trước.

Trần Tuần nhìn Ninh Vi Cẩn đầy thâm ý, mỉm cười nói: "Anh Ninh, mạo muội hỏi một chút, anh làm nghề gì vậy???"

"Bác sĩ." Ninh Vi Cẩn đáp lại không thể đơn giản hơn được nữa.

"Còn là một giáo sư đó! Mới hai bảy tuổi thôi đó, là một nhân tài hiếm có đấy!" Phó Chuẩn bổ sung.

"Thật lợi hại!" Trần Tuần ngược mắt nhìn Ninh Vi Cẩn một cái.

Điện thoại vang lên âm báo có tin nhắn. Ninh Vi Cẩn lên tiếng xin lỗi, sau đó lấy điện thoại từ trong túi ra. Vừa lục lọi lơ đãng lôi cả chìa khóa xe ra, thản nhiên đặt bên phải.

Ánh mắt Trần Nhân Giác sáng lên, lập tức quơ quơ chìa khóa xe của Ninh Vi Cẩn lên: "Ninh Vi Cẩn, cậu trúng ta sao? Sao lại móc một con nhím vào chìa khóa xe vậy?"

Ánh mắt Trần Tuần tối lại, năm ngón tay để trên bàn không tự chủ mà siết chặt lại.

Ninh Vi Cẩn nhăn tin xong, nhét điện thoại lại vào trong túi quần, thuận tiện lấy lại chìa khóa trong tay Trần Nhân Giác, giọng nói bình

thường không thể bình thường hơn: "Là bạn mình tự làm!"

"A, là Đinh Đinh rồi!" Phó Chuẩn tùy ý nói, "Cô ấy thật có tài, làm rất sống động nha!"

"Cô ấy làm thiết kế đồ chơi, cái này là tấm lòng của cô ấy." Ninh Vi Căn châm một điếu thuốc, bổ sung thêm một câu.

"Chúng ta bắt đầu đi!" Ninh Vi Căn nhìn vào mắt Trần Tuần.

Trong mắt Trần Tuần đầy vẻ đê nén không vui cũng chột lóe lên, nhàn nhạt cười: "Bắt đầu đi!"

Tổng cộng ba trận. Rất rõ ràng, mọi người xem cũng cảm nhận thấy tâm trạng Trần Tuần không tốt chút nào.

"Cảm ơn." Ninh Vi Căn buông năm lá bài cuối cùng trong tay, lại là Thuận Tử.

(Năm bài Thuận tử: lúc Sha hỏi bác Google thì có ra kết quả là năm lá bài liên tiếp, không cần đồng chất!)

Trần Tuần cười: "Hôm nay hơi mệt một chút, lần khác lại chơi vậy!"

"Cũng được." Ninh Vi Căn đứng dậy. Ánh mắt nhìn gương mặt Trần Tuần, "Cảm ơn vì đã chiêu đãi rượu."

"Việc cần làm mà!" Trong giọng nói Trần Tuần không hề có chút qua loa, mang theo một chút cảm xúc khó khống chế.

Chờ nhóm người Ninh Vi Căn rời đi, Trần Tuần kéo kéo cổ áo, cố gắng làm giảm bớt khó chịu trong lòng.

Trịnh Đinh Đinh uống ngụm nước cuối cùng thì bả vai bị vồ nhẹ. Quay đầu nhìn, mấy người Ninh Vi Căn đã trở lại.

"Chơi vui không anh?" Trịnh Đình Đình hỏi.

"Cũng không tệ lắm!" Ninh Vi Căn xắn nhẹ tay áo, cùi chỏ đặt trên bàn.

"Đình Đình, em không biết cậu ta háo thắng như thế nào đâu, như giết giặc vậy." Phó Chuẩn lắc đầu cười khở, "Mình nói này, có nhất thiết cần phải vậy không cơ chứ? Cũng chỉ là chơi cho vui, rồi kết giao bạn bè, ánh mắt có cần phải lạnh lẽo đặng đặng sát khí, cũng chẳng chừa mặt mũi cho người ta tí nào cả!"

Ninh Vi Căn không nói lời nào, chỉ cúi đầu nhìn đồng hồ, sau đó nói với Trịnh Đình Đình, "Mười phút nữa anh sẽ đưa em về."

Trịnh Đình Đình gật đầu.

Lúc đứng dậy, theo bản năng Trịnh Đình Đình liếc nhìn vị trí gần cửa sổ. Trần Tuần đang đứng chỗ đó, trong tay anh kẹp một điếu thuốc.

Ánh mắt cô khựng lại một chút, bên hông bỗng nhiên có ai đó siết chặt kéo thần trí cô trở lại.

Giọng nói Ninh Vi Căn thì thâm bên tai, "Em đi phải nhìn phía trước chứ? Đừng để va phải người khác!"

Trịnh Đình Đình quay đầu lại, "Ừ" một tiếng.

"Anh ta là Trần Tuần sao?" Ninh Vi Căn hạ thấp giọng, đôi môi dính sát vào tai Trịnh Đình Đình, giọng nói cũng hơi lên cao, "Phấn khích tuổi mười chín sao?"

Chung quanh huyên náo một hồi, Trịnh Đình Đình nhìn vào đôi mắt sâu thăm thẳm của anh, biết rằng bản thân không có cách nào dối, "Đúng thế!"

"Thật may vì em không nói dối!" Ninh Vi Cẩn siết chặt lưng cô, dẫn cô ra ngoài.

Lúc lên xe, Ninh Vi Cẩn nhẹ nhàng quơ quơ chìa khóa trong tay.

Trịnh Đình Đình phát hiện móc treo chìa khóa của anh là bé nhím nhỏ cô làm bằng tất, cũng là thứ mà Ninh Vi Cẩn mua ở quảng trường Tây.

"Bài của anh ta rất đẹp, cũng là một đối thủ xứng tầm." Ninh Vi Cẩn nói, "Chỉ là đánh bài với anh ta, anh có cả giác không thoải mái."

"Tại sao?" Trịnh Đình Đình hỏi.

Ninh Vi Cẩn kéo cửa, giọng nói càng lạnh lẽo, "Bởi vì anh ta cứ nhìn lên em!"

"Anh để ý sao?"

Ninh Vi Cẩn không nói gì, lặng lẽ lên xe. Lúc Trịnh Đình Đình thắt dây an toàn, anh vươn tay giúp cô cài, theo tiếng cách, anh ngẩng mặt lên, đặt trên vai cô, bàn tay giữ chặt lấy đầu vai: "Anh không ngại đối đầu với tình địch nhưng cũng không thể nói là vui mừng khi gặp được!"

"Em với anh ấy không thể ở bên nhau đâu!" Trịnh Đình Đình nói, "Em cũng nói rõ với anh ấy rồi!"

Tròng mắt Ninh Vi Cẩn thoáng thả lỏng một chút, bàn tay cũng buông bả vai cô ra, ngón tro dọc theo mái tóc cô mà vuốt ve, đến cổ cô dường như có chút lưu luyến, âm thanh cũng hòa hoãn hơn một chút, "Vậy em làm rất tốt!"

". "

Tác giả có lời muốn nói: đối phó với tình địch, lúc nào cũng có khả năng cướp đi cô gái của mình, giáo sư Ninh sẽ không nể tình.

Mập lại nói: Giáo sư Ninh khoe bé nhím của Trịnh Đình Đình tất nhiên khiến Trần Tuần khó chịu rồi. ㄨ (ㄨ ▽ ㄨ) ㄨ

Giáo sư Ninh ưu nhã, bình tĩnh, trên trán viết một chữ "Thẳng": Tôi cần gì phải cố tình khoe ra cho tên đàn ông hoa tâm đó nhìn, tôi không cần thiết làm như vậy.

Mập: .

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 26

An: trong chương này có 1 số chỗ AN cũng không hiểu rõ lắm, do thời gian có hạn nên chỉ mới ed qua, xin lỗi vì làm việc tất trách, nhưng mà An thực sự bận, hnay (tức thứ hai ngày mới đây) An bận từ 6h30 sáng tới 9h30 tối luôn hic hic, thông cảm nhé, xl bjo mới post cho mọi ng.

Chiếc xe lướt nhanh trong màn đêm.

Đình một tiếng, điện thoại báo có tin nhắn mới, Trịnh Đình Đình cúi đầu nhìn thấy.

“Tớ nghe Đại Miêu nói Trần Tuần trở về, anh ta đã liên lạc với cậu chưa?” – Tiêu Quỳnh.

Trịnh Đình Đình liếc nhìn Ninh Vi Cẩn bên cạnh một cái, mắt anh vẫn nhìn về phía trước, trầm ổn lái xe, ánh sáng bên ngoài cửa xe hắt trên mặt anh, ánh sáng mờ ảo, nhìn không ra biểu tình lúc này của anh.

Cô nhắn lại: “Ừ, tớ đã cùng anh ấy nói rõ ràng rồi.”

Phía trước là đèn đỏ, xe ngừng lại, Ninh Vi Cẩn nhìn bên ngoài nói: “Bây giờ cũng không phải là quá muộn, muốn đi một vòng không?”

“Đi đâu?”

“Tùy ý đi một vòng.”

“Cũng được, anh quyết định đi.” Trịnh Đình Đình vui vẻ đồng ý, vừa rồi ngồi trong quán bar lâu quá, nên bây giờ đầu óc có chút choáng váng, ra

ngoài hít thở một chút cũng khá tốt.

Ninh Vi Căn chuyển hướng, đến quảng trường nhỏ trước sông thành Nam.

Không nghĩ tới lúc này quảng trường nhỏ bên sông vẫn náo nhiệt như vậy, đèn trong các cửa hàng san sát nhau sáng trưng, trong tay những người qua đường đều cầm theo một cái đèn lồng nhỏ, vô cùng thú vị.

Hai người tìm một chỗ cỏ ven sông ngồi xuống, ngọn gió mang theo chút không khí ẩm, Trịnh Đình Đình hít sâu vào một hơi, ánh mắt mơ màng, cảm giác cái thanh nhuận của nước đều đã thấm vào tận tim gan, cực kỳ thoải mái, đột nhiên đầu óc trở nên thanh tỉnh.

Trong đầu không khỏi hiện lên bộ dạng của Trần Tuần, trước khi đi, cô nhìn thấy anh đứng ở trong quán bar vị trí gần cửa sổ, thân hình cao lớn anh tuấn, trong tay kẹp một điếu thuốc, anh cách cô rất xa, tựa như cách cả một đại dương vậy.

Ninh Vi Căn không nói gì, Trịnh Đình Đình cũng vậy, hai người lúc này giống như đều đang ăn ý cùng nhau trầm mặc.

Thật lâu sau đó, lúc Trịnh Đình Đình đứng dậy phát hiện chân mình bị tê cứng lại, không thể nhấc nổi, cô ảo não nắn bóp lòng bàn chân, Ninh Vi Căn nhìn thấy vẻ quẫn bách của cô, hỏi: “Cần anh giúp không?”

Trịnh Đình Đình gật đầu.

Ninh Vi Căn cúi người, ngay lúc Trịnh Đình Đình bất ngờ không để ý đem cô bế ngang lên.

Trịnh Đình Đình hoảng sợ, cứ tưởng Ninh Vi Căn chỉ là giúp cô một phen, không nghĩ tới anh trực tiếp ôm cô lên, hơn nữa còn là kiểu ôm công chúa, cô chưa bao giờ được hưởng thụ đãi ngộ thế này.

Ninh Vi Cẩn ôm Trịnh Đình Đình đến bên cạnh xe, lại trực tiếp đặt cô xuống, cử chỉ cực kỳ tự nhiên.

Lúc Ninh Vi Cẩn lần nữa cầm lấy cái chìa khóa, Trịnh Đình Đình không nhịn được nói: “Không nghĩ anh thế mà lại dùng cái móc khóa trẻ con này đeo vào đây.”

“Là Ninh Vi Tuyên đeo vào.”

“Thì ra là như vậy.” Trịnh Đình Đình nghĩ thầm, cũng đúng, người như giáo sư Ninh làm sao có thể dùng loại vật dụng như vậy.

“Nhưng mà anh không tháo ra.” Ninh Vi Cẩn chậm rãi bổ sung một câu.

Trịnh Đình Đình quay đầu sang, nghĩ bản thân mình nên cảm thấy vinh hạnh, lọt được vào trong mắt của Ninh Vi Cẩn.

“Anh cũng không biết lý do tại sao.” Ninh Vi Cẩn nghĩ nghĩ nói, “Sao lại thích để cho cái móc treo trẻ con này để bên người.”

Trịnh Đình Đình: “.....”

Sau khi về nhà, Trịnh Đình Đình gọi điện thoại cho Tiêu Quỳnh, Tiêu Quỳnh hỏi cô là thực sự đã nói rõ ràng với Trần Tuần rồi hả?

“Đúng vậy, tớ và anh ấy đã nói rõ ràng với nhau, chúng tớ chỉ thích hợp làm bạn bè.”

“Bởi vì Ôn Tử Hinh?”

“Ôn Tử Hinh cũng là một nguyên nhân, ngoài ra còn có tới tận bây giờ tớ cũng chưa bao giờ hiểu Trần Tuần, tớ không biết trong lòng anh ấy cuối cùng là đang nghĩ cái gì.” Trịnh Đình Đình nói, “Ở bên cạnh anh ấy, tớ cảm thấy có một loại áp lực vô hình.”

“Còn với thầy giáo kia?” Tiêu Quỳnh chuyển chủ đề, “Ở bên cạnh anh ta thấy thoải mái sao?”

“À, cũng không gọi là thoải mái.” Trịnh Đình Đình nói, “Nhưng không giống loại áp lực kia.”

“Vậy cậu rốt cuộc là đã động tâm với vị giáo sư kia chưa?”

“Động tâm.” Trịnh Đình Đình cân nhắc hai chữ, thành thực nói, “Có.”

Mới vừa lúc này, lúc anh ôm cô trở về, cô cảm thấy tim mình đập rộn lên, cả người cũng không dám cử động, chỉ cần hơi giương mắt liền nhìn thấy làn da sạch sẽ của anh, cùng với hàu kết trên cổ, cảm nhận được hơi thở nam tính của anh xông thẳng tới, cô có chút không được tự nhiên, nhưng không thể gọi là không thoải mái.

Cô không biết đây là phản ứng bản năng khi tiếp xúc với người khác phái nghĩ là cảm giác đặc biệt đối với Ninh Vi Cẩn.

“Vậy là tốt rồi, chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.” Tiêu Quỳnh nói, “Chỉ cần nhân phẩm của anh ta không có vấn đề gì, cùng cậu qua lại, cậu cũng nên thuận theo thôi, lời nói thô nhưng mà thật, phụ nữ động tâm quá đơn giản, chờ cậu trở thành bạn gái anh ta, cùng anh ta tìm hiểu, thẳng thắn, mọi chướng ngại vật đều qua, cảm giác của cậu sẽ thay đổi, trở nên càng ngày càng thích anh ta, càng ngày càng không thể tách rời.”

Trịnh Đình Đình bật cười: “Đúng là cô gái lưu manh, nói chuyện lúc nào cũng thế.”

Nhưng mà lời Tiêu Quỳnh nói cũng không phải không có lý, rất nhiều chuyện liên quan tới nhau, rất nhiều chuyện bất đồng, phụ nữ tóm lại đều là động vật cảm tính.

Nếu đối tượng là Ninh Vi Căn, Trịnh Đình ngược lại còn cực kỳ tin tưởng.

Chỉ sau nửa tháng, Trịnh Đình Đình bên nhau rất nhiều, bởi vì công việc của Ninh Vi Căn bận rộn, nên số lần Trịnh Đình Đình tới bệnh viện tìm anh nhiều hơn, thực tập sinh theo anh và tiểu Trần cũng hiểu rõ quan hệ của hai người, mỗi lần thấy Trịnh Đình Đình đến đều cười đến sâu xa.

Hôm nay, Trịnh Đình Đình tới phòng khám ngoại khoa tuyến vú, thấy một cô gái mặc T-shirt hồng nhạt, tóc đuôi ngựa cột cao quần lầy Ninh Vi Căn hỏi: “Có phải anh làm phẫu thuật giúp em không? Nếu là anh, em lập tức làm, nếu là người khác em sẽ không làm.”

Ninh Vi Căn nhìn cô gái một cái: “Khối u nhỏ không đáng ngại, bác sĩ nào làm cũng không khác nhau.”

“Em sẽ chỉ định anh làm, đổi bác sĩ khác em sẽ không làm, em không muốn người khác tùy tiện sờ tới sờ lui, em muốn tìm bác sĩ tin cậy làm.” Cô gái vẫn kiên trì, thấy Ninh Vi Căn không nói chuyện, dùng tay kéo tay áo anh, “Bác sĩ Ninh, anh làm giúp em được không?”

Ninh Vi Căn di chuyển cánh tay, lấy một cây bút viết lên giấy chuẩn đoán bệnh, giọng nói lạnh nhạt: “Hai tuần tới tôi chủ yếu đến kiểm tra phòng bệnh, bác sĩ tại phòng khám rất nhiều, cô tìm bác sĩ nữ làm đi, sẽ không xảy ra bất kỳ vấn đề nào cả.”

“ Em không cần các bác sĩ như thế làm, em chỉ muốn anh làm, chỉ muốn anh làm.” Cô gái nhất quyết không tha, giọng điệu có chút tùy hứng, “Em có quyền lựa chọn bác sĩ, muốn bác sĩ tốt nhất mỗi cho em, anh không phải là bác sĩ giỏi nhất ở đây sao? Em sẽ chỉ định anh, anh không làm cho em, em sẽ tới chỗ viện trưởng trách cứ, trách cứ!”

“Trách cứ sao, cô muốn đi cứ việc đi, nhìn xem viện trưởng có thể làm gì tôi.”

“.....” Cô gái nhú mày, sắc mặt tức giận.

Trịnh Đình Đình đứng ở cửa sừng sốt, không nghĩ tới lại gặp một màn như thế này.

Tiểu Trần ngồi ở vị trí thư ký ở cửa muốn bật cười, ánh mắt lướt qua cửa thấy bóng dáng Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình đứng ở góc, lấy máy nghe nhạc trong túi xách, chuẩn bị nghe nhạc.

“Này, đến rồi?” tiểu Trần lặng lẽ chạy đến, “Giáo sư Ninh còn một bệnh nhân cuối cùng, xong là hết việc rồi.”

Trịnh Đình Đình mỉm cười: “Ừ, tôi đợi anh ấy.”

Tiểu Trần lại cố ý hạ giọng nói: “Một cô bé mười tám tuổi là nữ sinh cao trung, vốn là bệnh nhân của bệnh viện khác, sau đó thấy ảnh chụp của giáo sư Ninh, liền chuyển sang bệnh viện này, lại còn muốn giáo sư Ninh phẫu thuật cho cô ấy, khiến cho các bác sĩ dở khóc dở cười, nói chỉ cần giáo sư Ninh làm một lần này, đường công danh sẽ rộng mở.”

“Tình huống thế này rất nhiều sao?” Trịnh Đình Đình hỏi lại.

“Ừ, tôi ở đây làm được nửa năm, gặp rất nhiều lần rồi.” Tiểu Trần nói, “Bệnh nhân nữ đều muốn nghĩ cách chấm dứt một phen.”

Trịnh Đình Đình “Ách” một tiếng.

“Nhưng mà cô cũng đừng để ý, giáo sư Ninh cực kỳ chính trực, kiểu nữ sinh dưới hai mươi tuổi, anh ấy đều đề nghị các cô ấy nên đi tìm bác sĩ như thế nào, trừ khi các cô ấy cực kỳ kiên trì, giáo sư Ninh cũng không miễn cưỡng.” Tiểu Trần nói xong quay mặt nhìn vào bên trong một cái, nhìn Trịnh Đình Đình nói, “Tôi đi vào, cô chờ một lát, sắp xong rồi.”

Rất nhanh, cô gái kia cầm theo một cái túi vải lớn, hoặt bát đi tới, tới chỗ bảng tên bác sĩ trên tường, thật sự nhìn ảnh chụp của Ninh Vi Cẩn, lại còn giơ tay lên sờ sờ, một lát sau mới rời đi.

Cùng Ninh Vi Cẩn gặp mặt, thời gian đã rất muộn, anh nhìn Trịnh Đình Đình nói: “Anh đưa em đến căng tin bệnh viện ăn cơm.”

Đọc đường đi, Trịnh Đình Đình hỏi anh về cô nữ sinh mười tám tuổi lúc này.

“Anh sẽ tự mổ cho cô ấy sao?”

“Nếu cô ấy yêu cầu, đương nhiên.” Ninh Vi Cẩn nói, “Đây là công việc của anh, anh chắc chắn sẽ không cự tuyệt.”

Trịnh Đình Đình trầm mặc phút chốc, không biết vì sao, cô cảm thấy có chút kỳ quái, sau đó nhỏ giọng nói thầm: “Cô ấy là vì anh.”

“Em nói cái gì?” Ninh Vi Cẩn không nghe rõ hỏi lại.

“Không có gì.” Trịnh Đình Đình nói, “Kỳ thật em muốn hỏi, anh hình như rất được các bệnh nhân nữ yêu mến, trong lòng cảm thấy vui không?”

Lần này, Ninh

Vi Cẩn dừng bước, nhìn Trịnh Đình Đình hỏi thẳng cô: “Em để ý tới công việc của anh?”

“Không phải.” Trịnh Đình Đình theo bản năng phủ nhận, một lát sau lại trực tiếp thừa nhận: “Được rồi, em có chút... Có chút như thế, thấy có chút kì kì.”

Tay Ninh Vi Cẩn giữ chặt Trịnh Đình Đình, trịnh trọng nói: “Trịnh Đình Đình, đây là công việc của anh, anh không có quyền nói không, em

hiểu không?” Anh nói xong chậm rãi đan chặt vào năm ngón tay cô: “Đừng nghĩ mọi chuyện quá phức tạp.”

Trịnh Đình Đình có vẻ dăm chiêu, sau đó gật đầu.

Nếu trước kia đã đồng ý ở chung với anh, thì nên chuẩn bị sẵn tâm lý, anh là một bác sĩ tuyến vú ngoại khoa chuyên nghiệp nghiêm túc, mỗi ngày đều nhìn thấy bộ phận nữ tính, đây là công việc cơ bản của anh, cô phải hiểu.

Gần sáu giờ căn tin bệnh viện rất ít công nhân viên chức, Trịnh Đình Đình vừa dùng cơm vừa kể chuyện cười trên mạng cho Ninh Vi Cẩn.

“26 chữ cái trong bảng chữ cái tiếng Anh, bỏ ET còn bao nhiêu chữ? Đoán không ra đúng không, haha, là 21 chữ, bởi vì ET cộng thêm UFO. Này, tại sao anh không cười, cả ngày đều bày ra bộ mặt lạnh như tiền đáng ghét.”

“Ninh sư huynh.”

Trịnh Đình Đình nghe tiếng nói, nhìn lại, là Thư Di Nhiên.

Thư Di Nhiên phớt lờ Trịnh Đình Đình, trực tiếp nhìn Ninh Vi Cẩn nói: “Anh lát nữa rảnh không, em có chuyện muốn nói với anh.”

Ninh Vi Cẩn cầm ca nước rót cho Trịnh Đình Đình một cốc nước, giọng nói có chút lạnh nhạt: “Lát nữa tôi phải đưa cô ấy trở về, công việc có chuyện gì để ngày mai nói.”

Thư Di Nhiên khẽ cười nhẹ một tiếng, giống như tự giễu, sau đó không nói gì, lập tức hướng quầy cơm đi tới.

Trịnh Đình Đình uống một ngụm nước, sau đó tự nhiên nói: “Giáo sư Ninh, anh cũng vô cùng được hoan nghênh.”

Ninh Vi Căn uống trà, từ chối cho ý kiến.

Trịnh Đình Đình thấy Thư Di Nhiên mua xong đồ ăn, tìm vị trí ngồi xuống, an tĩnh ăn cơm, tâm trạng thoải mái hơn.

Trịnh Đình Đình cùng Ninh Vi Căn ngồi lại một lúc mới rời đi, từ lâu hai căn tin đi xuống, Ninh Vi Căn đi lấy xe, Trịnh Đình Đình đứng tại chỗ chờ.

“Cô là bệnh nhân của Ninh sư huynh đúng không?”

Giọng nói cao ngạo sắc bén, nghe rất quen.

Trịnh Đình Đình quay người lại, thấy Thư Di Nhiên đứng sau cô, cô ấy mặc một cái áo khoác gió mỏng màu tím, khí chất tao nhã.

Ánh mắt Thư Di Nhiên trực tiếp đánh giá Trịnh Đình Đình, mỉm cười nói: “Nếu tôi nhớ không lầm, cô là bệnh nhân của Ninh sư huynh đúng không? Trước kia có gặp một lần ở phòng khám bệnh của anh ấy. Thế nào? Giải phẫu không tốt? Nên ở bệnh viện cả ngày chạy tới chạy lui, tôi đã chào hỏi cô mấy lần rồi.”

Ngữ khí Thư Di Nhiên không khách sáo khiến cho Trịnh Đình Đình có chút bất ngờ.

“Tôi là bạn của Ninh Vi Căn.”

“Là sao?” Thư Di Nhiên nghiêm túc lại mỉm cười, sắc mặt bình tĩnh, “Người bệnh biến thành bạn bè rồi sao? Như vậy đối với Ninh sư huynh ảnh hưởng không tốt lắm đâu, nhất là khoa của anh ấy, vốn là chuyện gì cũng đều đồn đại không tốt, anh ấy cũng biết điều này. Từ trước tới nay đều rất tốt, nếu tôi đoán không sai thì hẳn là cô đã chủ động, tìm cơ hội tiếp cận anh ấy đúng không?”

Cảm nhận được địch ý mãnh liệt của Thư Di Nhiên, Trịnh Đình Đình có chút không thoải mái, ngữ khí cũng tăng cao: “Có phải tôi chủ động tiếp cận anh ấy hay không, cô hỏi anh ấy sẽ biết.”

“Được, lúc khác tôi sẽ đi hỏi anh ấy.” Thư Di Nhiên nói, “Nhưng mà, ít nhất trước mắt Ninh sư huynh cũng không thừa nhận chuyện anh ấy có bạn gái. Cha của anh ấy cũng không biết chuyện này, tôi nghĩ anh ấy chưa hẳn thật lòng, cô cũng không cần vội vàng tuyên bố với tôi cái gì.”

Thư Di Nhiên nói xong khẽ cười một tiếng, tự cho mình đúng, sau đó vỗ bả vai Trịnh Đình Đình, ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi.

Lúc Ninh Vi Căn lái xe tới, mặt Trịnh Đình Đình khó chịu, không nói lời nào.

“Lên xe.” Anh mở khóa.

“Em, không, lên, xe.” Trịnh Đình Đình rũ mắt, nói từng chữ một.

Không biết tại sao, cô đột nhiên lấy lại tâm tình, cảm giác trong bụng kìm nén một chảo lửa không tên.

Ninh Vi Căn nghiên ngắm vẻ mặt của cô, một lát sau mới nói: “Muốn nổi giận à? Có thể lên xe nói tiếp.”

“Em không giận dỗi.”

“Rõ ràng đang giận.”

“Đừng nháo nữa, giận hay không giận vẫn phải lên xe.”

“Em không cần lên xe.”

“Em muốn anh trực tiếp xuống bắt em?”

“...”

Kết quả Trịnh Đình Đình tự mình lên xe, trực tiếp thắt dây an toàn, không nhìn Ninh Vi Cẩn lấy một cái.

Ninh Vi Cẩn điều chỉnh kính chiếu hậu, hỏi thẳng lại: “Trịnh Đình Đình, em đây gọi là thay đổi cảm xúc của phụ nữ sao?”

“Thay đổi cảm xúc?” Trịnh Đình Đình than thở.

“Không biết sao tức giận, vương bận những vấn đề đơn giản kiểu như thế.” Ninh Vi Cẩn thả tay, đặt lên tay lái, nhấn mạnh rõ ràng: “Ghen.”

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Xe đi trong màn đêm. Bỗng "Đình" một tiếng, điện thoại báo có một tin nhắn mới. Trịnh Đình Đình cúi đầu đọc.

"Mình nghe Đại Miêu nói Trần Tuần đã trở lại. Anh ta có liên lạc với bạn hay không?" — Tiêu Quỳnh.

Trịnh Đình Đình nhìn Ninh Vi Cẩn ngồi bên cạnh, mắt anh nhìn về phía trước, cẩn trọng lái xe. Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu rọi trên khuôn mặt đó, thấp thoáng ánh sáng nhàn nhạt, không nhìn ra vẻ mặt anh lúc này như thế nào.

Cô nhắn tin lại: "Ừ, mình cũng nói rõ với anh ấy rồi."

Dừng đợi đèn đỏ, Ninh Vi Cẩn nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: "Bây giờ vẫn còn sớm, em có muốn đi một vòng không?"

"Đi đâu ạ?"

"Chỉ đi dạo quanh quanh một vòng thôi!"

"Cũng được ạ, tùy anh!" Trịnh Đình Đình hờ hững đồng ý. Vừa rồi ở trong quán rượu cô cũng cảm thấy có chút bí bách, bây giờ đầu vẫn cảm thấy hơi choáng váng. Đi dạo một chút cũng không tồi.

Ninh Vi Cẩn vòng tay lái đi về phía con sông gần quảng trường phía Nam.

Không ngờ lúc này mà xung quanh quảng trường vẫn náo nhiệt như vậy! Đèn đuốc sáng trưng, cửa hiếu san sát, mọi người tay cầm theo ngọn đèn nhỏ lung linh đi tới đi lui cực kỳ thú vị.

Bọn họ tìm một bãi cỏ ven sông ngồi xuống. Đón lấy ngọn gió ấm nóng, Trịnh Đình Đình hít một hơi thật sâu cảm giác cả người thật thoải mái. Cảm giác nhức đầu, choáng óc vừa xong trở nên hư vô.

Trong đầu thoáng hiện lên bộ dạng Trần Tuần trước khi đi. Cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh ấy đứng ở quầy rượu gần cửa sổ, trong tay cầm một điều thuốc. Anh ấy canh cô rất xa, giống như cách một bờ biển vậy.

Ninh Vi Căn không nói gì, Trịnh Đình Đình cũng im lặng. Dường như hai người cũng thích ứng sự yên tĩnh vào lúc này.

Thật lâu sau, lúc Trịnh Đình Đình đứng dậy phát hiện bắp chân tê dại, hoàn toàn không thể đứng được. Cô ảo não gõ gõ bắp chân một cái, Ninh Vi Căn nhìn thấy bộ dạng quẫn bách của cô, hỏi: "Có cần anh giúp một tay không?"

Trịnh Đình Đình gật đầu.

Ninh Vi Căn cúi người. Sau đó, nhân lúc Trịnh Đình Đình bất ngờ không kịp đề phòng đã ôm ngang cô lên.

Trịnh Đình Đình sợ hết hồn. Vốn dĩ, cô chỉ nghĩ Ninh Vi Căn chỉ đỡ cô lên, không ngờ anh lại trực tiếp bế cô lên như thế. Hơn nữa, lại còn bế cô như bế công chúa. Cô chưa từng hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Ninh Vi Căn bế Trịnh Đình Đình đến bên cạnh xe rồi thả cô xuống, hành động cực kỳ tự nhiên.

Ninh Vi Cẩn rút chìa khoa xe ra, Trịnh Đình Đình không nhận được mà hỏi: "Không ngờ anh lại dùng móc khóa ngậy thơ như vậy đó!"

"Ninh Vi Tuyền móc đó!"

"Hóa ra là thế!" Trịnh Đình Đình cũng đoán như vậy. Giáo sư Ninh sao có thể dùng đồ ngậy thơ như thế chứ?

"Chẳng qua anh cũng không tháo xuống!" Ninh Vi Cẩn chậm rãi bổ sung thêm một câu.

Trịnh Đình Đình hơi đảo mắt một chút, cảm giác bản thân có chút vinh hạnh vì đồ cô làm có thể lọt vào mắt xanh Ninh Vi Cẩn.

"Anh cũng không biết tại sao." Ninh Vi Cẩn suy nghĩ một chút rồi nói, "Tại sao lại có thể để một thứ trẻ con làm móc như vậy!"

Trịnh Đình Đình:"."

Sau khi về nhà, Trịnh Đình Đình gọi điện cho Tiêu Quỳnh. Trong điện thoại, Tiêu Quỳnh hỏi cô thật sự đã nói rõ với Trần Tuần hay chưa.

"Đúng thế, mình đã nói rõ với anh ấy rồi. Bọn mình chỉ thích hợp làm bạn thôi!"

"Vì Ôn Tử Hinh sao?"

"Ôn Tử Hinh là một nguyên nhân. Còn nguyên nhân khác là cho đến bây giờ mình không thể nhìn thấu Trần Tuần. Không rõ thật sự trong lòng anh ấy mình có vị trí nào nữa."

"Vậy còn anh chàng giáo sư kia thì sao?" Tiêu Quỳnh thay đổi đề tài, "Ở bên cạnh anh ta thoải mái chứ?"

"Ách, cũng không thoải mái cho lắm!" Trịnh Đình Đình nói, "Nhưng không giống nhau!"

"Vậy hiện giờ bạn có động lòng với anh chàng giáo sư kia không?"

"Động lòng sao?" Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút rồi thành thực trả lời, "Có!"

Vừa rồi, khi anh ôm cô, cô cảm thấy tim đập rộn lên cả người cũng không dám động đậy. Đập vào mắt cô là chiếc áo sơ mi được là lượt sạch sẽ, dịch lên trên một chút là yếm hầu của anh, rồi cảm nhận được cả hơi thở mát lạnh, đặc trưng của phái nam phả vào mặt, cô có chút không được tự nhiên nhưng không phải là không thoải mái.

Cô không biết đây là phản ứng theo bản năng khi tiếp xúc với người khác phái hay là cảm giác đặc biệt với Ninh Vi Cẩn.

"Vậy cũng tốt, tất cả đều là vấn đề sớm hay muộn mà thôi!" Tiêu Quỳnh nói. "Chỉ cần nhân phẩm anh ta không có vấn đề thì bạn cứ tìm hiểu đi. Lời nói không thể dễ dàng tin. Phụ nữ cũng dễ bị cảm động, chờ khi bạn trở thành người phụ nữ của anh ta, thân thiết với anh ta hơn thì cảm giác của bạn cũng thay đổi mà thôi. Rồi bạn sẽ càng ngày càng thích anh ta, không thể rời bỏ anh ta được nữa."

Trịnh Đình Đình bật cười: "Nữ lưu manh, nói chuyện khắc chế một chút!"

Nhưng mà Tiêu Quỳnh nói cũng có chút đạo lý, khi đã có loại quan hệ kia sẽ có nhiều chuyện không như xưa nữa. Nói tóm lại, phụ nữ vẫn là làm việc theo cảm tính.

Nếu đối tượng là Ninh Vi Cẩn thì Trịnh Đình Đình rất có lòng tin.

Sau nửa tháng, mối quan hệ giữa Trịnh Đình Đình cùng Ninh Vi Cẩn càng trở nên găng bó. Những lúc Ninh Vi Cẩn bận rộn, Trịnh Đình Đình lại chủ động đến bệnh viện tìm anh. Hai thực tập sinh Tiểu Phó cùng Tiểu Trần cũng biết rõ quan hệ giữa hai người họ. Mỗi lần nhìn thấy Trịnh Đình Đình đều cười đầy thâm ý.

Hôm nay, lúc Trịnh Đình Đình đến bên ngoài khoa vú thấy một nữ sinh mặc áo phong màu hồng, buộc tóc đuôi ngựa đang bám riết lấy Ninh Vi Cẩn hỏi: "Vậy có phải anh sẽ mổ giúp em không? Nếu là anh, thì em sẽ mổ, còn nếu là người khác thì em không làm đâu!"

Ninh Vi Cẩn nhìn cô bé một chút: "Khối u nhỏ như thế bác sĩ nào mổ cũng chẳng khác nhau."

"Em chỉ định anh làm. Nếu đổi bác sĩ khác em sẽ không mổ nữa. Em không thể để người khác tùy tiện sờ tới sờ lui được. Em muốn tìm bác sĩ đáng tin cậy nhất." Cô bé kia rất kiên trì, thấy Ninh Vi Cẩn không lên tiếng vươn tay kéo tay áo anh. "Bác sĩ Ninh, anh mổ cho em không được sao?"

Ninh Vi Cẩn rút tay ra, lấy cây bút viết lên bệnh án, giọng nói cực kỳ bình thản: "Hai tuần này tôi rất bận, không có thời gian ở phòng khám. Cô có thể gặp bác sĩ Hà để khám, không có vấn đề gì!"

"Em không muốn bác sĩ Hà làm đâu. Em muốn anh mổ, phải là anh mổ!" Cô bé nhất quyết không buông tha, giọng nói có chút tùy hứng. "Em có quyền chọn bác sĩ mổ. Em muốn chọn bác sĩ giỏi nhất mổ cho em, anh không phải là bác sĩ uy tín nhất sao? Em muốn chỉ định anh. . . . anh không mổ vậy thì em sẽ gặp viện trưởng để khiếu nại!"

"Khiếu nại sao? Cô cứ thử đi đi. Thử xem viện trưởng có thể quản được chuyện của tôi không đã!"

"." Cô bé nhíu mày, cực kỳ tức giận.

Đứng ở cửa, Trịnh Đình Đình sững sờ. Không ngờ hôm nay đến gặp anh lại gặp tình huống như vậy.

Tiểu Trần đang ngồi ghi chép đang sắp bật cười. Ánh mắt nhìn thấy Trịnh Đình Đình đang đứng sững sờ trước cửa.

Trịnh Đình Đình đứng dựa vào góc, lấy MP3 trong túi xách, chuẩn bị nghe nhạc.

"Hi! Chị đến rồi à?" Tiểu Trần lặng lẽ chạy đến, "Giáo sư Ninh còn một bệnh nhân nữa thôi ạ là rảnh rồi ạ!"

Trịnh Đình Đình mỉm cười: "Ừ, chị chờ anh ấy."

Tiểu Trần hạ thấp giọng nói: "Một nữ sinh cấp ba mười tám tuổi, vốn đang khám bệnh ở chỗ bác sĩ Hà. Sau khi nhìn thấy giáo sư Ninh, lại đổi qua bên này. Lại còn đòi nhất định giáo sư Ninh mổ cho cô bé khiến bác sĩ Hà cũng cảm thấy dở khóc dở cười nói là chỉ cần giáo sư Ninh còn ở đây một ngày thì cô ấy sẽ không thể kiếm cơm được nữa rồi."

"Chuyện đó rất thường xuyên xảy ra sao?" Trịnh Đình Đình hỏi lại.

"Vâng. Ít nhất là trong nửa năm em thực tập ở đây đã gặp rất nhiều rồi." Tiểu Trần nói, "Ai bảo giáo sư Ninh lại đẹp trai như vậy chứ? Bệnh nhân nữ nào cũng muốn nghĩ biện pháp để chấm dứt một chút!"

Trịnh Đình Đình "Ách" một tiếng.

"Nhưng mà chị cũng đừng để ý. Giáo sư Ninh cũng rất chính trực. Bình thường với những nữ sinh từ hai mươi tuổi trở xuống, thầy ấy cũng đề nghị họ tìm bác sĩ Hà để khám. Trừ phi họ quá kiên trì thì giáo sư Ninh cũng không ép họ nữa." Tiểu Trần nói rồi mắt nhìn vào bên trong một chút, rồi nói với Trịnh Đình Đình, "Em vào đây, chị đợi thêm một chút, sắp xong rồi đó ạ!"

Rất nhanh, cô gái kia khoác một ba lô to, nhảy chân sáo đi ra. Lúc đi tới hành lang còn nghiêm túc nhìn về phía bức ảnh của Ninh Vi Cẩn, vươn tay vuốt ve một chút rồi mới rời đi.

Chờ Ninh Vi Cẩn đi ra ngoài cũng khá muộn rồi. Anh nói với Trịnh Đình Đình, "Anh dẫn em đến căng tin bệnh viện ăn cơm!"

Đọc đường đi, Trịnh Đình Đình cũng hỏi về cô bé mười tám tuổi kia.

"Anh sẽ mỗ cho cô bé đó sao?"

"Nếu như cô bé yêu cầu thì dĩ nhiên rồi!" Ninh Vi Cẩn trả lời, "Đây là công việc của anh. Anh sẽ không từ chối!"

Trịnh Đình Đình hơi trầm mặc một chút. Chẳng biết tại sao cô cảm thấy có chút kỳ quái, sau đó nhỏ giọng nói thầm: "Cô bé chỉ vì anh thôi."

"Em nói gì?" Ninh Vi Cẩn không nghe rõ.

"Không có gì!" Trịnh Đình Đình đáp, "Thật ra thì em muốn hỏi anh có được sự ưu ái của bệnh nhân nữ trong lòng có thấy thỏa mãn không?"

Lần này, Ninh Vi Cẩn dừng bước, nhìn Trịnh Đình Đình một chút rồi hỏi cô: "Em để ý đến công việc của anh sao?"

"Không phải!" Trịnh Đình Đình phủ nhận theo bản năng. Một lát sau lại trực tiếp thừa nhận, "Được rồi, là em có chút. . . . một chút như vậy, cảm thấy có chút là lạ!"

Ninh Vi Cẩn nắm lấy tay Trịnh Đình Đình, trịnh trọng nói: "Trịnh Đình Đình, đây là công việc của anh. Anh không có quyền nói không, em hiểu không?" Anh vừa nói vừa từ từ siết chặt lại bàn tay cô, "Đừng suy nghĩ quá phức tạp!"

Trịnh Đình Đình như có điều suy nghĩ cuối cùng cũng gật đầu một cái.

Nếu lúc đầu đã chấp nhận tìm hiểu anh, vậy cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi. Anh là bác sĩ chuyên nghiệp, nghiêm túc khoa vú, mỗi ngày đều ngắm nhìn chỗ đó của phái nữ mà. Đây là công việc của anh, cô phải hiểu.

Gần sáu giờ, căng tin bệnh viện rất vắng vẻ. Trịnh Đình Đình vừa ăn cơm vừa kể chuyện cười mà cô đọc được trên web cho Ninh Vi Căn nghe.

"26 chữ cái tiếng anh, ET đi rồi thì còn mấy? Đoán không ra phải không? Ha ha, còn 21 chữ, vì ET ngồi UFO đi nha. Này, sao anh không cười hả? Suốt ngày trưng bộ mặt lạnh lùng như vậy không tốt cho sức khỏe đâu nha!"

"Ninh học trưởng!"

"Trịnh Đình Đình nghe tiếng quay đầu lại nhìn, hóa ra là Thư Di Nhiên."

Thư Di Nhiên không thèm quan tâm đến Trịnh Đình Đình, nói với Ninh Vi Căn: "Anh có thời gian không? Em có chuyện muốn nói với anh!"

Ninh Vi Căn rót cho Trịnh Đình Đình một chén nước, giọng nói hơi lạnh nhạt: "Lát nữa tôi phải đưa cô ấy về, nếu chuyện liên quan đến công việc thì ngày mai nói đi!"

Thư Di Nhiên cười có chút tự đắc, sau đó đi đến quầy gọi đồ ăn.

Trịnh Đình Đình uống một ngụm nước, sau đó thản nhiên nói: "Giáo sư Ninh, anh rất được hoan nghênh nha!"

Ninh Vi Căn uống một hớp trà từ chối cho ý kiến.

Trịnh Đình Đình nhìn thấy Thư Di Nhiên mua xong đồ ăn, tìm một chỗ ngồi xuống, an tĩnh ăn cơm. Tâm trạng dường như cũng hề chịu ảnh hưởng gì.

Trịnh Đình Đình cùng Ninh Vi Cẩn ngồi thêm một chút rồi rời đi. Từ tầng tin tầng hai đi xuống, Ninh Vi Cẩn đi lấy xe, còn Trịnh Đình Đình đứng chờ anh.

"Cô chỉ là bệnh nhân của Ninh học trưởng mà thôi!"

Giọng nói lạnh nhạt, sắc bén nghe cực kỳ quen thuộc.

Trịnh Đình Đình xoay người lại, Thư Di Nhiên đang đứng sau lưng cô. Cô ta mặc một chiếc áo khoác mỏng màu tím, cực kỳ thanh nhã!

Ánh mắt Thư Di Nhiên trực tiếp quan sát Trịnh Đình Đình, mỉm cười nói: "Nếu như tôi nhớ không lầm thì cô là bệnh nhân của Ninh học trưởng phải không? Trước đây, ở phòng khám của anh ấy có nhìn thấy cô một lần. Thế nào? Chưa phẫu thuật xong sao? Suốt ngày chạy tới bệnh viện, tôi thấy cô cực kỳ khỏe mạnh mà!"

Giọng nói của Thư Di Nhiên không chút khách khí khiến Trịnh Đình Đình có chút ngoài ý muốn.

"Tôi là bạn của Ninh Vi Cẩn!"

"Thật sao?" Thư Di Nhiên thu lại nụ cười, cực kỳ bình tĩnh, "Từ bệnh nhân biến thành bạn bè rồi sao? Như vậy thì ảnh hưởng không tốt đến Ninh học trưởng lắm đâu. Đặc biệt là trong khoa anh ấy vốn dĩ rất dễ đồn lên mấy chuyện khó nghe rồi. Anh ấy cũng biết điều đó mà. Từ trước đến giờ anh ấy luôn kiêng kỵ vấn đề này. Nếu như tôi đoán không lầm thì chính là cô chủ động, tìm cơ hội tiếp cận anh ấy đúng không?"

Cảm nhận được địch ý mãnh liệt của Thư Di Nhiên, Trịnh Đình Đình cũng có chút không thoải mái, giọng nói cũng sắc bén hơn: "Có phải tôi chủ động tiếp cận anh ấy hay không thì cô cứ đi hỏi anh ấy là biết mà!"

"Được, tất nhiên lúc khác tôi sẽ đi hỏi anh ấy rồi!" Thư Di Nhiên nói, "Chỉ là, hiện giờ Ninh học trưởng vẫn chưa công nhận ai là bạn gái cả. Ba anh ấy cũng không hề biết. Tôi đoán là anh ấy cũng không hề nghiêm túc, cô cũng không cần phải vội vã muốn thể hiện với tôi cái gì cả!"

Thư Di Nhiên nói xong thì cười khẽ một tiếng, có chút xem đường. Sau đó có tình đụng vào bả vai Trịnh Đình Đình, ngẩng đầu ưỡn ngực mà bước đi!

Lúc Ninh Vi Cẩn lái xe đến cạnh, khuôn mặt Trịnh Đình Đình lạnh như băng, không nói lời nào với anh.

"Lên xe đi!" Anh mở khóa.

"Em, không, lên!" Trịnh Đình Đình trợn mắt, gằn từng chữ.

Không biết vì lý do gì, tâm tình cô cực kỳ xấu, trong lòng dè nén lửa giận không tên.

Ninh Vi Cẩn nhìn cô một chút, sau đó nói: "Giận sao? Được thôi, lên xe nói sau!"

"Em không giận dỗi!"

"Rõ ràng đang giận dỗi mà!"

"Em rõ ràng không giận rồi!"

"Đừng náo loạn nữa, lên xe đi đã!"

"Em không muốn lên xe!"

"Em muốn anh xuống bế em lên sao?"

". "

Kết quả là Trịnh Đình Đình giận dữ lên xe, trực tiếp thắt dây an toàn, không thèm nhìn Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn điều chỉnh lại gương chiếu hậu, rồi hỏi cô: "Trịnh Đình Đình, em như vậy là xúc động của phụ nữ sao?"

"Xúc động?" Trịnh Đình Đình lẩm bẩm.

"Tức giận không rõ lý do, suy nghĩ rối rắm những vấn đề vô cùng đơn giản." Ninh Vi Cẩn buông tay, đặt trên tay lái, nhấn mạnh chữ cuối, "Ghen!"

Tác giả có lời muốn nói: Nếu như Đình Đình ghen thì giáo sư Ninh sẽ làm gì?

1. Nhéo mặt Đình Đình không cho cô suy nghĩ linh tinh nữa.
2. Dịu dàng vuốt tóc Đình Đình, nhẹ nhàng trấn an cảm xúc bất ổn của Đình Đình.
3. Cho Đình Đình một nụ hôn nồng cháy làm thuốc trợ tim.
4. Hứa hẹn đủ điều, an ủi tâm trạng bất an của Đình Đình.

Dĩ nhiên những điều trên tuyệt đối không có khả năng xảy ra. Nếu Đình Đình ghen, giáo sư Ninh chỉ biết nghiêm túc phân tích vấn đề một cách cụ thể kết luận cô không cần thiết phải ghen.

Đây chính là cách duy nhất mà giáo sư Ninh không hiểu phong tình kia đối mặt với chuyện Đình Đình ghen.

Ghen?

Trịnh Đình Đình muốn phản bác lại, nhưng đến khi lời nói ra khỏi miệng lại thành”

“Em không được phép ăn dấm chua sao?”

Ninh Vi Cẩn nở nụ cười nhạt vô vị, nói từng chữ: “Dấm chua này ngon lắm sao?”.

Trịnh Đình Đình nói không ra lời, nghĩ lại lần nữa, Ninh Vi Cẩn nói rất có lý, dấm chua có gì mà ngon, chỉ vì anh ấy phẫu thuật cho cô bé nữ sinh 18 tuổi sao?”. Hay là bản thân mình có cảm giác không tốt vì anh ấy không kể cho mình nghe?

Chuyện này cũng không phải lỗi của anh ấy, cô hiểu rõ điều này, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu vì thái độ lạnh nhạt của anh ấy.

Trịnh Đình Đình kéo dây an toàn, tiếp tục hất mặt, không để ý tới Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn mở nhạc, làm giảm bớt không khí ngột ngạt trong xe, nhưng lại không có hiệu quả nào với Trịnh Đình Đình, tâm tình của cô vẫn xấu như trước.

“Lần trước em hỏi anh có biết tình cảm mà Thư Di Nhiên dành cho anh, anh thừa nhận có một phần anh đã nói dối”. Ninh Vi Cẩn nói, “chính xác là anh đại khái biết được tình cảm của cô ấy dành cho anh, nhưng anh không coi trọng, để ý, lại càng đừng nói đến chuyện tìm hiểu đến cùng. Dù sao thì, anh không thể tự mình đa tình, nghĩ rằng tất cả các cô gái đều thích anh vô điều kiện”.

Trịnh Đình Đình quay đầu lại : “vậy hôm nay anh đã thấy rõ ràng rồi?”, tình cảm bác sĩ Dư Thi Nhiên vẫn say mê như cũ”.

“Chuyện này anh vẫn không ngăn cản được”.

Trịnh Đình Đình trừng mắt liếc nhìn Ninh Vi Căn một cái: “anh thật ra rất tự hào đúng không”.

Ninh Vi Căn chậm rãi đổi tay lái, thật sự mà nói: “ anh đối với cô ấy không có cảm giác, tại sao tự hào được? Anh chỉ nói anh không thể cấm tình cảm của cô ấy được”.

“Anh có thể dứt khoát từ chối cô ấy”

“Cô ấy chưa bao giờ biểu đạt bất cứ điều gì, vậy anh cự tuyệt cái gì?”

“Thôi”. Trịnh Đình Đình nói, “chuyện gì anh cũng nói được, em nói không lại anh. Nhưng mà Ninh Vi Căn, anh không thích người ta thì nên nói rõ ràng với cô ấy, tuổi xuân của phụ nữ có hạn, có đôi khi cự tuyệt triệt để, tốt hơn, dù là cực kì tàn nhẫn”.

Trịnh Đình Đình dừng một chút: “trước kia anh không tìm được lý do hợp lý để cự tuyệt, nhưng bây giờ có rồi”.

“Cái gì?”

“Lý do này là” Ninh Vi Căn chậm rãi nói, “Trịnh Đình Đình là cô gái đặc biệt thích ăn dấm chua”.

“.....”

Ninh Vi Căn đưa một bàn tay lên, nhẹ nhàng bóp trán mình, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Anh lần đầu tiên gặp phải cô gái thích ăn dấm chua?”

“Sao nói vậy?”

“Bởi vì phản ứng của anh, làm cho người khác...cảm thấy khó chịu !”

Ninh Vi Tuyền tắm rửa xong, chạy xuống lầu, thấy Ninh Vi Căn đứng ở cửa sổ nghe diên thoại, giống như đang nói chuyện yêu đương.

Trên ghế trường kỷ trước sofa, laptop của Ninh Vi Căn đang mở, Ninh Vi Tuyền một bên dùng khăn mặt lau tóc, một bên ngồi xếp bằng trên ghế sofa, mắt liếc sang laptop của Ninh Vi Căn, trên laptop mở ra hai trang, một cái biểu mẫu giải phẫu trên PPT, một cái trang web tìm kiếm, không nghĩ tới lại phát hiện ra Ninh Vi Căn đang tìm hiểu một vấn đề rất lớn.

“Lúc phụ nữ ghen, đàn ông nên làm gì?”

Ninh Vi Tuyền bật cười, nghĩ thầm, vị giáo sư Ninh này đúng là gà mờ trong chuyện tình cảm.

Ninh Vi Căn nói chuyện xong, xoay người đi tới, Ninh Vi Tuyền trực tiếp nói với anh: “Lúc con gái ghen, đàn ông phải ôm chặt cô gái vào ngực mình, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói với cô ấy, đúng là đứa ngốc, trái tim của anh không lớn, chỉ chứa mỗi mình em thôi”

“Ai cho em nhìn lén việc của anh?”

Ninh Vi Tuyền lắc đầu một cái: “còn bày đặt làm gì nữa, em đã nhìn thấy anh tìm cái gì rồi, vấn đề đơn giản như thế mà phải tra sao? Em gái anh ở ngay đây có sẵn một đống đáp án luôn này”.

Ninh Vi Căn không để ý tới cô

“Đình Đình ghen?”

“Không phải”. Ninh Vi Căn nhàn nhạt phủ nhận, “cô ấy không ngây thơ như thế”.

“Chuyện này và ngây thơ không liên quan đến nhau, mắt phụ nữ rất tinh, đều hy vọng người đàn ông của mình chỉ nhìn chính mình, không nhìn sang cô gái khác”. Ninh Vi Tuyền nói, “Hơn nữa công việc của anh lại càng làm cho đối phương thấy không thoải mái”.

“Chỉ là công việc, có cái gì cần để ý?”

“Chúng ta đang nói nếu như, nếu Đinh Đinh là bác sĩ khoa tiết niệu, cô ấy ngày ngày đều mò mẫm nơi đó của đàn ông, anh có thể cảm thấy thoải mái được sao?”

Ninh Vi Cẩn nhìn lại màn hình, khuôn mặt lạnh lùng, sau khi nghe xong mấy lời của của Ninh Vi Tuyền lại càng lạnh lùng tới thấu xương, một lát sau nói: “Anh sẽ không để cho cô ấy có cơ hội gặp phải chuyện này.”

“Biết thế là được rồi, anh xem anh mới chỉ nghĩ có một lát mà đã cảm thấy không thoải mái đúng không? Suy bụng ta ra bụng người, mỗi ngày anh đều sờ soạng nơi tế nhị của phụ nữ như thế, Đinh Đinh nhất định sẽ cảm thấy không an tâm. Hơn nữa, cái vị bác sĩ mặt dày ở cùng bệnh viện với anh vẫn chung tình đợi chờ anh, anh đúng là miếng thịt béo nằm trên cái thớt gỗ, ai làm bạn gái của anh đều sẽ phải lo lắng đề phòng, ai muốn nghĩ nhiều làm gì?”

“Anh hi vọng cô ấy là người lý trí và tín nhiệm anh, nhìn mọi chuyện thực tế một chút.” Tay Ninh Vi Cẩn cầm bao thuốc lá trên bàn, ôn hòa nói, “Như thế trong lúc bên nhau sẽ giảm đi những mâu thuẫn không đáng có.”

Ninh Vi Tuyền tóm lấy hộp thuốc lá trong tay anh, ném sang một bên: “Trời ạ, anh có cần bổ túc một chút về tình yêu không, lúc này mà vẫn còn mong cô ấy chín chắn, lý trí và tín nhiệm? Anh mau thu hồi lại những đạo lý nhàm chán đáng ghét này đi, trực tiếp ôm lấy cô ấy đỡ dành là được.”

Ninh Vi Cẩn thả ra một ngụm khói, bị Ninh Vi Tuyền gõ nhẹ lên đầu một cái: “Tắm rửa xong nhớ chà sạch phòng tắm, đừng có để lại sợi tóc

rụng nào đấy.”

Anh đứng dậy tránh ra.

Ninh Vi Tuyền buồn bực: “Em nguyên rủa anh cả đời này không bước được vào trái tim của Đinh Đình!”

Ninh Vi Căn rút ra một điều thuốc, lưu loát ném hộp thuốc lên trên ghế trường kỷ, bỏ lại ba chữ:

“Không có khả năng.”

Sáng sớm hôm sau, Trịnh Đình Đình nhận được một bó hoa do Ninh Vi Căn tặng, trong đó có một tấm thiệp, bên trong viết mấy dòng chữ:

“Anh nói rồi trừ em ra, anh không chiếm tiện nghi của bất kỳ một cô gái nào khác, điều anh nói là thật. Trịnh Đình Đình, với anh mà nói, tiếp xúc với các cô ấy chỉ là công việc, không có khả năng nảy sinh bất cứ chuyện gì khác.” – Ninh Vi Căn.

Trịnh Đình Đình tròn mắt, đọc lại hai lần, nhắn tin cho Ninh Vi Căn: “Anh có ý gì vậy?”

Một lát sau Ninh Vi Căn nhắn lại: “Em không biết đọc à?”

“Anh không thể nói thẳng ra à.”

“Nói thẳng ra, tại công việc của anh, tiếp xúc với vô số bệnh nhân nữ, nhưng chỉ khi giúp bệnh nhân tên Trịnh Đình Đình nào đó kiểm tra thân thể, mới xảy ra chuyện hi hữu ngoài sức tưởng tượng thế này.” (An: Anh Căn xấu xa, dám chiếm tiện nghi của chị Đình, cơ mà An thích)

Trịnh Đình Đình đỏ hồng từ mang tai tới cổ, gỡ hai chữ “cầm thú” gửi đi.

Đem điện thoại di động để sang một bên, Trịnh Đình Đình mở một gói ô mai ra, lấy một viên bỏ vào miệng, vị chua tràn ra cả khoang miệng, Trịnh

Đình Đình không nhịn được nhú mày, trong đầu hiện lên một suy nghĩ: Ninh Vi Cẩn gửi hoa và thiệp tới, là để dành sao?

Không thể nào?

Không phải đâu?

Không đúng đi?

Giờ nghĩ trưa, Ninh Vi Cẩn gọi điện thoại tới.

“Sáng nay bận qua, không có thời gian nói thêm với em. Có thích hoa không?”

“Ừm”. Trịnh Đình Đình nhẹ nhàng đáp lời, sau đó xác nhận, “Anh nói mấy câu đó là thật hay giả, lúc anh giúp em phẫu thuật đã vụng trộm này kia rồi hả?”

“Ừm, nhưng mà chỉ có một lần”.

Trịnh Đình Đình nhỏ giọng: “Ninh Vi Cẩn, không nghĩ tới anh là con sói nguy trang bác sĩ, thế mà em còn coi anh là người chính trực, bác sĩ ngoại khoa chuyên nghiệp, anh vậy mà trong lúc kiểm tra lại có suy nghĩ xấu xa như vậy”.

“Em để ý à?”

“Đương nhiên, ai có thể đảm bảo sau này anh sẽ không mơ màng với nữ bệnh nhân khác”.

“Tuyệt đối sẽ không”. Bốn chữ thôi, lời ít, ý nhiều.

“Anh là con sói đội lốt người,, ai dám tin tưởng lời can đảm của anh?”

Bên kai điện thoại im lặng một chút, lập tức nói: “Kỳ thật lần đó là ngoài ý muốn, do em phản ứng hơi quá, quấy nhiễu đến tư tưởng của anh”.

“Em có phản ứng gì?” Trịnh Đình Đình không thể tin được Ninh Vi Căn thể mà đùn đẩy trách nhiệm sang cô.

“Thân thể em không ngừng phát run, hô hấp dồn dập, làn da bị khoái cảm thiêu đốt”.

“Ninh Vi Căn, rõ ràng là anh tâm thuật bất chính, bây giờ còn đổ lên đầu em?”.

“Được, anh thừa nhận chính mình lần đó là không đủ chuyên nghiệp”. Anh nhàn nhạt thừa nhận.

“Lần sau không được viện cớ này nữa”.

“Lần sau không được viện cớ này nữa?” Anh ngừng lại một chút, chân thành nói, “Anh chỉ có thể cam đoan trong lần kiểm tra tiếp theo, tận lực tập trung tinh thần, không nghĩ tới việc khác, nhưng mà điều kiện tiên quyết là phản ứng của em đừng quá mức kịch liệt”.

“....”

Trịnh Đình Đình đang muốn phản bác, đầu bên điện thoại Ninh Vi Căn truyền tới giọng của hộ lý “giáo sư Ninh, bệnh nhân giường 28 sau khi phẫu thuật bị xuất huyết rồi!”.

Ninh Vi Căn nói một tiếng với Trịnh Đình Đình, sau đó ngắt điện thoại, bước nhanh đi xử lí công việc.

Ninh Vi Căn cúi người, dùng ngón tay cầm túi truyền dịch kiểm tra tình trạng xuất huyết một chút, sau đó điều chỉnh tốc độ truyền dịch, bằng

bó lại lần nữa, còn kêu thực tập sinh mời chuyên gia khoa hô hấp đến hội chẩn.

Cấp cứu xử lí hoàn tất, Ninh Vi Cẩn ra khỏi phòng bệnh, trở lại văn phòng viết hồ sơ điện tử bệnh án của bệnh nhân.

Lúc đó Thư Di Nhiên thấy Ninh Vi Cẩn hết sức chăm chú, an tĩnh góc bàn phím.

“Ninh sư huynh”

Ninh Vi Cẩn ngẩng đầu nhìn lên, thấy Thư Di Nhiên: “có chuyện gì sao?”>

“Em có lời muốn nói với anh, anh bây giờ có thời gian không? Thư Di Nhiên miễn cưỡng cười một cái.

“Chuyện công việc?” giọng Ninh Vi Cẩn lạnh nhạt.

“Không phải, là việc tư” Thư Di Nhiên nói, “chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện không?”>

Trong bệnh viện có một khuôn viên, toàn là cây xanh, cảnh quang rất tốt.

Ninh Vi Cẩn và Thư Di Nhiên đi qua cầu, rảo bước tiến lại hành lang dài.

“kỳ thật anh đã biết em sẽ nói gì đúng không”. Thư Di Nhiên nói, “Từ khi học đại học đến nghiên cứu sinh, tiến sĩ, em vẫn luôn cố gắng theo anh, anh luôn là người duy nhất, nhiều năm như vậy, nhiều năm như vậy, em nghĩ tất cả mọi người đều nhìn ra được tình cảm của em đối với anh là gì?. Cô ta dừng bước lại, bàn tay kéo cánh tay áo của Ninh Vi Cẩn nói khẽ, “Em hỏi anh, anh biết đúng không? Anh biết em thích anh đúng không?”.

Ninh Vi Cẩn không nói gì.

“kỳ thật em không định tới làm việc ở bệnh viện Nhân Dân, áp lực công việc nơi này quá lớn, trước đó bố mẹ em đã giúp em liên hệ một bệnh viện rất lớn, nhưng vì có thể ở bên cạnh anh, em đã tới đây, lại còn bị phân tới phòng cấp cứu vất vả nhất”. Thư Di Nhiên nói xong nở nụ cười chua chát, “tất cả những việc này đều vì anh, rốt cuộc ,anh có biết không?”

“Cám ơn em đã quan tâm đến anh”. Về mặt Ninh Vi Cẩn trở nên nghiêm túc, “nhưng mà chúng ta không thích hợp”.

Ghen?

Trịnh Đình Đình muốn phản bác lại, nhưng đến khi lời nói ra khỏi miệng lại thành”

“Em không được phép ăn dấm chua sao?”

Ninh Vi Cẩn nở nụ cười nhạt vô vị, nói từng chữ: “Dấm chua này ngon lắm sao?”.

Trịnh Đình Đình nói không ra lời, nghĩ lại lần nữa, Ninh Vi Cẩn nói rất có lý, dấm chua có gì mà ngon, chỉ vì anh ấy phẫu thuật cho cô bé nữ sinh 18 tuổi sao?”. Hay là bản thân mình có cảm giác không tốt vì anh ấy không kể cho mình nghe?

Chuyện này cũng không phải lỗi của anh ấy, cô hiểu rõ điều này, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu vì thái độ lạnh nhạt của anh ấy.

Trịnh Đình Đình kéo dây an toàn, tiếp tục hất mặt, không để ý tới Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn mở nhạc, làm giảm bớt không khí ngột ngạt trong xe, nhưng lại không có hiệu quả nào với Trịnh Đình Đình, tâm tình của cô vẫn

xấu như trước.

“Lần trước em hỏi anh có biết tình cảm mà Thư Di Nhiên dành cho anh, anh thừa nhận có một phần anh đã nói dối”. Ninh Vi Căn nói, “chính xác là anh đại khái biết được tình cảm của cô ấy dành cho anh, nhưng anh không coi trọng, để ý, lại càng đừng nói đến chuyện tìm hiểu đến cùng. Dù sao thì, anh không thể tự mình đa tình, nghĩ rằng tất cả các cô gái đều thích anh vô điều kiện”.

Trịnh Đình Đình quay đầu lại : “vậy hôm nay anh đã thấy rõ ràng rồi?”, tình cảm bác sĩ Dư Thi Nhiên vẫn say mê như cũ”.

“Chuyện này anh vẫn không ngăn cản được”.

Trịnh Đình Đình trừng mắt liếc nhìn Ninh Vi Căn một cái: “anh thật ra rất tự hào đúng không”.

Ninh Vi Căn chậm rãi đổi tay lái, thật sự mà nói: “ anh đối với cô ấy không có cảm giác, tại sao tự hào được? Anh chỉ nói anh không thể cấm tình cảm tình cảm của cô ấy được”.

“Anh có thể dứt khoát từ chối cô ấy”

“Cô ấy chưa bao giờ biểu đạt bất cứ điều gì, vậy anh cự tuyệt cái gì?”

“Thôi”. Trịnh Đình Đình nói, “chuyện gì anh cũng nói được, em nói không lại anh. Nhưng mà Ninh Vi Căn, anh không thích người ta thì nên nói rõ ràng với cô ấy, tuổi xuân của phụ nữ có hạn, có đôi khi cự tuyệt triệt để, tốt hơn, dù là cực kì tàn nhẫn”.

Trịnh Đình Đình dừng một chút: “trước kia anh không tìm được lý do hợp lý để cự tuyệt, nhưng bây giờ có rồi”.

“Cái gì?”

“Lý do này là” Ninh Vi Căn chậm rãi nói, “Trịnh Đình Đình là cô gái đặc biệt thích ăn dấm chua”.

“.....”

Ninh Vi Căn đưa một bàn tay lên, nhẹ nhàng bóp trán mình, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Anh lần đầu tiên gặp phải cô gái thích ăn dấm chua?”

“Sao nói vậy?”

“Bởi vì phản ứng của anh, làm cho người khác...cảm thấy khó chịu !”

Ninh Vi Tuyên tắm rửa xong, chạy xuống lầu, thấy Ninh Vi Căn đứng ở cửa sổ nghe diên thoại, giống như đang nói chuyện yêu đương.

Trên ghế trường kỷ trước sofa, laptop của Ninh Vi Căn đang mở, Ninh Vi Tuyên một bên dùng khăn mặt lau tóc, một bên ngồi xếp bằng trên ghế sofa, mắt liếc sang laptop của Ninh Vi Căn, trên laptop mở ra hai trang, một cái biểu mẫu giải phẫu trên PPT, một cái trang web tìm kiếm, không nghĩ tới lại phát hiện ra Ninh Vi Căn đang tìm hiểu một vấn đề rất lớn.

“Lúc phụ nữ ghen, đàn ông nên làm gì?”

Ninh Vi Tuyên bật cười, nghĩ thầm, vị giáo sư Ninh này đúng là gà mờ trong chuyện tình cảm.

Ninh Vi Căn nói chuyện xong, xoay người đi tới, Ninh Vi Tuyên trực tiếp nói với anh: “Lúc con gái ghen, đàn ông phải ôm chặt cô gái vào ngực mình, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói với cô ấy, đúng là đũa ngọc, trái tim của anh không lớn, chỉ chứa mỗi mình em thôi”

“Ai cho em nhìn lén việc của anh?”

Ninh Vi Tuyên lắc đầu một cái: “còn bày đặt làm gì nữa, em đã nhìn thấy anh tìm cái gì rồi, vấn đề đơn giản như thế mà phải tra sao? Em gái anh ở ngay đây có sẵn một đồng đáp án luôn này”.

Ninh Vi Căn không để ý tới cô

“Đình Đình ghen?”

“Không phải”. Ninh Vi Căn nhàn nhạt phủ nhận, “cô ấy không gây thơ như thế”.

“Chuyện này và gây thơ không liên quan đến nhau, mắt phụ nữ rất tinh, đều hy vọng người đàn ông của mình chỉ nhìn chính mình, không nhìn sang cô gái khác”. Ninh Vi Tuyên nói, “Hơn nữa công việc của anh lại càng làm cho đối phương thấy không thoải mái”.

“Chỉ là công việc, có cái gì cần để ý?”

“Chúng ta đang nói nếu như, nếu Đình Đình là bác sĩ khoa tiết niệu, cô ấy ngày ngày đều mò mẫm nơi đó của đàn ông, anh có thể cảm thấy thoải mái được sao?”

Ninh Vi Căn nhìn lại màn hình, khuôn mặt lạnh lùng, sau khi nghe xong mấy lời của của Ninh Vi Tuyên lại càng lạnh lùng tới thấu xương, một lát sau nói: “Anh sẽ không để cho cô ấy có cơ hội gặp phải chuyện này.”

“Biết thế là được rồi, anh xem anh mới chỉ nghỉ có một lát mà đã cảm thấy không thoải mái đúng không? Suy bụng ta ra bụng người, mỗi ngày anh đều sờ soạng nơi tế nhị của phụ nữ như thế, Đình Đình nhất định sẽ cảm thấy không an tâm. Hơn nữa, cái vị bác sĩ mặt dày ở cùng bệnh viện với anh vẫn chung tình đợi chờ anh, anh đúng là miếng thịt béo nằm trên

cái thớt gỗ, ai làm bạn gái của anh đều sẽ phải lo lắng đề phòng, ai muốn nghĩ nhiều làm gì?

“Anh hi vọng cô ấy là người lý trí và tín nhiệm anh, nhìn mọi chuyện thực tế một chút.” Tay Ninh Vi Cẩn cầm bao thuốc lá trên bàn, ôn hòa nói, “Như thế trong lúc bên nhau sẽ giảm đi những mâu thuẫn không đáng có.”

Ninh Vi Tuyên túm lấy hộp thuốc lá trong tay anh, ném sang một bên: “Trời ạ, anh có cần bỏ tức một chút về tình yêu không, lúc này mà vẫn còn mong cô ấy chín chắn, lý trí và tín nhiệm? Anh mau thu hồi lại những đạo lý nhàm chán đáng ghét này đi, trực tiếp ôm lấy cô ấy đỡ dành là được.”

Ninh Vi Cẩn thả ra một ngum khói, bị Ninh Vi Tuyên gõ nhẹ lên đầu một cái: “Tắm rửa xong nhớ chà sạch phòng tắm, đừng có để lại sợi tóc rụng nào đấy.”

Anh đứng dậy tránh ra.

Ninh Vi Tuyên buồn bực: “Em nguyện rửa anh cả đời này không bước được vào trái tim của Đinh Đinh!”

Ninh Vi Cẩn rút ra một điếu thuốc, lưu loát ném hộp thuốc lên trên ghế trường kỷ, bỏ lại ba chữ:

“Không có khả năng.”

Sáng sớm hôm sau, Trịnh Đinh Đinh nhận được một bó hoa do Ninh Vi Cẩn tặng, trong đó có một tấm thiệp, bên trong viết mấy dòng chữ:

“Anh nói rồi trừ em ra, anh không chiếm tiện nghi của bất kỳ một cô gái nào khác, điều anh nói là thật. Trịnh Đinh Đinh, với anh mà nói, tiếp xúc với các cô ấy chỉ là công việc, không có khả năng nảy sinh bất cứ chuyện gì khác.” – Ninh Vi Cẩn.

Trịnh Đình Đình tròn mắt, đọc lại hai lần, nhắn tin cho Ninh Vi Cẩn:
“Anh có ý gì vậy?”

Một lát sau Ninh Vi Cẩn nhắn lại: “Em không biết đọc à?”

“Anh không thể nói thẳng ra à.”

“Nói thẳng ra, tại công việc của anh, tiếp xúc với vô số bệnh nhân nữ, nhưng chỉ khi giúp bệnh nhân tên Trịnh Đình Đình nào đó kiểm tra thân thể, mới xảy ra chuyện hi hữu ngoài sức tưởng tượng thế này.” (An: Anh Cẩn xấu xa, dám chiếm tiện nghi của chị Đình, cơ mà An thích)

Trịnh Đình Đình đỏ hồng từ mang tai tới cổ, gõ hai chữ “cảm thú” gửi đi.

Dem điện thoại di động để sang một bên, Trịnh Đình Đình mở một gói ô mai ra, lấy một viên bỏ vào miệng, vị chua tràn ra cả khoang miệng, Trịnh

Đình Đình không nhịn được nhú mày, trong đầu hiện lên một suy nghĩ: Ninh Vi Cẩn gửi hoa và thiệp tới, là đồ dành sao?

Không thể nào?

Không phải đâu?

Không đúng đi?

Giờ nghỉ trưa, Ninh Vi Cẩn gọi điện thoại tới.

“Sáng nay bận quá, không có thời gian nói thêm với em. Có thích hoa không?”

“Ừm.” Trịnh Đình Đình nhẹ nhàng đáp lời, sau đó xác nhận: “Anh nói mấy câu đó là thật hay giả, lúc anh giúp em phẫu thuật đã vụng trộm này

kia rồi hả?”

“Ừm, nhưng mà chỉ có một lần.”

Trịnh Đình Đình nhỏ giọng: “Ninh Vi Căn, không nghĩ tới anh là con sói nguy trang bác sĩ, thế mà em còn coi anh là người chính trực, bác sĩ ngoại khoa chuyên nghiệp, anh vậy mà trong lúc kiểm tra lại có suy nghĩ xấu xa như vậy.”

“Em để ý à?”

“Đương nhiên, ai có thể đảm bảo sau này anh sẽ không mơ màng với nữ bệnh nhân khác.”

”Tuyệt đối sẽ không.” Bốn chữ thôi, lời ít ý nhiều.

“Anh là con sói đột lốt người, ai dám tin tưởng lời cam đoan của anh?”

Bên kia điện thoại im lặng một chút, lập tức nói: “Kỳ thực lần đó là ngoài ý muốn, do em phản ứng hơi quá, quá nhiều đến tư tưởng của anh.”

“Em... có phản ứng gì?” Trịnh Đình Đình không thể tin được Ninh Vi Căn thế mà đùn đẩy trách nhiệm sang cô.

“Thân thể của em không ngừng phát run, hô hấp dồn dập, làn da bị khoá cảm thiêu đốt.”

“Ninh Vi Căn, rõ ràng là anh tâm thuật bất chính, bây giờ còn đổ lên đầu em?”

“Được, anh thừa nhận chính mình lần đó chính xác là không đủ chuyên nghiệp.” Anh nhàn nhạt thừa nhận.

“Lần sau không được viện cớ này nữa.”

“Lần sau không được viện cớ này nữa?” Anh ngừng lại một chút, chân thành nói: “Anh chỉ có thể cam đoan trong lần kiểm tra tiếp theo, tận lực tập trung tinh thần, không nghĩ tới việc khác, nhưng mà điều kiện tiên quyết là phản ứng của em đừng quá mức kịch liệt.”

“...”

Trịnh Đình Đình đang muốn phản bác, đầu bên điện thoại Ninh Vi Căn truyền tới giọng nói của hộ lý: “Giáo sư Ninh, bệnh nhân giường 28 sau khi phẫu thuật bị xuất huyết rồi!”

Ninh Vi Căn nói một tiếng với Trịnh Đình Đình, sau đó ngắt điện thoại, bước nhanh đi xử lý công việc.

Ninh Vi Căn cúi người, dùng ngón tay cầm lấy túi truyền dịch kiểm tra tình trạng xuất huyết một chút, sau đó điều chỉnh tốc độ truyền dịch, bằng bó lại lần nữa, còn kêu thực tập sinh đến mời chuyên gia khoa hô hấp tới hội chẩn.

Cấp cứu xử lý hoàn tất, Ninh Vi Căn ra khỏi phòng bệnh, trở lại văn phòng viết hồ sơ điện tử bệnh án của bệnh nhân.

Lúc đó Thư Di Nhiên thấy Ninh Vi Căn hết sức chăm chú, an tĩnh gõ bàn phím.

“Ninh sư huynh.”

Ninh Vi Căn ngẩng đầu nhìn lên, thấy Thư Di Nhiên: “Có chuyện gì sao?”

“Em có lời muốn nói với anh, anh bây giờ có thời gian không?” Thư Di Nhiên miễn cưỡng mỉm cười một cái.

“Chuyện công việc?” Giọng nói Ninh Vi Căn lạnh nhạt.

“Không phải, là việc tư.” Thư Di Nhiên nói, “Chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện không?”

Trong bệnh viện có một khuôn viên, toàn là cây xanh, cảnh quan rất tốt.

Ninh Vi Căn và Thư Di Nhiên đi qua cầu, rảo bước tiến lại hành lang dài.

“Kỳ thật, anh đã biết em sẽ nói gì đúng không?” Thư Di Nhiên nói, “Từ khi học đại học đến khi học nghiên cứu sinh, tiến sĩ, em vẫn luôn cố gắng theo anh, anh luôn là người duy nhất, nhiều năm như vậy, em nghĩ tất cả mọi người đều nhìn ra được tình cảm của em đối với anh là gì.” Cô ta dừng bước lại, bàn tay kéo cánh tay áo của Ninh Vi Căn, nói khẽ: “Em hỏi anh, anh biết đúng không? Anh biết em thích anh đúng không?”

Ninh Vi Căn không nói gì.

“Kỳ thật em vốn không định tới làm ở bệnh viện Nhân Dân, áp lực công việc nơi này quá lớn, trước đó bố mẹ em đã giúp em liên hệ một bệnh viện rất tốt, nhưng vì để có thể ở bên cạnh em, em đã tới đây, lại còn là phân tới phòng cấp cứu vất vả nhất.” Thư Di Nhiên nói xong, nở một nụ cười chua chát, “Tất cả những việc này đều là vì anh, anh rốt cuộc là có biết không?”

“Cám ơn em đã coi trọng anh.” Vẻ mặt Ninh Vi Căn trở nên nghiêm túc, “Nhưng mà, chúng ta không thích hợp.”

Ánh mắt Thư Di Nhiên trong nháy mắt trở nên ảm đạm, bàn tay kéo cánh tay Ninh Vi Căn bởi vì dùng lực mà trở nên trắng bệch. (An: Nói thật, An cũng không muốn gọi chị ấy là cô ta đâu, cũng khổ cho chị ấy, yêu anh

ấy lâu như vậy, một lòng một dạ vì anh Căn, nhưng tuổi xuân của chị ấy chỉ đổi lại được một câu ‘Chúng ta không thích hợp’, cũng tội “oa oa oa”)

“Vì sao là không thích hợp?” Cô kìm nén nước mắt, từng chữ nói lại.

“Thư Di Nhiên, em có một điểm rất giống anh.” Ninh Vi Căn bình tĩnh nói. “Đó chính là em cực kỳ kiêu ngạo, thậm chí có phần tự lấy bản thân làm trung tâm.”

Nước mắt Thư Di Nhiên đột nhiên chảy xuống hốc mắt, lần đầu tiên chính thức bày tỏ với Ninh Vi Căn, nhưng cuối cùng lại chỉ đổi được một câu như vậy.

“Anh không có tư cách phê bình em. Anh chỉ muốn nói cho em biết, chính bởi vì em và anh đều có khuyết điểm này, chúng ta ở bên cạnh nhau sẽ không vui vẻ.”

“Vậy nếu em không phải như vậy, em sẽ thay đổi, anh sẽ thích em sao?” Cô tiến lại gần sát Ninh Vi Căn, đột nhiên tuyên bố.

“Em không cần vì anh mà thay đổi chính mình, nếu thay đổi thì sẽ không phải là em nữa, còn có ý nghĩa sao?” Anh nhìn xuống trong đôi mắt không chứa một tia gợn sóng nào.

Thư Di Nhiên chậm rãi buông tay ra, cười lạnh một cái: “Đúng vậy, vì hòa theo lời nói của anh mà em nói thay đổi bản thân mình, em cũng không có chắc chắn mình làm được không. Ninh Vi Căn, em sai vì bản thân mình hiểu sai ý, em cho rằng bản thân mình trong lòng anh chỉ ít cũng có chỗ đứng, anh chắc chắn sẽ không tìm thấy ai thích hợp hơn so với em, em sẽ vẫn chờ anh, luôn chờ đợi, mà anh chắc chắn sẽ có ngày quay đầu lại nhìn em.” (An: di Nhiên ảo tưởng kinh, An phục sát đất)

“Nếu anh thật sự có cảm giác với em, anh chắc chắn sẽ không để em chờ lâu như vậy, cho dù công việc bận rộn, anh chắc chắn cũng đã dành

thời gian nói rõ ràng với em, đem quan hệ hai người phát triển thêm một bước.”

Ánh mắt Thư Di Nhiên ngày càng trở nên bi thương, cô đột nhiên phát hiện ra cô hoàn toàn không hiểu tí gì về Ninh Vi Căn, cô cho rằng anh là mẫu người đàn ông có niềm đam mê với học thuật,

bên trong con người anh, y học, công việc là hàng đầu, chuyện nhi nữ thường tình sẽ phải đặt ở phía sau, bởi vậy cô nguyện ý chờ đợi anh, yên lặng chờ đợi, đợi cho tới thời cơ thích hợp để thổ lộ, anh nhất định sẽ đồng ý, chưa từng nghĩ rằng anh cũng có tình cảm, chỉ là tình cảm của anh không tùy tiện bộc lộ, mà đối tượng bộc lộ lại không phải là cô.

“Người kia, có phải là nữ bệnh nhân không?” Thư Di Nhiên dò dẫm hỏi, “Anh đối với cô ấy là cảm giác gì, anh thật sự động lòng rồi sao?”

“Đó là bản thân anh có cảm tình, không nên nghe bất cứ lời đồn bên ngoài nào về chuyện của anh và cô ấy.”

“Ninh Vi Căn...Anh quả thật là người đàn ông bạc tình.” Thư Di Nhiên nói, “Em hôm nay xem như đã hiểu rõ rồi.” (An: di Nhiên à, di xem lại bản thân di đi!!!)

“Em nên nghĩ như thế đi, hơn nữa không cần đem thời gian quý giá của mình dành cho một người đàn ông bạc tình nữa.”

Ninh Vi Căn lạnh nhạt nói xong, xoay người, lập tức đi trở về khu nội trú.

Dưới ánh mặt trời, áo blue của anh trắng như tuyết vô cùng chói mắt, nhưng cô vĩnh viễn chỉ có thể hy vọng chứ không thể đạt được, ánh mắt cô trở nên đau đớn bi thương, chậm rãi khép lại.

Cô không can tâm, yêu đơn phương thời gian dài như vậy chỉ đổi lấy được cái kết cục thế này.

*

Lúc Trịnh Đình Đình tan việc, xe Ninh Vi Cẩn đã đỗ ở khu đất trống trước cửa công ty.

Trịnh Đình Đình lên xe, Ninh Vi Cẩn hỏi: “Hết giận chưa?”

“Chưa hết, trong lòng của em vẫn thấy ngọt ngọt.”

“Có muốn anh kiểm tra giúp em một lần không?” (An: hờ hờ, ktra để anh ăn đậu hũ à? Không cho!)

Vừa nhắc tới kiểm tra, Trịnh Đình Đình liền ngay lập tức trở nên nhậy cảm, thiếu chút nữa là che ngực mình theo bản năng.

“Không cần.”

Ninh Vi Cẩn vừa khởi động xe vừa nói: “Theo thường lệ, em làm giải phẫu, đợi sau khi tình hình ổn định nên duy trì theo dõi ba tháng một lần, nếu đột nhiên bệnh trạng dị dạng xuất hiện, phải lập tức đến viện kiểm tra.”

Trịnh Đình Đình đang định nói, Ninh Vi Cẩn lại bổ sung một câu.

“Nhưng mà có anh bên cạnh em, cho nên không cần phiền toái như vậy, tùy từng lúc có thể tìm một chỗ giúp em làm kiểm tra tường tận.”

Không biết có phải do ảo giác của Trịnh Đình Đình hay không, từ khi biết rõ con người Ninh Vi Cẩn là một con sói chính hiệu, cô có cảm giác bốn chữ “kiểm tra tường tận” trong miệng anh nghe tương đối thâm sâu, nếu còn thêm ba chữ “Em hiểu mà”, thì đúng là gian manh mà.

“Anh nói thật.” Ninh Vi Căn nhìn Trịnh Đình Đình một cái, biểu cảm, ngữ điệu không có tí đùa cợt nào, “Đừng nghĩ quá nhiều.”

“.....”

Trịnh Đình Đình có cảm giác da mặt của mình như đang bị thiêu đốt.

Không biết có phải do bị ảnh hưởng tâm lý không, ngực Trịnh Đình Đình càng ngày càng buồn bực, nhất là cái chỗ có vết sẹo kia lại ngứa và đau, nhịn không được muốn lấy tay gãi một cái, cô nhú mày, cảm giác có chút không ổn.

Đến chỗ nhà trọ, Ninh Vi Căn lại hỏi: “Có muốn anh xem giúp em một cái không?”

.....

Nhờ ánh sáng huyền ảo của chiếc đèn pin, Ninh Vi Căn giúp Trịnh Đình Đình kiểm tra ngực xem có xuất hiện dị dạng không.

Tay Ninh Vi Căn nhẹ nhàng sờ bên cạnh ngực trái, vết sẹo dài 1,1 cm, bề mặt có chút gồ ghề, bên cạnh vết sẹo có mấy mụn nhỏ ly ty màu đỏ, màu đỏ tươi.

“Em bôi thuốc gì vậy?”

“Là thuốc mỡ bác sĩ khoa da liễu kê, không còn gì khác... A... đúng rồi, em đổi sữa tắm khác, có liên quan tới cái này không?”

“Vết sẹo trên ngực bị dị ứng rồi.” Ngón tay Ninh Vi Căn đặt trên vết sẹo kia, rồi nói ra nguyên nhân.

Trịnh Đình Đình cúi đầu, cẩn thận hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Để anh nhìn lại một lần nữa.” Ninh Vi Căn điều chỉnh vị trí đèn pin, để chùm tia sáng đi xuống phía dưới bên trái, “Em dựa ra sau một chút.”

“.....” Trịnh Đình Đình không khỏi khẩn trương, tuy nhiên Ninh Vi Căn xem ra cực kỳ chân thành, nghiêm túc, nhưng cô cũng không để ý, ngón út tay anh đang đặt trên làn da của cô thật sự có cảm giác tồn tại, chỉ cần di chuyển một chút đều khiến cô nổi da gà.

Ninh Vi Căn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn cô một cái, vạch trần một sự thật: “Thân thể của em phát run, hô hấp dồn dập.” (An: đẹp trai à, anh bá đạo quá đê, anh sờ ngực con gái nhà ngta mà còn bắt cô ấy bình tĩnh nữa hả giời???)

“Không có.” Trịnh Đình Đình quả quyết phủ nhận.

“Là sao?” Đôi mắt Ninh Vi Căn giống như có thể nhìn thấy mọi chuyện, như ánh lửa bó đuốc trong đêm tối, “Anh đã nhắc nhở em, trong quá trình kiểm tra không nên có phản ứng kích thích.”

Trịnh Đình Đình nín thở lại.

“Nếu không anh không thể cam đoan mình sẽ nghĩ tới những chuyện gì đâu.” Anh cúi đầu, tiếp tục nghiêm túc xem tình huống của vết sẹo của cô, thanh âm trở nên trầm trầm, “Nếu em không muốn bị anh chiếm tiện nghi thì ngay lập tức ngoan ngoãn lại.”

“.....”

“Được rồi.” Ninh Vi Căn buông tay ra, tắt đèn pin, “Bên cạnh có tiệm thuốc 24h không, anh đi mua một ít thuốc.”

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Ninh Vi Cẩn đi mua thuốc cho Trịnh Đình Đình, dặn dò cô tối nay không được tắm. Vết thương không thể thấm nước. Sau khi bôi thuốc, không được mặc áo lót ngủ.

Lúc xuống xe, Trịnh Đình Đình hỏi một câu: "Anh có muốn lên nhà ăn cơm rồi về không?"

Ninh Vi Cẩn hơi suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Không, anh còn vài việc cần phải xử lý!"

Đợi bóng dáng mảnh khảnh của Trịnh Đình Đình biến mất ở sau cửa thang máy, Ninh Vi Cẩn mới thu hồi tầm mắt lại nhìn xuống bàn tay đang siết chặt vô lăng, chậm rãi buông ra. Lửa nóng nhanh chóng lan tỏa ra cả người, anh mở ngăn tủ, tìm được bao thuốc lá, lấy một điếu thuốc, suy nghĩ một chút rồi bẻ gãy.

Anh yên tĩnh ngồi trên ghế lái ước chừng năm phút, sau khi hơi thở bình ổn trở lại mới nổ máy rời đi.

Trịnh Đình Đình làm một chén hoành thánh rồi ăn qua loa cho xong bữa, đang dọn dẹp bàn thì điện thoại bỗng nhiên đổ chuông.

Lại là Đại Miêu gọi tới.

"Đình Đình! Tôi là Đại Miêu, hai ngày nay lão đại bị bệnh, sốt cao lắm. Nhưng sống chết anh ấy cũng không chịu đi bệnh viện. Cô đến khuyên anh ấy một chút được không?"

Lão đại trong miệng đệ muội chính là Trần Tuần.

"Tại sao anh ấy không chịu đi bệnh viện?" Trịnh Đình Đình hỏi.

"Ai mà biết được, có lẽ tâm trạng không tốt!" Đại Miêu khẽ thở dài, "Cô cũng biết tính cách anh ấy bướng bỉnh như thế nào rồi đó. Dù sao tôi cũng không khuyên được anh ấy. Nhưng vẫn không thể để mặc anh ấy bị sốt mà hỏng não. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể tìm cô thôi. Cô mở miệng, anh ấy còn nghe!"

Trịnh Đình Đình chần chờ, cô không biết làm thế nào để từ chối Đại Miêu đây.

Đại Miêu trực tiếp thay cô làm chủ: "Tôi đến đón cô nhé, coi như cô giúp tôi một việc, có được không hả?"

Mười lăm phút sau, Đại Miêu đã đến trước cổng nhà trọ của Trịnh Đình Đình. Lúc Trịnh Đình Đình đi ra, Đại Miêu cười, vẫy tay với cô.

Lại nói, cũng đã lâu rồi Trịnh Đình Đình và Đại Miêu không gặp nhau. Trần Tuần không ở công ty mấy tháng liền. Quản lý công ty, vận hành, giao dịch cùng mọi quyết sách đều do Đại Miêu quyết định. Anh ta cũng phải loay hoay như con quay nên chẳng có thời gian liên lạc với Trịnh Đình Đình.

"Đình Đình, lâu không gặp, cô lại xinh hơn không ít nha!" Trịnh Đình Đình vừa lên xe, Đại Miêu đã mở miệng.

Trịnh Đình Đình cười khách khí.

Đại Miêu vừa lái xe, vừa nói chuyện cùng Trịnh Đình Đình, hàn huyên một chút Đại Miêu mới mở lời: "Đình Đình, cô có bạn trai rồi sao?"

Trịnh Đình Đình cũng không phủ nhận: "Đúng thế!"

"Thật không ngờ, chỉ có mấy tháng ngắn ngủi cô đã là hoa có chủ rồi!" Trong giọng nói của Trịnh Đình Đình có chút tìm tòi nghiên cứu, "Vậ e là sau này cô sẽ không có thời gian đi chơi chung với tụi này nữa rồi nhỉ?"

Trịnh Đình Đình cũng không đáp lại.

"Còn cả lão đại nữa." Đại Miêu kéo dài giọng. "Nói thật, khoảng thời gian này đúng là khó khăn với anh ấy."

Đại Miêu là một người thông minh. Khoảng thời gian lâu như thế, anh ta cũng biết được tình cảm của Trịnh Đình Đình đối với Trần Tuần. Nhưng còn suy nghĩ của Trần Tuần thì anh ta lại không rõ, chủ yếu vẫn vờ như không biết.

"Con người anh ấy có lúc cũng không để ý nhiều. Một phần là công việc quá bận rộn không có thời gian suy nghĩ cho bản thân. Một phần là chuyện tình cảm với Ôn Tử Hinh, trong chuyện này anh ấy cũng là người chịu tổn thương. Cho nên có chút không tin tưởng vào phụ nữ nữa. Nhưng không có nghĩa là anh ấy vô cảm!" Đại Miêu nhìn sang Trịnh Đình Đình vẫn giữ im lặng, "Đình Đình, cô hiểu không?"

"Anh có gì cứ nói thẳng đi!"

Đại Miêu có chút ngỡ ngàng, cười cười rồi nói: "Lão đại thật sự có cảm tình với cô. Điều này tôi có thể đảm bảo. Mấy năm nay, bên cạnh anh ấy ngoài cô ra cũng chẳng có cô gái nào khác. Không phải ngoài công việc, anh ấy chỉ tìm tôi hoặc cô thôi sao? Còn về chuyện Ôn Tử Hinh, sau chuyện này bản thân lão đại cũng đã nói rõ với cô ta rồi, giữa bọn họ thật sự đã kết thúc rồi!"

"Cho nên, ý của anh là vì chuyện giữa anh ấy và Ôn Tử Hinh thực sự kết thúc nên anh ấy mới bắt đầu với tôi có đúng không?"

"Dĩ nhiên là không phải!" Đại Miêu lập tức giải thích. "Thật ra thì từ lâu anh ấy đã không còn tình cảm gì với Ôn Tử Hình rồi. Lần này vội vàng đến chăm sóc cô ta chỉ bởi vì. . . . trách nhiệm đàn ông thôi. Nếu như Ôn Tử Hình xảy ra chuyện, anh ấy không thể làm ra vẻ mắt điếc tai ngơ, không giúp đỡ được. Nếu thật sự anh ấy hành động như thế thì quá vô tình rồi. Cô cũng không hi vọng anh ấy là một người đàn ông như vậy đúng không?"

Trong suy nghĩ của Đại Miêu khá coi trọng chủ nghĩa đàn ông. Khi người yêu cũ gặp khó khăn, kịp thời ra tay giúp đỡ là điều hiển nhiên mà một người đàn ông có trách nhiệm phải làm. Huống chi, Ôn Tử Hình cùng Trần Tuần có dính dáng ở nhiều phương diện khác nữa. Thậm chí, cô ta vì Trần Tuần mà mất một đứa con. Về tình, về lý, trong mắt Đại Miêu một người thông minh, có trách nhiệm như Trần Tuần là điều hiển nhiên cần làm.

"Tôi cảm thấy việc này cũng không có gì to tát. Một cô gái tốt cũng không so đo chuyện này!" Đại Miêu nói, "Đúng không?"

Trịnh Đình Đình không trả lời, quay đầu ra ngoài ngắm phong cảnh.

Đại Miêu cũng cảm thấy cô không vui, nên cũng không muốn nhiều lời nữa.

Đến nhà trọ của Trần Tuần, Đại Miêu lấy chìa khóa mở cửa, dẫn Trịnh Đình Đình lên tầng.

Trần Tuần mặc quần áo ở nhà đang ngồi trên ghế sa lon uống nước. Nghe thấy tiếng cửa mở, ngẩng đầu lên nhìn thấy Trịnh Đình Đình đứng đằng sau Đại Miêu, tròn mắt có chút kinh ngạc, "Đình Đình?"

"Ai kêu anh không chịu đi bệnh viện, em không thể làm gì khác hơn là gọi Đình Đình đến khuyên!" Đại Miêu giải thích.

Trần Tuần để cốc nước xuống, khép lại tài liệu trong tay, mỉm cười nói: "Đâu có nghiêm trọng như thế chứ? Uống thuốc là tốt rồi."

"Cũng đã sốt hai ngày rồi, uống thuốc có đỡ hơn không chứ? Nhanh lên, Đinh Đinh, tôi đi lấy sợi dây thừng, chúng ta cùng trói anh ấy lại đưa đến bệnh viện!"

Trần Tuần thu lại nụ cười, tròng mắt đen chăm chú nhìn Trịnh Đình Đình như đang chờ đợi điều gì đó.

"Hay anh cứ đi bệnh viện xem như thế nào đi! Sức khỏe quan trọng hơn bất cứ thứ gì!" Trịnh Đình Đình nói.

"Được rồi! Chờ anh một lát, anh đi thay quần áo đã!" Trần Tuần đồng ý, trực tiếp đứng dậy trở về phòng thay quần áo.

"Tôi đã nói rồi mà, chỉ cần cô đến khuyên lão đại, anh ấy sẽ nghe lời cô." Đại Miêu nói, "Tôi thật đáng thương mà! Lãng phí một đồng nước miếng suốt hai ngày hôm nay."

Ba người cùng đi thang máy xuống lầu. Trong không gian nhỏ hẹp, Trần Tuần đứng ở bên phải Trịnh Đình Đình, khoảng cách giữa hai người khá gần gũi. Qua lớp áo sơ mi màu đen của Trần Tuần, Trịnh Đình Đình cảm nhận được da thịt nóng hổi của Trần Tuần. Trần Tuần khụ một tiếng, Trịnh Đình Đình ngẩng đầu, đập vào mắt cô là tròng mắt đen láy như bảo thạch, hơi ngấn người một chút. Trần Tuần thấy vậy, khóe môi nở nụ cười tươi rói.

"Cảm ơn em đã đến thăm anh!" Trần Tuần hơi cúi đầu, nói nhỏ bên tai Trịnh Đình Đình.

Đại Miêu lặng lẽ nở nụ cười

"Bạn bè mà, đây là điều nên làm thôi!" Trịnh Đình Đình lạnh nhạt nói.

Cô không thể nhìn vào mắt Trần Tuấn, cũng không cười nói với anh. Cô rất sợ xuất hiện thứ tình cảm không nên có, ví dụ như nhớ mãi không quên.

Đến một bệnh viện nhỏ gần đó, bác sĩ kiểm tra nhiệt độ cho Trần Tuấn, lấy máu xét nghiệm rồi cho anh truyền hai chai nước.

Lúc Trần Tuấn đang được truyền nước thì Đại Miêu nhận được một cuộc điện thoại bạn cậu ta cần mượn xe, nên muốn cậu ta đến đó. Vì vậy, chỉ còn lại Trần Tuấn cùng Trịnh Đình Đình.

Buổi chiều, trong phòng bệnh cũng không có nhiều bệnh nhân lắm, cực kỳ yên tĩnh.

Trịnh Đình Đình cúi đầu nghịch điện thoại di động, Trần Tuấn ngồi trên ghế, nghiêng đầu nhìn cô.

"Chơi gì mà mãi mê đến vậy?" Trần Tuấn cúi đầu nhìn vào điện thoại của Trịnh Đình Đình, thấy cô đang chơi trò nuôi rắn, không khỏi cười, "Chẳng thà ngồi nói chuyện với anh còn hơn đó!"

Trịnh Đình Đình cất điện thoại đi, "Lúc này anh nên nghỉ ngơi nhiều thì hơn!"

"Anh nào có yếu ớt như vậy chứ!" Trần Tuấn nói, "Thật sự không có gì đáng ngại mà. Anh chỉ không thích đến bệnh viện thôi. Đến đây rồi phải làm theo sự sắp xếp của bác sĩ cùng y tá, anh không thích cảm giác bị không chế như vậy!"

Từ trước tới giờ anh đều có thói quen thao túng, nắm giữ mọi việc, không có sự khác biệt!

"Vậy thì anh nên giữ gìn sức khỏe mới đúng. Hàng ngày cũng đừng quá tham công tiếc việc. Nếu như ngày nào anh cũng thức đêm làm việc, cơ

thể không thể nào không suy nhược cả!"

Trần Tuần cười khẽ, đầy thâm ý nói: "Em còn quan tâm đến anh. . . . anh thật sự rất vui vẻ!"

Trịnh Đình Đình cúi thấp đầu xuống, bình tĩnh nói: "Em chỉ đứng trên lập trường một người bạn bình thường mà nói vài câu với người cuồng công việc như anh thôi!"

"Đình Đình!" Giọng nói của Trần Tuần hơi khàn khàn, tròn mắt trong trẻo nhìn Trịnh Đình Đình, "Sao em không dám nhìn thẳng vào mắt anh?"

.

Tim Trịnh Đình Đình bỗng loạn nhịp. Một giây sau, Trần Tuần đột nhiên đặt tay lên bả vai cô, giọng nói đầy từ tính, "Sao vậy? Em sợ anh à?"

"Không có!" Trịnh Đình Đình xoay đầu lại, nhìn vào đôi mắt anh, tròn mắt sáng bóng, "Em đâu có sợ anh chứ!"

"Đúng thật là dạo gần đây anh không có thời gian nghỉ ngơi. Bởi vì, anh cũng không biết nên đi chơi đâu, ở nhà cũng nhàn rồi, không bằng làm việc." Trần Tuần nói, "Đột nhiên anh nhận ra rằng, dường như ngoại trừ công việc anh cũng không biết làm chuyện gì khác, cực kỳ vô vị!"

"Anh có thể gặp gỡ bạn bè, cùng ra ngoài ăn cơm, đi hát karaoke, chơi bóng hay gì đó!" Trịnh Đình Đình đưa đề nghị.

"Nếu như anh hẹn em, em sẽ đến chứ?"

Trịnh Đình Đình trầm mặc.

Nụ cười trên môi Trần Tuần càng đậm, giọng nói có chút ranh mãnh: "Nhìn đi, em một mực tránh anh, không nhận điện thoại của anh, không

thèm nhắn lại tin QQ của anh nữa chứ. Đừng nói đến là hẹn gặp mặt, nhất định em sẽ tìm đủ mọi lý do để tránh né anh cho mà xem!"

"Em không có mà!" Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút rồi nói, "Anh biết em đang quen bạn trai mà, cho nên. . . ."

"Bạn trai sao?" Giọng nói Trần Tuần trở nên nghiêm túc, "Anh nhớ lần trước em chỉ đi xem mắt, chứ không phải quen bạn trai mà!"

"Khác nhau ở chỗ nào chứ? Ít nhất hiện giờ em và anh ấy ở bên nhau rất tốt, cùng nhau nói chuyện, ăn cơm, rồi đi xem phim!"

"Chính là người đàn ông mà trong quán rượu đánh bài với anh sao?" Anh nhớ đến người đàn ông kia. Ánh mắt của đối phương khiến cho anh cảm thấy vô cùng không thoải mái.

"Ừ."

"Điều kiện anh ta không tệ!" Trần Tuần nói mà không hề có chút biểu cảm. "Nhưng mà, em và anh ta cũng chưa quen biết được bao lâu. Em thật sự hiểu rõ con người anh ta sao? Liệu có thích hợp với em hay không? Sao em lại vội vàng hẹn hò với anh ta như vậy chứ?"

"Đây không phải là chuyện rất bình thường sao? Hiện tại nam nữ quen biết nhau chính là qua xem mắt. Lần đầu gặp mặt tất nhiên là không biết nhau rồi, đừng nói gì là hiểu biết!"

Trần Tuần buông tay, để lại trên đùi, ánh mắt nhìn về phía trước, chậm rãi nói: "Anh thừa nhận anh không thích hẳn ta, cũng không muốn thua!"

"Chỉ là bản tính hiếu thắng của đàn ông các anh đang tác quái thôi!" Trịnh Đình Đình cười nhạt, "Nếu như em không hẹn hò với anh ấy, vẫn một mình vậy thì sau khi trở lại anh sẽ không nói với em những lời thế đâu, vẫn

sẽ đối xử với em như trước mà thôi. Yên tâm đi, anh không thua ai cả, trong chuyện tình cảm vốn dĩ không có chuyện thắng thua."

Trần Tuần mở bàn tay ra, ánh mắt rũ xuống nhìn xuống chỉ tay, nói từng chữ: "Không phải đâu! Ý anh nói là anh không muốn nhường em cho bất cứ người đàn ông nào!"

Trần Tuần một lần nữa quay đầu lại, đôi môi mỏng gần sát vành tai Trịnh Đình Đình, "Em hiểu chưa?"

Trịnh Đình Đình ngơ ngẩn, nhất thời không biết nên nói gì.

"Thật ra thì em không cần phải nói dối đâu, anh biết rõ người em thích là ai!" Ánh mắt Trần Tuần cực kỳ kiên định, "Nếu không em sẽ không ở bên cạnh anh lâu như vậy!"

Trịnh Đình Đình ổn định tâm trạng, khắc chế lại tâm tình của bản thân, hỏi ngược lại: "Tại sao anh lại chắc chắn rằng cả đời này em chỉ thích một người đàn ông?"

"Anh không thể chắc chắn, anh không tự đại như vậy!" Trần Tuần rũ mắt xuống, đưa tay vuốt đuôi tóc của Trịnh Đình Đình, "Nhưng mà, ít nhất anh chính là người đàn ông em dành tình cảm trong thời gian dài nhất, không phải sao?"

Những lúc tâm trạng Ôn Tử Hinh không được ổn định, đã từng nức nở chất vấn anh ta: "Trịnh Đình Đình kia vẫn một mực mơ tưởng đến anh. . . . anh không biết sao? Nếu không vì sao suốt bốn năm đại học tại sao không có bạn trai chứ? Nam sinh theo đuổi cô ta cũng không ít đâu, bọn họ cũng đâu có kém cõi gì. Nhưng tại sao cô ta vẫn cố làm ra vẻ dè dặt, bởi vì cô ta chỉ nghĩ đến anh mà thôi. Cô ta vẫn muốn chờ cơ hội để chen chân vào. Trần Tuần, bây giờ anh nói không biết tâm tư kia của cô ta chắc chắn là nói dối!"

.....

Nếu những lời Ôn Tử Hình nói là thật, thì Trịnh Đình Đình đã đợi anh ta hơn ba năm rồi.

"Không phải!" Vẻ mặt Trịnh Đình Đình cực kỳ lạnh lùng, rất nhanh mà phủ nhận lời nói của Trần Tuần, "Em không hề dành quá nhiều thời gian trong chuyện tình cảm với anh, anh cũng không cần phải chịu trách nhiệm với em đâu!"

"Không phải chịu trách nhiệm mà chính là nhu cầu của bản thân anh!" Trần Tuần tựa vào bả vai Trịnh Đình Đình, nhìn chai nước biển đang truyền vào tay, "Anh phát hiện không có em bên cạnh cuộc sống của anh thật chẳng thú vị! Anh rất nhớ những ngày tháng vui vẻ, thoải mái ở bên cạnh em. Hiện giờ, anh xác định, đó chính là nhu cầu của bản thân anh!"

"Tại sao bây giờ anh mới nói chứ?" Trịnh Đình Đình nghiêng đầu, nhìn gương mặt anh ta, "Tại sao trong suốt mấy năm qua, anh không nói cho em biết? Bây giờ anh mới nói những lời này, em cũng không dám chắc tình cảm bộc phát này là vì cái gì. Em cũng không thể đồng ý bởi vì em có. em có bạn trai rồi!"

Trần Tuần cau mày, không kịp chuẩn bị, khụ lên hai tiếng.

Nếu như anh thật sự có chút quý trọng em, yêu thích em, thì không phải đến bây giờ mới mở miệng. Nếu nói vì công việc quá bận rộn, không có thời gian nghĩ đến chuyện tình cảm thì những thứ này cũng không phải quan trọng gì rồi." Trịnh Đình Đình nói, "Điều quan trọng là tình cảm của anh với em cực kỳ ít ỏi, em đối với anh mà nói chính là có cũng được mà không có cũng chẳng sao!"

"Anh chàng bác sĩ kia thì sao chứ? Tình cảm của anh ta với em thì sâu đậm lắm sao?" Trần Tuần vội vàng hỏi vặn lại, "Sao em có thể khẳng định, đối với anh ta em không phải là người có cũng được mà không có cũng

chẳng sao chứ? Xét cho cùng hai người mới quen biết nhau được bao lâu chứ?"

"Thật sự em và anh ấy mới quen biết không bao lâu, chưa nói đến tình cảm sâu đậm nhưng cảm thấy tình cảm giữa em và anh ấy rất thuần túy."

"Thuần túy sao?" Trần Tuần cười lạnh, "Thuần túy tìm một người đàn ông có điều kiện tốt để kết hôn, sống đến già, đây là ý của em sao?"

"Đây là mục tiêu của tất cả phụ nữ, có gì sai sao?"

Trần Tuần vươn tay, dè ót Trịnh Đình Đình để bắt cô quay đầu nhìn về anh. "Đình Đình, đừng mang thứ quý giá nhất của bản thân mình mà trừng phạt anh, em sẽ phải hối hận!"

"Em không hề trừng phạt anh, đây là em tự chọn. "

"Đừng nói dối." Trần Tuần đánh giọng ngắt lời cô, "Suốt bao lâu nay em không hề gặp gỡ bạn trai lại cố tình trong khoảng thời gian không có anh ở đây mà quen biết một bác sĩ nam, rồi lôi hẳn ta để từ chối anh. anh còn không rõ suy nghĩ của em." Anh ta do dự một chút, rồi nhấn mạnh từng chữ, "Cùng ý đồ của em sao?"

"Ý đồ của em là gì chứ?" Trịnh Đình Đình tỉnh táo hỏi vặn lại.

Trần Tuần buông tay xuống, ngón tay thon dài đặt trên gáy cô, da thịt mềm mại, tinh tế khiến anh ta lưu luyến không thôi, anh ta không khỏi than nhẹ một tiếng, "Anh đã hiểu rõ bản thân mình muốn gì, anh sẽ theo đuổi em!"

Tác giả có lời muốn nói: Giọng nói lạnh lẽo của giáo sư Ninh khiến người ta phát run lên: "Chương này là gì đây?"

Mập: Cậu là nhân vật chính nhưng xuất hiện quá nhiều cũng khiến người ta cảm thấy nhàm chán. Nên phải nhường sân khấu cho nhân vật phụ không phải. cực kỳ hợp lý sao? (Giọng nói yếu ớt dần).

Sắc mặt giáo sư Ninh không hề thay đổi, lạnh nhạt nói: Hóa ra là như vậy, tôi cứ nghĩ là chương nào cũng phải xoay quanh tôi chứ?

Mập vặn vẹo tay:Căn bản là như vậy, nhưng cậu cũng không cần phải để ý đến những người khác. Cậu có thể coi họ là người làm nền cho cậu đi.

Giáo sư Ninh : Tôi không cần người làm nền, cùng lắm thì không diễn.

Mập : Cậu chỉ có một chiêu này thôi sao? Sử dụng đi sử dụng lại nhiều lần cũng bị tôi nhìn thấu rồi. A A

Giây tiếp theo đá bị đá bay đến đâu rồi.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 29

“Trần Tuần, anh hãy nghe cho kỹ đây.” Thái độ của Trịnh Đình Đình rất trịnh trọng, “Em có bạn trai hoàn toàn là tự mình quyết định, không phải vì giận anh, càng không phải vì ý đồ muốn anh chú ý.”

Trần Tuần an tĩnh nhìn Trịnh Đình Đình thật kỹ.

“Nói thật ra, em không biết bản thân mình trong mắt anh lại là một cô gái như vậy.” Trịnh Đình Đình miễn cưỡng cười cười cho qua, “Em không biết nên nói thế nào, thôi, dù sao thì em cũng không nói dối.”

“Thật có lỗi.” Trần Tuần chậm rãi mở miệng, trong lòng có chút ảo não, “Anh thừa nhận bản thân mình có hơi kích động.”

Hai người không nói gì thêm, Trần Tuần nhắm hai mắt lại, Trịnh Đình Đình lại cầm điện thoại ra nghịch tiếp.

Từng phút từng giây trôi qua, Trần Tuần cảm thấy thực sự mệt mỏi, hô hấp trầm xuống, bất chi bất giác đầu nghiêng sang một bên tựa vào vai Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình nghiêng đầu nhìn mặt anh, mày, mũi, cằm của anh, ngỡ quan quen thuộc đến đáng sợ.

Giống như bộ dáng lần đầu tiên nhìn thấy thời trung học không khác gì.

Mà lúc đó con người thần thánh Trần Tuần, là thần tượng của bao nhiêu đàn em lớp dưới, nhất cử nhất động đều bị chú ý, mà Trịnh Đình Đình chỉ là một trong vô số các nữ sinh yêu mến anh, cái loại tình cảm đơn phương này giống như một vệt ánh sáng ấm áp giữa trời đông, là mục tiêu của cô, là động lực của cô. (An: Yêu anh là một sai lầm !!!)

Ánh mắt cô không tự chủ lưu luyến trên người anh, lòng cô không khỏi vì anh mà nở một nụ cười tươi tắn, một cái bật ra, một cái cúi cười mà đập lên (An: @@ khó hiểu kinh, k hiểu “một cái toát ra, một cái cúi người mà nhảy động.” là cái gì @@)

Cô vì để thi đỗ trường đại học của anh, mà cố gắng phấn đấu một năm; có thể theo đuổi anh, cô dùng tuổi xuân ngăn ngủi mờ mịt đuổi theo mục tiêu to lớn.

Cô vì anh mà viết cả trăm trang nhật ký điện tử, những chuyện này anh không hề biết.

Nhưng có một câu là, giống như thích một cái gì đó, nếu để cho bạn chờ đợi quá lâu, lại còn gặp phải rất nhiều thử thách, vậy chứng tỏ nó không dành cho bạn.

Thứ thuộc về bạn, ông trời chắc

chắn sẽ không để hạn chờ đợi lâu như thế.

Trịnh Đình Đình có vẻ dăm chiêu.

Bên cạnh Trần Tuần truyền dịch xong đã gần rạng sáng. Đại Miêu lái xe tới đón bọn họ, lúc ra khỏi bệnh viện, màn đêm đen đặc, gió đêm rất lạnh, Trần Tuần chủ động đứng bên trái Trịnh Đình Đình, chắn gió giúp cô.

Lên xe, Trần Tuần bảo Đại Miêu đưa Trịnh Đình Đình trở về trước.

Đọc theo đường đi, trong xe cực kỳ trầm mặc, Đại Miêu thường xuyên qua gương chiếu hậu nhìn vị trí của hai người họ.

Đến chỗ nhà trọ Trịnh Đình Đình, cô xuống xe trước, tay Trần Tuần đột nhiên đặt lên vai cô, nhẹ giọng: “Mặc kệ thế nào, nhớ kỹ đừng dễ dàng phát sinh bất cứ cái gì với người đàn ông kia.” (An: Anh thì ngon lắm đấy??? nói người không nhìn lại mình, tui chờ thịt từ lâu lắm rồi mà chưa có, da bụng dính da lưng luôn rồi, mà anh còn khuyên ngta đừng phát sinh, bộ anh tính để tôi chết đói luôn sao ??? *ném đá*)

Trịnh Đình Đình không trả lời anh, khẽ nghiêng người, thoát khỏi sự khống chế của bàn tay anh, trực tiếp xuống xe.

Đợi đến khi phòng Trịnh Đình Đình có ánh điện sáng. Trần Tuần mới cho Đại Miêu lái xe.

Trịnh Đình Đình về đến nhà, vội vàng dùng thuốc mỡ bôi lên vết sẹo trên ngực mình, sau khi rửa mặt liền lên giường, không tới một phút đã mơ màng.

Trịnh Đình Đình mơ một giấc mơ rất loạn, bắt đầu trong mơ là cảnh Trần Tuần xuất hiện, cực kỳ kiêu ngạo nói: Trịnh Đình Đình anh tới bắt em. Ngay sau đó cô lại thấy Ninh Vi Căn, mặt anh không chút thay đổi giọng nói không cao nhưng mang giọng điệu chất vấn Trịnh Đình Đình, em lại đi tìm vị học trưởng kia rồi hả?

.....

Sau khi Trịnh Đình Đình tỉnh lại, trên trán và sau lưng đều là mồ hôi lạnh.

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên, cô hoảng sợ, ngồi dậy, tay lấy điện thoại trên tủ cạnh giường ra, cúi đầu nhìn, là tin nhắn của Ninh Vi Căn.

“Nửa giờ sau anh tới đón em, em chuẩn bị một chút.”

Trịnh Đình Đình nhìn màn hình điện thoại, bên trên hiện thời gian, 5h58'

Lúc 6h30 Ninh Vi Cẩn đứng giờ xuất hiện tại nhà trọ Trịnh Đình Đình, quần áo anh vô cùng tiêu chuẩn, tinh thần sáng khoái, nhìn Trịnh Đình Đình còn buồn ngủ xuất hiện sau cánh cửa điện tử.

Trịnh Đình Đình lên xe, ngáp một cái, dụi dụi mắt: “Anh sao lại tới đón em?”

“Chút nữa sẽ biết.” Ninh Vi Cẩn quan sát cẩn thận thần sắc cô hỏi lại, “Em tối qua ngủ không ngon à?”

“Ừm.”

“Em làm cái gì?”

“Ừm? Em không làm gì cả.” Trịnh Đình Đình có chút chột dạ, chỉ cần Ninh Vi Cẩn hỏi thêm một câu, cô nhất định thành thật khai báo chuyện bản thân tối hôm qua theo Trần Tuần đến bệnh viện truyền dịch.

May mắn là Ninh Vi Cẩn không có hỏi gì thêm, bàn tay với ra đằng sau lấy một bọc đưa cho Trịnh Đình Đình.

“Bữa sáng?” Ngăn cách một lớp giấy bóng, vẫn thấy ấm ấm, Trịnh Đình Đình kinh ngạc

“Mở ra ăn đi.” (An: yêu anh Cẩn chết mất, cứ thế này thì làm sao mà An không yêu anh được cơ chú, hu hu, anh Cẩn ơi, hãy về đội của An)

Trịnh Đình Đình mở ra thì thấy, có một hộp cháo trắng, một phần bánh bao xá xíu, một phần bánh ngọt, còn một ly hồng trà vị cam, cô rất ngạc

nhiên về bữa sáng phong phú này, hơn nữa lại còn ăn trước mặt Ninh Vi Căn.

“Nhìn anh làm gì?” Ninh Vi Căn nhàn nhạt nói, “Thừa dịp còn nóng nhanh chóng ăn đi.”

Trịnh Đình Đình cầm lấy một miếng bánh ngọt cắn một miếng, nói thẳng: “Không ngờ anh lại có hành động thân mật thế này.”

Ninh Vi Căn bình tĩnh tiếp thu lời khen, không thèm giải thích thêm câu nào, lại càng không nói rõ chuyện này là ngoài ý muốn.

Tối hôm qua, Ninh Vi Tuyền không biết tốt xấu nhét hơn mười cuốn tiểu thuyết ngôn tình ngu xuẩn lên giá sách của anh, anh vốn đang định bỏ đi, trong lúc vô tình nhìn thấy một đoạn giới thiệu ngắn trên bìa một cuốn ‘Cô vô cùng nản lòng trước sự lãnh khốc cường thế của anh, cô trốn một lần, anh không nề hà ép sát một lần không để cô cách xa anh nửa bước, trừ bỏ tước vũ khí đầu hàng cô còn lựa chọn nào khác sao?’

Ninh Vi Căn suy nghĩ một hồi, mở cuốn tiểu thuyết kia ra, tùy tiện nhìn vài tờ, thấy một đoạn: Nam chính tự mình đưa bữa sáng cho nữ chính tên Du Du, tâm lý Du Du lập tức thay đổi, có hình dung là ‘Một dòng nước ấm chảy vào trong lòng’, về sau thay đổi ấn tượng đối với nam chính, nảy sinh sự tín nhiệm, ỷ lại, nhớ nhung và ái mộ yêu thương.

Khép lại cuốn tiểu thuyết vứt sang một bên, Ninh Vi Căn đan hai bàn tay lại, suy xét khả năng của phương án này.

Sau đó liền có hành động như sáng nay.

Trịnh Đình Đình ăn rất ngon, cháo trắng ăn được hai phần ba, bánh ngọt ăn hai cái, bánh bao xá xíu ăn một cái. (An: ghen tỵ, tuyệt đối là ghen tỵ. Ông trời ơi, mau ném xuống một Ninh Vi Căn đè chết con đi!!!)

Sau khi bụng tràn đầy mỹ vị, Ninh Vi Cần đưa Trịnh Đình Đình đến trước cửa công ty, trước khi Trịnh Đình Đình xuống xe, anh dùng tay sửa lại phần tóc bị gió thổi loạn giúp cô.

“Thích bữa sáng không?”

Trịnh Đình Đình gật đầu.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Lúc Ninh Vi Cẩn kết thúc công việc thì đồng hồ vừa điểm tám giờ. Đi thang máy xuống khu nội trú ở tầng một. Vừa "Đình" một tiếng sau khi cửa thang máy mở ra, anh liếc mắt đã thấy Trịnh Đình Đình ngồi trên ghế đợi ở đó không xa.

Cả người Trịnh Đình Đình miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, tay ôm chặt túi, mắt nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Giống như cảm nhận được ánh mắt nhìn về phía mình, Trịnh Đình Đình quay đầu thì thấy Ninh Vi Cẩn, từ từ đứng dậy đi đến gần anh.

"Anh ăn cơm chưa?" Trịnh Đình Đình hỏi.

"Chưa!" Ninh Vi Cẩn nhìn đồng hồ, "Vẫn bận đến giờ mà!"

"Em cũng chưa ăn, cùng nhau ăn đi!"

"Không phải anh bảo em ăn trước sao?"

"Em muốn chờ anh mà!" Trịnh Đình Đình nhỏ giọng nói.

Mấy chữ ngắn ngủi nhưng lại giống như chiếc lông vũ mềm mại phất vào tai Ninh Vi Cẩn. Tròng mắt trầm tĩnh của hắn có chút biến hóa, suy nghĩ một chút rồi nói, "Anh đưa em đi ăn! Em muốn ăn gì?"

Trịnh Đình Đình nói đến một khu thương mại gần một tòa văn phòng để ăn cơm niêu. Ninh Vi Cẩn lái xe dẫn cô đến. Dọc đường đi, Trịnh Đình

Đình vốn định giải thích chuyện tối qua nhưng nhìn thấy sắc mặt Ninh Vi Căn có chút uể oải, tập trung lái xe, cô lại không dám đề cập đến.

Lúc cùng nhau ăn cơm, Trịnh Đình Đình mới mở miệng: "Tối hôm qua em chỉ dẫn Trần Tuần đi truyền nước thôi!"

Ninh Vi Căn cũng không thèm giương mí mắt lên, thản nhiên nói: "A, vậy sao?"

"Anh ấy bị ốm mà không chịu đi bệnh viện. Bạn anh ấy mới nhờ em đến khuyên một chút. Em không thể từ chối đành phải đi. Sau đó cùng đến bệnh viện." Trịnh Đình Đình nói, "Chuyện là như vậy ạ!"

Rốt cuộc Ninh Vi Căn mới ngược mắt lên nhìn cô, mở miệng đánh giá, "Trịnh Đình Đình! Em thật nhiệt tình đó!"

"Anh để ý chuyện này sao?"

"Để ý!" Ninh Vi Căn buông đũa xuống, đẩy chén đĩa sang bên cạnh, "Bởi vì đối tượng mà em nhiệt tình là người em yêu!"

Trịnh Đình Đình cũng không ăn vô nữa, buông thìa xuống, thẳng thắn: "Anh để ý là điều hợp lý. Em giải thích chuyện này với anh cũng chỉ có ý hiện giờ em coi anh ấy là bạn bè bình thường! Chỉ như vậy thôi!"

"Đêm hôm khuya khoắt một cô gái lại đi đến chăm sóc một người đàn ông bị bệnh một cách tỉ mỉ như vậy." Giọng nói Ninh Vi Căn cực kỳ lạnh nhạt giống như đang phân tích, không hề mang theo bất cứ tâm tình gì, "Vậy thì quan hệ giữa cô gái đó và anh chàng kia không thể đơn giản là bạn bè bình thường được!"

Trịnh Đình Đình bị đuối lý không biết nói gì nữa.

"Trịnh Đình Đình! Tôi đã nhắc nhở em rồi. Nếu như em còn thích anh ta thì phải bắt chấp tất cả đi tìm và nói rõ tất cả. Nhưng nếu em buông tay thì em phải cắt đứt hoàn toàn." Dưới ánh đèn, trông mắt Ninh Vi Cẩn lạnh thêm vài phần, "Lý do là em đang do dự, chần chờ!"

Ninh Vi Cẩn luôn có bản lĩnh như thế. Giọng nói không nặng không nhẹ, chậm rãi nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác không có chỗ trốn. Khí thế này khiến Trịnh Đình Đình có cảm giác khẩn trương. Đặc biệt là bây giờ, lúc cảm xúc của anh không hề tốt, nói chuyện lại càng không chừa mặt mũi cho ai.

"Em không do dự!" Trịnh Đình Đình yên lặng một chút rồi nói tiếp, "Em chỉ không xử lý được tốt thôi!"

"Bởi vì em với còn tình cảm với hắn ta. Đây chính là bản chất của vấn đề!" Ninh Vi Cẩn hời hợt nói, "Em vẫn không buông được!"

Anh nói xong, cầm ly nước quơ quơ rồi uống một ngụm.

Không khí lúc này chợt lãnh đến nỗi kết băng lại. Trịnh Đình Đình bất đắc dĩ không nói một lời nào.

.....

Bữa ăn tối kết thúc không hề vui vẻ chút nào. Rời khỏi nhà hàng thì lúc đèn điện cũng sáng trưng rồi. Trịnh Đình Đình đề nghị đi dạo xung quanh một chút.

Đây chính là khu trung tâm thành phố. Ráng chiếu phản chiếu lên các tòa nhà tạo thành những chùm sáng rực rỡ. Loáng thoáng có tiếng nói cười khiến cho không khí càng thêm náo nhiệt.

Bọn họ đi song song với nhau. Thỉnh thoảng Trịnh Đình Đình lại nghiêng đầu liếc mắt nhìn Ninh Vi Cẩn.

Lúc vừa đi ngang qua màn hình LED cực lớn, một chút ánh sáng phản chiếu lên gò má của Ninh Vi Cẩn, càng khiến khuôn mặt của anh tuần tú hơn.

Bên tai truyền đến một bài hát mới của một nữ minh tinh: "Lúc thành phố lên đèn, càng khiến em muốn gặp anh hơn!"

Trịnh Đình Đình hiểu được rồi nói: "Ninh Vi Cẩn, chuyện em và anh ketes giao là nghiêm túc, em không có ý lừa dối anh đâu. Em đã từng thích Trần Tuần gần mười năm rồi, nên có một số chuyện gần như biến thành quán tính. Hiện tại, thật sự em không biết như thế nào mới gọi là từ bỏ. Điều này cũng cần phải có thời gian, anh có hiểu không?"

Ninh Vi Cẩn không nói gì.

"Nếu như anh để ý thì sau này em sẽ không lén lút gặp anh ấy nữa." Trịnh Đình Đình dừng lại một chút, "Anh thấy như vậy có được không?"

Thấy Ninh Vi Cẩn không dừng bước, cũng không thèm để ý đến cô, Ninh Vi Cẩn đưa tay kéo kéo tay áo của anh, "Ninh Vi Cẩn!"

Ba chữ mềm mại, lại mang theo một chút ý nũng nịu.

Ninh Vi Cẩn quay đầu nhìn cô một chút, muốn giật tay ra, cô lại càng nắm chặt hơn.

"Đừng giận nữa mà, có được không?"

"Em buông ra trước đi đã!"

"Anh nói anh không tức giận nữa thì em mới buông!"

Ánh sáng chiếu rọi vào đôi mắt cô trong mắt anh giống như những vì sao nhỏ rọi chiếu vào con người đó khiến cho anh nhớ đến hồi bé khi xem

một bộ phim hoạt hình nước ngoài. Mỗi khi con chuột chũi đói bụng, lúc nhìn thấy đồ ăn ánh mắt cũng lấp lánh như vậy!

"Lần sau không được như vậy nữa!" Anh chỉ nói đơn giản vài chữ.

Trịnh Đình Đình lúc đó mới an tâm buông tay áo của anh ra nhưng anh lại kịp thời ôm lấy cô tiến sát gần vào anh một chút.

Lúc Trịnh Đình Đình đứng sát gần anh, có thể ngửi được một mùi xà phòng nhạt nhạt. Có lẽ là sau khi phẫu thuật xong anh có tắm qua một chút. Trước đây cô không hề thích mùi này nhưng giờ đây lại cảm thấy cực kỳ quen thuộc.

"Nhưng mà." Ninh Vi Căn cúi đầu, nhỏ giọng nói, "Vẫn cần phải phạt em một chút!"

"Hả?"

Cô thấy anh hơi cúi người xuống, khuôn mặt anh từng tắc tiến sát cô. Cô cho rằng anh muốn hôn mình cũng không hề lùi bước, chuẩn bị kỹ càng, thậm chí còn muốn nhắm mắt lại.

Ai ngờ, anh lại vươn tay捏 gò má cô một cái.

Lúc Trịnh Đình Đình phản ứng được thì bật thốt một câu: "Như vậy thôi sao?"

"Nếu không thì sao chứ?" Giọng nói Ninh Vi Căn rất nhạt, "Một cô gái nói cho anh biết. Lúc cô ấy không muốn thì không được gần cô ấy, cũng không được đụng chạm đến cô. Nếu không thì đó là giở trò lưu manh!"

Đáp lại lời Ninh Vi Căn thì Trịnh Đình Đình khẽ kiễng chân lên hôn lên má anh một cái.

Chỉ ngần ngụi vài giây, cô vừa định rời đi thì bàn tay Ninh Vi Căn lại đỡ lấy gáy cô, đổi bị động thành chủ động hôn lấy môi cô.

Chiếc lưỡi mỏng của anh nhanh chóng cạy mở đôi môi cô, đầu lưỡi ma sát hàm răng. Lần đầu tiên cô đối mặt với sự thân mật của anh mà không hề có sự đề phòng, mặc cho anh xông phá mà chiếm đoạt.

Cô vươn tay ôm lấy hông của anh, hoàn toàn giống như chú chim nhỏ nép vào trong ngực, theo sự dẫn dắt của anh mà triền miên hôn một hồi.

Cho đến khi ở sau lưng truyền đến âm thanh nháy của đèn flash Trịnh Đình Đình mới hoàn hồn. Ở đây rất nhiều người, vội vàng đưa tay đẩy Ninh Vi Căn ra.

Ninh Vi Căn rời môi cô, liếc mắt nhìn thấy hai nữ sinh đang cầm máy ảnh làm bộ chụp bầu trời đầy sao. Ninh Vi Căn bình tĩnh ôm lấy bả vai Trịnh Đình Đình, xoay người, đưa lưng về phía hai người kia, sau đó cúi đầu.

Sau lưng vang lên tiếng hưng phấn nhè nhẹ.

Trịnh Đình Đình vội vàng đưa tay đặt lên môi Ninh Vi Căn, vội nhắc nhở, "Ở đây nhiều người mà!"

"Có liên quan gì chứ? Chúng ta cũng đâu có làm chuyện gì phạm pháp." Anh gỡ bàn tay của Trịnh Đình Đình đặt trên môi mình, tiếp tục nghiên người áp môi xuống.

Cách môi cô không tới 0.1 cm, thấy khuôn mặt cô hơi co quắp lại, nhỏ giọng nói: "Đừng quên là em chủ động chịu phạt đó! Làm người phải có uy tín!"

Ngay sau đó, đôi môi mỏng bao trùm lấy đôi môi mềm mại, không cho cô lui bước, khắc sâu sự trừng phạt này. Lưỡi anh mềm dẻo, linh hoạt

cùng đùa với đầu lưỡi của cô, mút mát hưởng dụng hết sự ngọt ngào của cô. Tiến quân thần tốc rồi để cô từ từ đáp lại mình. Trong đôi mắt rũ xuống lộ ra sự hấp dẫn trí mạng, kiên nhẫn chờ đợi cô từng bước chịu khuất phục. Cô chủ động choàng tay lên cổ anh khiến lồng ngực anh đập bình bịch loạn nhịp.

Một phút qua đi, Trịnh Đình Đình thở hỗn hển nói: "Có phải anh đã từng hôn rất nhiều cô gái rồi đúng không?"

"Cái này mà cũng cần phải luyện sao?" Ninh Vi Cẩn nhàn nhạt liếc nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, "Đây là điều cực kỳ đơn giản, sao anh lại không biết cơ chứ?"

Anh chỉ làm theo đúng tiêu chuẩn nha!

". "

Dưới ánh mắt chiều, Ninh Vi Cẩn kéo tay cô đi về phía trước.

Điện thoại di động của Trịnh Đình Đình trong túi vang lên. Cô lấy bàn tay rảnh rỗi lấy điện thoại ra, là Trần Tuần gọi. Lúc này cô không biết nên nhận hay không.

"Trịnh Đình Đình, hiện giờ em coi anh là ai?" Anh nhỏ giọng, bình tĩnh hỏi, "Chỉ là đối tượng xem mắt thôi sao?"

Trịnh Đình Đình phục hồi lại tinh thần, không còn để ý tiếng chuông điện thoại đang vang mãi không thôi kia nữa.

"Suy nghĩ thật kỹ đi. Trước khi nghĩ rõ ràng thì không cần liên lạc với anh nữa." Ninh Vi Cẩn nói, "Anh cho em một tuần lễ, nếu như em vẫn không thể tìm ra đáp án thì quan hệ của chúng ta kết thúc ở đây!"

Trong lòng Trịnh Đình Đình hơi hồi hộp một chút. Hai chữ "kết thúc" kia khiến có chút nặng nề.

Cô ngàn vạn lần không thể ngờ sau nụ hôn nóng bỏng kia, Ninh Vi Căn lại có thể trực tiếp nói những lời như thế.

"Ngay từ đầu anh đã nói với em rồi. Anh cũng không ép buộc phụ nữ. Nếu thật sự em không có cảm giác với anh, thì anh sẽ không ép buộc!" Ninh Vi Căn cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, nói rõ từng chữ, "Còn nữa, thời gian của mọi người đều rất quý báu, không nên lãng phí vì những lý do không đâu. Đối với anh, công việc hay chuyện tình cảm đều giống nhau. Anh không thể chấp nhận em do dự giữa hai người đàn ông!"

Tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên.

"Được!" Trịnh Đình Đình nói, "Em đồng ý!"

Ánh mắt Ninh Vi Căn nhìn vào chiếc điện thoại trong tay Trịnh Đình Đình, lạnh nhạt nói: "Bây giờ thì em có thể nhận điện thoại của hắn ta rồi!"

Nói xong, anh đi sang một bên, giơ tay nhìn đồng hồ, khước miệng mấp máy gì đó, bày tỏ không hề hứng thú nghe bọn họ nói chuyện.

Trịnh Đình Đình đang định nghe điện thoại thì tiếng chuông dừng lại.

Tác giả có lời muốn nói: Giáo sư Ninh, cái này đúng là cậu đang đánh cuộc lớn nha! Ngộ nhờ Đình Đình, ngộ nhờ cô ấy nói không cần anh thì làm sao bây giờ? Không phải là anh phải xuống đài sao?...Mặc dù chúng tôi đều biết là anh đang vờ tha để bắt thật nhưng Trịnh Đình Đình không biết nha. Ai nha, cẩn thận đừng dùng thuốc kích thích mạnh như vậy chứ? Cẩn thận biến khoe thành vụng nha! ㄝ (ㄨ ▽ ㄨ) ㄝ

Giáo sư Ninh đưa ra lời khuyên đối với những người muốn tốt nghiệp khóa kiêu ngạo. Khi đối mặt với sự khiêu khích của tình địch thì cách đơn

giản nhất là hãy trói chặt cô gái của bạn lại và nhốt vào trong két an toàn!

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Mọi cô gái khi còn là thiếu nữ ai cũng đã có lúc mơ mộng về nửa kia trong tương lai. Trịnh Đình Đình cũng không ngoại lệ. Trong tượng tượng của cô, người đàn ông kia phải anh tuấn, cơ trí, dịu dàng, ấm áp mà thân thiện khiến cho người ta có cảm giác giống như được tắm gió xuân mà không phải kiểu người như Ninh Vi Cẩn.

Đối với Trịnh Đình Đình mà nói Ninh Vi Cẩn chính là người đàn ông thuộc thế giới khác hoàn toàn. Lý trí, nghiêm cẩn, thích sạch sẽ, cao lãnh, tự cao tự đại, cảm giác rất ưu tú.

Thậm chí khác biệt hoàn toàn với mẫu đàn ông lý tưởng của cô.

Nhưng cô lại chấp nhận cùng Ninh Vi Cẩn tìm hiểu lẫn nhau, điểm này cũng khiến chính bản thân cô cảm thấy ngoài ý muốn.

Nếu như lúc đầu chỉ ôm tâm trạng nghiêm túc trong mối quan hệ này, không mong muốn kết quả lâu dài với Ninh Vi Cẩn. Nhưng đến nay, khi nghe Ninh Vi Cẩn nói câu, "Nếu như em vẫn không có được câu trả lời vậy thì chúng ta kết thúc tại đây!" Thì Trịnh Đình Đình có một chút ngoài ý muốn.

Ninh Vi Cẩn chỉ cho cô một tuần lễ thôi.

Suốt đêm nay, Trịnh Đình Đình đều nghe "Nhận biết cảm giác yêu" để tìm đáp án.

"Yêu là do nội tiết tố mất cân bằng gây nên."

"Yêu chẳng những là một loại bệnh nó còn có thể là một sự biến đổi khác lạ. Thường sẽ phát bệnh ngay thời kỳ đầu, ví dụ như thay đổi tập tính sinh hoạt hàng ngày. Chăm chỉ tắm rửa, đánh răng cũng dùng sức. Nửa đêm đột nhiên tỉnh dậy chạy đến ngồi bên đèn dương cầm. Có người mỗi ngày đều đứng ngăn người ở ban công mà cười ngu ngơ. Có người điên điên khùng khùng thì bỗng nhiên rất yên tĩnh. Có người mặt si ngốc, soi gương cắn móng tay. Có người lại giận chó đánh mèo. "

Nghe đi nghe lại ba lần liền, ánh mắt Trịnh Đình Đình nhìn thấy điện thoại trên bàn đang rung liên hồi. Cô tháo tai nghe, nhận điện thoại.

"Đình Đình! Sao em không chịu nhận điện thoại của anh vậy?" Giọng của Trần Tuần cực kỳ ôn hòa mang theo một chút vị chua chát.

"Anh có chuyện gì không?"

Trần Tuần yên lặng một chút rồi nói: "Đình Đình, những điều anh nói với em đều rất nghiêm túc. Anh muốn theo đuổi em!"

"Em đã có bạn trai rồi! Cho nên anh không cần phải làm như vậy!"

"Ít nhất hiện giờ em vẫn còn độc thân! Anh vẫn có cơ hội cạnh tranh công bằng với cậu ta!"

"Nhưng em không cần nhiều lựa chọn!" Trịnh Đình Đình khẽ hít một cái, nghiêm túc nói: "Hơn nữa, anh ấy cũng sẽ tức giận!"

Trần Tuần hoàn toàn im lặng, chỉ có căng thẳng. Trịnh Đình Đình chỉ nghe thấy tiếng hô hấp trong điện thoại. Sau một lúc, anh mới cười như có như không.

"Em còn có chút việc, cúp máy trước đây!" Trịnh Đình Đình nhìn điện thoại, ấn phím End call.

Trịnh Đình Đình tiếp tục đeo tai nghe.

Ở chỗ khác, sau khi Ninh Vi Căn về nhà thì nhốt mình trong phòng làm việc. Cho đến 0 giờ mới đóng laptop đi xuống lầu nghe được tiếng hát của Ninh Vi Tuyền trong phòng bếp.

Trong miệng cô ngân nga lời khá tục tằn khiến Ninh Vi Căn đưa tay nhéo nhéo mi tâm.

"A? Anh vừa xuống à?" Ninh Vi Tuyền nghe tiếng chân của anh, xoay người cười nói, "Em nấu chút mì, anh có muốn ăn cùng không?"

"Anh không ăn những thứ không tốt cho sức khỏe!" Ninh Vi Căn tiến lên vài bước, lấy ly thủy tinh rót cho mình một ly nước ấm.

Ninh Vi Tuyền "Xì" một tiếng, tiếp tục hát.

"Em đang hát gì thế hả?" Ninh Vi Căn hỏi.

"Bài chờ đợi tình yêu của Hoàng Thư Tuấn. Là kiệt tác nha! Đừng nói là anh chưa bao giờ nghe nhé?"

"Đúng là chưa từng nghe qua bao giờ!" Ninh Vi Căn lạnh nhạt nói. Sau đó cầm ly nước ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, miễn cưỡng vắt chéo chân một chút.

Ninh Vi Tuyền bưng một bát mì ra ngoài, ngồi bên cạnh anh, vừa ăn vừa quan sát vẻ mặt anh và nói: "Sao thế, sao mặt anh khó coi vậy hả?"

Ninh Vi Căn không lên tiếng.

"Lại có chuyện với Đình Đình sao?"

Ninh Vi Căn nghiêng đầu, hỏi ngược lại: "Tại sao em lại đoán là việc liên quan đến cô ấy hả?"

"Bởi vì sau khi anh gặp Đinh Đình, mỗi lần có bộ dạng cau mày suy nghĩ đều vì chị ấy nha!" Ninh Vi Tuyên buông đũa xuống, vươn tay vỗ vỗ bờ vai anh, "Nào, nói với chuyên gia tình yêu một chút, rốt cuộc anh có chuyện gì nha?"

"Anh để cô ấy có thời gian suy nghĩ về mối quan hệ này! Liệu bọn anh có thể tiếp tục được nữa hay không!"

Ninh Vi Tuyên hơi hồi hộp một chút, lập tức hỏi: "Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi? Không phải mấy ngày trước vẫn còn tốt đẹp sao?"

"Mấy ngày trước?" Ninh Vi Căn nhìn cô bé một cái, giọng nói cực kỳ trầm ổn khiến người ta không nhận biết được cảm xúc của anh, "Chẳng qua là mấy ngày trước rồi!"

"Vậy thì rốt cuộc mấy ngày trước đã xảy ra chuyện gì hả?"

Thấy Ninh Vi Căn không có ý muốn trả lời, Ninh Vi Tuyên vội đoán: "Sinh nhật mẹ của Đinh Đình anh không tặng quà sao? Đi ăn cơm bên ngoài mà anh không trả tiền? Anh phê bình chị ấy mặc quần áo khó coi sao? Hay ngại đi xem phim cùng chị ấy? Đắc tội với bạn thân của chị ấy rồi? Hay là anh và Thư Di Nhiên xảy ra chuyện gì bị chị ấy bắt được hả?"

"Câm miệng!" Ninh Vi Căn không vui, "Nói hươu nói vượn cái gì thế hả?"

Ninh Vi Tuyên nghi ngờ chép chép miệng.

"Không phải vấn đề từ anh!" Ninh Vi Căn nói xong thì đứng dậy, đi lên cầu thang.

Trong đầu lóe sáng, Ninh Vi Tuyên "A" một tiếng, đoán trúng: "Khổng phải vấn đề từ anh. Vậy thì từ chị ấy rồi, có phải chị ấy không có cảm giác với anh không?"

Bước chân Ninh Vi Cẩn hơi chậm lại một chút.

Ninh Vi Tuyền cảm giác được mình đoán đúng rồi. Mặc dù không đành lòng đả kích sự kiêu ngạo của anh trai, nhưng lúc này rồi không thể không nói thẳng, vì vậy tiếp tục nói: "Em nhớ trước đây Đinh Đinh nói chị ấy thích một người đàn ông. Không biết vì lý do gì mà không đến được với nhau. Vấn đề của hai người không phải vì người đàn ông kia chứ?"

Ninh Vi Cẩn cau mày, lạnh lùng nói: "Đàn ông? Đàn ông nào chứ?"

Ninh Vi Tuyền không dám nhiều lời nữa.

Ninh Vi Cẩn đi lên lầu, trở về phòng làm việc. Tiếp tục gõ nốt bài luận văn đã làm được một phần ba. Chậm rãi gõ một hàng rồi lại xóa bỏ. Đứng dậy đến bên cửa sổ, ngón tay thon dài vén rèm lên, nhìn bóng đêm bên ngoài, trên mặt vẫn lạnh lùng không chút gợn sóng.

Từ trước đến giờ anh chưa từng gặp đối thủ thật sự. Cạnh tranh chính là bản thân anh muốn tự hoàn thiện mình mà thôi. Anh chưa bao giờ nếm mùi thất bại thậm chí ngay cả vị trí thứ hai anh cũng không biết nó là gì. Anh không bao giờ để mắt tới đối thủ, không để ý đến sự hiện hữu của bọn họ. Mà bây giờ, anh cực kỳ mâu thuẫn với tên đàn ông Trần Tuần xa lạ đó.

Đây là cảm xúc anh chưa bao giờ có. Mặc dù không hề muốn thừa nhận, đó chính là cảm xúc anh vẫn khinh thường — ghen tị.

Ninh Vi Cẩn thu tay lại, trở về chỗ ngồi, lại tiếp tục tập trung vào trang bản thảo. Nghiêm túc, chuyên chú, không để tâm chuyện gì mà sửa sang lại luận văn, mãi cho đến khi sắc trời hừng sáng.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, Trịnh Đinh Đinh cũng không liên lạc với Ninh Vi Cẩn.

Buổi tối lúc login QQ, hiện lên rất nhiều tin nhắn offline của Ninh Vi Tuyền:

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Đình Đình, chị và anh trai em rất cuộc có chuyện gì vậy hả??

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Nếu như chị cảm thấy có chuyện gì, không bằng kể cho em nghe đi. Đừng nói với anh ấy, anh ấy không biết cách nói chuyện đâu!

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Chị thật sự hành hạ chết anh ấy rồi nha! Mấy ngày nay khuôn mặt anh ấy chẳng khác nào tảng băng -30 độ đâu. Không hề có chút nhiệt độ nào nha!

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Em thừa nhận anh ấy không hề lãng mạn, không biết dỗ dành con gái, không biết nói lời ngon tiếng ngọt. Tính cách thì lạnh lùng, cao ngạo, bướng bỉnh, lại còn hay bắt bẻ, khó trị. Nhưng mà anh ấy thật sự để ý đến chị mà. Em nói thật cho chị biết nha, mấy ngày nay anh ấy không ngủ đâu. Toàn nhất mình trong phòng làm việc đến khi trời sáng. Thật sự không biết thương, chưa bao giờ anh ấy như vậy cả.

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Có lẽ anh ấy không phải mẫu người lý tưởng của chị. Nhưng anh ấy cũng là một người đàn ông tốt mà. Nếu mặt em có thể cho anh ấy thêm một cơ hội có được không? Đừng nhanh như vậy mà từ bỏ.

Trịnh Đình Đình sửng sốt, vội vàng gõ một hàng: "Mấy ngày nay anh ấy khôn ngủ sao?"

Mười phút sau, Ninh Vi Tuyền đã online lại rồi.

"Đúng, em đảm bảo nói thật nha! Anh ấy thật sự không ngủ đâu!"

Trịnh Đình Đình trầm mặc.

"Rốt cuộc hai người xảy ra chuyện gì thế hả?"

Trịnh Đình Đình thành thật trả lời: "Không có gì. Chỉ là anh ấy cho chị một tuần để xác định cảm giác của chị với anh ấy. Nếu không thể xác định được thì mối quan hệ này kết thúc ở đây!"

"A? Không thể nào! Anh em đang làm gì vậy chứ?"

Trịnh Đình Đình nhăn vể mặt cười khố, thêm một câu: "Thật ra thì chị đồng ý với anh ấy. Thời gian của mọi người đều quý báu như nhau. Cũng nên xác định cho rõ."

"Vậy bây giờ chị có đáp án chưa?"

Trịnh Đình Đình chần chờ một chút!

"Thôi, em không ép chị đâu! Chị có thể từ từ mà nghĩ. Nhưng em đảm bảo, anh em là người đàn ông tốt hiếm có nha. Nếu bỏ qua anh ấy, chị sẽ hối hận đó!"

Không bao lâu, biểu tượng của Ninh Vi Tuyền đã tối đi.

Ninh Vi Tuyền log out rồi rời phòng, xông vào phòng làm việc, lên tiếng: "Ninh đại giáo sư à! Anh đúng là một con lừa ngược mà!"

Ninh Vi Cẩn đang cầm bút chỉnh sửa trên một tệp giấy A4. Nghe vậy, cau mày lạnh lùng nói: "Em càng ngày càng không biết lớn nhỏ gì rồi đó!"

Ninh Vi Tuyền chạy đến, giật lấy chiếc bút trong tay anh, giận giữ nói: "Tại sao anh lại ép Đình Đình chọn hả? Hai người mới qua lại được bao lâu chứ? Anh có biết con gái không thể ép buộc, phải dỗ dành, dỗ ngọt một chút. Chuyện anh làm với Đình Đình là cực kỳ cực kỳ ngược đó. Coi như Đình Đình có cảm tình với anh, thì cũng không thể chịu nổi uy hiếp như

thế. Cái gì mà cho chị ấy một tuần lễ, nếu không xác định được đáp án thì chia tay. Lời như vậy tại sao anh có thể nói ra dễ dàng như vậy chứ? Anh nói như thế bảo con gái nhà người ta phải làm gì đây hả?"

"Có vấn đề gì không?" Giọng nói Ninh Vi Căn cũng sắc mặt không có chút độ ấm nào, "Một tuần lễ đã rất đủ rồi, đủ để cho cô ấy suy nghĩ kỹ càng, có muốn tiếp tục mối quan hệ này với anh hay không. Anh sẽ không ép buộc cô ấy!"

"Trọng điểm là." Ninh Vi Tuyền nâng trán, "Cách làm của anh không đúng. Anh đâu cần gấp như vậy chứ? Vật cực tất phản! (Cái gì mà làm quá lên sẽ có kết quả ngược lại.)"

"Thật sao?" Ninh Vi Căn hỏi ngược lại nhưng không hề có chút nghi ngờ, cũng không cần đáp án từ Ninh Vi Tuyền. Anh lấy lại cây bút bị Ninh Vi Tuyền cướp đi, tiếp tục sửa lại bản thảo.

"Vậy em hỏi anh!" Ninh Vi Tuyền nghiêm túc nói, "Nếu sau một tuần nữa, Đinh Đinh nói muốn kết thúc mối quan hệ này với anh. Vậy anh có cảm thấy khó chịu hay không?"

Ninh Vi Căn nhẹ nhàng nói: "Không biết!"

Ninh Vi Tuyền nhìn anh bằng ánh mắt "Anh cứ giả vờ đi!", ảo não thờ dãi một cái, sau đó nói: "Anh có biết tại sao em vẫn không thể quên được Nhiếp Hoài Hợp không? Bởi vì tụi em đã ở bên nhau bốn năm rồi. Anh ấy vẫn luôn chiều chuộng em. . . . em lại vẫn luôn tùy hứng, hồ đồ, thích làm theo ý mình. Mỗi lần như vậy anh ấy sẽ không hề nói nặng với em một câu, chỉ cười cười giải quyết giúp em. Mặc dù ba vẫn luôn phản đối anh ấy, anh ấy cũng biết điều này. Nhưng anh ấy chưa bao giờ bắt em lựa chọn giữa anh ấy hay người nhà. Em hỏi tại sao phải nhường em như thế. Anh ấy nói là anh ấy không muốn khiến em không thoải mái, dù chỉ một chút!"

Ninh Vi Cẩn cũng chẳng buồn ngước mắt lên, không nể mặt mà nói: "Em chính là bị cậu ta chiều thành hư, giống như một đại tiểu thư vậy. Luôn tùy hứng làm bậy, kiêu căng, yếu đuối. Anh cũng không thích cậu ta làm như vậy!"

"." Ninh Vi Tuyền nghiêng rằng, "Anh căn bản là không hiểu con gái muốn gì. Cách thức anh làm đều sai cả. Lần này nếu như để tuột mất Trịnh Đình Đình thì anh cứ chờ rồi hối hận đi! Em mặc kệ anh đó!"

Ninh Vi Tuyền bước nhanh ra khỏi phòng, nặng nề đóng sập cửa lại.

Trước khi ngủ, Trịnh Đình Đình vẫn suy tư.

Nếu như sau này không được gặp giáo sư Ninh nữa, cô sẽ nhớ nhung khuôn mặt lạnh lẽo đó sao?

Nếu như vài ngày không nhận được điện thoại của giáo sư Ninh, liệu cô có nhớ giọng nói trầm thấp, dễ nghe đó không?

Ở bên cạnh giáo sư Ninh, cô cũng cảm thấy điều đó là sự thật.

Lúc ôm, hôn giáo sư Ninh, tim cô dường như cũng đập mạnh thì phải?

Tại sao lại khẩn trương, do dự, chần chừ, bàng hoàng? Vì sao lúc anh nói muốn kết thúc mối quan hệ này, cô cảm thấy rất thất vọng?

Vì sao lúc đối mặt với sự khiêu khích của Thư Di Nhiên, cô cảm thấy cực kỳ không thoải mái?

.

Một tuần trôi qua rất nhanh.

Trước đó hai ngày Trịnh Đình Đình đã xin nghỉ để đến khoa da liễu kiểm tra lại và trị liệu.

Sau khi kết thúc, Trịnh Đình Đình lập tức đi đến khoa vú.

Bây giờ là 16h50', trong phòng khám chỉ có Ninh Vi Căn cùng một nữ sinh cấp ba cực kỳ quen mặt.

Mà nữ sinh cấp ba đó nhất quyết không chịu buông tay áo của Ninh Vi Căn, "Em không muốn bác sĩ phẫu thuật giúp em. Em muốn anh phẫu thuật cơ! Tại sao anh lại từ chối hả?"

Ninh Vi Căn hơi dùng sức một chút, thu hồi cánh tay của mình, không để ý chút nào mà nói: "Cả tuần lẫn cuối tuần tôi đều phải trực ở khu nội trú. Còn việc ở phòng khám hay phẫu thuật đều do bác sĩ Hà và bác sĩ Châu đảm nhiệm. Bản thân tôi cũng tiến cử hai người họ."

"Bác sĩ Châu gì đó già như vậy. . . . còn bác sĩ Hà kia em cũng cảm thấy không đủ tin tưởng." Nữ sinh cấp ba kia đảo mắt một hồi, giọng nói cũng mềm nhũn, "Bác sĩ Ninh, đại giáo sư Ninh à! Anh mỡ cho em không được sao? Em không vội mà, em có thể chờ anh có thời gian. Em chỉ tin tưởng anh thôi, nhìn thấy anh là em cảm thấy an tâm lắm! Thật đó!"

Ninh Vi Căn trầm ngâm một chút rồi nhìn thẳng vào nữ sinh trước mặt, giọng nói lạnh lạnh mà nghiêm khắc: "Nếu như cô đã kiên trì như vậy thì tôi sẽ mỡ. Chỉ là, cô phải nhớ kĩ thân phận của tôi ở đây. Tôi chỉ là một bác sĩ, không thể nào là gì khác cả. Sau này cô tới đây không cần mang quà đến, không cần lấy điện thoại chụp ảnh tôi, cũng không cần ngoài thời gian làm việc mà gọi cho tôi làm gì cả. . . . Tôi cực kỳ không thích bệnh nhân nữ có những hành động như vậy!"

Nữ sinh cấp ba kia có chút chột dạ.

Trịnh Đình Đình cố ý gõ cửa, Ninh Vi Căn nghe thấy ngẩng đầu lên nhìn.

Nữ sinh kia cũng quay đầu nhìn Trịnh Đình Đình.

"Ninh Vi Căn!" Trịnh Đình Đình cười, "Anh còn bận à? Vậy em chờ anh ở ngoài nhé! Sau khi xong việc thì cùng ăn cơm!"

Ninh Vi Căn thu hồi tầm mắt, sau đó "Ừ" một tiếng.

Nữ sinh cấp ba kia lập tức nghi ngờ, hỏi "Cô gái kia là ai vậy ạ? Cũng là bệnh nhân của anh sao?"

"Đó là việc riêng của tôi! Không có liên quan đến bệnh tình của cô!"

Nữ sinh cấp ba kia bị nghẹn lời rồi!

Tác giả có lời muốn nói: Thấy giáo sư Ninh có người khác mơ tưởng, Đình Đình lập tức. cắt đứt hành động rồi.

Đình Đình! ㄣ (ㄣ ▽ ㄣ) ㄣ Cô thiệt là. cẩn thận nha!

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Trịnh Đình Đình ở ngoài cửa chờ một lúc. Lúc nữ sinh cấp ba kia đi ra còn trừng mắt nhìn nàng một cái. Trịnh Đình Đình thản nhiên mà nhìn lại cô bé.

Lúc đi ra, Ninh Vi Cẩn đã thay áo blouse trắng, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xám tro cho hoa văn chìm, cực kỳ khiêm tốn.

"Ninh Vi Cẩn!" Trịnh Đình Đình mở miệng, "Chúng ta đi ăn cơm thôi!"

Ninh Vi Cẩn ngược mắt nhìn Trịnh Đình Đình, nói thẳng: "Em có câu trả lời rồi sao?"

"Nếu không có thì em sẽ đến tìm anh sao?" Trịnh Đình Đình hỏi ngược lại.

Tròng mắt đen Ninh Vi Cẩn lóe lên tia sắc bén, bình tĩnh nhìn sắc mặt cô.

Trịnh Đình Đình đi lên trước, vươn tay kéo tay anh: "Giáo sư Ninh, em đồng ý tiếp tục qua lại với anh. Anh có thể làm bạn trai em nha!"

Tia sắc bén trong tròng mắt đen của Ninh Vi Cẩn mất đi. Anh rũ mắt xuống, che giấu cảm xúc chân thật. Nhìn bàn tay cô đang trùm lên mu bàn tay anh, nghiêm túc xác nhận lại: "Em xác định sao?"

Trịnh Đình Đình gật đầu.

"Sẽ không nghĩ đến vị học trưởng kia của em chứ?"

"Không biết nữa." Thái độ của Trịnh Đình Đình cực kỳ thông dong, "Sao anh lại hỏi như vậy? Là không có lòng tin vào bản thân sao?"

"Từ trước tới giờ anh luôn tự tin vào bản thân!" Ninh Vi Cẩn xoay cổ tay, nắm chặt lấy tay Trịnh Đình Đình, cực kỳ kiên định, "Vô luận là ở phương diện nào, anh sẽ không bao giờ thua!"

Tim Trịnh Đình Đình đập loạn nhịp, mỉm cười, giọng nói cực kỳ dịu dàng: "Vậy thì sẽ không còn vấn đề gì nữa. Chúng ta đi ăn cơm đi!"

Cô cùng Ninh Vi Cẩn nắm tay nhau đi ra bệnh viện. Suốt dọc đường đi, ánh mắt những bác sĩ cùng y tá ở khoa khác nhìn bọn họ thân mật. Ninh Vi Cẩn vẫn thản nhiên như thường, mà Trịnh Đình Đình lần này chẳng có chút nào ngại ngùng mà chỉ cảm thấy vui vẻ.

Tại sao lại cảm thấy vui vẻ thì chính bản thân cô cũng không biết nữa.

Lên xe, Ninh Vi Cẩn nhìn đồng hồ một chút, nhẹ giọng nói: "Bây giờ là 17 giờ 23 phút. Kể từ giờ trở đi chúng ta xác định quan hệ yêu đương. Có thể làm những động tác thân mật!"

"." Trịnh Đình Đình rồi, "Anh thật sự là mặt người dạ thú mà, tại sao lại nghĩ đến chuyện này chứ?"

Ninh Vi Cẩn buông cánh tay xuống, nghiêm túc nhìn cô, sau đó hôn khóe miệng cô một cái, thẳng thắn thừa nhận: "Đúng, thật sự là bây giờ anh rất muốn làm điều này!"

Nụ hôn này lại rất nhẹ và dịu dàng, giống như một làn gió xuân vậy khiến vành tai Trịnh Đình Đình đỏ lên. Ninh Vi Cẩn nhìn thấy cô xấu hổ, vươn người qua, tự giúp cô thắt dây ăn toàn. Hai cơ thể sát nhau, cô nhạy bén cảm nhận được thân nhiệt nóng bóng trên người anh.

Nhẹ nhàng cài cho cô, Ninh Vi Cẩn đời bàn tay. Lúc xoay người, lại rất tự nhiên hôn lên má Trịnh Đình Đình một cái.

Nụ hôn này càng khiến gương mặt Trịnh Đình Đình đỏ hơn nữa, nhỏ giọng nói: "Tại sao hôn em suốt vậy?"

Dưới trời chiều, Ninh Vi Cẩn chăm chú nhìn bạn gái mình, mái tóc đen xõa ở bờ vai, gò má trắng nõn, sạch sẽ có chút ửng hồng. Ánh mặt trời vàng rực chiếu rọi lên hàng mi của cô. Đôi khuyên tai nhẹ nhàng đung đưa theo gió!

Nhẹ nhàng, tốt đẹp như vậy khiến người ta sinh ra ảo tưởng. Khiến anh rất muốn ôm cô vào trong ngực hành hạ một chút.

Ninh Vi Cẩn thu hồi suy nghĩ, khuôn mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường. Một lát sau mới thu hồi tầm mắt, lưu loát lái xe.

Đọc theo đường đi, mỗi khi gặp đèn đỏ, tay của Ninh Vi Cẩn lại rời khỏi vô lăng, hướng đến Trịnh Đình Đình. Thỉnh thoảng vuốt ve tay cô một chút, không thì sẽ vuốt tóc cô, thỉnh thoảng lại sờ soạng vành tai cô, rất nghiêm túc, cực kỳ thân nhiên giống như đây là chuyện cực kỳ hiển nhiên vậy!

"Được rồi, anh nghiêm túc lái xe đi. Đừng ở trên đường mà động tay động chân với em nữa!" Trịnh Đình Đình bị anh trêu chọc như vậy vừa nhột vừa nóng. Không thể làm gì khác hơn là gạt bàn tay không an phận của anh ra.

"Không ở trên đường?" Ninh Vi Cẩn bình tĩnh hỏi ngược lại, "Vậy thì ở đâu chứ?"

Trịnh Đình Đình không có ý định trả lời, chỉ có thể giả bộ làm ngơ, bày tỏ nghe không hiểu ý tứ của anh.

"Đình Đình! " Ninh Vi Cẩn rất thân nhiên gọi cô một cách thân mật hơn, lại vươn tay xoắn sợi tóc cô, "Em xấu hổ cái gì hả? Đúng là chúng ta nên tìm một chỗ để thực hiện những chuyện này!"

". "

"Năm tay, ôm, hôn, thậm chí là chuyện thân mật hơn nữa. Đây là những điều mà những đôi yêu nhau vẫn làm, cũng là quyền lợi của anh mà!" Giọng nói của người nào đó cực kỳ thân nhiên, "Không phải sao?"

"."Trịnh Đình Đình đỏ mặt, trầm mặc mấy giây, đáp qua loa: "Chuyện này đợi sau khi chúng ta ăn cơm xong sẽ thương lượng lại sau!"

Cơm tối dùng ở một nhà hàng nhã nhặn chuyên phục vụ đồ ăn Quảng Đông. Ninh Vi Cẩn gọi thức ăn. Sau khi món ăn lên, anh giúp Trịnh Đình Đình gấp đồ ăn, múc canh, cực kỳ nghiêm túc, tỉ mỉ. Sau khi ăn xong, còn gọi thêm món tráng miệng là Kem dung nham chocolate. Cũng là Ninh Vi Cẩn tự tay lấy hũ đựng chocolate nóng chảy tưới vào ly kem. Xong xuôi mới đặt lại trước mặt Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình vừa ăn vừa nghi ngờ nhìn Ninh Vi Cẩn, "Em cảm thấy anh trở nên dịu dàng nha?"

"Em có thể coi đó là đối xử nên có sau khi em được thăng cấp làm bạn gái." Ninh Vi Cẩn miễn cưỡng rút tay về, ánh mắt tập trung trên người Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình tránh né tầm mắt anh.

Từ lúc bữa cơm bắt đầu đến khi kết thúc, Ninh Vi Cẩn vẫn dùng ánh mắt đặc biệt không thể hình dung nhìn cô. Thời gian khá lâu khiến cô có chút ngượng ngùng.

Chưa bao giờ có một người đàn ông ngồi đối diện cô, lại nhìn cô bằng ánh mắt như vậy. Cô thật sự cần thời gian để thích ứng.

Một giây kế tiếp, Ninh Vi Căn lấy một tờ giấy ăn, rất tự nhiên mà lau chóp mũi dính chocolate của cô: "Cũng không phải là trẻ lên ba, sau mà để đồ ăn dính trên cả mũi thế?"

"Anh đừng nhìn em như thế!" Trịnh Đình Đình nói, "Anh cứ tự nhiên một chút đi, giống như trước đây, được không ạ?"

"Có thể!" Ninh Vi Căn làm ra bộ biết nghe lời. Nhưng vẫn dùng ánh mắt "Đặc biệt kỳ quái" khóa trên người bạn gái.

Trên đường về, Ninh Vi Căn hỏi cô: "Cuối tuần này em muốn đi đâu?"

Sau khi ăn no, Trịnh Đình Đình hơi đảo mắt nghĩ ngợi: "Đến hiệu sách đi! Em muốn mua một chút sách chuyên ngành, thuận tiện thì đến công viên gần đó đi dạo một chút ạ!"

"Được thôi!" Ninh Vi Căn vừa nói vừa liếc mắt nhìn Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình cũng nhìn thấy ánh mắt anh, nhịp tim lại tăng nhanh, không khỏi kháng nghị: "Ninh Vi Căn, tối nay anh có chuyện gì vậy hả? Sao lại dùng ánh mắt kỳ quái này nhìn em vậy?"

"Hả? Kỳ quái như thế nào?"

"Rất khó diễn tả, khó hình dung, tóm lại là rất kỳ quái!" Trịnh Đình Đình nói, "Em dám cam đoan một điều nếu anh dùng ánh mắt nhìn bệnh nhân nữ thì sẽ bị họ khiếu nại cho mà xem!"

"Ánh mắt như vậy chỉ thuộc riêng về bạn gái anh thôi!" Anh hạ thấp giọng, "Em hiểu không?"

Trịnh Đình Đình cười xì một tiếng, sờ chóp mũi một cái, cảm thấy anh có chút đáng yêu.

Đến nhà trọ, Trịnh Đình Đình tính định mở cửa chạy đi nhưng Ninh Vi Cẩn lại nhanh hơn một bước, giữ chặt tay cô lại. Cô quay đầu thì khuôn mặt anh tuần bức người của anh đã gần trong gang tấc, chóp mũi gần như chạm vào mũi cô rồi, giọng nói trầm thấp: "Không mời bạn trai em lên ngồi một chút sao?"

"Cũng muộn rồi, anh lại bận rồi như vậy, nên về sớm nghỉ ngơi đi. Không phải nói chủ nhật này sẽ ra ngoài cả ngày sao?"

Trịnh Đình Đình cũng không hề ngốc, nhfin ra được Ninh Vi Cẩn lúc này đang suy nghĩ gì, sao dám tự chui đầu vào lưới chứ, mời anh lên sao?

"Nếu em đã phòng bị anh như vậy thì tối nay anh không lên nữa." Tròng mắt đen láy của Ninh Vi Cẩn lóe lên chút đục vọng, trầm giọng nói: "Em vẫn chưa trả lời anh vấn đề kia!"

"Vấn đề nào cơ?"

"Chúng ta cần một nơi để thực hiện động tác thân mật giữa đôi tình nhân!"

". . . ." Trịnh Đình Đình đưa tay đẩy vai anh, "Anh đừng nói với em là buổi tối mỗi khi ở một mình anh đều nghĩ đến chuyện này đó!"

"Vấn đề này cũng không nên trốn tránh!"

"Chờ đến chủ nhật em sẽ nói cho cho anh biết!"

Ninh Vi Cẩn nhàn nhạt "Ừ" một tiếng. Một tay nắm lấy tay Trịnh Đình Đình, còn tay kia chậm rãi vòng qua bả vai cô, đi tới sau lưng, ôm cô sát vào lồng ngực mình. Khẽ cúi đầu, nhìn cô dưới ánh trăng, khuôn mặt trắng

nôn. Sau đó rất tự nhiên cúi đầu, bao phủ lên đôi môi cô, đầu lưỡi đẩy cánh môi của cô ra, bắt đầu hưởng thụ mùi vị tuyệt vời của riêng anh

Hai tay cô không biết để chỗ nào, loạn xạ đánh lên bả vai anh. Anh dùng một tay giữ chặt bàn tay đang đánh loạn kia, chuẩn xác đè lên ngực anh, sau đó tấn công thật sâu.

Chờ đến khi đôi môi Trịnh Đình Đình bị anh giày xéo càng thêm sưng đỏ, anh mới buông tay cô ra, búng trán cô một cái: "Hôm nay chỉ thế thôi, còn những chuyện khác thì ngày tháng của chúng ta còn dài mà!"

Cửa vừa mở, Trịnh Đình Đình vội vàng đi xuống, lấy chìa khóa, vội vã lên lầu.

Đến khi nhìn thấy nhà cô có ánh đèn Ninh Vi Căn mới mở máy rời đi.

Trịnh Đình Đình uống một cốc nước lạnh lớn. Sau đó ngồi trên ghế salon, cố gắng điều hòa hơi thở.

Năm phút sau, Trịnh Đình Đình gọi điện thoại cho Tiêu Quỳnh.

"Ai, mình phát hiện mình có chút không bình thường!"

"Không bình thường ở chỗ nào?" Tiêu Quỳnh đang ăn khoai tây chiên, tiếng "rột rột" vang lên chẳng có chút nào lo lắng.

"Hôm nay mình đã xác định quan hệ với Ninh Vi Căn. Sau đó cảm giác, cảm giác tóm lại là không giống trước!"

"Xác định quan hệ? Cậu thừa nhận anh ấy là bạn trai rồi sao?"

"Ừ"

"Cảm giác không giống chỗ nào?"

"Tựa như là không biết làm gì cả!"

"Chuyện này rất bình thường mà. Trước đây bạn chỉ coi anh ấy là đối tượng. Còn bây giờ là đứng trên góc độ bạn gái mà cảm thụ thì tất nhiên có chút khác biệt rồi!"

"Có lẽ vậy!" Trịnh Đình Đình co chân lên ghế, nghĩ thầm làm thế nào để diễn tả được cảm giác khi Ninh Vi Cẩn hôn cô bây giờ nhỉ? Từ tận đáy lòng cô cảm thấy giống như có từng đợt sóng dâng lên, có khẩn trương, bàng hoàng, cũng cực kỳ phức tạp nhưng thật sự rất hưởng thụ nụ hôn đó.

"Ha ha ha, mình phải chúc mừng cậu rồi! Rốt cuộc cậu cũng thoát khỏi bóng ma Trần Tuần. Có cơ hội năm hai mươi lăm tuổi kết thúc cuộc đời của một gái trinh già nha!"

". "

"Đừng giả vờ nữa. Mình nghe thấy hô hấp của cậu trở nên dồn dập rồi. Bạn yêu, chuyện này rất bình thường nha. Cậu có thể thẳng thắn nói yêu cầu này với bạn trai, tức Ninh đại giáo sư nha. Anh ấy có nghĩa vụ thỏa mãn cậu. Hơn nữa, đáng người anh ấy tốt như vậy, thủ pháp lão luyện, khiến bạn nhận nhạo cũng là hợp tình hợp lý ~ " Tiếng cười của Tiêu Quỳnh cực kỳ bi ối không chút nào khống chế!

Trịnh Đình Đình vội vã nói mấy câu rồi cúp điện thoại. Quỷ thần xui khiến lại đứng dậy đến phóng bếp, uống thêm một cốc nước lạnh đầy nữa.

Nằm trên giường, Trịnh Đình Đình vẫn trợn mắt nhìn trần nhà, trong lòng cô hiểu rõ. Vô luận làm bạn gái giáo sư Ninh khó như thế nào, vô luận cảm xúc tối nay khó hình dung như thế nào nhưng cô không hề hối hận.

Cô rất nguyện ý khi xác định quan hệ với Ninh Vi Cẩn.

*

Ninh Vi Căn tắm xong thì xuống lầu uống nước, lại thấy Ninh Vi Tuyền ở trong bếp nấu đồ ăn khuya.

Ninh Vi Tuyền nghe thấy tiếng bước chân của anh có chút khác trước, quay đầu lại nghi ngờ nhìn anh: "Anh làm sao vậy?"

"Không có gì!" Ninh Vi Căn mở tủ bát, lấy cốc nước, "Muốn uống nước thôi!"

"Anh giống như. . . . giống như. . . . không khó ở như mấy ngày trước nha! Dường như Hormone giống được trên người rất mãnh liệt nha. . . ." Ninh Vi Tuyền suy nghĩ một chút rồi nói, "Chẳng lẽ anh chính thức thành công rồi sao?"

"Cái gì mà chính thức thành công?"

"Đình Đình chấp nhận anh rồi đó?" Ninh Vi Tuyền thử dò xét.

Ninh Vi Căn rót nước, bình tĩnh uống nửa cốc, thản nhiên nghiêng đầu nhìn khuôn mặt lo lắng của Ninh Vi Tuyền, trả lời: "Đây không phải đáp án trong dự liệu sao? Có gì mà đáng kinh ngạc cơ chứ?" Nói xong, để cốc nước xuống, ung dung đi lên cầu thang, không để ý ném lại một câu: "Hình như lâu rồi không cho em tiền tiêu vặt thì phải? Nếu cần thì sáng mai nhớ nhắc anh!"

Ninh Vi Tuyền ngơ ngẩn, mấy giây sau cười mẫn "Đúng là đồ rắm thúi kiêu ngạo, khó chịu" nhưng đáy lòng không khỏi dâng lên niềm vui sướng.

Phần đầu nhiều ngày như vậy rốt cuộc Ninh đại giáo sư cũng giải quyết được vấn đề cá nhân rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Thăng cấp lên làm bạn trai rốt cuộc Ninh đại giáo sư cũng có thể gặm thịt rồi. . . . Chỉ là, dường như hơi nhanh quá thì

phải?

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Thứ bảy là buổi hẹn đầu tiên sau khi Trịnh Đình Đình và Ninh Vi Căn xác định quan hệ.

Sáng sớm, Ninh Vi Căn đã lái xe đến đón Trịnh Đình Đình, tặng cô một bó hồng còn dính sương.

Trịnh Đình Đình nhận hoa, hơi ngượng ngùng nói một câu cảm ơn, nụ cười không tự chủ mà sâu hơn.

Ninh Vi Căn cũng nghiêm túc quan sát cách ăn mặc Trịnh Đình Đình, phát hiện hôm nay cô không giống ngày thường. Nói chính xác hơn là hôm nay cô xinh đẹp hơn rất nhiều.

Bởi vì thời tiết khá nóng bức, Trịnh Đình Đình chỉ mặc một chiếc áo phông bằng cotton màu vàng nhạt, quần sooc màu cà phê, để lộ đôi chân thon dài, trắng trẻo. Cô đi một đôi xăng đan xỏ ngón màu đen. Cô buộc tóc đuôi ngựa rất cao bằng một sợi dây màu sắc, trông rất trẻ trung kết hợp với trang sức trang nhã trông cực kỳ tinh tế.

Ninh Vi Căn cảm thấy Trịnh Đình Đình giống như một loại trái cây nhỏ bé trong mùa hè, vừa độ chín.

Trong lòng anh nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn nhàn nhạt đánh giá: "Hôm nay em rất đẹp!"

Trước khi đi, Ninh Vi Tuyên đã dặn đi dặn lại, bất luận hôm nay Trịnh Đình Đình ăn mặc như thế nào, anh đều phải khen.

"Cảm ơn anh!" Trịnh Đình Đình cúi đầu hít hà bó hoa trong ngực, mùi thơm ngào ngạt.

"Bó hoa này là để mừng quan hệ giữa chúng ta!" Ninh Vi Cẩn lại nhắc nhở lần nữa, thuận tiện ngắm Trịnh Đình Đình thêm một lần.

Những lời này khiến Trịnh Đình Đình lập tức nghĩ đến một vấn đề khác. Nếu như cô nhớ không lầm, hôm trước khi Ninh Vi Cẩn nói xác định quan hệ với cô thì những hành động thân mật hợp lý giữa bọn họ nên thực hiện ở đâu?

Trịnh Đình Đình ho khan một cái, tránh anh lại nói thêm cái gì.

Ninh Vi Cẩn cười nhạt một tiếng, chậm rãi khởi động xe, không tiếp tục nói gì nữa.

Đến hiệu sách, Trịnh Đình Đình trực tiếp đi lên tầng hai, đến khu bày sách mỹ thuật, thiết kế, tìm sách chuyên ngành của mình, Ninh Vi Cẩn đứng sau lưng cô.

Trong lúc tìm sách, Trịnh Đình Đình cũng ngoài ý muốn phát hiện có bạn trai thật tốt. Ví dụ như trước kia nếu cô muốn tìm những quyển sách từ giá thứ tư trở lên. Cô phải kiễng chân, vươn người về phía trước, ngược cổ lên trước, duỗi thẳng tay mới có thể lấy được. Mà bây giờ Ninh Vi Cẩn chỉ cần vươn tay một chút, sau vài giây đã lấy được quyển sách cô cần.

"Có một bạn trai cao thật tốt nha!" Trịnh Đình Đình cảm thán.

Sắc mặt Ninh Vi Cẩn không chút thay đổi, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Chỉ như vậy thôi sao? Anh nghĩ là anh không chỉ có ưu điểm ở chỗ này thôi đâu!"

Lỗi tai Trịnh Đình Đình bị anh trêu đến đỏ ửng.

Cô thúc nhẹ cùi chỏ vào lồng ngực anh: "Anh cũng thử xem có thích quyển sách nào không đi!"

Lúc này, Ninh Vi Cẩn mới di chuyển một chút, tầm mắt nhìn sang nơi khác.

Trịnh Đình Đình im lặng cười, tiếp tục chọn sách, chờ chọn được ba quyển, đang chuẩn bị nói với Ninh Vi Cẩn. Ánh mắt nhìn thấy một đôi nam nữ mặc áo đôi đang đứng ở quầy sách thiếu nhi.

Trịnh Đình Đình nhận ra người đàn ông đó chính là họa sĩ nổi tiếng Mộ Nhất Tuân. Vậy cô gái nhỏ bên cạnh anh ấy nhất định là bà xã anh ấy rồi.

Bọn họ mặc áo phong đôi màu đen, đứng chọn sách cùng nhau, giống như tình nhân.

Nhất là khi Mộ phu nhân hỏi Mộ Nhất Tuân gì đó thì anh ta thừa dịp không có ai cúi xuống hôn lên mặt cô ấy. Cô ấy có chút kinh ngạc nhưng chỉ mấy giây sau cũng vươn tay ôm eo anh ta, hơi kiễ chân, hôn trộm cằm anh. Bộ dạng không chịu thua thiệt ai!

Sau đó, hai người lại làm như không có gì tiếp tục chọn sách.

Trịnh Đình Đình đang nhìn trộm thì bên tai vang lên tiếng của Ninh Vi Cẩn: "Em đang nhìn ai thế?"

"A!" Trịnh Đình Đình nhỏ giọng nói, "Là Mộ Nhất Tuân và bà xã anh ấy!"

Ninh Vi Cẩn biết Mộ Nhất Tuân nhưng cũng không biết nhiều về chuyện riêng của anh ta, bình tĩnh hỏi lại: "Thật sao?"

Bởi vì liên quan đến nghề nghiệp bản thân, Trịnh Đình Đình rất hứng thú với mỹ thuật, cũng rất thích phong cách của Mộ Nhất Tuân. Cô cũng từng mua một quyển sưu tập những bức họa của anh ta, cũng đi xem triển lãm tranh. Cũng có thể coi là một fan hâm mộ. Lúc này lại có thể nhìn thấy Mộ Nhất Tuân bằng xương bằng thịt ngoài chút kính ngạc Trịnh Đình Đình cũng không nhìn được mà bát quái một chút: "Anh ta thật là cao nha nhưng bà xã anh ấy thật thấp mà. Nhưng đứng chung một chỗ lại cảm thấy rất đẹp đôi. Đúng là chênh lệch tiêu chuẩn!"

"Chênh lệch tiêu chuẩn sao?"

Trịnh Đình Đình giải thích: "Chính là chênh lệch chiều cao giữa nam và nữ theo tiêu chuẩn của Manga Nhật là 30 cm nha!"

"30 cm sao?" Trông mắt Ninh Vi Cẩn nhìn Trịnh Đình Đình, khách quan phân tích mà nói, "Điều này không hoàn toàn hợp lý. Anh sẽ không đi tìm một cô gái có bộ dạng như nữ sinh tiểu học!"

"Thôi, anh cũng đâu hiểu được!" Trịnh Đình Đình nói, "Không nhiều lời với anh nữa!"

Ninh Vi Cẩn đưa tay đặt lên vai cô, nghiêm túc nói: "Chiều cao của hai chúng ta là đẹp nhất!"

Anh cao 1m84, cô cao 1m67.

Trịnh Đình Đình vẫn hăng hái mười phần như cũ, tiếp tục nhìn lên Mộ Nhất Tuân và bà xã anh ta. Ninh Vi Cẩn rất tự nhiên ôm lấy bả vai cô, nhắc nhở: "Chọn xong sách rồi sao? Vậy thì đi thanh toán thôi!"

"Hả? Vâng ạ!" Trịnh Đình Đình rất biết nghe lời. Để mặc anh ôm lấy cả người, che khuất tầm mắt của cô.

Anh không thích tầm mắt bạn gái mình nhìn người đàn ông khác ngoài anh anh ra.

Rời khỏi hiệu sách, đúng như kế hoạch của Trịnh Đình Đình , Ninh Vi Căn dẫn cô đi tản bộ.

Trên đường có rất nhiều cửa hàng tiện lợi, có thể tìm được rất nhiều thứ cổ quái. Lúc Trịnh Đình Đình không có việc gì cũng đi đến chỗ này.

Đây cũng là lần đầu tiên Ninh Vi Căn nghiêm túc đi trên con đường này. Bình thường lúc đi qua đây anh thường đi rất nhanh nhưng vì để phối hợp với Trịnh Đình Đình anh phải bước chậm rãi, cầm tay cô, chậm rãi đi dạo.

Có cửa hàng rất nhỏ, chỉ vón vẹn hai mươi mét vuông, trần nhà cũng thấp lùn. Lúc Trịnh Đình Đình và Ninh Vi Căn đi vào, chiếc chuông trước cửa lập tức kêu "ding ding" không ngừng. Anh hơi cau mày, quan sát gian hàng, đồ mỹ nghệ, thú nhồi bông, đồ trang sức. . . . Anh không hề thấy có chỗ nào hay ho cả. Nhưng khi nhìn sang Trịnh Đình Đình thấy cô đang hưng phấn nghịch một chiếc gạt tàn đồ chơi, càng cảm thấy khó hiểu.

Trịnh Đình Đình chọn một ít đồ chơi nhỏ, không để Ninh Vi Căn có thời gian, trực tiếp lấy bóp da trong túi, sáng khoái trả tiền.

Tay Ninh Vi Căn đang lấy ví da hơi dừng lại một chút, trong tròng mắt đen có một chút biến hóa rất nhỏ.

"Đi thôi!" Trịnh Đình Đình chủ động dắt tay Ninh Vi Căn, "Chúng ta đến cửa hàng tiếp đi!"

Ninh Vi Căn nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, sau đó dùng sức giữ chặt tay phải của Trịnh Đình Đình, cùng nhau đi về phía trước.

Khi đến cửa hàng tiếp theo, cửa hàng này lấy màu cam làm màu chủ đạo, chuyên bán đồ trang sức. Trịnh Đình Đình lại nhìn thấy Mộ Nhất Tuân và bà xã anh.

Hai người họ đang chọn bình đốt tinh dầu. Cánh tay Mộ Nhất Tuân nhẹ nhàng để trên lưng Mộ phu nhân, cúi đầu nghiêm túc lựa chọn với cô.

"Em thích màu này những lại thích hình này cơ, làm thế nào bây giờ? Em nên mua cái nào đây?" Mộ phu nhân sợ phải lựa chọn, ánh mắt đảo quanh giữa hai bình đốt tinh dầu. Dường như vấn đề này cô cảm thấy rất khó.

"Vậy thì mua cả hai đi!" Giọng nói của Mộ Nhất Tuân trầm thấp, nhẹ nhàng, mang theo một chút cưng chiều. "Như thế không phải rất dễ giải quyết rồi sao?"

Mộ phu nhân hài lòng gật đầu một cái. Ngay sau đó, ánh mắt bị một chiếc gối thơm hình con cừu hấp dẫn, nhẹ giọng kinh ngạc hô lên: "Mộ Nhất Tuân! Con cừu kia thật đáng yêu nha!"

Mộ Nhất Tuân phóng khoáng nói: "Em có thể mua làm gối ngủ trưa. Em tha hồ chày dãi nha!"

"Còn cả sao dán tường, và cốc nước dạ quang kia cũng thật đẹp nha!"

"Mua về nhà cho em làm cốc uống sữa!"

"Nến có mùi dâu tây kia em cũng muốn nha!"

"Không thành vấn đề!" Mộ Nhất Tuân tiến sát lại gần cô gái của anh. Đôi môi lơ đãng lướt qua trán cô. Ánh mắt tràn đầy yêu thương, "Em muốn gì đều được!"

.....

Rất dễ nhận thấy, Mộ Nhất Tuân đối với bà xã mình cực kỳ cứng chiêu, muốn gì được nấy!

Trịnh Đình Đình có chút ngượng ngùng, xoay người làm bộ bận rộn chọn lựa đồ. Ninh Vi Cẩn đứng bên cạnh cô, kịp thời kéo lại tư tưởng đào ngũ của cô trở về. Giọng nói trầm thấp: "Hâm mộ sao?"

"Cái gì?" Trịnh Đình Đình hỏi ngược lại.

Ninh Vi Cẩn nhìn thấy vẻ mặt của cô là hiểu ngay, nhẹ giọng nói: "Em thích gì, anh đều mua cho em!"

Trịnh Đình Đình ngẩn người một chút sau đó phì cười: "Cái gì là cái gì cơ chứ? Em lại không yêu cầu anh làm những điều này cho em. Anh cần gì làm ra vẻ thế chứ?"

Ninh Vi Cẩn đưa tay ôm lấy ngang hông Trịnh Đình Đình, nhắc nhở: "Em là bạn gái của anh, có quyền yêu cầu về cả phương diện về vật chất!"

Trịnh Đình Đình đang muốn nói gì đó.

Ninh Vi Cẩn lại bổ sung một câu: "Còn có, em lại cướp đi việc tính tiền của đàn ông là không đúng. Làm đàn ông, anh cảm giác rất mất mặt đó!"

"Đã bao nhiêu tuổi rồi mà đường đường là Ninh đại giáo sư lại tính đến chuyện này cơ chứ?"

Đôi tròng mắt đen của Ninh Vi Cẩn hơi lóe sáng một chút: "Dĩ nhiên, không có người bạn trai nào lại ngại chuyện này cả!"

"Được rồi, em biết rồi!" Trịnh Đình Đình nhìn thấy anh rất coi trọng chủ nghĩa đàn ông, cũng không có ý định khiến anh mất mặt mũi, không

chút để ý nói, "Vậy em sẽ chọn đồ thật đắt! Anh nên chuẩn bị tâm lý đi nha!"

"Mua cho em tất cả những thứ kia cũng không thành vấn đề!" Giọng nói của Ninh Vi Cẩn lạnh nhạt mà chắc chắn, "Anh sẽ trả tiền!"

". "

Kết quả là Trịnh Đình Đình mua hai túi lớn túi nhỏ. Ninh Vi Cẩn thoải mái trả tiền, tay cầm túi đồ của cô, nói "Đi thôi!" Cô đi theo sau anh ra cửa.

Sau khi đi ra, Trịnh Đình Đình hỏi Ninh Vi Cẩn muốn mua gì.

"Tạm thời anh không thiếu gì cả!" Ninh Vi Cẩn dừng bước, nghiêng người nhìn Trịnh Đình Đình, ánh mắt có chút ý vị sâu xa, "Em muốn có qua có lại sao?"

"Ừ!" Trịnh Đình Đình cười gật đầu, "Anh mua nhiều đồ cho em như vậy mà. Em nghĩ cũng nên mua cho anh thứ gì đó chứ!"

"Không nhất định là phải thứ gì mua đường. Em cũng có thể trả lại bằng cách khác mà!" Giọng nói Ninh Vi Cẩn trầm thấp như tiếng đàn, chậm rãi nói từng chữ. Ánh mắt nghiêm túc, chuyên chú, "Có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều đó!"

". Anh có ý gì hả?" Trịnh Đình Đình cảm giác trái tim cô loạn một nhịp, không khống chế nổi mà đập mạnh.

"Anh nghĩ hoàn trả bằng phi vật chất kỳ thật còn có thành ý hơn." Giọng nói của người nào đó trầm thấp, ám hiệu càng mạnh hơn nữa.

Trịnh Đình Đình nhìn ý ngẫm trong tròng mắt anh, cảm giác chẳng khác nào anh nói ba chữ "Em hiểu mà!" trầm mặc một chút rồi nói: "Ninh Vi Cẩn, chân em đau quá. Chúng ta tìm chỗ nào nghỉ chân một chút đi!"

Nói xong, Trịnh Đình Đình đưa tay chỉ quán cà phê đối diện: "Chỗ đó đi ạ!" Cô vội vàng đi đến, nhưng nhịp tim vẫn đập loạn nhịp.

Cô vẫn hoảng hốt không thôi, vòng vo một hồi, tránh né đề tài giáo sư Ninh nhắc tới.

Ninh Vi Căn thân nhiên cầm túi, nhẹ nhàng bước theo sau cô. Ánh mắt vẫn lưu luyến ở bóng lưng uyển chuyển, vòng eo mảnh khảnh, đùi thon dài. Hơi suy tư một chút, ung dung đưa ra một kết luận: "Cô lại xấu hổ rồi, muốn né tránh anh!"

Nhưng làm sao có thể mặc cho cô tránh né anh chứ!""

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Editor: Shaiila Yu

Vào quán cà phê, Ninh Vi Cẩn đứng trước quầy gọi đồ còn Trịnh Đình Đình tìm chỗ ngồi, bàn tay nắn bóp bắp chân đau nhức.

Lúc Ninh Vi Cẩn mang đồ uống và điếm tâm đến thì thấy Trịnh Đình Đình đang cúi đầu than thở, hơi kinh ngạc: "Mới đi có xíu vậy đã mệt mọi rồi sao?"

"Lâu rồi em không đi dạo phố mà!" Trịnh Đình Đình tiếp tục đấm bóp chân. "Hơn nữa, hôm nay cũng đi nhiều mà, chân cũng nhức nữa!"

Ninh Vi Cẩn đặt mấy thứ đồ trong tay xuống, kéo ghế bên cạnh Trịnh Đình Đình mà ngồi xuống. Sau đó, cúi người cầm lấy cổ chân cô.

"Anh làm gì thế?" Trịnh Đình Đình sợ hết hồn.

"Chẳng qua định giúp em xoa bóp chút thôi!" Ninh Vi Cẩn từ từ đặt chân cô lên đùi mình, ngón tay dọc theo bắp chân nhẹ nhàng xoa bóp, trông mắt tập trung lưu luyến trên bắp chân trắng nõn, nhẵn nhụi.

Trước mặt mọi người lại thể hiện hành động quá mức thân thiết như vậy khiến Trịnh Đình Đình có cảm giác không hay cho lắm. Nhưng đồng thời đáy lòng lại cảm thấy có chút ngọt ngào.

Xoa bóp cho cô chừng mười phút, Ninh Vi Cẩn mới dừng lại chậm rãi để chân cô xuống, hỏi cô có cảm thấy thoải mái hay không?

"Ừm." Trịnh Đình Đình cảm thấy chân cũng đã bắt đầu nhức, thoải mái hơn rất nhiều, mỉm cười: "Anh còn biết cách xoa bóp huyết đạo sao?"

"Trước kia anh cũng học qua châm cứu, và xoa bóp mà!" Anh thản nhiên nói.

"Giáo sư Ninh thật là vạn năng nha! Cái gì cũng biết làm!"

"Cái gì?"

"Không có gì!" Trịnh Đình Đình nhẹ giọng nói. "Ý là anh biết làm rất nhiều thứ đó!"

"Anh không chỉ biết làm những thứ này thôi đâu!" Giọng nói Ninh Vi Căn cực kỳ lạnh nhạt, lại có chút ngạo mạn. "Sau này em sẽ biết!"

Trịnh Đình Đình lấy tay chọc chọc cánh tay anh. Trong lòng oán thăm một tiếng, "Thật quá kiêu căng rồi!"

"Em đang nói gì thế?"

"Không có gì mà!" Trịnh Đình Đình làm ra vẻ vô tội nói. "Em cái gì cũng không nói nha!"

Nói xong lập tức cầm lấy chiếc thìa xúc miếng bánh ngọt, đút vào miệng.

Vốn dĩ, định sau khi nghỉ một lát sẽ đi dạo thêm một chút nhưng một cú điện thoại của Ninh Vi Căn lại cắt đứt kế hoạch tốt đẹp này. Điện thoại gọi anh phải về bệnh viện xử lý một bệnh nhân bỗng nhiên có chuyển biến xấu, cho nên cuộc hẹn đành phải chấm dứt. Trịnh Đình Đình không thể làm gì khác là phải về nhà trước. Ninh Vi Căn đưa Trịnh Đình Đình về nhà, thì nói thêm một câu: "Công việc của anh khiến cho bản thân anh không có

thời gian riêng tư nữa. Nhưng anh sẽ bù đắp cho em ở những phương diện khác!"

"Bù đắp? Bù đắp cái gì nha?" Trịnh Đình Đình thật sự tò mò.

Nhưng Ninh Vi Cẩn không có thời gian giải thích cặn kẽ cho cô nghe. Điện thoại liên tục thúc giục anh lập tức đến bệnh viện xử lý công việc.

Trịnh Đình Đình về nhà thật sớm. Rảnh rỗi cô nằm trên giường xem phim.

Một bộ phim tình cảm của Hồng Kông. Trong phim, khuôn mặt nhìn nghiêng của nam chính vừa lạnh lùng, vừa ưu nhã, có chút giống với Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn. Trịnh Đình Đình không tự chủ mà nhớ đến khuôn mặt ưu việt mười phần kia, không nhịn được mà hé môi cười một cái.

Cô không hề suy nghĩ sâu xa tại sao lại nhớ đến Ninh Vi Cẩn. Vậy mà cô đã quên mất câu nói trong quyển tạp chí kia. Biểu hiện rõ rệt nhất của tình yêu chính là trong lúc vô thức mà bật cười khúc khích.

Buổi tối, Trịnh Đình Đình chỉ hâm lại sủi cảo. Vừa định bưng ra phòng khách để giải quyết bữa tối, liếc mắt lại thấy trên màn hình điện thoại báo có hai cuộc gọi nhỡ. Vừa nhìn đến, đều là của Trần Tuần.

Trịnh Đình Đình dừng lại nhìn vài giây, rồi làm như không thấy, cũng không gọi lại nữa.

Giải quyết cơm tối qua loa xong xuôi, Trịnh Đình Đình lại mở máy tính. Vào phần file quen thuộc của mình, tiếp tục viết nhật ký.

Kể từ khi quyết định hoàn toàn buông tay chuyện của Trần Tuần, Trịnh Đình Đình cũng chưa viết nhật ký lần nào.

Vậy nên, hôm nay cô quả thật muốn viết gì đó.

Không liên quan đến Trần Tuần, cũng không liên quan đến chuyện trước kia chỉ nói về hiện tại.

"Khi nói đến chuyện yêu đương, mình cảm thấy có chút lạ lẫm. Nói đúng ra, đây là lần đầu tiên mình có người yêu. Anh ấy thật sự có tình cảm với mình, nghiêm cẩn, thậm chí có chút hơi gia trưởng. Anh ấy không biết nói lời ngon tiếng ngọt, cũng sẽ không làm những điều lãng mạn. Anh ấy chẳng có chút nào giống với hình mẫu lý tưởng của mình cả. Mình chưa từng nghĩ sẽ tìm một người bạn trai làm giáo sư. Và cũng chưa từng nghĩ tới Mr. Right của mình lại là dáng vẻ này. Nhưng lần này là mình cam tâm tình nguyện đón nhận. Không biết tại sao trong đầu luôn có một giọng nói nhắc nhở mình, nếu bỏ lỡ anh ấy, mình chắc chắn sẽ hối hận."

Trịnh Đình Đình gõ xong dòng cuối. Cầm lấy tách trà nhấp một ngụm trà bạc hà mật ong, cảm thấy sảng khoái vô cùng. Cảm giác như có một dòng suối nhỏ ấm áp di chuyển khiến cả người cô cũng ấm lên.

Điện thoại lại vang lên.

Lại của Trần Tuần.

Trịnh Đình Đình chần chờ một chút rồi nhận.

"Đình Đình!" Giọng nói của Trần Tuần hơi khàn khàn, lộ ra vẻ mệt mỏi, "Anh muốn gặp em. Thật sự rất muốn rất muốn!"

"Bây giờ cũng muộn rồi, em muốn. . . ."

"Anh đang ở dưới tầng!" Trần Tuần cắt đứt lời từ chối của cô, cười thấp, "Anh vừa rồi mới đi bar uống chút rượu. Bây giờ đã say rồi, đúng là tử lượng càng ngày càng kém!"

"Anh đang ở dưới tầng sao?"

"Đúng, anh lái xe đến! Vượt hai đèn đỏ, thiếu chút nữa là bị cảnh sát giao thông tóm được lĩnh giấy phạt rồi!" Trần Tuần thu lại nụ cười, nghiêm túc nói,

"Đình Đình, anh rất muốn gặp em, nói chuyện với em!"

Trịnh Đình Đình trầm mặc.

Năm phút sau, Trịnh Đình Đình xuống lầu. Quả nhiên nhìn thấy xe của Trần Tuần ở trước mặt. Cô đi đến, gõ gõ cửa kính. Khuôn mặt hơi say của anh nghe được tiếng gõ cửa mới miễn cưỡng quay đầu, sau đó cười nhẹ một tiếng.

Trần Tuần say, không mở được xe. Trịnh Đình Đình giúp anh ta gọi điện cho Đại Miêu để cậu ta đến đón anh.

Đại Miêu nói trong điện thoại: "Đình Đình, hiện giờ tôi có chút việc không đến được. Như vậy đi, cô giúp tôi chăm sóc anh ấy một chút. Một tiếng nữa tôi có mặt!"

Cúp máy xong, Trịnh Đình Đình cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

"Đình Đình, anh thật sự có chuyện muốn nói với em, có thể không?" Trần Tuần giữ chặt thái dương, nhẹ giọng hỏi.

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Cũng nên phải nói rõ ràng, cứ tránh né như vậy cũng không phải là chuyện tốt.

Trần Tuần đi theo Trịnh Đình Đình vào phòng. Trịnh Đình Đình kêu anh ta ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi một chút. Cô đi pha chút trà bạc hà giải rượu cho anh.

Trần Tuần tựa người vào ghế salon, chậm rãi nhìn căn phòng của cô, nhỏ nhắn, thiết kế rất ấm áp nhưng lại đối lập với căn hộ lạnh lẽo như băng của anh.

Trịnh Đình Đình bưng tách trà bạc hà ấm áp ra ngoài, đặt trên bàn, ý bảo anh uống.

Trần Tuần cầm lấy ly trà uống hai ngụm lại ho khan vài tiếng. Sau khi để chén xuống, anh ta đột nhiên nắm lấy cổ tay Trịnh Đình Đình, hơi dùng sức kéo cả người cô sát gần lồng ngực anh. Trịnh Đình Đình không chuẩn bị nên đã bị anh ta ôm lấy.

Trần Tuần dán mặt lên bụng Trịnh Đình Đình, qua lớp vải mỏng, anh ta hít một hơi thật sâu, ngửi được hương thơm dịu nhẹ trên người cô. Cảm giác khó có thể tách rời, vừa buồn bã, thấp giọng nói: "Trịnh Đình Đình, quay về bên anh có được không? Lần này anh sẽ không tiếp tục sai lầm nữa!"

Trịnh Đình Đình đẩy anh ta ra, nhưng không được. Anh ta mặc dù say rượu nhưng sức lực vẫn rất lớn. Một tay nắm lấy cổ tay cô, một tay dán chặt lưng cô. Anh cúi đầu, nhíu mày nói.

"Chuyện giữa anh và Ôn Tử Hinh đã là quá khứ rồi. Lần này đến chăm sóc cô ấy cũng là trách nhiệm thôi. Anh thừa nhận có chút áy náy với cô ấy. Cô ấy cho anh nhiều thứ, lại vì anh mà chịu tổn thương. Về tình về lý, anh không thể làm ngơ khi cô ấy gặp tai nạn được."

.....

"Nhưng anh bảo đảm, trong ba năm nay anh và cô ấy không có cái gì. Anh cũng không có bất cứ người bạn khác giới nào, ngay cả gặp dịp thì chơi cũng không có. Anh chỉ có em thôi!"

.....

"Anh sai vì ba năm nay không để tâm suy nghĩ chuyện giữa hai chúng ta. Anh sai vì coi em là người bạn tốt, không chủ động tiến thêm một bước. Anh sai vì không để ý đến cảm nhận của em. Anh sai rất nhiều, nhưng anh sẽ sửa mà. Chỉ cần em đồng ý cho anh một cơ hội, anh sẽ cố gắng làm tốt hơn tất cả những người đàn ông khác!"

"Trần Tuần!" Trịnh Đình Đình dùng sức giãy dụa, đẩy tay anh ra.

"Đình Đình!" Trần Tuần ngẩng đầu, đôi mắt như say như tỉnh, cất cao giọng nói: "Em nghe anh nói hết đã!"

Trịnh Đình Đình nhú mào nhìn anh ta!

"Anh cần em!" Khuôn mặt tuấn tú của Trần Tuần cực kỳ chân thành, đáng tin, "Từ nay về sau, anh sẽ trân trọng em. Anh bảo đảm chỉ có em mà thôi!"

"Anh buông ra trước đi! Như thế mới dễ nói chuyện, có được không?"

Trần Tuần chậm rãi buông lỏng đôi tay.

Trịnh Đình Đình xoa xoa cổ tay bị anh nắm chặt, nghiêm túc nói: "Đáp án của em vẫn như vậy mà thôi. Chúng ta không có khả năng!"

Trần Tuần đứng dậy, tiến sát lại gần Trịnh Đình Đình, trong mắt đen phát sáng cực kỳ kiên định, môi mỏng mấp máy, nhẹ giọng nói: "Lý do?"

"Em đã nói với anh rồi đó, em có bạn trai rồi. Tình cảm giữa tụi em càng lúc càng sâu sắc. Chúng em rất chân thành!"

"Chính là vị giáo sư Ninh kia sao?" Trần Tuần cau mày, "em với anh ta quen biết được bao lâu mà nói là tình cảm sâu sắc hả?"

"Có đôi khi tình cảm nông hay sâu không hề liên quan đến thời gian quen biết ngắn hay dài. Em xác định những lúc em ở bên cạnh anh ấy rất

vui vẻ cũng cảm thấy an tâm."

"Những thứ này anh cũng có thể cho em!"

"Anh không thể cho em những thứ thuần túy như vậy đâu!" Trịnh Đình Đình lắc đầu, "Trần Tuần, anh là một người rất phức tạp! Trong lòng anh suy tính rất nhiều việc. Chưa bao giờ em có thể hiểu rõ anh, cũng không hiểu được trong lòng anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì."

"Thuần túy?" Trần Tuần cúi đầu cười, "Em chỉ nhìn vào quá khứ giữa anh và Ôn Tử Hinh. Vì anh và cô ấy ở bên nhau mấy năm. Bởi vì cô ấy vì anh mà bỏ một đứa bé, lại đánh giá anh thành một người có quá khứ phức tạp sao?"

"Những thứ đó chỉ là một phần thôi nhưng cũng không phải tất cả!"

Trần Tuần vươn tay, không kìm lòng được mà vuốt ve khuôn mặt của Trịnh Đình Đình. Ánh mắt say mê, khuôn mặt ngưng trọng nói: "Em sai rồi, anh có thể cho em thứ thuần túy nhất. Nếu như em muốn, anh sẽ cho em!"

Trịnh Đình Đình lui về sau một bước: "Nhưng bây giờ em không cần nữa. Em nói rồi, em đã có bạn trai, sau này anh cũng đừng nói những điều này với em nữa!"

"Cũng vì anh đến thành phố N chăm sóc cô ấy, không để ý đến em mà em không để ý đến anh nữa sao?" Giọng nói Trần Tuần trở nên lạnh lùng, "Chọn một người đàn ông quen biết mới được mấy tháng, tình cảm càng lúc càng sâu đậm, lấy kết hôn làm tiền đề? Đình Đình, em làm như thế anh cảm thấy không cam lòng!"

"Nếu như anh hi vọng chúng ta vẫn còn là bạn bè bình thường vậy thì từ bỏ ý định này đi!" Trịnh Đình Đình trịnh trọng nói, "Em sẽ không quan tâm đến anh nữa!"

Câu nói này chẳng khác gì lưỡi dao găm vào lồng ngực Trần Tuấn.

"Không quan tâm đến anh nữa sao?" Khóe môi Trần Tuấn cười nhạt, "Tình cảm của em với anh ta đã sâu đậm đến thế rồi sao?"

Anh ta vừa nói, vừa tiến lại gần cô hơn, tròng mắt đen trùng xuống, cho đến khi Đinh Đinh cảm thấy mùi rượu của anh bao phủ cả người cô, anh mới lên tiếng, giọng nói có vài phần buồn bã, mang theo ý dò xét: "VẬY em nhìn thẳng vào mắt anh đi, nói với anh là em thích anh ta, không phải anh ta thì không thể, để anh hoàn toàn hết hi vọng đi!"

"Em thích anh ấy. "

Trịnh Đinh Đinh còn chưa nói hết, những lời còn lại đã bị Trần Tuấn nuốt hết.

Anh ta không cho phép cô nói tiếp. Anh không cho cô có cơ hội này. Anh cự tuyệt nghe câu trả lời chắc chắn như vậy, câu trở lời khiến anh thật sự phiền

chán.

Đáp lại anh là Trịnh Đinh Đinh dùng sức đẩy anh ra.

Anh ta không hề đề phòng, bị cô đẩy ra trên ghế salon.

"Trần Tuấn, anh say rồi!" Trịnh Đinh Đinh trách cứ, "Bây giờ em gọi điện cho Đại Miêu giục cậu ấy đến đón anh!"

"Anh không say!" Trần Tuấn ngửa đầu, giọng nói có vài phần cô đơn, tròng mắt lại lạnh như băng, "Anh biết mình đang làm gì. Anh muốn hôn em, anh muốn em. Anh thật sự ghen tị với anh ta. Tại sao anh ta lại thừa lúc anh không có ở đây mà tiếp cận em chứ? Anh có gì tốt hả? Xét về thời gian, hai chúng ta ở bên cạnh nhau lâu như vậy. Mà bây giờ anh lại không

có tư cách cùng anh ta cạnh tranh công bằng. . . . Đinh Đinh, em thử nói xem làm sao anh chấp nhận được đây?"

Trịnh Đinh Đinh cúi người, cầm điện thoại gọi điện cho Đại Miêu. Đầu dây bên kia chỗ Đại Miêu cực kỳ ồn ào, giống như đang trong bar náo nhiệt. Qua một hồi lâu, cậu ta mới nghe rõ giọng cô.

"Hiện giờ tôi không đi được mà. Thật sự đó, không bằng để anh ấy ngủ lại nhà cô một đêm đi!"

"Không được!" Trịnh Đinh Đinh lên tiếng, lần đầu tiên cô thấy tức giận như vậy. "Trương Hạo Vành, cậu lập tức đến đây ngay cho tôi. Đưa anh ấy về nhà, nếu không qua 12 giờ đêm tôi sẽ trực tiếp đuổi anh ấy ra khỏi nhà đó!"

Lần đầu tiên cô có cảm giác đề phòng Trần Tuần.

Trần Tuần chậm rãi nhắm mắt lại, hai cánh tay khoác lên ghế salon, chân thả lỏng.

Trịnh Đinh Đinh hận không thể đập nát điện thoại cho hả giận.

"Yên tâm đi, anh sẽ không đụng vào em đâu!" Trần Tuần cười, "Anh thừa nhận có ham muốn chiếm được em. Nhưng anh sẽ kìm chế, anh không phải loại đàn ông suy nghĩ bằng thân dưới đâu cho nên em an toàn!"

Trịnh Đinh Đinh vẫn nhìn anh đầy cảnh giác. Trần Tuần không nói thêm gì nữa, giống như đã ngủ say. Trịnh Đinh Đinh vòng qua ghế salon vào phòng tắm rửa tay.

"Trong lúc học đại học, em vẫn không có bạn trai. Anh nhớ là có không ít nam sinh trong trường theo đuổi em, tại sao thế?"

Trịnh Đình Đình dừng bước, nghiêng đầu, gắp từng chữ một: "Từ lâu em đã có người trong lòng rồi đúng không? Nếu như anh đoán không lầm thì người đó vẫn là anh!"

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Editor: Shaiila Yu

Trịnh Đình Đình dừng bước, quay đầu nhìn anh ta. Trong nháy mắt sắc mặt có chút hoảng hốt. Lần này, cô không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận.

"Thật sự là anh đúng không?!" Trần Tuần trầm giọng nói.

"Hiện giờ nói lại chuyện đã qua có ích gì sao?" Trịnh Đình Đình thản nhiên nói. "Khi còn học đại học, em có bạn trai hay không cũng là tự bản thân em quyết định, không liên quan gì đến anh. Trần Tuần anh đừng nghĩ quá nhiều."

Trần Tuần rũ tròng mắt xuống, sắc mặt từ từ bình tĩnh trở lại, "Có lẽ là anh suy nghĩ nhiều rồi. Nhưng dù thế nào anh không thể tin được, chỉ trong mấy tháng đã bị em gạt sang một bên."

Đây là lần đầu tiên anh ta ở trước mặt Trịnh Đình Đình bộc lộ vẻ ảm đạm như vậy. Giống như một cậu bé mất đi món đồ chơi yêu thích, vừa không nở, không cam lòng, còn cả có chút tiếc nuối.

Trịnh Đình Đình không nói thêm câu gì nữa, bầu không khí thật sự khó có thể nói chuyện tiếp.

Lúc Đại Miêu tới rõ ràng cũng cảm nhận được không khí cổ quái trong phòng. Cậu ta thử dò hỏi Trịnh Đình Đình, "Sao vậy? Anh ấy say kinh khủng lắm sao?"

Sắc mặt Trịnh Đình Đình không chút thay đổi: "Anh mau đưa anh ấy về đi!"

Một tay Đại Miêu cầm chìa khóa xe, một tay gãi đầu, ý cười không giảm: "Lão đại, đây rốt cuộc là sao chứ? Khoảng thời gian này tâm trạng anh lúc lên lúc xuống, làm cho người ta không thể nào hiểu được. Hôm nay lại mượn rượu giải sầu, uống xong sao lại chạy đến đây thế?"

Trần Tuấn từ từ mở mắt, ho khẽ vài tiếng.

Đại Miêu ý vị thâm trường nhìn Trần Tuấn, nói: "Lão đại, em đến đón anh, mau về cùng em đi thôi. Đây cũng không phải khách sạn, đừng nói là anh muốn ngủ lại nha?"

Đại Miêu đi tới, vừa định đỡ Trần Tuấn thì anh đã phất tay, tự đứng lên, ánh mắt nhìn Trịnh Đình Đình: "Xin lỗi đã quấy rầy em!"

Trịnh Đình Đình mở cửa tiễn bọn họ.

Trần Tuấn đi về phía cửa, Đại Miêu đi theo sau. Trịnh Đình Đình đang định đóng cửa thì Đại Miêu ngửa đầu ra sau, như cười như không nói với cô: "Đình Đình, đây là lão Đại đau đầu vì tình nha!"

Trịnh Đình Đình vỗ một cái vào gáy cô ta khiến cô ta rên "Ai ui" một tiếng, vội vàng cúi thấp đầu đi ra ngoài, Trịnh Đình Đình cũng nhân cơ hội này đóng cửa lại.

Cậu ta xoay người, nhìn thấy Trần Tuấn đang ngồi trên ghế. Trong không khí phảng phất hương mùi rượu không thể tiêu tan.

"Chỉ có mấy tháng thôi mà anh đã bị em gạt sang một bên!" Lời của anh ấy vẫn quanh quẩn trong đầu cô.

Cô đã ở bên anh đã gần mười năm nay.

Rốt cuộc là người nào đào thải người nào đây? Nhưng những điều này không quan trọng nữa. Điều quan trọng là hiện tại và tương lai.

Sáng sớm hôm sau, Túc Minh Quyên mang theo hai túi đồ tới nhà. Trịnh Đình Đình còn đang ngái ngủ đánh răng, Túc Minh Quyên nấu canh trong phòng bếp.

Trịnh Đình Đình vừa rửa mặt xong đi ra ngoài đã nghe thấy tiếng quát của Tần Mộc Dao, "A, sao ở đây lại có tóc của đàn ông thế?"

Túc Minh Quyên vừa nói vừa nhặt mấy sợi tóc đưa đến trước mặt Trịnh Đình Đình, mặt đầy hồ nghi: "Tóc của ai đó?"

"Chỉ là tóc thôi mà, gì mà tóc của ai ạ?" Trịnh Đình Đình giả bộ hồ đồ.

"Đừng giả bộ hồ đồ với mẹ, tóc con ngắn và cứng như vậy sao? Đây rõ ràng là tóc đàn ông mà!" Túc Minh Quyên giữ chặt bằng chứng trong tay, không hịu bỏ qua cho cô.

Trịnh Đình Đình khó có thể nói tối qua Trần Tuần uống say lên nhà ngồi. Nếu nói ra nhất định sẽ bị Túc Minh Quyên cắn nhả thật lâu.

Túc Minh Quyên thấy thế cũng hiểu được, nói: "Đình Đình, mẹ hiểu được khi tình cảm mặn nồng thì nam nữ khó thể nào giữ được. Giáo sư Ninh thỉnh thoảng lên nhà chơi một chút thì không sao. Nhưng con phải nhớ kỹ, không được để cậu ta ở qua đêm. Dù sao con cũng chưa lập gia đình, vạn nhất bị hàng xóm láng giềng nhìn thấy nhất định bọn họ sẽ nói không hay."

Trịnh Đình Đình "Ách" một tiếng, "Mẹ, mẹ nghĩ nhiều quá rồi!"

Túc Minh Quyên lắc đầu bật cười, "Thôi đi cô, đừng tưởng mẹ già rồi không biết giới trẻ các con nghĩ gì. Bọn trẻ các con liệu có mấy người nhịn đến lúc cưới chứ? Mẹ nói trước, nếu mà các con muốn làm chuyện đó thì

tìm một phòng sạch sẽ, hoặc khách sạn cũng được. Ngàn vạn lần đừng làm chuyện này ở nhà mình. Tòa nhà này, từ trên xuống dưới có bao nhiêu cặp mặt chứ/ Con phải cư xử cho cẩn thận!"

". "

"Sao thế? Con thấy mẹ con nói thẳng quá sao?" Túc Minh Quyên che miệng cười. "Tình cảm chính là như thế, cần gì che che giấu giấu chứ? Nếu đã kìm lòng không được, phòng còn hơn tránh, là bậc trưởng bối cũng phải cho con lời khuyên đúng đắn chứ?"

". " Đột nhiên Trịnh Đình Đình cảm thấy mẹ già nhà mình thật sự thoáng nha!

"Nhưng cũng nói thật, mẹ rất thích giáo sư Ninh. Ngày đó, cậu ấy nói chuyện phiếm với chúng ta, thái độ chân thành, thành khẩn, khí chất rất tốt. Vừa nhìn cũng có thể khiến cho người ta có cảm giác là một người đàn ông kiên định, rất đáng an tâm. Con chọn cậu ấy là người yêu, mẹ và ba con không phản đối!"

"Ba mẹ không ngại công việc của anh ấy sao?"

"A, ý con nói là sờ sờ ngực sao? Thật ra thì có làm sao chứ? Cậu ấy đã sờ nhiều nhiều như vậy chắc cũng chẳng khác gì hai miếng thịt heo!"

". "

"Đình Đình, nói về nhìn đàn ông, mẹ so với con thì hiểu nhiều hơn đó. Mẹ vừa nhìn đã cảm thấy rất ưng giáo sư Ninh rồi. So sánh với cậu Trần Tuần mà lúc trước con thích thì hơn mấy chục lần đó!"

Trước kia, Túc Minh Quyên cũng đã gặp Trần Tuần, chưa nói anh ta có tốt hay không. Chẳng qua ánh mắt vô cùng lạnh lùng. Vừa nhìn đã biết là một người đàn ông không coi trọng tình cảm. Công thêm việc bà biết con

gái bà vẫn luôn thầm mến nhưng Trần Tuần không đáp lại. Ngoài việc đau lòng con gái, thật sự bà không có quá nhiều hảo cảm với Trần Tuần.

"Thật không nghĩ tới Ninh Vi Căn có thể vừa mắt bố mẹ nha!" Trịnh Đình Đình cười, trong lòng lại thật sự vui vẻ.

"Có người vừa nhìn thấy đã cảm thấy có duyên với nhau rồi!" Túc Minh Quyên cười thần bí, hạ giọng, "Nói thật cho con biết, khí chất của giáo sư Ninh rất giống với ba con hồi trẻ. Đều theo chủ nghĩa hoàn mỹ, lại cực kỳ khó chiều. Đặc biệt lúc nói chuyện với người khác lại giống như đang chỉ bảo cho người ta. Nhưng mẹ thích như vậy!"

"Đây là mẹ khen anh ấy hay chê anh ấy vậy?"

"Đương nhiên là khen nha!"

Hai mẹ con vừa ăn vừa nói chuyện. Túc Minh Quyên không khỏi ôn lại chuyện tình yêu hồi trẻ giữa bà và Trịnh Văn Phó. Trịnh Đình Đình nghe đã thành quen, chậm rãi ăn canh, nhàn nhạt ứng phó với Túc Minh Quyên.

Chẳng qua lần này cô nghe ra có chút sơ hở, cô ngắt lời Túc Minh Quyên đang nói đâu đâu, hỏi: "Không phải trước đây mẹ nói sau khi kết hôn một năm thì đi Tây Xương ngắm sao! Vậy hẳn là năm 1989 nha. Sao vừa rồi mẹ lại nói năm 1988 chứ?"

Túc Minh Quyên "Ách" một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói: "Chính là năm 1988!"

"Năm 1988 sao? Lúc đó ba mẹ còn chưa lấy giấy đăng ký kết hôn nha. Thế mà đã đến Tây Xương ba ngày hai đêm để ngắm sao rồi?"

"Chuyện này, có phải con cảm thấy canh không ngon à? Sao không thấy con uống?" Túc Minh Quyên bắt đầu nói lảng sang chuyện khác.

Trịnh Đình Đình nghiêm túc lấy thìa gõ vào bát, "Bà Túc Minh Quyên, con trịnh trọng hỏi bà, rốt cuộc bà cùng đồng chí Trịnh Văn Phó xảy ra quan hệ trước hôn nhân sao?"

Túc Minh Quyên bị nghẹn rồi, lỗ tai cũng đỏ ửng, nhưng vẫn hùng hổ nói: "Cho dù là thế thì sao nào? Lúc ấy, quan hệ của chúng ta đã xác định rồi. Sớm muộn cũng ở bên nhau. Nhưng chỉ sớm hơn một năm mà thôi!"

"." Trịnh Đình Đình cứng họng, nhưng sau đó ho khụ khụ, "Con không có ý định phê phán gì ba mẹ cả, chẳng qua chỉ cảm thấy bất ngờ thôi! Nhìn qua ba là người đàn ông cực kỳ truyền thống, cổ hủ, nghiêm túc, luôn nhắc con phải giữ mình trong sạch, sao lại có thể làm ra chuyện như vậy chứ?"

"Con thì biết cái gì? Truyền thống, cổ hủ, nghiêm túc chỉ là bề ngoài của ông ấy thôi. Còn bên trong có bao nhiêu kích tình, trong xương cốt ông ấy có bao nhiêu hư hỏng thì chỉ có một mình mẹ biết!"

"."

Hai mẹ con nói chuyện thật lâu mãi cho đến xế chiều Túc Minh Quyên mới quay trở về nấu cơm cho Trịnh Văn Phó. Trịnh Đình Đình đưa bà đến tận trạm xe. Lúc trở lại mới đột nhiên nhớ ra cả ngày hôm nay không nhận được điện thoại của Ninh Vi Cẩn, có chút không bình thường.

Trịnh Đình Đình nhấn điện thoại gọi cho Ninh Vi Cẩn. Đầu dây bên kia không có ai nhắc máy, cô đoán hẳn anh đang ở trong phòng phẫu thuật rồi.

Cô đột nhiên nhớ lại chính miệng Ninh Vi Cẩn đã từng hứa: Anh sẽ bù đắp ở những phương diện khác cho em!

Bù đắp những phương diện khác? Là cái gì nha? Cô có chút mong đợi.

Một tiếng sau bữa cơm chiều, Trịnh Đình Đình nhận được điện thoại của Ninh Vi Cẩn.

Ngoài dự tính của cô, đầu dây bên kia chính là bác sĩ nữ duy nhất của khoa vú, bác sĩ Hà.

"Đêm qua, có một bệnh nhân nữ mắc chứng trầm cảm, vừa khóc nháo, đập đồ đạc, lại còn mắng mỏ người khác. Sau đó còn lấy miếng thủy tinh cửa tay tự sát. Bác sĩ Ninh tiến lên ngăn cản không cẩn thận bị thương, cổ bị mảnh thủy tinh cắt qua, chảy không ít máu!"

Trịnh Đình Đình gấp đến mức tim cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, hô hấp hơi cứng lại, nhưng ngay sau đó cũng hỏi thêm: "Bây giờ anh ấy vẫn ở bệnh viện ạ?"

"Đúng thế, tối nay cậu ấy có ca trực. Lúc xế chiều cậu ấy ở trong phòng phẫu thuật, điện thoại để trên bàn làm việc. Chị thấy em gọi đến nhưng vì phép lịch sự nên không nhận. Sau đó, thấy cậu ấy phẫu thuật xong thì theo bệnh nhân về phòng bệnh. Rồi gặp chuyện bệnh nhân nữ ở phòng sát vách não loạn đòi tự sát. Bây giờ thì đang ở phòng khám, y tá đang giúp cậu ấy băng bó vết thương. Chị suy nghĩ một chút rồi quyết định lén báo cho em một tiếng." Bác sĩ Hà bất đắc dĩ cười, "Theo tính cách cậu ấy nhất định sẽ không nói với em đâu!"

Lúc Trịnh Đình Đình đến bệnh viện thì tất cả cũng xong xuôi. Trong phòng làm việc sáng rực chỉ có Ninh Vi Cẩn cùng một nam thực tập sinh.

Trịnh Đình Đình gõ cửa phòng anh, Ninh Vi Cẩn xoay người nhìn, khi thấy người đến là Trịnh Đình Đình, anh có chút ngoài ý muốn, "Tại sao em lại đến?"

"Anh bị thương à?" Trịnh Đình Đình trực tiếp đi thẳng vào phòng, đến trước mặt Ninh Vi Cẩn, nhìn lên cổ anh. Quả nhiên bên trái có một miếng gạc băng trên đó.

"Ai nói cho em?"

"Đừng hỏi là ai nói cho em!" Trịnh Đình Đình tức giận, "Anh chảy có nhiều máu không? Có cầm máu được chứ? Bây giờ còn đau hay không? Có cảm thấy hoa mắt hay chóng mặt không? Còn vết thương liệu có bị nhiễm trùng không?"

Tròng mắt đen của Ninh Vi Cẩn thấy vẻ lo âu trên mặt Trịnh Đình Đình, một hồi lâu sau mới nói: "Rốt cuộc em là bác sĩ hay anh là bác sĩ?"

"Rốt cuộc anh cảm thấy như thế nào hả?"

"Chỉ là vết thương bốn, năm phân gì đó, không đáng ngại đâu!" Ninh Vi Cẩn nói xong cũng nhìn chăm chú Trịnh Đình Đình, giọng nói mang chút dò xét, "Sao em lại gấp gáp như vậy chứ?"

"Em lo lắng cho anh mà!" Trịnh Đình Đình bật thốt lên.

Bờ môi Ninh Vi Cẩn hiện lên ý cười nhàn nhạt, để bút trong tay xuống, chống hai tay, nói từng chữ: "Hóa ra vì em lo lắng cho anh sao?"

"Dĩ nhiên rồi, lúc em nghe thấy bác sĩ Hà kể chuyện tim cũng thiếu chút nữa ngừng đập rồi. Hồi bé, gần nhà em có một cô bé lúc chơi đùa bị bạn chọc vào cổ, gây thương tổn động mạch cổ đó!" Nhắc tới chuyện cũ trong lòng Trịnh Đình Đình vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

"Vết thương của anh rất nông, không chảy nhiều máu đâu!" Ninh Vi Cẩn nhàn nhạt nói, "Em không cần lo lắng!"

"Thật sao?"

"Thật!"

Ngồi trước bàn máy tính, cậu thực tập sinh đang gõ lại bệnh án của bệnh nhân len lén nhìn sang, tò mò nhìn Trịnh Đình Đình.

"Đã sửa xong bệnh án của bệnh nhân giường số 13 chưa?" Ninh Vi Căn kịp thời đặt câu hỏi, nhìn thoáng qua cậu thực tập sinh kia, ánh mắt nhắc nhở cậu hãy tiếp tục vào công việc.

Cậu ta lập tức tập trung lại, tiếp tục gõ bàn phím.

Trịnh Đình Đình kéo chiếc ghế ngồi bên cạnh Ninh Vi Căn, sau khi ngồi xuống thở dài: "Ở bệnh viện anh thường có bệnh nhân đòi tự sát lắm sao?"

"Không nhiều lắm, một năm có chừng một hai người gì đó!"

"Lần sau, em nói là vạn nhất mà có lần sau. Nếu anh muốn ngăn bệnh nhân thì cũng phải để ý an toàn của bản thân đó!" Trịnh Đình Đình dặn.

Ninh Vi Căn nhìn cô, nghiêm túc trả lời: "Lần này là chuyện ngoài ý muốn, sẽ không có lần sau!"

Tâm trạng bất an của Trịnh Đình Đình lúc này mới chậm chạp an ổn lại!

Bờ vì Ninh Vi Căn đang trong ca trực, không thể rời bệnh viện. Anh gọi điện cho em họ Ninh Vi Minh, nhờ cậu ta tới đưa Trịnh Đình Đình về nhà!

Lúc cúp điện thoại, Ninh Vi Căn nói: "Chắc phải 20 phút nữa thằng bé mới tới đây, em cứ ngồi chờ một chút!" dừng một chút rồi chậm rãi bổ sung thêm, "Tiện thể ở lại với anh một chút!"

Trịnh Đình Đình len lén nhìn thoáng qua cậu thực tập sinh đang ngồi nghiêm chỉnh phía đối diện dưới mặt bàn khẽ néo chân Ninh Vi Căn, ý bảo anh đừng nói chuyện càn rỡ như vậy!

Vẻ mặt Ninh Vi Căn cực kỳ thản nhiên hoàn toàn không cảm thấy có gì không ổn. Sau đó mở miêng kêu thực tập sinh đến giường 13 kiểm tra tình trạng tích dịch trong phổi của bệnh nhân như thế nào rồi quay lại nói cho anh biết.

Cậu thực tập sinh bị giáo sư Ninh quang minh chính đại đuổi khỏi phòng làm việc. Vậy nên hiện giờ trong phòng chỉ có Ninh Vi Căn cùng Trịnh Đình Đình mà thôi.

Trịnh Đình Đình đang cúi đầu nhìn tiểu Ô Quy trên chiếc túi, cổ tay đột nhiên bị người bên cạnh nắm lấy. Lúc cô ngẩng đầu lên thì thấy Ninh Vi Căn đang chăm chú nhìn mình.

"Ngồi lại gần đây một chút!" Anh nhỏ giọng nói.

Trịnh Đình Đình xích ghế lại ngồi gần cạnh anh.

Ninh Vi Căn buông cổ tay cô ra, bàn tay đặt trên bả vai, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vén mái tóc dài của cô ra sau. Sau đó bắt đầu nghịch ngợm vành tai tinh xảo của Trịnh Đình Đình.

"Buổi hẹn hôm qua thật sự là không thoải mái lắm!"

"Ừm. ?"

Anh vẫn tiếp tục nghịch ngợm vành tai của cô, giọng nói cực kỳ thản nhiên: "Lúc về nhà có nhớ anh hay không?"

". Ừm?"

"Anh hỏi lúc về nhà em có nhớ anh không?" Giọng nói của người nào đó nhẹ nhàng như nước.

". Có chút."

"Chỉ có một chút?" Âm cuối khẽ lên cao, tỏ vẻ bất mãn.

"Nếu so với một chút thì nhiều hơn một tẹo nha!"

"Rất tốt!" Anh nói, "Đợi hết bận, anh sẽ bù đắp lại cho em!"

Trịnh Đình Đình ngượng ngùng, cố gắng ngăn chặn đề tài này: "Anh chú ý nghỉ ngơi. Phải đặt chuyện giữ gìn sức khỏe lên trên hết."

"Yên tâm, thể lực của anh luôn dồi dào!"

". "

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình. Dựa vào góc độ của ba Đình cho ta thấy một điều. Nam nhân lúc mà khó chịu thì bộc phát thật đáng sợ. Đình Đình nên chuẩn bị tâm lý thật tốt!

Thật ra thì giáo sư Ninh rất muốn ăn thịt Đình Đình ở trong phòng làm việc. Nhưng vì bảo toàn danh dự, nên phải kiềm chế dục vọng. Đành phải nghịch vành tai của cô mà thôi.

Dĩ nhiên, nghịch tai thật ra cũng vô cùng tà ác rồi.

Đình Đình, không nên đề cập đến thể lực của giáo sư Ninh.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Editor: Shaiila Yu

Ninh Vi Minh theo lời dặn của Ninh Vi Căn, lái xe tới bệnh viện đón Trịnh Đình Đình. Trên đường trở về, Ninh Vi Minh còn trêu ghẹo: "Trong ấn tượng của em, đây là lần đầu tiên anh ấy để ý đến một cô gái như vậy đó!"

Trịnh Đình Đình: "???"

"Nói thật, trước kia em đã từng hoài nghi anh ấy chán ghét phụ nữ. Hơn nữa, trong suốt mấy năm đi học, ngay cả việc chủ động nói chuyện. Đại đa số đều là nữ sinh chủ động bắt chuyện. Còn anh ấy chỉ không thay đổi sắc mặt nói một câu, có chuyện gì sao?" Ninh Vi Minh lắc đầu, "Thật không nghĩ tới, anh ấy cũng sẽ có ngày hôm nay."

Trịnh Đình Đình nghe vậy trong lòng cảm thấy ấm áp, rất tự nhiên mà hỏi: "Vậy anh ấy chưa yêu ai bao giờ sao?"

"Cái này em không chắc chắn lắm. Nhưng mà em đoán tầm chín mươi phần trăm là không có. Với tính cách khó chịu như thế, liệu có ai chịu nổi chứ? Chỉ cần biết việc suốt một năm nay anh ấy đi xem mắt liên tục gặp thất bại là biết rồi. Hiện giờ phụ nữ là phải chiều chuộng, dù người ta có thích hẳn như thế nào cũng sẽ không làm mặt nóng dán vào cái mông lạnh. Mà anh ấy luôn không để mặt mũi cho đối phương. Nhiều lần làm cho nhà gái không biết phải làm sao. Sau đó, khi nhắc lại chuyện này với anh ấy, thì anh ấy cư nhớn nhor." Ninh Vi Minh vừa nói vừa nhìn sang Trịnh Đình Đình. "Nói cho chị biết coi như chỉ là người xả thân vì nghĩa. Chị thu phục

được anh ấy rồi, vậy thì anh ấy cũng không có thời gian đi hành hạ người khác.

". "

Ninh Vi Minh vươn tay sờ sờ cằm, đột nhiên cười một chút: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh ấy có rất nhiều ưu điểm. Thẳng thắn, thực dụng nhất là dáng người anh ấy rất đẹp. Lúc nghỉ phép, bọn em đã từng đi ngâm suối nước nóng. Tất cả mọi điều nhìn thấy rõ. Thật sự là anh ấy. ặc ặc. Tóm lại là làm cho cho người ta tức đến nghiến răng nghiến lợi."

". " Trịnh Đình Đình không biết nói gì, chỉ có thể giả vờ ho khan.

Ninh Vi Minh thu hồi nụ cười, giọng nói trở nên đứng đắn hơn: "Được, không nói đùa với chị nữa. Hai người quen biết nhau sẽ không có vấn đề gì. Con người của anh ấy, em hiểu rất rõ, một khi đã xác định cẩn thận sẽ không thay đổi, trừ phi chị làm chuyện có lỗi với anh ấy!"

"Tôi cũng thật lòng với anh ấy!" Giọng nói của Trịnh Đình Đình trở nên trịnh trọng hơn, "Khi đã xác định, sẽ không thay đổi!"

"Em thật lòng chúc phúc cho hai người!"

"Cảm ơn!"

"Chờ tới hôn lễ của hai người, em sẽ lên sân khấu tặng một bài. Giọng của em rất hay đó!"

". Ừm, được!"

*

Một buổi tối, Ninh Vi Căn và Trịnh Đình Đình đang ăn cơm tại một nhà hàng gần bệnh viện. Ninh Vi Căn lấy từ trong túi áo một chiếc thẻ ngân hàng mới tinh, đưa cho Trịnh Đình Đình.

"Đây là cái gì?" Sau khi cầm lấy, Trịnh Đình Đình tò mò hỏi.

"Anh đã làm thẻ mới cho em. Mật mã là 794521. Trong đó có một khoản tiền, em lấy mà mua những thứ mình thích." Ninh Vi Căn nói, "Sau này, mỗi tháng anh cũng chuyển vào thẻ một khoản, coi như là tiền tiêu vặt của em."

"Tiền tiêu vặt?" Trịnh Đình Đình lặng thinh. Sau khi phản ứng kịp thì mới biết ý anh nói bồi thường là cái này.

"Sao vậy?" mười ngón tay Ninh Vi Căn đan vào nhau, ngưng mắt nhìn cô, "Em có gì thắc mắc sao?"

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút rồi nói: "Hiện tại em cũng đâu có thiếu tiền. Nếu như anh muốn tặng quà cho em thì có thể chọn ngày lễ nào đó mà. Bình thường không cần tốn nhiều tiền vì em như vậy!"

Ninh Vi Căn vươn tay cầm chiếc bình, rót cho mình một cốc nước, nhàn nhạt nói: "Em từ chối đồ bồi thường từ anh sao?"

"Bởi vì em không cần thứ đặc biệt như vậy để bồi thường lại mà!"

"Cái này cũng không có gì đặc biệt, bạn gái yêu cầu người yêu mình tiền tiêu vặt, điều này rất hợp lý!" Ninh Vi Căn uống một ngụm nước, mười ngón tay thon dài lại đan vào nhau, không nặng không nhẹ mà nói thêm, "Nếu như em từ chối hoặc cố gắng vạch rõ ranh giới với anh. Anh thật sự sẽ không vui đâu!"

"Nhưng cách anh làm khiến cho em nghĩ đến — " Trịnh Đình Đình nghiêm túc nhìn Ninh Vi Căn, quyết định nói thẳng, "Bao nuôi!"

"Bao nuôi?" Ninh Vi Căn cân nhắc một chút. Anh hơi nhíu mày một chút, thản nhiên như thường, "Nếu nói bao nuôi cũng không tồi!"

". "

"Bao nuôi một người như em, anh vẫn còn thừa sức. Bởi vì em ăn không nhiều, tốn cũng ít thôi!"

"Anh đừng dẫn chút đi!" Trịnh Đình Đình thật sự không thể nào nhịn cười được. "Em nói thật mà. Anh thật sự không cần cho em một khoản tiền như vậy. Tam thời, em cũng đâu thiếu tiền tiêu. Nhưng nếu quả thật anh muốn bồi thường vật chất cho em. Tốt nhất là như thế này đi, nếu em muốn quà gì sẽ nói cho anh biết. Anh mua cho em, có phải cũng giống nhau hay không?"

Ninh Vi Căn trầm ngâm một hồi, nói thẳng, "Không đúng, ý nghĩa hai việc này không giống nhau. Anh vẫn thích hình thức bao nuôi hơn."

". " Trịnh Đình Đình hoàn toàn im lặng rồi.

"Em không muốn nhận sao?"

Dù ít dù nhiều, Trịnh Đình Đình cũng hiểu được tính cách anh. Anh sẽ không cho cô cơ hội từ chối, đành phải cầm thẻ, "Được rồi, em nhận. Chỉ cần anh đừng hối hận là được."

"Vậy thì từ bây giờ, anh chính là kim chủ của em!" Lời của Ninh Vi Căn ít mà ý nhiều, ánh mắt đầy thâm ý.

Trịnh Đình Đình tránh né tầm mắt nóng bỏng của anh, lăm bằm một câu: "Ép buộc mà!"

"Em nói gì?"

"Không có gì!"

Ăn cơm tối xong, Ninh Vi Căn cùng Trịnh Đình Đình dắt tay nhau tản bộ. Ở miền nam, gió đêm hè thường mang theo hương trái cây, nhẹ nhàng

quần quanh chóp mũi, thấm vào ruột gan, khiến người ta trở nên lười biếng.

Ninh Vi Cẩn cũng không nói gì nhiều, nhưng cũng không cảm thấy quá yên tĩnh, hay nhàm chán. Dường như cứ yên tĩnh như vậy cũng thật sự rất tốt.

Đi ngang một cửa hàng gọi là "Cà phê Internet Hà gia" Ninh Vi Cẩn dừng bước, rủ Trịnh Đình Đình: "Bây giờ vẫn còn sớm, em có muốn vào chơi hay không?"

"Được ạ!"

Mua cà phê nóng, chọn chỗ ngồi cho tình nhân. Hai người ngồi trên ghế salon, nhìn lên màn hình ti vi 27 inch chơi trò chơi. Nhưng không tới nửa giờ, Trịnh Đình Đình hơi nhúc nhích đầu, không muốn chơi nữa. Cô muốn xem một bộ phim nhẹ nhàng.

Cho nên Ninh Vi Cẩn tùy tiện chọn một bộ phim ngoại quốc online. Trịnh Đình Đình uống cà phê, ăn bánh bích quy, chăm chú nhìn màn hình.

Đó là một bộ phim hài của Tây Ban Nha. Bối cảnh vui nhộn, lời thoại hài hước chọc cho Trịnh Đình Đình thỉnh thoảng cười to.

Ninh Vi Cẩn lại không hứng thú gì với bộ phim cho lắm. Cả người dựa vào ghế, ưu nhã vắt chân, miễn cưỡng rũ mắt xuống. Ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên bắp đùi. Nghe tiếng cười thoải mái của Trịnh Đình Đình, anh cũng không khỏi nhẹ kéo khóe miệng một chút.

Trên màn hình xuất hiện cảnh nam chính và nữ chính tắm chung. Trịnh Đình Đình một tay chống cằm, một tay lấy bánh quy, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang cận kề. Một giây sau, Trịnh Đình Đình cảm thấy eo nóng nóng. Cả người rơi vào vòng ôm của người bên cạnh. Rồi sau đó, bị anh thả nhiên tháo tai nghe xuống.

Bởi vì là khu ghế cho tình nhân nên được bao phủ một bức rèm đỏ thẫm. Cách ly với bên ngoài, thỉnh thoảng còn thấy nhân viên phục vụ đi lại. Bên trong lại còn có chiếc đèn nhỏ màu lam càng thêm kích thích. Mà nhất cử nhất động của Ninh Vi Cẩn khiến cô cảm giác là lạ.

"Sao vậy?" Trịnh Đình Đình ngẩng đầu nhìn anh.

"Phim hay lắm

sao? Em rất tập trung, cũng quên luôn cả bạn trai rồi!" Ninh Vi Cẩn hơi xiết lại vòng tay đặt ngang hông cô, khiến cho cô dán sát vào lồng ngực mình, giọng nói cực kì thân mật.

Nghe ra giọng điệu cảnh cáo, Trịnh Đình Đình giả bộ hồ đồ: "Hử?"

"Xem ra sự tồn tại của anh rất thấp nha!" một tay Ninh Vi Cẩn siết chặt hông cô, tay kia giơ lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, "Phải chỉnh lại một chút!"

Trịnh Đình Đình còn chưa kịp phản ứng, đôi môi của Ninh Vi Cẩn đã hạ xuống, cực kì chuẩn xác mà chiếm lấy đôi môi mềm mại của cô, mang theo kĩ xảo từ từ ngẫu nhiên.

Không gian trong ghế không lớn, lại thích hợp làm một số chuyện không đứng đắn.

Mà hiển nhiên, Ninh Vi Cẩn rất biết lợi dụng ưu thế này. Một tay nhốt chặt nửa người Trịnh Đình Đình, một tay vịn vào ghế, khiến cô thật sự không thể chạy trốn, chỉ có thể thuận theo anh thôi.

Hai tay Trịnh Đình Đình đặt trên bả vai anh, bị anh hôn đến mức không biết gì nữa.

Hôn thật lâu, Ninh Vi Cẩn mới lưu luyến buông đôi môi của cô ra. Tròng mắt nhìn kiệt tác của bản thân - đôi môi đầy đặn, đỏ ửng. Chốc lát sau, anh lại cúi đầu, tiếp tục bao trùm lấy cánh môi kiều diễm, phong tình đó.

Trịnh Đình Đình chưa kịp kháng nghị, tất cả thanh âm đã bị anh nuốt trọn hết...

“Em hưởng thụ đến vậy sao?” Ninh Vi Cẩn rời khỏi cánh môi cô, dựa trán vào trán cô, khàn khàn hỏi.

Đối với kỹ thuật hôn cao siêu của giáo sư Ninh, Trịnh Đình Đình không dám khen ngợi, cũng không dám trái lương tâm phản bác, chỉ im lặng.

Ninh Vi Cẩn hiểu được Trịnh Đình Đình nghĩ gì, bèn hôn lên chóp mũi cô, bàn tay phải dọc theo đường cong mê người của cô, thăm dò vào trong áo phông đen.

Anh lưu luyến da thịt nhẵn nhụi bên eo cô. Cô cảm thấy có ngọn lửa đang dâng lên trong lòng.

Ninh Vi Cẩn được thể, ngón tay rất nhanh đang hướng đến bộ ngực cô, vừa định bao trùm lấy, Trịnh Đình Đình đã hơi run rẩy. Sau đó, cô vội dè xuống bàn tay của ai đó tưởng chừng ưu nhã, kỳ thực đầy sắc dục kia.

“Sao vậy?” Ninh Vi Cẩn cúi đầu, giọng nói đầy ảm đạm, ánh mắt thì cực kì nóng bỏng.

“Anh được voi đòi tiên!”

“Cũng không phải là chưa từng chạm qua!” Giọng nói Ninh Vi Cẩn trầm thấp, “Chỗ này của em, anh rất quen thuộc mà!”

“Nhưng bây giờ không phải lúc kiểm tra sức khỏe!”

Ngón tay chỉ còn cách hai khối mềm mại, quấy rầy kia một tấc, nhưng không có cách nào tiếp tục. Ninh Vi Cẩn có cảm giác thật khó chịu, nhưng thấy giọng điệu nhẹ nhàng của Trịnh Đình Đình nhắc nhở anh, cảm giác được cô kháng cự. Anh phải cực lực khắc chế bản thân, từ từ thu tay lại, bỏ tay ra khỏi áo cô.

Trịnh Đình Đình vội sửa sang lại quần áo vừa bị anh làm nhàu.

Ninh Vi Cẩn ngồi nghiêm chỉnh, cầm cốc nước lạnh uống một hớp, sau đó trầm mặc không nói gì.

“Anh đang suy nghĩ gì vậy?” Trịnh Đình Đình hỏi.

“Đang suy nghĩ xem lúc nào nên khám lại cho em.” Vẻ mặt người nào đó nghiêm nghị, bỗng nhiên có ý nghĩ này, chậm rãi bổ sung một câu: “Anh phát hiện lúc khám em còn tương đối nghe lời!”

“...”

Đối với giáo sư Ninh mà nói, đó là khoảng thời gian quang minh chính đại muốn làm gì thì làm.

Anh nói xong quay đầu, ngưng mắt nhìn cô, hỏi ngược lại: “Dường như em bài xích tiến thêm một bước với anh thì phải?”

“Không phải, chẳng qua em cảm thấy quá nhanh thôi!”

Trong lòng Trịnh Đình Đình biết rõ, nếu như Ninh Vi Cẩn kiên trì yêu cầu tiến thêm một bước nữa, khả năng cô có thể cự tuyệt rất thấp. Tựa như mới vừa rồi, nếu như anh lại tiếp tục van xin, thì cô cũng chỉ có thể thỏa hiệp thôi, tùy ý anh muốn làm gì thì làm. Bất quá, có chút ngoài dự tính là

anh rất tôn trọng cô, rất để ý cảm thụ của cô. Cô không muốn, anh cũng thu tay lại.

Ninh Vi Cẩn suy nghĩ một chút, nhàn nhạt “Ừm” một tiếng. Lần đầu tiên anh cảm thấy phúc lợi của bạn trai không bằng khi làm bác sĩ nha!

Trịnh Đình Đình chủ động khoác tay anh, mỉm cười nói: “Ninh Vi Cẩn, thật không nghĩ tới anh là một nam nhân có trách nhiệm như vậy nha!”

“Em không muốn, anh còn biết làm gì?” Giọng nói của Ninh Vi Cẩn vẫn lạnh nhạt như cũ, “Anh cũng không có thói quen ép buộc phụ nữ!”

“Thật ra thì em không phải là không muốn. Nhưng cảm thấy quá nhanh. Hơn nữa, đây là nơi công cộng, cảm giác không được tự nhiên cho lắm!”

“A?” Ninh Vi Cẩn khẽ nhướn mày, “Hóa ra không phải là không đồng ý mà là liên quan đến địa điểm sao?”

Trịnh Đình Đình chần chờ một giây, gật đầu: “Đúng vậy!”

Cánh tay Ninh Vi Cẩn khẽ ôm lấy eo Trịnh Đình Đình, lại ôm cô vào trong ngực.

“Vậy lần sau đến nhà em thì em sẽ không còn lý do cự tuyệt nữa đúng không?”

“...”

Ninh Vi Cẩn nhẹ nhàng đung vào trán Trịnh Đình Đình, nhỏ giọng nói bên tai cô, nhẹ nhàng nhưng hữu lực, đầy uy nghi của người bạn trai: “Nhớ giữ lời đó. Lần sau anh sẽ không dễ dàng buông tha nữa đâu!”

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Trịnh Đình Đình tựa vào bả vai Ninh Vi Căn. Lúc ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô chính là miếng băng gạc trên cổ anh. Hơi chần chờ một chút, nhẹ nhàng đụng vào đó, nhẹ giọng hỏi: "Còn đau không?"

"Vết thương nhỏ mà, không có chuyện gì đâu!"

"Thật chứ?"

"Em quan tâm anh như vậy cơ à?" Ninh Vi Căn nhìn ra tâm tình của cô trong đáy mắt.

"Em sợ anh sẽ bị phá tước, không còn đáng giá nữa nha!"

"Đừng nói nguyên nhân em chấp nhận anh là nhờ khuôn mặt này nhé!"

Trịnh Đình Đình vươn tay vuốt ve cái cằm vuông vức của anh, hơi néo một chút, ra vẻ nghiêm nghị: "Nếu đúng thì sao?"

Đáp lại cô là Ninh Vi Căn thuận thế hôn xuống, mang theo một chút trừng phạt.

.....

Qua một hồi lâu, Trịnh Đình Đình mới đẩy được lồng ngực anh ra, ra sức hít thở: "Nhớ lời em nói đó, lần sau mà gặp chuyện như vậy, phải chú ý an toàn của bản thân đó!"

Trong mắt Ninh Vi Căn có tia nhu hòa, vươn tay sờ đầu Trịnh Đình Đình, khẽ "Ừm" một tiếng.

Nhã Thú sắp tung ra sản phẩm mới trong mùa hè này. Vậy nên cả công ty, từ bộ phận thiết kế, bộ phận tuyên truyền, bộ phận kinh doanh tiêu thụ đều cực kỳ bận rộn. Tất nhiên Trịnh Đình Đình cũng không hề ngoại lệ. Máy ngày nay phải hơn sáu giờ cô mới tan ca.

Bận rộn như vậy nên thời gian ăn một bữa cơm với giáo sư Ninh, đi xem phim, hay làm chút chuyện thân mật cũng không có.

Giờ phút này, Trịnh Đình Đình vừa ăn vội bữa trưa, vừa nhận điện thoại không ngừng vang lên.

Là Ninh Vi Căn.

"Tối nay? Tối nay em phải làm thêm giờ rồi. Không ra được mà. Không có cách nào khác. Tất cả mọi người trong công ty đều phải tăng ca mà, sao em trốn được chứ?" Trịnh Đình Đình giải thích qua điện thoại.

"Cần gì phải liều mạng chứ? Dù em có làm thêm giờ cũng đâu có kiếm thêm được đồng nào đâu. Vậy thì cần gì tốn công như vậy!"

"Bây giờ là giai đoạn quan trọng. Nếu như em trốn thì công việc cũng bị bỏ dở mà!"

"Em quên mình có một kim chủ rồi sao?" Người nào đó nhàn nhã nói.

Trịnh Đình Đình không thể làm gì khác là đổi giọng, dụ dỗ kim chủ đại nhân khó hầu hạ này: "Ừ, làm sao em quên được chứ? Chẳng qua bây giờ là lúc quan trọng mà. Đợi mấy hôm nữa là nhàn hơn rất nhiều rồi. Đến lúc đó, ngày nào cũng ăn cơm với anh, được không ạ?"

"Đây là tự em nói, đến lúc đó nhớ thực hiện lời hứa!"

Cúp máy xong, Trịnh Đình Đình bật cười.

Ngồi đối diện, vẻ mặt Từ Vận phiên nào dò xét Trịnh Đình Đình một chút, không nhịn được mà oán trách: "Đàn ông bây giờ đều ích kỷ như vậy. Toàn bắt phụ nữ không được quan tâm công việc, dành hết thời gian cho bọn họ!"

Trịnh Đình Đình hiểu được lý do tại sao Từ Vận lại đây oán khí như vậy. Bởi lẽ, mấy ngày nay phải liên tục tăng ca, không có thời gian hẹn hò với anh người yêu công vụ cao ráo kia. Dĩ nhiên là chàng ta không hề vui vẻ, trong điện thoại cũng châm chọc Từ Vận là "ra về làm bộ thanh cao" nên Từ Vận và anh ta cãi nhau. Đến bây giờ vẫn chiến tranh lạnh.

Lần này, Trịnh Đình Đình chỉ im lặng nhún vai mà thôi.

Khi kết thúc công việc ngày hôm nay, ngoài cửa màn đêm đã bao phủ. Trịnh Đình Đình cùng Từ Vận đi chung thang máy xuống lầu. Ra khỏi tòa nhà, Trịnh Đình Đình liếc mắt đã thấy một chiếc xe đang đi về phía cô, ngừng mắt nhìn, là Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn lái xe đến trước mặt Trịnh Đình Đình, hạ cửa kính xuống nghiêng người sang nói: "Anh mang đồ ăn khuya cho em, mau lên xe đi!"

Trịnh Đình Đình kinh ngạc, nhưng trong lòng cảm thấy cực kỳ ngọt ngào không thể kìm nén được.

"Nhanh lên xe!" Ninh Vi Cẩn nhàn nhạt thúc giục.

Trịnh Đình Đình quay đầu thấy sắc mặt Từ Vận đang khó coi cùng cực, vội vàng chào cô ta rồi lên xe của Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn lái xe đến một công viên gần đó. Sau khi dừng xe, lấy một túi bóng ở đằng sau đưa cho Trịnh Đình Đình.

Sau khi mở ra, mắt Trịnh Đình Đình sáng lên, là một hộp cơm bằng gỗ có bốn ngăn. Ba ngăn thức ăn gồm: gà sợi xào giá, thịt ba chỉ cuộn rau củ, thịt xá xíu, còn một ngăn cơm ngũ sắc khiến cho người ta liếc mắt đã muốn ăn rồi. Hơn nữa, bữa tối cô mới chỉ ăn tạm một chiếc sandwich. Hiện giờ, trong dạ dày đã trống rỗng rồi, đúng là cô đang cần một chút thức ăn nóng nha.

"Ăn đi!" Ninh Vi Cẩn nhẹ giọng nói, mở radio, một bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng vang lên rất phù hợp với không khí trong xe.

Cho nên, Trịnh Đình Đình không hề khách khí mà cầm lấy đũa bắt đầu ăn. Không tới hai mươi phút sau, hộp cơm đã được Trịnh Đình Đình hoàn toàn tiêu diệt. Ngay cả một môi mấy ngày cũng bị quét sạch.

Trịnh Đình Đình thỏa mãn than nhẹ một tiếng, nghiêng đầu nhìn sang người đàn ông bên cạnh. Anh rất yên tĩnh, anh nhìn cô giống như con mèo con ở nhà vậy.

"Ăn no chưa?" Anh hỏi.

"Rồi ạ, ăn thật ngon!" Trịnh Đình Đình gật đầu.

Ninh Vi Cẩn đang muốn nói gì thì Trịnh Đình Đình đã dụi dụi mắt: "Mệt quá, chỉ muốn về nhà ngã ngay xuống giường ngủ liền một lúc ba ngày ba đêm thôi!"

Ninh Vi Cẩn hơi nhíu mày, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, sau đó nói: "Bây giờ anh đưa em về!"

"Được ạ!" Trịnh Đình Đình ngáp một cái, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong bóng đêm, ánh mắt Ninh Vi Cẩn thâm thúy khó lường khiến cho người ta không rõ tâm tình của anh hiện giờ.

Đến nơi, Trịnh Đình Đình đã ngủ say rồi. Ninh Vi Cẩn nhẹ nhàng vỗ bả vai cô, cô vẫn không nhúc nhích. Ninh Vi Cẩn thu tay lại, sau đó nghiêm túc nhìn cô ngủ. Ánh mắt lưu luyến một bên mặt trắng nõn của cô, hàng mi rũ xuống, chóp mũi bóng loáng, cánh môi hơi hé mở. Một lát sau, anh hôn một cái lên mặt cô.

Trịnh Đình Đình chỉ "Ừm" nhẹ một tiếng, sau đó ngủ tiếp.

Ninh Vi Cẩn tăng nhiệt độ trong xe lên một chút để cho cô có thể ngủ ngon hơn.

Đợi thêm gần nửa tiếng, Trịnh Đình Đình mới tỉnh lại, mơ mơ màng màng nói: "Trời sáng rồi sao?"

"Chưa đâu. Bây giờ là 21 giờ 47 phút. Em mới ngủ có nửa tiếng thôi." Ninh Vi Cẩn nói.

Trịnh Đình Đình phục hồi tinh thần lại, theo bản năng sờ sờ má, đột nhiên quay đầu hồ nghi hỏi Ninh Vi Cẩn, "Lúc em ngủ, anh có làm gì không đó?"

"Anh có thể làm gì chứ?" Giọng Ninh Vi Cẩn rất thản nhiên, hai tay khê đặt lên vô lăng, thản nhiên nói, "Nhưng mà chỉ nghe thấy tiếng em lẩm bẩm gì đó thôi!"

". "

"Mau lên nhà đi. Nghỉ ngơi sớm một chút!" Ninh Vi Cẩn nói.

"Ừm." Trịnh Đình Đình tháo dây an toàn. Sau đó, rất tự nhiên mà nghiêng người, tiến sát lại gần Ninh Vi Cẩn, hôn lên gò má anh, nhìn thấy vết hằn anh hơi di chuyển, cô vội vàng xuống xe.

Ninh Vi Cẩn bị cô bỏ mặc trong xe, sắc mặt tưởng chừng như vô hại nhưng thật ra lại cực kỳ ẩn nhẫn.

Lúc Trịnh Đình Đình lên đến nhà thì nhận được một tin nhắn của Ninh Vi Cẩn:

"Sau này không cho phép em động tay động chân với anh rồi bỏ chạy. Hôm nay là ngoại lệ, nếu còn lần sau anh sẽ xuống xe mà tóm em lại đấy!"

"Lưu manh!" Trịnh Đình Đình cười, trả lời.

"Em ngủ sớm chút đi, ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!"

Tối nay Trịnh Đình Đình ngủ rất ngon, còn mơ một giấc mơ đẹp nữa. Trong mơ, cô thấy một bàn tiệc lớn, còn có cả một vị kim chủ cao ngạo không ai bì nổi đứng bên cạnh hầu hạ. Đúng là sắc đẹp có thể ăn được nha!

Hôm sau, Trịnh Đình Đình rất hăng hái làm việc giống như được uống thuốc tăng lực vậy. Ngay cả phần việc mà Từ Vận nhờ cô làm, cô cũng hào phóng giúp đỡ.

Từ Vận nhìn thấy thần sắc Trịnh Đình Đình rất tốt, vừa nhìn đã đoán được là đang chìm đắm trong tình yêu ngọt ngào. Nhớ đến bản thân vẫn đang chiến tranh lạnh với anh chàng công vụ kia cảm thấy ảo não vô cùng.

Tâm trạng tốt đẹp của Trịnh Đình Đình kết thúc khi nhận được một cuộc điện thoại vào lúc nghỉ trưa.

Lúc ấy, cô thấy một dãy số xa lạ nhưng lại hơi quen mắt trên màn hình điện thoại nhưng cũng không suy nghĩ nhiều mà nhận cuộc gọi.

Ai ngờ, người gọi đến chính là mẹ của Ôn Tử Hinh.

Lần trước còn làm ra vẻ, nhưng lần này thái độ của mẹ Ôn không tốt chút nào, trực tiếp nói luôn.

"Kể từ khi Trần Tuần trở về tìm cô, cảm xúc của Tử Hinh cực kỳ tồi tệ, ai khuyên cũng không được. Ngay cả trưởng khoa nói không được để con bé như vậy nhưng Trần Tuần cũng mặc kệ lời ông ta nói. Sức khỏe, tinh thần con bé đã không bằng người bình thường, sau này con bé phải làm sao đây? Mà cô cũng thật là, chúng tôi có thiếu gì cô đâu. Tại sao không tìm ai khác mà hết lần này đến lần khác chỉ nhằm vào Trần Tuần. Cô cũng không phải không biết Trần Tuần và Tử Hinh đã có 4 năm tình cảm. Tử Hinh cũng vì nó mà bỏ ra rất nhiều thứ, thậm chí còn mất một đứa bé. Vậy nên sau này rất khó có thể có thai lại. Thứ cho tôi nói thẳng, hai người bọn chúng sẽ dây dưa với nhau cả đời. Cô có thể cố gắng chiếm đoạt để thỏa mãn sự kiêu ngạo của cô. Nhưng cô phải nhớ kỹ, Tử Hinh con gái tôi chính là vật hi sinh của hai người. Mà món nợ Trần Tuần thiếu con bé cả đời này sẽ không trả hết được. Nếu quả thật cô có thể thoải mái, yên tâm hưởng thụ những thứ này thì tôi cũng không còn lời nào để nói. Chẳng qua chỉ nhắc nhở cô một câu, Trần Tuần là một thằng đàn ông bạc tình bạc nghĩa. Hôm nay đã đối xử ác độc với Tử Hinh như vậy thì sẽ có một ngày cô cũng như thế mà thôi. Đàn ông chính là như vậy, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Cô cứ thử nhìn xem, tôi không có nói sai đâu!"

Càng nói, tâm tình mẹ Ôn càng kích động. Cuối cùng không nói thêm một chữ nào mà cúp điện thoại.

Lỗi tai Trịnh Đình Đình nóng nóng, cả người như nằm mơ. Sau khi tỉnh táo lại, cô gọi lại cho bà ta, nói thẳng: "Tôi tôn trọng bà là bậc trưởng bối mới gọi lại nói rõ ràng với bà. Sau này cũng đừng trách tôi không nói rõ, tôi và Trần Tuần không ở chung một chỗ. Hiện giờ chúng tôi cũng chẳng có quan hệ gì, tương lai cũng không. Hơn nữa, tôi đã có bạn trai rồi. Tôi cũng không phải là người không có Trần Tuần thì không thể."

"Cô đừng nghĩ có thể lừa được" Thái độ của mẹ Ôn vẫn không tốt hơn chút nào.

Trịnh Đình Đình ăn miếng trả miếng, cúp điện thoại.

Mẹ Ôn gọi lại, Trịnh Đình Đình không nhận nữa, cũng lưu số điện thoại này vào danh sách đen.

Trịnh Đình Đình ngồi vào chỗ, để điện thoại sang một bên, tiếp tục xem bản thiết kế của mình. Xem không lâu thì điện thoại lại rung lên.

Lần này là điện thoại của Trần Tuần.

Trịnh Đình Đình vốn định mặc kệ nhưng nghĩ một chút vẫn quyết định nhận. Có những chuyện nên nói rõ thì hơn.

"Đình Đình, mẹ của Ôn Tử Hinh có phải lại làm phiền em hay không?"

"Đúng, bà ấy gọi tới nhưng không nói không rằng mà đã mắng cho em một trận rồi!" Trịnh Đình Đình nghiêm túc nói. "Trần Tuần, cảm phiền anh nói rõ với bà ta đi, đừng để bà ấy hiểu lầm quan hệ của chúng ta nữa. Em thấy có rất nhiều phiền toái không cần thiết!"

Trần Tuần trầm mặc một lúc, sau đó cười: "Xin lỗi, thật sự anh đã nói chuyện với bà ấy là muốn quay về tìm em cho nên bà ấy hiểu lầm. Em yên tâm đi, anh sẽ giải thích với bà, sẽ không để bà quấy rầy em nữa!"

"Vậy được rồi, cảm ơn anh!" Trịnh Đình Đình muốn kết thúc cuộc trò chuyện.

Trần Tuần muốn nói thêm cái gì nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng. Chỉ nói hẹn gặp lại sau đó cúp máy.

Trần Tuần đi ra khỏi phòng làm việc, dọc theo hành lang đi đến thang máy. "Đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra Đại Miêu cùng nữ nhân viên bộ phận tiêu thụ nói cười.

"Lão đại!" Đại Miêu buông bả vai cô nhân viên kia, cười hỏi: "Sao vậy? Trông tâm trạng anh không được tốt lắm thì phải?"

"Anh lên sân thượng hút điếu thuốc!"

"Đúng lúc, em cũng muốn đi hít thở không khí!"

Hai người cùng đi lên tầng thượng. Trần Tuần lấy bao thuốc lá, rút một điếu, Đại Miêu châm lửa giúp anh.

Trần Tuần hít một hơi, chậm rãi thả khói, khẽ nheo mắt lại nhìn ra xa: "Anh bị Đình Đình từ chối hoàn toàn rồi!"

Đại Miêu sững sốt, sau đó thắc mắc hỏi: "Rốt cuộc cô ấy định thế nào? Thật sự là chuyển tình yêu sang bác sĩ Ninh kia rồi sao?"

Trần Tuần cười nhạt: "Anh không biết cô ấy có yêu người khác rồi hay không nhưng thái độ cô ấy với anh rất kiên quyết. Anh không có cách nào!"

Đại Miêu than thở: "Phụ nữ đúng là động vật mang thù mà. Chắc cô ấy không quên được chuyện lúc trước anh bỏ hết tất cả mọi thứ ở đây mà đi tìm Ôn Tử Hình."

"Có lẽ vậy! Chuyện này xảy ra quá đột ngột, anh không có lựa chọn nào khác!" Trần Tuần vừa hít một hơi rồi nhả ra. "Anh chỉ sai ở chỗ không nói rõ ràng tất cả mọi chuyện với cô ấy, không khẳng định quan hệ giữa bọn anh!"

Đại Miêu như có điều suy nghĩ nhìn Trần Tuần, rồi hỏi: "Em hỏi thật một câu. Lão Đại, rốt cuộc anh đối với Đình Đình là cảm giác gì? Thật sự

không có cô ấy thì không thể? Hay chẳng qua đó chỉ làm cảm giác không cam lòng khi thấy cô ấy đối tốt với một người đàn ông khác?"

Trần Tuần dụi tắt điếu thuốc rồi vút vào vỏ lo coca rỗng. Ánh mắt cực kỳ kiên định: "Đều có. Tóm lại, càng lúc anh càng phát hiện bản thân không thể rời bỏ cô ấy. Chỉ cần nghĩ đến chuyện cô ấy sẽ hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của anh, không hề có quan hệ gì với anh nữa, dường như. . . . anh không thể nào tiếp nhận được!"

"Vậy thì đừng ngần ngại ở đây nữa, mau theo đuổi cô ấy thôi!"

"Cô ấy không cho anh cơ hội. Tình cảm giữa cô ấy và bác sĩ Ninh kia càng lúc càng sâu đậm!"

"Sâu đậm cái rắm á! Bọn họ mới quen nhau được bao lâu chứ? Đinh Đinh đã ở bên cạnh anh ba năm. Là tận mắt em chứng nhận điều này. Bàn về chuyện tình cảm nông sâu, anh còn thua người khác sao?"

Trần Tuần im lặng không nói gì.

"Muốn em nghĩ cách không?" Đại Miêu bắt đầu suy nghĩ. "Tìm một biện pháp thử tình cảm của bọn họ!"

"Không được phép làm loạn!" Trần Tuần biết nếu khi để Đại Miêu ra tay thì cậu ta sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào. Rồi anh khiển trách: "Cậu an phận một chút cho anh!"

Đại Miêu cười: "Em chỉ nói vậy thôi mà!"

"Anh muốn ở một mình một chút!" Trần Tuần nói.

Đại Miêu ngoan ngoãn lui về sau, rời khỏi sân thượng, trở lại văn phòng của mình. Cậu ta nghĩ đến một cách, lấy điện thoại, mở danh bạ.

Trong đó có danh sách hậu cung ba nghìn mỹ nữ của anh. Anh tìm được một người "078 Hào Diệu Lệ" nhấn phím gọi.

"Tình yêu bé bỏng! Gần đây em có khỏe không?"

"Ồ, em còn tưởng là ai chứ. Hóa ra là Trưởng tổng nha. Nói đi, tìm em có chuyện gì vậy ?"

Đại Miêu miễn cưỡng ngồi xuống, vất chân: "Không có chuyện gì. Chỉ là đột nhiên nhớ đến em, muốn quan tâm đến sức khỏe em một chút mà thôi. Thuận tiện giúp em đi kiểm tra!"

"Kiểm tra? Kiểm tra cái gì nha?"

"Kiểm tra thứ mà em luôn coi là đại bảo bối đó!"

"Anh xấu lắm! Trong điện thoại mà vẫn còn giở trò lưu manh với em như vậy!" Hào Diệu Lệ cười mắng, "Được thôi, anh muốn kiểm tra thì cứ đến đây. Em cho anh kiểm tra đủ nha!"

Đại Miêu nghiêng người về phía trước, nghịch nghịch con chuột, cười gian xảo: "Không phải anh. Anh để bác sĩ chuyên nghiệp giúp em kiểm tra nha!"

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Sáng thứ tư, ngoài phòng khám có rất nhiều bệnh nhân đứng xếp hàng. Đến 12 giờ trưa vẫn còn tận hai, ba người nữa đang đứng đợi. Ninh Vi Căn để Tiểu Trần và Tiểu Phó đi ăn cơm trước, còn bản thân tiếp tục khám cho bệnh nhân.

Vừa khám xong cho một bệnh nhân, Ninh Vi Căn lấy ra quyển bệnh án cuối cùng. "Cộp cộp." tiếng giày cao gót nện xuống mặt đất vang lên bên tai anh. Lúc anh ngược mắt nhìn lên, đập vào mắt là một cô gái mặc chiếc áo phong xẻ ngực rất thấp. Tóc uốn xoắn, nhuộm tím. Cô gái ngồi xuống đối diện với anh, nở nụ cười quyến rũ.

Ninh Vi Căn thu hồi ánh mắt, liếc nhìn lên cuốn sổ khám bệnh. Họ tên: Chung Diệu Lệ.

"Bác sĩ đẹp trai, em hoài nghi ngực mình, chính là chỗ này có gì đó." Chung Diệu Lệ vừa nói, vừa lấy tay chọc chọc ngực mình. "Phiền anh làm kiểm tra giúp em một chút!"

"Từ lúc nào cảm thấy có khác thường?"

"Hình như nửa tháng trước. Sau khi tắm xong thì cảm thấy chỗ này rất căng trướng, khi sờ thì thấy căng cứng hơn bình thường!"

"Trừ căng trướng ra thì còn cảm giác gì khác không?"

"Nếu như dùng sức thì cảm thấy hơi đau." Chung Diệu Lệ nhẹ nhàng vươn người lên trước lại càng khiến bộ ngực căng tròn hơn. Ả lạng lẽ quan

sát thần sắc bác sĩ Ninh này, ý cười càng sâu "Không bằng bác sĩ kiểm tra giúp em một chút đi?"

"Chu kỳ kinh nguyệt của cô như thế nào?" Ninh Vi Căn máy móc hỏi.

"Chu kỳ kinh nguyệt? Lại còn thế nữa sao, không có gì bất thường cả." Chung Diệu Lệ khẽ nghịch lọn tóc, giọng nói cực kỳ mềm mại, "Bác sĩ đẹp trai à, không bằng anh giúp em kiểm tra một chút đi. Em còn chưa ăn cơm đó. Bây giờ cảm thấy rất đói bụng nha. Sau khi khám xong em còn muốn đi ăn với mấy người bạn nữa."

Ninh Vi Căn để bút xuống, gấp lại cuốn sổ khám bệnh, ngón tay thon dài đẩy trả lại, lạnh nhạt nói: "Cô cứ đi ăn cơm trước đi. Đầu giờ chiều lại đến khám!"

Chung Diệu Lệ "Ách" một tiếng, nhưng sau đó lại cười: "Thật ra thì em cũng không đói như vậy. Hay cứ kiểm tra trước đi ạ, sau đó rồi ăn sau!"

"Là tôi muốn đi ăn cơm!" Ninh Vi Căn nhìn đồng hồ một chút, giọng nói hoàn toàn không thể hiện tâm tình gì. "Giờ khám buổi sáng đã kết thúc rồi. Bây giờ là thời gian riêng của tôi!"

"Này. . . ." Chung Diệu Lệ dừng một chút, không thể làm gì khác hơn là đầu hàng, "Vậy thì đầu giờ chiều tôi quay lại!"

Chung Diệu Lệ đi ra cửa phòng, lập tức gọi một cuộc điện thoại, thông báo tình huống.

Đầu dây bên kia, Đại Miêu đang nhàn nhã ngồi thưởng thức một tách cà phê Lam Sơn, nghe vậy lơ đãng cười một tiếng: "Hắn ta đang giả đứng đắn với em thôi. Em cứ làm theo lời hắn ta nói, xế chiều đến kiểm tra. Sau đó tìm cách xin số điện thoại di động rồi hẹn hắn ta đến khách sạn. Anh sẽ bài trí thật tốt, thuận lợi chụp lại tất cả khiến hắn ta thân bại danh liệt!"

"Ừm, em biết rồi!" Chung Diệu Lệ đáp ứng.

"Nhớ kỹ, lúc khám phải phô bày hết mị công của em ra đó, dùng hết tất cả vốn liếng của bản thân. Nhất định phải khiến tên bác sĩ ra về đạo mạo kia mắc câu. Việc thành công anh sẽ có phần thưởng lớn cho em!"

"Em hiểu rồi, anh cứ yên tâm đi!" Chung Diệu Lệ cười nói.

Tắt máy, Chung Diệu Lệ lấy gương trong túi xách ra, tỉ mỉ trang điểm lại khuôn mặt mình, xác định mọi thứ đều hoàn hảo, nụ cười càng trở nên kiêu ngạo. Nghĩ thầm, không ngờ lại là một bác sĩ đẹp trai như vậy. Vậy là cuộc mua bán này rất có lời nha.

Đến xế chiều, Chung Diệu Lệ lại đến phòng khám của khoa ung thư vú. Đôi mắt đẹp khê đảo quanh phòng khám. Nhìn thấy ngoại trừ Ninh Vi Căn còn có hai nữ sinh thực tập.

Chung Diệu Lệ lặng lẽ kéo thấp cổ áo xuống, sau khi xác định bộ ngực đủ mê người, lập tức đi vào.

"Bác sĩ đẹp trai, lại gặp rồi." Sau khi ngồi xuống, Chung Diệu Lệ lấy ra cuốn sổ khám bệnh đặt lên bàn, tròng mắt đầy ám hiệu cười quyến rũ, "Mau giúp em kiểm tra một chút đi. Em lo lắng sắp chết rồi!"

"Thế à?" Ninh Vi Căn hỏi vặn lại đồng thời cũng nhìn ra tâm tư ẩn sâu trong đôi mắt của Chung Diệu Lệ.

Không biết vì lý do gì mà Chung Diệu Lệ cảm thấy chột dạ khi bị anh nhìn như vậy, lòng bàn tay đầm mồ hôi, ngoài miệng vẫn thản nhiên nói: "Tất nhiên rồi, phụ nữ nào cũng muốn chỗ này thật khỏe mạnh. Em rất sợ có u ác tính đến mức cũng không ngủ được!"

"Nếu đã lo lắng như vậy thì cô đi chụp X – Quang đi." Ninh Vi Căn viết giấy yêu cầu chụp X – Quang. Sau khi điền xong, đưa cho Chung Diệu

Lệ. "Đợi sau khi chụp thì sẽ có kết quả rõ ràng thôi!"

Chung Diệu Lệ không nghĩ tới chuyện lại phát sinh ngược lại hoàn toàn với kế hoạch ban đầu của cô ta. Trong lúc bất chợt không biết làm thế nào cho phải, chỉ còn cách cố gắng kiên trì: "Em nghe bạn bè nói bác sĩ có kinh nghiệm thì chỉ cần sờ là biết có phải bị ung thư hay không mà, anh không làm được sao? Đợi đến khi có phim chụp X – Quang thì sẽ rất lâu, em không đợi được lâu như vậy đâu!"

"Không thể. Nếu không có gì thay đổi thì hai ngày sau cô có thể lấy được kết quả rồi!" Ninh Vi Cẩn hoàn toàn không để ý tính khiêu khích trong lời nói của Chung Diệu Lệ, thái độ bình thản, "Bây giờ nên đi là tốt nhất!"

"Em có thể xin số điện thoại của bác sĩ không?" Chung Diệu Lệ vẫn không chịu buông tha.

"Không cần thiết phải vậy. Thứ tư và thứ sáu, tôi sẽ đến phòng khám. Nếu cần tìm tôi có thể chọn hai ngày này. Dĩ nhiên cô cũng có thể chọn bác sĩ khác để khám, cũng không có gì khác nhau cả!"

"." Chung Diệu Lệ không cam lòng nhận lấy biên lai, chậm rãi đứng dậy, nói lời cảm ơn rồi rời phòng khám.

Sau khi Chung Diệu Lệ rời đi, Tiểu Trần và Tiểu Phó nhìn nhau, cười nói: "Mặc như vậy đến khám bệnh nhất định là có ý đồ rồi. Chắc chắn là muốn thầy giáo chúng ta chú ý!"

"Thật sự coi giáo sư Ninh chúng ta là kẻ ngu sao, chẳng lẽ dễ dàng rơi vào bẫy của loại đàn bà này như vậy à?"

.

Kết quả chụp X – Quang của Chung Diệu Lệ vô cùng bình thường. Không có nào khác để tiếp tục tiếp cận Ninh Vi Cẩn, cô ta cảm thấy cực kỳ không cam lòng. Thứ nhất là cô phụ sự ủy thác của Đại Miêu, không hoàn thành nhiệm vụ. Thứ hai, dù gì cô ta cũng là một mỹ nhân xinh đẹp, sao có thể bỏ qua một người đàn ông xuất sắc như vậy chứ?

Cho nên, hàng ngày Chung Diệu Lệ đều đứng ở bãi đậu xe bệnh viện chờ Ninh Vi Cẩn. Cô ta cố ý tìm chế tạo ra tình huống vô tình chạm mặt Ninh Vi Cẩn nhưng không hề có kết quả. Ninh Vi Cẩn dường như đã hoàn toàn quên cô vậy. Gặp thoáng qua cũng không có bất cứ phản ứng nào.

Đối với việc lần này, Đại Miêu chỉ nói thêm một câu: "Nếu như cô có thể xử lý được tên bác sĩ kia, tôi sẽ tặng thù lao lên gấp đôi!"

Vì vậy Chung Diệu Lệ trăm ngàn lần không thể nào buông tha được. Hôm nay vừa đứng canh ở bãi đậu xe, thừa dịp bốn bề vắng lặng. Cô ta lấy son môi trong túi xách, định viết lên kính trên xe Ninh Vi Cẩn. Trong túi vang lên tiếng chuông điện thoại. Cô ta thu tay lại, lấy điện thoại ra. Vừa nhìn đó là điện thoại của Đại Miêu. Cô ta chỉ nói đơn giản vài câu rồi tắt máy, thuận tay để điện thoại lên mui xe của Ninh Vi Cẩn. Cả người cúi xuống, vãnh mông lên, cầm son môi viết vài dòng tỏ tình lên kính xe Ninh Vi Cẩn.

Còn chưa viết xong, bên tai đã vang lên một giọng nói tức giận: "Xin hỏi cô đang làm gì chiếc xe của tôi vậy?"

Chung Diệu Lệ sợ hết hồn. Quay đầu nhìn lại thì Ninh Vi Cẩn đang ở trước mặt, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo nhìn cô ta.

"Bác sĩ Ninh!" Chung Diệu Lệ vội vàng đứng thẳng lên, cười nói, "Bởi vì, anh không chịu cho em số điện thoại. Vì có thể giữ liên lạc với anh em chỉ còn cách viết số điện thoại của em lên kính xe thôi, anh sẽ không để ý chứ?"

"Thứ nhất, tôi không muốn giữ liên lạc với cô. Thứ hai, chỗ này có camera. Tôi sẽ yêu cầu nhân viên an ninh lấy làm bằng chứng tố cáo với cảnh sát. Chứng minh cô có ý đồ bất chính với tài sản cá nhân của tôi. Thêm nữa mấy ngày liên liên tục quấy rầy tôi!"

"Anh muốn báo cảnh sát?" Chung Diệu Lệ cười khan. "Đừng nói giỡn nữa được hay không?"

"Không có ai nói giỡn với cô cả!" Ninh Vi Cẩn lấy điện thoại trong túi ra. "Tôi đếm đến ba, nếu như cô còn ở trong tầm mắt của tôi thì tôi lập tức báo cảnh sát!"

"Bác sĩ."

"Một, hai." Ninh Vi Cẩn vừa đếm số, vừa ấn bàn phím điện thoại.

Chung Diệu Lệ vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Thật không may điện thoại di động của cô ta vẫn ở trên mui xe Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn thuận tay cầm lấy. Sau khi mở nhật ký cuộc gọi, chọn số điện thoại gần nhất.

Nửa phút sau, Đại Miêu mới nhận điện thoại, tức giận nói: "Vừa xảy ra chuyện gì nữa hả? Tôi nói này tại sao cô trở nên vô dụng như vậy chứ? Mấy ngày ngày sao không có một chút tiến triển nào hả? Tôi phải nhắc nhở cô. Nếu tên bác sĩ kia không mắc bẫy. Cô không thuận lợi dụ anh ta đến khách sạn đã định trước vậy thì những vụ làm ăn sau này tôi sẽ không ưu tiên cô nữa đâu. Tôi sẽ nhường cơ hội cho Mị Mị, Ngũ Hương, Tiểu Hoa. Bọn họ thông minh hơn cô nhiều, không giống cô ngực lớn nhưng không có đầu óc. Ngay cả một người đàn ông bình thường cũng không xử lý được!"

Đầu dây bên này Ninh Vi Căn không nói câu nào.

Đại Miêu dừng một chút rồi tiếp tục: "Được rồi, anh cũng không đả kích em nữa. Anh chỉ nói một câu. Mau mau giải quyết xong tên bác sĩ làm ra vẻ đạo mạo kia đi, đừng để hắn ta có thời gian quẩn lầy người phụ nữ của Trần ca nữa. Đợi sau khi chuyện này thành công, anh sẽ trả cho em gấp ba. Trần ca cũng nhớ công lao của em, biết không hả?"

"Đã hiểu, hóa ra là như vậy!" Giọng nói Ninh Vi Căn vang lên lạnh lẽo.

Đại Miêu cả kinh, chần chờ một chút rồi hỏi ngược lại: "Đợi một chút. Anh là ai vậy? Đây không phải là điện thoại của Chung Diệu Lệ sao?"

"Cô ta có tật giật mình nên bỏ chạy rồi. Điện thoại di động đánh rơi ở hiện trường gây án. Tôi may mắn phát hiện được âm mưu xấu xa nào đó nên cũng không mắc bẫy". Ninh Vi Căn lấy chìa khóa xe, mở cửa, giọng nói cực kỳ tỉnh táo, "Nhưng mà phải nhắc nhở anh một chút, cô ấy là người phụ nữ của tôi!"

Ninh Vi Căn nói xong lập tức tắt điện thoại rồi tiện tay ném điện thoại vào chiếc thùng rác gần bãi đậu xe. Bởi vì hơi dùng sức nên điện thoại cũng vỡ nát.

*

Trịnh Đình Đình phát hiện hôm nay Ninh Vi Căn yên tĩnh một cách lạ thường. Từ lúc vào bữa, dường như anh không hề đụng đũa. Một tay chống cằm, từ đầu đến đuôi chỉ ngưng mắt nhìn cô. Ngay cả khi cô nói: "Anh nhìn cô bé kia kìa!" Anh vẫn không thềm động đậy, dán chặt mắt vào cô.

Trịnh Đình Đình uống một ngụm nước, tò mò hỏi: "Sao anh cứ nhìn em chăm chăm vậy?"

"Tại sao anh không thể nhìn người phụ nữ của mình chứ?" Ninh Vi Căn hỏi ngược lại.

"." Trịnh Đình Đình cảm giác mặt mình nóng lên, bèn chuyển đề tài, "Sao anh không ăn gì vậy ?

"Anh không đói bụng!"

"Không phải bị ốm rồi chứ?" Trịnh Đình Đình vươn người sờ trán Ninh Vi Căn, không phải là ảo giác hay không, quả thật cô cảm thấy hơi nóng.

Ninh Vi Căn kéo tay cô xuống, nắm trong lòng bàn tay, mười ngón tay đan vào nhau, không hề có ý buông ra.

Trịnh Đình Đình im lặng.

"Em ăn đi, không cần để ý đến anh!" Ninh Vi Căn nói.

"A, vâng!" Tay phải Trịnh Đình Đình lấy thìa xắn một miếng bánh ga tô "Anh có thể bỏ tay trái của em ra không?"

"A, không thể!"

"." Như vậy thì cô ăn cơm kiểu gì đây? Thật là không tự nhiên chút nào mà.

Mặc dù kháng nghị, nhưng với tính cách của Ninh Vi Căn, rồi nhìn thấy ánh mắt xác định của anh, Trịnh Đình Đình không còn cách nào khác ngoài mặc kệ anh nắm tay cô, tay phải chậm rãi xúc từng muỗng cơm.

Cơm nước xong xuôi, Ninh Vi Căn đưa Trịnh Đình Đình về nhà. Trên đường đi, Trịnh Đình Đình lại ngủ gật, đến khi cô tỉnh lại thì đã đến dưới nhà rồi. Nhiệt độ trong xe cực kỳ ấm áp, bên tai còn có tiếng nhạc êm dịu.

"Tỉnh rồi sao?" Ninh Vi Cẩn vặn nhỏ nhạc.

"Em ngủ có lâu không?"

"25 phút!"

"Sao anh không gọi em dậy?"

"Anh nghĩ nên để cho em nghỉ ngơi một chút!"

Trịnh Đình Đình cảm thấy cực kỳ ấm áp, đó là cảm giác khó có thể diễn tả thành lời. Càng ở chung với Ninh Vi Cẩn, cô càng cảm thấy yên lòng. Mặc dù anh không hiểu lãng mạn như thế nào, cũng không nói lời ngon tiếng ngọt. Nhưng anh thể hiện rất tốt, lại còn rất chân thành.

"Đình Đình, ba mẹ em thích cái gì?"

"Sao anh lại hỏi thế?"

"Đến gặp mặt cũng nên mang vài thứ để bày tỏ thành ý. Nếu không thì không có lễ phép rồi!"

"Đến gặp mặt sao?" Trịnh Đình Đình hoàn toàn tỉnh ngủ rồi.

Ninh Vi Cẩn thả tay lên vô lăng, nói: "Gặp mặt người lớn, được trưởng bối chấp nhận, đây không phải là điều hiểu nhiên sao?"

"Nhưng thật sự quá nhanh mà! Chúng ta mới xác định quan hệ chưa lâu mà!"

"Anh lại cảm thấy chẳng nhanh chút nào cả!" Ninh Vi Cẩn nghiêng đầu nhìn Trịnh Đình Đình, đôi mắt sáng lên, nói rõ từng chữ: "Hay là em chưa xác định?"

Nghe được ý chất vấn trong lời nói của anh, Trịnh Đình Đình lập tức nói rõ: "Không phải vậy! Ý của em là không phải gặp mặt hai bên chính là sau khi quyết định kết hôn sao? Chúng ta còn chưa nói đến chuyện đó mà, cần gì gấp gáp như vậy chứ?"

"Anh đã nói từ sớm chúng ta lấy kết hôn làm điều kiện để gặp mặt. Xem ra trí nhớ em thật kém đó!"

". "

"Không thích để anh gặp ba mẹ em sao?"

"Không phải vậy!" Trịnh Đình Đình lắc đầu, "Chẳng qua là sau khi chính thức gặp mặt, anh sẽ không có cách nào chối bỏ được đâu. Hơn nữa, mẹ em nhất định sẽ bức anh cưới em sớm đó!"

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Cơn gió mùa hè nhẹ nhàng thổi qua bãi cỏ xanh mướt. Sắc mặt người đàn ông đứng sau Đinh Đinh khẽ biến, bàn tay thả bên người không tự chủ mà xiết chặt lại.

Ánh mắt Đại Miêu biến đổi, gọi một tiếng "Lão Đại!"

Trịnh Đinh Đinh xoay người, nhìn thấy Trần Tuân mặc một bộ thể thao màu vàng nhạt đang đứng đó. Một nửa khuôn mặt anh hiện ra dưới ánh nắng mặt trời, còn bên kia thì bị khuất, khiến cô không thể dò được biểu hiện anh lúc này.

Trịnh Đinh Đinh trở mắt, sau đó đi về phía cửa, cho đến lúc đứng song song với Trần Tuân, Trần Tuân bỗng thả tay ra nắm lấy cổ tay cô, nói: "Em...."

Trịnh Đinh Đinh ngược mắt nhìn anh, thế nhưng anh lại không nói câu nào nữa!

Sức nắm trên cô tay cô dần dần buông lỏng, sau vài giây, Trần Tuân buông cổ tay Trịnh Đinh Đinh ra, không nói câu nào nữa.

Trịnh Đinh Đinh im lặng rời đi.

Trần Tuân vẫn đứng im tại chỗ, khẽ cúi đầu, không nói một câu.

Anh đã định nói một câu: "Em muốn cảm giác an toàn, anh cũng có thể cho em. Sau này, anh cũng không để em đợi anh nữa."

Nhưng những lời này có ích sao?

Cô đã nhận định anh chàng bác sĩ kia, sẽ không cho anh thêm cơ hội nữa.

"Lão Đại!" Đại Miêu đi tới, trịnh trọng nói: "Thôi, chân trời góc bể chỗ nào mà không tìm được hoa thơm chứ!"

Đúng là chân trời góc bể chỗ nào mà không tìm được hoa thơm, chỉ là liệu có còn một cô gái giống Trịnh Đình Đình không? Chỉ đơn giản, thuần túy yêu anh, không hề liên quan đến những vật ngoài thật của anh chứ?

Trước kia rõ ràng có rất nhiều thời gian, nhưng anh luôn luôn không biết trân trọng mà lãng phí. Đến cuối cùng, anh cũng không giữ được cô gái vẫn thầm yêu anh.

Trần Tuần nhìn thắm cỏ xanh ngắt đến tận chân trời, ánh mắt tĩnh mịch có chút tối tăm.

*

Trịnh Đình Đình về đến nhà thì đã đổ bệnh, chính cô cũng còn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, mơ mơ màng màng ngủ thẳng đến tối. Lúc tỉnh lại thì cảm thấy miệng khô, cổ họng như bị thiêu đốt. Cô cố gắng bò dậy, rót một ly trà bạc hà mật ong, uống một hơi cạn hết nhưng vẫn không thấy tốt hơn là bao, hắt xì hơi mấy cái liền.

Trịnh Đình Đình để cốc nước xuống, sờ sờ chán, hình như hơi nóng.

Có lẽ mấy ngày gần đây liên tục tăng ca, cộng thêm sáng nay tắm nước lạnh ở chỗ chơi bóng, chắc cảm lạnh rồi. Bây giờ cả người cô đều cảm thấy không hề thoải mái.

Ở một mình đáng thương nhất là lúc mệt mỏi, ốm đau lại chẳng có ai nấu giúp một tô mì, hay chén sủi cảo, tất cả đều phải tự lực cánh sinh.

Trịnh Đình Đình mở tủ lạnh, lấy một quả trứng, một quả cà chua và một chút rau. Với lấy cái thớt ở bên cạnh nhẹ nhàng xắt nhỏ, chuẩn bị làm cơm rang trứng.

Lúc Trịnh Đình Đình đang ăn cơm thì Ninh Vi Cẩn nhắn tin : "Tối ăn gì vậy?"

"Cơm rang trứng ạ!" Trịnh Đình Đình nhắn lại.

"Sao lại ăn thứ không có dinh dưỡng như vậy hả?"

Trịnh Đình Đình hít mũi một cái, chậm rãi gõ chữ: "Đầu em đau nhức, cả người cũng ê ẩm không muốn làm gì cả cũng không còn sức gọi đồ ăn ngoài nữa, tùy tiện ăn gì đó để lấp đầy bụng rồi đi ngủ bù thôi!"

"Em ốm sao?"

"Dạ. Cả người cảm thấy không thoải mái, hi vọng ngủ một giấc thật ngon, đến mai sẽ tốt hơn." Trịnh Đình Đình chép miệng, tiếp tục nhắn, "Anh có thấy em đáng thương không? Ngày mai còn phải tăng ca nữa!"

"Ngày mai đừng đi làm nữa, xin nghỉ phép ở nhà đi!"

"Thôi, dạo này bận bịu như vậy, ai cũng không nghỉ, xin nghỉ em thấy ngại lắm!"

"Có cái gì mà ngại chứ? Nếu ốm thì nên ở nhà nghỉ ngơi, tại sao cứ phải cố gắng chịu đựng làm gì hả?"

"Được rồi, em sẽ cẩn thận. Nếu như thật sự không chịu được em sẽ xin nghỉ, anh đừng lo!" Trịnh Đình Đình biết mình nói không lại với Ninh Vi Cẩn, không thể làm gì khác hơn là nói qua loa cho xong.

"Không được giấu anh!"

"." Trịnh Đình Đình đổ mồ hôi. Tại sao mỗi lần trong lòng nghĩ gì đều bị Ninh Vi Cẩn nhìn thấu chứ?

Sáng thứ hai có rất nhiều việc, Trịnh Đình Đình bận bịu luôn chân luôn tay. Lúc đi toilet bỗng cảm thấy đầu choáng váng, thiếu chút nữa đứng không vững. Nhìn vào gương, thấy khuôn mặt mình tiều tụy, mệt mỏi, cảm thấy không nên cậy mạnh nữa mà xin nghỉ.

Đợi đến khi về đến nhà, lấy cặp nhiệt độ: 37.4. Cũng may chỉ sốt nhẹ thôi!

Trịnh Đình Đình lật tìm trong ngăn kéo, tìm được một chai thuốc nước hạ sốt vẫn chưa hết hạn. Sau khi uống hết hai muỗng, liền vào phòng ngủ một giấc.

Giấc ngủ này Trịnh Đình Đình cảm thấy không hề thoải mái, vẫn luôn trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Cuối cùng lại bị một cuộc điện thoại đánh thức.

Nhận cuộc gọi, giọng nói buồn bực: "Ai vậy ạ?"

"Anh đang đứng dưới tầng!" Là giọng nói của Ninh Vi Cẩn.

Trịnh Đình Đình hơi xoay người, lấy cùi chỏ đỡ người ngồi dậy, hỏi ngược lại: "Anh đang ở dưới tầng sao? Bây giờ sao?"

Cô vừa dứt lời thì chuông cửa vang lên.

Mở cửa, Ninh Vi Cẩn xách theo một túi đồ vào. Trịnh Đình Đình đầu bù tóc rối mở cửa cho anh!

"Anh đi công tác về rồi sao?"

"Ừ!"

"Vừa về mà đã đến thăm em ạ?"

"Không phải em bị ốm à?" Ninh Vi Cẩn nhìn sắc mặt tiêu tụy của cô, hỏi thẳng "Chẳng lẽ không cần ai chăm sóc?"

". Cẩn, rất cần ạ!"

Sau đó, hình ảnh biến thành: Trịnh Đình Đình bọc người trong chiếc chăn mỏng, ngồi khoanh chân trên ghế sofa uống nước ép không lẫn một xíu cà rốt nào mà Ninh Vi Cẩn làm cho cô. Trong khi đó, Ninh Vi Cẩn vẫn bận rộn trong phòng bếp, cô nghe thấy tiếng thái thức ăn, mở bếp, tiếng nồi đặt lên, trong lòng Trịnh Đình Đình cảm thấy rất kỳ diệu.

Mấy tháng trước thôi, cô vẫn không biết người đàn ông tên Ninh Vi Cẩn này. Nhưng vài tháng sau, người đàn ông này đang tiến dần từng bước, lại đang chăm sóc cô!

Thật là không thể tưởng tượng nổi.

Một lát sau, Ninh Vi Cẩn nấu xong một nồi cháo trắng và một đĩa nấm hương. Dặn Trịnh Đình Đình ăn xong cháo, thì ăn hết đĩa nấm hương này.

"Cháo này không cho thêm cái gì sao?" Trịnh Đình Đình cầm muỗng múc múc, bên trong không có gì cả.

"Em hơi sốt nên ăn nhạt một chút, không nên quá nhiều dầu mỡ!"

Lúc Ninh Vi Cẩn nấu cháo cũng chỉ cho một chút muối. Sau khi sôi, thì om lửa nhỏ chừng mười lăm phút rồi làm thêm một đĩa nấm hương hấp. Đúng tiêu chuẩn ăn uống dành cho bệnh nhân như Trịnh Đình Đình.

"Hơi nhạt ạ!" Trịnh Đình Đình ném thử một miếng, mở miệng kêu.

"Là bệnh nhân thì không được phép bắt bẻ. Nấu cho em ăn cái gì thì ăn đi!"

"Được rồi, bác sĩ Ninh ạ!" Trịnh Đình Đình chỉ có thể thuận theo.

Lúc Trịnh Đình Đình ăn cháo rất đẹp mắt. Ninh Vi Căn an vị ngồi bên cạnh cô, nhìn cô gạt tóc sang một bên, mặc bộ quần áo ở nhà màu xanh dương, phồng má thổi cháo, cố gắng ăn hết từng thìa, rồi thỉnh thoảng cô lại lấy tay gạt những sợi tóc đang rủ xuống ra sau tai để lộ chiếc tai trắng nõn hơi ửng hồng.

Trịnh Đình Đình ăn xong bát cháo mới bắt tri bắt giác cảm nhận được ánh mắt nóng rực từ người bên cạnh, không khỏi kháng nghị: "Ninh Vi Căn, anh có thể từ bỏ thói quen này đi không? – Lúc em ăn đừng có nhìn em chăm chăm như vậy nữa!"

"Hả?" Ninh Vi Căn nhướn mày lên, dừng lại một chút rồi nói: "Xin lỗi, anh không thể từ bỏ thói quen này được, cũng không có ý định từ bỏ!"

Trịnh Đình Đình hơi xấu hổ sờ sờ lỗ mũi, lầm bầm: "Cứ cho là em đẹp mắt đến mấy cũng đừng có nhìn chăm chăm vậy chứ?"

"Anh thích nhìn, em có thể làm gì anh nào?" Ninh Vi Căn nhẹ giọng nói.

Trịnh Đình Đình ngẩn ra, nhịp tim không khỏi gia tốc.

Ninh Vi Căn đứng dậy, dọn dẹp bát đĩa xong xuôi, mang vào phòng bếp, bỏ vào trong chậu.

Trịnh Đình Đình quay đầu, nhìn bóng dáng cao to, cao ngạo của anh như có điều suy nghĩ.

Chờ Ninh Vi Cẩn đi ra, thấy ánh mắt Trịnh Đình Đình thì dừng lại, hỏi cô đang suy nghĩ gì!

"Em nhớ đến một câu nói nổi tiếng!"

"Cái gì?"

"Người đàn ông đẹp trai và có sức quyến rũ nhất là lúc anh ta đang rửa bát!"

"Thật sao?" Giọng nói Ninh Vi Cẩn nhàn nhạt vang lên, "Anh thì cho là cô gái vì dụ dỗ đàn ông cam tâm tình nguyện làm việc gì đó mà nói bừa một câu thôi!"

"Trước kia em cũng cảm thấy như thế. Chỉ là vừa rồi thấy bóng lưng anh rửa bát. Quả thật rất mê người!"

Ninh Vi Cẩn đi tới, cúi người, một tay vịn ở thành ghế salon. Một tay đặt trên bả vai Trịnh Đình Đình, ánh mắt mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu: "Đây là em đang muốn dụ dỗ anh rửa bát cả đời cho em sao?"

"Không thể được à?"

"Nào có đạo lý để kim chủ rửa bát chứ?"

"Chuyện này."

"Trừ phi." Ninh Vi Cẩn cắt đứt lời nói của cô, "Một lần rửa bát có thể kiếm được một chút phúc lợi, thí dụ như —"

Anh cúi đầu, hôn lên môi cô, một lát sau mới buông ra, giọng nói trầm ấm mà mê người: "Như vậy thì như thế nào?"

Trịnh Đình Đình bị tròn mắt đen như nước xoáy kia mê hoặc, chậm rãi gật đầu, nhẹ giọng: "Có thể!"

Ánh mắt Ninh Vi Cẩn thu lại, cúi đầu lần nữa, đưa tay vòng ra sau lưng Trịnh Đình Đình, nắm ngón tay luồn vào mái tóc đen của cô, đè lại cái ót, đôi môi mỏng dán sát lại gần đôi môi trái tim của cô: "Đây là em nói đấy!" Nói xong, anh dùng đầu lưỡi cạy môi cô ra, chuẩn xác hung hăng ngậm lấy cánh môi mềm mại kia.

Nụ hôn này khác hẳn với những nụ hôn hơn trước. Lần đầu tiên, bọn họ lại hôn mãnh liệt như vậy, tựa như muốn nuốt trọn đối phương. Bàn tay giữ chặt gáy cô khiến cô không thể né tránh. Mà bàn tay cô cũng bấu chặt lấy bả vai anh, nắm chặt lấy áo sơ mi, móng tay dường như muốn khảm vào bắp thịt.

Ninh Vi Cẩn được voi đòi tiên, cả người nghiêng xuống, đôi môi không có giây nào rời khỏi môi cô, ngăn lại tất cả kháng nghị của cô.

Trịnh Đình Đình mất đi trọng tâm ngã lên chiếc ghế salon ở phía sau. Anh lập tức đè lên, một tay dờ xuống vuốt ve sống lưng cô, tỉ mỉ trêu chọc nơi mẫn cảm của cô. Một tay vén áo ngủ của cô lên mà dò vào. "Lạch cạch" một cái, anh lưu loát cởi bỏ được hàng khuy áo cô. Bàn tay thon dài nắm một bên ngực mềm mại của cô.

Trong nháy mắt, tim Trịnh Đình Đình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Khuôn mặt như sắp nhỏ máu. Ninh Vi Cẩn cảm nhận được cơ thể cô cứng ngắc. Động tác trên tay hơi dừng lại, hình như hơi chần chờ một chút. Nhưng một khắc sau dường như anh đã có đáp án mình muốn, liền dùng kỹ xảo tuyệt vời, nhẹ nhàng ấn, vân vê. (Sha trong sáng, hem hiểu gì nha.)

Trịnh Đình Đình dùng sức bấm bả vai Ninh Vi Cẩn, Ninh Vi Cẩn mới buông môi cô ra nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng, rũ mắt khàn giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Anh có chừng mực chút đi."

Ninh Vi Cẩn dùng hai ngón tay giữ chặt nụ hoa mềm mại của cô, khẽ nhéo một chút. Kích thích như vậy khiến cả người cô trong nháy mắt xụi lơ.

"Không ngờ cơ thể em lại phản ứng mãnh liệt như vậy. Thật ngoài dự liệu của anh!"

". "

Ninh Vi Cẩn dùng sức lúc mạnh lúc yếu, tiết tấu có thể nói hoàn mỹ khiến Trịnh Đình Đình quả thật không có cách nào chịu đựng được, đứt quãng nói: "Đủ rồi mà. anh dừng lại đi!"

Ninh Vi Cẩn buông tay, vén cao áo ngủ của cô đến ngực, ánh mắt chăm chú nhìn tất cả vẻ phong tình của cô, trầm giọng nói: "Em quên thân phận của anh rồi. Anh cũng chỉ đang hưởng thụ quyền lợi của kim chủ mà thôi. Mà dường như em không có tư cách cự tuyệt đâu!"

Anh nói xong thì vùi đầu vào ngực cô, dịu dàng hôn lên vết sẹo trên ngực kia. Sau đó nghiêng cằm, vừa định ngậm lấy nụ hoa hết sức mê người xinh đẹp kia thì điện thoại trong phòng khách vang lên khiến anh cau mày khó chịu.

Trịnh Đình Đình nhân cơ hội này đẩy anh ra, hơi thở gấp gáp mà chống người lên, vội vàng chỉnh đốn lại quần áo, đứng dậy bước nhanh ra nhận điện thoại.

Thật ra thì cô không phải vội nghe điện thoại chỉ muốn cắt đứt ngọn lửa càng lúc càng bùng cháy dữ dội trong ánh mắt Ninh Vi Cẩn. Dưới tình cảnh không thể ngăn cản kia, cô cũng không thể đảm bảo bản thân sẽ không phóng túng, trầm luân cùng anh.

"A, mẹ! Con đang ở nhà mà!" Trịnh Đình Đình nói rồi liếc mắt dò xét Ninh Vi Cẩn. Anh an tĩnh ngồi trên ghế salon, một tay dựa lên lưng ghế,

một tay chống trán. Bề ngoài cực kỳ ưu nhã, thong dong, duy chỉ có ngọn lửa đục vang trong mắt chưa tan hết đã nói rõ trong đầu anh đang nghĩ gì.

"Chỉ có con thôi sao?" Túc Minh Quyên nhạy bén nhận ra giọng con gái có gì đó khác thường.

"Cái đó, anh ấy cũng ở đây ạ!"

"Giáo sư Ninh?"

"Vâng!"

"Mau để cậu ấy nghe điện thoại. Mẹ có chuyện muốn nói, mau lên !"

Trịnh Đình Đình buồn bực sau đó ra hiệu kêu Ninh Vi Cẩn đến nhận điện thoại.

Ninh Vi Cẩn đứng dậy đi đến, nhận lấy điện thoại trong tay Trịnh Đình Đình, chủ động chào hỏi với Túc Minh Quyên. Sau đó chăm chú lắng nghe Túc Minh Quyên dạy bảo.

"Vâng, con hiểu rồi, cô không cần lo lắng đâu ạ!" Ninh Vi Cẩn nói xong rồi cúp điện thoại.

"Mẹ em nói gì với anh vậy?"

"Không có gì đặc biệt. Cũng chỉ nhắc nhở chúng ta nếu cần thì có thể chọn một khách sạn gì đó, và phải dùng các biện pháp phòng tránh!"

"." Trịnh Đình Đình làm như không nghe thấy, xoay người đi đến bên ghế salon.

Vừa ngồi xuống đã cảm thấy bên hông bị ai siết chặt. Ninh Vi Cẩn đến bên người cô, trong con người viết rõ "Gọi đến thì dễ nhưng đuổi đi thì khó!"

"Hiện giờ chúng ta có thể tiếp tục việc còn đang dang dở chưa?"

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút, thái độ nghiêm túc nói: "Ninh Vi Căn, thật sự em chưa sẵn sàng, nhất là hôm nay. Anh thật quá đáng mà, nhân lúc em bị ốm không có cách nào phản kháng mà giở trò!"

Ninh Vi Căn trầm mặc, sau đó hỏi: "Ai nói anh nhân lúc người khác yếu đuối mà động thủ hả?"

"Dạ?"

Bàn tay đặt bên hông Trịnh Đình Đình hơi dùng lực, ánh mắt nhìn sâu vào tròng mắt trong suốt của cô, nói từng chữ: "Anh cũng chỉ chạm qua rồi sẽ dừng thôi!"

"Chạm qua rồi dừng?"

Ninh Vi Căn buông bàn tay đặt trên eo cô. Lại một lần nữa vén cao vạt áo của cô, theo đường cong của cơ thể cô mà dịch chuyển dần lên. Giọng nói thân mật nhưng không thiếu phần nghiêm túc: "Anh sẽ đúng mực. Chỉ cần em không mất khống chế, anh có thể kiểm soát tất cả!"

". "

Tác giả có lời muốn nói: Thật ra cũng có vài lời thật lòng. Nếu như ánh mắt có thể biến thành thực tế thì giáo sư Ninh của chúng ta đã chiếm được Đình Đình trên trăm lần rồi. Dĩ nhiên, anh sẽ không mở miệng thừa nhận trong lòng đang nghĩ cái gì đâu.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Ninh Vi Cẩn giữ đúng lời hứa, chỉ có hành động thân mật với Trịnh Đình Đình có chừng mực. Nhưng ngược lại Trịnh Đình Đình bị anh trêu chọc cảm thấy cực kỳ khó chịu. Không chịu được mà nhéo hông anh một cái.

Ninh Vi Cẩn nhìn cô cực kỳ mờ ám, bế cô vào phòng ngủ, đặt lên giường, đắp kín chăn, nhẹ nhàng nói: "Ngủ một giấc đi, sáng mai tỉnh dậy em sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Anh về trước, có gì gọi điện cho anh!"

Trịnh Đình Đình gật đầu một cái.

Ninh Vi Cẩn tắt đèn, Trịnh Đình Đình nhắm mắt lại, an tâm ngủ, trong không khí vẫn còn có thể cảm nhận được hơi thở thuộc về anh.

Ninh Vi Cẩn lái xe về nhà. Lúc mở cửa, Ninh Vi Tuyên từ lầu hai bước xuống.

"Anh về rồi sao? Anh ăn cơm tối chưa ạ?"

"Chưa!"

"Anh muốn ăn gì? Em gọi mang tới!"

"Tùy em!" Ninh Vi Cẩn đổi giày.

"Được rồi ạ!" Ninh Vi Tuyên bước đến bên tủ lạnh, lấy số điện thoại giao thức ăn nhanh.

"Đúng rồi! Em giúp anh mua mấy thứ ghi trên này." Ninh Vi Căn đi tới, lấy một tờ giấy nhớ trong ví da đưa cho Ninh Vi Tuyền.

"Rượu Mao Đài, sữa bổ sung can xi, trà Kim Tuấn Mi. . . . Đây là cái gì ạ?" Ninh Vi Tuyền cầm tờ giấy, tò mò hỏi.

"Quà ra mắt ba mẹ Đình Đình!"

Ninh Vi Tuyền nghe vậy cảm thấy sững sờ, sau đó mở trừng lớn hai mắt: "Anh đã phải ra mắt ba mẹ Đình Đình rồi sao? Trời ạ, tốc độ này có phải quá nhanh hay không?"

"Rất nhanh sao?" Ninh Vi Căn xem thường, "Anh và cô ấy cũng chính thức qua lại hơn một tháng rồi!"

". . . . "Ninh Vi Tuyền im lặng, nhìn ông anh trai đang sốt ruột, nói móc: "Anh vội vã như vậy có phải sợ Đình Đình thay đổi không? Lúc nào cũng có thể thay đổi quyết định mà bỏ rơi anh, cho nên phải vội vàng công khai quan hệ cho mọi người biết?"

"Không phải!" Ninh Vi Căn suy nghĩ một chút rồi nói, "Nếu anh đã xác định cảm giác với cô ấy thì cần gì phải lảng tránh thời gian nữa? Cái này không phù hợp với phong cách của anh!"

"Được rồi, em biết rồi!"

"Theo kế hoạch của anh, cuối năm nay anh sẽ cầu hôn với cô ấy!"

Ninh Vi Căn nói xong, xoay người, ung dung đi lên cầu thang.

"Quá vội mà!" Ninh Vi Tuyền nói thầm, trong lòng cũng thầm thấp cho Trịnh Đình Đình một nén nhang.

Mà ở nơi nào đó, Trịnh Đình Đình đang ngủ say hoàn toàn không biết chuyện lớn cả đời cô đã bị giáo sư Ninh sắp xếp gọn gàng rồi.

*

Sản phẩm trọng điểm mùa này của Nhã Thú là Tiểu Hải Mã giúp các bé ngủ ngon. Sản phẩm này là do Trịnh Đình Đình thiết kế. Chú cá ngựa được làm bằng chất liệu mềm mại, rất thích hợp với làn da của các bé. Chỉ cần người bé hơi đụng vào bụng của Tiểu Hải Mã thì bụng chú cá ngựa sẽ phát ánh sáng nhè nhẹ cùng với mười bản nhạc ru. Âm nhạc và ánh sáng sẽ kéo dài chừng mười lăm phút, giúp các bé ngủ ngon. Ngoài ra bụng của Tiểu Hải Mã còn có âm thanh giống như trong bụng mẹ khiến cho các bé có cảm giác an toàn.

Để phối hợp marketing sản phẩm, Trịnh Đình Đình phải tự mình đến các shop và khu trung tâm thương mại bán đồ trẻ em, trao đổi với nhân viên bán hàng, nhận phản hồi của họ rồi làm báo cáo với lãnh đạo cấp trên. Cả một tuần liền, cô không ngừng chạy tới chạy lui, ngay cả da cũng đen hơi một chút.

Hôm nay, khi Trịnh Đình Đình vừa từ khu trung tâm thương mại về công ty, vừa vào đến phòng làm việc chưa kịp ngồi thì điện thoại nội bộ đã vang lên, là Vương quản lý của bộ phận thiết kế.

"Trịnh Đình Đình, em qua đây một chút. Chị có chuyện muốn hỏi!"

Trịnh Đình Đình cho rằng Vương Kinh Lịch tìm cô vì chuyện công việc không ngờ không phải như vậy.

"Lá thư này là có người ẩn danh nhét vào thùng thư của bảo vệ!" Quản Lý Vương đưa một lá thư màu trắng. "Hôm nay, vừa đúng đến lượt chị mở hòm thư. Bức thư này viết rõ, gửi cho lãnh đạo của Trịnh Đình Đình. Chị mở ra đọc thì bên trong toàn nói về chuyện riêng của em!"

"Chuyện riêng?" Trịnh Đình Đình cau mày.

"Tự em đọc đi!"

Trịnh Đình Đình mở lá thư, vừa nhìn hai ba chữ cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Lá thư này nói Trịnh Đình Đình là

Kẻ phá hoại tình cảm của bọn họ. bởi vì Trịnh Đình Đình không biết xấu hổ mà xen vào khiến cho tình cảm giữa hai người bọn họ tan vỡ. Cô gái kia gần như bị trầm cảm, mất đi chén cơm. Người gửi thư thỉnh cầu lãnh đạo Trịnh Đình Đình ngoài công việc nên chỉnh đốn tác phong sinh hoạt cá nhân của cô, không để cô có những tác phong không đứng đắn nữa.

“Quản lý Vương, đây là chuyện bịa đặt, không hề có thật!” Trịnh Đình Đình đặt lá thư xuống, nghiêm túc giải thích, “ Em không hề làm những chuyện như vậy! Chuyện này thật sự quá buồn cười!”

“Em nói không phải thì chị cũng yên tâm!” Quản lý Vương cười nhẹ, rồi lại hỏi:” Nhưng chuyện này chỉ giải thích cũng không ổn. Chị chỉ hỏi em một câu, có phải em chọc tới người nào hay không?”

“Em cũng đoán được ai viết bức thư này rồi, em sẽ xử lý chuyện này!” Trịnh Đình Đình nói ít nhưng ý nhiều.

“Ừ” quản lý Vương gật đầu một cái” Lúc này là khoảng thời gian sản phẩm mới tung ra thị trường, có rất nhiều việc phải làm, chị hy vọng em vẫn cân bằng được công việc và cuộc sống cá nhân của mình. Người phụ nữ thành công là người có thể cân bằng được cả hai thứ này!”

“Em hiểu rồi ạ!”

Rời khỏi phòng giám đốc, tâm trạng của Trịnh Đình Đình cực kỳ kém. Cô không ngờ mẹ Ôn Tử Hinh lại có thể giở những trò này, viết thư nặc danh cho lãnh đạo tố cáo cô là có tác phong không tốt.

Cũng may quản lý Vương là người sáng suốt. Nếu chẳng may là một quản lý cổ hủ như ông tổng thì không chừng sẽ chẳng thêm nghe lời nàng nói đâu.

Nghĩ đến đây, Trịnh Đình Đình cảm thấy cực kỳ buồn bực.

Cả tuần sau đó liên tục lại có hai bức thư nặc danh xuất hiện ở hộp thư phòng bảo vệ, thật may cũng bị quản lý Vương chặn lại rồi đưa cho Trịnh Đình Đình

“Trịnh Đình Đình, em mau dành một chút thời gian xử lý chuyện này đi. Đừng để chuyện này náo loạn lên sếp tổng!” Quản lý Vương vội vã dặn dò một câu.

Vạn bất đắc dĩ Trịnh Đình Đình mới gọi điện thoại cho Trần Tuấn, kể cho anh nghe chuyện này.

Trần Tuấn biết chuyện, trong điện thoại trầm mặc một hồi, sau đó trả lời chắc chắn với cô, “Em đừng lo lắng, anh nhất định sẽ giải quyết chuyện này!”

Lời đảm bảo của Trần Tuấn khiến cho Trịnh Đình Đình yên tâm. Nhưng ít ra cô cảm thấy chuyện này có thể tạm chấm dứt.

Lúc cùng ăn cơm, Ninh Vi Căn phát hiện cô có chút bất an.

“Sao vậy? Mệt mỏi lắm à?”

Trịnh Đình Đình khoay cơm loạn xạ trong chén:” Trong khoảng thời gian này, ngày nào cũng chạy đi chạy lại, mệt quá!”

“Em cũng đâu cần để bản thân mệt mỏi như vậy! Chẳng lẽ em quên mình có một kim chủ rồi sao?”

Trịnh Đình Đình ngược mắt nhìn “đại kim chủ tà ác” trước mặt, gật đầu một cái:” Đúng vậy, dạo gần đây em cuối cùng cũng ngộ ra nếu không chịu được em sẽ từ chức chuyên tâm phục vụ anh nha!”

Khóe môi Ninh Vi Căn cong cong, lạnh nhạt nói :” Thật sao?”

“Đương nhiên là giả rồi” Trịnh Đình Đình nói:” Anh khó phục vụ như vậy đến lúc đó chắc chắn em sẽ mệt mỏi hơn bây giờ”

Ninh Vi Căn vương tay giữ chặt cổ tay cô, nghiêm túc hỏi lại:” Anh khó phục vụ chỗ nào chứ hả?”

“Chỗ nào cũng khó chiều nha!”

Ngón tay Ninh Vi Căn nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay cô:” Xem ra em vẫn chưa hiểu rõ anh lắm nha. Thật ra thì anh rất dễ chiều, chỉ cần em làm theo lời anh nói là được rồi!”

Hiểu ý trong câu nói của anh, Trịnh Đình Đình khẽ ho khan một cái, trịnh trọng nhắc:” Anh đừng giở trò lưu manh, trước chỗ đông người nữa”

Ninh Vi Căn vẫn giữ chặt tay cô nói tiếp:” Anh nghiêm túc! Anh không muốn bạn gái anh vất vả như vậy!”

“Mặc dù vất vả nhưng em cảm thấy rất vui vẻ. Anh biết không, trở thành nhà thiết kế đồ chơi là ước mơ từ nhỏ của em. Hiện giờ đó là chuyện em cam tâm tình nguyện nhất đó. Em thừa nhận có những lúc mệt mỏi không kiềm được mà mở miệng oán trách. Nhưng mặc kệ dù thế nào em cũng sẽ không từ bỏ. Mà nhiệm vụ của anh rất đơn giản nha, lúc em oán trách kêu ca như vậy thì mắng em một trận là được rồi!”

“Được!”

Trịnh Đình Đình không ngờ Ninh Vi Cẩn đáp ứng sản khoái như vậy, nghiêng đầu nhìn anh:” Đường như anh càng lúc càng săn sóc em nha!”

“Càng lúc càng săn sóc sao?” Ninh Vi Cẩn cao giọng chất vấn, khẳng định nói:” Anh vẫn luôn nghĩ mình là một người đàn ông rất biết săn sóc người khác”

“.....”

“Có chuyện chính sự muốn nói với em”

“Chính sự sao?”

“Về ngày đến ra mắt ba mẹ em!”

“.....Anh thật sự xác định sao?”

“Hỏi thừa! Chẳng lẽ có chuyện nào anh không chắc chắn sao?”

“VẬY lát nữa về nhà em sẽ hỏi ba mẹ một chút!”

“Ừm, chẳng qua anh hy vọng càng nhanh càng tốt”

.....

Trên đường trở về, Trịnh Đình Đình lại hỏi Ninh Vi Cẩn:” nếu như anh đến gặp ba mẹ em vậy thì có phải là sau này em cũng cần phải đến gặp ba anh không?”

“Không cần” Ninh Vi Cẩn nói:” Chuyện như vậy anh làm là được rồi!”

Trịnh Đình Đình đột nhiên nghĩ đến thân phận của ba Đình Vi Cẩn, chần chờ một chút rồi hỏi thẳng:” Có phải là ba anh không thích em hay không?”

“Có lẽ ông ấy không thích em nhưng mà có liên quan gì chứ? Anh lấy vợ, chỉ cần anh thích là được!”

Sắc mặt Trịnh Đình Đình hơi nóng lên, không phải chỉ nói chuyện gặp mặt trường bồi thôi sao? Sao lại nói đến chuyện lấy vợ rồi? Giọng nói của Ninh Vi Cẩn lại thản nhiên như vậy giống như ngày mai bọn họ đã phải thành hôn rồi!

Thật may là Ninh Vi Cẩn không phát hiện ra sự khác thường của cô, nói tiếp:” Quan hệ giữa ba con anh không tốt. Nếu như ông ấy không chấp nhận em thì chín mươi phần trăm không phải tại em không tốt. Mà bởi vì anh không đạt được yêu cầu củ ông ấy, hiểu không?”

“Nhưng anh rất ưu tú, sao lại không đạt yêu cầu của ông ấy chứ?”

“Ông ấy cũng hy vọng, anh đi theo con đường chính trị. Nhưng anh lại không nghe lời. Vậy nên ông ấy đã sớm thất vọng về anh rồi!” Giọng điệu Ninh Vi Cẩn cực kỳ bình thường, giống như trần thuật một chuyện bình thường. “ Chẳng qua anh cũng rất thất vọng về ông ấy. Nên cũng không muốn so đo nữa!”

“bởi vì chuyện liên quan đến mẹ anh sao?” Lần đầu tiên Trịnh Đình Đình nhắc đến mẹ của Ninh Vi Cẩn.

“Đúng!” Ninh Vi Cẩn thừa nhận. Cả người hơi nhích về sau, xoay đầu nhìn Trịnh Đình Đình, trong mắt đầy ánh sáng:” Nhưng mà, anh có thể cảm nhận được mẹ anh sẽ rất thích em!”

Trịnh Đình Đình không ngờ anh lại nói như vậy, đáy lòng không kiềm được mà vui sướng.

Đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, xe tiếp tục đi, Ninh Vi Cẩn cũng không nói gì nữa. Mà Trịnh Đình Đình cũng hiểu ý anh, anh lại lần nữa xác nhận vị trí của cô.

Lúc xuống xe, Trịnh Đình Đình nói với Ninh Vi Căn một câu:” Bí mật nói với anh một câu nhé, ba mẹ em rất thích anh!”

“Cái gì?”

“ Còn có.....em cũng rất thích anh!”

Trịnh Đình Đình nói xong định mở cửa chạy trốn nhưng lại bị Ninh Vi Căn nắm lấy cổ tay, kéo cô trở lại.

“Em nói gì? Anh không nghe rõ!”

“Anh nghe rõ mà!”

“Anh thật sự không nghe rõ!” Anh hạ thấp giọng, tròng mắt mang đầy tính uy hiếp, “Em lặp lại lần nữa đi!”

“Em nói ba mẹ em rất thích anh!”

“còn gì nữa không?”

“Không có!”

“Thật sự không có?”

“Ừ, vừa rồi em nói những điều này mà!”

“Đình Đình, anh không nghe được đáp án mình muốn sẽ không bỏ qua đâu. Em muốn xuống xe không hả?”

“.....Em nói em cũng rất thích anh!”

“Nói nhỏ quá, anh không nghe rõ!”

“.....”

“Nói to hơn một chút!”

“Em nói em cũng rất thích anh!”

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Dưới sự uy hiếp, dụ dỗ của Ninh Vi Cẩn, Trịnh Đình Đình nói vô số câu "Em thích anh!" Cho đến khi Ninh Vi Cẩn lên tiếng hài lòng, cô mới được cho phép xuống xe.

Cầm chìa khóa nhà, Trịnh Đình Đình đột nhiên quay đầu lại nhìn Ninh Vi Cẩn. Đúng lúc đó, qua lớp kính xe, Ninh Vi Cẩn cũng đang nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, trong đó đều mang tình ý, giống như gió mát giữa đêm hè. Trịnh Đình Đình đứng im tại chỗ, rõ ràng cảm nhận được tận đáy lòng dường như có dòng nước mát chảy vào tim.

Cô khẽ cúi đầu, không tự chủ mà nở nụ cười.

Có lẽ từ trước đến giờ cũng có vài lần cảm giác này. Nhưng không có lần nào cô có thể cảm nhận được rõ ràng, sâu sắc như vậy. Cô ý thức được bản thân đang lặng lẽ rơi vào trạng thái "Ngọt ngào của tình yêu!"

"Mau lên đi!" Ninh Vi Cẩn thúc giục.

Trịnh Đình Đình gật đầu một cái, xoay người tiến vào.

"Tình yêu khác xa với những gì mình tưởng tượng trước kia. Ngoài trừ động lòng, đó chính là an lòng. Thời gian ở bên cạnh anh càng khiến mình có cảm giác. . . . Càng lúc càng thương thức con người anh, trái tim của anh, là người mà mình nguyện ý cùng nhau chung sống."

Trịnh Đình Đình gõ xong một chữ cuối cùng, ngưng mắt trên màn hình hồi lâu, rồi im lặng nở nụ cười. Đang muốn lưu lại văn bản, màn hình bỗng nhiên trở nên tối đen lại. Cảm thấy sợ hết hồn, vội vàng mở lại, nhưng vẫn không được, cô buồn bực rút phích điện, rồi cắm lại lần nữa nhưng vẫn thất bại như cũ.

"Thôi, ngày mai tính tiếp." Trịnh Đình Đình lầm bầm.

Trước khi đi ngủ nhớ đến một chuyện, gửi tin nhắn cho Ninh Vi Cẩn, "Máy tính của em bị hỏng rồi, anh có biết sửa không?"

"Bị sao vậy?"

"Tự nhiên màn hình tối đen lại, sau đó không thể nào bật lên được nữa!"

"Ngày mai anh chỉ phải trực nửa ca sáng thôi. Buổi chiều rảnh, anh sẽ qua kiểm tra cho!"

"Ừm." Trịnh Đình Đình đáp xong thì ngáp, buồn ngủ không chịu được. Gửi xong tin nhắn thì nhắm hai mắt lại.

Hôm sau là thứ bảy, Ninh Vi Cẩn ở phòng khám đến buổi trưa. Đang thay áo blouse trắng thì nhận được điện thoại của ba anh – Ninh Thanh Túc.

"Con vẫn còn ở bệnh viện sao? Đã ăn trưa chưa?"

"Ba có chuyện gì không?"

"Lâu rồi không liên lạc cũng không biết dạo gần đây con thế nào!" Ninh Thanh Túc nói xong thì im lặng. Sau đó nói tiếp, "Cùng ăn cơm với ba đi. Ba đang ở nhà hàng Hồng Lư phòng 204."

Nhà hàng Hồng Lư cách bệnh viện nhân dân số 1 rất gần. Ninh Vi Cẩn đi bộ đến đó chỉ mất tám phút mà thôi.

Trong phòng, Ninh Thanh Túc đang cùng thư ký nói chuyện phiếm. Nghe thấy tiếng gõ cửa, Ninh Thanh Túc ngẩng đầu, vừa nói "Vào đi!". Cửa được mở ra, phục vụ nhường đường, Ninh Vi Cẩn liền đi vào.

Thư ký đứng dậy, gật đầu chào với Ninh Vi Cẩn, sau đó rời khỏi phòng, đóng cửa lại cho bọn họ.

Ninh Vi Cẩn ngồi xuống.

"Muốn ăn gì?" Tâm trạng Ninh Thanh Túc không tệ, tâm trạng thoải mái đưa tay đẩy cuốn thực đơn làm bằng trúc về phía Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn không mở thực đơn, mười ngón tay đan vào nhau, nói thẳng: "Ba tìm tôi có chuyện gì không?"

Ninh Thanh Túc nghiêm túc nhìn con trai, nụ cười bên khóe môi hơi thu lại, giọng nói hơi vô vị: "Tôi cũng chỉ muốn ăn một bữa cơm với con trai mình, thế nào? Như vậy cũng không được sao?"

"Ăn cơm thì không thành vấn đề!" Giọng nói Ninh Vi Cẩn cực kỳ tinh tảo, "Nhưng mà ba xác định chỉ ăn cơm, không cần gì khác sao?"

Rốt cuộc Ninh Thanh Túc cũng nhú lông mày: "Một thời gian không gặp, thái độ con đối với ba càng ngày càng kém đó!"

Ninh Vi Cẩn không chút gợn sóng.

Ninh Thanh Túc cầm bình rót ly nước, làm như không có việc gì nói: "Dạo này ngoài công việc hình như con còn bận yêu đương hả?"

Quả nhiên, bất cứ chuyện gì cũng không thể gạt được Ninh Thanh Túc, Ninh Vi Cẩn dựa người vào phía sau, buông hai tay, nhẹ đặt lên mặt

bàn, trả lời: "Không sai, chính là con đang yêu đương, đối tượng là một cô gái con thích."

Ninh Thanh Túc uống một ngụm trà, có chút châm chước nói: "Không phải chỉ thích thôi là đủ. Tình cảm cần dựa vào nhiều yếu tố, chứ chỉ dựa vào rung động nhất thời, yêu thích thì cũng không thể suy nghĩ mọi việc kỹ càng được. Vậy thì rất khó đi đến được cuối cùng!"

"Lúc này ba đang dạy tôi phải chọn bạn đời như thế nào sao?"

"Ba chỉ không muốn con bị tình yêu cuồng nhiệt mà mù mịt đầu óc, tùy tiện đưa ra lựa chọn khiến cho tương lai muốn hối hận cũng không kịp!"

"Hóa ra là như vậy!" Ninh Vi Cẩn nói, "Vậy thì năm đó, nhất định ba đã suy nghĩ mọi phương diện chu toàn hết rồi nên mới đưa ra lựa chọn tốt nhất đúng không?"

Không khí nhất thời đông cứng lại.

Ánh mắt Ninh Thanh Túc từ từ nghiêm nghị lại, không còn chút nhu hòa nữa. Ông hiểu được con trai đang ám chỉ điều gì. Trong lòng ngũ vị tạp trần, lâu sau mới mở miệng lần nữa: "Con cũng là một người đàn ông trưởng thành rồi. Có một số việc ba có thể nói với con dưới lập trường là một người đàn ông. Thật sự trong cuộc hôn nhân, ba đã phạm sai lầm, làm tổn thương mẹ con. Nhưng dù sao cũng là một người từng tải, ba cũng có tư cách đưa ra ý kiến với hôn nhân của con. Vi Cẩn, con nên suy tính một chút. Cô bé kia có thể ủng hộ con, hiểu con hay không? Lúc cần thiết, cô bé có thể trợ giúp con hay không? Liệu cô bé có bị những cám dỗ bên ngoài, có ở bên con cả đời được hay không đây?"

"Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy!" Ninh Vi Cẩn cười, ánh mắt sâu xa, "Như vậy là đủ rồi!"

“Nghe vậy chứng tỏ cô bé ấy vẫn còn trẻ con, cần con chăm sóc và che chở nó!” Ninh Thanh Túc lên giọng, thể hiện bản thân không ủng hộ. “Vậy không bằng chọn con gái Thư gia đi. Ít nhất con bé cũng là một người phụ nữ thành thực, có nghề nghiệp tốt, có gia thế cũng khá, tính tình hào phóng, có chừng mực, đúng là người khiến người khác yêu quý!”

“Nếu như ba muốn nói chuyện này vậy thì cũng ta không còn gì để nói!” Ninh Vi cản thu hồi tầm mắt, đứng lên. “Tình cảm của tôi không cần nói rõ với người ngoài!”

Ninh Thanh Túc cười lạnh: “Tôi cũng là người khác sao?”

“Đúng.”

“Thằng con bất hiếu!” Ninh Thanh Túc cố gắng đè nén cảm xúc, giọng nói cực kì xúc động, “Cút ra ngoài cho tao!”

*

Rời khỏi nhà hàng Hồng Lữ, Ninh Vi Cẩn lái xe đến nhà Trịnh Đình Đình giúp cô sửa laptop.

“Em cố gắng khởi động lại mấy lần nhưng cũng không được. Thực sự tức muốn chết mà!” Trịnh Đình Đình vừa gặm táo vừa oán trách.

Sau hi ngời xuống, Ninh Vi Cẩn kiểm tra dây điện xem có bẩn hay bị hở ở đâu không, rồi nhìn đèn chỉ thị có sáng, CPU tản nhiệt có vấn đề, sau khi xác định không có vấn đề gì, anh bắt đầu kiểm tra ổ đĩa.

Trịnh Đình Đình ngồi bên cạnh ghế salon, thoải mái gặm táo.

“Trong tủ lạnh còn gì ăn không?” Ninh Vi Cẩn mở ổ cứng, lấy khăn giấy, nhúng chút nước, tỉ mỉ lau ổ đĩa.

“Anh chưa ăn trưa sao?”

“Đúng. Chưa kịp ăn gì đã đến đây rồi!”

“Anh nên nói sớm chứ!” Trịnh Đình Đình buong quả táo trong tay, đứng dậy, “Em đi nấu cái gì cho anh ăn!”

Trịnh Đình Đình lập tức vào phòng bếp nấu mì. Cô định nấu mì cà chua trứng. cắt cà chua thành từng lát mỏng rồi cho vào nồi dầm nát đến khi tiết ra nước thì bắc ra, dùng một nồi khác nấu mì. Đợi sợi mì chín thì cho nước sốt cà chua lên, rồi chần một quả trứng để lên mặt.

Lúc Trịnh Đình Đình bưng tô mì ra thì Ninh Vi Cẩn đã khởi động được máy tính.

“Ăn trước đi ạ! Nếu không ăn nhanh thì mì sẽ trương đó ạ!” Trịnh Đình Đình đưa cho Ninh Vi Cẩn chiếc đũa.

Ninh Vi Cẩn cầm chiếc đũa, bắt đầu ăn.

“Ăn ngon không?”

“Có thể nuốt được!”

“...Đây là nhận xét kiểu gì vậy? Rốt cuộc có ăn ngon hay không?”

“Nếu như muốn nhận xét, thì anh cho 80 điểm!”

“Có 80 điểm thôi sao? Đây là lần đầu tiên em nấu cho người khác ăn ngoài ba mẹ. Dù chỉ xét về tâm ý, cũng nên cho thêm điểm một chút chứ?”

“Tâm ý?” Ninh Vi Cẩn bắt được chữ quan trọng.

“Thôi, coi như em chưa nói gì!” Trịnh Đình Đình lập tức phủi sạch. Cô không thể dung túng Ninh Vi Cẩn, để anh nhận ra cảm giác cô với anh càng lúc càng tốt được.

“Nếu như cộng thêm tâm ý, thì tô mì này được 98 điểm!”

“Tại sao không phải 100 điểm chứ?”

“Nếu như cho em điểm tối đa, vậy thì em còn nỗ lực tiến bộ sao hả?”

“.....”

Ninh Vi Cẩn ăn mì xong tiếp tục sửa laptop cho Trịnh Đình Đình. Trịnh Đình Đình nhận được điện thoại của Tiêu Quỳnh nói ba tiếng trước ba mẹ cô ấy lại cãi nhau. Và lần này âm ỉ hơn rất nhiều so với những lần khác. Mẹ Tiêu Quỳnh cào xước mặt ba cô. Còn trong cơn nóng giận, ba cô cầm dép đánh vào đầu của mẹ Tiêu Quỳnh....Nếu không phải giật mình tỉnh dậy, ngăn cản chiến tranh kịp thời thì hậu quả khó mà lường được. Tiêu Quỳnh còn nói thêm “Tám phần là máu chảy thành sông luôn!”

Tiêu Quỳnh rất phiền não, nhu cầu cấp bách vội vàng giải tỏa với Trịnh Đình Đình. Trịnh Đình Đình ôm điện thoại di động, dung khẩu hình nói với Ninh Vi Cẩn rồi vào phòng ngủ nghe điện thoại.

Sau mười phút, Ninh Vi Cẩn thuận lợi sửa xong laptop cho Trịnh Đình Đình, trên màn hình nhảy ra khung thoại nhắc nhở có văn bản chưa được lưu. Anh tiện thể mở ra đó là một file nhật kí lưu thành “20050901”

File nhật kí có mười mấy vạn chữ, vốn dĩ hẳn cũng không có hứng thú xem trộm. Nhưng lại vô tình nhìn thấy tên mình xuất hiện ở trên đó. Đọc mấy dòng, khi thấy Trịnh Đình Đình viết anh là người cô nguyện ý sống chung. Chân mày anh không khỏi giãn ra, vẻ mặt cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Ngón tay theo quán tính di lên phía trên, lại nhìn thấy tên của “Trần Tuần” vô số lần.

Trần Tuần, Trần Tuần, Trần Tuần.....Toàn bộ đều là Trần Tuần.

Lúc Trịnh Đình Đình trưởng thành, người thầm mến là Trần Tuần. Lúc còn thiếu nữ xinh đẹp, đau khổ cũng vì Trần Tuần. Tư tưởng, cảm xúc, tâm tư của Trịnh Đình Đình đều là Trần Tuần.

“Mình cảm thấy anh ấy như một ánh mặt trời, ở ngay trên đầu mình thôi. Mình ngẩng đầu là có thể nhìn thấy, anh ấy không chỉ là mục tiêu mà còn là tín ngưỡng của mình nữa.” – Ngày 01 tháng 05 năm 2007.

Ánh mắt Ninh Vi cắn hơi cụp lại, trong đó lại lộ ra ý lạnh. Sau vài giây, anh nhẹ nhàng đóng file nhật kí lại.

Quãng thời gian dằng dằng, tín ngưỡng thiếu nữ.... Đều không hề liên quan đến Ninh Vi Cẩn anh. Tất cả những cái này đều chỉ thuộc về một người đàn ông Trần Tuần kia.

Ninh Vi Cẩn siết chặt bàn tay, cười nhẹ một cái. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy, dù có cố gắng bao nhiêu vẫn không thể có được, thậm chí vĩnh viễn đều không có được.

Thí dụ như quá khứ của Trịnh Đình Đình.

Lúc Trịnh Đình Đình đi ra, Ninh Vi Cẩn đang tựa vào thành ghế salon, miễn cưỡng gõ chân, cúi đầu nghịch điện thoại. Trịnh Đình Đình nhìn thấy máy tín hoạt động bình thường, không nhận được kích động: “Ninh Vi Cẩn, anh thật lợi hại, nhanh như vậy đã sửa xong rồi!”

“Trên laptop của em có hai phần mềm xung đột. Anh xóa một trong hai cái rồi.”

“Anh thật giỏi nha!”

“Thật sao?” Mi mắt Ninh Vi Cẩn cũng không nhướng lên, hoàn toàn không được nàng khen tặng mà xúc động. “Thật ra cái này cũng đơn giản thôi!”

Trịnh Đình Đình vẫn vui vẻ như cũ, đưa tay vuốt ve lỗ tai anh tuấn: “Đừng khiêm tốn chứ. Anh thất sự rất lợi hại mà. Giúp em giải quyết một vấn đề khó khăn. Nếu không có anh thì em phải mang đó ra hang sửa rồi!”

Ninh Vi Cẩn kéo tay cô đặt trên đùi, không để ý mà hỏi: “Vậy em có gì trả công cho anh cái gì chứ?”

“Anh muốn gì?”

Ninh Vi Cẩn bỏ điện thoại di động sang một bên, nhìn khuôn mặt cô. Đôi mắt đen láy khiến người ta không thể nhìn ra suy nghĩ của anh, “Em nói xem anh muốn cái gì?”

Trịnh Đình Đình hiểu ý, chủ động hôn lên má phải anh.

“Chỉ như vậy thôi sao?”

“VẬY...”

Không đợi Trịnh Đình Đình nói xong, Ninh Vi Cẩn đã gửi chặt cằm cô. Đôi môi mỏng khẽ ma sát cánh môi cô, âm thanh trầm thấp: “Anh không thích qua loa cho xong. Nếu muốn trả công, em phải thành ý một chút, hiểu không?”

“.....”

“Không hiểu anh có thể dạy em!”

Nói xong, anh dung đầu lưỡi đẩy cánh môi cô ra, cường thế đi vào.

Hôn đến trời đất mờ mịt, anh mới rời khỏi môi cô, nâng mắt nhìn cô.

“Trịnh Đình Đình em có thích anh nhiều không?”

“Gì ạ?”

“Anh hỏi em có thích anh nhiều không?”

“...” Trịnh Đình Đình im lặng, câu này bảo cô trả lời sao đây?

Ngón tay Ninh Vi cần như có như không vuốt ve cằm cô, tròng mắt đen như nước xoáy mang theo hấp dẫn trí mạng. Một lát sau, anh rời tay vuốt ve đường cong xinh đẹp của cô, rất tự nhiên mà dừng trước ngực: “Một ngày nào đó, anh sẽ biết được đáp án. Nhưng mà, trước đó em phải nhớ. Nếu như đã lựa chọn ở bên cạnh anh thì chỗ này chỉ có thể của một mình anh mà thôi!”

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Khuôn mặt Trịnh Đình Đình mê mang, nhưng vẫn cảm nhận được thái độ nghiêm túc, trịnh trọng của Ninh Vi Cẩn nên cô ngoan ngoãn gật đầu.

Ninh Vi Cẩn vươn tay ôm Trịnh Đình Đình vào lồng ngực, nhẹ giọng nói: "Thật ra mì em nấu rất ngon. Lần sau lại nấu tiếp cho anh ăn nhé?"

Trịnh Đình Đình gật đầu một cái, còn nói: "Em phát hiện ra rất nhiều điểm lợi khi có bạn trai nha. Đúng rồi, anh biết sửa bóng đèn không?"

Ninh Vi Cẩn vươn tay xoắn xoắn lọn tóc cô: "Sửa bóng đèn không làm khó được anh đâu!"

"Không hổ là người giúp việc đa năng của em nha!"

"Đợi một khoảng thời gian nữa, em sẽ còn phát hiện ra anh không chỉ biết làm những thứ này thôi đâu!" Ninh Vi Cẩn nói chuyện đồng thời vuốt ve dọc sợi tóc dài của Trịnh Đình Đình xuống, ôm siết lấy hông cô.

"Hả? Anh còn tài gì nữa chứ?"

"Ví dụ như. . . ." Ninh Vi Cẩn hơi ngừng lại một chút, trông mắt tự nhiên mà chuyên chú hơn, "Lúc em cô đơn, anh có thể đem lại niềm vui cho em!"

". . . ."Được rồi, anh lại giở trò lưu manh rồi nha.

Vì để phòng ngừa giáo sư Ninh "ra vẻ đạo mạo" này làm ra chuyện gì "phá cách" nên Trịnh Đình Đình đuổi anh về.

Sau khi rời đi, Trịnh Đình Đình lên mạng hoàn thiện bản hướng dẫn sử dụng của Tiểu Hải Mã giúp bé ngủ ngon. Đang bận rộn thì chuông điện thoại vang lên.

Đó là nhân viên giao hàng chuyển phát nhanh.

Trịnh Đình Đình đang cố thử nhớ lại xem mấy hôm nay cô có đặt mua thứ gì trên mạng hay không.

Sau khi lên lầu, nhân viên giao hàng gửi cô một thùng giấy không lớn không nhỏ. Trịnh Đình Đình ký nhận rồi nói tiếng cảm ơn. Sau khi người giao hàng rời đi, cô mở tò mò mở thùng giấy thì nhìn thấy một con tiểu hải mã bị cắt nát.

Đầu Tiểu Hải Mã bị vụn xuống, đôi mắt bị móc ra ngoài. Trên đuôi bị rách một đoạn dài lộ cả lớp bông nhồi bên trong.

Trịnh Đình Đình hít sâu một hơi, tỉnh táo nhìn xung quanh, phát hiện bên trong góc có một tờ giấy ghi hai chữ "Tiện nhân"

.....

Cả người như đông cứng, Trịnh Đình Đình có chút kích động muốn gọi điện thoại cho Trần Tuần, chất vấn anh xem có chuyện gì xảy ra. Rốt cuộc anh ta đã nói rõ với Ôn Tử Hinh cùng mẹ cô ta hay chưa? Tại sao suốt ngày quấy rầy cuộc sống của cô như vậy?

Nhưng ý niệm này chỉ xuất hiện trong nháy mắt. Một lát sau đã bị cô bỏ qua. Nguyên nhân chỉ có một, cô không nên liên lạc với Trần Tuần nữa.

Trước đây, Trần Tuần cũng nói, sau khi Ôn Tử Hinh bị tai nạn thì trạng thái tinh thần cô ta không được tốt. Có lẽ đây chỉ là lúc mặt xấu của Ôn Tử Hinh khổng chế mà thôi.

Trịnh Đình Đình lặng lẽ an ủi bản thân.

Bản thân cô chính trực, không sợ gian tà, nên không sợ hãi bất cứ chuyện gì.

Cô cúi đầu, nhìn con Tiểu Hải Mã bị phá nát, trong lòng vẫn buồn bực không thôi.

Thật may là một tuần kế tiếp không có chuyện bất thường xảy ra. Trịnh Đình Đình cũng không nhận được lá thư nặc danh hay đồ vật kỳ quái nào nữa. Tâm tình cô cũng không còn bị chuyện vật vãnh đó ảnh hưởng. Ninh Vi Cẩn nhắc lần nữa, cô mới gọi điện thoại cho bà Túc Minh Quyên nói chuyện Ninh Vi Cẩn muốn đến ra mắt.

Túc Minh Quyên hưng phấn khác thường: "Có thật không? Thật sự giáo sư Ninh muốn đến chính thức ra mắt chúng ta sao?"

"Dạ, đúng ạ. Mẹ, mẹ chọn thời gian đi!"

"Chọn thời gian gì nữa chứ, cứ để cuối tuần là được rồi. Chủ nhật tới là ngày Hoàng đạo đó."

"Mẹ chắc chứ?"

"Mẹ con ngày nào cũng nghiên cứu Hoàng lịch, sẽ không sai đâu."

"Vậy mẹ nhớ dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ một chút nha! Còn nữa ạ, không cần chuẩn bị đồ ăn rất phong phú. Anh ấy chỉ thích ăn đồ ăn thanh đạm một chút, luộc, hấp, chưng gì đó chứ anh ấy không thích đồ kho hay rán đâu ạ."

"Ha ha ha, điểm này rất giống ba con, thật là đáng yêu nha! Được rồi, mẹ biết rồi, sẽ chuẩn bị ổn thỏa!" Túc Minh Quyên cười vang dội, còn nói thật nhiều nữa mới ngừng, "Đúng rồi, con nói cậu ấy đến chơi không cần

mang quà biếu đâu. Cậu ấy đồng ý lấy con gái mẹ đã là làm công đức to lớn rồi!"

"." Trịnh Đình Đình im lặng, nghĩ thầm có bà mẹ nào nói con gái mình như vậy không?

Cúp điện thoại, Trịnh Đình Đình sờ sờ lỗ tai mình, rất nóng nha!

"Tuần sau là ngày bao nhiêu nhỉ?" Trịnh Đình Đình lấy lịch bàn, kiểm tra một chút, sau đó vẽ một vòng tròn vào ngày 17.

Một giây sau, chị Trương đẩy cửa vào, lớn giọng nói: "Có một cô gái ngồi trên lan can tầng thượng của chúng ta, giống như định nhảy lầu đó!"

Từ Vận lập tức ngẩng đầu, lấy kính xuống: "Không phải chứ? Ở tầng thượng tòa nhà chúng ta sao?"

"Đúng vậy nha! Mau ra hành lang xem một chút đi!"

Trịnh Đình Đình cũng sợ hết hồn, để bút xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Trên hành lang đã có không ít nhân viên, tất cả mọi người đều thò đầu ra ngoài, ngược cổ nhìn lên trên, nhưng vì góc độ và ánh sáng nên tất cả mọi người đều không thấy rõ bộ dạng của cô gái đó.

"Thật sự là có người ngồi phía trên sao?" Từ Vận vội vã hỏi ngược lại.

"Là ông Lý bảo vệ nói. Ông ấy nói một tiếng trước có một cô gái ở sân thượng đi tới đi lui, hành động có chút kỳ lạ. Sau nửa tiếng thì ngồi trên lan can trên sân thượng, đứng đưa chân, giống như muốn nhảy lầu." Chị Trương giải thích, "Ông Lý đã bí mật lên đó rồi, định hỏi chuyện cô ta một chút. AI ngờ cô gái đó vừa nghe giọng ông Lý đã thét chói tai, bắt ông ấy lui ra nếu không sẽ nhảy xuống. Ông Lý đành phải lui về, sau đó gọi điện báo cảnh sát."

Vừa nói xong, Trịnh Đình Đình đã nghe thấy tiếng xe cảnh sát, cô cúi đầu nhìn, ngay cả xe cấp cứu và phòng cháy chữa cháy cũng đến luôn!

"Sao lại nghĩ quẩn như vậy chứ?" Trịnh Đình Đình cau mày, nhỏ giọng nói.

"Ngay cả đội cứu hộ cũng tới, bắt đầu chuẩn bị nệm hơi nữa!" Từ Vận trừng to mắt nhìn mấy khung cảnh bận rộn ở phía dưới.

Cảnh sát căng dây ngăn cách, duy trì trật tự, nhân viên thương thuyết đang tìm đối sách.

Sắc mặt Trịnh Đình Đình không khỏi nặng nề. Dù sao chuyện này cũng liên quan đến mạng người, không phải chuyện nhỏ. Cô có thể cảm nhận được không khí căng thẳng vào lúc này. Ánh mặt trời hơi rọi vào tầm mắt.

"Đình Đình, điện thoại của em đang reo kìa!" Chị Trương nghiêng đầu nhắc nhở Trịnh Đình Đình.

"Nha." Lúc này Trịnh Đình Đình mới khôi phục lại tinh thần, lấy điện thoại di động mà mắt máy.

"Trịnh Đình Đình!"

Giọng nói của đối phương nhẹ nhàng mà lạnh lẽo.

"Cô là ?" Trịnh Đình Đình không thể nhận ra giọng nói này là ai.

"Tôi đang ở tầng thượng công ty cô. Đợi lát nữa, lúc tôi nhảy xuống, cô cso thể biết tôi là ai.

"Máu trong người Trịnh Đình Đình chợt lạnh, đầu ngón tay hơi nhói một chút. Cô không còn nghe rõ âm thanh riu rít xung quanh nữa, lỗ tai ong

ong.

"Nếu như tôi nhảy từ trên này xuống, Trần Tuần nhất định sẽ hối hận. Ngoài hận liệu hẳn có đau khổ không?" Giọng nói Ôn Tử Hinh đều đều, không hề có chút phập phồng, giống như một chiếc máy. "Thật ra thì tôi cũng không muốn như vậy. Nhưng anh ta quá tuyệt tình với tôi. Không có cơ hội cứu vãn. Bây giờ tôi không còn cách nào cả. Cô biết không, trong điện thoại tôi đã nói với anh ấy, tôi tình nguyện chết vì anh ấy mà anh ấy không tin. Còn cười tôi nữa. Tôi sẽ dùng hành động chứng minh cho anh ấy thấy. Tôi nói được, làm được."

"Cô chờ một chút." Trịnh Đình Đình hít một hơi thật sâu, nhanh chóng đi sang bên kia. Sau khi dừng lại, nhấn mạnh từng chữ, "Cô không cần kích động, hiện tại tôi sẽ liên lạc với Trần Tuần, kêu anh ta đến đón cô, có được hay không?"

"Anh ấy sẽ không đến đâu!" Ôn Tử Hinh nói, "Tôi đã cầu xin anh ấy nhiều lần nhưng anh ấy vẫn không để ý tới tôi. Anh ấy không cần tôi nữa rồi. Trừ phi tôi chết, anh ấy sẽ không nhìn tôi thêm lần nào nữa đâu!"

"Không phải vậy đâu!" Giọng nói Trịnh Đình Đình cực kỳ kiên định, "Anh ta sẽ đến. Bây giờ tôi sẽ liên lạc với anh ta. Cô cứ xuống trước đi, hoặc đừng động đậy!"

"Liên lạc với anh ấy có ích lợi gì chứ? Anh ấy cũng không quay lại với tôi nữa. Tôi hiểu anh ấy mà. Nhiều lần anh ấy chỉ dụ dỗ tôi mà thôi, chỉ vì thấy tôi bị bệnh mà an ủi. Chờ đến khi tôi khỏe hơn, anh ấy sẽ rời bỏ tôi thôi!" Ôn Tử Hinh khẽ thở dài. "Tôi cũng đâu muốn nhảy lầu, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác. Chỉ nhảy xuống dưới, nát bét... thì anh ấy sẽ không quên được tôi... Anh ấy mới khắc sâu tôi ở trong tim!"

"Cô..."

“Trịnh Đình Đình!” Ôn Tử Hình ngắt lời Trịnh Đình Đình, “Biết tại sao tôi lại chọn lên tầng thượng công ty cô không? Bởi vì bây giờ Trần Tuấn đối xử với tôi như vậy, nguyên nhân chủ yếu là cô. Anh ấy đã thẳng thắn nói với tôi, anh ấy muốn ở bên cạnh cô, ở cạnh cô thì anh ấy mới vui vẻ. Người anh ấy yêu chính là cô mà không phải tôi. Cô xem, tôi thua và cô đã thắng. Đúng rồi, cô đừng nghĩ rằng tôi không nhận ra cô đã thích anh ấy từ lúc nào. Ngay từ năm đầu đại học, tôi đã phát hiện ra, có lúc cô sẽ trốn một góc nhỏ len lén ngắm anh ấy. Còn lúc anh ấy tham gia thi đấu ở thành phố L. Tôi đã thấy cô đứng bên ngoài khoa kỹ thuật mang dù chờ anh ấy. Cô luôn tìm cơ hội xen vào giữa tôi và anh ấy, bây giờ cô đã thành công rồi.”

“Không phải tôi. Cô tinh táo một chút!” Trịnh Đình Đình khắc chế cảm xúc muốn vội vàng giải thích, nói từng chữ, “Tôi lấy nhân cách ra thề chưa bao giờ tôi có ý nghĩ xen vào chuyện tình cảm của cô và Trần Tuấn. Tôi không tìm cơ hội tiếp xúc với anh ấy. Chuyện ở khoa kỹ thuật đó là một sự trùng hợp... Lúc đó là tôi...”

“Cô không cần cãi cố.” Ôn Tử Hình cười lạnh, “Tôi không phải Trần Tuấn sao mà không nhìn ra ý đồ của cô chứ. Tôi là phụ nữ, phụ nữ hiểu phụ nữ nhất! Cô nỗ lực muốn giành được Trần Tuấn. Bây giờ đã thành công rồi không phải nên diễu võ dương oai với tôi sao? Cô đâu cần làm bộ làm tịch, giả vờ vô tội nữa đâu. Cô cứ làm như vậy khiến tôi cảm thấy thật ghê tởm!”

Trịnh Đình Đình nghe được giọng nói của Ôn Tử Hình, vừa đi đến bên cửa sổ, cúi đầu nhìn động tĩnh bên dưới. Thời gian trôi qua, người vây xem càng lúc càng đông. Dường như mọi người đang kêu Ôn Tử Hình ngồi ở lan can sân thượng xuống dưới. Mà nệm đã được bơm hơi xong xuôi, giống như chiếc chăn bông vừa dày vừa nặng trải dưới mặt đất.

Chỉ là diện tích chiếc đệm hơi cũng chỉ có giới hạn cho nên nhân viên cứu hộ luôn phải theo dõi nhất cử nhất động của Ôn Tử Hình mà dịch chuyển vị trí chiếc đệm.

“Tôi thừa nhận trước kia rất thích anh ta, thích cũng lâu rồi. Nhưng bây giờ tôi và anh ta không còn quan hệ gì nữa. Tôi đã có bạn trai, tôi sắp kết hôn với anh ấy rồi. Về sau, tôi và Trần Tuần chính là người xa lạ, cô hiểu không hả?”

“Cô không cần gạt tôi nữa, Trần Tuần nói với tôi, cả đời này anh ấy chỉ chọn cô, sẽ không có người phụ nữ khác, cô nói... tôi phải làm sao đây?” Giọng nói Ôn Tử Hinh trầm xuống, cô đọc như đứa bé bị bỏ rơi, “Tôi cái gì cũng không có, công việc, tương lai, tình yêu, thậm chí ngay cả khả năng làm mẹ cũng mất rồi!”

“Chuyện cũng không xấu như cô tưởng tượng đâu. Bất cứ chuyện gì cũng có cách giải quyết. Trước hết... trước hết cô xuống đây đã, không nên kích động, được không?”

“Không... Căn bản cô không hiểu!” Ôn Tử Hinh trầm mặc một lúc, chậm rãi nói: “Có một việc mà ngay cả mẹ tôi cũng không biết. Chuyện tôi mang thai nhưng đứa bé không phải của Trần Tuần, là của một người khác. Tôi không biết hắn ta là ai cả. Tôi bị cưỡng hiếp. Tôi nhớ, đêm đó tôi đã cố gắng giãy giụa nhưng tôi không thể trốn thoát được, tôi rất sợ, rất tuyệt vọng...”

Ôn Tử Hinh trở nên kích động, “Hắn ta chỉ cười, dùng sức xé bỏ quần áo rồi đè ép tôi, ép tôi đến khi tôi hít thở không thông... Tôi chỉ hy vọng đó là cơn ác mộng nhưng nó quá chân thật. Sau khi chuyện xảy ra, tôi không nói với bất kỳ ai. Thậm chí tôi còn ảo tưởng người đàn ông kia chính là Trần Tuần không phải ai khác. Chỉ có nghĩ như vậy tôi mới thấy thoải mái hơn. Sau đó, tôi mang thai, tôi cũng nhận định đứa bé đó là của Trần Tuần. Nói một cách khác, tôi đã đổ hết mọi tội lỗi, trách nhiệm cho anh ấy. Dù sao cũng không có người nào nghiệm chứng được sự thật này. Mẹ tôi ghét bỏ Trần Tuần không có tiền đồ. Bà ấy nói đứa bé này không thể giữ lại, đó chính là một gánh nặng. Bà dẫn tôi đi phá thai. Trước khi giải phẫu, bà ấy khóc mắng Trần Tuần rất nhiều. Thật ra thì bà ấy đã trách lần Trần Tuần

rồi. Đứa bé kia không phải của anh ấy... Tôi không được may mắn có đứa bé của anh... Tôi không xứng với anh ấy... Tôi đồng ý với mẹ là chia tay với anh ấy cũng bởi vì tôi không thể坦然 đối mặt với anh ấy... Nhưng sau khi chia tay, tôi mới hối hận, tôi không biết làm thế nào để cứu vãn được. Tôi gọi điện thoại, muốn liên lạc với anh ấy nhưng anh ấy không thèm để ý... Tôi đi tìm, anh ấy cũng không gặp. Nếu như không phải tôi gặp tai nạn xe, mẹ tôi lại nói chuyện tôi phá thai năm đó, có lẽ anh ấy sẽ không đến gặp tôi đâu.”

.....

“Rất nhiều người nói đầu óc tôi càng lúc càng có vấn đề. Thực sự tôi cũng không biết có đúng thật hay không. Nhưng lúc này đây, tôi rất tỉnh táo.” Giọng nói của Ôn Tử Hình như điều đứt dây, cực kỳ nhẹ nhàng. Giống như đã trôi dạt đến phía chân trời, mơ mơ hồ hồ, không thể nắm bắt được. “Trần Tuần sẽ không yêu tôi nữa. Anh ấy yêu cô. Dù thế nào tôi cũng không thể tranh với cô nữa rồi. Tất cả đều hết rồi. Tôi không còn sức lực gì nữa!”

.....

Tiếng nói biến mất, ánh mắt Trịnh Đình Đình nhìn thấy một bóng đen nhảy xuống, rất nhanh xẹt qua tầm mắt cô.

Bên tai cô có rất nhiều tiếng thét chói tai cùng hô hoán.

Ngay lúc đó, trái tim cô dường như bị ai đó siết chặt, không thể hít thở nổi.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 43

"Ồ e.Ồ e." Tiếng còi xe cảnh sát cùng xe cứu thương vang lên liên tục bên tai Trịnh Đình Đình không khác nào quỷ Satan đang hát khiến cho người ta run sợ.

Trái tim cô vẫn đang lơ lửng trên không, tứ chi chết lặng, mơ hồ còn cảm thấy trong khoang miệng có mùi máu. Một lát sau, cô dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống lầu. Xuống đến hiện trường đã thấy Ôn Tử Hinh được hai nhân viên cấp cứu đặt lên băng ca đưa lên xe cứu thương. Xe cứu thương đóng cửa rồi vội vàng di chuyển. Đằng sau xe có mấy chữ "Bệnh viện Nhân Dân số I" màu đỏ lớn. Mấy người đứng vây xung quanh đang thở ngắn than dài: "Cũng may là đỡ được! Nếu không nhảy từ tầng thượng như vậy nhất định là mất mạng rồi."

Trịnh Đình Đình cảm thấy run rẩy vội vàng lấy điện thoại gọi cho Trần Tuần.

Trần Tuần từ phòng họp ra thấy Trịnh Đình Đình gọi tới. Cảm giác căng thẳng lập tức được thả lỏng. Lúc nghe điện, khoe môi không tự chủ mà mỉm cười.

"Ôn Tử Hinh xảy ra chuyện rồi. Cô ấy nhảy lầu tự tử! Bây giờ đã được đưa đến bệnh viện Nhân Dân số I. Tình huống cụ thể như thế nào em cũng không rõ lắm. Anh mau liên lạc với mẹ cô ấy, đến bệnh viện xem như thế nào!"

"Em nói cái gì?" Trần Tuần giật mình đứng nguyên tại chỗ. Máu từ từ đọng lại, không thể tin hỏi lại, "Ôn Tử Hinh làm sao?"

Trịnh Đình Đình lên tiếng nhắc lại một lần nữa.

Trần Tuần thu điện thoại. Bàn tay vì dùng sức siết chặt di động mà trắng bệch. Sau vài giây anh ta chạy vội về hướng thang máy.

Trịnh Đình Đình cúp điện thoại thì sau lưng có người vỗ vỗ bả vai cô. Cô xoay người nhìn thấy hai đồng chí mặc cảnh phục.

"Có phải cô có quen biết với Ôn Tử Hình – người vừa nhảy lầu không?" Một nữ cảnh sát hỏi.

". "

Nữ cảnh sát tinh táo, chuyên nghiệp quan sát vẻ mặt Trịnh Đình Đình, sau đó nói: "Cô nên phối hợp với chúng tôi để điều tra sự việc!"

.

Hôm sau, tin tức về Ôn Tử Hình đã có mặt trên tờ báo buổi sáng. Đến cuối, tác giả chốt lại một câu "Mất đi tình yêu, áp lực lớn từ cuộc sống khiến cho tinh thần rối loạn nên lựa chọn tự tử!"

Mà chuyện này cũng trở thành tiêu điểm trên internet. Có một cô gái giấu tên: Cô tự nhận mình là y tá bệnh viện Nhân Dân số I nói rằng cô gái nhảy lầu tự sát kia chính là Ôn Tử Hình – Bạn gái của CEO công ty Duyệt Hoạt Trần Tuần. Cô ấy tận mắt nhìn thấy Trần Tuần lo lắng đứng bên ngoài phòng cấp cứu. Sau khi Ôn Tử Hình cấp cứu thành công, được nhân viên cứu hộ đẩy ra thì Trần Tuần trực tiếp xông lên, gọi lớn tên cô ta không ngừng.

Trịnh Đình Đình bị cảnh sát hỏi vài câu đã bị các đồng nghiệp trong công ty truyền ra ngoài, đủ mọi dị bản khác nhau. Cô cảm thấy thật u ám, tâm tình bị đè nén đến cực hạn.

Lúc Ninh Vi Căn điện thoại tới, Trịnh Đình Đình trầm mặc hồi lâu mới nhẹ giọng nói: "Em nên làm gì bây giờ? Em chẳng biết làm sao cả!"

Ninh Vi Căn biết được toàn bộ câu chuyện, câu đầu tiên anh nói là: "Bây giờ em đừng nghĩ gì cả, anh đến đón em!"

Đầu dây bên kia, Trịnh Đình Đình không nói câu nào.

Ninh Vi Căn bổ sung một câu, giọng nói êm dịu: "Anh đi về với em!"

Ninh Vi Căn thay áo blouse trắng, nói thêm mấy câu với bác sĩ Hà sau đó trực tiếp rời khỏi phòng khám, vào thang máy xuống lầu một. Lúc đi ngang qua phòng cấp cứu, vừa đúng lúc gặp Thư Di Nhiên.

"Ninh học trưởng!"

Ninh Vi Căn dừng bước, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thư Di Nhiên.

Thư Di Nhiên tò mò hỏi: "Hôm nay anh không phải trực đêm sao? Giờ này còn muốn đi đâu vậy?"

Trong đôi mắt đen của Ninh Vi Căn không có ý cười, chỉ lạnh nhạt, qua loa nói một câu: "Tôi đi đón bạn gái!"

Sắc mặt Thư Di Nhiên cứng đờ.

"Tôi đi trước!" Ninh Vi Căn khẽ gật đầu. Đang muốn bước đi thì ánh mắt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trên hành lang phòng cấp cứu, không khỏi ngừng mắt nhìn.

Trần Tuần đang nói chuyện với một y tá.

Thư Di Nhiên nhìn theo tầm mắt Ninh Vi Căn, cười nhẹ: "Hai ngày nay khoa tụi em náo nhiệt hẳn lên chỉ vì một cô gái tự sát không thành. Sau khi được cấp cứu cũng không yên, khóc suốt mướt cả ngày. Đã thử hai lần

tự sát, mẹ cô ấy chạy đến quỳ xuống trước mặt người bạn trai kia cầu xin anh ta đừng bỏ rơi cô ấy. . . . Đúng rồi, người đàn ông cao cao mặc áo sơ mi màu xanh dương chính là bạn trai cô ấy. Nghe nói là tổng giám đốc công ty điện tử nào đó, còn rất nổi tiếng nha!"

Thư Di Nhiên quay đầu lại, nụ cười bên khóe môi cứng đờ, trước mặt không còn thấy bóng dáng của Ninh Vi Cẩn đâu nữa.

Ninh Vi Cẩn lái xe đến công ty Trịnh Đình Đình, Trịnh Đình Đình từ thềm đá bước nhanh xuống, sắc mặt vẫn nặng nề như cũ.

"Chúng ta về nhà đi!" Ninh Vi Cẩn nhỏ giọng nói.

"Ừ." Ninh Vi Cẩn gật đầu một cái, hít một hơi thật sâu.

Đến nhà trọ của Trịnh Đình Đình, Ninh Vi Cẩn pha cho cô một ly sữa tươi nóng. Khi cô chậm rãi uống hết, cảm giác cả người ấm áp lên rất nhiều, để ly xuống bắt đầu nói chuyện.

"Em không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy. ngàn vạn lần không ngờ tới cô ấy sẽ tự sát, lại còn từ trên tầng thượng công ty em tự sát, bắt em tận mắt chứng kiến hết. Cái này chứng tỏ cô ấy hận em nhiều như thế nào đây?" Trịnh Đình Đình cười cười tự giễu. Một lát sau, nụ cười nhanh chóng thu lại, giọng nói nghiêm nghị, "Hiện tại em cũng không biết bản thân mình sai ở chỗ nào! Em không hề xen vào tình cảm của bọn họ, cũng không gây tổn thương cho cô ấy. Lần này, em không hề thẹn với lương tâm. Em thừa nhận bây giờ thật khó chịu nhưng không cảm thấy áy náy hay chột dạ. Mà cảm thấy đáng thương cho cô ấy, cô ấy suy nghĩ quá tiêu cực."

"Thật ra thì em vẫn luôn tự trách trong lòng!" Ninh Vi Cẩn nói, "Nhưng theo anh thấy, cô ta có tự do cá nhân, tiếp tục sống hoặc kết thúc. Người ngoài không có quyền can thiệp. Chỉ có cô ta mới có trách nhiệm với bản thân, không liên quan đến em!"

Trịnh Đình Đình trầm mặc.

"Đừng suy nghĩ nữa, quên hình ảnh đó đi, sống thật tốt. Nhớ kỹ, em chia cần chịu trách nhiệm với bản thân thôi là được rồi, không có ai có thể lo được tất cả mọi việc." Ninh Vi Căn siết chặt tay Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình ngược mắt, nghiêm túc hỏi: "Ninh Vi Căn, anh để ý không?"

"Để ý chuyện gì?" Ninh Vi Căn bình tĩnh hỏi ngược lại. "Để ý tình sử em bị người khác mê hoặc sao?"

"Đúng! Anh để bụng sao?"

Ninh Vi Căn chậm rãi vuốt ve ngón tay mềm mại, sạch sẽ của cô, "Nói hoàn toàn không để bụng là điều không thể. Anh không phải là thánh nhân. Anh chỉ là một thằng đàn ông!"

". "

"Chỉ là, anh sẽ cố gắng để bản thân không nghĩ ngợi!" Tròng mắt đen của Ninh Vi Căn nhìn cô thể hiện rõ bản thân mình là một người đàn ông rộng rãi. "Chỉ một lần này, không có lần sau nữa!"

Trịnh Đình Đình im lặng cười, mở miệng nói: "Cảm ơn anh!"

"Dĩ nhiên anh sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy! Anh sẽ dùng phương thức khác để đòi bồi thường lại!"

". "

Cuối cùng, Ninh Vi Căn ôm Trịnh Đình Đình vào phòng ngủ, đặt cô nằm trên giường, tháo bỏ dây buộc tóc, cở tất chân, đắp kín chăn, nhỏ giọng dặn: "Cấm suy nghĩ lung tung. Bây giờ thì ngủ một giấc thật ngon đi!"

Trịnh Đình Đình vươn tay kéo tay áo anh một cái.

"Sao vậy? Anh không biết ru người khác ngủ đâu!"

"Vẫn còn cách khác mà!" Trịnh Đình Đình hơi đảo mắt một chút, hơi ngượng ngùng mà nói. "Khi em còn bé, lúc mẹ đi công tác. Trước khi đi ngủ, ba sẽ hôn. . . . "

Chưa nói hết câu, Ninh Vi Cẩn đã cúi người xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ, rồi nhìn cô: "Bây giờ có thể ngủ chưa?"

Trịnh Đình Đình ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ninh Vi Cẩn tắt ngọn đèn ngủ đầu giường cho cô, rời khỏi phòng, đứng thẳng ở cửa ra vào, ánh mắt dần trở nên thâm thúy.

Bên kia, trong khu vực khoa cấp cứu.

Ôn Tử Hinh mở mắt nhìn thấy Trần Tuần lặng lẽ ngồi bên cạnh cô. Cô ta không cười cũng không khóc nữa. Cả khuôn mặt tái nhợt, sưng vù.

"Bây giờ em cảm thấy sao rồi?" Trần Tuần dịu dàng hỏi.

Ôn Tử Hinh quay đầu sang chỗ khác, lạnh lùng cười: "Không ngờ sau khi biết chân tướng anh vẫn còn ở đây!"

"Chân tướng gì?"

"Trịnh Đình Đình không thể nào chưa nói cho anh biết được. Đứa bé năm đó căn bản không phải là của anh. Ngay cả chuyện về sau em không thể mang thai nữa cũng không phải là trách nhiệm của anh!"

Trong đôi mắt của Trần Tuần phủ một tầng khiếp sợ. Bàn tay đặt lên đùi siết chặt thành quyền, rồi lại chậm rãi buông ra. Trong lòng bàn tay có một lớp mồ hôi mỏng.

"Bây giờ thì anh có lý do thoát khỏi em rồi." Ôn Tử Hình cười có chút quỷ dị/ "Nếu không phải mẹ em làm tường đứa bé kia là của anh. Lấy lý do đó uy hiếp anh thì căn bản anh sẽ không đến thành phố N chăm sóc em thời gian dài như vậy!"

Trần Tuần nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Em đừng nói gì nữa. Việc quan trọng bây giờ là em phải nghỉ ngơi thật tốt. Những chuyện khác chờ em khỏe lên rồi nói sau."

"Còn nói gì nữa chứ? Anh sẽ không cần em nữa. Nói trăm lần, ngàn lần kết quả vẫn vậy mà thôi!" Ôn Tử Hình thu lại ý cười, cay nghiệt nói: "Không bằng em chết đi cho xong. Chết đi chỉ còn một đồng máu thịt thì cả đời này sẽ không vứt bỏ được em nữa!"

Trần Tuần mở trừng mắt. Tầm mắt nhìn vào túi nước biển treo phía trên. Dường như anh có thể nghe được tiếng "Tí tách" khi nó nhỏ xuống. Anh ta cảm thấy đau đầu, đưa tay day day huyệt thái dương, cảm thấy vừa phiền não trong lòng lại hối tiếc không thôi.

Trong lòng hẳn biết rõ, Ôn Tử Hình nói không sai. Nếu như ban đầu không phải mẹ Ôn thông báo cho hẳn biết chuyện tình kia, dùng lý do này để đánh thức lương tâm anh ta thì bây giờ anh sẽ không có cảm giác tự trách mà chạy đến bên cạnh chăm sóc Ôn Tử Hình một thời gian dài như vậy.

Quan trọng nhất là anh ta sẽ không buông tay Trịnh Đình Đình.

*

Trịnh Đình Đình nghỉ ngơi hai ngày. Sau khi quay trở lại làm việc tinh thần đã khôi phục lại không ít. Cũng có thể坦然 nhiên đối mặt đối với hội tám chuyện trong phòng nghỉ, ngay cả không ngại đối diện với anh mắt soi mói của Từ Vận.

Đến 17h30', Trịnh Đình Đình tan sở. Đi ra khỏi tòa nhà, không ngờ lại nhìn thấy xe của Trần Tuần.

Trần Tuần đứng dựa vào cửa xe, mặc vest chỉnh tề, trông rất anh tuấn. Anh mắt chăm chú nhìn Trịnh Đình Đình, nhẹ giọng gọi tên cô.

Trịnh Đình Đình chần chờ một chút, chậm rãi đi xuống đến trước mặt anh ta, nói ngay vào điểm chính: "Ôn Tử Hình sao rồi?"

"Cấp cứu thành công nhưng sau khi tỉnh lại tâm trạng vẫn không ổn định. Bác sĩ nói cô ấy cần phải nghỉ ngơi nhiều!" Trần Tuần nói ít mà ý nhiều.

"Anh tìm em có chuyện gì không?"

"Đình Đình, chuyện lần này anh xin lỗi em. Anh bảo đảm không có lần sau đâu. Sẽ không để mẹ con cô ấy quấy rầy em nữa!" Ánh mắt Trần Tuần kiên định, trịnh trọng biểu đạt thái độ của mình.

"Anh không cần phải bảo đảm với em."

"Anh nghiêm túc. Họ tuyệt đối không thể quấy rầy cuộc sống của em nữa!" Trần Tuần nói. "Đình Đình, tin anh một lần nữa đi. Lần này anh sẽ xử lý tốt chuyện Ôn Tử Hình, không để cho bất cứ ai có cơ hội tổn thương em. Anh sẽ bảo vệ em!"

Trịnh Đình Đình sững sờ, sau đó thẳng thắn từ chối: "Anh cứ xử lý tốt chuyện của bản thân là được rồi, em không cần anh bảo vệ!"

Trần Tuần cười nhạt một tiếng, nói: "Đây là anh tình nguyện. Em có thể không chấp nhận, nhưng anh sẽ không từ bỏ."

Trịnh Đình Đình nghe hiểu được ý tứ trong câu nói kia, giải thích: "Trần Tuần, em nhắc lại với anh một lần nữa. Em đã có bạn trai, tụi em rất

hòa hợp. Ngoại trừ anh ấy, em sẽ không để ý đến ai nữa. Xin anh đừng nói với em những điều tương tự như vậy!"

"Đình Đình, em hãy nghe anh nói!" Trần Tuần cầm lấy cổ tay Trịnh Đình Đình, "Nếu như anh nói trước kia anh có do dự với em vì bản thân anh cảm thấy mắc nợ Trịnh Đình Đình. Bây giờ thì không còn nữa rồi. Trần Tuần anh không thiếu cô ấy, anh hoàn toàn có quyền lựa chọn cô gái anh yêu. Anh có thể trình trọng nói cho em biết, người đàn ông khác có thể làm gì cho em, cho em cái gì thì anh đều có thể làm được. Thậm chí anh còn có thể cho em nhiều hơn. Em muốn cái gì, anh đều đáp ứng."

Trần Tuần chưa nói hết thì bên tai Trịnh Đình Đình đã vang lên một giọng nói bá đạo, lạnh lẽo thấu xương —

"Mời buông tay bạn gái tôi ra!"

Trịnh Đình Đình lập tức nghiêng đầu đã nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Ninh Vi Cẩn đứng đằng sau cô. Cô gạt tay Trần Tuần ra, Trần Tuần vừa muốn dùng sức nhưng khi nhìn thấy ánh mắt bài xích của cô, anh ta chỉ còn cách thỏa hiệp.

Ninh Vi Cẩn tiến lên trước, bàn tay đặt lên bả vai Trịnh Đình Đình, sắc mặt không đổi nhìn Trần Tuần: "Trần tiên sinh tìm bạn gái tôi có việc gì quan trọng sao? Nếu như có, hoàn toàn có thể nói trước mặt tôi!"

Trần Tuần cười lạnh: "Anh cũng nghe thấy rồi mà!"

"Thật xin lỗi, tôi không nghe rõ, anh có thể nhắc lại lần nữa!"

Trần Tuần nhìn thẳng Ninh Vi Cẩn, đôi mắt lóe sáng: "Đơn giản tôi chỉ muốn nói, tôi muốn theo đuổi cô ấy!"

"Hả? Cô ấy không độc thân! Vậy anh lấy tư cách gì để theo đuổi cô ấy?"

"Không ai có tư cách theo đuổi cô ấy hơn tôi. Tôi quen biết cô ấy đã mười năm. Đoạn tình cảm này không phải bất cứ người đàn ông nào có thể so được. Bao gồm cả anh, bác sĩ Ninh ạ!" Trần Tuần nói, "Thứ cho tôi nói thẳng. Tôi quen thuộc cô ấy, hiểu rõ cô ấy. Cũng có một khoảng thời gian tốt đẹp những người xa lạ không thể sánh bằng!"

"Mười năm! Trong mười năm đó, anh có chút xíu nào thích cô ấy, đặt cô ấy trong lòng không?" Ánh mắt Ninh Vi Cẩn kiên nghị, giọng nói bình tĩnh, từ từ mỉm cười. "Nếu có thì bây giờ tôi cũng không có chút cơ hội nào, không phải sao?"

Trần Tuần bị đâm trúng nỗi lòng, cảm giác như máu chảy đầm đìa.

"Cũng thứ cho tôi nói thẳng. Tôi hoàn toàn không nhìn thấy anh có tình cảm với cô ấy." Giọng nói của Ninh Vi Cẩn càng thêm lạnh lẽo. "Nếu như có, sẽ không để những thứ phiền nhiễu kia liên lụy đến cô ấy. Đem lại cho cô ấy bao điều phiền toái, khiến cô ấy chẳng biết làm sao! Cứ coi như anh thật sự có tình cảm với cô ấy thì anh cũng lực bất tòng tâm thôi. Nguyên nhân rất đơn giản, căn bản anh không có năng lực chăm sóc, bảo vệ cô ấy. Vậy thì anh có tư cách gì mà trở thành tình địch của tôi chứ?"

.....

"Luôn miệng nói thời gian. Vậy tôi hỏi anh một câu. Rõ ràng trước đây anh có rất nhiều thời gian, vậy sao đến bây giờ mới nói ra?"

.....

"Rất dễ nhận thấy, là một người đàn ông, năng lực của anh lại thấp như vậy thì không nên trách người khác nhanh chân đến trước!" Ninh Vi Cẩn lạnh giọng nói đồng thời siết cả người Trịnh Đình Đình vào lòng khiến Trịnh Đình Đình quay đầu nhìn anh. Sau khi xác định trông mắt Trịnh Đình Đình vừa kinh ngạc vừa vui vẻ thì chậm rãi chuyển tầm mắt về phía Trần Tuần, "Đây là lần cuối cùng. Sau này đừng quấy rầy bạn gái của tôi nữa!"

Anh nhấn mạnh hai chữ "của tôi" khiến tim Trịnh Đình Đình loạn nhịp.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Trịnh Đình Đình ngồi đối diện ăn cơm trong nhà hàng Minh Khoái. Cô chậm rãi cầm muỗng múc canh, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt Ninh Vi Căn.

Vẻ mặt bình tĩnh của anh khiến cho cô có một loại ảo giác. Người vừa rồi gây áp lực với Trần Tuần không phải anh.

Ninh Vi Căn chú ý tới tầm mắt cô, buông đũa xuống, ngược mắt nhìn Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình vừa định mở miệng nhưng một giây sau đã ngậm lại.

"Em muốn nói gì?"

"Không có gì!" Trịnh Đình Đình phủ nhận.

"A, vậy anh có lời muốn nói!" Ninh Vi Căn hờ hững gật đầu một cái. Ngay sau đó nói thêm, "Sau này đừng gặp hẳn ta nữa!" N

goài dự liệu của anh là Trịnh Đình Đình rất thản nhiên đáp một tiếng "Vâng!". Ánh mắt anh thoáng qua chút kinh ngạc nhưng chỉ cực kỳ ngắn ngủi, biến hóa nhỏ nhoi đó chỉ không đến hai giây, rất nhanh đã tan thành mây khói.

Hai người giống như đã ký được một khế ước. Tình cảm của bọn họ đơn giản, thuần túy, sẽ không có sự xuất hiện của kẻ thứ ba.

"Nhưng mà, thật sự không nghĩ anh sẽ nói với anh ta những câu đó đâu!"

"Câu gì?"

"Tất cả!" Trịnh Đình Đình mỉm cười, "Tất cả những lời đó cũng là lời trong lòng em!"

Khoảng thời gian mười năm khá dài. Nếu như Trần Tuần có một chút xíu nào đó trân trọng cô thì sẽ không đợi đến khi cô có bạn trai mới mở miệng.

Từng lời Ninh Vi Căn nói đều rất có đạo lý. Sự thật là một người thông minh như anh chỉ liếc một cái đã nhận ra tình cảm Trần Tuần đối với cô nhạt nhẽo như nước. Không đáng giá khiến cô phải chờ đợi một khoảng thời gian như vậy!

"Ghét con người hăn. Nhưng điều đáng ghét hơn cả là thái độ hăn ta đối mặt với chuyện tình cảm khiến cho — " Đôi mắt Ninh Vi Căn đen láy nhìn vào cô, chậm rãi trần thuật sự thật, "cô gái vẫn cố chấp yêu thầm hăn ta lãng phí thời gian vô ích!"

Tinh thần Trịnh Đình Đình bị những lời này của Ninh Vi Căn làm cho dao động, từ từ rũ mắt xuống, sắc mặt điềm tĩnh, nhẹ giọng nói: "Cô gái đó sẽ không cố chấp vì anh ta nữa rồi. Bởi vì cô ấy đã gặp được một người đàn ông tốt hơn!"

Cô cũng không thể tưởng tượng được trong sinh mệnh mình sẽ xuất hiện một người đàn ông như anh. Anh không nói lời ngon tiếng ngọt cũng không có tế bào lãng mạn. Nhưng tất cả những điều anh làm đều khiến cô vô cùng cảm động, yên tâm. Nếu nói chính xác hơn, không nói đến vẻ bề ngoài, điều kiện kinh tế, cùng vị trí xã hội mà anh khiến cô vui vẻ, yên tâm!

Giống như dù có mưa gió lớn đến đâu, cô cũng không ngại bước tiếp cùng anh.

Chủ nhật, Ninh Vi Cẩn lần đầu tiên ra mắt ba mẹ Trịnh Đình Đình. Cả quá trình tương đối thuận lợi.

Túc Minh Quyên chuẩn bị một bàn thức ăn theo sở thích của Ninh Vi Cẩn. Ninh Vi Cẩn cũng rất cố vũ bà, ăn được không ít.

Sau khi ăn xong, Túc Minh Quyên lấy quyển album ảnh gia đình mang ra khoe với Ninh Vi Cẩn. Ninh Vi Cẩn vừa xem, vừa nghiêm túc ca ngợi: "Hồi trẻ trông cô rất thanh nhã!" khiến Túc Minh Quyên cười không khép miệng.

Trịnh Văn Phó cũng không chịu thua, lấy ra bộ trà cụ yêu thích tự mình pha trà cùng Ninh Vi Cẩn uống. Ninh Vi Cẩn thưởng thức trà rồi chủ động chơi cờ với Trịnh Văn Phó. Bọn họ cùng nhau chơi ba ván liền mà Ninh Vi Cẩn vẫn luôn nắm giữ đúng thời gian. Mỗi lúc gần tới thời điểm quản trong đều cố tình để thua không để lại dấu vết, khiến mặt mày Trịnh Văn Phó hớn hờ vô cùng.

Ứng phó với hai vị trưởng bối vô cùng hoàn mỹ Ninh Vi Cẩn mới vào phòng ngủ của Trịnh Đình Đình ngồi một chút.

Túc Minh Quyên để lại chút hoa quả rồi cười rời khỏi phòng, còn vui sướng nói một câu: "Con cứ nghỉ ngơi một chút đi!"

Sau khi đóng cửa lại, Trịnh Đình Đình lập tức hạ thấp giọng chế nhạo nói: "Thật không ngờ giáo sư Ninh lại giả dối như vậy nha!"

"Giả dối chỗ nào chứ?" Ninh Vi Cẩn đưa tay cầm miếng táo trên bàn, ưu nhã cắn một miếng.

"Tự anh hiểu mà, em cũng không muốn vạch trần đâu!"

Ninh Vi Cẩn cắn một miếng táo nữa rồi đưa đến bên miệng Trịnh Đình Đình, đút cho cô ăn một miếng. Đợi khi cô ăn muốn ăn miếng thứ hai, anh kịp thời thu lại, nhẹ nhàng cắn vào dấu răng Trịnh Đình Đình để lại, từ từ thường thức sau đó đưa lại cho Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình bị buộc phải chịu đựng tình cảnh "anh một miếng, em một miếng".

Ninh Vi Cẩn cắn nốt miếng cuối cùng, không để ý mà hỏi cô: "Này, vậy xem như em rất hài lòng với biểu hiện giả dối của anh ngày hôm nay sao?"

"Hừ." Trịnh Đình Đình hơi đảo mắt. "Thấy anh cố gắng hết sức lấy lòng ba mẹ em, khiến họ vui vẻ giống như trẻ lại mười tuổi. nên em rộng lượng không so đo thái độ giả dối của anh nữa!"

Ninh Vi Cẩn đưa tay kéo cổ tay Trịnh Đình Đình, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve mu bàn tay cô, nghiêm túc nói: "Nói thật, anh rất yêu quý ba mẹ em. Bởi vì họ thoải mái, lương thiện, bây giờ vẫn còn rất ân ái!"

Trịnh Đình Đình cười: "Lúc hai người yêu nhau, bạn bè xung quanh đều nói hai người không hợp. Một người là nhà sử học, cổ hủ, cứng nhắc. Một người hoa khôi của đoàn văn nghệ mới. Tính tình cũng khác biệt quá lớn, ngay cả ông bà nội ngoại em lúc đó cũng không đồng ý. Ngay cả ba mẹ em cũng không có lòng tin, yêu nhau hai năm cũng có không ít va chạm, cãi nhau nhưng rốt cuộc vẫn kết hôn đó thôi. Sau đó, vẫn ồn ào, náo nhiệt sống chung với nhau hơn hai mươi năm."

"Cô chú đã chứng minh một đạo lý. Có lúc tính cách của nam nữ quá khác biệt chưa chắc đã không tốt."

"Anh muốn nói đến chúng ta sao?" Trịnh Đình Đình cẩn thận nói, "Nói thực, em cũng không nghĩ mình sẽ chọn một."

"Một gì?"

"Một người đàn ông kiêu ngạo, phiến toái, suốt ngày nghiêm nghị, luôn cho mình là nhất không ai bì nổi. "

Ninh Vi Cẩn vẫn không tỏ thái độ gì, yên lặng, dung túng nhìn cô, rồi hỏi: "Còn gì nữa không?"

"Tạm thời chỉ có những điều này!" Trịnh Đình Đình ho khan một cái, buông tha Ninh Vi Cẩn, không công kích anh nữa, "Để cho công bằng, anh cũng liệt kê khuyết điểm của em đi!"

"Khuyết điểm?" Ánh mắt Ninh Vi Cẩn dò xét khuôn mặt cô. Sau khi quan sát kỹ một hồi, "Đợi sau này hãy nói!"

"Không sao. Anh cứ nói thật đi! Em sẽ không so đo!"

"Tạm thời không có!"

". " Trịnh Đình Đình vươn tay sờ sờ mặt, "Hóa ra em hoàn mỹ như vậy sao?"

"Hoàn mỹ?" Ninh Vi Cẩn lắc đầu, "Anh chỉ cảm thấy thuận mắt thôi!"

". " Trịnh Đình Đình lăm băm một chữ "Đáng ghét!"

Ninh Vi Cẩn tiếp tục vuốt ve ngón tay Trịnh Đình Đình. Tròng mắt nhìn ngón vô danh trống không của cô, đột nhiên hỏi: "Em thích kiểu nhẫn như thế nào?"

"Hả?"

"Gặp qua trường bối hai nhà cũng coi như chính thức xác định quan hệ. Thêm một bước nữa chính là mua nhẫn đính hôn!" Ninh Vi Cẩn hỏi ngược lại, "Chẳng lẽ thứ tự này không đúng sao?"

"Không cần đính hôn đâu!" Gia đình em không có thủ tục này. Lỗi tại Trịnh Đình Đình hồng lên.

"Em muốn trực tiếp mua nhẫn kết hôn sao?"

"Không phải!" Trịnh Đình Đình lập tức phủ nhận, "Anh đừng bắt bẻ câu chữ!"

"Đình Đình, anh không nói đùa. Anh muốn mua tặng em một chiếc nhẫn, em thích kiểu nào?"

Trịnh Đình Đình chần chờ một chút, trả lời thật: "Em thích kiểu đơn giản, không cần trang trí cầu kỳ gì!"

"Ừ!" Ninh Vi Cẩn khẽ vuốt ngón áp út của cô, nhỏ giọng nói: "Chọn ngày thích hợp, anh sẽ dẫn em đi mua một cái nhẫn ưng ý nhất!"

"Anh thật sự muốn tặng em một chiếc nhẫn sao?" Trịnh Đình Đình nhắc nhở, "Ý nghĩa của chiếc nhẫn không giống bình thường. Đó chính là lời hứa!"

"Chẳng lẽ anh không đáng tin như vậy sao?" Anh bình tĩnh hỏi cô. Giống như đây là vấn đề thừa thãi. Tất cả đều là chuyện hiển nhiên vậy.

Lúc này đây trong trái tim Trịnh Đình Đình giống như có mấy ngàn cánh bướm đang nhẹ nhàng tung bay. Thì ra tình cảm chân thành, tình yêu trân quý lại gần cô đến vậy. Cô không cần phải tốn thời gian chờ đợi mà có thể có được!

**

Theo trình tự yêu đương của Ninh Vi Cẩn. Sau khi ra mắt ba mẹ vợ thì bước kế tiếp chính là mua đồ tình nhân.

Một buổi trưa mấy hôm sau, Ninh Vi Căn dẫn Trịnh Đình Đình đến cửa hàng trang sức độc quyền ở tầng một trung tâm thương mại quảng trường Thiên Nga. Trịnh Đình Đình chọn được một chiếc nhẫn đơn giản, gọn nhẹ. Sau khi báo số đo của ngón áp út, người bán hàng giúp cô đeo thử. Chiếc nhẫn xinh đẹp vừa được đeo đến đốt cuối không lỏng không chặt, không lớn không nhỏ, giống như nó vốn dĩ thuộc về cô vậy, khiến cô không khỏi xúc động.

“Em chắc chắn chọn cái này sao? Không muốn thử cái khác à?”

“Không cần xem nữa đâu! Vừa nhìn em đã thích nó rồi!”

“Vậy thì mua cái này đi!”

Sau khi cà thẻ, Ninh Vi Căn nhìn bàn tay của Trịnh Đình Đình một lúc, sau đó, ngay tại trước mặt mọi người, rất tự nhiên hôn lên chiếc nhẫn, nghiêm túc nói: “Quả nhiên rất hợp! Đeo rất đẹp!”

Anh nói xong, ngược mắt nhìn cô, tròng mắt đen khê lưu động, ánh sáng chói mắt: “This is a promise, isn’t it?” (Đây là lời hứa hẹn, phải không?)

Trịnh Đình Đình không nhịn được cười lên. Anh thật sự vẫn nhớ kỹ tất cả lời cô nói.

Ninh Vi Căn cùng Trịnh Đình Đình rời khỏi cửa hàng trang sức. Cách đó không xa một bóng dáng lạnh lẽo, tịch mịch giống như bị đóng đinh tại chỗ không thể nào di chuyển.

Buổi trưa hôm nay, Trần Tuần nhận lời mời đi ăn cơm cùng khách hàng. Địa điểm là nhà hàng trên tầng thượng quảng trường Thiên Nga. Lúc anh ta đi vào, ngang qua cửa hàng bán trang sức độc quyền, vừa định rẽ thì thấy Trịnh Đình Đình đang đứng bên trong. Bước chân hơi chậm lại, qua một cửa kính, anh ta nhìn rõ hai người. Anh ta nhìn Trịnh Đình Đình cùng

Ninh Vi Căn cùng nhau chọn nhẫn. Ninh Vi Căn kéo tay Trịnh Đình Đình, nhẹ nhàng hôn lên tay cô!

Cảnh tượng này đã đả thương tầm mắt của Trần Tuần. Anh ta nên lập tức rời đi mới phải nhưng anh vẫn đứng thẳng người quan sát họ từ góc khuất cho đến khi hai người nắm tay nhau đi ra ngoài.

Nam nữ cùng nhau đi mua nhẫn, điều này thể hiện cái gì, ai mà không rõ.

Trần Tuần nở nụ cười cứng ngắc, chỉ cảm thấy cả người mất đi trọng tâm. Giống như bị ai đẩy xuống vực sâu. Lòng ngực trống rỗng, trái tim lạnh lẽo.

Chỉ vì anh ta do dự trong phút chốc, không nhận rõ tình cảm thật sự của bạn thân đã tạo nên cục diện không thể挽 hồi.

Hắn là anh nên rộng rãi chúc phúc cho cô nhưng anh ta không làm được. Anh ta không phải là thánh nhân, vậy nên cũng có cảm xúc, ham muốn chiếm giữ. Anh muốn Trịnh Đình Đình, chỉ mong Trịnh Đình Đình ở bên cạnh anh ta, trở thành người phụ nữ của anh. Mặc dù ý nghĩ này có chút xấu hổ nhưng đây là điều anh thật sự mong muốn.

Anh ta không thể nào khắc chế dục vọng mãnh liệt như thủy triều đang dâng lên trong lòng.

Anh ta muốn đánh cuộc một lần cuối cùng.

*

Gió mùa hè thổi thoang thoảng, Trịnh Đình Đình đi xuống tầng hầm vứt rác ở bãi phế thải cách khu chung cư 500m.

Lúc Trịnh Đình Đình xoay người lại thì thấy ở cổng vào có một chiếc xe quen thuộc.

Mà Trần Tuần mặc áo sơ mi sáng màu đang đứng dựa ở mui xe.

Bốn mắt nhìn nhau, Trịnh Đình Đình có chút ngoài ý muốn khi Trần Tuần còn đi tìm cô.

“Đình Đình!” Trần Tuần mở miệng: “Hôm nay anh đến tìm em là có một việc!”

“Có chuyện gì vậy?”

Trần Tuần lấy một hộp nhung màu đen từ trong túi quần. Sau khi mở ra, tiến lại gần Trịnh Đình Đình, tỉnh táo nói: “Anh muốn cầu hôn em!”

Trịnh Đình Đình kỳ quái nhìn Trần Tuần.

“Nếu em không tin, anh có thể dùng hành động để chứng minh anh thật sự nghiêm túc. Đình Đình, anh thừa nhận bản thân đã gây tổn thương, phụ lòng em. Nhưng từ giờ trở đi, anh sẽ không như trước kia, sẽ quý trọng em gấp bội, chăm sóc, yêu thương em, cũng sẽ không gây bất cứ tổn thương nào cho em nữa. Hy vọng em cho anh một cơ hội!” Trần Tuần nói rõ ràng từng chữ, không chút chần chừ.

Ít nhất lúc này đây, anh ta biết rõ tình cảm của bản thân rất khát vọng cô đáp lại tình cảm của mình.

“Trần Tuần, đừng như vậy! Em không muốn nghe những điều này!”

“Rõ ràng đã có rất nhiều thời gian mà đến tận bây giờ mới nói. Những thứ này đều là lỗi của anh. Vì thế em tức giận, trách cứ, thậm chí không thèm để ý đến anh đó cũng là điều hiển nhiên.” Trần Tuần trầm giọng nói: “Chỉ là bây giờ, cầu xin em cho anh một cơ hội cuối cùng. Anh quen biết

em lâu hơn anh ta, chúng ta cũng có rất nhiều khoảng thời gian đẹp đẽ. Nhìn lại thời gian đã qua, chúng ta không nên bỏ lỡ như vậy.”

.....

Anh ta biết nếu không nói rõ thì cô thật sự sẽ bước ra cuộc sống của anh. Đây cũng là cơ hội cuối cùng, anh ta rất hy vọng cô đồng ý. Anh ta cũng suy nghĩ kỹ và hạ quyết tâm, đời này anh sẽ nắm tay cô đi hết quãng đời. Vì mặt Trần Tuần nặng nề xen lẫn lo lắng. Lần đầu tiên ở trước mặt Trịnh Đình Đình, anh ta lại để lộ vẻ mặt mâu thuẫn khiến cô có cảm giác xa lạ.

Trần Tuần cúi đầu, nhẹ nhàng mở hộp nhẫn, lấy chiếc nhẫn đính kim cương rực rỡ, tiến lại gần Trịnh Đình Đình, giơ chiếc nhẫn đến trước mặt cô, “Đình Đình, cho anh thêm một cơ hội nữa, nhận nó nhé!”

.....

“Vĩnh viễn sẽ không làm em đau khổ nữa. Nếu làm trái lời hứa hôm nay anh tình nguyện bị trừng phạt!” Giọng nói Trần Thuần từ từ khàn đục. Từng câu từng chữ tựa như phát ra từ cổ họng, chân mày nhíu chặt. “Tin tưởng anh, Đình Đình! Anh yêu em!”

Chính bản thân anh ta cũng không nghĩ sẽ nói tiếng “Yêu” này một lần nữa. Nhưng vào lúc này đây, nhìn Trịnh Đình Đình, người vẫn luôn bầu bạn bên cạnh anh ta, là cô gái không thể thiếu trong sinh mạng mình, rất có thể sẽ rời bỏ anh ta. Anh ta không muốn, không dám chấp nhận sự thật này, thậm chí nghĩ đến điều đó rất có thể thấy xảy ra đã làm anh ta sợ hãi.

Đúng thế, chưa bao giờ anh ta lại có cảm giác sợ hãi như vậy, sợ cô từ chối, phủ nhận những tình cảm đã có, hoàn toàn phá tan hy vọng về tương lai của anh.

Anh ta nói chữ “Yêu” này đúng là cảm xúc tự nhiên bộc phát nhưng cũng là đòn cuối cùng.

“Đinh Đinh!” Anh cẩn thận lặp lại từng chữ, mang theo khẩn cầu, “Nhận nó nhé!”

Một giây tiếp theo, anh nhẹ nhàng đặt hộp nhẫn lên mui xe, kéo lấy bàn tay đang rũ xuống bên hông Trịnh Đinh Đinh. Tay phải nhẹ nhàng cầm chiếc nhẫn lồng vào ngón áp út của cô.

Trịnh Đinh Đinh kịp thời rút tay lại.

Bàn tay cầm chiếc nhẫn của Trần Thuần run lên, trái tim như bị anh đánh một quyền. Chiếc nhẫn cầu hôn rơi xuống, vang lên một tiếng “Đinh” trong trẻo. Chiếc nhẫn kim cương hoa lệ, xa xỉ rơi bên chân Trịnh Đinh Đinh.

Lần đánh cuộc này, thắng thua đã định.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Trần Tuần lái xe trong màn đêm. Bởi vì đã đạt tốc độ cực hạn khiến cho những ánh đèn xanh đỏ tím vàng bên ngoài kéo thành một đường. Ánh mắt mờ mịt, tất cả hình ảnh ban chiều hiện lên trong não.

Cho đến khi tầm mắt xuất hiện vật cản. Anh ta mới dùng hết sức để tốc độ chậm lại, khó khăn lắm mới tránh được vật trước mắt.

Tốc độ xe đã chậm lại, trái tim treo lơ lửng cũng đặt về chỗ cũ. Anh tỉnh táo hơn, ý thức một sự thật — Anh ta đã mất đi Trịnh Đình Đình thật rồi.

Rõ ràng là có rất nhiều thời gian, có thể nói hết tất cả cùng cô ấy, rõ ràng là. . . . Vậy mà lại để đến tận bây giờ. Không, nói đúng hơn là lúc vừa rồi bị Trịnh Đình Đình cự tuyệt anh ta mới tỉnh táo, thật sự ý thức được anh ta đã mất đi thứ gì, và lại vĩnh viễn không thể lấy lại được nữa.

Người thân qua đời khiến anh đã sớm nhận ra lòng người dễ thay đổi. Bởi vì bản thân ưu tú, có tài nên lúc còn là học sinh anh ta đã quen thuộc bị chèn ép, cản trở. Dần dần, anh ta trở thành một người khiêm tốn, lễ độ, biết chừa mực, tiến lùi. Anh luôn mang bộ mặt như gió xuân, đằm đằm như nước nhưng kỳ thật vẫn luôn phòng bì tất cả mọi người, không tin tưởng bất cứ ai.

Thật ra anh ta không phải bỏ qua sự tồn tại của Trịnh Đình Đình mà cố gắng làm ngơ tình cảm của bản thân. Bởi anh sợ bị thương một lần nữa. Cũng bởi vì anh ta không tin sẽ có một người mà quan tâm anh một cách thuần túy. Anh vẫn không đáp lại tình cảm Trịnh Đình Đình, trong tiềm

thức chỉ nghĩ rằng coi cô là bạn bè là cách tốt nhất. Như vậy sẽ không sợ bị tổn thương nữa!

Anh ta như vậy là ích kỷ sao? Có lẽ vậy.

Cũng giống như việc anh không thèm để ý mẹ Ôn quỳ xuống cầu xin mà nói thẳng sẽ không chịu trách nhiệm với Ôn Tử Hình nữa. Cuối cùng, mẹ Ôn khóc đỏ mắt, gằn từng chữ một nói với anh: "Trần Tuần, cậu ích kỷ, không có lương tâm như vậy không sợ sau này gặp báo ứng sao?"

Anh ta cũng không giải thích, tránh khỏi dây dưa của mẹ Ôn mà rời đi thậm chí không nhận điện thoại. Ngoài thời gian làm việc, anh cũng chỉ nhốt mình trong phòng cũng không đến bệnh viện thăm Ôn Tử Hình lần nào nữa.

Phủi sạch quan hệ với Ôn Tử Hình cũng không hẳn là vì Trịnh Đình Đình mà một phần vì anh quá mệt mỏi.

Rất nhiều chuyện đã nằm ngoài dự đoán của anh ta. Rất nhiều chuyện tới nhanh mà đi cũng nhanh.

Cuộc đời anh chưa bao giờ mờ mịt như hiện giờ, không biết phải làm thế nào!

Anh nghĩ nên điều chỉnh lại cuộc sống và công việc dĩ nhiên bao gồm cả chuyện tình cảm nữa.

Tối nay là lần cuối cùng anh thử, xúc động mua nhẫn, chuẩn bị một xe hoa hồng, chỉ vì cầu xin một cô gái.

Kết quả, anh vẫn bị từ chối.

Khi nhẫn rơi xuống đất, Trịnh Đình Đình cúi người xuống, nhặt lên trả lại cho anh ta, nghiêm túc, trịnh trọng nói : "Trần Tuần, em không thể đồng

ý được. Bởi vì em đã có đối tượng kết hôn rồi. Em và anh ấy đã xác định, sẽ không thay đổi đâu ạ!"

Quyết đoán, kiên quyết từ chối khiến anh ta không còn lời nào để nói. Thậm chí anh không có cơ hội mở cốp xe để cô nhìn thấy cả một cốp xe ngập tràn hoa hồng.

Dám chơi dám chịu. Trước khi đến, anh đã chuẩn bị tất cả, nghe được đáp án của cô, anh ta chỉ gật đầu một cái rồi mỉm cười: "Được, anh biết rồi! Đinh Đinh, anh chúc em hạnh phúc!"

Sau đó, anh siết chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, xoay người lên xe, nổ máy nhanh chóng rời đi. Từ đầu đến cuối không hề chần chừ một phút.

Nếu thua, anh sẽ phải làm một kẻ thua đẹp, rồi sẽ rời khỏi cuộc sống của cô, không quấy rầy cô nữa.

Tốc độ xe càng ngày càng chậm, bất tri bất giác xe dừng lại ở con đường vắng vẻ.

Trần Tuần buông tay lái, hai mắt nhìn phía trước. Anh ngồi sững người đằng sau vô lăng giống như một bức tượng, không hề nhúc nhích.

Không phải đã chịu thua rồi ao? Tại sao lồng ngực lại trống rỗng như bị ai lấy đi thứ quan trọng nhất vậy?

Anh chưa bao giờ có cảm giác như vậy. Giống như ba mẹ qua đời năm đó, cô độc, mờ mịt.

*

"Đã có danh sách các bác sĩ được đi Newyork chuyên tu vào tháng 9 tới. Ngoại khoa chúng ta có một xuất, qua cách đánh giá tổng hợp, cậu là

người duy nhất có tư cách nhận được vinh dự này." Chủ nhiệm Vinh ngoại khoa vừa nói dứt lời, cầm ly trà lên uống một hớp.

Ninh Vi Căn ngồi đối diện đang xem bản báo cáo, sắc mặt không chút gợn sóng, dường như không suy nghĩ chút nào đã mở miệng nói: "Cảm ơn chủ nhiệm Vinh nâng đỡ. Chẳng qua cháu có vấn đề cá nhân nên sẽ không đi chuyên tu đợt này đâu!"

Chủ nhiệm Vinh ngẩn người, đặt ly trà xuống, cau mày nhìn Ninh Vi Căn: "Cậu từ bỏ? Đây chính là cơ hội ngàn năm có một đó! Cậu sẽ được cử đến bệnh viện ngoại khoa tốt nhất nước Mỹ, tiếp cận với những thiết bị tiên tiến nhất, cả những chuyên gia lâu năm nữa, còn cả những loại bệnh hiểm. . . .Đây là cơ hội ai cũng mong muốn, sao cậu lại từ bỏ hả?"

"Cháu có việc riêng!" Ninh Vi Căn nói, "Cháu sắp kết hôn!"

Chủ nhiệm Vinh cười khê, "Tôi còn tưởng có việc gì gấp, không phải là kết hôn thôi sao? Đi Mỹ chuyên tu lần này cũng không quá lâu, chỉ chừng 11 tháng thôi, cũng đâu phải 11 năm. Chờ cậu quay trở lại là có thể vui vẻ kết hôn, không phải tốt hơn sao?"

"Cháu đợi không kịp!" Ninh Vi Căn bình tĩnh nói, "Cảm ơn ý tốt của chủ nhiệm Vinh!"

"Không phải chứ? Bác sĩ Ninh Vi Căn của khoa chúng ta sẽ vì chuyện nhi nữ tình trường mà bỏ lỡ cơ hội đi chuyên tu sao? Tôi cho rằng bất cứ ai có thể để chuyện riêng ảnh hưởng công việc duy chỉ có cậu là không. Không ngờ, tôi cũng nhìn lầm!" Chủ nhiệm Vinh cười chế nhạo, vừa cố chấp nhìn Ninh Vi Căn, "Chẳng qua tôi nói cho cậu biết. Cậu quyết định như vậy là sai rồi. Kết hôn thì lúc nào mà chẳng được, nhưng cơ hội này có lẽ chỉ có một lần. Cậu cứ suy nghĩ thật kỹ đi!"

"Cháu đã suy nghĩ kỹ rồi! Cháu chấp nhận bỏ qua cơ hội lần này, nhường cho bác sĩ khác!"

Ninh Vi Căn nói xong đứng lên, nói tiếng cảm ơn với chủ nhiệm Vinh một lần nữa, xoay người rời khỏi phòng chủ nhiệm.

Lúc nghỉ trưa, Ninh Vi Căn trở về phòng làm việc thay áo blouse trắng sau đó đi xuống căng tin bệnh viện.

Đang lúc Ninh Vi Căn bước nhanh ra khỏi văn phòng, sau lưng vang lên một tiếng gọi gấp gáp.

"Ninh học trưởng!"

Thư Di Nhiên chạy đuổi theo, đi song song với Ninh Vi Căn, nhẹ giọng dò xét: "Em nghe nói bệnh viện gửi danh sách đi chuyên tu. Qua đánh giá, người có tư cách đi chuyên tu ở ngoại khoa nhất định là anh rồi đúng không?"

Ninh Vi Căn dừng bước, nhìn về mặt khẩn trương cùng mong đợi của Thư Di Nhiên, sau đó lạnh nhạt thu hồi tầm mắt: "Còn có rất nhiều người ưu tú không nhất định là ai cả!"

Anh nói xong thân nhiên bước về phía trước.

Thư Di Nhiên đứng im tại chỗ, không hiểu ý anh. Theo lý thuyết mà nói, làm gì có ai có tư cách hơn Ninh Vi Căn đây? Anh vừa là người đam mê với ngành y thì việc đi chuyên tu lần này chắc chắn không dễ dàng bỏ qua như vậy. Nếu như thế thì anh phải nắm chắc phần thắng mới phải, sao lại lạnh nhạt như vậy chứ?

Thư Di Nhiên không khỏi có chút lo lắng. Vì để giành được xuất chuyên tu duy nhất của khoa cấp cứu, cô ta đã phải nhờ vả ba mình nói khó với viện trưởng. Nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra, người được cử đi chuyên tu của khoa cấp cứu chỉ có thể là cô ta. Nhưng nếu Ninh Vi Căn không được đi thì cô ở trong danh sách chuyên tu thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Gần tối, Ninh Vi Căn tan làm lái xe đến đón Trịnh Đình Đình. Sau khi lên xe, Trịnh Đình Đình đã than đói không thôi.

Ninh Vi Căn lấy túi giấy bên cạnh đưa cho Trịnh Đình Đình.

" Bánh hạt dẻ?" Trịnh Đình Đình vui vẻ kêu lên," Sao anh biết em đang thèm món này ?"

" Tiện đường thì mua thôi!"

" Lại còn nóng nữa!" Trịnh Đình Đình cười hì hì lấy ra một chiếc, hung hăng cắn một miếng, mùi hạt dẻ béo ngậy tràn khoang miệng, cảm giác cực kỳ thỏa mãn khiến cô không khỏi cảm khái," Lúc đói được ăn bánh hạt dẻ nóng thật sự rất hạnh phúc!"

" Em thật dễ thỏa mãn đó!"

" Người dễ thỏa mãn sẽ rất vui vẻ nha!" Trịnh Đình Đình mút mút ngón tay.

Ninh Vi Căn liếc nhìn Trịnh Đình Đình một cái, như có điều suy nghĩ," Xem ra em rất dễ nuôi."

" Anh nói gì vậy?" Trịnh Đình Đình xoay đầu lại hỏi anh .

" Không có gì!" Ninh Vi Căn bình tĩnh trả lời.

" Đúng rồi, chúng ta ăn cơm ở đâu ạ?"

" Đến nhà anh!" Ninh Vi Căn nói," Có người muốn mở tiệc!"

" Em gái anh sao ?"

" Ừ! Hôm nay con bé được ký hợp đồng với công ty nó đang thực tập, vui vẻ mãi không thôi. Xế chiều đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn, muốn ăn

mừng!"

" Hay quá!" Trịnh Đình Đình cười," Rốt cuộc cũng có thể ném thử tài nấu ăn của Tuyền Tuyền rồi!"

Ninh Vi Tuyền mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn mới mẻ. Trịnh Đình Đình nhìn trên bàn để cua tươi, ngao, sò biển, ba chỉ bò, thịt dê, tôm lột vỏ, bào ngư, đầu cá thì không khỏi than thở," Như thế này không phải quá nhiều rồi sao?"

Ninh Vi Tuyền đeo tạp dề Snoopy vừa cầm muỗng múc canh, vừa cười nói: " Để chiêu đãi chị dâu tương lai tất nhiên em phải thể hiện thật tốt rồi!"

Trịnh Đình Đình có chút đỏ mặt, không tự chủ mà phản bác: " Chị dâu gì chứ?"

" Em biết cả rồi nha! Anh trai em mua tặng chị một chiếc nhẫn, chị nhận thì đồng nghĩa với việc chấp nhận anh ấy rồi còn gì?"

Trịnh Đình Đình nhẹ nhàng sờ lỗ mũi một cái. Lần này cô không thể phủ nhận.

" Nói thật, lần đầu em nhìn thấy chị đã cảm thấy rất có duyên, có cảm tình với chị nữa. Chị đồng ý gả cho anh em, ngoại trừ anh, người vui vẻ nhất chính là em nha!"

" Chị cũng rất quý em!" Trịnh Đình Đình vươn tay vuốt tóc Ninh Vi Tuyền, "Em rất dễ thương, tính cách cũng đáng yêu, hoàn toàn không giống em gái của Ninh Vi Cẩn."

Một giáo sư khó tính, kiêu ngạo, lạnh lùng như Ninh Vi Cẩn lại có một cô em gái đáng yêu, hoạt bát, thẳng thắn như vậy.

" Đúng vậy, cũng có lúc em cũng hoài nghi tại em không phải là anh em ruột. Nhưng mà, mẹ em đã nói với em thật ra thì tính cách của em cũng có điểm giống anh ấy. Có một số vấn đề nhất định sẽ không chịu thỏa hiệp, yêu ghét rõ ràng, thậm chí có chuyện em còn gay gắt hơn anh ấy đấy!"

" Thật sao?"

" Thật ạ!" Ninh Vi Tuyền vừa cười," Cho nên em nhắc chị trước. Nếu như, em nói " nếu như" nha. Về sau em và chị vì chuyện gì đó mà cãi nhau, ngàn vạn lần chị không được dỗi dành em, cũng không cần xin lỗi. Cứ mặc kệ em mấy ngày đi, mấy ngày sau em sẽ tự nghĩ thông."

" Điểm này giống với Ninh Vi Căn sao?"

" Dĩ nhiên ạ !" Ninh Vi Tuyền nhắc nhở Trịnh Đình Đình," Đình Đình, em nói chị nghe, nếu như chị cãi nhau với anh ấy, ngàn vạn lần không được nịnh nọt, cầu xin anh ấy nha. Anh ấy sẽ được thể lẫn tới. Chị cứ không để ý tới anh ấy, anh ấy sẽ tự suy nghĩ, sau khi suy nghĩ thông suốt sẽ vui vẻ đến tìm chị đó!"

" Thật hay giả đây?" Trịnh Đình Đình tò mò.

" Chị nghĩ xem! Nếu như khi anh ấy nổi giận, chị vội vã đi dỗ dành, làm hòa. Lâu dần, anh ấy sẽ nghĩ bản thân rất tốt, không biết sai. Mà địa vị của chị sẽ ngày càng thấp, càng bị anh ấy chèn ép thôi."

"" Dường như có chút đạo lý.

" Đối phó với người kiêu ngạo, khó chịu như anh em phải dùng sách lược."

Trịnh Đình Đình trịnh trọng gật đầu một cái.

" Hai người đang nói gì thế?" Ninh Vi Cẩn đột nhiên vào phòng bếp, thản nhiên hỏi một câu.

" Không có gì!" Trịnh Đình Đình lập tức phủ nhận.

Ninh Vi Tuyền cười trộm.

Ninh Vi Cẩn biết hai người đang nói xấu anh nhưng không để bụng, kéo cổ tay Trịnh Đình Đình, " Em là khách không cần làm gì cả. Trong phòng bếp khói dầu nhiều sẽ dính ở quần áo mất. Bây giờ anh dẫn em đi tham quan phòng anh."

Ninh Vi Cẩn nói xong dẫn theo "vật sở hữu" ra ngoài tránh Ninh Vi Tuyền tẩy não cô. Ninh Vi Tuyền thầm mắng anh không biết xấu hổ không biết bao nhiêu lần.

Hơn một tiếng sau, nồi lẩu đặt trên bàn tròn, tất cả nguyên liệu được xử lý bày biện rất đẹp đặt trong mâm. Ninh Vi Tuyền đang mở chai rượu vang thì điện thoại trong phòng khách vang lên. Cô để mở chai xuống, bước nhanh tới nghe điện thoại, " Alô ?" Khuôn mặt cô đang tràn đầy ý cười bỗng nhiên âm ỉm.

Cúp điện thoại, Ninh Vi Tuyền ngơ ngác ngồi trên ghế sofa.

Từ lâu hai đi xuống, Trịnh Đình Đình cùng Ninh Vi Cẩn thấy vậy, sắc mặt hai người hơi thay đổi, không ai nói gì.

" Tuyền Tuyền, em sao vậy?" Trịnh Đình Đình đến gần, ngồi xuống bên cạnh Ni Vi Tuyền, nắm bả vai cô, " Sao sắc mặt lại kém như thế?"

" Chú Trương nói tháng sau ba sẽ cùng người đàn bà kia lấy giấy đăng kí rồi. Hy vọng em có thể hiểu, không cáu kỉnh, không giận dữ ông ấy nữa... mà tại sao em lại phải thông cảm chứ?....." Giọng nói Ninh Vi Tuyền không có cảm xúc, " Sao có thể nhanh như vậy... không phải như vậy,

không thể như vậy..Vậy mẹ phải làm như thế nào? Em muốn ở bên cạnh mẹ...."

Trịnh Đình Đình nghe vậy thì trái tim hơi nhói nhưng không biết an ủi Ninh Vi Tuyền như thế nào.

Ninh Vi Cẩn đi tới, đứng trước mặt Ninh Vi Tuyền, tròn mắt nhìn khuôn mặt như đũa đám của cô bé, trầm giọng nói," Anh cho là em đã tiếp nhận sự thật này rồi chứ?"

Ninh Vi Tuyền đột nhiên ngẩn đầu, hốc mắt ươn ướt, tức giận đến đỏ mặt: "Sao em lại phải chấp nhận chứ? "

" Em không chấp nhận thì còn có thể làm như thế nào đây?" Sắc mặt Ninh Vi Cẩn trầm tĩnh, tròn mắt đen láy, nói cực kỳ vô tình: " Em có thể thay đổi được gì chứ?"

Ninh Vi Tuyền cứng họng.

" Nếu không thể thay đổi được cái gì thì cách duy nhất chính là chấp nhận sự thật này đi!"

" Em không muốn tiếp nhận cũng không cần tiếp nhận! Em ghét anh nói như vậy! Anh không phải anh trai em!" Ninh Vi Tuyền đột đứng dậy, dùng sức đẩy Ninh Vi Cẩn ra, chạy vội lên lầu.

" Sao anh lại nói với cô bé như vậy? Trịnh Đình Đình cau mày," Anh làm anh trai như vậy à?"

" Anh nói không đúng sao! Con bé đã trưởng thành rồi, phải chuẩn bị tư tưởng chấp nhận tất cả biến cố, bao gồm cả những chuyện không thích, không mong muốn xảy ra."

Trịnh Đình Đình đứng lên, đưa tay vỗ trán Ninh Vi Căn , trừng mắt nhìn anh, "Không phải ai cũng giống như anh, gặp bất cứ chuyện gì cũng giữ tình tảo, suy nghĩ lý trí được. Tuyền Tuyền còn nhỏ, ngay cả em cũng giống cô bé thôi. Lúc gặp chuyện không vui, cảm xúc rất tồi tệ. Chuyện này rất bình thường được không? Huống chi cô bé còn là em gái duy nhất của anh đó. Anh dịu dàng an ủi cô bé mấy câu, nói vài câu dễ nghe một chút thì có sao đâu chứ? Anh cũng đâu bị mất đi miếng thịt nào ?"

" Anh sẽ an ủi con bé, cũng chăm sóc con bé!" Ánh mắt Ni Vi Căn kiên định, "Nhưng anh không hy vọng con bé cứ chìm đắm vào chuyện này!"

Trịnh Đình Đình than thở," Thôi, anh đúng là không biết dỗ mà. Em lên nói chuyện với con bé một chút."

Trịnh Đình Đình nói xong lập tức lên lầu. Ninh Vi Căn đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn cô đầy tình cảm.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Trên đường trở về, Trịnh Đình Đình thở dài liên tục, lúc Ninh Vi Căn hỏi cô lý do, cô bèn nói thật: "Em cảm thấy sống với anh nhất định sẽ bị tính cách của anh chọc cho tức chết?"

"Hả? Em nói vậy là ý gì!"

"Cứ nhìn thái độ của anh với Tuyền Tuyền là biết rồi. Con bé đau lòng như thế, anh không dỗ dành thì thôi lại còn trưng ra bộ mặt lạnh lùng hù dọa con bé nữa. Thật sự khiến cho người ta không chịu nổi mà!"

"Anh cũng đâu có hù dọa nó!"

"Vẻ mặt của anh thật sự rất dọa người mà!" Trịnh Đình Đình bĩu môi, "Nếu như sau này em cấu kính việc gì, anh cùng dùng thái độ này, em không chịu nổi đâu!"

Ninh Vi Căn nghiêng đầu nhìn Trịnh Đình Đình. Cô đang phồng má, bộ dạng cực kỳ kháng nghị!

"Đối xử với em gái và bà xã sẽ có khác biệt chứ!"

". Cái gì mà bà xã chứ?" Trịnh Đình Đình cố làm ra vẻ không hiểu, "Bà xã anh là ai hả?"

"Em đã nhận nhầm của anh rồi mà giờ còn muốn đổi ý sao?" Ninh Vi Căn nhàn nhạt hỏi ngược lại.

"Đúng là em nhận nhầm của anh nhưng không có đồng ý lời cầu hôn của anh nha! Hơn nữa, anh cũng đâu cầu hôn với em!"

"Anh cho là chúng ta đã xác nhận rõ với nhau rồi. Mục tiêu tương lai thống nhất, không cần quá nhiều hình thức rườm rà!"

"Cái gì gọi là hình thức rườm rà chứ? Ninh Vi Cẩn, cầu hôn đối với phụ nữ mà nói là vô cùng vô cùng quan trọng!" Giọng Trịnh Đình Đình lớn hơn, trong lòng thầm oán. Anh đúng là gian thương mà. Thậm chí bước cầu hôn này cũng muốn rút bớt nữa. Nào có cô gái nào đồng ý lấy một người đàn ông từ đầu đến cuối không nói với cô ấy là "Lấy anh nhé!" chứ?

"Nếu như em đã coi trọng hình thức này như vậy thì anh có thể chuẩn bị một chút!" Ninh Vi Cẩn im lặng một chút rồi bổ sung thêm một câu, "Mặc dù anh cảm thấy trình tự này rất dư thừa!"

"." Trịnh Đình Đình trố mắt. Sao anh lại có thể tự tin cô sẽ không từ chối chứ?

Lúc chờ đèn đỏ, Ninh Vi Cẩn dừng xe, bàn tay nắm lấy tay Trịnh Đình Đình, sau đó nghịch từng ngón, cực kỳ vui vẻ.

"Ninh Vi Cẩn, anh thật sự muốn sống bên em cả đời sao?"

"Những lời này chờ đến lúc cầu hôn thì nói sau!"

"."

Trịnh Đình Đình tưởng tượng cảnh tượng Trịnh Đình Đình cầu hôn cô. Anh mặc một bộ âu phục màu trắng, mang hoa hồng, nấn xếp thành hình trái tim. Quỳ một gối xuống, ánh mắt đắm đuối đầy tình ý nhìn cô chờ câu trả lời. Hình ảnh Ninh Vi Cẩn như vậy, cô cũng cảm thấy lạ lẫm nha!

"Em đang nghĩ gì vậy?" Ninh Vi Cẩn phát hiện Trịnh Đình Đình thất thần nhìn về phía trước.

"Không có gì ạ!" Trịnh Đình Đình lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi hỏi, "Đúng rồi, chuyện ba anh tái hôn, anh thật sự không để ý chút nào sao?"

Ninh Vi Cẩn rũ mắt xuống, ánh hoàng hôn phản chiếu lên gương mặt tuần tú khiến cho gương mặt anh càng thêm lạnh lùng, một lát sau anh mới mở miệng: "Thứ nhất, việc ông ấy tái giá là tự do của ông ấy. Ngay cả anh là con trai cũng không có quyền can thiệp. Giống như ông ấy cũng không thể can thiệp vào chuyện tình cảm của anh. Còn nữa, lúc nào ông ấy kết hôn, muốn kết hôn với người phụ nữ nào thì anh cũng không quan tâm. Trong lòng anh, mẹ chỉ có một, không hơn!"

"Anh hận ông ấy sao?" Trịnh Đình Đình nhẹ giọng thử dò xét.

"Lúc đầu thì có hận. Sau đó dần trở thành lạnh nhạt, bây giờ đã không còn cảm giác gì rồi!"

Không thấy hận nghĩa là không còn yêu. Đây chính là thái độ mà Ninh Vi Cẩn đối xử với người đã gây tổn thương, phản bội anh. Cho dù đối phương là người thân thiết đến đâu. Anh cũng dùng thái độ trực tiếp như vậy.

Trịnh Đình Đình tiến sát gần, nhẹ nhàng hôn lên má anh một cái, dịu dàng nói: "Thật ra thì em thấy anh làm rất đúng. Thay vì suốt ngày hận thù thì không bằng nghĩ đến một chuyện tốt đẹp hơn. Như vậy cuộc sống sẽ vui vẻ hơn bây giờ. Em nghĩ mẹ anh cũng hi vọng thấy anh có cuộc sống vui vẻ."

"Em đang an ủi anh?" Ninh Vi Cẩn nhìn Trịnh Đình Đình bình tĩnh hỏi ngược lại.

"Cũng không hẳn là an ủi! Chỉ đột nhiên muốn. . . . muốn hôn anh một cái thôi!"

"Nếu muốn hôn. . . ." Ninh Vi Cẩn đang muốn dán mặt vào cô, Trịnh Đình Đình vội vàng né, nhắc anh sắp đèn xanh rồi.

Ninh Vi Cẩn chỉ có thể tạm thời tha cho cô, ngồi thẳng người lên tiếp tục lái xe nhưng không thể bỏ qua sự khác thường trong cơ thể khi Trịnh Đình Đình chủ động thân mật với anh, chậm rãi vòng vô lăng, trầm giọng nói: "Lát nữa anh muốn lên nhà uống tách cà phê!"

Lỗi tai Trịnh Đình Đình đổ lụng, cô rất hiểu ý câu "Lên nhà uống cà phê" là có ý gì. Chỉ cần để Ninh Vi Cẩn vào phòng trọ nhỏ của cô chính là cho phép anh muốn làm gì cũng được.

Quả nhiên, lúc xe đến nơi, Ninh Vi Cẩn xuống xe, hết sức ung dung theo sau Trịnh Đình Đình vào phòng trọ. Đến tầng lầu của cô, Trịnh Đình Đình vừa dùng chìa khóa mở cửa nhưng đã cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể anh dán sát sau lưng. Hoàn toàn không cho cô cơ hội phản ứng, hai tay anh đã siết chặt hông cô, dán sát vào người cô, không hở một chút, giọng nói hấp dẫn phả bên tai cô: "Không phải em muốn hôn anh sao? Vậy thì nghiêm túc hôn một chút!"

.

Ninh Vi Cẩn táy máy tay chân với Trịnh Đình Đình rất lâu cho đến khi quần áo của Trịnh Đình Đình bị anh làm cho nhăn nhúm cô mới đẩy anh ra, nhắc nhở anh không nên quá đáng.

Bàn tay Ninh Vi Cẩn vẫn chưa thỏa mãn lưu luyến ở ngực cô, miễn cưỡng khắc chế dục niệm bản thân, "Uhm" một tiếng thật thấp mới buông Trịnh Đình Đình ra.

Trước khi kết hôn, anh cũng chỉ dám dùng tay để thỏa cơn nghiện này thôi.

Trịnh Đình Đình đứng dậy, Ninh Vi Cẩn giúp cô cài lại nút áo, cô nhìn khuôn mặt ẩn nhận, vô thức mà cười.

"Em cười cái gì?" Ninh Vi Cẩn thắc mắc.

"Em cười bộ dạng lúc này của anh đó. . . . rất giống đứa bé không được ăn kẹo!"

"Không được khiêu khích anh nữa!"

Trịnh Đình Đình ngoan ngoãn im lặng, đôi mắt khẽ đảo, nhìn bộ dạng nghiêm túc, anh tuấn của Ninh Vi Cẩn co có kích động lại muốn hôn anh. Thật ra trong lòng cô hiểu rất rõ, nếu Ninh Vi Cẩn vẫn tiếp tục cô cũng không từ chối. Chỉ là mỗi lần đến lúc máu chốt, chỉ cần cô lên tiếng nói dừng, anh sẽ lập tức dần lại, sẽ không ép buộc cô. Mượn câu nói của anh, "anh là người không thích ép buộc phụ nữ". Nhưng mà cô lại cho rằng anh đang tôn trọng cô. Một cách thể hiện tình yêu với cô. Hoặc có thể nói, anh thật ra là một người đàn ông rất truyền thống. Anh cho rằng cách bảo vệ người phụ nữ của mình tốt nhất chính là giữ gìn cho cô ấy.

"Đúng rồi, Tuyền Tuyền nói với em, anh đã từng thề với mẹ lúc bà nằm ở trên giường bệnh chỉ cưới một người con gái, sẽ luôn chung thủy với cô ấy, đó là thật hay giả vậy?"

Ninh Vi Cẩn sửa sang lại quần áo cho Trịnh Đình Đình, thu tay lại, ngưng mắt nhìn cô: "Đúng là có chuyện như vậy! Lúc ấy bệnh của bà ấy rất nghiêm trọng, cảm xúc cũng không ổn định. Ngày nào cũng gọi anh và Ninh Vi Tuyền đến, bắt tội anh hứa với bà. Sau này cuộc sống cần phải tranh thủ những điều gì, cần từ bỏ cái gì, phải làm được điều gì!"

"Vậy phải tranh thủ như thứ gì, từ bỏ cái gì và phải làm được điều gì?"

“Tranh thủ những thứ chân chính thuộc về em, từ bỏ những thứ không thuộc về em. Ngày nào cũng vậy, mấy chục năm sau cũng phải nghiêm túc như thế. Phải là một người biết chịu trách nhiệm, sống nguyên tắc, không thể lấy bất cứ lý do gì để tổn thương đến người khác, càng không thể tước đoạt hạnh phúc của người khác. Là một thằng đàn ông, thì chỉ toàn tâm toàn ý yêu một người phụ nữ, phải chăm sóc cho cô ấy đến già.”

“Anh nhớ kỹ thật!” Trịnh Đình Đình như có điều suy nghĩ.

“Anh sẽ ghi nhớ cả đời này!” Ninh Vi Cẩn lạnh nhạt nói.

Trái tim Trịnh Đình Đình không kịp được mà loạn nhịp. Cô vẫn luôn bị Ninh Vi Cẩn hấp dẫn, và lại gần đây tần suất bị anh hấp dẫn càng lúc càng nhiều.

“Nếu như em vẫn còn nhìn anh bằng ánh mắt nuốt chửng như vậy sẽ khiến anh có cảm giác lúc này anh dừng lại là điều cực kỳ ngu xuẩn đó!”

“. . . .” Trịnh Đình Đình phục hồi lại tinh thần, vội vàng thu hồi tầm mắt. “Cái đó, thời gian không còn sớm nữa, anh nên về đi thôi!”

Nếu không đuổi anh về, cô sẽ không kịp lòng được mà nhào tới chén anh nha.

Sau khi Ninh Vi Cẩn về rồi, Trịnh Đình Đình mở laptop, viết nhật ký: “Có phải càng lúc mình càng yêu anh ấy sâu đậm rồi không? Có lẽ vậy. Bây giờ chỉ cần nghĩ đến việc tan làm có thể gặp anh, nói chuyện, cùng nhau ăn cơm, nắm tay nhau đi tản bộ thì mình cảm thấy rất hạnh phúc. Giống như có anh ở bên thì những thứ khác cũng không quá quan trọng. Thật ra thì mình cũng biết cảm giác như vậy thật lạ lùng. Rõ ràng chúng mình chưa quen nhau được bao lâu, sao có thể đến mức không buông tay được đây? Thậm chí, chỉ cần im lặng nhìn anh thôi cũng cảm thấy rất thỏa mãn rồi.”

Trịnh Đình Đình đột nhiên dừng lại, suy nghĩ thật lâu rồi tiếp tục: “Mình cảm thấy, nếu như đời này không quen biết, không yêu anh, đó sẽ là một nỗi tiếc trong cuộc đời. “

Ở phía dưới góc phải, QQ sáng đèn lên, Trịnh Đình Đình vừa mở ra là biểu tượng của Trần Tuần nháy sáng. Anh không nói gì, chỉ gửi cho cô một bức ảnh.

Trịnh Đình Đình mở ra, thấy một bức ảnh có bầu trời xanh ngắt, nước biển mênh mông, cùng với bờ cát trắng.

Trên bờ cát trắng có một bó hoa, còn có một hàng chữ: “Đình Đình, chúc em luôn luôn hạnh phúc, vui vẻ!”

Trịnh Đình Đình mỉm cười, yên lặng đóng cửa sổ thoại. Ghi nhận lời chúc phúc của Trần Tuần.

Đột nhiên cô nhớ ra điều gì, mở file nhật ký. Mắt nhìn thấy ngày đầu tiên cô viết nhật ký. Một lát sau, cô chủ động xóa tất cả những ghi chép về Trần Tuần.

Cô nên sớm xóa chúng mới phải. Gặp được Ninh Vi Cẩn, cô không cần, cũng không cần giữ những hồi ức này nữa.

Mỗi cô gái trong tuổi mơ mộng đều sẽ có một mẫu người con trai mà mình đơn phương yêu mến. Nhưng lâu dần, họ cũng sẽ hiểu ra, những thứ tình cảm kia thật ra nhỏ bé biết bao. Chỉ có tự bản thân họ vui buồn, tức giận vì người đó. Thậm chí, thứ tình cảm kia cũng chưa phải chịu qua thử thách.

Chỉ dựa vào tình cảm đơn phương hoa lệ, đẹp đẽ nhưng trống rỗng. Tình cảm chân chính là dựa trên sự nỗ lực của cả hai người, không cần quan tâm đến thời gian.

Rốt cuộc cô cũng hiểu ra.

*

Sắp đến sinh nhật Ninh Vi Cẩn, Trịnh Đình Đình rất buồn bã vì không biết nên tặng anh cái gì! Dường như Ninh Vi Cẩn không thiếu cái gì thì phải.

Trịnh Đình Đình hỏi Ninh Vi Tuyền, Ninh Vi Tuyền trả lời chắc chắn: “ Sinh nhật hàng năm của anh ấy, em chỉ làm một mâm cơm, không tặng quà gì cả. Vì căn bản cũng không biết tặng gì, anh ấy chẳng thích gì cả!”

Trịnh Đình Đình hỏi Tiêu Quỳnh, Tiêu Quỳnh trả lời cực kỳ tà ác: “ Bạn tự mình xoa bơ, nằm lên bàn chờ anh ấy hưởng dụng là được!”

.....

Cuối cùng, Trịnh Đình Đình quyết định tự làm một món quà tặng Ninh Vi Cẩn. Cô nói với Ninh Vi Cẩn sẽ tặng anh một món quà, nhưng lại không chịu tiết lộ là quà gì. Ninh Vi Cẩn cũng không hỏi nhiều. Đối với anh, sinh nhật căn bản không có ý nghĩa gì cả. Chỉ là nếu cô đã quyết tâm như vậy thì anh sẽ không ngăn cản.

“Sao sẽ không có ý nghĩa gì chứ? Ninh Đại giáo sư của chúng ta đã ba mươi tuổi nha. . . . Thực sự trở thành một người đàn ông lớn tuổi nha. . . . Là dịp rất đáng ăn mừng!” Trịnh Đình Đình chế nhạo anh.

“Em đang nhắc nhở anh nên sớm lấy em đúng không?”

“. . . . Không phải có ý đó mà! Tại sao anh toàn xuyên tạc ý từng lời em nói vậy?”

“Không phải xuyên tạc mà là phân tích! Huống chi, những phân tích của anh rất ít khi sai!”

“.....”

Buổi tối, sau khi tắm xong, Trịnh Đình Đình kiên trì ngồi ở ghế salon tiếp tục làm đồ handmade. Vì đó là quà tặng sinh nhật cho Ninh Vi Cẩn, cô rất tỉ mỉ, tốc độ chậm hơn bình thường rất nhiều. Từng đường kim, mũi chỉ đều cặn kẽ đến từng chi tiết. Nghe được tiếng báo có tin nhắn của QQ, cô để đồ xuống, vừa mở ra thì lại là hộp thoại của Trần Tuần gửi đến. Anh gửi cho cô vài tấm ảnh.

Mở ra nhìn, cô bị cảnh đẹp hấp dẫn, một cảnh violet tím nhạt được phủ một tầng băng tuyết mỏng, trông kiên cường, thật xinh đẹp.

Cô xem thêm một lúc rồi mới đóng bức ảnh, đến phòng bếp, đun sữa nóng chuẩn bị đi ngủ.

Cả đêm ngủ ngon cho nên hôm sau đi làm, tinh thần Trịnh Đình Đình rất tốt, khiến Từ Vận ngồi đối diện cũng nghi ngờ: “Rốt cuộc cậu uống thuốc gì vậy nha? Mấy ngày nay, nhìn quầng thâm dưới mắt đã biết cậu thức đêm mấy ngày rồi? Sao vẫn dồi dào tinh lực thế hả?”

“Thật sao?” Trịnh Đình Đình mỉm cười, “Có lẽ dạo gần đây tâm tình tương đối tốt!”

Từ Vận nghe vậy mới thử dò xét: “Không phải chuyện tốt của bạn và giáo sư Ninh sắp đến chứ?”

“Chuyện này sao?” Trịnh Đình Đình click chuột, thông thả nói: “Nếu có tin gì, mình sẽ thông báo với mọi người mà!”

Từ Vận thầm nghiến răng, nghĩ bụng: “Có gì hay mà đặc ý chứ? Ngay cả cô nói cho tôi biết thì tôi cũng không đưa phong bì cho cô.”

Lúc nghỉ trưa, Trịnh Đình Đình rót cho mình một tách cà phê nóng. Đang nhắm nháp, điện thoại di động vang lên.

Cô vừa bắt máy, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói của Đại Miêu.

“Đình Đình, lão đại xảy ra chuyện rồi!” Giọng nói của Đại Miêu như vọng về từ nơi xa xôi nào đó.

“Cái gì?” Trịnh Đình Đình hỏi ngược lại.

Giọng của Đại Miêu gào lên, có chút nức nở, nghẹn ngào: “Tôi nói là lão đại xảy ra chuyện rồi, cô có nghe thấy không hả?”

Cúp điện thoại, cả người Trịnh Đình Đình cảm thấy trống rỗng, tim như ngừng đập, cảm giác đau đớn nhưng rất chân thật.

Đại Miêu nói Trần Tuần đi leo núi gặp tai nạn ngoài ý muốn, rơi xuống vách núi.

Rơi xuống vách núi.

Tác giả có lời muốn nói: Học trưởng Trần, tội gì cậu phải làm vậy chứ? Đi đến nơi xa như vậy, leo núi hái hoa mà Đình Đình thích để làm gì đây? Thật ra thì chỉ cần thật lòng chúc phúc là đủ rồi. Không cần gì nữa.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Hai mươi lăm phút sau, Đại Miêu đỗ xe ở dưới tầng lầu Trịnh Đình Đình. Lúc Trịnh Đình Đình xuống, mặt cô tái nhợt, tay mở cửa xe cũng run rẩy không thôi. Lên xe, cô quay đầu nhìn chăm chú vào Đại Miêu, muốn nói gì nhưng đầu óc trống rỗng nên không biết nói gì cho phải.

"Bây giờ không còn vé máy bay đi thành phố Y. Tôi đã nhờ một người bạn mua được hai vé tàu hỏa lúc 14h40'. Còn hai tiếng nữa, bây giờ tôi đưa cô về nhà trước để cô lấy chút đồ!"

Trịnh Đình Đình trầm mặc.

"Trịnh Đình Đình, ngoài tôi và cô ra anh ấy cũng không còn ai là bạn bè nữa!" Sắc mặt Đại Miêu nặng nề, nói từng chữ, "Còn nữa, lần này anh ấy bỏ hết công việc mà đi giải sầu là vì cái gì cô còn không rõ sao? Đêm trước khi gặp chuyện, anh ấy còn gọi điện cho tôi nói là chuyện khiến anh hối hận nhất cả đời này chính là cô."

Thấy Trịnh Đình Đình vẫn không nói câu nào, Đại Miêu nói tiếp: "Cô cứ nhớ lại ba năm nay xem, bao nhiêu lần anh ấy quan tâm, lo lắng cho cô rồi. Cô cũng không thể bỏ mặc anh ấy không để ý được!"

Hồi lâu sau, Trịnh Đình Đình mới mở miệng: "Tôi gọi điện thoại đã!"

Cô lấy điện thoại di động, ấn số của Ninh Vi Cẩn, đầu dây bên kia tắt máy. Đang muốn gọi lần thứ hai, điện thoại bị Đại Miêu nghiêng người lấy tay cướp đi. Cô ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt tức giận của Đại Miêu.

"Trịnh Đình Đình, đến lúc này rồi mà cô còn băn khoăn điều gì nữa? Hiện tại, Trần Tuần còn chưa biết sống chết như thế nào, không phải là người khác! Coi như cô muốn nói chuyện yêu đương, cũng không cần phải làm lúc này!"

"Trả điện thoại lại cho tôi!" Trịnh Đình Đình lạnh lùng nói.

Đại Miêu siết chặt điện thoại di động trong lòng bàn tay, cố gắng kìm chế kích động muốn ném ra ngoài. Một giây sau, anh ta ném trả lại cho Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình lại gọi cho Ninh Vi Cẩn thêm hai lần nữa, kết quả anh vẫn tắt máy. Cô thần thờ nhét điện thoại vào trong túi, nhẹ giọng nói: "Bây giờ tôi phải về phòng trọ một chút, anh lái xe đi!"

Đại Miêu nổ máy, phóng xe đi.

Trịnh Đình Đình về phòng trọ, chỉ chuẩn bị mấy đồ dùng cá nhân đơn giản cho vào một chiếc túi xách nhỏ rồi vội vã xuống lầu. Đại Miêu vẫn đỗ xe ở đó, anh ta đang hút thuốc lá.

Trịnh Đình Đình lên xe, chỉ nói một câu: "Bây giờ chúng ta đến nhà ga thôi."

Đại Miêu dập thuốc lá, nổ máy lái xe.

Trong nhà ga, người đến người đi cực kỳ đông đúc, không khí nóng ẩm phủ vào mặt. Đại Miêu cùng Trịnh Đình Đình ngồi trong góc phòng đợi không nói một lời.

Giọng nói thông báo vang lên, chuyến tàu mới bắt đầu soát vé. Đại Miêu đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Trịnh Đình Đình. Trịnh Đình Đình đứng dậy đi theo sau cậu ta.

Tàu bắt đầu lăn bánh, Đại Miêu mua nước và thức ăn, đặt trên bàn nhỏ. Sau khi ngồi xuống ngược mắt nhìn Trịnh Đình Đình. Trịnh Đình Đình cúi đầu, khuôn mặt không thay đổi ngấn người nhìn đôi bàn tay đang siết chặt.

Đại Miêu cười lạnh, "Trịnh Đình Đình, nói thật ra, tôi có chút hận cô. Nếu như không phải cô tuyệt tình như vậy thì đến bây giờ anh ấy cũng không xảy ra chuyện gì!"

Trịnh Đình Đình nghe vậy ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Đại Miêu đang ngồi đối diện rồi chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Nhìn phong cảnh trôi về phía sau, nhà cửa, hồ nước. Tất cả đều nói rõ cho cô biết cô sắp đi khỏi thành phố H.

"Vì một Ôn Tử Hinh, cô đã xử tử ngay anh ấy. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã đi tìm một người đàn ông khác, xóa bỏ sự quan tâm của anh ấy đối với cô ba năm nay." Giọng nói của Đại Miêu lạnh lẽo đến mức tận cùng, "Cô khiến cho tôi nhận ra một sự thật: phụ nữ còn tuyệt tình hơn cả đàn ông!"

Đáp lại anh ta là chuông điện thoại của Trịnh Đình Đình vang lên.

Trịnh Đình Đình nhìn thấy trên màn hình nick name quen thuộc, lập tức đứng dậy vừa

Đi vừa nghe điện thoại.

Là điện thoại của Ninh Vi Cẩn.

Xe lửa lắc la lắc lư, phong cảnh ngoài cửa trôi nhanh về phía sau. Sau khi Trịnh Đình Đình đứng vững, mới nhẹ giọng với Ninh Vi Cẩn.

"Em đang ở trên xe lửa với Đại Miêu đến thành phố Y. Trần Tuần xảy ra chuyện, bây giờ đang phải cấp cứu." Trịnh Đình Đình nói dứt quãng,

“Ninh Vi Căn, em xin lỗi!”

.....

Em xin lỗi vì em phải đến đó. Em quen biết Trần Tuần 10 năm rồi. Cho dù không tình yêu nhưng vẫn có tình cảm bạn bè.

Đến nửa đêm, xe lửa đã đến nhà ga thành phố Y.

Một người bạn của Đại Miêu ở thành phố Y đã đến đón bọn họ. Đợi Đại Miêu và Trịnh Đình Đình lên xe thì vội vã phóng đến bệnh viện số 5.

Mặc dù đã vào đầu hạ nhưng trên núi vẫn còn tuyết đọng, nhiệt độ rất thấp, núi cao, sông sâu. Do Trần Tuần đi lên lúc sáng sớm nên gặp chuyện không may. Khi leo được 2000 mét đã bị ngã xuống vách núi. Bởi vì chỗ xảy ra tai nạn là một vách núi hiểm trở, xe cấp cứu 120 đến cũng không cách nào đến hiện trường để cứu người. Cảnh sát, nhân viên cứu hộ, cùng dân bản địa quen thuộc địa hình ở đây sau khi nghiên cứu bản đồ kỹ càng đã tập hợp thành một đội gồm 7 người xuống núi cứu người.

Dưới sự phối hợp của mọi người, đưa cáng xuống, hai cảnh sát đặt Trần Tuần bị thương nặng lên cáng, kéo lên. Khi đưa được anh lên mặt đất an toàn thì Trần Tuần cũng rơi vào hôn mê sâu.

Cơ thể Trần Tuần bị thương nhiều chỗ: bắp đùi, bắp chân, bả vai cùng đỉnh đầu. Lúc được đưa đến bệnh viện số 5, bác sĩ đang cấp cứu. Dưới sự phối hợp nhịp nhàng của 30 bác sĩ cùng y tá, ca phẫu thuật kéo dài 12 tiếng cũng kết thúc. Trần Tuần tạm thời chuyển nguy thành an. Bởi vì đỉnh đầu có vết máu tụ nghiêm trọng nên anh ta vẫn hôn mê.

Lúc Đại Miêu cùng Trịnh Đình Đình chạy đến bệnh viện thì Trần Tuần đang ở phòng ICU (hồi sức cấp cứu). Theo quy định, bọn họ không thể vào thăm Trần Tuần được.

“Mấy người không phải người thân của anh ta sao? Vậy người thân của anh ta đâu?” Một bác sĩ nghiêm túc hỏi, “Chúng tôi cần người nhà ký tên bổ sung lên giấy xác nhận phẫu thuật”

“Anh ấy không có người nha. Ba mẹ anh ấy qua đời từ sớm rồi cũng không có anh chị em nào cả.” Đại Miêu nói, “Tôi là anh em tốt nhất của anh ấy, cũng có thể coi như người nhà!”

Bác sĩ suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy anh theo tôi đến phòng làm việc một chút!”

Đại Miêu đi theo bác sĩ, chỉ còn một mình Trịnh Đình Đình trên hành lang phòng cấp cứu. Một tay lấy điện thoại trong túi quần ra, lúc này mới phát hiện điện thoại của cô đã hết pin rồi.

Đầu óc cô rất rối loạn, không biết nên làm sao cho phải. Lúc đến đây rồi, cô phát hiện ra ngoại trừ lo lắng cho tình trạng của Trần Tuần và sợ hãi ra cô không biết làm gì để giúp anh.

Lúc Đại Miêu quay trở lại, vẻ mặt càng nặng nề, nghiêm túc hơn mấy phần. Anh ta nói với Trịnh Đình Đình tình trạng của Trần Tuần rất xấu. Ngoại trừ có nhiều chỗ bị gãy xương ra, não bị tổn thương nghiêm trọng, diện tích máu bầm tương đối lớn, vẫn chưa lấy ra được. Sợ sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

“Bác sĩ có nói nên làm gì không?”

Đại Miêu vuốt mặt một cái, lắc đầu, giọng nói như đưa đám: “Bác sĩ nói cứ quan sát hai ngày đã, xem tình hình như thế nào!”

Trịnh Đình Đình im lặng, cô biết bây giờ ngoại trừ chờ đợi cũng không còn cách nào khác!

Buổi chiều, bọn họ không hề rời khỏi bệnh viện, hai người yên lặng ngồi ở phòng nghỉ của khu cấp cứu cho đến sáng hôm sau.

Lúc trời sáng, Đại Miêu nhận điện thoại, vội vã nói vài câu, sau đó nhìn gương mặt tiền tụy của Trịnh Đình Đình, nhẹ giọng nói: “Bạn tôi đã đặt khách sạn giúp rồi. Bây giờ chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi một chút rồi nói sau!”

“Ừ” Trịnh Đình Đình gật đầu.

Sau khi Trịnh Đình Đình nhận phòng, chuyện đầu tiên cô làm là mở túi xách lấy sạc. Màn hình từ đen sang sáng. Có rất nhiều cuộc điện thoại bị nhỡ, tất cả đều là của Ninh Vi Cẩn.

Trịnh Đình Đình vội gọi lại, chỉ mấy giây sau Ninh Vi Cẩn đã nghe máy.

“Bây giờ em đang ở đâu?”

Trịnh Đình Đình báo chính xác địa chỉ khách sạn mình đang ở.

“Trịnh Đình Đình, bây giờ em phải quay về hoặc anh đến đón em. Tóm lại, em phải lập tức rời khỏi thành phố Y”.

Lòng Trịnh Đình Đình leng keng, hồi hộp một chút, nàng nghe ra thà làm cần bình tĩnh cảm xúc hạ ẩn núp gợn sóng, giống như là một tầng bánh quế kết băng, một giây kế tiếp sẽ vỡ toang.

“Em đã mất công đến đây sẽ không về nhanh như vậy đâu ạ. Ít nhất em sẽ chờ đến khi tình trạng anh ấy ổn định một chút!”

“Nếu như tình trạng anh ta không ổn định, vĩnh viễn không tỉnh lại thì em vẫn tiếp tục chờ sao?”

“Em nghĩ.....” Giọng nói Trịnh Đình Đình khô khốc, nở nụ cười miễn cưỡng, “Chắc anh ấy cũng không xui xẻo đến vậy đâu! Người tốt ắt có phúc, tình trạng của anh ấy chắc chắn sẽ tốt lên!”

Ninh Vi Cẩn ở đầu dây bên kia hơi im lặng, sau đó lạnh giọng nói: “Thật sự em coi anh ta là gì? Chỉ là bạn bè bình thường chứ không phải gì khác chứ?”

Anh lên giọng mang theo áp bức, chất vấn sắc bén.

“Anh ấy chỉ là bạn em thôi!” Trịnh Đình Đình nhắm mắt lại, giọng nói gấp gáp, lông mi cũng hơi ươn ướt, “Ninh Vi Cẩn em không còn yêu anh ấy nhưng dù sao anh ấy vẫn là bạn em. Trước kia lúc em bị bệnh, anh ấy cũng chăm sóc em. Bây giờ anh ấy xảy ra chuyện em không thể làm ngơ được. Nhưng xin anh tin tưởng em...Em làm vậy chỉ vì anh ấy là bạn em chứ không hề có suy nghĩ khác!”

Ninh Vi Cẩn dường như cười nhỏ một tiếng, lạnh lẽo nói từng chữ, “Nếu vậy anh tôn trọng suy nghĩ của em. Trịnh Đình Đình, nếu như em thật sự muốn ở đó chờ anh ta thì tùy em!”

Nói xong, anh cúp điện thoại luôn.

Trịnh Đình Đình hiểu Ninh Vi Cẩn tiếp nhận chuyện này là do lý trí anh mách bảo. Còn trên phương diện tình cảm không có một người bạn trai nào nguyện ý tiếp nhận sự thật này.

Trịnh Đình Đình ngồi trên giường một lúc, đột nhiên nhớ ra chưa xin phép trưởng phòng Thiết kế Vương xin nghỉ. Cô vội vàng gọi điện cho cô ấy, đối phương nghe xong cô giải thích cũng duyệt ngay nghỉ phép cho cô.

Trịnh Đình Đình nằm vật ra giường, mí mắt nặng nề như không hề cảm thấy buồn ngủ. Cô hung hăng gõ một cái lên trán, ra lệnh cho mình bây

giờ phải đi ngủ. Nếu không sẽ chẳng có tinh thần mà đối phó với những chuyện khác

Cô cứ ngủ mơ mơ màng màng cho đến tận trưa, lúc Đại Miêu sang gõ cửa thì mới tỉnh lại.

Đại Miêu mang bữa trưa cho Trịnh Đình Đình. Hai người ăn đơn giản rồi lại đến bệnh viện.

Hai giờ chiều, bọn họ được vào phòng ICU, được vào thăm Trần Tuần đang hôn mê.

Chỉ có một khoảng thời gian không gặp, Trần Tuần thay đổi rất nhiều. Rõ ràng nhất chính là anh ta gầy đi rất nhiều.

“Sau khi cô từ chối lời cầu hôn của anh ấy, tâm trạng anh ấy vẫn không ổn định, công việc cũng không để ý nữa. Tôi đã nhìn ra tình trạng anh ấy đã không tốt rồi!” Đại Miêu bình tĩnh nói, “Sau đó, anh ấy nói muốn đi du lịch giải sầu, tôi rất ủng hộ không ngờ lại xảy ra chuyện như thế này!”

Trịnh Đình Đình khom lưng, gọi “Trần Tuần” ngay bên tai anh nhưng anh ta không chút phản ứng.

Đại Miêu không nói gì nữa, lặng lẽ đứng đó mấy phút rồi rời khỏi.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Sau ba ngày, Trần Tuần không hề có một chút dấu hiệu sẽ tỉnh lại mà Trịnh Đình Đình và Đại Miêu cũng túc trực ở bệnh viện cả ngày lẫn đêm.

Đại Miêu bắt đầu phát hiện chỉ những lúc Trịnh Đình Đình nói chuyện với Trần Tuần thì trên mặt anh có chút phản ứng rất nhỏ. Trừ lần đó ra thì anh ta vẫn ở trong trạng thái hôn mê sâu không nghe thấy gì nữa, cũng không bị kích thích từ thế giới bên ngoài.

Rời khỏi phòng ICU, Đại Miêu nói với Trịnh Đình Đình: "Xem ra anh ấy chỉ nhận thức cô thôi. Những lúc cô nói chuyện với anh ấy, mí mắt còn hơi động một chút. Trừ lần đó ra thì không có chút phản ứng nào."

Trịnh Đình Đình trầm mặc.

Đại Miêu nói tiếp: "Cô biết không? Đêm trước khi xảy ra chuyện anh ấy vẫn gọi điện thoại cho tôi. Anh ấy nói chuyện cả đời anh hối hận nhất là không biết giữ cô đúng lúc. Nếu như có thể làm lại, anh ấy tình nguyện buông tha những thứ khác để trân trọng thời gian cô ở bên anh ấy."

"Bây giờ nói những điều này có tác dụng gì cơ chứ? Quan trọng bây giờ là nên làm gì?" Trịnh Đình Đình không muốn Đại Miêu nói đến đề tài này nữa.

Đại Miêu im lặng, một lát sau mới mở miệng, "Không phải bác sĩ đã nói rồi sao? Bây giờ anh ấy đang bị hôn mê cấp tính. Nếu như vượt qua giai đoạn này thì khả năng tỉnh lại sẽ lớn hơn. Đình Đình, ít nhất trong khoảng thời gian này, cô đừng đi có được không? Cứ coi như tôi cầu xin cô đi!"

Trịnh Đình Đình dừng bước, ánh mắt rũ thấp, không nói gì.

"Anh ấy không có người thân nào khác. Lúc tôi nói chuyện anh ấy chẳng có chút phản ứng nào. Cũng chỉ có cô." Đại Miêu hít một hơi, mùi thuốc tê tràn vào miệng khiến cậu ta không khỏi cảm ngại, "Cô có thể động viên anh ấy. Cứ coi như đáp trả ân tình lúc trước anh ấy chăm sóc cô đi. Bây giờ cô đừng về có được không? Bác sĩ cũng nói rồi, hiện tại có người ở bên cạnh nói chuyện với anh ấy rất quan trọng mà cô là người duy nhất cho anh ấy động lực."

"Tôi không thể cam đoan với anh điều gì cả. Tôi chỉ có thể nói tôi sẽ suy nghĩ về đề nghị của anh!" Trịnh Đình Đình bình tĩnh nói xong, khoác lại túi lên vai, đi về phía trước.

Đại Miêu đứng tại chỗ, nhíu chặt lông mày, một lát sau đuổi theo.

Trịnh Đình Đình trở lại khách sạn. Chuyện đầu tiên làm là lấy điện thoại kiểm tra xem có cuộc gọi nhờ nào không. Chỉ là xem đi xem lại, cô vẫn không nhìn thấy dãy số quen thuộc.

Cô hiểu Ninh Vi Cẩn tức giận, cô cũng có thể chấp nhận chuyện anh phản ứng có chút mãnh liệt với chuyện này. Nếu như đổi lại là cô, cô cũng không thể nào chấp nhận chuyện Ninh Vi Cẩn đi hơn ngàn cây số để chăm sóc một người bạn khác giới. Nhưng mà, bây giờ cô không còn cách nào khác. Không biết nên làm gì mới đúng.

Trần Tuần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bây giờ vẫn bất tỉnh. Trừ những lúc cô nói chuyện thì anh mới có chút phản ứng thì những lúc khác anh không hề có chút phản ứng nào. Trong lòng có biết rõ lúc này đây cô không thể nào bỏ mặc Trần Tuần để quay về, tiếp tục cuộc sống bình thường.

Cho dù cô đã buông xuôi tình cảm với Trần Tuần nhưng anh ấy vẫn là bằng hữu của cô. Những lúc cô bị bệnh, anh ấy cũng mang thuốc đến, chăm

sóc cô. Chỉ bằng những điều đó thôi cô cũng không thể nào bỏ mặc anh được.

Bây giờ cô chỉ cầu có kỳ tích xuất hiện là Trần Tuần sẽ tỉnh lại ngay lập tức. Vậy cô có thể an tâm quay về tiếp tục cuộc sống của mình.

Cả đêm Trịnh Đình Đình không chợp mắt, sáng sớm thức dậy cô phát hiện lợi chảy máu rất nhiều. Cô gọi điện thoại xin phục vụ khách sạn một chút muối, hòa vào nước, dùng nước muối xúc miệng.

Đến khi rửa mặt xong xuôi, thay quần áo, Trịnh Đình Đình lại cùng Đại Miêu đến bệnh viện nói chuyện với trưởng khoa bàn về chuyện trị liệu. Đến buổi chiều, lúc thăm bệnh, bọn họ vào phòng ICU, thấy Trần Tuần càng lúc càng gầy gò.

"Lão Đại, Đình Đình đến thăm anh!" Đại Miêu nhỏ giọng nói.

Lúc Trịnh Đình Đình đến gần, bàn tay bên người Trần Tuần hơi rung động một chút. Đại Miêu nhận ra biến hóa nhỏ này, lập tức nói với Trịnh Đình Đình: "Đình Đình, tay của anh ấy động kìa. Cô nắm tay anh ấy đi!"

Trịnh Đình Đình nắm lấy tay Trần Tuần, nói chuyện với anh, kêu anh ấy hãy kiên cường, đừng ngủ nướng nữa. Muốn nói gì hãy mở mắt ra.

Tay Trần Tuần khẽ động đậy, mí mắt và quai hàm cũng giật giật. Điện não đồ và điện tâm đồ có chút biến hóa.

Đại Miêu kích động, dặn dò Trịnh Đình Đình đừng buông tay Trần Tuần, cố gắng nói chuyện với anh ấy nhiều thêm một chút. Trần Tuần có thể nghe hiểu và cảm nhận cô đang ở bên cạnh anh ấy.

Trịnh Đình Đình vẫn nói chuyện với Trần Tuần, cho đến rung động của Trần Tuần dừng lại, nhịp tim cũng từ từ giảm xuống. Cả người như chìm xuống tận đáy, khô phục bình tĩnh.

Đại Miêu đứng ở bên cạnh, đỏ ngầu cả mặt.

30 phút thăm bệnh rất ngắn ngủi, Đại Miêu cùng Trịnh Đình Đình rời khỏi phòng ICU, lúc thay quần áo cách ly, Đại Miêu nhẹ giọng nói: "Đình Đình, cảm ơn cô!"

Trịnh Đình Đình quay đầu, nhìn Đại Miêu.

"Cô về nghỉ ngơi đi. Tôi đi tìm bác sĩ La nói cho ông ấy biết vừa rồi lão đại có phản ứng." Đại Miêu nhìn sắc mặt Trịnh Đình Đình không tốt, vỗ vỗ bả vai cô.

Trịnh Đình Đình trở về khách sạn, dọc đường đi cô cảm thấy chóng mặt vô cùng. Vừa tới cửa khách sạn, tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô nghe máy, giọng nói Ninh Vi Căn gần trong gang tấc, vô cùng chân thật. Cô theo bản năng quét mắt nhìn xung quanh. Ánh mắt rơi vào bóng dáng một người đàn ông dưới bậc thang.

Bốn mắt nhìn nhau trong mấy giây, trong lòng Trịnh Đình Đình có cảm xúc khó có thể diễn tả thành lời, hốc mắt nong nóng.

Bỏ ngoài tai tất cả âm thanh huyền ảo, anh chỉ đứng đó, có chút mệt mỏi.

Ninh Vi Căn cúp điện thoại, đi về phía Trịnh Đình Đình.

*

Ninh Vi Căn rửa mặt mũi xong xuôi, tắt vòi nước, Trịnh Đình Đình đưa cho anh một chiếc khăn lông mềm. Anh nhận lấy, đồng thời bình tĩnh hỏi một tiếng: "Bệnh tình của anh ta thế nào rồi?"

Trịnh Đình Đình kể lại chi tiết bệnh tình của Trần Tuần cho Ninh Vi Căn.

Ninh Vi Cẩn lau ngón tay, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước, sắc mặt cũng không thay đổi: "Cho nên em vẫn muốn ở lại bên cạnh anh ta, chờ anh ta tỉnh lại sao? Trịnh Đình Đình, em xác định mình phải làm như vậy sao?"

"Ít nhất trong khoảng thời gian này, em muốn ở lại đây xem có thể giúp gì được hay không!"

Ninh Vi Cẩn ném khăn lông trong tay đi, giọng nói lạnh lùng: "Em có thể giúp được gì chứ? Chỗ này có bác sĩ, y tá. Cho dù muốn tìm một hộ lý riêng cũng rất dễ dàng, căn bản em không cần ở lại chỗ này!"

Trịnh Đình Đình không biết nên nói gì.

"Trịnh Đình Đình, em không cần phải ở lại chỗ này. Ngay cả anh ta là bạn em, sau khi anh ta xảy ra chuyện em đã lập tức chạy đến, đợi ba ngày liền cũng đã hết nghĩa vụ của bạn bè rồi!" Thái độ Ninh Vi Cẩn cực kỳ tình tảo. "Em tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì. Trừ phi, là em cam tâm tình nguyện ở lại, vì thỏa mãn nhu cầu tình cảm của mình!"

Trịnh Đình Đình nhìn Ninh Vi Cẩn, tròn mắt xẹt qua chút khiếp sợ!

"Chẳng lẽ không đúng sao? Em tiếp tục ở lại đây chỉ có một nguyên nhân: Em không buông được!"

"Không phải!" Trịnh Đình Đình kiên quyết lắc đầu, nghiêm mặt nói, "Ninh Vi Cẩn, sao anh lại nghĩ như thế? Em đã nói với anh rồi, em đến đây thăm Trần Tuần chỉ với tư cách là bạn bè. Anh ấy không có người thân nào. Đây là lúc quan trọng, có thể giúp anh ấy, người có thể động viên anh ấy rất ít, anh hiểu không? Em cũng không cần thỏa mãn nhu cầu tình cảm vào lúc nào. Em chỉ coi anh ấy là một người bạn, em muốn giúp anh ấy cũng giống như trước kia anh ấy cũng từng giúp đỡ em vậy!"

"Trước kia?" Tròng mắt Ninh Vi Cẩn đen sâu không lường được, giọng nói chậm lại, gằn từng chữ, "Anh suýt nữa quên, hai người từng có

quá khứ rất dài. Đối với em mà nói đủ để em có thể nhớ anh ta cả đời!"

"Anh có ý gì?"

Giây tiếp theo, Ninh Vi Cẩn đưa tay nắm lấy cổ tay Trịnh Đình Đình. Trong lúc cô bất ngờ, không kịp đề phòng, đã kéo cô vào lồng ngực anh, ép cô nhìn vào tròng mắt đen, sâu thẳm kia.

"Nhật ký dài như vậy đều có tên anh ta. Tình cảm như vậy thật sự quá sâu đậm rồi!"

Mỗi một chữ như lưỡi dao sắc bén đâm vào lồng ngực Trịnh Đình Đình, ánh mắt cô không thể tin nhìn tròng mắt đen kiên nghị của Ninh Vi Cẩn, nhẹ giọng hỏi ngược lại: "Anh xem trộm nhật ký của em?"

"Đúng, anh đã xem!" Ninh Vi Cẩn thừa nhận, hơi nhếch môi, "Nếu không phải may mắn đọc được mấy dòng tình cảm kia, sao anh có thể hiểu rõ được tình cảm khó tìm chế được của em đối với vị học trưởng thân ái kia chứ?"

.....

Ninh Vi Cẩn cúi đầu sát với Trịnh Đình Đình, đôi môi mỏng cách đôi môi cô không đến một centimet. Hơi thở sạch lẽ, lạnh thấu xương bao phủ lên hô hấp của cô, nhìn có vẻ thân mật nhưng lại nói những lời cực kỳ tàn nhẫn, cay nghiệt: "Tình bạn người không biết, không phải sao? Là em tự viết. Anh thật tò mò tình cảm của em với anh ta thật sự sâu sắc đến mức nào mới có thể yêu hèn mọn như vậy. Cho tới lúc ở bên cạnh anh vẫn không một lòng một dạ, nhớ mãi không quên anh ta?"

"Em đã xóa hết những dòng kia rồi!" Trịnh Đình Đình nói, "Mặc kệ anh tin hay không, sau khi xác định với anh, em đã buông tha tình cảm em với anh ấy rồi!"

"Nếu như em nói như vậy thì hôm nay hãy về cùng anh!"

Trịnh Đình Đình mết mỏi nhắm mắt lại, nở nụ cười cứng như sáp: "Ninh Vi Cẩn, anh nhất định phải ép em như vậy sao? Anh biết rõ em ở lại đây không hề có mục đích nào khác, cũng không giống như những điều anh suy diễn, tại sao anh lại muốn em làm vậy?"

"Bởi vì anh không thích!" Ninh Vi Cẩn nói thẳng, "Trịnh Đình Đình, anh không thích bạn gái mình ở cách xa anh như vậy, lại còn ở bên cạnh chăm sóc một người đàn ông mà cô ấy vẫn thích hơn mười năm. Anh có thể không quan trọng mười năm kia nhưng anh sẽ để ý đến lựa chọn bây giờ của em!"

Trịnh Đình Đình mở mắt, đối diện với ánh mắt anh: "Nói cho cùng, anh chỉ không tin tưởng em mà thôi. Nếu như anh tin tưởng em."

Trịnh Đình Đình còn chưa nói hết câu, Ninh Vi Cẩn đã hơi siết chặt cổ tay cô, không cho cô có cơ hội nói tiếp, trịnh trọng nói: "Em nghe đây! Chuyện này không liên quan đến tin hay không. Anh chỉ nói anh không thích em ở lại đây. Em đừng quên anh đã nói gì với em. Anh nói, nếu như em vẫn còn tình cảm với anh ta thì đừng do dự mà đi tìm anh ta. Ngược lại, nếu như em xác định dứt bỏ anh ta thì không thể lãng phí một chút thời gian nào trên người anh ta nữa. Anh đã cho em cơ hội từ sớm, là em tự lựa chọn. Còn bây giờ lại nói không thể làm vậy được!"

"Chẳng lẽ bỏ mặc anh ấy nằm yên một chỗ không nhúc nhích sao?" Trịnh Đình Đình trầm giọng nói, "Ninh Vi Cẩn, anh đừng không hiểu lý lẽ như vậy!"

"Nếu đổi lại là những người khác, anh có thể hiểu được. Nhưng nếu đối phương là hần ta, anh không cho phép! Em hiểu rõ nguyên nhân trong đó, không phải sao?"

.

"Trịnh Đình Đình, em phải suy nghĩ cho thật kỹ. Rốt cuộc, em quyết định ở lại đây hay lập tức về cùng anh!"

.....

Ninh Vi Cẩn nói xong, khẽ buông tay Trịnh Đình Đình, nhìn cô một cái sau đó bước ra ngoài.

Trịnh Đình Đình cảm giác trái tim cô như rơi xuống vực sâu không đáy, nếu cùng anh trở về là cách giải quyết tốt sao? Giữa bọn họ sẽ trở lại như xưa? Sẽ không như vậy, bởi vì đây là chuyện đã xảy ra, nếu như anh không hiểu vậy thì chuyện này sẽ giống như cái gai cắm trong tim anh. Trốn tránh cũng vô ích, anh không tin cô, anh để ý quan hệ giữa cô và Trần Tuần. Chuyện này sẽ không kết thúc vì cô rời khỏi đây.

Coi như cô đồng ý về cùng anh, ngay cả bản chất họ sẽ không có chuyện gì nhưng cũng không yên ổn. Cũng không kiểm chứng được lòng chung thủy giữa bọn họ, giống như cây gai vậy.

Qua thật lâu, bên tai Trịnh Đình Đình vang lên giọng nói. Cô lê bước chân nặng nề, xoay người đi ra ngoài, nhìn thấy Ninh Vi Cẩn đứng bên cửa sổ, nhỏ giọng nghe điện thoại.

Ánh mắt Ninh Vi Cẩn thấy Trịnh Đình Đình bước ra ngoài, vội vã nói vài câu rồi cúp điện thoại. Xoay người lại, trầm tĩnh, ánh mắt kiên định nhìn về phía Trịnh Đình Đình.

"Sự lựa chọn của em là gì? Tiếp tục ở lại đây? Hay trở về cùng anh?"

"Anh nhất định phải làm như vậy sao?" Trịnh Đình Đình nói, "Em sẽ không ở đây mãi. Em chỉ chờ đến lúc anh ấy thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm. Bây giờ, anh ấy cần có người động viên. Mà em chỉ đang làm một việc bình thường nhất mà bạn bè có thể làm, không hề có mục đích nào khác. Em đã buông tha đoạn tình cảm với anh ấy. Tại sao anh không coi

chuyện này thuần túy chứ? Ninh Vi Căn, nếu như anh không thể tin tưởng em một chút nào vậy thì sau này chúng ta sẽ như thế nào đây? Về sau chúng ta cũng sẽ gặp phải vấn đề tương tự chẳng lẽ lần nào anh cũng bắt em phải lựa chọn sao? Căn bản anh không cần phải làm vậy! Em. . . . "

"Sự lựa chọn của em làm gì? Tiếp tục ở lại đây, hay về cùng anh?"
Ninh Vi Căn lặp lại.

Dưới ánh đèn điện, Trịnh Đình Đình thiếu chút nữa bật thốt ra khỏi miệng nhữ suy nghĩ trong đầu, nhưng giây tiếp theo cô đã kiềm chế được cảm xúc.

"Ninh Vi Căn, hiện giờ quả thật em không thể nào rời khỏi đây. Em hứa với anh mấy ngày nữa em sẽ trở về, anh có thể tin tưởng em một lần hay không?"

Tròng mắt Ninh Vi Căn lạnh lẽo như núi băng. Một lát sau, anh thả điện thoại vào trong túi. Khống nói một lời đi về phía salon, mở túi đựng ví tính, lấy ví da. Nhẹ nhàng rút một xấp tiền thật dày, cúi người, để trên khay trà, nhỏ giọng nói: "Em ở đây cố gắng tự chăm sóc tốt bản thân mình!"

Xong xuôi, Ninh Vi Căn cầm hành lý, xoay người đi về phía cửa.

"Ninh Vi Căn!" Trịnh Đình Đình ngay lập tức gọi anh lại.

Ninh Vi Căn dừng bước, quay đầu, nhẹ nhàng nhìn cô: "Trịnh Đình Đình, ngay từ lúc đầu em cũng nên biết tôi không phải là một người dễ sống chung. Dù là chuyện chăm sóc bạn bè gì đó tôi cũng không tiếp nhận!" Anh hơi dừng lại, sau đó lạnh giọng nói, "Thật ra thì tôi nên chúc mừng em. Tình cảm mười năm, rốt cuộc bây giờ em đã thỏa mãn ước nguyện rồi. Yên tâm đi, em đã được tự do, sẽ không ai can thiệp cùng quấy nhiễu nữa. Em có thể quang minh chính đại ở cùng anh ta, chăm sóc anh ta. Còn có thể tính chuyện lâu dài!"

Trịnh Đình Đình giống như bị đóng đinh tại chỗ.

"Tôi đã nói sẽ không miễn cưỡng phụ nữ cho nên tôi tôn trọng sự lựa chọn của em. Từ giờ trở đi, tôi sẽ không ép em phải chọn lựa nữa." Ninh Vi Căn nói xong, tay đã đè tay nắm cửa, tròng mắt giấu hết tất cả cảm xúc vào trong, giọng nói như từ vực sâu, "Đừng liên lạc với tôi nữa!"

Nói xong, anh kéo cửa ra ngoài cũng không quay đầu lại.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Vì vé tàu hỏa đi từ thành phố Y đến H đã hết vé nên Ninh Vi Cẩn phải mua chuyện muộn hơn. Khi về đến thành phố H đã là 7h40. Anh lấy xe ở bãi đậu, cũng không về Thiên Thủy uyển nữa mà phóng thẳng đến bệnh viện.

Lúc đến bệnh viện là đã hơn tám giờ, phòng ngoại khoa cực kỳ bận rộn. Dọc hành lang kê đầy giường bệnh tạm thời, tiếng chuông cấp cứu vang lên liên tục. Y tá bưng khay đi tới đi lui. Bên tai còn vang vọng tiếng bệnh nhân rên rỉ và người nhà khóc lóc.

Ninh Vi Cẩn vừa thay quần áo xong thì đã gặp bác sĩ Hà mặc bộ đồ vô trùng, đeo khẩu trang, vội vã đến cầu thang máy lên phòng mổ. Liếc thấy Ninh Vi Cẩn, lập tức dừng bước lại, nhẹ giọng nhắc nhở: "Chủ nhiệm Vinh đang chờ cậu ở phòng làm việc đó!"

Ninh Vi Cẩn khẽ gật đầu.

Bác sĩ Hà mệt mỏi than thở: "Cậu cũng nên chuẩn bị tinh thần đi. Chẳng biết ông ấy ăn hỏa dược gì đâu, sáng sớm nay đã phát hỏa với mọi người rồi!"

"Được, em biết rồi!"

Bác sĩ Hà cũng không ở lại lâu, vội vàng dặn Ninh Vi Cẩn vài câu cũng chạy đến phòng phẫu thuật. Ninh Vi Cẩn cũng đi đến phòng họp bác sĩ.

Chủ nhiệm Vinh đang ngồi ở giữa bàn, nghiêm túc cúi đầu, cẩn thận kiểm tra bệnh án.

"Chủ nhiệm Vinh!" Ninh Vi Cẩn lên tiếng, sau đó tiến vào.

Chủ nhiệm Vinh từ từ ngẩng đầu, thấy Ninh Vi Cẩn, lấy mắt kính đặt lên bàn, giọng nói cực kỳ không vui: "Nghe nói cậu vừa nghỉ hai ngày để xử lý chuyện riêng! Thế nào, bây giờ đã xử lý xong chưa?"

"Tất cả đã xử lý xong! Bây giờ không có vấn đề gì!" Ninh Vi Cẩn nói.

"Thật sao?" Hai mắt chủ nhiệm Vinh lóe sáng nhìn chăm chăm vào Ninh Vi Cẩn. "Có thể nói cho tôi biết rốt cuộc cậu có việc gấp gì mà phải vội vã nhờ thực tập sinh mua vé xe lửa đến thành phố Y hả?"

Ninh Vi Cẩn trầm mặc.

"Chẳng lẽ cậu không biết rằng hai ngày nay khoa chúng ta bận rộn như thế sao? Người mổ cũng thiếu! Vậy mà cậu lại xin nghỉ vào lúc này. Cậu có làm theo đúng trình tự để xin nghỉ không hả? Ai cho phép cậu chỉ nói với đồng nghiệp, ngay cả giấy phép cũng không thèm viết, đây là trò gì hả?" Chủ nhiệm Vinh vỗ mạnh xuống bàn, lạnh lùng nói, "Ninh Vi Cẩn, cậu đừng cho rằng bản thân có chút thành tựu là có thể không coi quy định của bệnh viện là gì. Vô cớ bỏ bê công việc, hậu quả như thế nào thì cậu là người rõ hơn ai hết!"

"Em thành thật xin lỗi!" Ninh Vi Cẩn bình tĩnh nói, "Em xin chấp nhận mọi hình thức kỷ luật!"

Chủ nhiệm Vinh nhìn chăm chăm vào Ninh Vi Cẩn, đột nhiên nói lảng sang chuyện khác, "Tôi nghe nói bạn gái cậu là bệnh nhân cậu sao? Hai người quen biết trong bệnh viện sao?"

Trông mắt Ninh Vi Cẩn không chút gợn sóng, suy nghĩ một chút rồi thừa nhận, "Đúng vậy!"

"Thật ra cậu càng lúc càng quá đáng rồi, vậy mà cũng có thể xuống tay với bệnh nhân của mình!" Chủ nhiệm Vinh cười lạnh. "Trước kia tôi đã nói với cậu thế nào hả? Không được lẫn lộn giữa việc công và việc tư. Phải chú ý hình tượng của bản thân. Nhất là chức vụ và tính chất công việc của cậu. Phải tránh những chuyện rắc rối với bệnh nhân nữa. Xem ra cậu đã bỏ ngoài tai những lời tôi nói với cậu rồi! Giỏi thật!"

Chủ nhiệm Vinh nói liên tục mấy từ "Giỏi thật!" cầm ly trà lên uống cạn, giọng nói không hề có chút nhiệt độ nào: "Xem ra, tôi không quản được cậu rồi. Chuyện của cậu tốt nhất vẫn để ba cậu xử lý đi!"

"Em đã trưởng thành rồi, nên có khả năng tự chịu trách nhiệm với những việc làm của mình, không cần bất cứ ai quản lý!"

Chủ nhiệm Vinh đặt mạnh ly trà xuống, ngẩng đầu nhìn Ninh Vi Cẩn, trong mắt thoáng qua chút thất vọng, đau lòng nói: "Tự cậu xem xét bản thân xem bây giờ trở thành dạng gì rồi? Tự đại, ngạo mạn, liều lĩnh, không có trách nhiệm, vì tình yêu mà quên trách nhiệm. Ngay cả đạo lý tôn sư trọng đạo cũng không có. Nếu cậu tiếp tục như vậy sẽ tự hủy hoại tương lai đó, cậu hiểu không hả?"

"Lần này là lỗi của em! Em đảm bảo không có lần sau!" Ninh Vi Cẩn nhìn

chủ nhiệm Vinh, trịnh trọng hứa.

"Có những sai lầm chỉ phạm phải một lần thôi cũng đã quá rồi!" Chủ nhiệm Vinh lắc đầu, trầm giọng nói: "Ninh Vi Cẩn, cậu đừng cho là tôi không biết thái độ của cậu mấy tháng gần đây. Tôi vẫn không mở miệng chỉ là không muốn tạo áp lực cho cậu mà thôi. Cho đến ngày cậu chủ động từ bỏ cơ hội đi học chuyên tu thì tôi đã biết được kết cục rồi. Chuyện tôi lo

lãng nhất đã xảy ra, cậu bắt đầu chống đối, tự cho mình là đúng, hành động tùy ý, không có trách nhiệm với công việc! Tôi thật sự cảm thấy tiếc cho cậu! Tôi đã nói với cậu là người cực kỳ có thiên phú, là bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất. Ở tuổi của cậu có thành tích như vậy quả thật là không dễ dàng. Tôi cũng hi vọng cậu quý trọng những gì đạt được, tiếp tục cố gắng, để có một tương lai tốt hơn. Tôi vẫn nghĩ rằng cậu sẽ không làm tôi thất vọng. Nhưng đến lúc này, tôi bắt đầu hoài nghi bản thân rồi!"

"Em rất xin lỗi!"

"Cậu không cần nói xin lỗi với tôi, cậu nên xin lỗi bản thân mình thì hơn! Thử quay đầu nhìn lại một chút, từ lúc cậu thi đỗ đại học Y đến giờ, đã qua bao nhiêu con đường, bỏ ra bao nhiêu mồ hôi và tâm huyết hả? Bây giờ đến tuổi lập gia đình lại bắt đầu hồ đồ. Vậy mà có thể vì chuyện yêu đương mà bỏ qua cơ hội ngàn năm có một, chính cậu thử suy nghĩ một chút xem có đáng giá hay không?" Chủ nhiệm Vinh nói xong phất tay, ý bảo ông chỉ nói như vậy thôi, để mặc anh tự suy nghĩ xem rốt cuộc cái gì mới là quan trọng nhất.

Ninh Vi Căn về phòng làm việc của mình, cầm ống nghe, đồng hồ đo huyết áp, cùng bản ghi chép của bác sĩ, đến phòng bệnh.

Buổi trưa, Ninh Vi Căn rời khỏi phòng khám lại gặp Thư Di Nhiên. Thư Di Nhiên thấy anh, lập tức chạy đến, chặn trước mặt, thở dốc hỏi: "Học trưởng Ninh, em nghe nói anh chủ động từ bỏ chuyển đi học chuyên tu lần này, là thật hay giả vậy?"

"Đây là việc riêng của tôi, không liên quan tới cô!" Ninh Vi Căn muốn đi qua Thư Di Nhiên.

Thư Di Nhiên đưa tay ngăn anh lại, lời nói cực kỳ chính trực: "Có lẽ em không có tư cách can thiệp quyết định của anh nhưng em vẫn phải nói

nếu như anh vì một cô gái mà bỏ qua sự nghiệp của mình thì quả thật không chút đáng giá. Anh có thể không cần nàng, anh. . . ."

"Tôi nhắc lại một lần nữa!" Ninh Vi Cẩn đánh giọng ngắt lời Thư Di Nhiên, đôi mắt nhìn cô ta cực kỳ hờ hững, lạnh lùng nói, "Đây là chuyện riêng của tôi, không có quan hệ tới cô!"

Sắc mặt Thư Di Nhiên cứng đờ, chậm rãi bỏ tay xuống, buông thõng ở hai bên.

Ninh Vi Cẩn đi lướt qua cô ta.

Một ngày bận rộn đến tận chín giờ tối. Ninh Vi Cẩn lái xe về nhà thì thấy Ninh Vi Tuyền đang ngồi trên ghế salon gặm táo lăm lăm: "Đêm qua anh lại phải trực sao lại không nói tiếng nào vậy? Còn không chịu nghe điện thoại. Ngay cả chị Đinh Đinh cũng không tìm được anh mới gọi điện cho em. Em đã nói với anh đừng như vậy rồi. Bận rộn một chút là không để ý đến việc gì nữa cả. Nếu như anh còn như vậy thì cẩn thận chị Đinh Đinh bỏ rơi anh đó!"

"Anh và cô ấy chia tay rồi!"

"Chia tay, cho nên anh. . . ." Rắc một tiếng, Ninh Vi Tuyền cắn một miếng táo, nhìn Ninh Vi Cẩn không thể tin được, lắp bắp nói: "Anh nói cái gì hả? Chia tay?"

Ninh Vi Cẩn không nói một lời nào, đi lên lầu hai. Ninh Vi Tuyền vội đứng dậy, đi theo, kêu oai oái: "Có ý gì hả? Anh đang đùa đúng không?" Cho đến khi Ninh Vi Cẩn về phòng, thuận tay đóng cửa lại sượt qua chóp mũi của Ninh Vi Tuyền. Cô bé mới im lặng, trong lòng cảm thấy cực kỳ khiếp sợ: hóa ra là thật!

Ninh Vi Cẩn bỏ ví cùng điện thoại di động vào ngăn kéo trên bàn để máy vi tính, liếc mắt thấy di động liên tục vang lên chuông báo tin nhắn

đến. Anh chần chờ một lát rồi lấy điện thoại ấn tắt nguồn.

*

Trịnh Đình Đình gọi điện cho Ninh Vi Cẩn, anh vẫn không nghe, chuyển thành gửi tin nhắn anh cũng chẳng thèm nhắn lại.

Tâm trạng của cô thật sự rơi vào đáy cốc. Một lần nữa cô ý thức được thực tế, Ninh Vi Cẩn không chỉ tức giận mà còn thất vọng về cô, anh thật sự chia tay với cô rồi!

Mê mọng một chút, Trịnh Đình Đình thu tai lại, lặng lẽ ngồi bên mép giường, cố gắng tiêu hóa chuyện này.

Đây là trừng phạt, cũng là một cái giá quá lớn. Nếu như nói cô hoàn toàn không dự liệu được trước chuyện này cũng là nói dối. Nhưng mà trong lúc đó, cô nghe thấy giọng nói của anh, tận sâu lại ẩn chứa một vấn đề khác: Thật ra anh cũng đâu hiểu rõ cô!

Khoảng thời gian bọn họ ở bên nhau quá ngắn, tình cảm cũng phát triển quá nhanh, nền móng cũng không vững v

àng cho nên một chút gió thổi, cỏ lay thôi cũng có thể phá vỡ sự cân bằng này!

Coi như cô không chọn ở lại đây mà theo anh quay về thì bản thân cô vẫn lo lắng không nguôi. Vậy sao có thể đối mặt với anh, ở bên cạnh anh, mà bản thân anh cũng tồn tại vấn đề như vậy. Giữa bọn họ đã có vết nứt, quay trở về cũng chỉ là trốn tránh mà thôi.

Vậy nên cô đã đánh cuộc, đánh cuộc anh sẽ cho cô một cơ hội, chỉ một lần duy nhất. Cô cũng đã đảm bảo với anh, chờ Trần Tuần thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm thì cô sẽ trở về, tiếp tục cuộc sống của mình. Sau này

cô sẽ không hề có liên quan gì đến Trần Tuần nữa. Mà cô ở lại nơi đây không hề có mục đích nào khác chỉ là sự quan tâm giữa bạn bè.

Nhưng anh không cho cô, anh lại nói chia tay!

Trịnh Đình Đình bỏ di động sang một bên, nằm vật xuống giường, toàn thân như đã bị rút cạn sức lực không còn chút gì.

Sau mấy ngày, bệnh tình Trần Tuần chuyển biến tốt. Trịnh Đình Đình vẫn nói chuyện với anh ta để kích thích. Khi nghe thấy giọng của Trịnh Đình Đình, các cơ trên mặt và chân tay đều có phản ứng mãnh liệt. Đại Miêu thấy vậy vội vàng đi gọi bác sĩ La. Bác sĩ La thấy vậy thì khen ngợi Trịnh Đình Đình, mỉm cười nói: "Quả nhiên cậu ấy rất nghe lời cô. Giọng nói của cô có thể kích thích hệ thống thần kinh của cậu ấy, khiến cho cơ thể cậu ấy có phản ứng, vậy là cậu ấy càng có khả năng tỉnh lại hơn!"

Bởi vì vị trí máu bầm của Trần Tuần đè một dây thần kinh não khiến cho việc phẫu thuật gặp nguy hiểm. Cho nên sau khi nhập viện vẫn không tiến hành phẫu thuật nhưng nếu chần chừ không mổ thì hậu quả khó lường. Bác sĩ La nói nếu Trần Tuần vẫn còn hôn mê thì cần phải tính đến việc phẫu thuật.

Đại Miêu suy nghĩ một ngày sau đó đồng ý với phương án phẫu thuật của bác sĩ La.

"Chuyện tôi quyết định cũng là lựa chọn của lão đại. Anh ấy luôn là người đàn ông dám mạo hiểm tất cả. Anh ấy sẽ không để bản thân trở thành người vô dụng, nằm hôn mê bất tỉnh trên giường."

Trịnh Đình Đình chậm rãi gật đầu một cái. Theo như hiểu biết của cô quả thật Đại Miêu nói về Trần Tuần không sai. Anh đúng là một người dám mạo hiểm, dám thử thách, có lòng tự ái mãnh liệt hơn người bình thường gấp trăm lần. Nếu vẫn còn như thế người chịu khổ nhất chính là bản thân Trần Tuần mà thôi.

Trước khi phẫu thuật một ngày, Trịnh Đình Đình nói với Trần Tuần vài câu, đại khái là vài lời động viên anh ta. Cho đến khi gần hết giờ thăm bệnh, Trần Tuần nắm chặt tay cô không buông. Cô dừng lại một chút, tròn mắt nhìn bàn tay anh đang siết chặt tay cô không buông, hiểu anh có ý gì, nhỏ giọng nói: "Anh hãy cô gắng lên! Chắc chắn anh sẽ khỏe lại!"

Trần Tuần chậm rãi thả lỏng tay. Trịnh Đình Đình thấy chỉ trong mười ngày mà Trần Tuần đã gầy đi rất nhiều khiến cô cảm thấy đau lòng.

Bất cứ ai khi thấy một sinh mạng từ từ mất đi sức sống, mí mắt cũng không động đậy cũng sẽ cảm thấy thốn thức bản thân cũng cảm thấy sợ hãi và thương cảm huống chi là người cô đã quen biết mười năm cơ chứ? Giờ phút này, trong đầu cô có rất nhiều ý niệm vụt qua bao gồm cả ý nghĩ đáng sợ nhất — tử vong!

"Em biết rõ anh đang sợ hãi cái gì. Nhưng em muốn nói, em tin tưởng phẫu thuật sẽ thành công. Giống như thế giới này có đen tối cũng có cả ánh sáng. Mà em luôn chọn con đường quang minh chính đại mà đi. Em tin chắc anh cũng sẽ giống em!"

Trịnh Đình Đình chậm rãi nói.

Ca phẫu thuật của Trần Tuần rất thành công, máu bầm đã được lấy hết. Nhưng hệ thống thần kinh vẫn chịu thương tổn nên anh ta vẫn rơi vào trạng thái hôn mê.

Khi anh tỉnh lại là lúc Trịnh Đình Đình đang nói chuyện với anh ta. Anh cố gắng mở mắt, để lộ một khe hẹp nhưng anh không thể nhìn thấy khuôn mặt Trịnh Đình Đình nhưng có thể cảm thấy hơi thở ấm áp, ngọt ngào của cô. Là cô kéo hẳn từ trong bóng tối vô tận kia. Nếu như không phải là cô, rất có thể anh đã buông xuôi để vòng xoáy tử vong đen tối kia cắn nuốt hết bản thân.

Anh rất muốn mở mắt ra ngay lập tức nói với cô một tiếng cảm ơn, còn cả một câu đơn giản, trực tiếp hơn đó chính là "xin lỗi!" nhưng anh không thể.

Đại Miêu thấy tình trạng của Trần Tuần thì cực kỳ vui vẻ. Mà Trịnh Đình Đình làm đúng như cam kết, đợi đến khi Trần Tuần thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm cô chuẩn bị trở về thành phố H.

Đại Miêu trầm mặc hồi lâu, sau đó cười thật tươi: "Được, cô về đi. Tôi đưa cô đến nhà ga. Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt!"

Trịnh Đình Đình mua chuyến sớm nhất từ thành phố Y về thành phố H.

Đại Miêu đưa Trịnh Đình Đình lên đài thiên văn, rất chân thành nói lời cảm ơn với cô.

"Đình Đình, tôi không biết phải cảm ơn cô như thế nào. Cảm ơn cô đã làm nhiều việc cho lão đại như vậy. Nếu không có cô, có lẽ anh ấy cũng không chịu đựng được!"

"Anh không cần phải cảm ơn tôi!" Trịnh Đình Đình bình tĩnh nói, "Thật ra đôi là người khác thì tôi cũng làm như vậy thôi!"

Đại Miêu trầm mặc, không nói thêm điều gì nữa, cậu ta đã hiểu rõ Trịnh Đình Đình ở lại động viên Trần Tuần không phải vì tình cảm cá nhân. Ở bên giường bệnh lúc cô nói chuyện với Trần Tuần không hề mang chút tình cảm yêu đương. Cô chỉ nói mấy lời động viên giống như bạn bè bình thường.

Đây chỉ là lòng tốt của cô, bản năng và đạo đức mà thôi. Tóm lại là không liên quan những chuyện khác.

Lên tàu hỏa, Trịnh Đình Đình xách túi lên toa tàu, tạm biệt thành phố Y quay về quỹ đạo của cô.

Chỉ là cô phải tiếp nhận một sự thật. Sự lựa chọn lần này của cô đã ảnh hưởng đến tình cảm giữa cô và Ninh Vi Cẩn.

Mấy ngày nay, mấy trăm tin nhắn cô gửi cho Ninh Vi Cẩn hoàn toàn giống như đá chìm xuống đáy biển.

Ninh Vi Cẩn nói được làm được không cho cô có cơ hội liên lạc với anh nữa.

Mặc dù cô hiểu anh đã quyết tâm nhưng cô vẫn muốn thử một lần, không quan tâm đến chuyện thành công hay thất bại.

Lúc Trịnh Đình Đình đến nơi cũng hoàng hôn rồi. Vừa xuống ga, thành phố H nổi mưa rào và sấm chớp mang theo lạnh lẽo. Cô gọi một chiếc taxi đến bệnh viện Nhân Dân số I tìm Ninh Vi Cẩn nói chuyện cho rõ ràng.

Thật không may, trong văn phòng của khoa ung thư vú chỉ có một thực tập sinh. Trịnh Đình Đình hỏi cô bé Ninh Vi Cẩn đang ở đâu, cô bé chỉ trả lời qua loa: "Tất cả mọi người đều đang ở trong phòng mổ rồi!"

"Vậy thì bao lâu họ mới xong?"

Cô bé cũng không thèm ngẩng đầu lên, trả lời qua loa: "Chuyện này rất khó nói. Còn phải xem ca mổ như thế nào đã. Có khi đến nửa đêm cũng không biết chừng. Cô là người nhà bệnh nhân chứ gì? Nếu có chuyện gì muốn tìm bác sĩ thì ngay mai quay lại!"

Trịnh Đình Đình định đợi Ninh Vi Cẩn ở dưới tầng một. Lúc đi thang máy bụng kêu lên òng ọc cô mới ý thức được cả ngày nay chưa ăn gì. Vừa

rồi, trên tàu hỏa cô cũng chỉ ăn nửa bát mì ăn liền bây giờ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Trịnh Đình Đình đến cửa hàng tiện lợi đối diện bệnh viện mua một ly trà sữa và trứng luộc nước trà, lúc đi ra lại đụng phải một người.

Chính là Thư Di Nhiên mặc quần áo bình thường.

Thư Di Nhiên thấy Trịnh Đình Đình trong mắt thoáng qua chút kinh ngạc nhưng ngay lập tức tỏ vẻ chán ghét.

Trịnh Đình Đình cũng không có ý định nói chuyện với cô ta, hơi lách người qua. Vừa đi xuống bậc thang đã nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Thư Di Nhiên.

"Tháng chín này học trường Ninh sẽ đi học chuyên tu, cô cũng biết rồi chứ hả!"

Trịnh Đình Đình dừng bước, xoay người lại hỏi Thư Di Nhiên: "Học chuyên tu?"

"Cô thật sự không biết sao? Vậy thì tôi nói cho cô biết. Đi học chuyên tu lần này chính là bệnh viện ngoại khoa tốt nhất New York, cơ hội ngàn năm có một. Tất cả mọi người đều cố gắng hết sức để được một suất này. Vậy mà học trường Ninh lại chấp nhận nhường cho người khác. Cô nói xem chuyện này có kỳ quái không cơ chứ?" Khóe miệng Thư Di Nhiên mang theo ý đùa cợt, ánh mắt sắc bén nhìn Trịnh Đình Đình, "Người giúp anh ấy lấy được suất này chính là chủ nhiệm khoa. Ông ấy cũng là thầy giáo của anh ấy hồi trước, cũng là người từng bước dẫn dắt anh ấy trưởng thành. Bây giờ ông thật sự thất vọng về anh ấy. Đây là chuyện không còn cách nào khác nhưng anh ấy đã không cần thì ai có thể giúp được đây? Chỉ đáng tiếc cho thiên phú và tài hoa của anh ấy mà thôi!"

Trịnh Đình Đình kinh ngạc.

"Cô có biết vì sao biết bao người thích anh ấy, thậm chí chấp nhận tính cách cao ngạo, lạnh lùng của anh ấy không?" Thư Di Nhiên nói, "Rất đơn giản, bởi vì anh ấy là một thiên tài, cho nên mọi người sẽ nhường nhịn anh ấy. Nếu như có một ngày anh ấy không còn như vậy nữa thì anh ấy cũng mất đi hào quang chói lọi và vinh dự đó. Mọi người sẽ ghét anh ấy, cô có tin hay không? Bệnh viện không có thần thánh giống như cô tưởng tượng đâu. Bệnh viện này cũng là thực tế ở bất cứ nơi khác. Nâng cao đập thấp là chuyện bình thường vẫn luôn xảy ra."

"Cô muốn nói gì?" Trịnh Đình Đình hỏi ngược lại.

Thư Di Nhiên bĩu môi, cười một tiếng, "Cô nghe mà không hiểu hay là giả vờ ngu ngốc đây hả? Căn bản cô cũng không hiểu rõ anh ấy, cô cũng không có năng lực trợ giúp hay ủng hộ anh ấy. Căn bản cô cũng không có tư cách ở lại bên cạnh anh ấy. Sự tồn tại của cô chỉ tăng thêm phiền phức cho anh ấy mà thôi. Kéo một vị thần cao cao tại thượng như anh ấy xuống bùn lầy. A, còn một việc nữa, cô còn làm danh dự của anh ấy bị tổn hại. Dù sao, có ai mà không biết cô và anh ấy là quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân cơ chứ?"

.....

Trịnh Đình Đình ngồi trước cổng bệnh viện vội vã ăn xong rồi lấy điện thoại xem giờ. Đã muộn rồi, cô không biết Ninh Vi Cẩn đã mổ xong chưa, có mấy chuyện cô phải nói rõ với Ninh Vi Cẩn trong tối nay.

Cô chờ rất lâu, bóng đêm dần bao phủ. Đứng trước cổng, Trịnh Đình Đình vẫn gọi điện thoại cho Ninh Vi Cẩn. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu không phải giọng nói khô khốc kia nữa mà là tiếng nhạc chờ quen thuộc. Cô cảm thấy lồng ngực đập thành thịch chỉ hi vọng Ninh Vi Cẩn sẽ nhận điện thoại.

Chỉ là, cho đến lúc cuối cùng Ninh Vi Cẩn cũng không nghe điện thoại.

Trịnh Đình Đình buông筒 điện thoại xuống, thần thờ một lúc mới hiểu được một sự thật. Anh thật sự bỏ mặc cô rồi!

Quả nhiên, khi cô gọi lại, khoảng sáu giây thì vang lên giọng nói lạnh lùng, lễ phép của anh trong hộp thư thoại rồi ngắt máy.

Đối xử giống hết các cô gái khác. Khi Ninh Vi Cẩn không có ý định cho cô cơ hội thì cô có cố gắng cũng không làm được chuyện gì.

Mấy ngày nay, tất cả cuộc gọi, mấy trăm tin nhắn, anh không hề trả lời dù chỉ một chữ. Những điều này còn chưa đủ sao? Huống chi, hôm đó, trước khi trở về anh cũng đã nói rõ ràng với cô. Cô đã khôi phục tự do rồi. Sau này, anh sẽ không can thiệp vào chuyện của cô nữa. Cũng giống như muốn cô đừng liên lạc với anh nữa.

Rốt cuộc trong tiềm thức Trịnh Đình Đình đã chấp nhận kết quả này, nhét điện thoại vào túi. Lê bước chân nặng nề đi về phía khác.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Chung cư Thiên Thủy, "Không chỉ là tiệm sách"

Lúc Ninh Vi Tuyền lên lầu hai, liếc mắt đã thấy Trịnh Đình Đình ngồi ở chiếc bàn gần cầu thang nhất, đang cúi đầu, trầm tư suy nghĩ gì đó. Trên bàn, ngoại trừ một ly nước lọc đã tan hết đá thì không còn gì khác.

"Đình Đình!" Ninh Vi Tuyền ngồi xuống, nhỏ giọng gọi cô.

Trịnh Đình Đình ngẩng đầu, cười tươi với Ninh Vi Tuyền.

Ninh Vi Tuyền trực tiếp nói thẳng: "Em không biết giữa chị và anh hai xảy ra chuyện gì. Thái độ mấy ngày nay của anh ấy rất kỳ quái, không muốn nhắc đến chị. Mấy lần nhắc đến tên chị đều không vui, em đã xác nhận vài lần với anh hai. Anh ấy cũng nói là hai người đã chia tay. Em muốn hỏi, chị cũng chấp nhận sao?"

Trịnh Đình Đình trầm mặc thật lâu mới nghiêm túc nói: "Thái độ của anh ấy rất kiên quyết à?"

Ninh Vi Tuyền than thở, "Anh hai là người vẫn là người như vậy. Một khi đã quyết định rồi thì rất khó đổi ý!"

Trịnh Đình Đình nở nụ cười khổ sở, nhỏ giọng nói: "Vậy sao?"

"Đình Đình, rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì? Không phải mấy hôm trước còn rất tốt sao? Chị còn nhận nhẫn của anh ấy nữa!" Ninh Vi Tuyền nghi ngờ, "Sao đột nhiên lại. . . . thành ra như vậy chứ?"

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút, mới kể rõ chuyện cô đến thành phố Y thăm Trần Tuần cho Ninh Vi Tuyền nghe.

"Thì ra là chuyện này!" Giọng của Ninh Vi Tuyền có chút nặng nề hỏi ngược lại, "Đình Đình, vậy chị còn thích học trường Trần kia sao?"

Trịnh Đình Đình quả quyết lắc đầu.

"Cho nên, chị chăm sóc học trường Trần kia cũng chỉ là ở phương diện đạo đức gì đó thôi đúng không?"

Trịnh Đình Đình gật đầu nhưng một lát sau lại lắc đầu : "Cũng không hẳn là như vậy. Chị đâu có vĩ đại như thế chứ? Quyết định như vậy, cũng chỉ là chị cảm thấy đây là chuyện nên làm. Không liên quan đến tình cảm, cũng không hẳn là vấn đề đạo đức gì đó!"

Ninh Vi Tuyền suy nghĩ một chút rồi nói: "Thật ra thì em cũng hiểu. Giống như em lúc còn đi học, có làm từ thiện, tận mắt thấy những người xa lạ kia giãy dụa trên giường bệnh để giành giật sự sống khiến cho em cảm thấy rất khó chịu. Rất muốn bỏ ra một chút sức lực gì đó để giúp bọn họ. Thay vì nói đồng tình hay thương hại thì không bằng nói chúng ta sợ hãi, không muốn nhìn thấy sự chết chóc!"

Có lẽ Ninh Vi Tuyền nói không sai. Khi Trịnh Đình Đình đứng bên giường bệnh, thấy Trần Tuần không thể cử động, sinh mệnh anh ấy đều phải dựa vào máy móc để duy trì. Bất cứ lúc nào, anh ta đều có thể vĩnh viễn biến mất. Khi đó, cô cảm giác lạc vào một thế giới khác. Giống như đang đứng trước một cái hang đen ngòm, tuyệt vọng. Cô không muốn bị cái hang đó nuốt chửng, cô không muốn thấy Trần Tuần gặp chuyện không may. Cô không muốn đối mặt với hai chữ "tử vong" này.

"Nhưng." Ninh Vi Tuyền nói, "Anh hai chắc sẽ không hiểu đâu. Anh aasy ở trong bệnh viện lâu như vậy. Coi chuyện chết chóc là chuyện rất bình thường. Anh hai cảm thấy chuyện sinh lão bệnh tử là quy luật của

tự nhiên. Anh ấy sẽ không có cảm tính giống như em vậy đâu. Anh ấy vẫn là một người đàn ông quá lý trí. Lần đầu tiên chân chính có bạn gái, không có cách nào chấp nhận chuyện trong lúc quan trọng chị không chọn về cùng anh ấy mà ở bên cạnh với người đàn ông khác. Huống chi, đây còn là người đàn ông chị đã thích một khoảng thời gian dài nữa chứ. Nhất định anh em sẽ nghĩ là tình cảm chị giành cho anh ta rất sâu đậm, nguyện ý đồng sinh cộng tử với người đàn ông đó. Anh ấy không so sánh được!"

Trịnh Đình Đình vươn tay cầm lấy ly thủy tinh, nhẹ lắc lắc. Trên cạnh ly dính đầy bọt nước, từng giọt rơi xuống, giống như trái tim của cô dần trống rỗng, giọng nói chết lặng: "Ừ, chị có thể hiểu suy nghĩ của anh ấy!"

"Đúng rồi!" Ninh Vi Tuyền liếc nhìn khuôn mặt không có sức sống của Trịnh Đình Đình, cẩn thận nói: "Tối qua, em nghe thấy anh trai nói chuyện với người ở bệnh viện hình như về chuyện đi học chuyên tu. Anh hai đã quyết định ghi danh rồi!"

Trong đại não của Trịnh Đình Đình xẹt qua tia sáng, cô nhớ lại những lời nói của Thư Di Nhiên.

"Nếu như anh ấy đi học chuyên tu. Có thể một khoảng thời gian rất dài không gặp cô được đâu!"

Tròng mắt Trịnh Đình Đình chậm rãi nhìn xuống ly thủy tinh, đẩy tới bên cạnh, không chút cảm xúc nói một câu: "Nếu đi học chuyên tu quan trọng với anh ấy thì chị ủng hộ anh ấy đi!"

"Nhưng mà, vậy chị và anh hai phải làm sao bây giờ?" Ninh Vi Tuyền nói, "Hai người chứ chia tay như vậy sao?"

"Chị cũng không biết nữa! Anh ấy không nhận điện thoại của chị, cũng chẳng thèm trả lời tin nhắn, càng không gặp mặt!" Trịnh Đình Đình nói, "Chị không còn cách nào!"

Ninh Vi Tuyền yên lặng, cô cũng biết rõ tính khí của ông anh già nhà mình. Một khi đã quyết ý làm chuyện gì thì thiên quân vạn mã cũng khó kéo lại được. Từ nhỏ đến giờ, trừ lời của mẹ, anh hai đâu có nghe lời ai chứ? Anh vẫn giống trong thế giới bản thân, nghiêm khắc tuân thủ những quy luật cũng không để ý tới người bên cạnh. Nếu anh hai không muốn thì không một ai có thể thay đổi ý nghĩ của anh cả.

"Em sẽ thử khuyên anh ấy một lần nữa!" Ninh Vi Tuyền an ủi Trịnh Đình Đình, "Chị chờ tin tức của em nha!"

"Ừ, cảm ơn em!"

*

Lại một tuần mới bắt đầu, cuộc sống của Trịnh Đình Đình vẫn như cũ, chỉ là thiếu mất Ninh Vi Căn. Đúng giờ cô đi làm, chuyên tâm vào công việc. Sau khi tan làm thì về nhà. Những lúc rảnh rỗi vẫn gửi tin nhắn cho Ninh Vi Căn, nhưng anh vẫn không trả lời.

Ninh Vi Tuyền online: "Không biết anh hai bị sao nữa. Lần này không suy suyển chút nào. Cho dù em khuyên anh hai, nói lý đủ điều, căn bản anh ấy không để ý đến em. Đình Đình, xin lỗi chị. Hay chị cố chờ thêm một chút?"

.....

Nếu như chờ đợi có thể đổi được một kết quả tốt, Trịnh Đình Đình nguyện ý chờ đợi. Nhưng trong lòng cô mơ hồ đã biết được đáp án, và đó chính là kết quả. Ninh Vi Căn không giống những người đàn ông khác. Không phải cứ chờ anh là chờ được, giống như Thư Di Nhiên yên lặng ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy nhưng anh cũng đâu đoái hoài tới.

Thật ra thì Trịnh Đình Đình cô và Thư Di Nhiên có gì khác nhau cơ chứ? Đối với Ninh Vi Căn mà nói nếu không phải là người phụ nữ của anh

thì cũng chỉ là người qua đường mà thôi. Ngày đó, lựa chọn của cô đã bị anh xử tử hình. Anh đã đuổi cô khỏi cuộc sống của anh. Bây giờ, cô và anh không còn quan hệ. Chẳng khác gì Thư Di Nhiên và những đối tượng hẹn hò trước của anh.

Đến chủ nhật, Túc Minh Quyên mang theo một túi đồ dùng hàng ngày đến thăm Trịnh Đình Đình. Thấy tâm trạng cô cực kỳ không tốt, hỏi chuyện sau khi biết được giáo sư Ninh nói chia tay, Túc Minh Quyên kinh ngạc không thôi lập tức nói muốn đi tìm giáo sư Ninh nói chuyện.

Trịnh Đình Đình thuyết phục mãi mới ngăn cản được Túc Minh Quyên đang hưng trí bừng bừng.

"Mẹ, mẹ đừng làm cho mọi việc rối thêm nữa. Mẹ đi tìm anh ấy làm gì chứ, mẹ còn có thể nói gì nữa đây?"

"Đương nhiên mẹ muốn đi tìm cậu ta rồi! Cậu ta chẳng phải đã nói là sẽ phụ trách con cả đời, tại sao có thể đột ngột nói chia tay chứ?"

Trịnh Đình Đình cố gắng mãi mới đoạt được túi của Túc Minh Quyên, ấn bà ngồi xuống ghế sofa, giọng nói cực kỳ bất đắc dĩ, và nghiêm túc: "Giữa con và anh ấy không có kế ước gì. Anh ấy cũng không có nghĩa vụ phải cưới con gái mẹ. Mẹ đi tìm anh ấy cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Anh ấy sẽ không nghe lời mẹ đâu!"

Túc Minh Quyên trố mắt, một lát sau hỏi ngược lại: "Vậy con định làm như thế nào? Chẳng lẽ con định án binh bất động sao? Ít nhất cũng phải nghĩ ra cách hay biện pháp gì đó để vấn đề vẫn hồi chứ? Rốt cuộc con có nghĩ qua hay chưa hả?"

"Anh ấy không nhận điện thoại, không trả lời tin nhắn cũng không chịu gặp con thì con có cách gì chứ?"

"Gọi cái gì chứ? Tại sao các con đang tốt đẹp lại thành ra như vậy hả? Mà giáo sư Ninh cũng thiệt là, cố chấp giống hết ba con lúc còn trẻ, chín trâu cũng không kéo lại được." Túc Minh Quyên nói rồi nhìn sang Trịnh Đình Đình, không nhìn được mà nói tiếp, "Mẹ nói cả đời này con bị hủy trong tay Trần Tuần, thật vất vả mới tìm được một người thích, người ta lại nguyện ý cưới con. Mắt thấy chuyện tốt tới gần, tại sao Trần Tuần lại đột nhiên xảy ra chuyện chứ? Ai, thật là bất hạnh mà!"

"Bây giờ nói những điều này còn ích gì đây ạ? Dù sao chuyện đã xảy ra rồi, con chỉ còn cách chấp nhận thôi!"

"Chấp nhận?" Túc Minh Quyên đứng phắt dậy, trợn to hai mắt, giận dữ nói, "Con chấp nhận nhưng mẹ thì không. Khó có thể kiếm được một người đàn ông chấp nhận lấy con gái mẹ, mẹ làm sao cam tâm bỏ qua dễ dàng thế được?"

Trịnh Đình Đình im lặng, xoay người đi đến phòng bếp rửa cốc, mặc kệ Túc Minh Quyên đang kêu la trong phòng khách!

Cứ tưởng rằng Túc Minh Quyên chỉ nói vậy thôi, không ngờ bà là người đã nói là làm, thật sự đi tìm Ninh Vi Căn. Thứ hai, bà ngồi xe bus đến chợ trung tâm rồi đổi tuyến khác đến bệnh viện nhân dân thành phố. Hỏi mãi mới tìm được phòng làm việc của Ninh Vi Căn. Đi thang máy tới tầng của anh, ngồi ở khu nghỉ chờ bác sĩ đi khám xong mới gặp được Ninh Vi Căn.

Thái độ của Ninh Vi Căn khách khí mà xac cách, đã không còn vẻ thân cận giống như lần trước tới ra mặt, vô luận Túc Minh Quyên nói gì thì anh chỉ nói đúng một câu: "Rất xin lỗi, vấn đề giữa cháu và Trịnh Đình Đình rất nhiều, khó có thể tiếp tục nữa. Cháu tôn trọng mong muốn của cô ấy, để cô ấy có cơ hội chọn lại. Cháu nghĩ trong chuyện này, cháu không làm sai cái gì."

Túc Minh Quyên đang muốn nói cái gì thì Ninh Vi Cẩn đã bị chủ nhiệm Vinh gọi.

"Xin lỗi! Cháu còn nhiều việc!" Ninh Vi Cẩn nói, "Bác cũng nên về đi ạ! Cháu tiễn bác xuống!"

Ninh Vi Cẩn đưa Túc Minh Quyên xuống lầu, gọi cho bà một chiếc xe taxi, còn chủ động thanh toán tiền cước khiến cho Túc Minh Quyên vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng không dám nói lời nào.

Sau đó, Túc Minh Quyên gọi điện cho Trịnh Đình Đình, giọng nói cực kỳ đura đám: "Ôi, không ngờ giáo sư Ninh là người dẫu muối cũng không ư. Mẹ nói cái gì cậu ý cũng khách khí ngăn lại. Khiến mẹ càng về sau càng không dám nói cái gì. Khí thế cậu ấy quá mạnh mẽ. Đình Đình, mẹ thu hồi lại lời hôm trước. Mẹ cam tâm nhận thua rồi. Tình cách của giáo sư Ninh còn cả cách xử sự của cậu ta còn lợi hại hơn ba con nhiều, không phải mẹ ra tay sẽ thành công."

Cúp điện thoại, tâm trạng Trịnh Đình Đình lại rơi xuống đáy cốc, ngay cả Túc Minh Quyên ra tay cũng không có chút xíu tác dụng nào, thái độ của Ninh Vi Cẩn đã rõ ràng.

Có lẽ, cô nên từ bỏ thôi.

"Trịnh Đình Đình, sắc mặt cậu sao khó coi như vậy chứ?" Từ Vận ngồi đối diện thấy sắc mặt Trịnh Đình Đình không tốt, tò mò hỏi một câu.

Trịnh Đình Đình vuốt ve gáy cuốn sổ nháp, lắc đầu một cái, không nói gì.

Khi cơn mưa trút xuống, nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, người trên được vội vã mặc áo ấm, Trịnh Đình Đình bất tri bất giác nhận ra mùa hè sắp qua đi rồi.

Ninh Vi Tuyền vẫn giữ liên lạc với Trịnh Đình Đình. Cô bé online nói rằng không đến hai tuần nữa Ninh Vi Căn sẽ đi Mỹ, tất cả mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Trịnh Đình Đình nhắn tin lại: "Ừm, hi vọng anh ấy gặp may mắn."

Dường như, ngoại trừ chúc phúc Trịnh Đình Đình cũng không làm được gì nữa. Trong khoảng thời gian này, cô đã chấp nhận sự thật chia tay với Ninh Vi Căn. Khác với Túc Minh Quyên và Tiêu Quỳnh, chờ sóng gió này qua đi sẽ nhận ra một điều: lý do sâu xa khiến cô và Ninh Vi Căn chia tay là do tính cách hai người quá khác biệt. Bọn họ không cùng một thế giới, có rất nhiều quan điểm không thể nào hiểu được cho nhau. Khi chưa xảy ra chuyện gì, chính sự khác biệt đó là sự hấp dẫn của đối phương. Nhưng một khi vấn đề xuất hiện thì sự khác biệt đó lại chính là rào cản ngăn cách giữa hai người.

Không liên quan đến người khác. Chia tay chính là vấn đề giữa hai người bọn họ mà thôi.

*

Chiều thứ năm, Trịnh Đình Đình ngồi xe bus từ cửa hàng đồ chơi ở phía Nam thành phố đi ngang qua trạm xuống chung cư Thiên Thủy. Thần xui quỷ khiến thế nào mà cô lại xuống xe, đi về phía khu chung cư Thiên Thủy. Khi gần đến cổng sắt, cô đột nhiên dừng bước, trong đầu hiện lên một loạt hình ảnh, sau đó xoay người đi về.

Đọc đường đi, bước chân Trịnh Đình Đình cực kỳ vội vã, giống như muốn loại bỏ ý niệm đột nhiên ở trong não, càng chạy càng nhanh, lướt qua rất nhiều người. Bất tri bất giác cô rẽ vào hai ngõ, đi tới con đường đi bộ rợp bóng cây, nhìn thấy tòa nhà hai tầng quen thuộc kia — "Không chỉ là hiệu sách".

Trịnh Đình Đình chần chờ một chút, đang muốn bước lên thêm đá thì cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc qua cửa kính. Trái tim cô loạn một nhịp, một giây tiếp theo dừng bước.

Ninh Vi Cẩn từ lâu hai bước xuống, đi đến thẳng quầy hình bán nguyệt trả sách, ký tên, lại lấy tiền trong bóp da đưa cho nhân viên phục vụ. Nhân viên đưa một quyển tạp chí cho anh. Anh xoay người, đẩy cửa ra ngoài, bước xuống thêm, động tác dứt khoát.

Trịnh Đình Đình núp vào một thân cây, yên lặng nhìn Ninh Vi Cẩn.

Qua nhiều ngày như vậy, Ninh Vi Cẩn ngoại trừ gầy một chút cũng không có thay đổi gì nhiều. Anh mặc một áo sơ mi màu xám thẫm có vân chìm, quần tây màu đen, tay cầm một quyển tạp chí, sống lưng kiết xuất, chân bước nhanh, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Từ góc độ của Trịnh Đình Đình, ánh mặt trời chiếu vào sườn mặt góc cạnh lạnh lùng của anh, phủ một tầng sáng dịu dàng.

Anh không khác gì lần đầu tiên cô gặp. Ngay cả không có áo blouse trắng nhưng anh vẫn rực rỡ, chói mắt đến như vậy, vĩnh viễn không hòa tan trong đám đông, khiến người ta chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra/

Anh khê ho một tiếng, âm thanh kia khiến lòng Trịnh Đình Đình khê đau. Ánh mắt cô vẫn cố chấp nhìn anh nhưng bước chân anh không ngừng, rất nhanh sẽ biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Từ đầu tới cuối, anh không dời tầm mắt, không chú ý đến sự tồn tại của cô.

Mà lần đầu tiên cô phát hiện bản thân lại nhát gan như vậy, không dám đuổi theo anh.

Thật lâu sau, Trịnh Đình Đình mới di chuyển chân, đi lên thềm đá, đẩy cửa "Không chỉ là tiệm sách" lên lầu hai, tìm được vị trí mà Ninh Vi Cẩn đã ngồi. Sau khi ngồi xuống, ánh mắt nhìn đến chiếc gàn tàn đựng một chút đầu màu thuốc lá. Tàn thuốc màu xám trắng, hình như còn mang theo hơi ấm.

Cô đưa tay nhẹ nhàng vê tàn thuốc, chà sát, tro thuốc lá trượt xuống từ ngón tay cô.

Nhớ lại lúc tạm biệt anh nói câu kia :

"Từ giờ trở đi, tôi sẽ không buộc em lựa chọn cái gì nữa!"

.....

"Đừng liên lạc với tôi nữa !..."

Trịnh Đình Đình hít mũi một cái.

Bao nhiêu năm không khóc. Bỗng nhiên, giây phút này lại nhòa lệ.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 51

"Mặc kệ đối phương nghĩ như thế nào thì tùy, bạn chỉ cần biết mình đang làm gì là tốt rồi. Cuộc sống chính là như vậy, nhờ những chuyện đau lòng đó mà khiến cho chúng ta trưởng thành hơn. Sẽ có một ngày, bạn sẽ biết ơn những bài học đó khiến cho bản thân mình càng hoàn thiện.
.Này, bạn nói cái gì đi chứ?" Tiêu Quỳnh xem mấy bài "cách chữa khỏi thất tình". Đọc nhiều quá đến mức mắt hoa cả lên, chán nản bỏ điện thoại sang một bên, nhìn Trịnh Đình Đình không nói một lời, dừng dừng nói: "Thật ra thì thất tình cũng rất bình thường thôi, sẽ không ảnh hưởng đến hòa bình thế giới. Nhẹ thì hai ba ngày nặng thì hai ba tháng sẽ khỏi thôi. Làm gì có chuyện chia tay sẽ không sống nổi chứ?"

Trịnh Đình Đình lẳng lẳng nhìn ly nước bị cô hút đang gần cạn chỉ còn lát chanh.

"Bạn yêu, bạn mới kết giao với giáo sư Ninh kia mới không bao lâu mà! Không đến nỗi chia tay với anh ta mà không muốn sống nữa đấy chứ? Hơn nữa, hẳn ta có gì hay ho chứ? Không phải lớn lên đẹp trai một chút, vóc người tốt một chút, ngoài mang tước hiệu giáo sư ra còn có gì nữa đây? Mình không tin cậu không thể không có hẳn ta được!"

Trịnh Đình Đình vẫn không nói gì.

"Bạn nghĩ đến những khuyết điểm của hẳn ta mà xem. Kiêu ngạo, lạnh lùng, tự ái quá cao. Nếu không vừa ý thì lập tức trở mặt. Thích tình yêu trong sáng, còn không thích ăn thịt heo. Cứ cho là bạn và hẳn ta có thể ở bên cạnh nhau nhưng bạn chịu được sao?" Tiêu Quỳnh than thở, "Mình

nói với bạn rồi, nam nữ sống chung với nhau không đơn giản như vậy đâu. Khi sức hấp dẫn của hai bên từ từ giảm đi mà vẫn phải đối mặt với nhau là việc khó nhất. Bây giờ đã không chịu được, bạn thật sự chắc chắn nếu như giáo sư Ninh đi Mỹ về và hai người kết hôn sẽ không gặp vấn đề gì? Không nhất định nha!"

Trịnh Đình Đình bưng cốc nước uống một ngụm, từ từ nuốt xuống tiếp tục nhìn cốc nước.

Tiêu Quỳnh vội vã vẫy tay trước mặt cô: "Này, bạn nói câu gì đi chứ, đừng có trưng bộ dạng sắp chết đến nơi như vậy!"

Trịnh Đình Đình ngược mắt nhìn bạn, "Mình không có gì để nói. Là bạn cưỡng ép mình ra đây để nghe bạn giảng đạo đó chứ!"

"Không phải mình sợ bạn ở nhà mãi sẽ bị bệnh sao? Tự bản thân bạn xem một chút đi. Giáo sư Ninh đã đi Mỹ hai tháng rồi. Hai tháng nay bạn đã thành dạng gì rồi hả? Dùng hình ảnh xác không hồn cũng không quá đáng. Người chị em tốt như mình đây sao có thể trơ mắt nhìn bạn ngày càng tiêu tụy, khô héo đi thế được?"

"Làm gì khoa trương như vậy chứ?" Trịnh Đình Đình lắc đầu, "Mình chỉ không có hứng thú ra ngoài thôi!"

"Vậy thì bạn cũng phải chăm sóc bản thân cho thật tốt chứ! Bạn xem trong hai tháng gần ngủ đã gây mất 6 cân, đây là điều bình thường sao?"

"Chỉ là gần đây mình ăn ít thôi!"

"Quầng thâm dưới mắt là làm sao hả?"

"Buổi tối ngủ hơi muộn một chút. Sáng lại dậy sớm, sau đó cũng không ngủ thêm được!"

"." Tiêu Quỳnh trợn mắt nhìn Trịnh Đình Đình một cái, "Cho dù bạn nói thế nào đi nữa ai cũng nhìn ra bạn đang nhớ tới người ta, mãi không tìm được lối thoát!"

Trịnh Đình Đình tiếp tục lấy ống hút chọc chọc lát chanh.

"Bạn thử nghĩ xem sau này phải làm sao bây giờ? Trước một Trần Tuần khiến bạn mất N năm mới thoát khỏi bóng tối. Hiện tại, giáo sư Ninh này, phải mất bao lâu bạn mới quên được anh ta đây?"

"Cứ thuận theo tự nhiên đi, cứ cố gắng quên đi lại càng nhớ nhiều hơn!" Trịnh Đình Đình vừa nói, vừa nhìn sang Tiêu Quỳnh, "Đây không phải là điều thứ ba trong cách chữa bệnh thất tình của Vương Sùng Sùng sao?"

"A, vậy sao? Vừa rồi mình đã đọc cho bạn rồi à, Tại sao mình lại quên mất nhỉ?" Tiêu Quỳnh vội vàng cầm điện thoại di động, xem lại lịch sử.

Trịnh Đình Đình có một phút yên ắng.

Kể từ khi chia tay với Ninh Vi Cẩn, cuộc sống của Trịnh Đình Đình không còn yên bình nữa. Túc Minh Quyên thường gọi điện tới, giọng điệu sợ cô làm điều gì điên rồ. Trong công ty, Từ Vận và chị Trương cả ngày nói bóng nói gió hỏi cô dạo gần đây tại sao không thấy xe của bác sĩ Ninh đâu nữa? Tiêu Quỳnh thì cứ một tuần sẽ tới tìm cách chữa khỏi bệnh thất tình cho cô. Ngay cả Ninh Vi Tuyền lúc online cũng gửi cho cô những hình ảnh đầy ý nghĩa "Trời cao biển rộng", "Buông tay là giải thoát".

Tại sao tất cả mọi người đều nhìn ra được cô đang đau khổ? Rõ ràng cô không trưng bộ mặt bi ai, thống khổ. Về điểm này, Trịnh Đình Đình nghi ngờ không biết như thế nào.

Tiêu Quỳnh và Trịnh Đình Đình rời khỏi quán cà phê. Trịnh Đình Đình cứng rắn yêu cầu muốn ở một mình, Tiêu Quỳnh cứ bám đuôi cô một

đoạn, cho đến khi cô than thở: "Không cần đi với mình nữa. Mình đã lớn như thế này rồi sao bị lạc được nữa chứ? Mình chỉ muốn an tĩnh đi dạo một lát, bạn cứ về trước đi." Nghe Trịnh Đình Đình nói vậy, Tiêu Quỳnh mới yên lặng đi về.

Trịnh Đình Đình đi dạo thật lâu, cho đến khi ánh chiều tà le lói, cô mới chuyển hướng đi đến trung tâm thương mại thành phố. Khi đi qua màn hình LED, ánh sáng phản chiếu trên mặt cô, cô dừng bước. Trong não bộ hiện lên buổi tối nào đó, cô và Ninh Vi Cẩn đi ngang qua đây. Ở trước mặt mọi người, bọn họ ôm hôn, còn có hai nữ sinh đứng phía sau chụp ảnh họ.

Lúc ấy, Ninh Vi Cẩn nói một câu, "Tôi không thể chấp nhận em do dự giữa anh và người đàn ông khác!"

.....

Trịnh Đình Đình ngồi xuống một chiếc ghế đá, yên lặng nhìn màn hình trước mắt. Ngồi tĩnh tâm, cô nghiêm túc nghĩ đến một chuyện: Rốt cuộc, cô cần bao lâu mới có thể quên Ninh Vi Cẩn đây?

Có chút khác biệt khi quên Trần Tuần. Lần này, là cô cố tình muốn quên Ninh Vi Cẩn. Bởi vì, nếu không quên anh, trong lòng cô rất khó chịu.

Rõ ràng chưa quen biết Ninh Vi Cẩn được bao lâu vậy, rõ ràng chỉ có thể chấp nhận thỏa hiệp kết thúc đoạn quan hệ ngắn ngủi này, rõ ràng. mọi việc xảy ra khác xa với dự tính của cô.

Căn bản cô không có cách nào quên được. Chỉ cần nghĩ đến ba chữ Ninh Vi Cẩn, nó giống như càng lúc càng khắc sâu vào tâm trí cô.

Mới đầu, sẽ nghĩ rằng hai người họ không thích hợp. Anh kiêu ngạo, lạnh lùng, lòng tự ái rất cao. Chỉ một câu không hợp ý đã tỏa ra khí lạnh, muốn tình yêu thuần khiết. Giờ phút này cô lại cảm thấy rất ấm áp. Điều quan trọng là cô dự cảm tương lai cô sẽ không gặp lại một người đàn

ông nào giống như Ninh Vi Cẩn nữa. Cho dù có hợp với cô, hiểu cô, bao dung cô đi chăng nữa vẫn không phải Ninh Vi Cẩn.

Vừa nghĩ như vậy thôi đã cảm thấy không hạnh phúc rồi.

Khi bạn cảm thấy người đó không có chút nào phù hợp với bạn. Từ đầu đến cuối vẫn không tìm được điểm chung nào, nhưng bạn vẫn muốn ở bên cạnh người đó, cảm thấy khuyết điểm của anh thật đáng yêu. Thậm chí, bạn muốn cùng già đi với người đó. Như vậy, tình cảm của bạn với người đàn ông này không cần phải nói cũng biết, là không có người nào có thể thay thế được!

Đình biết trong lúc học ở New York, dường như 24 tiếng hằng ngày anh dành cho công việc và học tập. Ngay cả thời gian cá nhân cũng không có.

Trịnh Đình Đình chỉ hỏi qua Ninh Vi Tuyên một lần: " Anh ấy có ăn quen đồ ăn ơ đó không?"

Ninh Vi Tuyên trả lời lại: " Ở gần chỗ anh hai có một siêu thị lớn. Trong đó có bán gạo, mì, rau dưa, thịt cá. Anh ấy mua về rồi tự nấu!"

Trừ lần đó, Trịnh Đình Đình cũng không hỏi nhiều. Bởi vì cô đã biết được một tin từ Ninh Vi Tuyên là Thư Di Ning cũng cố gắng chạy xuất đi học chuyên tu, cùng Ninh Vi Cẩn sang học chuyên tu ở ngoại khoa. Thậm chí, còn ở cùng một ký túc xá, tầng trên tầng dưới đi lại rất gần. Trong tiềm thức cô không muốn đối mặt với kết quả có thể xảy ra này.

Giống như Tiêu Quỳnh nói: "Bọn họ cô năm quả nữ ở nơi đất khách quê nhà rất dèc phóng ra tia lửa, sinh ra tình cảm không nên có. Bạn yêu, mình khuyên bạn nên chuẩn bị tâm lý đi. Có lẽ đến một lúc nào đó, bạn có thể sẽ nghe được tin bọn họ cưới nhau, thậm chí là nữ bác sĩ kia mang thai. Thật đó mình không dọa bạn đâu, chuyện như vậy nhiều không đếm xuê!"

.....

Ngay cả Ninh Vi Cẩn trở về cũng không liên quan đến cô nữa. Trịnh Đình Đình như nhận ra điều gì, tiếp tục khâu nốt mắt cho con búp bê trong tay. Cuối cùng dùng búp huỳnh quang thoa má hồng. Một con búp bê đáng yêu đã thành hình. Cô chụp ảnh post lên trang web.

Làm xong tất cả, Trịnh Đình Đình lên giường ngủ, nhưng cả đêm không thể chợp mắt.

Hôm sau là chủ nhật, Trịnh Đình Đình rời giường từ rất sớm, thay quần áo thể thao, ngồi xe bus đi leo núi.

Năm ngoái, vì có khoảng gian cô sụt cânng hiêm trọng, bị Túc Minh Quyên cứng rắn yêu cầu, Trịnh Đình Đình bắt đầu ăn uống và tập thể dục. Ngoài việc hằng ngày uống canh do Túc Minh Quyên nấu, mỗi tuần cô đều tham gia hoạt động gì đó. Ví dụ như leo núi, đạp xe cũng dần xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Trà Sơn là ngọn núi quanh co những vài cây số, núi non hiểm trở, không khí trong xanh, rất thích hợp cho việc dã ngoại.

Bình thường, Trịnh Đình Đình chỉ mang một ba lô nhỏ, một bình nước, quần áo thoải mái mà đến. Đi từ bậc đá đầu tiên chậm rãi leo lên. Lên đến đỉnh là hơn 3 tiếng.

Hai bên đường đều là cây trà, che khuất cả bầu trời, không khí nhẹ nhàng, khoan khoái mà mát lạnh còn mang theo chút hương thơm của quả dại khiến tâm tình người ta được buông lỏng. Vô thức, Trịnh Đình Đình đã đi được hơn hai tiếng, ngoài trừ khát nước cô cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Cô dừng bước, mở nắp bình nước, thuận tiện lấy giấy ướt lau mặt.

Xung quanh vắng vắng tiếng ve kêu, chim hót.

Trịnh Đình Đình chậm rãi nhắm mắt lại, nghe tiếng lá rơi, tiếng chim hót bên tai, khiến cả trái tim an tĩnh lại. Mở mắt ra lần nữa, trên gương mặt cực kỳ thoải mái, tràn trề sức lực thấm vào ruột gan.

Coi đứng tại chỗ làm mấy động tác vận động. Sau đó chuẩn bị tiếp tục leo lên. Trông mắt lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Khi đối phương chậm rãi đến gần, cô đã nhìn rõ mặt người đó, chậm rãi gật đầu một cái, coi như chào hỏi.

Sau khi phẫu thuật, Trần Tuần nằm trên giường bệnh tròn nửa năm. Sau đó, bắt đầu vào quá trình trị liệu. Anh ta bỏ mặc công việc, dường như cũng kết thúc tất cả các quan hệ xã giao. Nhiệm vụ mỗi ngày chính là điều dưỡng cơ thể, đọc sách, nghe nhạc, còn có luyện thư pháp.

Chỗ ở của anh ta bây giờ gần Trà Sơn. Thỉnh thoảng, lúc thời tiết tốt một chút sẽ một mình đến đây dạo, chỉ là tốc độ cực kì chậm.

Không ngờ, ở chỗ này có thể gặp Trịnh Đình Đình.

Kể từ khi chia tay ở thành phố Y, anh ta cũng không gặp lại Trịnh Đình Đình.

"Đình Đình!" Trần Tuần dùng tốc độ chậm rãi đi tới trước mặt cô, chủ động mở miệng, giống như đang nói chuyện nhà: "Em thường tới đây sao?"

"Ừ, không khí ở đây không tệ, không khí trong lành thích hợp cho việc tản bộ!"

Trần Tuần mỉm cười, "Anh cũng cảm thấy chỗ này rất tốt!"

"Sức khỏe anh hồi phục sao rồi?"

"Vẫn thế, không tốt cũng không xấu. Chỉ còn cách chậm rãi đi thôi, không thể vội được. Dù sao gấp gáp cũng không giải quyết được gì." Ý cười của Trần Tuần không giảm, "Bây giờ anh cũng quen với cuộc sống chậm như hiện tại rồi!"

"Thình thoảng sống chậm lại cũng tốt, ít nhất có thể dừng bước ngắm nhìn phong cảnh xung quanh!"

"Em nói đúng!" Trần Tuần dừng lại một chút, thử dò xét, "Em và bác sĩ Ninh kia có liên lạc không?"

Trịnh Đình Đình lắc đầu, giọng nói không nghe được là vui hay buồn: "Không có!"

Trong mắt Trần Tuần có cảm xúc rất phức tạp, bởi vì chơi với Tiêu Quỳnh nên Đại Miêu biết được nguyên nhân mà Trịnh Đình Đình và Ninh Vi Cẩn chia tay. Sau khi Đại Miêu nói cho anh ta biết, anh ta không có chút cảm xúc vui sướng hay may mắn nào mà chỉ cảm thấy áy náy. Vốn dĩ, anh ta định gọi điện cho Trịnh Đình Đình biểu đạt sự áy náy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định không gọi.

Nếu không phải ban đầu anh ta cố chấp muốn dùng cách này để tạm biệt tình yêu với Trịnh Đình Đình, anh ta sẽ không đến thành phố Y. Như vậy sẽ không xảy chuyện ngoài ý muốn. Vậy thì Trịnh Đình Đình cũng không bởi vì anh ta mà làm chậm trễ hạnh phúc cả đời cô.

Đây không phải ý muốn của anh, nhưng không thoát khỏi liên quan đến anh.

Như vậy, anh chỉ có thể dùng cách thức 'Không quấy rầy' với Trịnh Đình Đình coi như bù đắp cho cô.

Cuộc gặp gỡ vô tình hôm nay hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch, lúc này nhìn thấy Trịnh Đình Đình, Trần Tuần vẫn cảm thấy tim đập thình thịch

nhưng phải cố gắng áp chế cảm xúc chân thật của mình xuống, nói: " Xin lỗi em! Bởi vì anh mà khiến em và bác sĩ Ninh hiểu lầm nhau!"

"Cũng không hẳn vậy! Nói cho cùng, chuyện chia tay là vấn đề giữa em và anh ấy!?"

Trần Tuần như có điều suy nghĩ, khẽ thở dài "Trịnh Đình Đình, lúc trước là anh thật lòng nói lời chúc phúc với em. Anh hy vọng em được hạnh phúc. Nhưng không ngờ anh lại ích kỉ phá hư hạnh phúc của em. Đối với chuyện lần này, anh không biết bù đắp như thế nào cả. Có lẽ, làm nhiều làm nhiều để làm sai cho nên anh chỉ còn cách giữ im lặng, không quấy rầy cuộc sống của em nữa. Chắc đây là cách tốt nhất!"

Trịnh Đình Đình không lắc cũng chẳng gật đầu, im lặng nhìn anh ta. Một lát sau nói đơn giản: "Hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại!"

Trịnh Đình Đình nhẹ bước qua Trần Tuần.

Trần Tuần nhìn bóng lưng cô, ánh mắt dần dần tốt lại. Khi anh ta bước vào giai đoạn làm vật lý trị liệu được mấy ngày thì anh ta biết được một sự thật từ miệng Tiêu Quỳnh. Thù ra, từ năm lớp 10, Trịnh Đình Đình đã có tình cảm với anh. Tình cảm đơn phương sâu đậm này kéo dài gần mười năm.

Rốt cuộc anh vẫn không ra tạo nên kết cục bây giờ phải tiếc nuối không nguôi.

Anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì để vặn hỏi chuyện này nữa. Anh chỉ nhớ Trịnh Đình Đình kéo từ Quỷ môn quan về mà thôi. Anh sẽ vĩnh viễn cảm ơn cô, ghi nhớ cô, giữ mãi tình cảm đặc biệt trong lòng với cô. Nhưng quan trọng hơn hết là anh không cho phép mình lại tiếp tục can thiệp vào cuộc sống của cô nữa. Nguyên nhân rất đơn giản, anh ta đã sớm

không còn tư cách đó rồi. Mà trong lòng cô cũng không còn chỗ cho anh nữa.

Anh ta thở dài một cái, quay lưng lại tiếp tục đi về phía trước.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: Đinh Đinh, giáo sư Ninh đã quay lại bệnh viện làm được một tuần rồi, chị có liên lạc với anh hai hay không đấy?

Nước chảy đình đình: Không có!

Tuyền Tuyền không phải toàn toàn: :think: Có lúc con gái chủ động một chút rất có tác dụng nha!

.....

Trong lòng Trịnh Đinh Đinh biết rõ, từ lúc Ninh Vi Cẩn ra nước ngoài học chuyên tu thì cô đã anh đào thái rồi. Anh đã quyết tâm như vậy sẽ không vì trong khoảng thời gian xa cách này mà thay đổi điều gì, càng không vì cô chủ động mà có thể cứu vãn kết quả.

Ninh Vi Tuyền lại nhắn tiếp: "Chị yên tâm đi, anh hai không ở bên cạnh Thư Di Nhiên đâu. Hôm trước, em nghe điện thoại vừa lúc gặp ba mẹ Thư Di Nhiên. Ba mẹ cô ta nói muốn mời tụi em ăn cơm. Anh hai rất ngầu, từ chối ngay lập tức, quay đầu đi luôn, không cho bọn họ chút mặt mũi nào cả! Ha ha ha, đột nhiên, em cảm thấy Thư Di Nhiên thật đáng thương. Nỗ lực nhiều năm như vậy vẫn không có kết quả. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, còn trách ai được nữa chứ? Không phải do cô ta tự mình đa tình sao?"

Tảng đá đè nặng trong lồng ngực Trịnh Đinh Đinh cũng lặng lẽ rơi xuống. Nhưng cô cũng không cảm thấy quá vui vẻ. Coi như Thư Di Nhiên

và Ninh Vi Cẩn không có cơ hội thì cũng không có nghĩa là Trịnh Đình Đình cô có cơ hội.

"Đình Đình, chị còn thích anh hai chứ? Nếu như vẫn còn thích, tại sao không thử chủ động một lần chứ?"

.....

Chủ động sao? Ngay cả không có chút hi vọng nào ư?

Trịnh Đình Đình không có dũng khí này. Khi cô gửi hơn trăm tin nhắn không nhận được trả lời dù chỉ một. Khi những lời giải thích dần trở nên yếu ớt, khi cô đứng đợi anh trong gió lạnh đêm khuya, Ninh Vi Cẩn lại từ chối điện thoại của cô. Tất cả lòng tin của cô đã bị phá hủy không còn một chút nào.

Làm sao cô còn dũng khí lại theo đuổi Ninh Vi Cẩn đây?

Chỉ bằng tình cảm của cô thì không đủ.

Trịnh Đình Đình dứt khoát thoát khỏi QQ, tắt máy tính, yên lặng ngồi trước bàn làm việc, ngưng mắt nhìn màn hình đen kìa một chút, suy nghĩ mờ mịt. Một lúc sau, cô cúi đầu mở ngăn kéo, lấy một phong bì thư màu hồng nhạt. Bên trong có một chiếc thẻ và một chiếc nhẫn.

Thẻ là Ninh Vi Cẩn cho cô làm tiền tiêu vặt. Ngay đó anh chính thức trở thành ‘kim chủ đại nhân’ của cô. Chiếc nhẫn là anh cam kết với cô, lúc ấy, chính anh đã nói với cô rằng: ‘this is a promise, isn’t it?’. Cô cất giữ hai thứ này cho tới tận bây giờ.

Tại sao phải giữ lại? Nguyên nhân rất đơn giản, là cô không vứt bỏ được.

Cho dù Ninh Vi Cẩn rời đi, cô vẫn còn lưu lại kỉ niệm, đồ vật của anh.

Trí nhớ con người thật là một thứ kì lạ. Có thể nhớ mãi không quên một người đàn ông quen biết chưa đến năm năm, thậm chí là khắc cốt ghi tâm. Giống như mọi chuyện tốt đẹp đã kết thúc khi anh ra đi vậy. Cuộc sống của cô không còn niềm vui hạnh phúc như vậy nữa.

Có lẽ, theo thời gian, cô có thể thành công quên được anh, cô sẽ không vì không có anh bên cạnh mà không sống nổi. Nhưng cô lại không có lòng tin lại có được hạnh phúc như vậy nữa.

*

Đầu tháng chín, công ty trách nhiệm hữu hạn Nhã Thú của Trịnh Đình Đình trở thành một trong bốn công ty kém phát triển nhất trong tập đoàn. Bất cứ thay đổi nào cũng dẫn đến điều chỉnh nhân sự. Nhã Thú cũng không phải ngoại lệ. Mặc dù, Trịnh Đình Đình không có trong danh sách phải cắt giảm biên chế nhưng cô chủ động từ chức. Nguyên nhân rất đơn giản, phong cách thiết kế của cô không thích hợp với sản phẩm truyền thống ở đây.

Ở đây làm việc một thời gian dài, điều đáng sợ nhất là hàng ngày làm đi làm lại những công việc giống nhau mà không có cái mới. Điều này khiến cho hứng thú của cô cũng không còn nữa.

Trịnh Đình Đình đưa ra quyết định này cũng đồng nghĩa là cô phải chịu cảnh thất nghiệp. Thật may là mấy năm nay cô vẫn có tiền để dành, và cũng thật may cô có ba mẹ cứu tế nên không đến mức chết đói. Cô quyết định điều chỉnh lại tâm trạng cho tốt rồi mới đi tìm việc khác.

Hôm rời khỏi công ty, Trịnh Đình Đình và Từ Vận ôm một thùng giấy đi xuống thang máy. Đúng lúc đó, Từ Vận nhận được điện thoại, sau khi nói chuyện xong thì gào khóc mãi. Trịnh Đình Đình hỏi mới biết biệt anh trai nhân viên công vụ 1m90 kia đã chính thức nói chia tay với cô ta. Nguyên nhân là tính cách không hợp.

"Nếu tính cách không hợp thì anh ta phải nói sớm chứ? Tại sao lại qua lại với mình trong một khoảng thời gian dài vậy mới nhận ra. Thật là không bằng cảm thú, cặn bã, bại hoại!" Từ Vận khóc lóc thảm thiết khiến cho mascara lem luốc. Khi thang máy đến tầng một, cô ta chậm chạp không muốn ra ngoài.

Trịnh Đình Đình cũng không biết làm thế nào.

"Thật ra thì hẳn ta có gì tốt chứ? Mình đã phát hiện từ sớm, anh ta cao nhưng gù lưng, còn

cậu ta sẽ tới!"

"Bạn muốn làm gì hả?" Trịnh Đình Đình thấp giọng trách.

"Ở công ty mình có một anh chàng kỹ thuật viên mới vào làm, ngoại hình khá, tính tình đáng yêu, anh ta còn độc thân. Mình đã kể cho anh ta nghe về bạn, anh ta thấy hài lòng, đồng ý gặp mặt bạn!" Tiêu Quỳnh thẳng thừng thừa nhận, "Trước đó, không dám nói cho bạn biết vì biết chắc chắn bạn sẽ từ chối. Cho nên đành tiền trạm hậu tẩu vậy! Mình nói, bạn đừng bài xích chuyện này nha! Bạn cũng không thể trông cậy si với giáo sư Ninh mãi được, đúng không?"

"Tiêu Quỳnh, sau này bạn còn dám làm những chuyện như vậy thì cứ cẩn thận!" Trịnh Đình Đình tắt điện thoại, cầm túi đứng dậy. Vội đến mức cũng không kịp kéo khóa túi. Nhưng chỉ một giây tiếp theo, bên tai đã vang lên một giọng nam dịu dàng.

"Xin hỏi, cô là Trịnh Đình Đình sao?"

Trịnh Đình Đình ngẩng đầu nhìn lên, anh chàng kỹ thuật viên mà Tiêu Quỳnh giới thiệu đang đứng trước mặt.

"Tôi không phải Trịnh Đình Đình!" Trịnh Đình Đình mặt không đổi sắc nói dối.

Vừa dứt lời, trong túi xách Trịnh Đình Đình rơi một thứ xuống đất. Vị kỹ thuật viên kia kịp thời nhặt được, là thẻ mượn sách của cô. Phía trên còn viết cả tên họ cô nữa.

Anh chàng kỹ thuật viên mỉm cười, trả thẻ mượn sách lại cho Trịnh Đình Đình, "Cô rõ ràng là Trịnh Đình Đình, tại sao lại phải phủ nhận chứ?"

Trịnh Đình Đình nhận lại thẻ mượn sách, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, tôi thừa nhận mình nói láo. Là như vậy, tôi không biết hôm nay anh sẽ đến đây. Nếu như Tiêu Quỳnh nói cho tôi biết, nhất định tôi sẽ từ chối. Thật ngại quá, tôi không có ý định xem mắt, cũng không muốn làm mất thời gian của anh!"

Anh chàng kỹ thuật viên ngẩng ra, sau đó hỏi: "Xin hỏi, cô có nguyên nhân gì đặc biệt sao? Ý tôi là nếu chúng ta đã gặp mặt ở đây không bằng ngồi xuống nói chuyện một chút. Có lẽ chúng ta có thể làm bạn bè đó!"

Trịnh Đình Đình không hề nghĩ ngợi, nói thẳng: "Tôi đã thích, rất thích một người đàn ông. Cho nên, căn bản, tôi sẽ không để lọt bất kỳ người đàn ông nào vào mắt nữa!"

Từng chữ cô nói vang vang, cực kỳ có khí phách, lại không chú ý tới sau lưng có một bóng dáng thon dài, hữu lực.

"Hóa ra là như vậy, như vậy..... Cứ như vậy đi! Tôi đi trước!" Sắc mặt anh chàng kỹ thuật viên tối sầm lại, cố gắng khắc chế cảm xúc, quay đầu rời đi.

Trịnh Đình Đình thở phào nhẹ nhõm, trong lòng oán thầm Tiêu Quỳnh cả gan làm loạn. Sau đó, cất thẻ mượn sách vào túi, kéo khóa, xoay người, bước chân hơi chậm lại. Ngay sau đó, cả hô hấp cũng sắp ngừng.

Ninh Vi Căn đứng sau lưng cô, mặc áo sơ mi màu đen, quần tây phẳng lì, sắc mặt bình tĩnh, phong thái tuyệt hảo.

Lúc Trịnh Đình Đình cảm giác tim sắp nhảy ra ngoài lồng ngực thì Ninh Vi Căn đã sải bước chân, va phải bả vai cô mà đi vào trong, để lại một hơi thở quen thuộc mà lạnh thấu xương.

Trịnh Đình Đình đứng tại chỗ. Một lúc sau, nhịp tim vẫn đập rất nhanh, cô siết chặt túi xách trong tay. Lúc bỏ ra, túi xách đã bị cô nắm ướm.

Chờ Ninh Vi Căn đi đến vị trí, Trịnh Đình Đình theo bản năng ngẩng đầu lên, ánh mắt tìm bóng dáng anh. Nhìn thấy anh kéo ghế ngồi xuống, đối diện lại là một..... người đàn ông.

Trịnh Đình Đình đột nhiên có chút may mắn, chính cô cũng không phát hiện, cũng không có ý định truy cứu tại sao cô lại cảm thấy may mắn.

Đi khỏi quán cà phê, Trịnh Đình Đình cảm thấy có chút chóng mặt. Mới vừa rồi, quả thật cô đã gặp lại Ninh Vi Căn. Hơi thở quen thuộc trí mạng khiến cô không cách nào coi thường được.

Cô chậm rãi đi trên lối dành cho người đi bộ, bất tri bất giác ý thức được một chuyện: Ninh Vi Căn thật sự coi cô là không khí rồi.

Cô không tin anh không nhìn thấy cô, cũng không tin anh không nghe được những lời cô nói.

.....

Ở trong quán cà phê kia, khi ngồi đối diện người đàn ông thao thao bất tuyệt giới thiệu phần mềm làm y liệu, anh ta mỉm cười nhìn Ninh Vi Căn, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn: "Bác sĩ Ninh, anh thử nói xem những thứ này có thể áp dụng trong bệnh viện lớn hay không?"

Ninh Vi Cấn ngược mắt, giọng nói thản nhiên, cực kỳ bình tĩnh hỏi:
"Thực xin lỗi, anh vừa nói cái gì? Tôi không nghe rõ!"

"A, ý của tôi là....." Người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh, kiên nhẫn bắt đầu lặp lại lần thứ ba.

Tương tự, lần thứ ba, Ninh Vi Cấn vẫn như cũ mà mất hồn.

Buổi tối, Ninh Vi Tuyên online gửi cho cô một tin.

"Đình Đình, chị có ở đây không?"

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 53

"Học kỳ này, tôi sẽ dạy môn ‘ngoại khoa học’. Tôi họ Ninh, các bạn có thể gọi tôi là giáo sư Ninh." Ninh Vi Cẩn vừa nói, vừa cầm phấn viết lên bảng đen họ tên đầy đủ của mình. "Hoặc có thể gọi thẳng tên tôi là Ninh Vi Cẩn, cả hai cách gọi đều được!"

Ninh Vi Cẩn xoay người lại, sinh viên ngồi phía dưới dừng lại mọi động tác, hai mắt quan sát kỹ càng ‘giáo sư Ninh’ trên bục giảng. Ngay sau đó, một nữ sinh ngồi ngay bàn đầu giơ tay lên hỏi: "Xin hỏi một câu, giáo sư Ninh năm nay bao nhiêu tuổi rồi ạ?"

"Tính cả tuổi mẹ là 31!"

"Em muốn hỏi thầy một câu nữa, thầy cao bao nhiêu ạ?"

Ninh Vi Cẩn bình tĩnh, thoáng nhìn về phía người đang hỏi, trả lời: "Khoảng 1 mét 85"

"Em mạo muội hỏi thêm một câu nữa, có phải thầy còn độc."

"Không có liên quan đến nội dung giảng dạy!"

"."

"Tiếp theo chúng ta vào vấn đề chính. Hôm nay là buổi đầu tiên chúng ta sẽ nghiên cứu về đại cương ngoại khoa học." Ninh Vi Cẩn mở sách trang đầu tiên ra.

"Đợi chút ạ!" Nữ sinh ngồi bàn đầu kia lại giơ tay lần nữa, tò mò hỏi: "giáo sư Ninh, thầy không điểm danh ạ?"

"Tại sao phải điểm danh?" Tròng mắt nhìn những học sinh đang nhấp nhồm kia, mặt không chút gợn sóng, nghiêm túc nói: "Các bạn nộp học phí đến nghe giảng. Tôi thu tiền dạy học, đây là hai bên tự nguyện chúng ta hai bên đều có lợi. Tôi không cần dùng phương pháp cưỡng chế những người đã trưởng thành như các bạn đến đây học, Còn nữa, nếu không đến nghe giảng người tổn thất hơn ai hết chính là các bạn."

"Vậy còn khi thi thì như thế nào ạ?" Một nam sinh ngồi hàng cuối cùng đột nhiên chen vào hỏi. Rồi sau đó, giọng nói lại nhỏ dần, "Đến lúc đó, thầy có cho trọng tâm ôn tập không ạ?"

Ninh Vi Cẩn đưa mắt nhìn sang, ánh mắt hơi chậm lại một chút, sau đó nói một cách đơn giản: "Tôi không biết giới hạn trọng tâm. Nhưng tôi đảm bảo nếu như các bạn nghiêm túc nghe giảng. Trước giờ lên lớp giành 20 phút học thuộc lòng nội dung trọng tâm. Cứ làm như vậy, đến khi thi chắc chắn các bạn sẽ dễ dàng đạt điểm cao!"

Nam sinh đặt câu hỏi kêu lên một tiếng. Trịnh Đình Đình ngồi sau lưng cậu ta, làm bộ lấy một cuốn sổ mỏng và một chiếc bút. Sau khi mở sổ, cầm bút viết 'không điểm danh, không cho trọng tâm ôn tập, không thấu tình lý'.

Trên bục giảng, Ninh Vi Cẩn không để ý sinh viên đang nhỏ giọng kháng nghị và nghị luận bắt đầu giảng về đại cương ngoại khoa học. Bằng giọng nói trầm thấp, giống như kể chuyện phòng học yên tĩnh lại. Tất cả sinh viên đều chăm chú ghi chép. Trịnh Đình Đình cũng giống vậy, nhớ kỹ những từ chuyên ngành quan trọng: 'phân loại các bệnh ngoại khoa, nhiệm vụ của ngoại khoa học hiện đại, lịch sử phát triển của ngoại khoa học, cảm thông với người bệnh'. Thỉnh thoảng nhân lúc Ninh Vi Cẩn quay lưng lại, to gan ngấm nhìn bóng lưng anh.

Kết thúc hai tiết học, ánh mắt Ninh Vi Căn vẫn không liếc qua chỗ ngồi của Trịnh Đình Đình.

"Được rồi, bài giảng hôm nay của chúng ta kết thúc ở đây!" Ninh Vi Căn xoay người, viết lên bảng một địa chỉ email: "Đây là địa chỉ email của tôi. Có cái gì thắc mắc các bạn có thể gửi mail, tôi sẽ trả lời!"

Anh vừa dứt lời thì tiếng chuông kết thúc tiết cũng vang lên.

Sinh viên gấp lại sách vở, sửa soạn lại ba lô, vội vàng đứng dậy. Ninh Vi Căn thu dọn xong đồ dụng cá nhân cũng rời khỏi phòng học.

Trên hành lang có rất nhiều sinh viên, mắt Ninh Vi Căn tập trung nhìn về phía trước. Lúc đến chỗ rẽ, anh đột nhiên dừng bước, ánh mắt tập trung trên người Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình mặc một quần áo thể thao màu vàng nhạt, tóc buộc đuôi ngựa, bả vai còn khoác một chiếc túi xách tự làm. Nhìn qua trông cô chẳng khác nào sinh viên cả.

Trịnh Đình Đình chỉ có thể giả vờ coi như không thấy vẻ lạnh nhạt trong mắt Ninh Vi Căn, bình thản, ung dung mà đi đến.

Dường như Ninh Vi Căn hơi suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu, tiếp tục đi tiếp, coi cô như người vô hình.

Trịnh Đình Đình "bám đuôi" Ninh Vi Căn đến bãi đỗ xe. Ninh Vi Căn lấy chìa khóa mở xe, vươn tay mở cửa nhưng lại đóng lại, rũ mắt, giọng nói không nặng không nhẹ vang lên: "Em đi theo tôi là có mục đích gì?"

Trịnh Đình Đình dừng bước, chỉnh lại dây túi, nói thẳng: "Em đến dự thính!"

Kiểm một cơ thật vụ về!

"Dự thính sao?" Ninh Vi Cẩn nhỏ giọng lặp lại, trông mắt đen thoáng qua chút sắc bén, "Vậ tùy em."

.

Ninh Vi Cẩn lái xe ra khỏi bãi. Từ kính chiếu hậu, anh nhìn bóng dáng Trịnh Đình Đình dần biến thành một chấm đen nhỏ. Hai tay cầm vô lăng hơi dùng lực khiến ngón tay thon dài trắng bệch, ánh nắng ấm áp cũng không làm khuôn mặt lạnh lùng, kiên quyết của anh có dấu hiệu nhu hòa hơn. Sau khi lái xe được một đoạn đường khá dài, đột nhiên anh phanh xe lại rồi quay đầu, tăng tốc phóng đi.

Trịnh Đình Đình không ngờ sẽ xảy ra tình huống như vậy. Mắt thấy Ninh Vi Cẩn quay xe xuất hiện trước mặt cô, anh không nói lời nào chỉ mở chốt. Trịnh Đình Đình chần chờ một chút đi tới, mở cửa lên xe.

Suốt cả quãng đường, Ninh Vi Cẩn không nói một lời, coi Trịnh Đình Đình như người xa lạ. Đến khi xe rời khỏi nơi hoang vu, cách xa trường đại học, Trịnh Đình Đình thấy con đường Nhị Hà quen thuộc. Ninh Vi Cẩn thẳng xe, ý bảo Trịnh Đình Đình xuống.

Bất tri bất giác Trịnh Đình Đình mới ý thức được là Ninh Vi Cẩn muốn đưa cô đến nơi đông đúc một chút, trong lòng cảm thấy phức tạp. Cô suy nghĩ một chút rồi mở miệng: "Ninh Vi Cẩn, em có chuyện muốn nói với anh."

"Trịnh Đình Đình, trước đây những lời tôi nói với em, em không nhớ sao?" Giọng nói Ninh Vi Cẩn đầy lạnh lẽo, "Đừng liên lạc với tôi nữa!"

"."

Sau khi Trịnh Đình Đình xuống xe, Ninh Vi Cẩn lái xe lao vút đi, đến lúc gặp đèn đỏ anh mới buông vô lăng ra. Cả người dính sát vào thành ghế,

đưa tay lấy bao thuốc lá bên người, sờ soạng một hồi mới thấy bao thuốc trống không.

Anh bỏ bao thuốc la xuống, ngưng mắt chờ đèn đỏ, bên tai vang lên tiếng máy đào đất cực kỳ ồn ào. Nội tâm bình thản đã lâu của anh lại nổi song ngầm mãnh liệt. Cảm giác như vậy ngay lúc ở phòng học nhìn thấy Trịnh Đình Đình anh đã cảm nhận được. Bao nhiêu sinh viên như vậy, nhưng chỉ một giây thôi, khuôn mặt cô dễ dàng lọt vào tầm mắt anh.

Tại sao cô còn xuất hiện trong sinh hoạt của anh? Không phải anh đã bị cô đào thải ra khỏi cuộc sống của cô rồi sao?

Nghĩ đến đây, khóe môi Ninh Vi Cẩn hiện lên chút ý lạnh.

Cô nguyện ý ở bên cạnh một người đàn ông khác. Trong lúc đó, theo bản

năng cô lựa chọn đồng sinh cộng tử với người đàn ông khác khiến anh hiểu rõ. Cả đời này, cô chỉ yêu sâu đậm đến khắc cốt ghi tâm một người đàn ông duy nhất, đó chính là Trần Tuần không phải ai khác. Hay bây giờ cô định trải qua tình yêu oanh oanh liệt liệt đó rồi lại muốn trở về bên anh?

Anh không muốn chỉ trở thành nơi cô quay về.

Sau khi cô gửi cho anh hơn trăm tin nhắn, nhưng lại chẳng hề nói một câu anh khao khát nhất. Cô chỉ luôn miệng giải thích tại sao lại ở bên cạnh đồng viên Trần Tuần, chăm sóc hẳn ta. Cô nói đi nói lại chỉ nhắc đến chuyện tin tưởng lẫn nhau, đảm bảo cô nghiêm túc với anh.

Thế nhưng, anh không muốn nghe những điều đó.

Ninh Vi Cẩn anh chưa bao giờ có đối thủ cạnh tranh vậy nên càng không nói đến chuyện thắng thua. Nhưng trong cuộc chiến giành tình cảm này, anh đã thua rồi.

Nếu cô đã do dự chần chờ, vậy thì việc gì anh cứ phải giữ chặt cô không buông chứ? Anh cảm thấy bản thân chưa đến mức độ không có một người phụ nữ thì không sống được. Anh có thể trở lại quỹ đạo trước kia của mình, lấy sự nghiệp làm đầu, không còn gì khác.

Nghĩ đến đây, ý lạnh bên môi Ninh Vi Cẩn mới bớt đi, hơi ho nhẹ một tiếng. Bên tai vang lên không ngừng tiếng ồn ào. Hóa ra anh đã thất thần, chờ anh ý thức được điều này mới phát hiện cảm giác như vậy thật xa lạ. Đã bao lâu rồi anh chưa trải qua.

*

“Anh ta thả mày ở giữa đường? Đây là chuyện gì xảy ra hả?” Tiêu Quỳnh hét lên trong điện thoại.

“Tao cũng không biết, có lẽ anh ấy không muốn nhìn thấy tao!”

“Vậy mày xác định còn muốn theo đuổi người ta sao? Với thái độ của anh ta, ngay cả mày theo đuổi hơn nữa, tỷ lệ thành công có được một phần trăm không hả? Trịnh Đình Đình, mày tự suy nghĩ kỹ đi!”

“Mày cảm thấy tao làm như vậy rất ngốc đúng không? Bản thân tao cũng thấy vậy nữa là!”

“.....” Tiêu Quỳnh im lặng.

“Cho nên, những gì mày nói, tao đều hiểu cả.” Trịnh Đình Đình bình tĩnh nói, “Tao chỉ muốn thử một lần. Ngay cả bị từ chối, tao cũng có thể dễ dàng chấp nhận hơn!”

Tiêu Quỳnh than thở: “Được, tao hiểu rồi. Mày là người kiên cường nhất. Ngay từ lúc mày thích Trần Tuần, tao đã phát hiện ra rồi. Trong mắt mày chỉ có một người duy nhất mà thôi. Nhưng, có một câu tao phải nói. Nếu như đối tượng là người đàn ông khác, tao nhất định sẽ kiên quyết phản

đổi nhưng cái tên giáo sư kia thì khác. Trừ chuyện của Trần Tuấn, tao không đồng ý với cách xử sự của anh ta còn những phương diện khác, tao không thể không thừa nhận, anh ta quả thật là một người đàn ông tốt khó có được. Người giống như anh ta luôn mong đợi tình yêu trong sáng, nghiêm túc, chung thủy. Đàn ông như vậy bây giờ đã rất hiếm rồi. Nếu như, mà thật sự muốn theo đuổi, tao không tán thành nhưng cũng không phản đối. Tự mà xem xét mà làm thôi!”

Chủ nhật, thư viện thành phố.

Khi bên tai Ninh Vi Cẩn vang lên tiếng nhạc chuông điện thoại quen thuộc, anh rớt cuộc cũng không ngồi im được nữa mà hơi giương mắt lên, nhìn sang phía phát ra tiếng động. Ngồi đối diện bên phía bàn dài quả nhiên là Trịnh Đình Đình.

Khi cô ngồi xuống chỗ đó, huyết thái dương của anh đã hơi giật giật. Mặc dù tầm mắt vẫn không rời khỏi trang sách nhưng gần một tiếng ánh mắt anh vẫn chỉ dừng lại ở dòng thứ ba trang 142.

Trịnh Đình Đình cúi đầu nhìn thấy là số lạ, không chút nghĩ ngợi mà ấn từ chối cuộc gọi. Sau đó ngẩng đầu nhìn Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn vẫn mang bộ dạng kia hết sức chăm chú vững như bàn thạch ngay cả ánh mắt nhìn cô vẫn keo kiệt.

Trịnh Ninh Ninh không khỏi cảm thấy buồn, sao anh lại cảm thấy coi như không nhìn thấy cô chứ? Lúc cô đến còn đặc biệt ở sau lưng anh lượn một vòng nha.....

Một giây sau, có một cô gái tóc dài, trẻ trung xinh đẹp mặc quần áo thoải mái, vai khoác ba lô lạng lẽ đến gần Ninh Vi Cẩn. Hình như có chút do dự mới cúi người rất lễ phép hỏi: “Xin lỗi, xin hỏi chỗ này có ai không ạ?”

Cô gái tóc dài chỉ chỗ ngồi bên cạnh Ninh Vi Căn.

Trịnh Đình Đình không biết bọn họ đang nói cái gì, nhưng không nhìn chăm nhìn chăm chăm bọn họ không chớp mắt, giữ vững cảnh giác.

Ninh Vi Căn tiếp tục xem sách, không trả lời.

“Thật xin lỗi, chỗ này, xin hỏi chỗ này có người ngồi không ạ?” Cô gái tóc dài lại lặp lại câu hỏi một lần nữa. Lần này, cô hơi lên cao giọng một chút.

Ninh Vi Căn chẳng thèm nhướng mắt, giọng nói lạnh nhạt: “Chẳng lẽ cô không tìm được chỗ khác à?”

Cô gái tóc dài hơi sững sờ, vẻ mặt co quắp, nói tiếng xin lỗi, sau đó lập tức bỏ đi. Hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ tiếp cận anh.

Trịnh Đình Đình đột nhiên nảy sinh một ý tưởng. Cô cầm túi, quyển sách và bút, bước nhanh đến bên cạnh Ninh Vi Căn, cũng hỏi rất lễ phép, “Thật xin lỗi, chỗ này có ai ngồi không ạ?”

Ninh Vi Căn cau mày, lật trang sách, nhàn nhạt trả lời: “Không có!”

Trịnh Đình Đình thở phào nhẹ nhõm, kéo ghế ra, đang định ngồi xuống. Ninh Vi Căn thản nhiên mà đứng dậy, cầm sách đi ra chỗ khác, ngồi xuống một chỗ trống gần cửa sổ. Anh tiếp tục đọc sách, toàn thân viết rõ năm chữ “Làm phiền chắc chắn chết!”, hơn nữa toàn thân còn phả ra khí lạnh.

Trịnh Đình Đình trở mắt. Một lát sau mới cảm nhận được ánh mắt nóng rực đang nhìn cô. Cô nhìn quanh một vòng, một đồng học sinh mang vẻ mặt “tôi biết rồi nha!” nhìn cô, im lặng phát ra tín hiệu: Nếu tiếp tục đến gần sẽ thất bại.

.....

Ninh Vi Căn rời khỏi thư viện, đang lấy chìa khóa xe thì Trịnh Đình Đình đã đuổi kịp.

“Ninh Vi Căn, em có chuyện muốn nói với anh!”

Ninh Vi Căn dừng bước, tròn mắt quan sát vẻ mặt Trịnh Đình Đình, bình tĩnh mở miệng: “Tôi đã nói với em rất nhiều lần rồi. Sau này đừng liên lạc với tôi nữa, em không hiểu sao?”

Trịnh Đình Đình cố gắng khắc chế cảm giác thất bại to lớn trong lòng, nghiêm túc nói: “Lúc ấy chúng ta chia tay là chỉ anh đơn phương nói, về phần em..... em vẫn không có cơ hội để đối mặt giải thích rõ tình huống lúc đó. Cho nên, ít nhất anh cũng nên cho em một cơ hội giải thích. Anh đừng hiểu lầm quan hệ giữa em và Trần Tuần. Tình huống lúc đó rất đặc biệt, em chọn không trở về với anh là vì.....”

“Đủ rồi, những thứ này không phải trong mấy tin nhắn em đã nói xong hết rồi sao?” Ánh mắt Ninh Vi Căn lạnh lùng bao trùm lên, giọng nói lạnh lẽo đến cực hạn, “Em không cần thiết giải thích chuyện của em và hẳn ta với tôi lần nữa. Hết lần này đến lần khác nhắc đến hẳn ta, hay chuyện giữa hai người không quan hệ đến tôi nữa. Trịnh Đình Đình, chúng ta đã chia tay rồi, không nên có liên quan gì nữa. Em không nên quấy rầy cuộc sống của tôi nữa!”

Ninh Vi Căn nói xong bước chân, Trịnh Đình Đình theo bản năng không chút suy nghĩ mà kéo tay anh lại, ngón tay chạm vào mu bàn tay ấm áp của anh, cô mềm giọng: “Ninh Vi.....”

“Buông ra!” Ninh Vi Căn nói hai chữ đơn giản, nhấn mạnh, mang theo giọng ra lệnh cùng cảm xúc bài xích, “Lập tức!”

Cảm nhận được thái độ của anh không tốt, cũng không muốn nghe cô giải thích, Trịnh Đình Đình buông lỏng tay.

Ninh Vi Cẩn nhẹ nhàng phủi tay, rời đi luôn. Dưới ánh mặt trời, một bóng dáng to lớn, cao ngạo dần bước xa.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Kể từ khi Ninh Vi Tuyên nói hết hành trình của Ninh Vi Căn cho Trịnh Đình Đình thì Trịnh Đình Đình luôn cố gắng tạo tình huống ‘vô tình gặp mặt’ với Ninh Vi Căn. Nhưng mà, hiệu quả cực thấp, phần lớn thời gian Ninh Vi Căn đều coi cô là một người qua đường xa lạ.

Vô luận ở bệnh viện, thư viện, trong phòng gym ở chung cư Thiên Thủy, Ninh Vi Căn vẫn không nhìn Trịnh Đình Đình một cái, cực kỳ chăm chú làm chuyện của bản thân.

Trịnh Đình Đình lần nào cũng thất bại thảm hại trở về. Tiêu Quỳnh đối với lần này cực kỳ khinh thường: "Tao nói này, chiến lược của mày có phải nên thay đổi không? Cứ ngồi đó chờ cũng không phải một cách hay. Mày nghĩ chờ anh ta có tâm trạng tốt thì mới nói chuyện. Vấn đề là mày thật sự nghĩ là anh ta có lúc nào tâm trạng tốt không hả?"

"Ít nhất cũng nên chọn một dịp anh ấy bằng lòng nghe tao nói, có như vậy nói chuyện mới có kết quả chứ!". Tâm trạng của Trịnh Đình Đình cực thấp, "Nếu tao cứ tùy tiện chủ động sẽ càng khiến anh ấy chán ghét mà thôi. Như vậy, anh ấy sẽ không nghiêm túc lắng nghe tao nói."

Tiêu Quỳnh im lặng, một lát sau đưa ra chủ ý: "Sao mày không thử giả bộ đáng thương một chút xem sao. Phần lớn tên đàn ông nào chẳng thích con gái như vậy?"

Đàn ông nào cũng thích con gái như vậy sao? Trịnh Đình Đình im lặng suy nghĩ. Nhưng mà, Ninh Vi Căn hiển nhiên không phải là đàn ông chiếm số đông đó.

"Ai, Trịnh Đình Đình, tao nói thật sự mà mày không thể không có anh ta sao? Tốn thời gian như vậy chi bằng quen người khác còn hơn đây!"

"Ít nhất tao biết bản thân đang làm gì, sẽ không hối hận!" Trịnh Đình Đình nghiêm túc nói.

"Được rồi, được rồi! Tao biết ngay mà là người kiên trì mà. Người khác nói gì cũng không nghe!" Tiêu Quỳnh than thở, "Làm bạn thân của mày tao chỉ có thể chúc mày may mắn. Sớm ngày hạ gục được tên cao ngạo, lạnh lùng đó!"

Cúp điện thoại, Trịnh Đình Đình sửa lại chút ảnh chụp sản phẩm. Sau khi chỉnh xong, cô up lên trang 'Manh Manh Đất' của mình.

Làm xong xuôi hết thấy, Trịnh Đình Đình theo thường lệ viết một trang nhật ký, sau đó lên giường đi ngủ. Trước khi nhắm mắt, cô nghĩ đến một sự thật: Thật ra chẳng có ai là không sống được khi chia tay cả. Chỉ là, đối với cô mà nói, Ninh Vi Cẩn là người đầu tiên cô yêu. Trước khi gặp anh, thật sự cô chưa bao giờ cảm nhận được tình yêu. Đối với cô mà nói, Ninh Vi Cẩn chính là tình yêu duy nhất, tình yêu của cô chính là Ninh Vi Cẩn.

Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Nếu không bỏ được, vậy thì việc gì phải buông tha?

*

Cứ cố gắng, lâu dần sẽ khiến anh động lòng thôi.

Ánh sáng xanh đỏ dần chuyển sang vị trí quây rượu. Phản chiếu lên ly thủy tinh một thứ ánh sáng, diêm dúa, lẳng lơ, mi hoặc. Bên tai vang lên thứ âm nhạc êm dịu. Ở giữa sân khấu, có một cô gái ăn mặc khêu gợi đang nhẹ nhàng lắc lư theo điệu nhạc.

Ninh Vi Minh nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, lấy cúi chỏ chọc chọc vào cánh tay Ninh Vi Căn, cười nói: "Anh đúng là quá ác rồi! Người ta cũng đuối đến tận đây, anh còn trưng ra vẻ mặt hờ hững với cô ấy như vậy sao?"

Ninh Vi Minh chỉ Trịnh Đình Đình đang ngồi ở chiếc bàn tròn nhỏ cách đó không xa ăn khoai tây chiên và uống nước trái cây.

Ninh Vi Căn trừng mắt, ngón tay thon dài giữ chặt lon nước tăng lực, nhẹ nhàng lắc lắc, vẻ mặt hờ hững.

"Đối với những cô gái khác làm như vậy thì cũng thôi đi. Nhưng đây là Đình Đình nha! Anh thật sự muốn tiếp tục làm như vậy sao?" Ninh Vi Minh thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Một cô gái có thể làm được những điều này là không dễ dàng rồi. Nếu thật sự cô ấy không có tình cảm với anh thì quả thật không làm được như vậy đâu!"

"Có tình cảm với anh?" Ninh Vi Căn lạnh nhạt nói, "Cô ấy thực sự thích người khác, sao có thể có tình cảm với anh được chứ?"

"Rốt cuộc anh so đo với tên học trưởng của cô ấy cái gì chứ? Tên đó cũng là quá khứ rồi. Hoặc nói chính xác hơn, hẳn ta chỉ là một đối tượng khi Đình Đình thích lúc đang còn đi học. Chẳng lẽ lúc còn đi học, anh không thích ai sao?" Ninh Vi Căn nói rồi nhìn thấy sắc mặt lạnh lẽo của Ninh Vi Căn, bổ sung thêm một câu, "Được rồi, có lẽ anh cũng không có kinh nghiệm trọng chuyện này. Nhưng phần lớn những người bình thường khác đều có, anh không thể lấy tiêu chuẩn của mình mà áp đặt lên Đình Đình được!"

Một bản nhạc kết thúc, ánh đèn tối dần, tiếng vỗ tay cùng tiếng huýt sáo vang lên.

"Về phần trong lúc sống còn, Trịnh Đình Đình lại chọn ở lại bên cạnh hẳn ta, bản thân em thấy chuyện đó cũng là lẽ thường tình. Dù sao, đó cũng

không phải chuyện nhỏ, từ chủ nghĩa nhân đạo, Trịnh Đình Đình cũng có thể giúp đỡ. Anh không thể nghĩ việc đó một cái đơn giản hơn sao?" Ninh Vi Minh lại nhìn sang Ninh Vi Căn, không khách khí mà nói thêm, "Khó trách anh vẫn chưa kiếm được cô nào!"

Ninh Vi Căn không nói gì thêm, yên lặng uống nước.

Trịnh Đình Đình uống xong ly nước trái cây, cũng ăn hết cả đĩa khoai tây chiên, cúi đầu nhìn đồng hồ trên điện thoại di động, gần 20h30' rồi.

Lúc ngẩng đầu lên, khuôn mặt cảm thấy một hơi thở đầy mùi bia rượu nóng hừng hực.

Một người đàn ông gầy tong teo, mặc áo sặc sỡ đi dựa sát vào bàn, ôn hòa hỏi: "Tiểu mỹ nữ, đi một mình thôi sao?"

Trịnh Đình Đình lắc đầu, thản nhiên mà nói láo: "Bạn trai tôi cũng đến, vừa đi vệ sinh rồi!"

"Thật sao?" Tên áo hoa lắc lắc ngón tay, ánh mắt đầy ý cười, "Vừa rồi anh ngồi ở bàn thứ 2 vẫn nhìn em. Từ lúc vào đây, vẫn chỉ có một mình em ăn uống linh tinh. Cho nên không có bạn trai!"

Trịnh Đình Đình liếc hẳn ta một cái, không để ý tới nữa.

Ninh Vi Minh ngồi cách đó không xa, thấy rõ một cảnh tượng này, quay đầu nhỏ giọng nhắc nhở Ninh Vi Căn: "Có người tiếp cận Trịnh Đình Đình rồi, thật sự anh cảm thấy không sao cả à?"

Một giây kế tiếp, răng rắc một tiếng, Ninh Vi Căn bóp nát lon nước trong tay, quanh người tản ra khí lạnh thấu xương.

Ninh Vi Minh cười khê, đè bả vai anh, "Được rồi, người anh em giúp anh giải quyết!"

Ninh Vi Minh rời khỏi chỗ ngồi, đi đến trước mặt Trịnh Đình Đình giải vây giúp cô. Tên mặc áo sặc sỡ bất đắc dĩ thu tay lại, trên mặt vẫn không cam lòng mà rời đi. Ninh Vi Minh ngồi xuống tán gẫu với Trịnh Đình Đình vài câu. Lúc đi còn galant thanh toán giúp cô.

Trở về chỗ ngồi, Ninh Vi Minh làm như lơ đãng nói: "Một cô gái xinh đẹp, khả ái giống như Trịnh Đình Đình. Đi trên đường người gặp người thích, có người tiếp cận cũng là chuyện bình thường thôi. Nếu anh thật sự không cần cô ấy thì mau nói rõ với cô ấy đi. Đừng làm phí thời gian quý báu của người ta nữa."

"Anh đã nói rõ với cô ấy rồi!" Ninh Vi Căn bình tĩnh nói.

"A? Thiệt hay giả, em con tưởng anh đang ‘vờ tha để bắt thật’, đang hưởng thụ cảm giác có người theo đuổi chứ?"

.....

Một lát sau, Ninh Vi Căn đứng dậy, lấy tiền đặt dưới ly thủy tinh, ra lệnh với Ninh Vi Minh, "Cậu đưa cô ấy về nhà!"

Ninh Vi Minh nhún vai cười một cái.

Mắt Trịnh Đình Đình thấy Ninh Vi Căn bước ra khỏi quán rượu, lập tức chạy đuổi theo, còn chưa đến cửa đã bị Ninh Vi Minh gọi lại.

"Đình Đình, đừng đuổi theo nữa. Hiện tại tâm trạng anh ấy không được tốt. Em nói cái gì anh ấy cũng không nghe đâu!"

Trịnh Đình Đình dừng bước, quay đầu, chán nản nhìn Ninh Vi Minh.

Ninh Vi Minh đi tới vỗ nhẹ bả vai cô: "Anh đưa em về nhà!"

Ngồi lên xe, Trịnh Đình Đình không nói một lời!

Ninh Vi Minh hơi đảo tay lái vừa hỏi: "Em rất thích Ninh Vi Căn sao?"

Trịnh Đình Đình sững sờ, sau đó gật đầu một cái: "Đúng vậy!"

"Vậy anh ấy biết em có tình cảm với anh ấy hay không?"

Trịnh Đình Đình bị hỏi. Vốn dĩ cô vẫn tưởng rằng Ninh Vi Căn nhất định biết, căn bản không hoài nghi về chuyện này. Nhưng lúc này đây, Ninh Vi Minh lại mở miệng hỏi cô chuyện này. Đột nhiên, cô không chắc chắn, có lẽ Ninh Vi Căn không biết cô có tình cảm với anh chàng?

Ninh Vi Minh miễn cưỡng cười: "Ninh Vi Căn cô độc, kiêu ngạo, thiên tài như vậy nhưng đối với tình cảm lại hoàn toàn không hiểu gì. Những thứ mà chúng ta đều hiểu những hành động đó là thể hiện cho cái gì nhưng có lẽ anh ấy lại hiểu theo cách khác. Cho nên, nếu thật sự em muốn quay lại với anh ấy, anh có một đề nghị. Cứ nói rõ với anh ấy là em có tình cảm với anh ấy, anh ấy quan trọng với em như thế nào!"

"Ý anh nói là tỏ tình sao?"

"Đúng, thẳng thắn, trực tiếp mà tỏ tình!"

"." Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút rồi nói, "Liệu tỏ tình có tác dụng sao? Em cảm thấy điều quan trọng là anh ấy hiểu lầm em!"

"Hiểu lầm thì cần giải thích rõ ràng. Chỉ là, người mà tâm trạng không tốt thì cũng không thích hợp để giải thích cho lắm. Ngay cả giải thích hợp tình hợp lý như thế nào đi chăng nữa đối phương cũng không chấp nhận nó. Đối với người như Ninh Vi Căn, nếu anh ấy nguyện ý tiếp nhận chuyện gì thì anh ấy sẽ tự tiếp nhận nó. Còn nếu không thì không ai có thể thuyết phục được anh ấy đâu! Em có thể nghĩ cách nào có thể khiến anh ấy cam tâm tình nguyện tiếp thu chuyện này, Có hiểu không?" Ninh Vi Minh kiên

nhấn bày cách cho Trịnh Đình Đình, "Dĩ nhiên, vấn đề quan trọng nhất là em xác định rõ vị trí của anh ấy trong lòng em là không thể thay thế được!"

Hôm sau là thứ bảy, theo tình báo của Ninh Vi Tuyền, giờ nghỉ trưa Ninh Vi Căn sẽ đến thư viện thành phố tra tài liệu.

Trịnh Đình Đình vì ngủ quên, lúc đến thư viện đã gần trưa rồi. Cô rất dễ tìm được Ninh Vi Căn. Anh ngồi ở vị trí gần cửa sổ, yên lặng xem tài liệu.

Trịnh Đình Đình chọn một chỗ ngồi không xa anh lắm. Sau khi ngồi xuống, lấy quyển 'Just Kidding' mang theo ra đọc.

Gần giờ trưa, Ninh Vi Căn nhận được một cuộc điện thoại, anh đứng dậy, ra ngoài hành lang nói chuyện. Mà Trịnh Đình Đình nhân cơ hội này lấy hộp cơm giữ ấm, lấy một phần bánh sandwich tự làm, lặng lẽ mang đến chỗ ngồi của Ninh Vi Căn, đặt sandwich ở bên cạnh quyển sách anh đang đọc.

Làm xong tất cả, Trịnh Đình Đình làm bộ không có gì trở lại vị trí của mình, tiếp tục xem sách.

Không bao lâu, Ninh Vi Căn trở lại, khóe mắt Trịnh Đình Đình lập tức nhận ra bóng dáng thon dài của anh, khuôn mặt có góc cạnh hoàn hảo. Cô không biến sắc cố gắng rời tầm mắt nhưng vẫn quan sát phản ứng của anh.

Chỉ thấy Ninh Vi Căn dừng bước, cúi đầu nhìn phần sandwich tự làm ở bên cạnh. Dường như hơi suy nghĩ một chút, sau đó vươn tay cầm nó lên.

Đang lúc Trịnh Đình Đình nghĩ rằng anh sẽ mở lớp nilon, cắn một miếng thì anh lại đi lên trước vài bước, nhét miếng sandwich tự cô làm vào thùng rác để trong góc.

Trái tim Trịnh Đình Đình như chìm xuống tận đáy.

Rõ rang trên phần sandwich đó cô còn kẹp một giờ giấy, viết ‘gửi Ninh Vi Căn’ rồi mà. Rõ ràng, cô còn làm theo đúng khẩu vị của anh, chay hoàn toàn, không thịt, không cho hương liệu, không chất bảo quản mà. Tại sao có thể như vậy?

Từ nhỏ tới lớn đây là lần đầu tiên cô to gan lớn mật theo đuổi một người đàn ông. Chưa bao giờ gửi thư tình và tặng chocolate, lần đầu tiên Trịnh Đình Đình cảm nhận được sự thất bại.

Ninh Vi Căn trở lại chỗ ngồi, tắt điện thoại. Ánh tập trung trên trang sách, hoàn toàn không chú ý gì khác, bộ dạng không muốn ai làm phiền.

Bên tai Trịnh Đình Đình vang lên tiếng cười trộm khe khẽ. Cô quay đầu nhìn, mấy nam sinh đang nhìn cô che miệng cười. Có lẽ, đã nhìn thấy toàn bộ hành động của cô rồi.

Xem ra, truyện tranh Nhật Bản đều nói dối cả. Hộp cơm tình yêu là hành động nên có khi hai người yêu nhau nồng nhiệt mà thôi.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Bên tai Ninh Vi Cẩn vang lên tiếng ồn, ánh mắt rời khỏi trang sách, nhìn sang Trịnh Đình Đình.

Trịnh Đình Đình đi đến chỗ ngồi của Ninh Vi Cẩn, dừng bước nhìn anh.

Bốn mắt giao nhau, tròng mắt đen của Ninh Vi Cẩn không chút gợn sóng còn mắt Trịnh Đình Đình trong veo.

Không để Ninh Vi Cẩn mở miệng. "Có chuyện gì?" Trịnh Đình Đình đã nói trước, từng chữ rõ ràng, mang theo cảm xúc từ tận đáy lòng: "Ninh Vi Cẩn, tạm biệt!"

Cô nói xong cũng không dừng lại dù chỉ một giây, quay đầu bước đi.

Ninh Vi Cẩn trầm tư một lát, để sách lên bàn. Bước nhanh tới góc phòng, khom lưng nhặt miếng sandwich vừa vớt lên. Xoay mặt sau lại, nhìn thấy một tờ giấy gắn trên màng nilon. Trên đó viết, "Gửi Ninh Vi Cẩn!". Chữ viết mảnh khảnh, tinh tế, đúng là của Trịnh Đình Đình.

Anh nhanh chóng mở màng nilon, nhìn thấy miếng sandwich kẹp rau xà lách, dưa chuột, cà chua, cùng một chút pho mát. Hoàn toàn không có thịt nào. Rất hợp khẩu vị anh. Anh trừng mắt nhìn một hồi. Sau đó, thần nhiên cắn một miếng, rất mới lạ, mùi vị khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

Đây là do Trịnh Đình Đình làm. Đã bao lâu rồi anh chưa được ăn món cô làm rồi? Trong ấn tượng của anh, lần đó là lần anh đến nhà cô sửa bóng đèn. Cô nấu cho anh một bát mì. Bát mì đó có hương vị gia đình, không khác gì bát mì mẹ Ân Nghi nấu cho anh!

Trịnh Đình Đình. Nhắc đến cái tên này khiến Ninh Vi Cẩn không khỏi cau mày. Nếu cô đã có người yêu, anh cũng để cô tự do rồi. Cô còn bám đuôi anh làm gì nữa?

Nghĩ đến đây, Ninh Vi Cẩn rất muốn vứt miếng sandwich trong tay vào thùng rác. Nhưng liếc mắt thấy trong đó đầy giấy lộn, vỏ hộp sữa. lon coca, kẹo cao su, tàn thuốc lá. . . . Nhìn lại miếng bánh sạch sẽ trong tay, đồ ăn rất hợp khẩu vị ăn. Anh bỏ luôn ý định này.

Mang theo miếng bánh sandwich trở lại chỗ ngồi. Ninh Vi Cẩn không còn nhớ nội dung của quyển sách đang đọc. Hơi chống tay lên, ánh mắt tập trung nhìn mạng nhện trên vách tường, thần trí tỉnh táo, để mặc hình ảnh Trịnh Đình Đình ngập tràn trong đầu.

*

Trịnh Đình Đình quyết định buông tay.

Trải qua thất bại trong mấy ngày nay, cô ý thức được một việc: Ninh Vi Cẩn sẽ không cho cô cơ hội nữa. Muốn anh trở lại như xưa thì đúng là cô nằm mơ rồi.

Anh dùng hành động thực tế thể hiện rõ ràng hai chữ "Chia tay" kia. Anh không để ý đến sự tồn tại của cô, coi cô như người xa lạ. Thậm chí đồ ăn cô làm cho anh, anh cũng coi như đồ bỏ đi.

Đã đến nước này, Trịnh Đình Đình cũng không thể tiếp tục, một là vấn đề về tự ái, hai là cô không cần thiết làm việc vô dụng nữa.

Nếu người kia đã ghét cô đến gần, cô cũng cần gì mà bỏ đi tự trọng đến gần cầu xin anh nhìn cô lâu thêm một chút, nghe cô nói thêm một câu nữa?

Vốn dĩ anh là một người đàn ông cao ngạo, lạnh lùng. Ninh Vi Tuyền đã nói với cô từ sớm, đối với một phụ nữ không có cảm giác, anh sẽ không chút lưu luyến, cũng không mập mờ. Là cô tự mình đa tình, cho rằng sâu trong nội tâm anh, cô có vị trí khác. Mà chuyện xảy ra ngày hôm nay đã cho cô thấy, cô và những người phụ nữ khác không có gì khác nhau cả.

Trịnh Đình Đình thần thờ bật laptop, mở trang nhật ký cá nhân, chậm rãi viết:

"Mình không có lòng tin, cũng không muốn kiên trì nữa. Sự chán ghét của anh ấy đã vượt quá sự tưởng tượng của mình rồi. Hiểu được điều này, mình cảm thấy mình nên buông tay thôi. Dù sao, trên thế giới này, không có chuyện khi chia tay nhau mà không sống nổi cả."

Ngón tay Trịnh Đình Đình hơi dừng lại, ngưng mắt nhìn đoạn nhật ký vừa viết. Bên ngực cảm thấy đau đau.

Cuộc sống sau này của cô sẽ không có Ninh Vi Căn, không có Ninh Vi Căn nữa, Ninh Vi Căn

Cô có thể lừa được người khác chứ không lừa được bản thân. Lúc này đây cô có bao nhiêu khó chịu thì chỉ bản thân cô hiểu rõ nhất.

Sau đó, Trịnh Đình Đình không tiếp tục theo đuổi Ninh Vi Căn nữa mà nộp hồ sơ xin việc đi khắp nơi. Lúc rảnh thì cô gắng làm mấy đồ thủ công, rồi chụp ảnh up lên "Manh Manh Đát!"

Không ngờ, túi móc khóa hình trái tim của Trịnh Đình Đình bán không tẹt. Cả Cả một tuần cô đều có đơn đặt hàng. Cô bận rộn giao hàng, rồi bận rộn làm đồ thủ công. Ngay cả thời gian dành cho bản thân cũng bị

rút ngắn lại. Chủ nhật, lúc bà Túc Minh Quyên đến nhà trọ đưa đồ, cũng phải ngồi lại giúp cô thuê.

"Dạo gần đây cuộc sống của con như thế nào? Có quen bạn mới không?" Túc Minh Quyên thử dò xét.

Chuông cửa vang lên, Trịnh Đình Đình lập tức nhảy xuống ghế salon, đi mở cửa cho nhân viên chuyển phát nhanh, ngay cả đẹp cũng không đi.

"Sao con không trả lời câu hỏi của mẹ chứ?" Túc Minh Quyên trợn to hai mắt.

"Không có ạ! Con không có thời gian!" Trịnh Đình Đình cúp điện thoại trước. Chờ nhân viên chuyển phát nhanh đến.

Túc Minh Quyên thở dài, trong lòng bà hiểu rõ. Kể từ lúc chia tay giáo sư Ninh kia, Trịnh Đình Đình không hề cảm thấy vui vẻ. Hơn nữa, lần này tình cảm còn sâu nặng hơn cả Trần Tuần rất nhiều.

Lúc nhân viên chuyển phát nhanh đi lên, dáng vẻ cũng không tồi. Túc Minh Quyên cười nói với Trịnh Đình Đình: "Cậu bé này cũng rất đẹp trai nha, nụ cười rất ngọt đó~!"

Trịnh Đình Đình gật đầu qua loa.

"Con xem, chỉ cần con nguyện ý mở cửa, có rất nhiều đàn ông đẹp trai, tốt bụng. Không cần phải cố chấp như vậy!"

Trịnh Đình Đình làm như không nghe ám hiệu trong lời Túc Minh Quyên, tiếp tục ngồi xuống máy tính, bận rộn làm việc.

Túc Minh Quyên thở dài.

Ở một nơi khác, một khoảng thời gian không bị Trịnh Đình Đình "Quấy rầy" cuộc sống của Ninh Vi Cẩn vẫn theo nguyên tắc như vậy,

nhưng lại cảm giác có chút khác thường.

Lúc anh đến phòng gym, sẽ không vô tình gặp Trịnh Đình Đình mặc một bộ thể thao bó sát màu hồng đào, tết tóc đuôi ngựa đang chạy bộ nữa. Lúc anh rời khỏi bệnh viện, sẽ không vô tình gặp Trịnh Đình Đình mặc quần áo thoải mái đứng ở trạm xe bus ăn kem nữa. Lúc anh đến "Không chỉ là hiệu sách" sẽ không vô tình gặp Trịnh Đình Đình mang túi vải, tai đeo MP3. Lúc anh lái xe về chung cư Thiên Thủy sẽ không vô tình gặp Trịnh Đình Đình đang khom người buộc lại dây giày mà kì thực đang nhìn lên anh.

Theo thường lệ, khi không có Trịnh Đình Đình, đáng lẽ Ninh Vi Căn lại có thể khôi phục tâm trạng không màng thế sự mà chuyên tâm làm việc. Nhưng tận đáy lòng lại có cảm giác bất thường, thậm chí còn có chút khó chịu.

Lúc đang họp mà anh mất hồn những hai lần, sau khi bị chủ nhiệm Vinh phê bình đích danh, Ninh Vi Căn lấy bút viết lên sổ ba chữ Trịnh Đình Đình.

Lúc nghỉ trưa, Thư Di Nhiên đến khoa ngoại tìm Ninh Vi Căn. Ninh Vi Căn đang nói chuyện với người nhà bệnh nhân, cất phim chụp X quang vào trong túi hồ sơ trả lại cho họ. Người nhà bệnh nhân nói tiếng cảm ơn với anh, rồi rời khỏi phòng khám. Phòng làm việc chỉ còn lại một mình Ninh Vi Căn.

"Học trưởng Ninh!" Thư Di Nhiên mỉm cười đi tới, "Em có chuyện muốn nói với anh!"

"Chuyện gì?"

"Ba mẹ em muốn mời anh đến nhà ăn một bữa cơm!"

Ninh Vi Căn ngược mắt, lạnh nhạt nhìn qua Thư Di Nhiên, sau đó thản nhiên từ chối: "Tôi không có thời gian!"

Thư Di Nhiên trầm mặc một lát, khóe môi lại nở nụ cười: "Anh vẫn có ngày nghỉ mà! Tìm một ngày nào đó đến nhà em có được không? Ba mẹ em vẫn muốn trực tiếp nói lời cảm ơn anh đã chăm sóc em lúc đi học chuyên tu!"

"Chăm sóc cô lúc đi học chuyên tu sao?" Ninh Vi Căn hỏi ngược lại, "Sao tôi lại không nhớ có chuyện này!"

Nụ cười Thư Di Nhiên trở nên lạnh cứng, hai tay để trong túi áo blouse trắng khế siết thành nắm đấm, nhẹ nhàng nói: "Anh không cần suy nghĩ nhiều như vậy! Chúng ta từ đồng học đến đồng nghiệp, rồi cả khoảng thời gian đi học chuyên tu, dù chỉ là tình cảm đồng bào, em mời anh một bữa cơm cũng rất bình thường. Anh không cần từ chối như vậy chứ?"

"Không cần thiết!" Ninh Vi Căn thu hồi tầm mắt, vươn tay lấy một hồ sơ bệnh án đọc.

Thư Di Nhiên thấy anh không nhìn cô ta, đáy lòng như đưa đám. Cô ta miễn cưỡng gật đầu một cái: "VẬY chuyện này nói sau! Luôn có cơ hội mà!"

Thư Di Nhiên nói xong rồi xoay người, muốn đi ra khỏi phòng làm việc, bên tai lại truyền đến một âm thanh lạnh lùng: "Không có sau này!"

Bước chân cô ta hơi chậm lại.

Ninh Vi Căn cầm bút, sửa sang lại chút bệnh án, trông mắt thản nhiên mà nói tiếp: "Thư Di Nhiên, tôi không hề có chút hứng thú nào với cô. Trước kia, hiện tại và sau này, tôi đều không thích cô. . . . Nếu như cô tiếp tục lãng phí thời gian trên người tôi, sẽ chỉ khiến tôi càng thấy chán ghét mà thôi!"

Hốc mắt Thư Di Nhiên đỏ lên, bàn tay siết chặt, móng cắm vào lòng bàn tay. Đau đớn này giống như lòng cô vậy. Xấu hổ, phần hận, không cam lòng, cũng không buông tay được. . . . Tất cả đều đau. . . . Cô ta mãnh liệt hít mũi một cái, ngón tay xoa xoa khóe mắt ướt, sống lưng thẳng tắp, bước nhanh ra khỏi cửa phòng khoa ngoại. Trở về phòng làm việc của mình, cô ta đi vào nhà vệ sinh, khóa cửa, mở vòi nước, vỗ nước lạnh lên mặt, sau đó khóc to thành tiếng.

Đi học chuyên tu với Ninh Vi Căn gần một năm, chuyện cô ta dự liệu không hề xảy ra. Thậm chí ngay cả cơ hội tiếp cận anh cũng không có. Cho dù anh có mệt mỏi, cô đơn như thế nào, chỉ cần cô ta đến gần anh lại mang vẻ phòng bị và lạnh lẽo, hoàn toàn không cho cô một chút khe hở nào.

Nhiều năm thầm mến anh như vậy đến tận bây giờ cũng không có kết quả. Cho dù cô gái Trịnh Đình Đình kia có rời đi, Thư Di Nhiên cô ta cũng không có cơ hội tiếp cận Ninh Vi Căn.

Điều bi ai nhất chính là, cho dù cô biết rõ thái độ của Ninh Vi Căn, nhưng vẫn không kiềm chế được mà sùng bái, mê luyến anh. Thậm chí, bởi vì anh mà cũng không thèm để những tên đàn ông khác vào mắt.

*

Mấy ngày liên tục đẩy nhanh tốc độ và giao hàng khiến Trịnh Đình Đình cảm thấy mệt mỏi. Tối hôm đó, cô trần trọc trở mình, thật vất vả mới ngủ được nhưng lại cảm thấy đau mà tỉnh lại. Cô mở mắt, xoay người, nằm ngang trên giường, đưa tay cẩn thận sờ ngực trái. Cảm giác đau căng trướng khiến cô nhú mày.

Bởi vì đã phẫu thuật, Trịnh Đình Đình đối với việc này cảnh giác rất cao, trong đầu hiện lên hai chữ "tái phát!"

Trịnh Đình Đình có chút kinh hãi, nghĩ thầm không biết tại sao cô lại xui xẻ như vậy! Hơn một năm lại tái phát, tỷ lệ này đâu có cao chứ?

Cô cảm thấy có lẽ bản thân quá đa nghi rồi, chỉ hơi căng đau mà thôi. Không có nghĩa gì cả, xoay người, tiếp tục nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Nửa phút sau cô lại mở mắt ra, thở dài thườn thượt một hơi. Quyết định sẽ đi kiểm tra lại một lần.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trịnh Đình Đình chạy tới bệnh viện nhân dân số I, đến phòng khám khoa vú.

Bởi vì biết thứ ba không phải là ngày Ninh Vi Căn khám bệnh nên Trịnh Đình Đình đặc biệt chọn ngày này.

Khi cô đăng ký xong, liền lên phòng khám trên tầng hai. Không để ý tới sau lưng có một bóng dáng thon dài, mảnh mẽ, rảnh rỗi.

Trực ca đêm, vừa mổ xong, Ninh Vi Căn xuống phòng thuốc lấy ít thuốc dẫn cho bệnh nhân. Trên đường trở lại phòng khám ngoài ý muốn anh nhìn thấy Trịnh Đình Đình đang xếp hàng đăng ký khám.

Mấy ngày không gặp dường như cô hơi gầy một chút, bênh sao? Trịnh Đình Đình cau mày, trông mắt hơi kinh ngạc một chút.

Sáng thứ ba, có rất nhiều người đến khoa vú khám bệnh. Trịnh Đình Đình ngồi chờ, nhàn nhã lướt web.

Đợi rất lâu, nữ bệnh nhân đến trước Trịnh Đình Đình đi ra. Trịnh Đình Đình nhét điện thoại vào túi, rồi đi vào.

Người khám bệnh là một bác sĩ nam mới, họ Đinh, chừng 40 tuổi, khuôn mặt mập mạp, hòa ái hiền lành, nhìn qua khiến người ta cảm giác yên tâm.

Trịnh Đình Đình nói với ông tình trạng của mình.

Bác sĩ Đinh mở cuốn sổ khám bệnh của Trịnh Đình Đình, ôn hòa nói: "À, hóa ra tháng tư năm ngoái cô đã tiểu phẫu ở bệnh viện chúng tôi sao? Cũng một năm rưỡi rồi!"

Trịnh Đình Đình gật đầu.

Bác sĩ Đinh hơi suy nghĩ một chút, lại hỏi cận kề Trịnh Đình Đình về cảm giác đau. Trịnh Đình Đình nghiêm túc trả lời. Bác sĩ Đinh "Ừ" một tiếng, đứng dậy, lịch sự nói: "Vậy tôi giúp cô kiểm tra một chút!"

Trịnh Đình Đình đứng dậy đi theo, vừa định bước theo bác sĩ Đinh vào trong phòng thì vang lên tiếng bước chân trầm ổn, ngay sau đó một giọng nói quen thuộc đến đáng sợ: "Bác sĩ Đinh, xin chờ một chút!"

Trịnh Đình Đình quay đầu, Ninh Vi Cẩn mặc một bộ blouse trắng đi vào phòng làm việc, ánh mắt lướt qua cô, chỉ cách cô trong gang tấc.

"À, bác sĩ Ninh sao? Có chuyện gì không?" Bác sĩ Đinh mỉm cười hỏi.

Ninh Vi Cẩn thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Trịnh Đình Đình, mở miệng hỏi theo công thức: "Tối tái khám sao?"

Trịnh Đình Đình không hiểu chuyện gì, ngại vì đang ở nơi công cộng, cô lạnh nhạt "Ừ" một tiếng coi như trả lời Ninh Vi Cẩn.

Ninh Vi Cẩn nhìn sang bác sĩ Đinh, giọng nói khách khí mà xa cách: "Là như vậy, ban đầu là do tôi phẫu thuật cho cô ấy. Sau đó cũng tới chỗ tôi khám lại. Sau một khoảng thời gian đến khi tôi đi học chuyên tu. Vừa rồi lúc tôi đi ngang qua thấy coo áy, nghĩ rằng có thể cô ấy không biết tôi đã học chuyên tu xong đã quay về bệnh viện, mới khám ở bác sĩ khác!"

Bác sĩ Đinh ngẩn ra, sau đó thái độ thân thiện: "Thì ra là như vậy, vừa rồi tôi cũng xem sổ khám bệnh của cô ấy, cũng nhìn thấy là cậu làm tiểu phẫu. Ừ, nếu như vậy thì cậu tự kiểm tra lại thì tốt hơn!"

"Được rồi, không quấy rầy bác sĩ Đinh nữa!" Ninh Vi Căn nói xong, không cho Trịnh Đình Đình phản ứng hay thời gian tiêu hóa kịp, trực tiếp giữ cổ tay cô, dẫn cô đến phòng làm việc của anh, thái độ không chút công kích nào, "Em đi theo tôi!"

Trịnh Đình Đình: "."

Theo bản năng, cô hơi giãy người một chút nhưng cũng vô ích. Ninh Vi Căn nắm tay cô rất chặt, cô không tránh được, không thể làm gì khác là ngoan ngoãn đi theo anh ra ngoài.

Tác giả có lời muối nói: Trọng điểm của chương này là: (ノ ^ ㄥ)

1. Giáo sư Ninh nhặt sandwich từ trong thùng rác về, còn ăn nữa? (Đáng đời)

2. Sau thái độ "Vờ tha để bắt thật" quá độ, đã ép Đinh Đình bỏ đi, giáo sư Ninh cảm thấy trống rỗng? (Đáng đời!)

3. Thư Di Nhiên đau khổ, khóc rống lên (Đáng đời luôn!)

4. Giáo sư Ninh không thể chấp nhận được ngoài trừ anh lại có người khác dòm ngó, đụng chạm đến chỗ riêng tư của Đinh Đình nên phải chạy tới, dùng thủ đoạn ti tiện giành bệnh nhân!

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Ninh Vi Căn dẫn Trịnh Đình Đình ra khỏi phòng khám đi thẳng đến hành lang.

Lúc Trịnh Đình Đình vẫn đang không hiểu gì thì thì Ninh Vi Căn đã thả lỏng cổ tay cô, mở miệng: "Em đến khám lại sao? Chỗ nào có vấn đề?"

Trịnh Đình Đình bị Ninh Vi Căn quay một hồi còn bị nắm tay đau, không giải thích được tại sao vẻ mặt anh lại nghiêm trọng như vậy, tức giận nói: "Anh ở đây làm gì thế hả? Đột nhiên chạy đến làm phiền tôi khám bệnh, còn mang tôi đến đây làm gì?"

Tròng mắt Ninh Vi Căn nhìn thấy bộ dạng tức giận của Trịnh Đình Đình, máy móc nói như cũ: "Tôi giúp em phẫu thuật, và là người hiểu rõ bệnh trạng của em hơn ai hết. Trên lý thuyết, em nên gặp tôi để khám lại mới đúng!"

"." Trịnh Đình Đình cứng họng. Một lát sau, mới hỏi vặn lại: "Tôi tới khám bệnh là có quyền chọn bác sĩ khám cho mình. Ai giúp tôi khám khám đều được cả, không phải anh cũng không sao, cũng không ảnh hưởng đến bệnh trạng của tôi!"

Vẻ mặt Ninh Vi Căn lạnh lùng, không chút cảm xúc nói: "Trịnh Đình Đình, tôi là bác sĩ, về bệnh tình của em, tôi còn có quyền lên tiếng hơn em nữa!"

Trịnh Đình Đình bị những lời nói của Ninh Vi Căn chọc giận, cô khoác lại túi lên vai, kìm chế bất mãn trong lòng, kiên nhẫn nói: "Ninh Vi

Cần, rốt cuộc tại sao anh phải ngăn em khám bệnh làm gì?"

"Tôi vừa nói rồi. Tôi phẫu thuật cắt bỏ u xơ cho em. Em nên tìm tôi khám lại mới đúng!"

"Nhưng không phải anh không muốn nhìn thấy tôi sao? Không phải anh chê tôi phiền phức khi bám riết lấy anh sao? Tại sao bây giờ tôi đã từ bỏ. bây giờ anh lại kiên trì bắt tôi khám ở chỗ anh làm gì?"

"Việc công mà thôi. Tôi không đến mức lẫn lộn việc công và việc riêng!"

Lồng ngực Trịnh Đình Đình khẽ phập phồng, quật cường, cố chấp nhìn chằm chằm Ninh Vi Cần. Mấy giây sau, cô bỏ lại một câu, "Tôi không khám nữa!" quay đầu rời đi!

Ninh Vi Cần muốn đuổi theo, nhưng điện thoại di động trong túi lại vang lên, là chủ nhiệm Vinh gọi đến. Anh bắt máy nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn bóng lưng Trịnh Đình Đình đang đi xa dần.

Trịnh Đình Đình đi ra khỏi bệnh viện nhưng lồng ngực vẫn từng tấc. Cô xác định bản thân bị Ninh Vi Cần chọc tức điên lên rồi. Không phải anh coi tấm lòng của cô như miếng sandwich bị ném vào thùng rác kia sao? Không phải anh đã nói đi nói lại kêu cô đừng quấy rầy cuộc sống của anh nữa sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ngăn cản cô khám bệnh? Lại còn tự ý kéo cô ra ngoài nữa?

Phân biệt chuyện công và chuyện riêng?

Ý là Trịnh Đình Đình cô đối với anh mà nói chỉ là một bệnh nhân. Ngoài ra không còn ý nghĩa nào khác. Đã như vậy, cần gì cô cần phải tiếp tục để rồi bị từ chối đây?

Cô cũng không phải là người không có lòng tự trọng. Có thể cố gắng một lần, hai, ba thậm chí bốn lần nhưng đến lần thứ năm cũng không còn dũng khí nữa.

Trong đầu Trịnh Đình Đình lại hiện lên vẻ mặt vô cảm cùng giọng nói lạnh lùng của Ninh Vi Cẩn, Trịnh Đình Đình hít một hơi thật rồi rồi thở ra, lắc đầu một cái, đuổi bóng dáng anh ra khỏi đầu.

*

Bởi vì bị Ninh Vi Cẩn phá ngang cuộc kiểm tra, Trịnh Đình Đình không thể làm gì khác hơn là đổi ngày khác. Sáng thứ năm đến bệnh viện là ca trực của bác sĩ Hà.

Lúc bác sĩ Hà nhìn thấy Trịnh Đình Đình có chút kinh ngạc, khóe môi không nhin được mà nở nụ cười: "Là em sao? Tại sao không tìm giáo sư Ninh mà chạy đến gặp chị làm gì?"

Trịnh Đình Đình có chút xấu hổ. Sau khi ngồi xuống, đưa cuốn sổ khám bệnh nói: "Em đến khám lại, tìm bác sĩ nữ có lẽ tốt hơn!"

Bác sĩ Hà nghe hiểu được ý cô, lại nhìn vẻ mặt cô một chút, giọng nói cũng nhẹ nhàng: "Cũng đúng, vậy hôm nay để chị kiểm tra cho em!"

Bác sĩ Hà cẩn thận kiểm tra cho Trịnh Đình Đình, rồi ghi đơn để cô đi chụp X quang. Lúc Trịnh Đình Đình chuẩn bị rời đi, hỏi vu vơ một câu: "Cãi nhau với giáo sư Ninh sao?"

Trịnh Đình Đình sững sờ, lắc đầu một cái: "Em và anh ta không cãi nhau. Chúng em chia tay rồi!"

"Chia tay? Không phải chứ?" Bác sĩ Hà rất kinh ngạc, "Có phải vì chuyện cậu ta đi học chuyên tu không?"

"Không phải! Là chuyện riêng thôi ạ!"

Thấy Trịnh Đình Đình không muốn nhiều lời, bác sĩ Hà cũng không miễn cưỡng, khẽ gật đầu, thân thiện cười với cô không nói thêm một chữ.

Trịnh Đình Đình làm kiểm tra xong, lúc đi xuống lầu hai thì gặp Thư Di Nhiên ở phòng khám đi ra. Lúc đi qua hành lang của phòng khám, khi thấy cô ánh mắt Thư Di Nhiên tức giận, Trịnh Đình Đình cũng có chút không thoải mái.

Buổi trưa, bác sĩ Hà mới đến khu nội trú tìm Ninh Vi Cẩn nói chuyện Trịnh Đình Đình đến tái khám.

"Cậu và cô gái kia chia tay rồi sao?" Bác sĩ Hà nhỏ giọng xác nhận.

"Ừm." Ninh Vi Cẩn nhàn nhạt thừa nhận.

Bác sĩ Hà than thở: "Ai, thật đáng tiếc. Một cô gái xinh đẹp, hiểu chuyện như vậy tại sao nói chia tay là chia tay luôn đây? Không phải vì chuyện câu đi học chuyên tu chứ?"

"Không có liên quan đến việc đi học chuyên tu. Chúng em chia tay vì nguyên nhân khác!"

"Nói thật, chuyển đi chuyên tu này cũng đặt áp lực lớn. Có thể gặp một người thích cậu, hiểu cậu, ủng hộ cậu thì cũng nên quý trọng người ta. Đừng nên vì một chút hiểu lầm mà đã chia tay rồi!" Bác sĩ Hà quan sát vẻ mặt Ninh Vi Cẩn, sâu xa nói, "Hơn nữa, tuổi cậu cũng không còn nhỏ, cũng nên suy nghĩ vấn đề cá nhân đi. Đừng vì coi trọng sự nghiệp quá mà không để ý những chuyện khác. Công việc và tình cảm đều quan trọng như nhau. Thiếu một cái cũng không hạnh phúc. Sự nghiệp cho dù thành công hơn nữa nhưng về nhà lại cô độc lủi thủi một mình, không có người nói chuyện thì cảm giác đó cũng không dễ chịu đâu!"

Ninh Vi Căn im lặng một chút, sau đó nhỏ giọng nói một câu: "Hôm nay cô ấy chụp phim vậy chậm nhất là mai có kết quả!"

Bác sĩ Hà ngần ra rồi cười một tiếng: "Đúng như vậy, đợi khi nào có kết quả tôi sẽ nói cho cậu!"

Ninh Vi Căn gật đầu một cái: "Cảm ơn!"

Thứ sáu, Trịnh Đình Đình thuận lợi lấy được báo cáo xét nghiệm. Kết quả cho thấy, cô không có dấu hiệu gì khác thường khiến cô thở phào nhẹ nhõm, gọi điện thoại báo kết quả cho Tiêu Quỳnh. Tiêu Quỳnh cũng cảm thấy vui thay cho cô còn hỏi lúc đến bệnh viện cô có chạm mặt Ninh Vi Căn hay không?

"Không có!" Trịnh Đình Đình nói như chém đinh chặt sắt nói rồi còn bổ sung thêm một câu, "Tao cũng đâu muốn gặp anh ấy nữa!"

"Đừng lừa mình dối người nữa! Nếu thật sự không muốn gặp anh ta thì tại sao mày vẫn đến bệnh viện đó mà khám hả?"

"Tao chỉ thấy đến đây thuận tiện hơn thôi. Ở đây có lưu lại hồ sơ bệnh án của tao, chỉ cần khám lại là được. Nếu như đổi sang bệnh viện khác có khi lại phải khám và xét nghiệm thêm vài lần nữa!"

Trịnh Đình Đình vừa đi vừa nói chuyện điện thoại với Tiêu Quỳnh, đến khi cúp máy mới phát hiện mình đi nhầm chỗ. Vậy mà cô lại đến hành lang khu nội trú. Phía trước mặt là một hồ sen, làn gió khẽ lay động nụ hoa đang chớm nở.

Phong cảnh không tệ, Trịnh Đình Đình đứng tại chỗ tận hưởng không khí trong lành.

Một giây sau, một giọng nói không vui vang lên: "Lại là cô!"

Ba từ ngắn ngủi nhưng chứa đầy sự không kiên nhẫn và chán ghét.

Trịnh Đình Đình xoay người. Quả nhiên, đứng trước mặt cô là Thư Di Nhiên mặc áo blouse trắng, đeo đồ trang sức trang nhã, búi tóc tinh xảo.

Dưới ánh mặt trời, Thư Di Nhiên đút tay vào túi, đứng thẳng lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trịnh Đình Đình.

"Rốt cuộc, cô đến bệnh viện là để khám hay tìm Ninh Vi Căn hả?"

"Xin hỏi việc tôi đến bệnh viện làm gì có liên quan gì đến cô chứ?"
Trịnh Đình Đình cau mày!

Thư Di Nhiên xì một tiếng cực kỳ khinh miệt, giọng nói lạnh lùng, cay nghiệt: "Tôi chưa từng gặp một bệnh nhân nữ nào như cô cả. Suốt ngày giả vờ bị bệnh để bám riết lấy bác sĩ nam. Có phải ở bên ngoài cô không quen được người đàn ông nào hay không? Cô có biết chính vì hành động của cô sẽ mang lại tiếng xấu cho anh ấy sao? Nếu như ở phòng khám của anh ấy, bệnh nhân nữ nào đến khám cũng hoa si giống như cô, theo đuổi mãi không chịu tha. Vậy thì công việc của anh ấy sẽ sao đây?"

"Cô có tư cách gì nói những lời này với tôi?" Trịnh Đình Đình nói trúng tim đen: "Cô coi mình có liên quan gì với Ninh Vi Căn chứ?"

Một câu nói đâm trúng chỗ yếu của Thư Di Nhiên, cô ta không suy nghĩ, lập tức phản bác: "Ít nhất, từ hồi đại học tôi đã biết anh ấy rồi. Nhiều năm như vậy, tôi vẫn làm bạn với anh ấy, ủng hộ, hiểu anh ấy. Chỉ có tôi biết rõ anh ấy cần gì. Cái gì mới quan trọng nhất với anh ấy! Thế còn cô là cái thá gì?"

Câu cuối cùng của Thư Di Nhiên vang lên, cảm thấy khô cả cổ họng. Cô xoay mặt, điều chỉnh cảm xúc. Một lát sau, ánh mắt lại nhìn Trịnh Đình Đình, "Tôi hi vọng cô đừng quấy rầy anh ấy nữa. Điều này không liên quan đến tình cảm cá nhân của tôi. Tôi chỉ không muốn anh ấy bị cô làm hại. Tôi

nhớ đã nói với cô rồi. Sự tồn tại của cô chỉ khiến anh ấy không giống như bình thường. Căn bản cô không xứng với anh ấy, nếu đã vậy thì cần gì si tâm vọng tưởng đây?"

Trịnh Đình Đình đang muốn vặn lại, ánh mắt lướt qua bả vai Thư Di Nhiên dừng lại trên người Ninh Vi Căn.

Hình như cảm thấy cái gì, Thư Di Nhiên nhanh chóng xoay người, thấy Ninh Vi Căn đứng ngay đằng sau.

Dưới ánh mặt trời chói lóa, Thư Di Nhiên không thể nhìn ra cảm xúc trong mắt Ninh Vi Căn. Nhịp tim cô ta đập mạnh nhưng không mở miệng nói gì. Dù sao những lời cô nói, anh cũng nghe thấy rồi. Cô ta cũng không muốn rút lại.

"Cô cũng biết tôi cần gì? Cái gì quan trọng với tôi nhất sao?" Giọng nói của Ninh Vi Căn không chút xúc động mà cực kỳ lạnh nhạt, "Không đúng, từ lâu rồi tôi vẫn luôn hỏi bản thân mình cần gì, cái gì mới là quan trọng với tôi nhất. Mà một người không hề có quan hệ gì với tôi tại sao lại biết được?"

Cả người Thư Di Nhiên cứng đờ, bàn tay để trong túi áo run rẩy. Cô ta cố gắng cắn môi, kìm nén không để nước mắt rơi xuống.

"Bác sĩ Thư, chúng ta ngoài việc học cùng trường, làm cùng bệnh viện thì không có bất cứ quan hệ gì." Ninh Vi Căn nói tiếp, "Cô không có một chút tư cách can thiệp đến chuyện cá nhân của tôi. Bao gồm việc tôi thích ai, ở cùng với người nào. Tất cả những điều đó đều do tôi lựa chọn, chuyện của tôi thì liên quan gì đến cô chứ?"

Thư Di Nhiên buông cánh môi, hết sức nhẹ nhàng nói: "Anh nhất định phải nhục mạ em ở trước mặt cô ta như vậy sao?"

"Đây là nhục mạ ư? Tôi cũng chỉ nói thật mà thôi. Còn cô ấy —" Ánh mắt Ninh Vi Cẩn rời khỏi Thư Di Nhiên nhìn về phía Trịnh Đình Đình, lạnh nhạt nói: "Sao cô biết được là cô ấy si tâm vọng tưởng hả?"

Thư Di Nhiên cảm thấy tai đau đớn, không dám nhìn bóng dáng cao to của Ninh Vi Cẩn, khuôn mặt lạnh lùng, kiêu ngạo của anh.

"Cô không có quyền bắt cô ấy phải làm cái này cái kia. Nói đúng hơn, trong mắt tôi, căn bản cô không thể bằng cô ấy!"

Giọng nói Ninh Vi Cẩn rất lạnh nhạt, giống như đang kể lại một điều cực kỳ hiển nhiên, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn Thư Di Nhiên. Ánh mắt anh vẫn luôn dừng trên khuôn mặt Trịnh Đình Đình.

Thư Di Nhiên cảm thấy cả người như bị rút hết sức lực, chân cũng nhũn ra. Nếu không phải nhờ tự ái quá cao mới khiến cô ta có thể đứng vững chứ không cô ta đã ngã quy rồi.

"Thì ra, nhiều năm như vậy chỉ đổi lại kết quả như thế mà thôi!" Cô ta đột nhiên cười lạnh, "Thậm chí, em không bằng cả một bệnh nhân nữ nữa!"

"Đây là chuyện của cô, đừng nói với tôi!" Ninh Vi Cẩn vừa dứt lời, đi qua cô ta, đứng trước mặt Trịnh Đình Đình, mở miệng "Đi theo anh!"

Trịnh Đình Đình đi theo Ninh Vi Cẩn đến hành lang. Thư Di Nhiên thẫn thờ đứng im tại chỗ, tròn mắt nhìn những gợn sóng trong ao sen, cũng giống hệt trái tim tan nát của cô ta lúc này.

Ninh Vi Cẩn ra khỏi khu nội trú đến gần hành lang khu khám bệnh dừng lại ở một góc yên tĩnh, xoay người hỏi Trịnh Đình Đình: "Kết quả xét nghiệm của em đâu? Đưa tôi xem!"

Trịnh Đình Đình đưa túi hồ sơ trong túi xách cho Ninh Vi Cẩn. Ninh Vi Cẩn cầm lấy, sau khi lấy kết quả xét nghiệm của cô, nghiêm túc xem

một lúc.

"Không có vấn đề gì!" Thái độ Trịnh Đình Đình cực kỳ lạnh nhạt, "Có thể trả cho tôi chưa?"

Ninh Vi Căn trả lại hồ sơ cho cô, giọng nói chuyện nghiệp không chút tình cảm nào: "Ngực em cảm thấy đau nhói rất có thể bởi vì sinh hoạt không có quy luật, luôn bị áp lực khiến cho máu khó tuần hoàn. Thần kinh mỗi một cũng có thể tư thế ngủ của em không đúng. Lúc hít sâu hay ho sẽ cảm thấy đau tức!"

"Anh nói xong rồi chứ?" Trịnh Đình Đình cất đờ, liếc anh một cái, "Tôi đi đây!"

"Trịnh Đình Đình!"

Trịnh Đình Đình vênh tai lên nghe.

Giọng nói Ninh Vi Căn chậm rãi, nói rõ từng chữ: "Rốt cuộc, em vẫn luôn bám theo tôi, là vì lý do gì? Chỉ vì giải thích lần đó tại sao em lại lựa chọn ở bên cạnh vị học trưởng kia thôi sao?"

"Đúng, tôi muốn giải thích rõ với anh. Đây là một trong những nguyên nhân! Còn có." Trịnh Đình Đình thẳng thắn, "Ninh Vi Căn, tôi không tin anh không hiểu tại sao tôi cứ phải theo sau ông anh, khiến anh đi tới đâu cũng chạm mặt tôi là vì lý do gì! Tôi cũng không tin anh không hiểu một cô gái tự làm bữa trưa cho một người đàn ông là có ý gì!"

Trong đôi mắt Ninh Vi Căn lóe lên tia sáng nhưng bị anh che dấu rất tốt, anh tất nhiên hiểu rõ, nhưng vẫn muốn dồn ép cô: "Là có ý gì?"

Trịnh Đình Đình hít thở thật sâu, ảnh hưởng đến thân kinh ở ngực, đau đến cau mày, thẹn quá hóa giận: "Anh nói xem một cô gái cứ theo đuôi một người đàn ông, hết lần này đến lần khác đi lấy lòng người là có ý gì? Ninh

Vi Cẩn, chắc chắn anh hiểu rõ, tại sao lại giả vờ không hiểu? Được, anh không hiểu, tôi sẽ nói cho anh biết. Tôi giống như một con ốc sên không có tự ái, không có liêm sỉ muốn tiếp cận anh. Hết lần này đến lần khác xuất hiện trước mặt anh, muốn nói chuyện với anh. Thậm chí, còn dậy sớm để làm sandwich chay cho anh ăn. Tại sao tôi phải chịu đựng khổ sở như vậy chứ? Ngoại trừ nguyên nhân đơn giản, tất cả mọi người đều hiểu là tôi yêu anh ra còn gì nữa?"

"Em yêu anh?" Ninh Vi Cẩn chỉ quan tâm đến ba chữ xa lạ này. Tròng mắt đen thoáng qua tia kính ngạc không thể tin, trầm giọng nói: "Em lặp lại lần nữa!"

Trịnh Đình Đình nói chuyện vì cảm xúc lên xuống, ngực cảm thấy đau nhói. Cô cố gắng khắc chế cảm giác đau đớn, tức giận nói: "Tôi nói nhầm! Lỡ miệng thôi. Tôi đang định sửa lại! Ninh Vi Cẩn, tôi chán ghét anh. Chán ghét con người tự cao tự đại, lạnh lùng, luôn thích làm theo ý mình. Tất cả những gì thuộc về anh tôi đều ghét! Tôi không muốn gặp anh nữa!"

Trịnh Đình Đình nói xong, lập tức bước đi cũng không xoay người nhìn, thiếu chút nữa đụng vào chiếc xe đẩy. Thật may là Ninh Vi Cẩn kịp thời giữ cổ tay cô, kéo cô về, tránh khỏi nguy hiểm.

Đợi xe đẩy thuốc đi khỏi, Trịnh Đình Đình bất tri bất giác cả người cô gần như dán vào lồng ngực ấm áp của Ninh Vi Cẩn.

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 57

"Trịnh Đình Đình, em nói em yêu anh, vậy tình cảm của em với học trưởng kia là gì?" Giọng nói của Ninh Vi Cẩn vang lên bên tai Trịnh Đình Đình. Từng câu từng chữ cực kỳ có khí phách.

Trịnh Đình Đình xoay người lại, nhắc chân đạp một cái lên giày Ninh Vi Cẩn.

"Em nói rõ ràng đi!" Ninh Vi Cẩn giữ chặt cổ tay cô, tỉnh táo lặp lại. "Bây giờ, ngay tại đây, nói thật rõ ràng!"

"Cái người ngu ngốc này, tôi không chịu nổi anh nữa." Trịnh Đình Đình không thoát được bàn tay của anh, quýnh lên bèn cúi đầu cắn vào mu bàn tay anh. Dưới tình thế cấp bách, cô cắn rất mạnh, lớp da thịt mỏng của anh bị hàm răng xinh xắn của cô giày xéo.

Mà Ninh Vi Cẩn cũng không buông tay, tròng mắt nhìn cô đã bộc lộ cảm xúc của anh. Ngay cả lông mày cũng không nhíu mặc cho cô trút giận.

Đang lúc giằng co, sau lưng vang lên một tiếng ho khan, giọng nói nghiêm túc mà lạnh nhạt: "Ninh Vi Cẩn, đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe ra là giọng nói của chủ nhiệm Vinh, Ninh Vi Cẩn khẽ buông lỏng tay Trịnh Đình Đình, xoay người nhìn chủ nhiệm Vinh, giải thích tình huống.

Trịnh Đình Đình nhân cơ hội này chạy đi.

"Đây rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Đang ở bệnh viện mà cậu lại lôi lôi kéo kéo một cô gái, cô ấy là bệnh nhân của cậu sao?" Giọng nói của chủ nhiệm Vinh cực kỳ bất mãn.

Ninh Vi Căn dừng một chút, nghiêm túc nói: "Cô ấy không phải bệnh nhân của em!"

"Không phải là bệnh nhân sao?"

"Cô ấy là chuyện riêng!"

Giọng nói của chủ nhiệm Vinh càng lạnh lẽo, vẻ mặt cũng nghiêm túc: "Đây là bệnh viện, là chỗ cậu tới làm việc. Cậu phải hiểu được thân phận và chức trách của bản thân. Nếu muốn xử lý chuyện riêng thì có thể ra ngoài. Ở trước cửa mà lôi lôi kéo kéo một cô gái còn ra thể thống gì nữa hả?"

"Xin lỗi! Em bảo đảm đây là lần duy nhất!"

Chủ nhiệm Vinh lặng lẽ quan sát bộ dạng không yên lòng của Ninh Vi Căn, khẽ lắc đầu một cái: "Cậu sang Newyork học chuyên tu 11 tháng biểu hiện rất tốt, lấy được thành tích xuất sắc. Sau khi trở lại biểu hiện cũng không tồi. Tôi cũng cảm thấy vui mừng thay cho cậu, cũng hi vọng cậu giữ vững thành tích như thế, không nên lười biếng. Về phần tình cảm, tự xử lý cho xong, không nên nháo loạn ở bệnh viện!"

"Em hiểu rồi ạ!"

Sau khi chủ nhiệm Vinh rời đi. Ninh Vi Căn đứng tại chỗ, ngưng mắt nhìn ra xa, câu nói kia của Trịnh Đình Đình vẫn còn quanh quẩn bên tai.

Cô lại dám nói ra chữ yêu này. Sau khi đã lựa chọn ở lại bên cạnh học trưởng Trần kia, sau khi anh cho rằng đã bị cô đào thải, cô lại tỏ tình với anh.

Anh giơ cánh tay lên, đập vào mặt là hai dấu răng. Cô cắn đúng là mạnh thật!

*

Sau khi về đến nhà, Trịnh Đình Đình giận đến mức ăn không ngon, ngồi bó gối trên ghế salon hơn tiếng đồng hồ liền. Cho đến khi chân hoàn toàn tê dại, cứng ngắt cô mới cau mày đứng lên, chậm rãi đi vào phòng bếp rót cho mình một cốc nước lạnh. Một hơi uống hết nửa.

Đợi đến khi tỉnh táo lại, Trịnh Đình Đình xác nhận bản thân lúc ở bệnh viện đã tỏ tình với Ninh Vi Cẩn rồi. Trong lúc không khống chế được cảm xúc đã nói với anh ba chữ "Tôi yêu anh!" Chỉ là, chuyện cô thổ lộ không hề tác động đến Ninh Vi Cẩn. Vậy mà anh hỏi lại cô tình cảm dành cho Trần Tuần là gì!

Mất mặt không? Hối hận không đây?

Có một chút.

Chỉ là. cô vẫn cảm thấy may mắn khi đã nói những suy nghĩ của mình cho Ninh Vi Cẩn.

Về phần kết quả, cô sẽ không cường cầu gì nữa.

Trịnh Đình Đình để cốc xuống, ngón tay hơi gõ thành cốc. Khóe môi nở nụ cười giễu. Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên cô theo đuổi đàn ông, cũng là lần đầu tiên lớn tiếng nói ba chữ "Em yêu anh" này. Kết cuộc, cô cắn anh một cái, sau đó chạy trốn chết.

Cả đêm Trịnh Đình Đình ngủ rất ngon. Trong mộng chỉ toàn hình ảnh của Ninh Vi Cẩn.

Kết quả, cô bị đói mà phải tỉnh dậy. Mở mắt, cảm thấy hơi hoa mắt, bất tri bất giác mới ý thức được bây giờ phải xuống dưới lầu mua hai cái bánh hồ tiêu tẩm hành!

Trịnh Đình Đình rửa mặt mũi đơn giản, tùy tiện buộc tóc lên cũng không thay quần áo. Cô còn mặc quần ngủ chấm bi đỏ, đi đôi dép bong màu đen, cầm ví chậm chạp xuống tầng.

Lúc mở cửa, những tia nắng mặt trời giống như đôi cánh ong mật nhẹ nhàng tung bay.

Một chiếc xe Porsche quen thuộc dừng trước cổng. Ánh mặt trời phản chiếu xuống thân xe, tạo thành một vệt sáng long lánh. Mà ngồi ở vị trí lái, ánh nắng sượt qua gò má anh phân cách hai mảng sáng tối rõ ràng. Trong trời thu, anh ngồi lẳng lặng trong xe, khiến người ta liên tưởng giống như đang nhìn qua ống kính, có cảm giác xa mà gần.

Trịnh Đình Đình dừng bước, nhịp tim giống như chậm một nhịp.

Cho đến khi Ninh Vi Căn xuống xe, từng bước đi đến trước mặt cô. Cô mới xác định đúng là anh tới rồi!

"Mua cho em bữa sáng này!" Anh lời ít mà ý nhiều, đưa túi giấy trên tay cho cô.

Trịnh Đình Đình nhận lấy, qua túi giấy ngón tay cô cảm nhận được nhiệt độ ấm áp. Cô còn ngửi thấy mùi thơm phảng phất. Cô đoán đây là bánh xốp đường trắng.

"Ăn sáng trước đi! Ăn xong chúng ta nói chuyện!"

"Anh muốn nói gì thì nói luôn đi!" Giọng nói Trịnh Đình Đình vang lên.

"Hôm qua, em nói em yêu tôi!

Tôi tới xác nhận lại xem có đúng hay không!"

"..." Trịnh Đình Đình bị nghẹn rồi. Cố gắng kìm ném ném túi đồ trong tay vào mặt anh, không nói một lời.

"Trịnh Đình Đình, em yêu tôi sao?" Trong mắt Ninh Vi Căn quan sát mặt cô, trực tiếp hỏi rõ.

Trịnh Đình Đình hít một hơi, sắc mặt thản nhiên: "Anh rõ ràng nghe được tại sao còn phải bắt tôi lặp lại lần nữa làm gì? Anh cần gì cứ bám riết lấy tôi để truy đáp án chứ? Vậy tất cả những việc tôi làm, đối với anh mà nói không có ý nghĩa gì sao? Ninh Vi Căn, anh tự ngẫm một chút đi! Rốt cuộc, anh thật sự không hiểu giả vờ không hiểu đấy?"

"Tôi không xác định được!" Vẻ mặt Ninh Vi Căn bình tĩnh, thẳng thắn nói: "Trước kia, tôi rất có lòng tin. Nhưng sự lựa chọn của em khiến tôi hoài nghi cảm bản thân mình. Tôi chưa bao giờ phải chất vấn bản thân như vậy. Em là ngoại lệ. Tôi cũng không muốn đoán nữa. Tôi muốn biết trong lòng em nghĩ gì, tình cảm em đối với tôi là gì!"

"Tình cảm với anh...." Trịnh Đình Đình chậm rãi, nghiêm túc nói, "Từ lúc em đồng ý làm bạn gái anh đã xác định rồi. Chỉ là anh không tin tưởng em thôi. Anh hoài nghi em em không thể quên được Trần Tuần. Anh cho rằng em vẫn yêu Trần Tuần như cũ. Điều này khiến em rất thất vọng, bởi vì nó chứng minh anh và em không hề hiểu nhau! Ninh Vi Căn, em thật không ngờ một đạo lý bình thường, dễ hiểu như vậy lại là một câu hỏi k hỏi khó với anh. Nếu như em không thích anh, trong lòng em không có anh thì em sẽ không ngày ngày nhắn tin cho anh. Em cũng sẽ không đến bệnh viện tìm anh rồi chờ đến tận đêm. Thậm chí, sau khi anh trở về, em còn giống như cái đuôi bám theo sau anh vậy. Không để ý chuyện thái độ lạnh lùng, ghét bỏ của anh hết lần này đến lần khác!"

“Em nhắn tin chỉ lập đi lập lại lời giải thích tại sao lại muốn ở bên cạnh hẳn ta, chăm sóc hẳn ta. Tôi thừa nhận, lúc đó tôi hoàn toàn không muốn nghe em nhắc đến anh ta dù chỉ một chữ!”

“Cho nên anh mới hờ hững với em? Anh vẫn cố chấp nói chia tay thì chia tay? Anh có từng suy nghĩ cho cảm nhận của em không?”

“Tôi đã cho em cơ hội, để em lựa chọn, là tự em lựa chọn như vậy!” Giọng nói của Ninh Vi Cẩn lạnh lạnh.

“Ninh Vi Cẩn, căn bản anh không nói đạo lý! Anh chỉ biết lo cho cảm giác của mình, tự nhận định những suy nghĩ của bản thân là đúng. Chưa bao giờ anh thật sự tin tưởng em. Có lẽ, người sai không phải anh. Sai là anh.....anh và tôi không cùng một thế giới!” Trịnh Đình Đình không thể nào ngụy trang được nữa, giọng nói kích động mấy giây sau mới bình tĩnh lại, sắc mặt mệt mỏi và mê man: “Đúng, em và anh không cùng một thế giới. Em nên sớm hiểu được sự thật này. Không một ai có thể thay đổi quyết định hay ý nghĩ của anh. Thư Di Nhiên nói rất đúng, anh là thiên tài, còn em chỉ là một người bình thường. Nhưng em chỉ muốn bạn đời là một người bình thường mà thôi!”

Ánh mắt Ninh Vi Cẩn hơi động một chút, đáy lòng vì những lời này của cô mà nao nao. Theo bản năng, anh giơ tay lên, ngón tay thon dài vừa chạm mặt cô đã bị cô né sang bên.

“Còn nữa, em phải nói cho anh biết. Em đã buông tay tình cảm với Trần Tuần rồi. Sau khi xác định qua lại với anh, em không còn nhớ anh ấy nữa. Bản thân em cũng cảm thấy khó tin, đã từ lâu muốn buông tay nhưng vẫn không bỏ được. Thế nhưng sau khi gặp anh, vấn đề lại giải quyết một cách đơn giản như vậy. Anh thử nói xem điều này chứng tỏ cái gì đây? Nếu như anh còn không hiểu nữa, em có thể nói thẳng. Trong lòng em, chưa bao giờ so sánh giữa anh và anh ấy. Nói cho cùng, anh ấy sao có thể so sánh với anh được! Anh ấy là bạn em, còn anh là tình yêu duy nhất em có, vậy đấy!”

Trịnh Đình Đình nói xong, nhét túi giấy vào trong tay anh. Sau đó, xoay người kéo cửa lên tầng về nhà.

Ninh Vi Căn đứng tại chỗ, trong tay cầm bữa sáng. Đầu trống rỗng, anh nhắm mắt lại rồi mở ra, xác nhận những lời vừa rồi của Trịnh Đình Đình là có ý gì!

Cô và anh không phải là người cùng thế giới. Anh là tình yêu duy nhất của cô!

Anh không hề dự liệu trước những điều này.

Ninh Vi Căn anh từ nhỏ đến lớn đều như vậy, cho rằng sự thật sẽ không thay đổi được. Nhưng nếu có chút không thuần túy như tưởng tượng của anh hay không phù hợp với tiêu chuẩn anh đề ra, anh sẽ buông tay.

Học tập, sự nghiệp cùng chuyện tình cảm, anh đều cố gắng đạt được hiệu suất tốt nhất, cố gắng làm được hoàn mỹ nhất, không muốn lãng phí thời gian!

Khi đọc thấy toàn bộ nhật ký dài đằng dặc của Trịnh Đình Đình đều là tên Trần Tuần. Khi cô viết Trần Tuần là tín ngưỡng của cô, khi nghĩ đến chuyện cô thích Trần Tuần mười năm. Khi bệnh tình Trần Tuần gặp nguy kịch thì cô lập tức đến bên hăn ta. Khi anh đuổi theo, cũng không có cách nào tách cô khỏi Trần Tuần..... Như vậy, anh lựa chọn buông tay.

Nếu như, cô không thuần túy yêu anh. Trong lòng lại nghĩ đến người khác. Nếu như anh chỉ là người lấp chỗ trống cho cô. Nếu như anh chỉ là người cô nguyện ý cùng chung sống. Anh tình nguyện không cần!

Lý trí mạnh mẽ áp chế cảm xúc từ tận đáy lòng, anh chọn đi học chuyên tu. Suốt 11 tháng liền, anh không cho phép bản thân có một ngày nghỉ. Anh không để cho bản thân có một phút nhớ đến cô. Anh tự nhận bản

thân làm được rất tốt, đó là điều nên làm. Nhưng mà, lần đầu tiên anh cảm thấy không vui!

Chưa từng xảy ra chuyện có người khiến anh không vui lâu như vậy. Cảm giác cô đơn, chán nản, cảm xúc bị đè nén, đây là lần đầu tiên anh trải qua. Anh chán ghét nó, nhưng càng chán ghét hơn khi bản thân không thể thoát khỏi!

Sau khi trở về, thấy cô lại xuất hiện trong cuộc sống của anh, nói trong lòng không có cảm xúc gì là giả. Chỉ là, bản thân anh không muốn thừa nhận nó.

Cho đến ngày hôm qua, cô nói yêu anh. Giống như anh tự mình nhốt ở một nơi tối tăm, tự phong bế mình hết thảy đột nhiên có một tia sáng chiếu rọi tất cả. Trong lòng không thể che giấu kích động kịch liệt. Anh không dám biểu hiện ra. Anh phải xác nhận tình cảm của cô không phải nhất thời xúc động. Anh không phải là dự bị mà là một người không thể thay thế.

Mà vừa rồi, cô thật sự nói, anh là tình yêu duy nhất của cô!

.....

Có lẽ, xét cho cùng. Đối với một người luôn tự tin, mọi việc đều thuận lợi như anh cảm giác về chuyện tình cảm là không thể khống chế. Cảm giác như thế quá xa lạ, khiến cho anh làm một việc tự cho mình là đúng đó là --- ----lần lược đẩy cô ra!

Anh cười lạnh, nhẹ nhàng siết nắm tay để bên hông. Anh cười mình quá tự cao tự đại, thế mà lại thua trong tay cô!

Trịnh Đình Đình đi xuống lầu lần nữa, đã không còn bóng dáng Ninh Vi Căn. Cô dường như nghĩ ra điều gì. Lúc xoay người thấy phần bữa sáng

anh mua đặt trên hộp thư.

Cô đưa tay cầm lấy, mở ra xem. Một bát cháo gạo lứt đỏ đỏ, một phần bánh xốp đường, một phần bánh bao nhân thịt xá xíu, còn có một ly hồng trà. Giống y hệt bữa sáng lần đầu tiên anh lái xe đến nhà cô!

Quả nhiên, anh chẳng có chút sáng tạo nào cả!

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Ninh Vi Căn để lại bữa sáng rồi một đi không trở lại. Mấy ngày sau, Trịnh Đình Đình cũng không thấy bóng dáng anh.

Cách nói của Tiêu Quỳnh với chuyện này là: "Mày cũng nói mày và anh ta không cùng một thế giới. Với tính cách kiêu ngạo của người kia sao có thể thỏa hiệp với mày chứ hả? Nhất định là không thể thích ứng với thế giới của mày, nên quay đầu đi luôn nha!"

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút, rồi nói: "Có lẽ vậy.!"

Tiêu Quỳnh than thở: "Đừng suy nghĩ nhiều. Nhất định là như vậy. Bạn yêu, thật ra thì chưa chắc chuyện này đã xấu nha. Thật sự mày có thể chịu đựng tính cách người kia cả đời sao? Mày xác định liệu có một ngày sẽ bị anh ta chọc giận đến mức u sơ tái phát không hả?"

Trịnh Đình Đình "Phốc" một tiếng rồi sau đó giọng nói nhỏ dần, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

"Không có gì là không thể. Cho dù anh ta có ngàn tốt vạn tốt đi chăng nữa nhưng không chịu nhường mày thì cũng vô dụng thôi. Bây giờ, mày đã vứt bỏ hết thể diện để tỏ tình với anh ta. Anh ta biết mà không có động thái gì, điều này nói rõ cái gì thì mày nhất định rõ ràng hơn ai hết. Bạn yêu, quên anh ta đi, cuộc sống không có anh ta sẽ không tồi tệ hơn đâu!"

Cuộc sống không có anh cũng không tồi tệ hơn đâu!

Đạo lý này hình như những người đã từng trải qua tình yêu đều nói vậy. Thí dụ như "Đau đớn mấy thì cũng trôi qua rồi!", "Làm gì có ai không có người đó thì không sống nổi chứ?", "Rồi sẽ kiếm được người tốt hơn!" Nhưng thiếu mất người đó, có sự khác biệt như thế nào thì chỉ có bản thân họ rõ ràng nhất.

Nhưng mà, nếu đã nói rõ với Ninh Vi Cẩn, cô sẽ không hối hận, cũng chấp nhận kết quả này.

Sản phẩm "Móc chìa khóa kèm bóp đựng tiền hình trái tim" bán rất chạy. Máy ngay cô vội vàng làm sản phẩm rồi giao hàng, luôn để bản thân trong tình trạng bận rộn. Cho đến khi cô tìm hộp đựng đồ may vá, vô tình nhìn thấy một đồ vật nhét vào góc. Cô hơi ngừng tay, cầm lên nhìn, là một con búp bê vải rất sống động.

Dừng lại một giây, Trịnh Đình Đình ném nó qua một bên, tiếp tục tìm hộp may vá.

Đợi đến khi tìm được hộp đựng đồ may vá, cô vội vợ hết mọi thứ tán loạn trên sàn nhà nhét vào trong hộp, đậy kín nắp nhét vào gầm giường.

Phủi tay, Trịnh Đình Đình hơi hừ nhẹ một tiếng.

Chủ nhật, Túc Minh Phương theo thường lệ đến, phát hiện Trịnh Đình Đình có chút khác thường, buồn bực nói: "Đã xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn bộ dạng con hình như có chút khác thường!"

"Có chỗ nào khác thường chứ ạ?"

"So với khoảng thời gian trước đây kém rất nhiều! Giống như hồi còn đi học, thi trượt trong môn Khoa học tự nhiên. Sau đó, cố gắng quyết tâm mạnh mẽ hơn nhưng vẫn có chút buồn phiền!"

Không hổ là mẹ, miêu tả tâm trạng của con gái lúc này rất chuẩn!

"Bởi vì trừ cố gắng bảo bản thân phải mạnh mẽ lên thì không có cách nào khác!" Trịnh Đình Đình nói, "Cuộc sống vẫn tiếp diễn, không cố gắng thì biết làm sao hả mẹ?"

"Cho nên, con và giáo sư Ninh thật sự chấm dứt rồi sao?" Túc Minh Phương làm như tùy ý mà dò hỏi.

Trịnh Đình Đình buông công việc trong tay, mặt trịnh trọng nói: "Đúng vậy, trong cuộc sống sau nay của con sẽ không còn ba chữ Ninh Vi Cẩn nữa!"

"Vậy thì con mau trả lại nhẫn và thẻ tín dụng cất trong ngăn kéo cho cậu ta đi! Đình Đình, phụ nữ chúng ta cũng là người có chí khí, tự ái của mình. Nếu không cần người ta thì đồ vật cũng không thể giữ!"

"Vâng ạ, con cũng nên trả lại cho anh ta rồi!" Trịnh Đình Đình quyết định!

Hôm sau, Trịnh Đình Đình đến bưu điện gần đó, đưa gói đồ đã được bọc sẵn, điền địa chỉ ở chung cư Thiên Thủy của Ninh Vi Cẩn!

Làm xong tất cả, Trịnh Đình Đình thở phào nhẹ nhõm, giống như đã tạm biệt hoàn toàn với tình cảm này.

Cô đi dạo đến chợ mua hoa, một mình ăn nồi lẩu hải sản đơn trong nhà hàng sang trọng. Sau đó, còn ăn thêm một ly kem trà xanh đậu đỏ. Sau khi ăn no cảm thấy rất vui vẻ. Cô cảm thấy đúng là cũng nên sống vui vẻ, phải đối xử với bản thân tốt hơn nữa!

Khi Ninh Vi Cẩn nhận được thẻ tín dụng và chiếc nhẫn mà Trịnh Đình Đình gửi trả, không nói câu nào, cầm hai đồ vật này xoay người định về phòng.

Ninh Vi Tuyên đang ngồi khoanh chân trên ghế salon ăn táo hạm hực: "Đây chính là điều anh muốn, cứ cố gắng ngay trang một mình có thể sống rất tốt, cũng tự mình đuổi chị ấy ra khỏi cuộc sống của anh mà! Nếu đây chính là ý muốn của anh vậy em có phải nên nói một tiếng chúc mừng với anh không đây?"

Bước chân của Ninh Vi Cẩn không dừng lại, đi thẳng lên lầu, vào phòng làm việc, nhẹ nhàng để vật trong tay lên trên bàn!

Ý muốn của anh là đẩy cô ra khỏi cuộc sống mình sao? Khi anh biết được người đàn ông duy nhất trong lòng cô là anh mà không phải người sao sao? Khi anh biết rõ mỗi lời nói, hành động của cô đều có ảnh hưởng đến anh như thế nào sao?

Mấy ngày nay, anh đều suy nghĩ một vấn đề. Nếu như ở chung với cô một chỗ, phụ trách cả đời cô, liệu anh có thể làm được không? Anh không chắc bản thân có thể tiếp tục bao dung cô. Khi anh và cô nảy sinh mâu thuẫn liệu anh có thể thỏa hiệp vô điều kiện mà không cố chấp giữ vững nguyên tắc của bản thân hay không?

Nếu anh không làm được vậy thì không cần thiết quấy rầy cô nữa. Nếu anh có thể làm được vậy thì nhất định anh sẽ đoạt cô về.

Lần đầu tiên, anh cảm nhận được tình yêu, cảm nhận được sự vui vẻ khi yêu, hưng phấn, kích động, ấm áp. Cũng như cảm nhận được sự thất bại, bị nhục nhã, cô độc trong tình yêu.

Tình yêu không giống như công việc, hoàn toàn thoát khỏi tầm kiểm soát và kế hoạch của anh, thậm chí phá vỡ cả lý trí bình thường của anh. Đối với một người quen có nguyên tắc như anh, ở chung một chỗ với Trịnh Đình Đình đem đến cho anh không ít khổ nỗi.

Cô là người con gái đầu tiên anh thấy thuận mắt. Đêm Valentine năm đó, cô đến giao hàng ở chung cư Thiên Thủy. Lần đầu tiên gặp, anh đã thấy

cô có chút quen mắt nhưng cũng không để ý nhiều. Vì cũng chỉ gặp thoáng qua, anh và cô cũng không gặp mặt nữa. Vậy mà cô lại đến bệnh viện anh khám, lại do anh phẫu thuật. Cảm giác quen thuộc mơ hồ đó cùng lực hút từ tận đáy lòng nảy sinh cho đến khi cô trả lại ô cho anh, rốt cuộc anh đã nhớ được một chút.

Anh đã gặp qua cô. Sau khi mẹ anh qua đời một thời gian, anh cố gắng để bản thân bận rộn không có thời gian nghỉ ngơi. Một hôm trời mưa, anh đi gia sư về ngang qua quảng trường phía Tây thành phố. Mưa tạnh, ở phía chân trời có một dải mây hồng nhạt. Anh dừng bước, nhìn về phía quảng trường náo nhiệt cách đó không xa không khỏi quay đầu đi tới.

Lúc đó, cô còn là học sinh, mặc áo mưa màu vàng. Trước quầy hàng có một bác gái trung tuổi.

"Cô bé, những thứ này đều là con tự làm sao? Có thể kiếm được bao nhiêu chứ?"

"Đúng vậy ạ, đều là con làm! Nhưng chỉ kiếm được chút ít thôi ạ!"

"Vậy con tốt nghiệp chưa? Chẳng lẽ sau này muốn kiếm tiền từ những đồ thủ công này sao?"

"Con mới học cấp ba! Không nghĩ xa đến vậy đâu ạ!"

"Cấp ba sao? Con gái cô cũng học cấp ba. Cả ngày nó chỉ đọc sách, ngay cả thời gian đi chơi cũng không có. Bác cũng không quá tán thành chuyện con bé bồi dưỡng những thú vui cá nhân. Bác nói với nó những điều đó không đáng tin tưởng. Có mấy người có thể nuôi sống bản thân nhờ những sở thích cá nhân giống như đánh đàn, khiêu vũ, vẽ tranh chứ? Hơn nữa, nếu nhiệt tình giảm đi, không còn thích nữa thì sao đây?"

Anh đứng ở một gian hàng khác, đứng nghe cuộc đối thoại của bọn họ. Nghe thấy cô nói sẽ không dễ dàng từ bỏ sở thích của mình. Cô muốn

trở thành một nhà thiết kế đồ chơi, có thương hiệu của bản thân. Giọng nói cô thẳng thắn, chính trực, mang bộ dạng nghe con không sợ cọp. Anh tò mò nghiêng mặt quan sát khuôn mặt cô, tràn đầy sức sống và tự tin.

Anh "Xuy" một tiếng. Ngay cả khóe môi nở nụ cười nhưng chính anh cũng không phát hiện ra.

Mặc dù, bác gái đó không mua gì nhưng cô vẫn thân thiết tặng cho bà một móc đeo chìa khóa, một lót ly thủ công và bọc ô làm kỉ niệm. Trong tay bác gái đó có không ít đồ. Cô ra ngoài, giúp bà bỏ chiếc ô vào trong bọc.

Chờ khi bác gái đi rồi, quầy hàng của cô không có ai đến nữa khiến cho anh cảm thấy lạnh lạnh, cô đơn. Cô hơi nhàm chán cúi đầu tiếp tục làm đồ thủ công.

Anh nhớ ra cô chính là nhà thiết kế vô danh đó.

.....

Ninh Vi Cẩn cầm chiếc nhẫn kia lên. Ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn. Anh nghĩ tới một chuyện, có lẽ chỉ có cam kết thôi không đủ. Nếu thật sự yêu thích mọi người, ước muốn cô ấy ở bên cạnh mình vượt qua tất cả những điều khác thì việc duy nhất có thể làm là nhận lỗi và thỏa hiệp với cô.

Anh yên lặng đeo chiếc nhẫn vào đầu ngón tay!

Lại thứ ba cuối cùng của tháng, hội chợ đồ thủ công tại quảng trường phía Tây lại náo nhiệt. Trịnh Đình Đình đăng ký, chuẩn bị quầy hàng, mang những tác phẩm thủ công dự trữ trong nhà mang đến hội chợ. Trong đó, phần lớn các tác phẩm thủ công đều là những lúc rảnh rỗi cô làm, không có cái nào giống nhau. Có ví kèm móc khóa làm bằng da, lót ly thêu hoa,

những con thú nhỏ bằng gỗ, vòng tay xà cừ, ví tiền bằng vải hình chú mèo, băng đô hoa vải xanh, bông tai, túi vải v.v.

Bởi vì trời nắng, Trịnh Đình Đình đội mũ cói, cúi đầu nghiêm túc bày biện các tác phẩm của mình. Cô rất cẩn thận, còn dán thêm tờ giấy trước các sản phẩm ghi rõ tên, nguyên vật liệu, cách dùng.

Người đến người đi, dường như mỗi người đi qua quầy hàng của Trịnh Đình Đình cũng sẽ dừng lại liếc mắt nhìn một chút, cười hỏi cô mấy câu. Cứ mười người thì sẽ có một người bỏ tiền mua thứ gì đó.

Đến trưa, Trịnh Đình Đình nhờ nhân viên trong khu hội chợ đến khu ẩm thực mua một suất cơm ba món mặn, ngồi trên ghế đá giải quyết qua loa bữa trưa.

Ánh mặt trời càng ngày càng gay gắt, Trịnh Đình Đình kéo mũ xuống gần như che kín cả khuôn mặt.

Cho đến khi có một người lặng lẽ đến gần quầy hàng của cô. Cô cũng không để ý, cho đến khi người đó cúi người cầm một con búp bê vải bên góc trái lên. Ánh mắt nhìn vào tờ giấy dính trên áo hơi nhíu mày, bởi vì trên đó viết "Đây là một người đáng ghét".

Bất tri bất giác, Trịnh Đình Đình ngẩng đầu lên, Ninh Vi Cẩn mặc áo sơ mi G&H, quần tây đen mềm mại đang cầm. cực kỳ hăng hái và thường thức nó.

Trịnh Đình Đình vừa định nói chuyện, Ninh Vi Cẩn đã nhẹ giọng mở miệng: "Con búp bê này nhìn rất quen mắt!"

.

Mặc áo blouse trắng, trên cổ đeo ống nghe, trên ngực thêu chữ "Ngoại khoa vú", vẻ mặt kiêu ngạo, nụ cười nhạt, đôi chân thon dài. Con búp bê

này lấy ai làm nguyên mẫu vừa nhìn đã có thể nhận ra.

"Không phải!" Mặt Trịnh Đình Đình không đỏ mà phủ nhận, "Đây là tôi tùy tiện làm mà thôi, tên nó là một người đáng ghét!"

"Hử?" Ninh Vi Cẩn hơi lên giọng, ngưng mắt nhìn khuôn mặt Trịnh Đình Đình cũng không bối mớ lời nói dối của cô nữa, gạt đầu một cái sau đó đi thẳng vào vấn đề, "Cái này bán như thế nào?"

"9999 tệ, không mặc cả, không bớt một xu, không chấp nhận cà thê!"

"Phải trả tiền mặt sao?" Ngón cái Ninh Vi Cẩn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của con búp bê, sáng khoái đồng ý, "Được, anh đến ngân hàng rút tiền. Cái này giữ cho anh!"

Một giây tiếp theo, Trịnh Đình Đình đứng dậy, đoạt lại con búp bê vải trong tay anh, chính trực nói: "Tôi không bán nữa!"

"Bán hàng không được đuổi khách như vậy!"

"Tôi không bán, anh đi chỗ khác đi!"

"Đằng nào chẳng bán cho người khác không bằng bán cho anh đi!"

"Là không muốn bán cho anh!" Trịnh Đình Đình nhấn mạnh từng chữ.

"Tại sao?"

"Không vì cái gì cả! Chính là không muốn bán cho anh mà thôi. Bởi vì anh là một người đáng ghét!"

Vừa đúng lúc đó, có một cô bé đi qua, thấy con búp bê vải trong tay Trịnh Đình Đình, ánh mắt hơi sáng lên, cười hỏi: "Bà chủ, con búp bê trong tay chị bao nhiêu tiền vậy!"

Trịnh Đình Đình quay đầu, nói lưu loát: "9999 tệ. Em có muốn chị bớt một chút không?"

"." Cô bé hơi sững sờ, sau đó sắc mặt rạng rỡ, "Không cần đâu! 9999 tệ ạ!"

Giải quyết dứt khoát, Trịnh Đình Đình và cô bé hoàn thành xong việc buôn bán, quay đầu trừng mắt nhìn Ninh Vi Cẩn.

Ai ngờ Ninh Vi Cẩn gọi cô bé lại, chậm rãi bàn bạc với cô bé: "Tôi muốn mua con búp bê trong tay em. Em cứ ra giá đi!"

Cô bé nghẹn họng, nhìn trân trối, cà lăm hỏi lại: "Cái. A, có ý gì chứ?"

"9999 tệ, được không?" Ninh Vi Cẩn ra giá, mở ví da, lấy thẻ, "Nếu được thì chúng ta sang ngân hàng đối diện, tôi sẽ gửi chuyển tiền vào tài khoản cho em!"

Mặt Trịnh Đình Đình tối sầm lại.

"Không cần nhiều như vậy! Không cần nhiều như vậy đâu ạ!" Cô bé lắc đầu như trống bỏi, khẩn trương nhìn khuôn mặt tuấn tú của Ninh Vi Cẩn, "Cái này, nếu như anh thích nó như vậy thì em tặng anh là được!"

"Không cần, tôi muốn mua!" Ninh Vi Cẩn cầm lấy búp bê vải trong tay cô bé kia, thẳng thắn: "Bởi vì đó là món quà sinh nhật của người yêu tôi tặng. Đúng rồi, nó lấy nguyên mẫu từ tôi đó!"

"." Trịnh Đình Đình im lặng triệt để rồi.

Cô bé hoàn toàn bị hạ gục dưới chân Ninh Vi Cẩn. Anh nói thêm vài câu, kết quả lấy một giá hợp lý, búp bê vải lại thuận lợi trở lại trong tay Ninh Vi Cẩn rồi.

"Anh thật nhàm chán!" Trịnh Đình Đình ngồi xuống, xoay mặt, không để ý đến Ninh Vi Cẩn nữa.

Ninh Vi Cẩn cất con búp bê vải xong. Sau đó, lấy một thứ từ trong túi quần ra, giơ lên trước mặt Trịnh Đình Đình: "Tại sao trả lại nhân cho anh?"

"Bởi vì chúng ta là người của hai thế giới, không cần miễn cưỡng ở chung một chỗ. Cũng nên nói cho rõ ràng, không nên úp mở nữa. Đây là do anh trả, cho nên trả lại anh là đúng rồi!"

"Hai thế giới?" Ninh Vi Cẩn lặp lại một lần nữa. Sau đó nghiêm túc nói, "Trịnh Đình Đình, nếu như em không muốn thay đổi. Vậy thì cứ ở lại thế giới của em đi, anh thay đổi là được!"

Dưới ánh mặt trời chói lóa khiến Trịnh Đình Đình không thể mở mắt ra được, lời nói của Ninh Vi Cẩn nhẹ nhàng mà nghiêm túc vô tình đã đánh động đến trái tim cô.

"Anh đã nói với em từ sớm. Anh không phải một người dễ chung sống, điều này đến tận bây giờ anh cũng không phủ nhận!" Trong đôi mắt sâu thẳm giống như hút tất cả mọi thứ xung quanh vào sâu trong đó, cực kỳ chói mắt "Nhưng mà anh nghĩ từ lúc này trở đi sẽ thử thay đổi vì em!"

"Có ý gì?"

"Anh sẽ học cách hiểu, ủng hộ, bao dung em. Em có điều gì không thích hay không hài lòng về anh, anh sẽ thay đổi. Có lẽ cũng không mất nhiều thời gian đâu. Vốn dĩ hiệu suất của anh cũng không tốn nhiều thời gian. Cho dù giữa hai chúng ta có nhiều điểm không hợp nhau đi chăng nữa anh cũng có tự tin biến nó trở nên hòa hợp.

"Tại sao?"

"Bởi vì chỉ có em mới khiến tâm trạng anh không tốt trong một thời gian dài!" Trạng thái như vậy ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống bình thường của anh. Anh đã suy nghĩ mấy ngày rồi, trừ việc bắt em trở về bên cạnh anh không nghĩ ra được cách nào khác để khôi phục trạng thái bình thường. Còn một điều nữa, anh không thể chấp nhận việc em sẽ sống cùng với người đàn ông khác!"

"." Đây là nói tiếng người sao?

"Em nói, anh là tình yêu duy nhất của em. Em cũng vậy, cũng là tình yêu duy nhất của anh. Trước khi quen em, anh không hiểu tình yêu là gì. Có lẽ bây giờ vẫn chưa hiểu hết, nhưng anh bảo đảm mình sẽ làm tốt." Tròng mắt Ninh Vi Cẩn mang theo Đàn ông khác làm được cái gì anh cũng có thể!"

Trịnh Đình Đình hoàn toàn ngơ ngẩn. Một hồi lâu sau mới hỏi ngược lại, "Thí dụ như?"

Trong lúc giật mình, hình như cô ý thức được một điều chắc chắn không thể xảy ra.

Dưới ánh mặt trời sáng chói, người trước mặt đã quỳ một gối xuống, khói bụi ánh nắng bao phủ xung quanh anh.

"Thí dụ như cũng có lúc anh cũng biết làm những việc để lấy lòng em!"

Đang lúc Trịnh Đình Đình hoàn toàn khiếp sợ, Ninh Vi Cẩn kéo tay cô, áp lên môi, hôn lên ngón áp út của cô: "Trịnh Đình Đình, Nếu như em đồng ý cho anh thêm một cơ hội để biểu hiện. Anh sẽ khiến em hài lòng mới thôi. Anh sẽ chăm sóc, bảo vệ, làm bạn với em đến già. Cả đời này, anh chỉ có em, sẽ không có những người đàn bà khác. Anh thề với người mẹ đã khuất của mình!"

Trịnh Đình Đình cảm thấy mình không thở được.

"Trịnh Đình Đình, em hãy gả cho anh nhé!

Xung quanh đã có không ít người vây lại. Thấy một việc vui như vậy, Có người lấy điện thoại di động ra chụp.

Trịnh Đình Đình không biết rằng đây là việc đáng kinh sợ nhà mà Ninh Vi Căn làm từ khi sinh ra. Cô cũng không biết những thứ này Ninh Vi Căn đã tranh thủ lúc trực đệp để chuẩn bị lời thoại này.

Anh coi thường hết những ánh mắt xung quanh, không khí ồn ào. Trông mắt an tĩnh, tỉ mỉ thành kính hôn lên ngón áp út cô.

Ngón áp út có dây thần kinh chạy đến tim, Trịnh Đình Đình rõ ràng cảm thấy nhịp tim đập mạnh như sắp thoát ra khỏi lồng ngực. Dưới ánh mặt trời, cô nhìn anh quỳ một gối trước mặt mình, gối kia song song với mũi chân cô, thần thánh mà trang trọng, giống như hoàn toàn thần phục dưới chân cô và chờ mong có được đáp án anh muốn.

"Nếu như em không đồng ý thì sao?" Trịnh Đình Đình hỏi lại.

Môi anh nhẹ nhàng lướt qua ngón áp út của cô, nghe được lời khiêu khích, suy nghĩ một chút rồi nói: "Em không đồng ý thì sẽ không có cách nào rời khỏi nơi này!"

Nhân lúc này, Trịnh Đình Đình mới nhìn bốn phía xung quanh! Dường như cả hội chợ đã đứng xung quanh họ, tao thành bán nguyệt, không còn khe hở.

"Em chỉ có thể đồng ý với anh. Sau đó, anh sẽ bế em ra ngoài!"

"." Trịnh Đình Đình tức giận. "Rốt cuộc anh đang cầu hôn hay bức hôn?"

"Anh đang cầu hôn!" Ninh Vi Cẩn nói, "Chẳng qua nếu như em không đồng ý anh sẽ tiếp tục thử những các khác, có lẽ sẽ càng kinh thiên động địa hơn!"

"Cẩn bản anh không có thành ý. Đây là anh đang tỏ vẻ như vậy. Anh quả thật quá giáo hoạt rồi!"

"Vậy thì anh cứ quỳ, cho đến khi em hết giận mới thôi!" Ninh Vi Cẩn ngược mắt nhìn Trịnh Đình Đình "Coi như là trừng phạt những lời nói trước kia của anh!"

"Vậy anh cứ quỳ đi!" Trịnh Đình Đình xấu hổ, quay đầu sang chỗ khác, lăm bằm, "Quỳ đến thiên hoang địa lão cũng không để anh đứng lên đây! Xem anh làm như thế nào!"

"Được, sẽ như em mong muốn —" Giọng nói của Ninh Vi Cẩn cực kỳ thông thả, chắc chắn, "Vậy anh sẽ quỳ đến thiên hoang địa lão!"

"Ninh Vi Cẩn!" Trịnh Đình Đình xoay đầu lại, dùng ánh mắt không thể tin được mà nhìn anh. Mũi chân nhẹ huých vào đầu gối, "Anh là vô lại sao?"

"Nếu như vô lại có thể đạt được mục đích, anh rất vui lòng biến thành vô lại!"

"."

Người đứng xung quanh càng lúc càng đông giống như sóng xô ngoài biển khơi từng lớp từng lớp. Trịnh Đình Đình không còn cách nào nguy trang bản thân được nữa. Hốc mắt ươn ướt, ngón áp út run lên.

"Đừng khóc, anh không ép buộc em. Anh sẽ đợi em cam tâm tình nguyện!" Giọng nói của Ninh Vi Cẩn trở nên rất dịu dàng. Trong mắt đen

sáng ngời, đôi môi đang hôn tay cô cũng dừng lại, "Lần này, anh sẽ không thúc giục nữa, đợi bao lâu cũng được!"

Thiên Hoang Địa Lão: sánh ngang cùng trời đất.

HOÀN CHÍNH VĂN

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ngoại Truyện 1

Mưa cuối thu đã tạnh. Trên mặt đất vương vất vài chiếc lá vàng nhẹ nhàng lay động trong vũng nước mưa. Xe dừng ở phía đội diện Hội Quán. Ninh Vi Cẩn mặc một đồ vest nhẹ nhàng bước xuống xe. Thư ký Khâu yên lặng đứng trước cửa hộ quán, chứng tỏ đã đứng chờ một lúc lâu.

Dưới sự hướng dẫn của thư ký Khâu, Ninh Vi Cẩn đến gian nhà truyền thống. Đi lên tầng hai, đến căn phòng cuối cùng.

Trong phòng, vang lên tiếng ca kịch, đó chính là vở 《Tang Viên phóng thê》. Giai điệu quen thuộc khiến Ninh Vi Cẩn nhớ lại. Mẹ anh – Ân Nghi rất thích nghe Việt kịch, cũng thích nhất là vở này.

Vừa bước chân đi vào thấy Ninh Thanh Túc đang ngồi trên ghế salon, vắt chân chữ ngũ, đầu hơi cúi, hình như mắt cũng đang nhắm.

"Ông chủ!" Thư ký Khâu lên tiếng.

Ninh Thanh Túc nhạy bén mở mắt, lúc ngược mắt lên, trên khuôn mặt hờ hững kia theo quán tính mà mang theo ý cười, vẫy tay với Ninh Vi Cẩn đang đứng ở cửa: "Lại đây ngồi đi!"

Sau khi Ninh Vi Cẩn ngồi xuống, thư ký Khâu tự đi pha trà cho anh.

Nước trà được rót vào ly thủy tinh giống như mũi nhọn rồi dần dần chìm vào tận đáy. Nước trà có màu vàng hơi đỏ sáng.

Đợi đến khi thư ký Khâu rời khỏi phòng, Ninh Thanh Túc tắt máy thu thanh.

"Hôm nay gọi con đến đây vì một chuyện!" Ninh Thanh Túc hơi ngừng giọng như đang nhớ lại chuyện cũ, vẻ mặt bao trùm một chút phiền muộn, "Lúc con còn bé, ba và mẹ con đã thương lượng. Đến khi con kết hôn muốn ba giao cho con cuốn sổ tiết kiệm này. Vì Căn, hiện giờ con đã có đối tượng kết hôn nên ba muốn thực hiện cam kết!"

Ninh Thanh Túc đứng dậy, đến trước giá treo quần áo, lấy một phong bì từ trong áo khoác màu đen. Sau khi trở lại chỗ ngồi, đặt phong bì lên bàn, đẩy tới trước mặt Ninh Vi Căn.

"Không cần!" Ninh Vi Căn lạnh nhạt nói, "Tôi không thiếu tiền, có thể nuôi sống bản thân và cô ấy!"

"Ba không phải xem thường con. Hơn ai hết, ba biết rõ thành tựu con đạt được trong mấy năm nay. Nhưng đây là chuyện ba và mẹ con đã giao hẹn từ trước. Ba muốn thực hiện nó!"

"Lời hứa này đã không còn ý nghĩa rồi!"

Ninh Thanh Túc nhíu chặt lông mày. Ông hiểu ý Ninh Vi Căn, ông đã phá vỡ lời hứa của một người đàn ông thì cần gì giữ cam kết của một người cha làm gì? Nghĩ đến đây, ông cảm thấy vô lực.

"Vi Căn, con nhất định phải bài xích, cự tuyệt gần gũi với ba sao? Giữa chúng ta chẳng lẽ không còn chút tình cảm cha con gì à?"

"Ba là ba tôi, cái thân phận này ai cũng không thể thay đổi được. Chỉ là thân phận và tình cảm không giống nhau!" Ninh Vi Căn nói, "Nếu ba yêu cầu tôi có tình cảm giống như những đứa bé khác với ba nó thì quả thật rất khó."

Ninh Thanh Túc cười cứng ngắc, thẳng thắn thừa nhận sai lầm: "ba biết con đang trách ba trước kia quá bận rộn, ngay cả thời gian làm bài tập với con cũng ít, đừng nói gì đến chuyện sinh nhật con, họp phụ huynh, lễ tốt nghiệp ba đều không tham dự. Con có thể lớn lên ưu tú như vậy đều là công lao của mẹ con không liên quan gì đến ba."

"Ý tôi không phải những cái này!" Ánh mắt Ninh Vi Căn kiên nghị, giọng nói đanh thép: "Coi như ba không đối xử tốt với tôi, ba không phải là một người cha tốt. Chỉ cần ông làm những điều mà một người chồng nên làm, tôi cũng không trách cứ, oán giận ông dù chỉ một chút. Ngược lại, tôi vẫn tôn trọng, hiếu kính, thân cận với ba như cũ!"

Ninh Thanh Túc than nhẹ, "Nói cho cùng, con vẫn đang trách ba năm đó phản bội mẹ!"

Ninh Vi Căn nhìn Ninh Thanh Túc.

"Năm đó, ba ở Hongkong, không ở chung của mẹ con. Cuộc sống ở đó áp lực rất lớn, trừ tiếp xúc với đồng nghiệp cũng chẳng có ai bầu bạn." Ninh Thanh Túc chậm rãi nói. Đây là lần đầu tiên ở trước mặt con trai ông thừa nhận sai lầm năm đó. Chậm rãi đứng lên rồi nói tiếp, "Con có biết cảm giác như vậy không? Một người ngày nào cũng có rất nhiều công việc phải hoàn thành, không có thời gian ngừng nghỉ dù chỉ một phút. Cuộc sống giống như được lên dây cót. Trong vừa lo âu, khẩn trương nhưng cũng cảm thấy cực kỳ trống rỗng. Chỉ hi vọng, sau khi tan làm sẽ không phải ở một mình. Có thể có một người làm bạn, cùng ăn bữa cơm, trò chuyện, mà — "

Đột nhiên Ninh Thanh Túc nói chậm lại, ánh mắt rũ xuống ẩn giấu rất nhiều sự hối hận, một lát sau mới tiếp tục: "Mà khi đó, vừa đúng lúc có một người phụ nữ xuất hiện. Cô ấy nấu cho con những bữa cơm ngon nóng hổi, giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ. Lúc tâm trạng con không tốt, cô ấy có thể an ủi, nghe con nói. Cứ thế lâu dần, con thật sự sẽ không còn cách nào kháng cự được!"

"Không có chuyện không có cách nào kháng cự. Nếu như lúc nào ba cũng nhớ ba có một gia đình, một người phụ nữ cần phải chăm sóc. Nếu như tình cảm của ba với mẹ là thật lòng thì những điều đó không phải vấn đề!" Ninh Vi Căn lý giải, đẩy lại phong bì về, "Cái này, tôi không cần, ba cứ giữ lại đi. Hôm nay, tôi tới đây cũng muốn nói với ba. Cô ấy chính là đối tượng kết hôn của tôi. Tôi sẽ dẫn cô ấy đi gặp mẹ!"

Ninh Thanh Túc hiểu ý của Ninh Vi Căn, anh sẽ dẫn vợ tương lai đến gặp Ân Nghi nhưng cũng không dẫn cô đến thăm ông.

.....

Sau khi Ninh Vi Căn rời đi, Ninh Thanh Túc ngồi một mình trên ghế salon. Chén trà trước mặt không vơi đi dù chỉ một giọt. Ông ngẩng đầu, nhìn sắc trời đã hơi tối. Ông siết chặt mu bàn tay, nhú chặt chân mày. Đôi mắt cực kỳ mệt mỏi và buồn bã.

Ông nhớ tới lần đầu tiên ông gặp mặt Ân Nghi. Khuôn mặt bà rục rĩ, nụ cười sáng lạn làm ông vừa thấy đã yêu.

Ân Nghi thẳng thắn, hào phóng, trong sáng, thiện lương. Lúc ấy có không ít người theo đuổi bà. Ông nghĩ ra một cách, ban đầu dùng hành động cường thế chọc cho bà ghét. Bị bà từ chối, ông cũng không từ bỏ, vẫn tấn công như trước. Kiên trì gần một năm, bà rốt cuộc cũng đồng ý làm bạn gái ông. Bọn họ cũng nhanh chóng hết hôn. Trong bảy năm, Ân Nghi sinh cho ông một trai một gái. Ông cực kỳ vui sướng nhưng lại không biết quý trọng hạnh phúc trong tay mình.

Vì tiền đồ của bản thân, ông dùng tất cả thời gian trong công việc, không quan tâm đến gia đình. Tất cả trọng trách đều đặt lên vai một mình Ân Nghi. Lâu dần, Ân Nghi cũng ít nói, nụ cười cũng phai nhạt, tần suất cãi vã ngày càng nhiều. Bà đã thử nói chuyện bình tĩnh với ông nhưng ông lại quá bận rộn không quan tâm đến cảm xúc của bà.

Vốn dĩ có thể không phải tách riêng như vậy, nhưng vì hai chữ công danh ông dứt khoát đến Hongkong để lại Ân Nghi một mình nuôi dạy hai đứa con.

.....

Chuyện sau này lại càng trở nên tồi tệ hơn.

Mà Ân Phi, ông yêu Ân Phi sao? Cái vấn đề này trong lòng ông đã có đáp án nhưng không nói với bất cứ ai.

Từ đầu đến cuối, ông không hề yêu Ân Phi. Trong lòng ông, không thể nào đánh đồng giữa Ân Phi và Ân Nghi.

Ông động tình với Ân Phi cũng chỉ vì trên người bà ta nhìn thấy bóng dáng lúc Ân Nghi còn trẻ: linh động, trong sáng và đáng yêu.

Nhưng Ân Phi cũng không phải Ân Nghi, điều này ông hiểu rõ. Ông sẽ cho Ân Phi đời sống vật chất, thậm chí cả kết hôn nhưng từ đầu tới cuối ông không hề nói một tiếng yêu.

Ông không hề nói với bất cứ ai. Ông để mặc bà ta hiểu lầm rằng ông yêu bà ta. Bà ta có được trái tim ông.

Thật ra thì trong lòng ông có ai thì chỉ mình ông hiểu rõ, trừ ông ra không có người thứ hai biết.

*

Ninh Vi Căn lái xe đến nhà trọ của Trịnh Đình Đình, lấy chìa khóa mở cửa, rất thân nhiên vào. (Không sai, sau khi cầu hôn thành công, giáo sư Ninh đã thuận lợi lấy được chìa khóa nhà trọ của vị hôn thê rồi!)

Lúc Ninh Vi Căn mở cửa vào thì thấy Trịnh Đình Đình đang kiễng chân tự thay bóng đèn.

"Em đang làm gì thế hả?"

Trịnh Đình Đình giật mình, thiếu chút nữa là té xuống. Thật may Ninh Vi Cẩn nhanh nhẹn đỡ lấy cô.

"Bóng đèn bị cháy, em định thay thôi!" Trịnh Đình Đình lầm bầm, "Anh là mèo sao? Đi mà cũng không có tiếng động gì!"

"Chuyện thay bóng đèn có thể để đàn ông làm!" Ninh Vi Cẩn bế Trịnh Đình Đình xuống, ngón tay nhẹ nhàng lau chút bụi trên chóp mũi cô.

"Chuyện đơn giản như vậy, em có thể tự làm mà!"

"Vậy em làm bao lâu rồi?" Anh hỏi thẳng.

". 40 phút ạ!"

Ninh Vi Cẩn gạt đầu một cái, vẻ mặt không thay đổi, "Quả thật rất đơn giản!" Sau đó, vỗ vỗ đầu Trịnh Đình Đình, cầm bóng đèn rồi trèo lên. Bốn phút sau, bóng đèn nhỏ đã tỏa ánh sáng ấm áp, êm dịu.

Giáo sư Ninh đẹp trai, cao lớn, phủi bụi trên tay áo, xoay người lại, cúi đầu, rất tự nhiên hôn lên môi Trịnh Đình Đình.

"Như thường lệ, anh nhận tiền công!"

Vành tai Trịnh Đình Đình đỏ lên, cố ra vẻ thản nhiên, tự nhiên mà nói sang chuyện khác: "cái đó, vòi nước trong toilet cũng bị hư rồi!"

Nửa tiếng sau, vòi nước lại xả nước ào ào. Ninh Vi Cẩn xoay người lại, Trịnh Đình Đình nhìn thấy ánh mắt đầy dực vọng chân chính kia vội xoay người định chạy nhưng anh đã ôm lấy cô từ phía sau. Giọng nói trầm thấp, mỉa mai dán lên vành tai cô: "Sao nào? Em định quyết nợ?"

"Được rồi! Anh buông em ra trước đi, em sẽ để anh hôn mà!"

"Cái này tốn của anh hơn nửa tiếng. Chỉ hôn thôi không đủ!"

"Vậy anh muốn thế nào?" Tim Trịnh Đình Đình tăng gia tốc.

"Em thử nói xem?" Ninh Vi Cẩn hôn lên vành tai cô.

"Cái gì?" Trịnh Đình Đình khẩn trương.

"Làm nốt việc tối thứ năm tuần trước chúng ta chưa hoàn thành!" Ninh Vi Cẩn chậm rãi nói, "Nói chính xác hơn là em phải phục vụ anh."

"." Trong đầu Trịnh Đình Đình xuất hiện hình ảnh tà ác.

Không sai, tối thứ năm tuần trước trời bỗng nhiên đổ mưa. Ninh Vi Cẩn lấy cố không thể lái xe về nên ngủ lại nhà cô. Vốn dĩ, cô ngủ trong phòng, anh ngủ trên ghế salon rất thích hợp. Nhưng anh cực kỳ bất bẻ, chề ghế salon vừa nhỏ vừa cứng. Cô đưa ra cách nào anh đều bác bỏ. Cuối cùng, anh đành hoàng vào phòng ngủ cô, nằm trên giường mềm mại của cô, Trịnh Đình Đình nhắc nhở anh không được làm chuyện gì quá đáng. Ninh Vi Cẩn cũng chỉ lạnh nhạt đồng ý.

Kết quả, anh còn chưa làm gì, cô lại động tay động chân, cọt tới lui, lau súng cướp cò. Trường hợp không thể khống chế nên cô đành thỏa hiệp. Dưới sự chỉ bảo của anh, run rẩy kéo khóa quần anh xuống. Vừa khiếp sợ vừa cảm thấy xấu hổ muốn chết, lần đầu tiên phục vụ anh.

Anh ăn tùy trong xương cũng biết liếm nó cũng ngọt. Sáng sớm hôm sau lại bắt cô làm thêm một lần.

Không nghĩ đến, lúc này anh lại muốn.

"Nhưng. Em không làm được. Lần trước cũng không thuận lợi." Trịnh Đình Đình nói, "Làm như vậy anh cũng không thoải mái. Rốt cuộc anh vẫn phải vào toilet tự xử mà!"

"Đó là lần đầu cũng không tránh khỏi thiếu kinh nghiệm. chính vì vậy phải chịu khó luyện tập. Sao có thể chỉ vì thất bại không muốn xấu hổ mà không dám làm chứ?" Giọng của người nào đó cực kỳ ân cần mà nghiêm chỉnh dạy dỗ cô.

". "

"Lần này anh sẽ kiên nhẫn hướng dẫn em!" Đôi môi ấm áp cùng Ninh Vi Cẩn dán lên hõm cổ trắng mịn của Trịnh Đình Đình, giọng nói trầm trầm, "Bảo đảm em sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"

". "

Ngay lúc Trịnh Đình Đình chưa kịp kháng nghị, Ninh Vi Cẩn đã bế cô đi vào phòng ngủ. Xoay người, nhanh chóng khóa cửa lại.

"Ninh Vi Cẩn, sao anh lại có thể nhanh như thế mà đã. ? Thật cầm thú mà!"

"Bắt đầu!" Giọng nói nhàn nhạt, uy nghi ra lệnh.

.

"Ừm, nhanh lên! Có thể dùng thêm lực một chút!" Người nào đó trầm giọng dụ dỗ, "Đình Đình, dịch sang bên trái một chút!"

". Tay em tê rồi, em muốn dừng một chút!"

"Đình Đình, làm việc gì cũng phải kiên trì!"

". "

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ngoại Truyện 2

《Khi lễ cưới đến gần, có rất nhiều người cảm thấy sợ hãi, lo lắng không nói nên lời. Thậm chí nảy sinh ra ý định chưa lâm trận đã bỏ chạy. Triệu chứng này nói thật ra là sự trốn tránh, nhà tâm lý học gọi là ‘chứng sợ kết hôn’ – Trích từ điển Bách Khoa toàn thư》

Trịnh Đình Đình nhìn mấy dòng chữ trên màn hình, trong lòng lo lắng không thôi. Không biết có phải cô đang bị ‘chứng sợ kết hôn’ hay không?

Thật ra, bản thân cô cũng không chắc chắn. Nhưng mà, một sự thật là dạo gần đây cảm thấy lo lắng không thôi.

Ví dụ như cách đây một tuần, ở cửa hàng quần áo, cô và Ninh Vi Cẩn cũng âm ỉ với nhau. Mà nguyên nhân chủ yếu cũng vì kiểu dáng váy áo. Cô thích màu vàng nhạt, còn Ninh Vi Cẩn nói màu đen lại hấp dẫn hơn. Ngay lập tức, cô tức giận, trách anh: "Có phải anh nghĩ em già rồi không hợp mặc đồ màu sáng? Hay tại hông em quá to nên phải mặc màu đen để che bớt đi không?"

Ninh Vi Cẩn nghiêm túc quan sát cả người cô, dừng lại một chút rồi nói: "Em nói cũng có lý. Đầu tiên, cô gái mặc màu đen có vẻ quyến rũ, hấp dẫn hơn. Thứ hai, dạo gần đây khẩu vị tốt lên, vóc người đầy đà hơn trước một chút rồi!"

Đáp lại lời anh, Trịnh Đình Đình vừa tức vừa uất ức nói một câu: "Em không muốn mua, màu gì cũng không thích. Dù sao em vừa già, vừa béo, mặc gì cũng xấu xí cả!"

.....

Lúc này nghĩ lại, Trịnh Đình Đình cũng cảm thấy bản thân thật khó hiểu. Cũng chỉ một cái váy, tại sao cô lại cáu giận như vậy?

Đạo gần đây cãi nhau về những chuyện nhỏ nhặt càng ngày càng nhiều, Trịnh Đình Đình hoàn toàn không hiểu bản thân bị gì, cho đến khi Tiêu Quỳnh nói một câu làm cô thức tỉnh: "Ban yêu, có phải mà bị chứng sợ hãi trước hôn nhân hả?"

Vì vậy, Trịnh Đình Đình lên Baidu tìm đáp án, phát hiện triệu chứng một, hai, ba và bốn đều rất giống cô.

Không thể nào, không phải đâu, không nên chứ?

Cô không có gì phải sợ hãi mà. Gả cho người đàn ông mình thích, cũng biết rõ về lai lịch của anh. Anh cũng có thực lực kinh tế bảo đảm cô không phải lo cơm ăn áo mặc. Hôn nhân của ba mẹ cô cũng mỹ mãn, hạnh phúc. Cô cũng đâu phải là người tự đi tìm phiền não. Đáng lẽ, cô đâu giống hoàn cảnh mấy bệnh nhân bị ‘chứng sợ kết hôn’ nha? Vậy cô sợ hãi gì chứ?

Nhưng nỗi sợ hãi giống như con sâu từng chút từng chút cắn nuốt lòng cô, khiến cô không thể thở nổi.

Đêm đó, Trịnh Đình Đình nằm mơ thấy cuộc sống sau khi kết hôn mấy năm, cô trở thành một bà cô già, đang quỳ rạp dưới đất mà lau lau chùi chùi. Đằng sau có tận bốn đứa bé đang gào khóc đòi ăn. Cô mệt muốn chết đi được, nhờ Ninh Vi Cẩn giúp. Mà Ninh Vi Cẩn càng ngày càng anh tuấn, ngồi thản nhiên trên ghế salon đọc sách chuyên ngành, nghe vậy cười nhạt: "Đình Đình, công việc tầm thường lại đơn giản như cho con ăn đó là trách nhiệm của em. Anh sẽ không nhúng tay đâu!"

.....

Trịnh Đình Đình bị những lời nói trong mộng của Ninh Vi Cẩn làm cho sợ hãi mà tỉnh dậy. Vươn tay sờ trán, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Trong đầu vang lên một tiếng quý dị: 《Mình sắp phải lập gia đình rồi sao?》

*

Lúc ăn cơm tối, Ninh Vi Cẩn phát hiện khẩu vị Trịnh Đình Đình không tốt. Trong suốt bữa ăn, cô chỉ ỉu xiu cúi đầu, cầm muống không ngừng quấy đĩa salad trái cây trên mây. Ngay cả chuối tiêu cũng bị cô quấy nát.

"Sao vậy?" Ninh Vi Cẩn chống tay, nhìn Trịnh Đình Đình ôn hòa hỏi, "Có phải cảm thấy không thoải mái ở đâu không?"

Trịnh Đình Đình lắc đầu, "Không có!"

"Vậy tại sao ăn ít thế kia?"

"Không đói ạ!"

Ninh Vi Cẩn đưa tay sờ trán Trịnh Đình Đình, Trịnh Đình Đình bị anh đụng theo bản năng lui về sau, cảnh giác nói: "Anh làm gì vậy?"

Ninh Vi Cẩn nghi ngờ: "Anh nên hỏi em mới phải, rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?"

Trịnh Đình Đình suy nghĩ một chút, để thìa xuống, nói thẳng: "Ninh Vi Cẩn, anh có cảm thấy tốc độ của chúng ta có quá nhanh hay không? Ý của em là, từ khi quen biết đến giờ mới có 2 năm. Trong đó có tận 11 tháng là xa nhau. Ừm, anh có muốn chúng ta cứ yêu nhau thêm một thời gian nữa đã?"

"Kết hôn vẫn có thể thoải mái yêu đương. Chuyên yêu đương và kết hôn đâu có xung đột với nhau!"

"Nhưng kết hôn có rất nhiều chuyện phải làm không thể tốt đẹp như bây giờ?"

Mặt Ninh Vi Cẩn không biến sắc hỏi ngược lại: "Hả? Có chuyện gì cần làm?"

"Rất nhiều nha, ví dụ như kinh tế của hai người, phân công làm việc nhà. Hàng ngày sống chung sẽ thường xuyên đối mặt chắc chắn sẽ nảy ra mâu thuẫn. Thậm chí chỉ vì bữa tối ăn gì theo khẩu vị của anh hay của em. Chủ nhật nên dậy sớm hay ngủ nướng, đi ra ngoài vận động hay chỉ ở trong nhà. Nghe ý anh hay vẫn theo ý em đây!" Trịnh Đình Đình nói chuyện đồng thời lạng lẽ quan sát vẻ mặt Ninh Vi Cẩn. Phát hiện trông mặt anh ẩn chứa đầy nhu tình và cương chiều, yên lặng nghe cô nói, giống như tất cả những điều đó đều không đáng để nhắc tới.

Quả nhiên, Trịnh Đình Đình nói xong, Ninh Vi Cẩn lạnh nhạt nói: "Những thứ này đều không phải là vấn đề!"

Trịnh Đình Đình cứng họng, tiếp tục khuấy âu salad đã thắm không nở nhìn, giọng nói hơi chần chừ: "Nếu không, chúng ta hoãn hôn sự lại đã, cứ yêu thêm một năm nữa thì thế nào ạ?"

Cô nói xong, trong lòng thấp thỏm, khẩn trương, bất đắc dĩ và chờ mong nhìn Ninh Vi Cẩn.

"Để anh suy nghĩ một chút!" Ninh Vi Cẩn trả lời.

Trịnh Đình Đình thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm anh dễ thương lượng hơn lúc trước. Uống công cô cứ rối rắm mãi, nếu nói sớm với anh thì không phải mọi việc dễ giải quyết rồi sao?

Uhm, hóa ra Ninh Vi Cẩn cũng có mặt dịu dàng, thấu hiểu lòng người. Thật sự anh càng lúc càng đáng yêu rồi.

Nhưng mà, chỉ một phút sau, Ninh Vi Cẩn tỏ vẻ đã suy nghĩ xong, nghiêm túc nói: "Kết quả của anh là — không được!"

Trịnh Đình Đình: ". "

"Quen biết hai năm cũng không tính là ngắn. Còn chia cách 11 tháng thì hiện tại chúng ta không thể lãng phí từng giây từng phút!" Ninh Vi Cẩn anh tuấn, vẻ mặt ung dung mang theo tự tin, giọng nói bình thản: "Chúng ta phải nhanh chóng kết hôn, ở chung một chỗ mới là chuyện hợp tình hợp lý!"

Anh nói rồi cầm bình rót một cốc nước, uống một ngụm nhỏ sau đó mỉm cười: "Đình Đình, em đã đồng ý lời cầu hôn của anh. Chúng ta đã định ngày rồi, vậy mà bây giờ em định đổi ý sao?"

". " Trịnh Đình Đình muốn nói lại thôi. Ý tưởng 'hoãn hôn' bị ý lạnh của Ninh Vi Cẩn bóp chết.

Ninh Vi Cẩn đặt cốc xuống, lại đưa tay xoa đầu Trịnh Đình Đình, giọng nói càng thêm dịu dàng: "Xem ra là không phải, anh quá lo lắng rồi!"

". "

Cơm nước xong, Ninh Vi Cẩn lái xe đưa Trịnh Đình Đình về nhà. Suốt cả quãng đường, cô vẫn ỉu xìu như cũ. Đến nơi, cô còn quên cả hôn tạm biệt anh. Ninh Vi Cẩn nhìn bóng cô biến mất sau cánh cửa, như có điều suy nghĩ: chẳng lẽ cô thật sự không vội gả cho anh sao?

Anh suy nghĩ một giây, khẽ cười. Đây không phải vấn đề cô vội hay không. Cô vội cũng được, không vội cũng chẳng sao. Tóm lại, ngày cưới sẽ không thay đổi. Đến lúc đó, cô từ Trịnh Đình Đình sẽ biến thành bà Ninh

(Ninh phu nhân), có họ của anh, trở thành người của anh, nghĩ đến đây anh cảm thấy rất hài lòng.

Chỉ là, vì sao cô cảm thấy buồn bực không vui?

Anh không thể không thừa nhận, cô không vội gả cho anh, cô chần chờ không muốn vào cửa lớn nhà anh, sự thật này khiến anh cảm thấy khó chịu.

Về đến nhà, khi vào phòng khách, Ninh Vi Căn thấy Ninh Vi Tuyền ngồi khoanh trên trên ghế salon ăn bỏng ngô xem phim.

"Anh về rồi?" Ninh Vi Tuyền tung bỏng ngô lên cao há miệng chờ, liếc mắt nhìn anh hai mình, phát hiện sắc mặt anh rất bình thường.

"Ừ!" Ninh Vi Căn nhàn nhạt đáp một tiếng, vào phòng bếp rót cho mình một chén nước. Trong lúc lên phòng, liếc mắt nhìn một cảnh trên màn hình —— một cô gái mặc áo cưới chạy chân không trên lối đi bộ, đằng sau có một chiếc xe hoa đuổi theo cô ta.

Ninh Vi Căn dừng bước, nghiêng người, uống một ngụm, tiếp tục xem.

"Anh chặn màn hình của em rồi, em không nhìn thấy gì!" Ninh Vi Tuyền kháng nghị.

Ninh Vi Căn lui ra một bước, không chút để ý hỏi một câu: "Vì sao cô ta phải trốn cưới?"

"Cái này sao?" Ninh Vi Tuyền lại nhét một miếng bỏng ngô vào miệng, miễn cưỡng nói: "Vị hôn phu của cô ta không cho cô ta cảm giác an toàn. Cô ta không tin tưởng vào hôn nhân, cho nên bỏ trốn!"

Bàn tay cầm ly nước của Ninh Vi Cẩn không khỏi dùng lực. Sắc mặt trở nên thâm trầm. Một lát sau, anh quay người lên lầu.

Ninh Vi Cẩn vào phòng làm việc, đóng cửa rồi khóa lại, mở laptop. Bình tĩnh, lại nhanh chóng tìm hiểu một vấn đề: «Tại sao phụ nữ nói chuyện không suy nghĩ gì cả? Đến lúc quyết định muốn hủy hôn?»

Có hàng trăm đáp án nhưng xét cho cùng cũng chỉ có một ——
«Không có cảm giác an toàn.»

Ninh Vi Cẩn từ xưa đến nay vẫn cho mình là bến đỗ an toàn, ổn định, ấm áp nhất của chiếc thuyền Trịnh Đình Đình không ai có thể thay thế. Nhưng lúc này đây, anh cau mày nhìn mấy chữ trong màn hình, trong lòng lại càng cảm thấy không thoải mái. Một lát sau, chân mày giãn ra, khó chịu trong lòng cũng vơi bớt, anh đang nghĩ cách giải quyết.

Mấy ngày nay, Trịnh Đình Đình liên tiếp rơi vào trạng thái lo âu, nghĩ đến bốn chữ "Phụ nữ có chồng" này khiến cô buồn bực không vui.

Mà Ninh Vi Cẩn quá cường thế, đáng tin không để cho cô có thể nhiều lời chỉ có thể tự dựa vào bản thân tiêu hóa tâm trạng tiêu cực.

Lúc Tiêu Quỳnh gọi điện thoại tới biết tâm trạng của cô, cười nói: "Mày vẫn còn rối rắm sao? Nói thật, rốt cuộc mày đang sợ chuyện gì chứ? Lấy tài lực và năng lực của giáo sư Ninh bảo đảm mày sẽ có cuộc sống không lo cơm áo. Ngay cả cậu sinh ba đứa cũng nuôi được. Nếu quá bận rộn, không làm hết thì thuê bảo mẫu. Những chuyện có thể sử dụng tiền để giải quyết đều không phải vấn đề to tát!"

"Vậy những việc không thể dùng tiền để giải quyết?" Trịnh Đình Đình thử dò xét.

"Ý mày nói đến chuyện tính cách và các sinh hoạt chung có khác biệt đúng không? Đây là điều hiển nhiên nha, ai mà có một cuộc sống giống

nhau từ đầu đến cuối được? Theo thời gian sẽ có thay đổi mà!"

Trịnh Đình Đình than nhẹ, "Tao biết những điều này có thể giai quyết. Tự tao cũng không hiểu đang rối rắm chuyện gì. Nhưng trong lòng vẫn rất sợ nha. Mà thử nghĩ xem tao có nên gặp chuyên gia tâm lý không?"

Cúp điện thoại, Trịnh Đình Đình nằm ra giường, lấy gối ôm che kín mặt, tự nhủ thầm: "Mình không phải Trịnh Đình Đình, mình là bà Ninh, làm bà Ninh sẽ hạnh phúc hơn Trịnh Đình Đình."

Đọc thần chú đến lần thứ 5 điện thoại vang lên tiếng tin nhắn đến. Trịnh Đình Đình đưa tay lấy điện thoại nhìn, là tin nhắn của Ninh Vi Cẩn.

«Khoảng 20' nữa anh sẽ có mặt ở nhà em!»

Rơi nước mắt. Thật là không cho cô chút thời gian rảnh nào. Cô còn muốn ở một mình để làm làm điều mình thích nha!

Lúc vào nhà, trong tay Ninh Vi Cẩn cầm không ít thứ, Trịnh Đình Đình kinh ngạc: "Anh mua cái gì vậy?"

"Đi siêu thị, mua thêm một số nhu yếu phẩm cần thiết!" Ninh Vi Cẩn nói, "Hôm trước mở tủ lạnh nhà em phát hiện trong đó chỉ còn vài hộp sữa tươi, thuận tiện mua một thùng!"

Trịnh Đình Đình nghe vậy trong lòng cảm thấy ấm áp, mở túi lớn, dịu dàng nói: "Ngoài sữa tươi, anh còn mua gì nữa?"

"Một chút thức ăn và đồ ăn vặt em thích!"

Trịnh Đình Đình thuận lợi tìm được một gói ô mai, xe miệng túi, lấy một quả để vào miệng, là vị chua cô thích nhất, cô vui sướng hài lòng hỏi

ngược lại: "Quái, không phải anh luôn phản đối em ăn vặt sao hôm nay lại chủ động mua cho em?"

"Thỉnh thoảng ăn cũng không sao!" Ninh Vi Cẩn nhìn vẻ mặt thỏa mãn của cô, bổ sung thêm một câu, "Chẳng lẽ trong mắt em, anh là một vị hôn phu cố chấp, cứng nhắc, vĩnh viễn không biết thay đổi?"

"Ách, không phải!" Trịnh Đình Đình lắc đầu, "Chẳng qua cảm thấy có chút ngoài ý muốn thôi. Tuần trước anh có nói em béo lên mà!"

Quả nhiên cô vẫn còn để ý lời nói của anh hồi tuần trước ở trước cửa hàng quần áo. 《Thật là ngây thơ, đáng yêu!》 — Ninh Vi Cẩn lặng lẽ đánh giá.

Anh chủ động đi đến, dán lồng ngực vào sống lưng Trịnh Đình Đình, đưa tay vòng hông cô, nhỏ giọng nói: "Không phải mập, là đầy đà. Đình Đình, trước đây em quá gầy. Nói thật, anh hài lòng với vóc người bây giờ của em hơn. Rất có sức hút!"

Cảm nhận được bàn tay anh mập mờ lưu luyến ở hông cô, nghe giọng nói trầm thấp hấp dẫn của anh, Trịnh Đình Đình rung động không thôi!

"Được rồi!" Ninh Vi Cẩn kịp thời buông Trịnh Đình Đình ra, cầm lấy túi trên bàn. "Anh vào phòng bếp nấu cơm, em ở đây chờ!"

Trịnh Đình Đình vừa ăn ô mai, vừa nghiêng đầu quan sát động tĩnh. Ninh Vi Cẩn mặc tạp dề lưu loát xử lý thức ăn. Cái bóng lưng kia thật hấp dẫn mê người khiến cô muốn phun máu mũi, cực kỳ si mê nhìn chăm chăm anh một lúc lâu.

Sau một tiếng rưỡi, Ninh Vi Cẩn làm xong bốn món mặn một món canh đặt lên bàn.

"A?" Ánh mắt Trịnh Đình Đình dò xét bàn thức ăn. "Đây đều là những món ăn em thích mà không phải anh thích nha!"

Ninh Vi Cẩn ngồi xuống, cầm đũa gắp một miếng sườn xào chua ngọt, ưu nhã cắn một miếng: "Anh có thể ăn thử, thỉnh thoảng thay đổi cũng không sao!"

Trịnh Đình Đình mừng rỡ, ăn rất nhiều.

Ninh Vi Cẩn nhìn vẻ mặt sung sướng của cô, anh lặng lẽ đánh giá thật là vừa ngây thơ vừa đáng yêu.

Cơm nước xong, Trịnh Đình Đình chủ động rửa bát nhưng bị Ninh Vi Cẩn bác bỏ, tự anh rửa hết bát đĩa.

Không chỉ như vậy, Ninh Vi Cẩn còn chủ động kiểm tra laptop của Trịnh Đình Đình, sửa lại vòi hoa sen bị hư trong phòng tắm, dọn tóc rụng ở trong bồn tắm, phơi đồ thủ công của cô ra ban công, tìm khăn sạch lau tủ sách cho cô, cũng kiểm tra lại cầu giao điện xem có vấn đề gì không!

Suốt cả chiều, Ninh Vi Cẩn không ngừng nghỉ, Trịnh Đình Đình ngồi trên ghế salon vô số lần kêu anh nghỉ ngơi một chút nhưng anh đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Đến hơn bốn giờ chiều, Trịnh Đình Đình nhìn căn phòng trở nên rực rỡ hẳn lên, có cảm giác không thể tin được, hỏi: "Ninh Vi Cẩn, hôm nay anh đến đây làm lao công sao?"

Ninh Vi Cẩn phủi tay, nhẹ nhàng nói: "Những thứ này không tính là khổ cực, hoàn toàn chẳng có chút khó khăn nào, cũng không tính là khảo sát thể lực."

"Thật sao? Bình thường em mà làm như vậy sẽ cảm thấy mệt chết đi được mất!"

"Vậy sau này, chuyện này anh sẽ đảm nhiệm!"

"." Sao lại khác xa với một Ninh Vi Cẩn cao cao tại thượng, không để ý tới hồng trần thế tục trong giấc mơ của cô vậy?

Ninh Vi Cẩn đi đến, cúi người, gần sát Trịnh Đình Đình, tiến hành dụ dỗ: "Chỉ là, anh chỉ làm những việc này cho bà xã của anh mà thôi. Em muốn hưởng thụ những phúc lợi này vô điều kiện phương thức duy nhất chính là nhanh chóng trở thành bà Ninh!"

Nghĩ đến chuyện kết hôn, Trịnh Đình Đình lại giống như kiến bò trên chảo nóng.

Ninh Vi Cẩn nhìn ra bộ dạng rối rắm của cô, thuận thế hôn lên đỉnh đầu cô, lười biếng nói: "Hóa ra là sợ anh giục cưới sao? Thế nào? Anh có chỗ nào chưa tốt nên em mới không muốn gả cho anh sao?"

"Không phải!" Trịnh Đình Đình lập tức phủ nhận. "Không phải em không muốn gả cho anh, chẳng qua thấy hơi nhanh mà thôi!"

"Nhanh sao?" Ninh Vi Cẩn bình tĩnh nói, "Đình Đình, cuộc sống này rất ngắn ngủi. Chúng ta sống lâu nhất là đến 90 tuổi, cũng chỉ còn 21,900 ngày. Sống một ngày là bớt đi một ngày, em không muốn sớm làm bạn với anh sao?"

". Em muốn!" Thì ra thời gian lại ngắn như vậy.

"Kết hôn cũng không xung đột với chuyện yêu đương! Anh bảo đảm sau khi cưới chúng ta vẫn có thể duy trì tình yêu ngọt ngào, em không tin anh à?"

". Em tin"

"Lúc trước, anh cũng nói, chúng ta có nhiều điểm khác biệt bao gồm tính cách, thói quen sinh hoạt, sở thích, nếu em không muốn thay đổi vậy thì để anh thay đổi. Anh nói được là làm được, em quên sao?"

". Em chưa từng quên!"

"Anh không phải đại gia gì nhưng có thực lực kinh tế, nuôi gia đình thì thừa sức. Chỉ cần em không sinh quá nhiều, dưới 10 đứa thì anh đảm bảo đứa nào đứa nấy trắng trẻo, mập mạp. Em không tin sao?"

". Em tin!"

"Điều quan trọng, em không muốn mỗi sáng khi mở mắt ra là nhìn thấy anh sao?"

". Em muốn!" Vừa mở mắt có thể nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Ninh Vi Căn, cũng đáng mong chờ đấy!

"Có anh đồng nghĩ với có kim chủ, vệ sĩ, oshin, bạn bè để tâm sự, em đâu có thua thiệt gì. Nói cách khác, chuyện hôn nhân đối với em mà nói là trăm lợi không có hại, em cảm thấy thế nào?"

". Đúng vậy!"

"Cho nên còn sợ kết hôn không?"

"Dường như không sợ nữa!" Có cảm giác giống như đã giác ngộ rồi.

"Không rồi rằm nữa chứ?"

"Ít nhất bây giờ không rồi rằm nữa ạ!"

Ninh Vi Căn hài lòng gật đầu, ánh mắt trở nên nóng bỏng, tay nhẹ nhàng vuốt ve vành tay Trịnh Đình Đình: "Trở lại việc chính!"

"Việc chính?" Cảm giác sắp có bão, hơn nữa cô đang cố sức mà nhảy xuống nó không thể dừng lại được.

"Vừa rồi anh cũng nói, anh chỉ phục vụ miễn phí bà Ninh mà thôi. Còn bây giờ em chưa chính thức trở thành bà Ninh, cho nên cả chiều nay anh không làm không công! Anh muốn thù lao!"

"." Trời ạ, bình thường anh sửa một cái bóng đèn thì phải hôn một cái, sửa vòi nước bắt cô 'sờ' thật lâu. Cả chiều nay anh làm bao nhiêu việc như vậy. Chẳng phải cô sẽ phải trả một khoản khổng lồ sao?

Không cho cô có thời gian suy nghĩ, bàn tay Ninh Vi Cẩn vuốt ve gáy cô, giọng nói mỉa mai hoặc mỉa mai: "Vốn là không nghĩ nhanh như vậy nhưng em vẫn lo được lo mất nguyên nhân cuối cùng là em không có cảm giác an toàn. Anh nghĩ cách trực tiếp nhất chính là —— để anh hoàn toàn trở thành người của em, như vậy thì em không còn lo lắng bất cứ vấn đề gì nữa!"

Để cho anh hoàn toàn trở thành người của cô. Ý này hình như có chút không đúng! Ý, đây không phải tương đương với việc để cô hoàn toàn trở thành người của anh sao?

"Ninh Vi Cẩn, anh hình như hơi hơi vội? Hôm nay."

"Hôm nay, không phải kỳ sinh lý của em. Mà lúc anh đi siêu thị đã mua thứ cần mua rồi!" Ninh Vi Cẩn thông dong nói.

"Nhưng vừa rồi anh làm nhiều như vậy, chắc chắn cũng mệt."

"Em đang thắc mắc về sức khỏe của anh? Rất tốt, bây giờ anh sẽ chứng minh thể lực của anh có vấn đề gì không?" Ninh Vi Cẩn ôm Trịnh Đình Đình đến gần phòng ngủ, lấy chân đá mở cửa, đặt cô lên giường. Ngay sau đó, lấn người mà lên, cả người dính sát vào người cô. "Đình

Đình, hôm nay anh không mềm lòng đâu chính vì vậy sẽ không có chuyện bỏ qua cho em!"

Anh nói xong, cánh tay vòng ra đằng sau lưng Trịnh Đình Đình, nhanh chóng cởi khóa kéo quần cô. Cô định kháng nghị đã bị anh hôn không biết trời đất gì nữa.

". "

—Tôi là đường phân cách siêu cấp tà ác —

Chín giờ tối, sau khi Ninh Vi Cẩn lần thứ N thu thập Trịnh Đình Đình. Trịnh Đình Đình khóc không ra nước mắt.

Anh là người sao? Từ bốn giờ đến chín giờ. Từ chính diện, đằng sau, mặt bên từ trên giường, bệ cửa sổ, sàn nhà, ghế salon rồi trở lại giường.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Người nào đó dính sát từ đằng sau, đôi tay vòng chắc cả người cô, hưởng thụ cảm giác mềm mại khi bóp ngực cô. Kỹ xảo đầy cứng chiều. Ở phía dưới, vật hung dữ kia vẫn như có như không chạm vào người cô. Cô mệt đến mức cũng không thèm quan tâm đến nó nữa.

Anh cúi đầu hôn lên tóc cô, giọng nói cực kỳ hài lòng: "Hả? Đang nghĩ gì thế?"

"Em đang nghĩ. " Trịnh Đình Đình hoàn toàn không còn hơi sức, mệt mỏi không nói được một câu hoàn chỉnh, "Em phải nhanh chóng trở thành bà Ninh. Nếu không. Em thật sự không trả được. thù lao kếp xù này!" Nói xong chữ cuối cùng, Trịnh Đình Đình khốn đốn nhắm mắt lại.

Ninh Vi Căn khẽ nhếch môi kiểu ‘mọi việc trong tầm tay’ anh, lại hôn lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng nói: "Bây giờ mới ngoan!"

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ngoại Truyện Về Trần Tuần.

Có lẽ bạn không biết, có vài người đàn ông trước khi kết hôn sẽ làm một việc gọi là tạm biết quá khứ.

Quá khứ này chính là chuyện tình cảm.

Trần Tuần cũng là một trong số đàn ông đó.

Chưa đầy một tuần nữa là ngày cưới của anh. Vợ anh là Loan Kỳ - con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn Loan Thị thành phố H Loan Khải Hàng kém anh 11 tuổi.

Anh sắp kết thúc cuộc đời độc thân, giao bản thân cho vị hôn thê, cũng phụ trách cuộc đời cô cả đời này. Anh rõ ràng biết trách nhiệm của thằng đàn ông này nặng nề bao nhiêu. Nhưng nếu phải làm thì anh nhất định phải làm cho tốt. Cũng phải tạm biệt tình cảm chôn sâu tận đáy lòng này trước khi kết hôn.

Trịnh Đình Đình, đã bao lâu rồi anh chưa gặp cô? Trong ấn tượng, lần cuối cùng gặp là N năm trước vô tình gặp ở Trà Sơn. Cô lời ít mà ý nhiều nói "hẹn gặp lại!" với anh. Sau khi hai người lướt qua nhau, cho dù sống chung một thành phố, anh cũng không gặp lại cô.

Giống như mưa nắng đều do ý trời, ông trời cũng không sắp đặt họ gặp lại nhau nữa. Như vậy cũng tốt, ít nhất tránh cảnh gặp lại nhau mà không biết nói gì!

Đến nay, anh vẫn lưu lại nhật ký nói chuyện trên QQ với cô. Anh cũng nghe nói cô sống rất tốt, bé con cũng học lớp 1 rồi.

Nếu như muốn, anh vẫn có thể gặp lại cô nhưng anh không làm. Anh có số điện thoại của cô, nhưng lúc cô kết hôn, anh không gửi một tin nhắn chúc mừng. Đây là anh cố tình, cũng là thực hiện lời hứa của mình.

Bởi vì lời chúc phút tốt nhất chính là không quấy rầy. Anh đã bỏ lỡ cô một lần, không thể phạm lỗi lần nữa. Anh hiểu rõ tính tình chồng cô, sẽ không để anh hay bất cứ người đàn ông nào bước vào cuộc sống của cô. Mà bản thân anh cũng đánh mất tư cách rồi.

Nhưng trong lòng anh vẫn nhớ thương cô, chưa một ngày ngừng. Càng về sau, mỗi ngày nhớ đến cô giống như trở thành thói quen không còn đau khổ, tiếc nuối. Khi nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên nụ cười sáng rực như ánh nắng mùa xuân, những hành động trẻ con, tiếng cười trong vắt cả trái tim nhiệt tình.

Hình như những kỷ niệm về cô vĩnh viễn sẽ không phai màu.

Trước kia, Trịnh Đình Đình là đàn em của anh, bọn họ học chung cấp ba, người tầng trên, người tầng dưới. Thịnh thoảng khi dưới cầu thang có dịp đặc biệt sẽ chạm mặt. Mỗi lần đều là cô nhìn thấy anh trước, chủ động chào hỏi, anh chỉ mỉm cười đáp lại, không hơn. Quả thật, trong mắt anh, đàn em xinh đẹp, khả ái này khiến người ta vui tai vui mắt. Nhưng anh sẽ không có những suy nghĩ khác, nhiệm vụ của anh rất nặng, học tập, thi cử, đi làm thêm, chơi thể thao. Thời gian biểu kín đặc khiến anh không có chút rảnh rỗi hưởng thụ chút rung động khi đang ở tuổi vị thành niên.

Anh thành thực, thông minh hơn nhiều bạn cùng trang lứa, biết rõ bản thân hiện tại cần làm gì, cũng biến nó thành hành động.

Vì vậy, mặc dù học lớp 11, anh và Trịnh Đình Đình có không ít cơ hội tiếp xúc. Nhưng trong lòng của anh, cô chỉ là một đàn em, tương lai sẽ

không có quan hệ gì với anh nữa.

Lớp 12, anh nhận được giấy báo nhập học. Bởi vì là trọng điểm của tỉnh nên anh về trường nhận giấy khen từ hiệu trưởng. Đứng trên khán đài, mắt anh nhìn xuống các đàn em phía dưới, trong lòng đầy kiêu ngạo và vui sướng. Anh biết bản thân không thể kiêu ngạo vì tất cả chỉ mới bắt đầu.

Cha mẹ mất sớm, gia cảnh nghèo khó. Tương lai anh phải hoàn toàn dựa vào bản thân. Anh phải cố gắng hơn người gấp mấy lần mới có thể đứng ngang hàng với họ.

Nhưng mà một chút khó khăn này không đến mức khiến anh quá mệt mỏi.

Nhưng lúc xuống khán đài, ánh mắt anh nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp, mảnh khảnh. Ngưng mắt nhìn một chút, là Trịnh Đình Đình đang chụp ảnh anh.

Một giây đó, trong lòng anh cố gắng đè nén kiêu ngạo từ tận đáy lòng. Khóe miệng cong cong, ánh mắt cực kỳ tự tin.

.

Cuộc sống ở đại học vẫn khẩn trương và bận rộn như cũ. Điểm khác biệt duy nhất với cấp ba là anh bắt đầu yêu đương. Đối tượng là hoa khôi khoa tiếng Anh Ôn Tử Hinh. Anh thừa nhận, năm đó anh thấy Ôn Tử Hinh trẻ trung, xinh đẹp khí chất bất phàm, đủ hấp dẫn anh hơn. Đặc biệt hơn cả là bọn họ có chung sở thích, còn thích chung cả một bộ phim điện ảnh.

Nếu tình yêu đến, anh sẽ không kháng cự. Dù sao cũng đã học đến đại học, có một tình yêu cũng là bình thường. Anh cũng muốn nếm thử cảm giác khi yêu.

Chỉ là anh phát hiện tình yêu của anh rất bình thường, không có cảm giác "Kích động đến mức không ngủ nổi, trong đầu đều là hình bóng cô ấy!" giống mấy anh em cùng phòng. Chỉ là, như vậy cũng tốt, tất cả đều được anh nắm trong lòng bàn tay, không đến nỗi làm anh phân tâm, cũng không quá nhiều kế hoạch tương lai của anh.

Cuộc sống của anh ngăn nắp, trật tự, thảnh thơi sẽ chạm mặt Trịnh Đình Đình. Cũng giống như hồi cấp ba, cô vẫn là đàn em của anh, cao hơn, tóc ngày àng dài, cũng càng ngày càng xinh đẹp. Lúc gặp mặt, anh sẽ chủ động chào hỏi cô, cô không gọi anh là học trưởng Trần nữa mà gọi tên anh. Anh cũng giống như những người khác, gọi nữ danh cô: "Đình Đình!"

Có một lần anh tổ chức hoạt động cho trường, cô đăng ký, anh phỏng vấn rồi báo cô trúng tuyển. Sau một thời gian, cô theo anh chạy đông chạy tây, làm đủ việc lớn như xin tài trợ nhỏ như thiết kế áp phích đều có cô giúp đỡ, làm cực kỳ nghiêm túc, tích cực cũng không oán trách nửa lời.

Có một ngày, sau khi kết thúc công việc, anh mời cô một cây kem. Lúc đó, cô cầm rất nhiều đồ, anh tự bóc vỏ rồi mới đưa cho cô.

Trịnh Đình Đình yên lặng ăn kem, vẻ mặt thỏa mãn. Anh như có điều suy nghĩ nhìn cô, cố gắng gạt bỏ suy nghĩ trong đầu.

«Thật vô lý, không thể nào! Từ đầu đến cuối cô chỉ là đàn em mà thôi. Cô cũng không tỏ vẻ có hảo cảm với anh. Tại sao anh lại tự cho mình là đúng, nghĩ rằng cô cố gắng nhiều như vậy có một phần là vì anh đây?»

*

Sau khi tốt nghiệp, Trần Tuần gây dựng sự nghiệp, gặp không ít khó khăn, liên tiếp chịu nhục. Ôn Tử Hinh cũng không động viên, ủng hộ lại còn oán giận anh quá tập trung vào công việc không quan tâm đến cô ta.

Anh thấy mệt mỏi muốn chết nhưng vẫn phải kiên trì.

Chỉ là anh có thể kiên trì nhưng Ôn Tử Hinh thì không thể. Không thấy hi vọng trên người anh, mẹ Ôn nghiêm khắc nói sẽ không giao con gái bà cho anh.

Lúc chia tay, anh lại một lần nữa cảm thấy lòng người dễ đổi. Quả nhiên, sẽ không ai vô điều kiện làm bạn, tin tưởng anh ngay cả bạn gái cũng không. Anh sớm nên nhìn thấu sự thật này, không có tiền đồng nghĩa với không có tôn nghiêm. Tình yêu dường như là một thứ xa xỉ không thuộc về người chỉ có hai bàn tay trắng như anh.

Anh hoàn toàn tập trung vào việc gây dựng sự nghiệp, không suy nghĩ việc gì khác.

Trong lúc vô tình đó, anh có thể chia sẻ mọi thứ với một người duy nhất là Trịnh Đình Đình.

Từ lúc nào, anh phát hiện anh và cô càng lúc càng thân thiết, nói chuyện phiếm trên QQ, đi ăn khuya, đi hát karaoke, đi dạo, đến thư viện.

Ở bên cạnh đơn giản mà tự nhiên như vậy khiến anh cảm thấy rất thoải mái. Anh không lùi cũng không tiến thêm bước nào.

Không phải không phát hiện cảm giác lo được lo mất của cô, cũng nhận thấy vẻ mặt mát mát đó cũng cảm nhận được tình cảm ái mộ nhưng mà anh không có ý định thay đổi mối quan hệ này.

Anh đã thề trước 30 tuổi sẽ không nói chuyện tình cảm với bất cứ cô gái nào. Anh không có tinh lực để ứng phó với một đống vấn đề mà chuyện tình yêu đem lại.

Trong lòng anh cũng biết rõ, làm bạn với Trịnh Đình Đình khiến anh rất hài lòng. Nhưng khi mối quan hệ này thay đổi sẽ có những cái khác nảy sinh. Anh không thể xác định chịu được những điều kia.

Vì vậy, lần đầu tiên anh giả bộ hồ đồ, tránh né chân tình của cô. Thật may, cô cũng không đả động gì, chỉ ăn ý đón nhận sự thật này, vẫn làm bạn tốt của anh!

Khi cô đưa cho anh 6 vạn Tệ thì anh cảm nhận được tấm lòng chân thật đó nhưng anh vẫn giữ im lặng.

Vì vậy, anh vẫn không để ý đến cô. Cho tới một ngày, hồi hận đã không kịp, hồi hận đến mức có thể dùng mọi thứ đổi lại 5 tháng kia.

Đúng, trong 5 tháng đó, chỉ cần anh mở miệng nói một câu, nhất định cô sẽ là của anh nhưng anh không nói gì. Bao nhiêu ngày cô ở bên anh như vậy, chỉ một bước ngăn anh cũng không vươn tay kéo cô đến bên cạnh.

Khi ý thức được tầm quan trọng của cô thì đã muộn. Cuộc sống của cô đã có một người đàn ông khác. Quan trọng hơn cả, cô đã quá thất vọng với anh, không có ý định cho anh thêm cơ hội nào nữa.

Khi rơi xuống khe núi Tuyết Sơn thành phố Y, trong lúc hôn mê anh nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ anh không nhận ra được ai. Khi cố gắng mở mắt, cảm nhận được ánh sáng ấm áp bên cạnh, anh nhận ra người cứu anh khỏi vòng tay tử thần chính là cô.

Anh sai thật rồi. Nhận định thế giới này quá lạnh lẽo, đen tối, nhận định rằng sẽ không ai tin tưởng anh vô điều kiện. Tin rằng tất cả phụ nữ đều xem thường một người đàn ông chỉ có hai bàn tay trắng cho nên trong tiềm thức cũng xác nhận cô cũng không ngoại lệ.

Nhưng chính xác cô là một ngoại lệ, cô thích, ngưỡng mộ, tin tưởng anh chưa bao giờ coi thường anh. Thậm chí chỉ cần một câu của anh, cô sẽ cam tâm tình nguyện theo anh đến bất cứ đâu.

Là anh quá tự phụ lại tự ti, luôn hiểu lầm cô dẫn đến cô càng lúc càng cách xa cuộc sống của anh.

Bây giờ, cô đã là vợ người ta. Anh là người đàn ông kim cương có không biết bao cô gái nhà giàu theo đuổi, nhưng anh vẫn cảm thấy bản thân không xứng với cô.

.....

Điện thoại di động trên bàn rung lên, anh buông tay đang đỡ trán, xoa xoa mi tâm, cầm điện thoại, là tin nhắn của Loan Kỳ. Cô nhắc anh đừng quên ngày mai cùng cô đến xem nơi cử hành hôn lễ.

Anh trả lời một chữ: "Ừm" rồi để điện thoại về chỗ cũ.

Tùy ý mở laptop, đăng nhập vào QQ, có vô số người online dĩ nhiên trong số đó không có cô.

Anh đổi thành chế độ ẩn danh, kéo danh sách bạn bè tìm thấy nick của cô.

Nick name của cô vẫn là ‘Nước chảy Đỉnh Đỉnh’. Trên status cô có ghi: 《Mùa xuân rất thích hợp cho cả gia đình đi du lịch. Có ai có gợi ý gì không? 》

Ánh mắt anh hơi ngừng lại, mở lại nhật ý nói chuyện với cô.

Lần cuối cùng là một buổi tối N năm trước, anh nói đùa cả đời này chắc sẽ không có cô gái chấp nhận một người đàn ông cuồng công việc như anh. Cô trả lời, "Nhất định có, chỉ sợ anh không thèm để mắt đến cô ấy thôi!" rồi sau đó anh giữ im lặng!

Đó là lúc bọn họ gần gũi nhất, chỉ thiếu một câu nữa thôi. Nếu như anh không giữ yên lặng, cô nhất định ở bên cạnh anh.

Nhưng mà không có nếu như.

Ai cũng biết, bốn chữ "Nếu như lúc ấy" là bi ai nhất trên đời này.

Anh cười nhẹ, nhắm mắt lại, trong đầu nhớ lại khuôn mặt đầy ý cười của cô lần cuối.

Mở mắt, anh đổi lại Status trên QQ của mình sau đó thoát ra không đăng nhập thêm lần nào nữa.

Câu nói kia là trong lúc anh điều dưỡng mà đọc được. Đó là một câu trong bài thơ của Yến Cơ Đạo. Cũng là bài thơ cô cực kỳ thích.

《Mãi tương tư, tình cạn người không biết》

——

Câu trên trích trong bài thơ ‘Mãi tương tư’ (长相思) của nhà thơ Yến Cơ Đạo (晏几道)

长相思

长相思，长相思，若问相思甚了期。

除非相见时。

长相思，长相思，欲把相思说似谁。

浅情人不知。

MÃI TƯƠNG TƯ

Mãi tương tư, mãi tương tư

Thử hỏi tương tư nông sâu thế nào?

Chỉ khi gặp rồi mới hiểu.

Mãi tương tư, mãi tương tư

Muốn nói tất cả những điều thầm kín cho người đó

Tình cạn người không biết

TÌNH CẠN NGƯỜI KHÔNG BIẾT

Sư Tiểu Trát

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Có lần, Trịnh Đình Đình hỏi giáo sư Ninh một vấn đề: "Anh tưởng tượng vợ tương lai của mình sẽ là người như thế nào?"

Đối với vấn đề này, giáo sư Ninh trả lời: "Thấy vừa mắt!"

Mấy chữ thấy vừa mắt, lời ít mà ý nhiều giống như mọi việc đều nằm trong tầm tay. Nhưng lại chẳng có ý nghĩa gì.

Dĩ nhiên, đây không phải vì anh trả lời cho có cũng chẳng phải anh nói dối mà đó chính là ý nghĩ chân thật trong lòng anh. Anh không hay xã giao, trừ người thân cùng một số ít bạn bè cũng chẳng có ai thân cận. Đối với những người không thể nào gần gũi như đồng nghiệp, bạn học hay bệnh nhân, anh chia họ ra làm những loại sau: thấy vừa mắt, không thể nào thuận mắt, miễn cưỡng tạm chấp nhận!

Vậy nên, trong thế giới của giáo sư Ninh một người có thể được coi là ‘thấy thuận mắt’ đúng là khó có được.

Từ khi sinh ra đến năm 28 tuổi, anh chưa từng yêu ai. 28 tuổi mới bắt đầu mới thường xuyên đi xem mắt, gặp rất nhiều người đẹp nhưng không có ai tạo ấn tượng mãnh liệt.Không phải, không một chút cảm giác nào mới đúng.

Mà Trịnh Đình Đình khiến anh hiểu được ‘vui tai vui mắt’ là như thế nào. Cái điều này cực kỳ khó thấy. Bởi vì như vừa nói, trong các mối quan hệ xã giao của anh, xếp hạng cao nhất chính là ‘thấy vừa mắt’ căn bản chưa xuất hiện bốn chữ ‘vui tai vui mắt’ này.

Trịnh Đình Đình cao 1m68, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan nhu hòa, da trắng hồng, lông mi dài, cong vút còn có một đôi chân dài thẳng tắp. Tốc độ lúc nói chuyện có lúc nhanh lúc chậm, khi nói chuyện với người khác thích nhìn ánh mắt đối phương. Trừ lúc nào xấu hổ hay quá quẫn bách mới cúi đầu. Cô rất thích mua quần áo rẻ tiền, nhiều màu sắc, biết làm đồ thủ công, nấu nướng, làm bánh, chocolate. Nhà trọ của cô chật trội nhưng tất cả điều này lại khiến anh cảm thấy vui vẻ.

Thật ra thì đây cũng không tính là đặc biệt, anh cũng gặp qua không ít cô gái đẹp hơn, thậm chí còn có phong vị phụ nữ hơn, tài giỏi hơn cô nhưng cũng không kích thích được cảm xúc của anh. Duy chỉ có cô, chỉ trong chốc lát có thể thảo nhiên đối diện với anh khiến Adrenalin, Noradrenaline, Levarterenol trong cơ thể anh đột ngột tăng cao.

Đây chính là tình yêu, không có lý do, bất chấp mọi lý lẽ khiến con người ta trở nên ngốc nghếch và cuồng si.

Anh không nghĩ mình lại rơi vào tình trạng như vậy. Từ trước đến giờ anh luôn trầm ổn, có tài, có năng lực nắm giữ mọi việc trong tầm tay khiến các đối thủ phải nỗ lực gấp ba mới có thể đuổi kịp anh. . . . lại gặp trắc trở trong đường tình duyên.

Mười một tháng đi học chuyên tu, không dưới một lần anh có ý nghĩ buộc cô thật chặt bên cạnh mình khiến cô không thể đi đâu nữa. Chỉ có như vậy, anh mới cảm thấy an tâm.

Dĩ nhiên, những suy nghĩ ấu trĩ này dĩ nhiên anh sẽ không dám thừa nhận trước mặt Trịnh Đình Đình.

Một thời gian trước, laptop của Trịnh Đình Đình lại hỏng lần nữa, cô nhờ anh. Anh thảo nhiên giúp cô sửa máy cũng nhân tiện coi trộm nhật ký của cô, xác nhận còn tên người đàn ông đáng ghét kia nữa không (Trần Tuần đó). Ngay cả chỉ xuất hiện một lần, anh cũng có thể phạt cô thật nặng.

Có chút ngoài ý muốn, từ đầu đến cuối không có tên của người đáng ghét đó nữa thay vào đó đều là tên của anh.

Thậm chí có một ngày còn thấy cô viết như sau:

« Tối hôm qua mình nằm mơ thấy Ninh Vi Cẩn. Đó là nơi chúng mình lần đầu tiên hôn nhau cũng lại làm chuyện tương tự. Không phải mình bị điên rồi chứ? Đã chia tay hơn bốn tháng rồi vậy mà vẫn mơ vô sỉ như vậy. Thật là không có tiền đồ rồi! »

Anh nhìn màn hình hơi nhú mày, nghĩ thầm, thì ra chia tay mười một tháng không chỉ có anh sống không ra hồn ngay cả cô cũng nhớ nhung anh rất nhiều, không thể kiềm chế.

Rất tốt, quá tốt, lại có thể như vậy, anh nhanh chóng ấn nút X trên góc phải màn hình.

Nếu như vậy thì không cần phạt nặng cô chỉ phạt nhẹ một chút thôi là được rồi.

Nhưng mà đến tối, Trịnh Đình Đình bị anh "thu thập" hoàn toàn, liên tục cầu xin tha thứ.

Sau đó, cô tức giận: "Ninh Vi Cẩn, có phải anh giấu em ăn tẩm bổ không hả? Sao lại có thể như vậy chứ?"

Anh nhẹ nhàng trả lời: "Không phải em thích anh như thế sao?"

"Dĩ nhiên không thích!" Hơi nói lời trái lòng, chỉ là thật sự cô không thể ứng phó nổi với anh nữa.

"Anh làm thế cũng là hoàn thành giấc mộng của em mà!" Giọng nói anh càng lúc càng thấp, tròn mắt trong veo.

Trịnh Đình Đình "Á" một tiếng, chợt dạ không thông. Anh. sao anh có thể biết cô nằm mơ như thế chứ? Tuy chỉ có một lần, sau đó cũng cảm thấy cực kỳ mắc cỡ nhưng cô không thể khống chế bản thân mơ cái gì được. Quan trọng là anh làm sao biết. Trong mắt cô đầy vẻ thắc mắc.

Cô cố gắng phủ nhận nhưng không thể che giấu cảm xúc chân thật, vừa xấu hổ vừa

lúng túng. Bộ dạng đó rơi vào mắt anh, anh lại cảm thấy cô vô cùng dễ thương, cực kỳ muốn hành hạ cô thêm lần nữa. Nhưng nhận thấy cô mệt mỏi rồi nên anh đành kiềm chế. Chỉ vươn tay ôm lấy hông cô, dịu dàng xác nhận: "Không phải trong mơ em cũng mơ thấy thế này sao?"

"." Trịnh Đình Đình nhắm mắt lại, "Đúng thế thì sao? Nếu anh không thích thì lần sau mơ em sẽ thử đối với người khác!"

Lời nói vừa dứt thì cảm thấy nguy hiểm đang tới gần. Anh lật người, đôi tay giữ chặt người cô, gương mặt tuấn tú nở nụ cười âm trầm: "Không phải anh nghe nhầm đấy chứ? Em nói gì, lặp lại lần nữa cho anh nghe xem nào?"

Đúng là giấc mơ tà ác khiến người nào đó phải chịu hậu quả nghiêm trọng.

.

Không sai, cô giống như. mang thai vậy.

Lúc biết được kết quả xét nghiệm cuối cùng kia, cô theo bản năng mà thốt lên: "Làm thế nào bây giờ? Chúng ta có giữ đứa bé này lại hay không?"

Ninh Vi Căn cau mày, giọng cực kỳ nghiêm túc: "Cái gì mà làm thế nào? Mang thai rồi thì sinh ra là được, anh nuôi!"

"Ý em không phải như vậy!" Trịnh Đình Đình cảm thấy mình quá khẩn trương nên nói lung tung rồi, lập tức sửa lại: "Bởi vì anh nói vẫn chưa muốn có con. Em nghĩ anh có kế hoạch khác cho nên muốn xác nhận lại một chút thôi!"

"Anh không phủ nhận muốn sống thế giới hai người thêm một hoặc hai năm nữa. Nhưng đã có thai rồi sao có thể bỏ đây? Đình Đình, yên tâm sinh con ra là lựa chọn duy nhất!"

Cảm giác ngọt ngào dâng lên, Trịnh Đình Đình dịu dàng gật đầu một cái, vươn tay vòng chắc hông anh: "Cái đó, chúc mừng anh sắp làm ba!"

"Cảm ơn, em cũng vậy!"

". Nhưng mà, anh thật sự chắc chắn chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?" Dù sao cũng là mang thai ngoài ý muốn, nên cô có chút nghi ngờ.

"Chẳng lẽ em đang nghi ngờ anh có thể đảm nhiệm có thể làm một người cha — một người bình thường nhưng vĩ đại hay không sao?"

"."

Hiển nhiên, một người kiêu ngạo như Ninh Vi Căn cảm giác bản thân cho dù làm trưởng khoa, bạn trai, ông xã cũng như cha đứa bé trong bụng cô cũng cực kỳ thuận thực, khó khăn là con số không.

"Sẽ không có vấn đề gì!" Anh vòng chắc hông, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô.

Ngày đó, sau khi về nhà đợi Trịnh Đình Đình ngủ, Ninh Vi Căn luôn cảm giác mình ư

việt toàn phần đi vào phòng làm việc, nhanh chóng khóa cửa lại, bình tĩnh mở máy tính, gõ một loạt từ khóa: 《Lúc bà xã mang thai thì ông xã nên làm gì?》 《Những việc một người cha nên làm?》 《Làm thế nào để trở thành một bảo mẫu thành công?》

.....

Sau khi đọc nhiều bài viết, Ninh Vi Cẩn thoải mái rời khỏi phòng làm việc, trở về phòng ngủ. Vừa đúng lúc Trịnh Đình Đình tỉnh lại, không thấy anh cảm giác có chút khó chịu.

Ninh Vi Cẩn bước nhanh đến gần, ngồi xuống mép giường, vuốt ve mặt cô: "Tỉnh rồi sao?"

"Ừ, nhưng mà không muốn rời giường!"

"Cũng được, muốn nằm cứ nằm. Anh sẽ mang bữa tối vào!"

Trịnh Đình Đình vươn tay chọc chọc cằm anh, chế nhạo: "Vừa mang thai đã có thể nhận được đối xử đặc biệt rồi sao?"

"Còn muốn phục vụ gì nữa em cứ nói!"

"Vậy nằm cạnh em một lúc đã!" Trịnh Đình Đình vỗ bên chỗ trống bên cạnh.

Ninh Vi Cẩn nằm xuống, Trịnh Đình Đình xoay người, chủ động chui vào lồng ngực anh. Không biết tại sao, cô lại muốn làm nũng anh như vậy.

"Mang thai liệu có vất vả hay không?"

"Mỗi người mỗi khác, có người cảm thấy thoải mái, nhưng cũng có người cảm thấy mệt mỏi!"

"Nếu như em xui xẻo là trường hợp thứ hai thì sao đây?"

"Anh sẽ chịu với em!"

"Thật sao?"

"Đình Đình, anh sẽ ở bên cạnh em và con. Em không cần lo lắng!"

Tất cả lo lắng, thấp thỏm trong mắt Trịnh Đình Đình vì những lời này của anh mà tan thành mây khói. Đúng vậy, có anh ở đây, cô sợ gì nữa chứ?

"Anh thích trẻ con sao?" Cô lại hỏi.

"Nếu là con của chúng ta, anh nhất định thích nó."

"Liệu anh có hung dữ với con không?" Cô vươn tay vòng lên cổ anh.

"Không biết, anh sẽ hòa nhã giáo dục con!"

Cô cười hài lòng, nhắm mắt lại: "Em ngủ thêm một chút!"

Xem ra, khi trong bụng có thêm bé con sẽ khiến người ta cảm thấy mệt.

Đến lúc ăn cơm tối, Ninh Vi Căn tự bê một mâm ba món ăn mặn, một món canh vào phòng ngủ để trên tủ cạnh giường, cúi người đánh thức cô: "Đến giờ ăn cơm rồi!"

Trịnh Đình Đình mở mắt, miễn cưỡng ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường, quay đầu nhìn mâm cơm ngon lành để đầu giường khiến cô cảm thấy đói bụng.

Ninh Vi Căn tự cầm bát và thìa múc một thìa cơm đưa lên miệng cô.

Cô mở miệng, rất tự nhiên để anh đút. Anh tỉ mỉ đút cơm cho cô, thỉnh thoảng lấy giấy ăn lau khóe miệng hoàn toàn tựa như đối xử với một đứa bé.

Cô nghĩ thầm: Thật không nghĩ tới mang thai lại có thể hưởng thụ phúc lợi như vậy.

Sau bữa tối, anh xem TV với cô một lúc, tự giúp cô tắm rửa, rồi lại phục vụ cô nghỉ ngơi. Bản thân anh cũng không sửa luận văn nữa mà chỉ chăm sóc cô.

"Chân em hơi tê!"

Ninh Vi Căn để chân cô lên đùi anh, giúp cô xoa bóp, không mạnh không nhẹ, sức lực vừa phải.

Trịnh Đình Đình nhẹ nhàng để tay lên bụng, cảm nhận cái thai đang dần lớn lên, trong mắt đầy vẻ dịu dàng của người mẹ: "Con thật sự ở trong bụng em sao? Thật sự kỳ diệu, mặc dù không sờ thấy nhưng cảm giác rất khác lạ!"

"Vì mới một tháng thôi mà!"

"Anh cũng sờ một chút đi!"

Lòng bàn tay của Ninh Vi Căn đặt lên chiếc bụng mềm mại của Trịnh Đình Đình, hết sức chăm chú vuốt ve cực kỳ chuyên nghiệp.

Trịnh Đình Đình cảm thấy ánh mắt anh nhìn bụng không giống như thường, ngoài trừ vẻ thành thực, chín chắn, cơ trí còn có chút. hiền lành? Đây là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt như vậy của Ninh Vi Căn, thật không thể tưởng tượng nổi.

Giống như anh không phải đang nhìn bụng cô mà một thứ quý giá.

Cô cảm thấy anh như thế thật sự quá hấp dẫn không nhìn được mà hôn một cái thật mạnh lên mặt anh.

Nhưng mà, mang thai không được nghĩ đến những chuyện kia, phải thanh tâm quả dục.

Anh nghiên cứu bụng cô thật lâu, sau đó nói: "Anh vừa chào con! Con đã biết anh là ai, Sau này, tối nào anh cũng sẽ nói chuyện với con!"

"." Trịnh Đình Đình nghĩ hóa ra ai khi làm cha cũng trở nên ngây thơ như vậy. Ngay cả người luôn thông minh, cao ngạo như Ninh Vi Căn cũng không ngoại lệ. Bây giờ bé con mới bé bằng hạt đậu thôi nha, các giác quan đâu phát triển chứ!

Ninh Vi Căn ngược mắt nhìn Trịnh Đình Đình, "Cái này là khả năng trao đổi giữa cha con, em không hiểu đâu!"

"." Được rồi, coi như có chuyện này!

Bàn tay ấm áp của Ninh Vi Căn vẫn đặt lên bụng cô khiến cô cảm thấy thật thoải mái.

"Mười tháng sau nhất định sẽ rất vất vả!" Cô nói.

"Anh sẽ cùng gánh vác với em!"

Cô cười: "Đúng rồi, bé con có ý nghĩa gì với anh?"

"Nó là một sinh mệnh do chúng ta tạo ra! Rất trân quý!"

"Còn em thì sao?" Cô tiếp tục đưa ra một vấn đề khó khăn, vẫn nghĩ anh sẽ không trả lời được. Chuyện anh không giỏi nhất chính là nói lời ngon tiếng ngọt với người khác.

"Em?" Chân mày Ninh Vi Căn cũng không nhú, giọng nói chẳng hề che giấu hay giả bộ, đáp lại cực kỳ đơn giản, "Em là một nửa của anh!"

Chỉ trong nháy mắt, một cảm giác vô cùng kỳ diệu, ấm áp và rung động nhưng lại có chút không tự nhiên len lỏi vào trái tim Trịnh Đình Đình.

«Em là một nửa của anh!» đơn giản như vậy không cần nhiều lời.

Cảm ơn ông trời đã để anh gặp em, cảm ơn em đã khiến cuộc sống anh trở nên hoàn thiện!

Toàn văn hoàn

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 60: Ngoại Truyện 2](#)

Chương 61: Ngoại Truyện Về Trần Tuân.

Chương 62